LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (270) TISDAGEN DEN 1 JANUARI 1935 ÅRG. 11

Andens strid

för Sanningen och Ljuset

Materialismens tidsålder lider mot sitt slut och i dess ställe träder den ariska Sanningens. Efter årtusenden av lögn, mörker och förtryck under Judas antigudliga herravälde går Kristi budskap till människorna i uppfyllelse. Först vid avgrundens rand lärde de förstå värdet av satsen om Sanningen såsom den enda vägen i mänsklighetens utveckling.

Årtusendens historia visar dogmens och formens bräcklighet. Stolta författningar ha uppbyggts, bjudande all slags garanti för människornas frihet och lycka — och likväl ha dessa begrepp av de styrande blivit trampade under fötterna. Däremot ha insatser av hög valör presterats av anspråkslösa regimer. Ett diktatoriskt styrelseskick har kunnat vara till välsignelse — men också, och merendels, till ofärd. Detsamma gäller om demokratien. Allt beror av den andliga kraft, som utgör organisationens innehåll. Ögonen börja öppnas å de vilseförda, i lögn och mörker nedtryckta folken. Domen över Guldets materialistiska världsåskådning har fällts av historien själv; den etiska världsåskådningens stund är kommen.

I den tiden skall våldet varda bannlyst ur den mänskliga utvecklingen. Liksom lögnen förlorar sin verkan, när den väl uppenbarats, skapas intet bestående genom våld.

E s a i a s T e g n é r säger så sant:

Vad våldet må skapa är vansligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort. —
Men Sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande pannan.
Hon leder igenom den nattliga värld
och pekar alltjämt till en annan. —
Och viljan som stängdes i lågande bröst,
tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det rätta får ärmar, det sanna får tröst,
och folken stå upp till förvandling.

För våra benådade skalder var den nya epok, vars födelse under våndor vi uppleva, förutsedd — denna epok, som helt skall bryta med det förflutnas misstag och föra mänskligheten in på den sanna vägen. V i c t o r M o d i n siade på 1800-talet om den inbrytande nya, Sanningens och Ljusets tidsålder i orden:

Upp, barn av Gustaf Adolfs jord!
Ett andens Lützen stånda skall,
som frälsar Luthers frihetsord
för evigt ifrån fall.
Vad sköld av järn, vad spjut av stål
en gång försökt på blodig färd,
är i förklarad glans nu mål
för tankens hjältesvärd.

Han kommer hög, han kommer klar,
vår längtans stora dag, med bud,
att Sanning, S a n n i n g segrat har,
att Gud är L j u s e t s Gud.

I denna anda skall restaurationsverket ske. Stora uppgifter förestå inom vårt land. Det svenska samhället skall återupprättas ur förnedringen, rasidén återföras till sin rätta plats och en svensk-nordisk kultur återuppstå. Egoismen och mammonismen tillåtas ej längre leda utvecklingen; i deras ställe träder den nordiska parollen: Allmännytta framför egennytta! En av partier och särintressen oberoende statsmakt upprättas under tillämpning av ledare- och ansvarsprincipen. Nuvarande efter falska, judiska grundsatser tillkomna folkrepresentation i klasskampens tecken avlöses av kvalificerad intresserepresentation. En svensk folkhushållning skapas med uppgift att trygga folkets försörjning; statlig och kommunal skuldsättning till räntekapitalet hindras och storfinansens överhöghet över landets näringsliv brytes.

Kampen gäller i dag i Sverige liksom i andra länder främst: *folkets befrielse ur judendomens våld.* Men mammonismen överger ej frivilligt sin härskarställning. Endast genom strid kunna lögnens och mörkrets avgrundsandar betvingas. Därför ljuder i dag fältropet: "Till fanorna!" Det stundar ett Andens Lützen — en Andens strid av hittills okända mått. När den striden slutförts, är den nya dagen kommen för mänskligheten.

IX PROVINSEN

av Världsfrimureriet

Provinsens loger

(Forts. fr. föreg. n:r.)

S:t Erik i Stockholm. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Majoren, frih. F. H. M. Falkenberg. F. Deputerad Mästare: Civilingeniören J. R. Nauclér. A. Deputerad Mästare: Sekreteraren A. G. Ljungström.

Salomon à trois serrures i Göteborg. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande Mästare: Konsuln I. C. E. Fallenius. F. Deputerad Mästare: Överstelöjtnanten O. F. Linton. A. Deputerad Mästare: Konsuln T. H. L. Brunius.

Gustaf i Karlskrona. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Grosshandlaren S. A. W. Lindahl. F. Deputerad Mästare: Brandchefen R. J. Lundborg. A. Deputerad Mästare: Bokhandlaren C. O. A. Krook.

S:t Christopher i Kristianstad: S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Regementsläkaren A. F. Bruzelius. F. Deputerad Mästare: Konsuln O. T. Carlsson. A. Deputerad Mästare: Sekreteraren V. Ekerot.

Den Mellersta Pelaren i Jönköping. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Linköping. F. Deputerad Mästare: Direktören H. V. Karnell. A. Deputerad Mästare: Tandläkaren C. A. S. Jonsson.

S:t Carolus i Karlstad. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande Mästare: Domprosten C. W. Bromander. A. Deputerad Mästare: Tandläkaren H. M. Hultman.

S:t Jacob i Linköping. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande Mästare: v. Häradshövdingen J. G. Odencrantz. F. Deputerad Mästare: Direktören P. A. Tollin. A. Deputerad Mästare: Domkyrkokomministern T. R. A. Borggård.

Oscar i Halmstad. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Direktören C. J. F. Dillberg. F. Deputerad Mästare: Översten G. R. Geijer. A. Deputerad Mästare: Överstelöjtnanten E. K. H. Nerman.

Carl i Kalmar. Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Landshövdingen J. L. Falk. F. Deputerad Mästare: Häradskrivaren C. R. A. Fagerlund. A. Deputerad Mästare: Länsnotarien J. W. Cederblad.

Oscar Fredrik i Norrköping. Johannesloge under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande Mästare: Översten K. O. H. Säfvenberg. F. Deputerad Mästare: Fabriksidkaren M. J. Hellman. A. Deputerad Mästare: Tandläkaren A. H. Lindberg.

Polstjernan i Gävle. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Disponenten E. C. Lundbäck. F. Deputerad Mästare: Rådmannen E. G. Leksell. A. Deputerad Mästare: Direktören C. C. Gullberg.

Acacian i Malmö. S:t Johannesloge, lydande under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Överstelöjtnanten C. L. H. Rosencrantz. F. Deputerad Mästare: Professorn F. G. Ask. A. Deputerad Mästare: Ämnesläraren A. Wahlgren.

Engelbrekt i Örebro. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande Mästare: Översten B. R. M. Festin. F. Deputerad Mästare: Stationsinspektoren C. B. Béen. A. Deputerad Mästare: Häradsskrivaren V. Dryselius.

S:t Nicolaus i Visby. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Konsuln C. E. Ekman. F. Deputerad Mästare: Direktören N. J. Broander. A. Deputerad Mästare: Direktören K. A. Falck.

(Forts. å sid. 7.)

Judefrågans lösning

Helzionismen — Vägen

För att finna den väg, som skall bringa räddning åt den arisk-kristna kulturen från fullständigt förjudning, måste vi städse framför allt ha trenne faktorer för ögonen:

1. *Juden har en specifikt utvecklad intelligens.* Hans förstånd är långt mer raffinerat, spekulativt och slugt en vårt. Professor Wahrmund säger: "Sedan 4,000 år spekulerar detta nomadfolk — medan vi arbeta." Denna utpressning av frukterna från andras arbete är särskilt ägnat att skärpa förståndet. — "Hos juden är allt inställt på kampen å denna sidan, på det reala, materialistiska, nationalistiska", säger Anton Orel.

Spekulativt *förstånd* och dess resultat, *penningen,* äro *allt* — predikar juden för oss; emedan vi på detta område ej kunna hålla jämna steg med honom. Men i verkligheten äro förstånd och pengar *ej allt!* Var bliva då: karaktär och ära och trohet och plikt och offerglädje och hängivelse för ett ideal? Är detta allt intet? I idealismen äro *vi arier* de starkare! Våra förfäder fasthöllo vid dessa grundsatser och voro trots detta kloka, välsituerade och framgångsrika, ja, de voro t. o. m. de obestridda herrarna och ledarna av världen. Och det — *utan* judisk infiltrering! Huru kommer det sig då, att vi plötsligt skola ha blivit de oduligare — de oduligare såsom företagare, köpmän, fabriksledare, bankdirektörer, journalister, ja till och med såsom konstnärer, filosofer, lärda, diplomater och statsmän? Vi hava givit just den specifikt judiska, oss väsenfrämmande rationalismen ett allt för stort utrymme! Vi inandas för mycket judisk luft, judisk anda och tumla omkring, bedövade och fördummade därav.

2. *I den hemliga kampen kunna vi icke tävla med juden.* Där ligger han över oss. Ariern lämpar sig ej för hemlighetsmakeri. Han saknar härför det diaboliska, det perfida, det underjordiska. Vi arier äro och hava varit stora endast i den öppna, ärliga kampen! Också i denna måste dock försiktigheten råda. Men en uteslutande hemlig, förtäckt kamp för idéerna till räddning av vår traditionella kultur skulle från år till år vara hopplös.

Juden viker *endast för den råa styrkan!* Där ligga *vi* åter över honom. Ty de ariska massorna äro — när de en gång *upplysts* om problemets väsen — på vår sida. Och när de upplysta massorna väl *organiserats,* skall juden uppleva sitt under! Framför oss ligger vägen öppen till de ariska massornas obeslöjade organisation, vägen till vinnande av den offentliga meningen hos alla ariska folk. Juden talar oss huvudet fullt av "demokrati", "allmän valrätt" och "likhet" — varför skulle vi icke slå honom med hans egna vapen?

3. *Vi få icke i kampen splittra och förslösa vår energi på enskilda delar av uppgiften.* Vår kamp måste vara internationell i pan-ariskt sinne — en *övernationell* kamp. Eljest tränger sig juden alltjämt igenom det ena eller andra statliga lagväsendets lämnade öppna maskor. Där det blott finnes *en* skadlig mikrob, hotar förgiftningen *hela* organismen. Och i detta fall rör det sig om nödvändigheten av att oskadliggöra en förruttnelse åstadkommande bacill, *så långt vårt arisk-kristna kultur- och maktområde sträcker sig.* Om koleran utbryter i Basel, skola schweizare, tyskar och fransmän — trots olika inställd idealism — utan förbehåll samarbeta och *gemensamt* rådslå om medel, ägnade att snabbt och fullständigt utrota smittan. Varför skulle vi i kampen mot den judiska anden *icke* räcka varandra händerna *över* religionsskrankorna och de nationella gränserna?! I denna kamp på liv och död äro *vi alla* bröder och systrar i Kristus, bröder och systrar i Arya! Om någonstädes, så har här ordet *enhetsfront* sin plats!

Vi vilja dock åter ha lugn och andas en ren luft. Icke sant? — Vi vilja dock åter vara herrar i eget hus och efter *vårt* sinne — icke efter de främmande förförarnas och reformatorernas — bliva saliga. — Icke sant?!

*

Vad lär oss nu erfarenheten? Varken dopet eller den nationella assimilationen eller enstaka n u m e r u s c l a u s u s eller ghettot eller minoritetsrättigheterna eller någon talmi-zionism hjälpa! En lösning av judefrågan blott för ett enstaka ariskt folk, d. v. s. på geografiskt inskränkt basis — såsom de flesta nationalister hittills åstundat — är nonsens.

För en verklig lösning av judefrågan ges blott tvenne vägar:

1. *Kroppslig förintelse och utrotande* av ett för det allmänna erkänt skadligt främmande folk. Detta är i

(Forts. å sid. 6.)

Arisk Tidsålder

Årsskiftet 1934—1935 infaller i övergången mellan ett gammalt och ett nytt skede i mänsklighetens utveckling. Den avgörande brottningsstriden utkämpas som bäst mellan tvenne varandra motsatta historiska system, mellan judiskt-materialistisk och ariskt-kristlig världsåskådning. För folkens massor är stridens innebörd ännu mindre känd, men denna brist på kunskap skall snart vara skingrad.

Tvekampen mellan judendom och arisk kristendom om herraväldet över människorna har under mer och mindre beslöjade former pågått sedan årtusenden, ehuru kampen först i tjugonde århundradet nått till ett avgörande. I synnerhet var läget under de sista två årtiondena kritiskt inför det omedelbara hotet från världsrevolutionen, som på allt sätt befordrats av judendomens olika internationaler med frimureriet och marxismen i spetsen. Den akuta punkten i krisen passerades med Hitlers makttillträde i Tyskland januari 1933, vilken tidpunkt historiskt skall beteckna början till slutet å judendomens härskarvälde samt inledningen av den nya, på sant kristlig grund vilande Ariska Tidsåldern.

Det avgörande skedet i brottningskampen mellan judiskt och ariskt väsen har vid ingången av 1935 fortskridit så långt, att utgången låter sig överblicka. Juda förlorar! Icke så, att det redan skulle tappat sina resurser eller stridsvapen eller lusten till fortsatt kamp. Nej, men dessa räcka ej längre för fullföljande av judendomens imperialistiska planer; de förslå icke till förhindrande av sanningens utbredning och folkens uppvaknande. Väl göras överallt förtvivlade ansträngningar att icke blott försvara utan även befästa och vidare utbygga maktpositionerna; men härav rubbas ej det faktum, att judendomen redan lidit svårare motgångar än kanske någonsin tillförene och flerstädes ser sin ställning vackla.

Efter Hitlers makttillträde gavs blott *en* räddning för Juda: Hitlers störtande! I tvenne år ha världens politik, diplomati och ekonomi i hög grad varit inställda mot detta mål. Det nationalsocialistiska Tyskland har genomgått en prövningstid av enastående slag — och bestått provet. Trots alla dunkla konspirationer inom och utom Tyskland, trots all bojkott och alla försök att utsvälta tyska folket, trots all diplomatisk-politisk "inringning", sitter Hitler alltjämt och säkrare än tillförene vid makten och det tyska folket ej endast lever utan vandrar vidare framåt och uppåt. I tvenne år har världsjudendomens straffdomar hängt över Hitlers huvud; men hittills har han undgått olyckorna. En förvånad värld börjar förlika sig med det oundvikliga.

Under 1934 bevittnades som Judas sista schackdrag slutandet av alliansen mellan de förvisso till sitt väsen samhörande Frimurare-Frankrike och Bolsjevik-Ryssland samt det sistnämndas tillträde till Genève. "Fransk-ryska alliansen" var på samma gång defensiv och offensiv. Å ena sidan avsåg den att skydda det judiska sovjet-väldet i Ryssland gentemot Japan, som i spetsen för Österns folk tagit kampen mot Antikrist; å den andra åsyftade den en allmän europeisk krigsaktion mot Tyskland för den antijudiska, d. v. s. av judendomen oberoende regimens störtande. Härmed klarnade också linjerna; och de statsmän, regeringar och folkförsamlingar, som förut möjligen ej förstått sammanhangen, fingo ögonen öppnade. Flerstädes förspordes snart en orientering bort från Paris. Polen var den första europeiska stat, som lösryckte sig ur det franska vasallskapet, träffande vänskaplig överenskommelse med Tyskland, och tendensen bland övriga stater går åt samma håll. I själva Frankrike framväxer en stark stämning för franskt-tyskt samförstånd. Ett hjärtligt samarbete har redan etablerats mellan tyska och franska frontkämpeförbund. Frimurarelogen Grand Orient de France behärskar ej längre ensam politiken i Frankrike. Tonen å officiellt franskt håll emot Hitler har blivit långt mindre avvisande än förr.

Allt detta visar, att Judas planer mot den uppvaknande ariska världen med Tyskland i teten hittills misslyckats, att utvecklingen i Europa snarare tenderar åt motsatt håll. Det framgår allt tydligare, att segern lutar åt arierna. I alla länder — även i Sverige — fortskrider folkuppvaknandet i ett tempo, som för ett år sedan ej kunde anas — och detta trots alla förbud och förföljelser. Väl må vi akta oss för att invagga oss i säkerhet: judendomen har alltjämt sagolika materiella resurser till förfogande, vilka ännu ej på allvar kastats i striden. Men vi ha på den ariska sidan anledning att förtröstansfullt se framtiden an. Fortfar nuvarande tendens i kampen — är segern *vår*.

Ingen som fattat vad denna strid gäller äger rätt att stå som passiv åskådare till vad som sker. Det är hans plikt att sätta in sin kraft *för den ariska segern!*

• Pressfronten •

Svensk befolkningskris

Inom "borgerliga" kretsar börjar man äntligen komma under fund med det katastrofala i vår hittills förda befolkningspolitik. Det fordrades en skrift som Myrdals "Kris i befolkningsfrågan" för att väcka de sovande. Den av Juda inspirerade utpräglat negativa svenska befolkningspolitiken har ju fört oss därhän, att Sverige numera har den lägsta födelsepromillen av alla länder med ordnad folkregistrering.

Professor G u s t a f C a s s e l behandlar i en serie artiklar i *Svenska Dagbladet* (h.) det uppkomna allvarliga läget och påvisar den katastrof, som på grund av minskningen i nativiteten hotar den svenska stammen. Insikten om den fara, som hotar vårt folk, börjar vakna, men tyvärr för sent — skriver prof. C. — Sveriges namn nämnes med heder över hela världen, men vad hjälper oss allt detta, om vi dö ut? Vi citera:

> Födelsetalet i landet har börjat nedgå på ett oroväckande sätt. Det allmänna födelsetalet per 1,000 invånare, som ända fram mot 1800-talet höll sig uppe vid 30 och som omkring 1910 ännu låg nära 25, har efter 1921 fallit allt hastigare. Redan 1928 nåddes — trots högkonjunkturen — siffran 16, och 1933 hade födelsetalet kommit ned till 13,7. Då den generation, som skulle föda barn, för närvarande är relativt talrik, betyder denna nedgång en ännu kraftigare minskning i fruktsamheten. Redan om 15—20 år komma nuvarande undertaliga årskullar att vara bestämmande för födelsetalet, som då vid fortsatt begränsning av fruktsamheten måste komma att gå ner på ett ohyggligt sätt. Skulle fruktsamheten stanna vid sin nuvarande låga nivå, är den tid icke avlägsen, då svenska folket gått ned med hälften av sitt nuvarande antal, och det finnes ingen gräns för denna ödesdigra utveckling.
>
> En propaganda för barnbegränsning började vid slutet av 1800-talet utbreda sig. Men det dröjde en generation, innan denna propaganda nådde fram till de breda lagren och fullt började visa sina verkningar. Nu stå vi skräckslagna inför dessa verkningar. Vi ha ekonomiska möjligheter, som 1800-talets människor aldrig kunde ana, men det svenska folket är i ständigt stigande grad inställt på att nedbringa sitt antal i oro för att näringsmöjligheterna icke skola räcka till.
>
> I jämförelse med de problem vi här ställas inför bli alla våra dagspolitiska frågor små. Eller, rättare sagt, vi få klart för oss, att dessa frågor måste ses i ett vida större sammanhang, som främst bestämmes av befolkningsfrågan. Detta gäller likaväl om vårt skolväsen som om vår ålderdomsförsörjning och över huvud hela vår socialpolitik; men det gäller också om den mycket vidsträcktare frågan om gestaltningen av vårt näringsliv och det rätta avvägandet av vår produktion, om kapitalbildningen och övriga förutsättningar för ett fortsatt ekonomiskt framåtskridande.
>
> Vad tjänar det till att arbeta på ett höjande av vårt jordbruk, om vi icke ha någon föreställning om vilken befolkning detta jordbruk för framtiden skall livnära? På samma sätt med vårt skolväsen. Det måste ju anpassas efter det antal barn, som det svenska folket vill föda. Och hela vårt ålderdomsförsörjningsproblem är i högsta grad en fråga om befolkningens ålderssammansättning och om det därmed sammanhängande kravet på arbetslivets längd.
>
> Intresset för det nya släktet måste i främsta rummet rikta sig på dess kvalitet. Något kan väl där vinnas genom statliga åtgärder till förhindrande av en direkt samhällsfarlig fortplantning. Men i övrigt måste vi lita till att hela den sexuella valinstinkten inställes på släktets sundhet. Och i den vägen kunde säkerligen oändligt mycket göras för de ungas fostran till en naturligare och vackrare livsuppfattning. Även i fråga om barnens utbildning måste vi koncentrera vårt intresse på det som är livsdugligt och icke i falsk humanitet göra orimliga offer för mindervärdiga element. Vi måste vidare göra klart för oss, att växande materiella resurser, om de också alldeles övervägande måste användas för höjande av vårt folks levnadsstandard, dock rimligen även böra tjäna en måttlig och möjligast stabil folkökning.
>
> För närvarande stegra vi vår levnadsstandard på ett abnormt sätt genom att rent av undandra oss bördan av att föda och fostra barn till ett antal, som skulle kunna upprätthålla vår folkmängd vid oförändrad höjd. Vi tära alltså på själva folkkapitalet. Vi tro oss därmed vinna välstånd. Men vi räkna fel. Nästa generation blir alldeles för fåtalig för att bära den väldiga bördan av att försörja en nation med abnormt övertaliga åldersklasser. Det släkte, som nu varit snålt med att sätta barn i världen, skall aldrig med några försäkringsstatistiska konstgrepp kunna undgå att få känna följderna i form av en förknappad ålderdomsförsörjning.
>
> Vi skola icke tro, att vi kunna låta vår befolkning gå ned till någonting omkring hälften av den nuvarande och att vi ändå ostört kunde få leva inom vårt lands gränser. Det finns andra folk, som kanske finna ett land som Sverige värt att leva i. Med en alltför ringa folktäthet ha vi ingen utsikt att få behålla vårt land för oss själva. Vårt militära försvar blir utsiktslöst, icke bara därför att vi få för litet folk att sätta in på försvaret, utan också därför att andra överbefolkade länder komma att finna vårt land för tomt och därför för begärligt för dem.
>
> Vårt försvar måste framför allt vara ett försvar för vår egen stam. Det kan aldrig vara det svenska folket likgiltigt vem som bor i Sverige. Sverige måste förbli väsentligt svenskt. Den enskilde har en vilja att leva sitt eget liv. Så har ock familjen. Detta strävande att upprätthålla och utveckla livet är den djupaste naturgrunden för allt växande och allt framåtskridande. Svenska folket måste nu i elfte timmen komma till medvetande härom och samla sig i en känsla av att vara ett levande väsen med vilja till fortsatt existens.

Professor Cassels mörka framställning av läget i befolkningsfrågan innebär förvisso ingen överdrift. Vi ha vid olika tillfällen påtalat missförhållandena å området och kunna endast med tillfredsställelse se, att man på "borgerligt" håll äntligen börjat få upp ögonen för verklighetsläget, ehuru väl uppvaknandet olyckligtvis kommer alltför sent. Här fordras *en fullständig regimförändring* i riktning mot en positiv folklig utveckling för åstadkommande av de naturliga betingelserna för en vändning till det bättre. *En regimförändring i nationalsocialistisk anda,* sträckande sig till såväl de ekonomiska och sociala som de politiska och kulturella områdena.

*

Tryckfriheten hotad

I tvenne artiklar under ovanstående rubrik skildrar chefredaktör L e o n L j u n g l u n d i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) det tillstånd av illusorisk frihet och hot mot tryckfriheten, vari framför allt det judiska huset Bonniers framryckning inom publiciteten bragt den svenska tidningspressen. Såsom härrörande från en man, vilken på grund av sin ställning som ledare av en av huvudstadens största tidningar, f. d. ordförande i Publicistklubben och f. d. riksdagsman är sällsport väl förtrogen med sitt ämne, är uttalandet att tillmäta den största betydelse. Det innebär ett bestyrkande av den uppfattning, som i snart ett årtionde hävdats av denna tidning beträffande den storfinansiella judiska maktens och i all synnerhet det judiska huset Bonniers otillbörliga och missbrukade maktställning inom svensk press.

Den under inflytande av den judiska franska revolutionens idéer tillkomna svenska tryckfrihetsförordningen av 1812 — vars huvudsyfte torde varit att bereda judarna möjlighet att lägga det svenska opinionsväsendet under sin spira — tillerkände envar svensk medborgare — dit nu också räknades judar av "mosaisk konfession" — att "fritt och öppet sina tankar meddela i alla ämnen, i vad skrivbart som helst, och evad föremålet skulle vara, detta rike enskilt eller främmande länder, ett närvarande tidevarv eller de förflutna, levande personer eller avlidna". Det av tillskyndarna avsedda syftet med tryckfrihetsförordningen skulle nu praktiskt taget vara uppnått, sedan judendomen lyckats bringa press och opinion i stort i sina händer.

Vi citera ur herr L:s uttalande:

> Man får så ofta nu för tiden höra, att vår tryckfrihetsförordning är av ondo och helst borde överstrykas med ett brett streck. Detta dåraktiga yrkande härrör vanligtvis från politiska fanatiker och det just sådana som hava intresse av att bryta ned statens invärtes lugn och utvärtes säkerhet och därtill älska att föra ett leverne som förnekar det högsta väsendets och sedernas därmed förknippade helgd. Egendomligt nog händer det, att dessa brutala materialister få hjälp i sitt yrkande av personer, som blivit förfördelade och ej funnit tillräckligt stöd och skydd i tryckfrihetsförordningen mot hänsynslösa fienders onda avsikter. Denna sistnämnda kategori av klandrare kan hava rätt uti att T. F. är en smula valhänt formad och att den däri lämnar alltför många och stora hål öppna åt tryckfrihetsförbrytare; men att av den anledningen vilja stryka ett brett streck över lagen själv, i stället för att föreslå klokt och verksamt reformerande därav — det är att kasta ut barnet med badvattnet.
>
> Den hittills förflutna delen av 20:de seklet har förändrat det andliga klimatet i kulturvärlden och även i vårt land. Politiska riktningar, som syfta till våld och söndring ej blott mellan olika länder, utan även mellan olika grupper inom det enskilda samhället, hava skaffat sig en makt, som knappast kunnat förutses eller anas, och det visar sig nu att organiserade planer till förföljelser mot enskilda blott i ringa mån låta sig hejdas av lagarnas stängsel.
>
> Marxismens goda vilja att frigöra arbetarna ur kapitalistiskt förtryck har visat sig vara förenad med en kollektiv och frihetshatande själviskhet. Redan i vårt sekels första decennium gjordes i klasskampsrörelsens namn upprepade hänsynslösa attentat mot tryckfriheten. Dessa angrepp underifrån på tankefrihetens samhällsvärde, som borde vara gemensamt för alla, gjordes väl i frihetens namn, men frihetsviljan avslöjade sig därmed som hyckleri. Ty vart för klasskampen till sist? Till "proletariatets diktatur", säger man, men också detta är blott en omskrivning, ty i verkligheten blir det en diktatur av en inbördes misstänksam byråkrati, som måste bevara sin makt med hänsynslös terrorism (= Judendomens diktatur. Nat. anm.).
>
> En andra för tryckfriheten riskabel riktning växte fram i och med högkapitalismen, storfinansen, som representerar den individuella själviskhetens triumf och vars ofördragsamhet och terrorism emellanåt tävlar med marxismens. Skenbart äro kapitalism och socialism varandra motsatta och bekämpa varandra, men man får i vår tid bevittna, att de dock ej sällan räcka varandra handen till samverkan. Det är materialismen och frihetshatet som sammanför och förenar dem, och resultatet bliver i sinom tid kulturens undergång, så vida icke den idealism och humanism, som bl. a. dikterat våra svenska grundlagar, återtager ledningen. Men det ser just nu mörkt ut med detta, ty striderna mellan partier och klasser gäller ej längre principer utan vad man tror vara reellare än dessa, nämligen makt och mammon, som dock genom principlösheten snart bringas att slå om i vanmakt och armod.
>
> Pressen, som genom sin fria och oförskräckta kritik skulle hjälpa till att föra samhället oskadat framåt mellan den kollektiva själviskhetens Scylla och den individuellas Charybdis, har i stället i stor utsträckning förvandlats till ett viljelöst instrument åt endera av dessa olycksbringande krafter, marxismen och storfinansen, och allmänhetens skydd genom tryckfrihetsförordningen för övergrepp har blivit ständigt mera osäkert. Ej nog härmed: den enskilde journalistens möjligheter att handla efter sitt samvetes bud hava blivit allt mera bromsade och begränsade.

Herr Ljunglund redogör härefter för hur det omsider lyckats honom att förvärva äganderätten till aktiemajoriteten i Nya Dagligt Allehanda och han därmed trodde sig "säker om att kunna utöva ett sådant inflytande, som jag ansåg vara rättvist", men att han efter hand kom underfund med att han "måste föra krig på två fronter":

> När guldet tager sin makt att förtrycka, när det skapar monopol och truster för att slå ihjäl korrekt tävlan och utsuga de fria medborgarna, när det köper sig tidningsorgan för att försvara sin orättfärdighet, då bliver det en samhällsfientlig makt. Men när socialismen själv antager marxistisk gestaltning och bliver frihetens fiende, förföljer de självständiga, straffar dem som spara med utplundring och missbrukar sin press till att uppodla hat, förföljelselusta och allsköns ondska samt för egen del lystet tillskapar monopol — då är den icke en bit bättre än de stora mammonistiska utsugarna. Tvärtom är den genom sin tyngd och sin grymhet ännu fruktansvärdare.

Härefter följer en utförlig skildring av redaktör Ljunglunds tvekamp med den judiske penningmatadoren Karl Otto Bonnier, vilken "förvärvat sig ett mäktigt herravälde i hela den svenska pressen". Hr Ljunglund hade genom en riksdagsmotion, åsyftande tidningsdistributionens — Svenska Pressbyråns — läggande under de svenska tidningarna, råkat utsätta sig för pressmatadorens vrede. Hans plan omintetgjordes framför allt genom hr Bonniers drabant, hö-

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:

30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Svensk frimurareaktion i Finland

Bonnier-order om bojkott av Nationen

Nationens novembernummer 1934 med dess skildrade besök i Johanneslogen "Libanon" i Erlangen väckte en livlig uppmärksamhet i Finland. Vårt blottande av frimurarehemligheterna åstadkom — enligt vad vi erfarit från våra vänner i Helsingfors — en stark oro i finska frimurarekretsar, och logen "Augustin" höll upprepade sammankomster för att dryfta den penibla situationen. Resultatet av överläggningarna lär ha blivit en hänvändelse om hjälp hos Store Bror i Sverige.

Någon vecka senare meddelades genom en notis i Nya Dagligt Allehanda, att "amiral Lindman jämte flera kända svenska politiker och militärer" skulle avlägga ett besök "av privat natur" i Helsingfors. Bland deltagarna i utflykten nämndes förutom amiralen själv, som är en av IX Provinsens Högsta Ämbetsmän, särskilt generallöjtnanten J. G. Nauckhoff, en av Stora Landslogens Stor-Officianter och bl. a. Representant för Grand Lodge of Scotland, vars 33:e grad han innehar, samt kammarherren R. M. von Heidenstam, också Stor-Officiant i Svenska Stora Landslogen. — Alltså en mycket förnämlig hjälprepresentation, utvisande att man tagit vår framstöt å ömse sidor om Bottenhavet ganska allvarligt.

Snart förnummos även verkningarna av inskridandet. En osynlig hand hade i en hast mobiliserat allsköns aktiva motkrafter. När t. ex. Nationens representant i Helsingfors i likhet med tidigare begärde en annons om tidningens decembernummer införd i "Huvudstadsbladet", möttes han av nervös villrådighet. I dagar höll "Huvudstadsbladets" direktion sammanträden om saken. Ena dagen och timmen gav direktionen halva löften — för att den andra taga tillbaka dem. Bl. a. sade man sig frukta att komma i delo med "Uppviglingslagen" (!) och måste därför låta ytterligare undersöka frågan.

Efter många och långa dagars överläggningar kom "Huvudstadsbladets" direktion omsider till den slutsatsen, att Nationens annons *"icke kunde"* införas. Såsom motiv för avböjandet anfördes, att meddelande ingått från Bonniers i Stockholm, att ingen tidning i Sverige med undantag av Nya Dagligt Allehanda införde en annons från Nationen, som där betraktades såsom "ett typiskt skandalblad" — och "Huvudstadsbladet" kunde ej annat än ställa sig på Bonniers ståndpunkt. Det behöver ju knappast påpekas, att den från Bonniers härrörande upplysningen var osannfärdig. Tillkännagivandet var emellertid intressant, då det avslöjade finska "Huvudstadsbladets" faktiska beroende av de frimurare-bolsjevikiska judeintressena i Sverige.

Formellt äges "Huvudstadsbladet" av herr Amos Andersson, vilken med stor kapitalinvestering har säte i direktionen för Stockmans Varuhus, som i sin tur äger Akademiska Bokhandeln. Enligt vad upplyses skall Stockmans Varuhus åtminstone tidigare ha finansierats av Stockholms Enskilda Bank och varit så intimt lierat med den svensk-judiske generalkonsuln Josef Sachs, medlem av Enskilda Bankens direktion och huvudägare av "Nordiska Kompaniet" i Stockholm, att man på sina håll i detsamma velat se en N. K.-filial. Förbindelselinjen "Huvudstadsbladet"—Stockmans Varuhus—Akademiska Bokhandeln var i varje fall fullt klar, och genom den nu mot Nationen iscensatta aktionen har även sambandet mellan Stockholms frimurare-bolsjevikiska judekretsar och det nämnda finska affärskomplexet helt klarlagts.

Mot bakgrunden av nämnda interiörer förstår man även den "antisvenska" stämning, som på ett så olyckligt sätt å senare tid utbrett sig i vårt broderland i öster. Dessa personer, vilka i Finland säga sig företräda svenskheten, äro inga svenskar lika litet som en Bonnier eller Lindman i Sverige äro det. De äro agenter för det frimurare-judiska intresset och sakna varje känsla för de svenska och finska folkens väl samt varje rätt att tala i dessa folks namn. Detta förstå finnarna — och därför reagera de, ehuru med orätt mot svenskheten. Dessa "svensk-finnar" vilja liksom motsvarande kretsar i Sverige blott sitta och "skumma" på på ytan, men alls icke bidraga till en sund politisk och kulturell utveckling i landet.

Vi upprepa vår maning från föregående nummer till den nordiska folkkretsen: *bryten bojorna under judendomens brödraskap, återupprätten friheten i Nordens länder!*

"Fascistisk" världskongress

En "internationell fascistisk kongress" hölls dagarna kring den 17 december 1934 i Montreux i Schweiz under ordförandeskap av Koselski, Italien. Enligt Svenska Dagbladet deltogo i densamma representanter från 14 nationer, däribland som representant för Sverige den Bonnier- och frimurarekretsarna närstående dr Rütger Essén (Nationella Ungdomsförbundet?), för Norge major Quisling, "Nasjonal Samling", och för Danmark ledaren av "Nationella kåren" Tomas Schmidt.

Det kom under förhandlingarna till en kontrovers kring judefrågan. Rumäniske delegaten för "järngardet" Jan Motza, fäste i ett längre uttalande uppmärksamheten på den oerhörda fara judarna utgöra för fascismen i alla länder. Judeproblemet är internationellt och måste tillmätas den allra största betydelse. På förslag av Mussolinis presiderande representant avböjdes emellertid diskussion i judefrågan. — Vilket ju säger en hel del beträffande denna "fascistkongress".

Under förhandlingarna uppstod vidare en kontrovers mellan de romanska och nordiska representanterna, varvid konstaterades förekomsten av tvenne strömningar inom den fascistiska rörelsen, en romansk och en nordisk. Märkligt nog tog major Quisling ståndpunkt för Rom såsom "förebilden för fascisterna i alla länder". Representanter för den nordiska riktningen förordade en nordisk grupp såsom ett slags motvikt mot Roms universella planer — vilket ju alltid tar sig något ut för världen, som skall bedragas.

Mussolini hyllades naturligtvis i amplissima forma av kongressen såsom fascismens store grundare. En aktionskommitté bildades för samманförande av fascismens krafter i alla länder.

Förbud mot Epa!

Den av norska stortinget tillsatta kommittén av sakkunniga för utredning angående revidering av handelslagen har framlagt ett förslag till ny handelslag, vilket innehåller en paragraf med kategoriskt förbud mot öppnande av enhetsprisaffärer, s. k. örebasarer och liknande företag i Norge. Kommittén är enhällig — så när som på en medlem — i sitt ställningstagande till Epasystemet.

Även från Danmark ingår meddelande om planer å förbud mot Epa. De samvirkende Købmandsforeninger har tillställt handelsministern en skrivelse, vari föreslås införande i lagen om otillbörlig konkurrens av en bestämmelse av följande lydelse: "Det är förbjudet att driva handel i form av enhetsprisaffärer, varmed förstås varje affärsföretag som försäljer icke sammanhörande varor uteslutande till ett eller flera bestämda standardpriser. Överträdelse härav straffas med böter."

Det judiska Epageschäftets skadliga verkningar inom handeln ha redan tillräckligt omvittnats i Sverige. Här bedrives det såsom bekant av direktionsmedlemmen i Stockholms Enskilda Bank, Kunglige Hovleverantören juden Josef Sachs. Den upplysta opinionen i vårt land kräver: *förbud mot Epa!*

Rättsväsendet under politiskt inflytande

Antisemitismens ledare skola ruineras genom processer!

Judeinflytandet i staterna sträcker sig ej endast till regeringarna, parlamenten, finansen och kulturen utan jämväl till — rättsfunktionen. Man fick nyligen en erinran härom i det uppseendeväckande angrepp Englands lordöverdomare, lord H e w a r t, riktade mot engelska regeringen för att "vilja ställa rättsväsendet under politiskt inflytande". I ett till antagande i överhuset framlagt regeringsförslag — rörande vars förberedande lord Hewart, Högsta Domstolens president, helt förbigåtts — önskade regeringen bl. a. få antagen en lagbestämmelse, som gav den möjlighet att bestämma *vem* som skall presidera i domstolens olika divisioner. "Var skall det sluta — yttrade lord H. i överhusdebatten — om ett lagförslag som detta går igenom? Det är mer i denna historia än som synes på ytan. Jag har icke suttit i Högsta Domstolen i över 12 år med slutna ögon."

Metoden att låta ordinarie domare i mål — särskilt vid rättegångssammanträde, där domutslag avkunnas — avträda till förmån för jurist, som äger Högsta Vederbörandes fulla förtroende — denna metod praktiseras redan litet varstans beträffande särskilda fall. Även i Sverige! När t. ex. föga utsikt finnes att ordinarie domare, som handhaft ett måls gång, skall avkunna dom i *viss* riktning — tar man saken i egen hand och låter någon fullt pålitlig presidera vid domavkunnandet. — Vi få möjligen tillfälle återkomma till ämnet.

*

I sammanhanget kan nämnas, att den inom staterna allmänt härskande judendomen i kampen mot de uppvaknande folken nu på allvar slagit in på process-vägen. Alla slag av processer igångsättas mot rörelsernas ledare i syfte att ruinera dem och ekonomiskt omöjliggöra deras verksamhet. Denna aktion rättsvägen har redan flerstädes åstadkommit svåra avbräck i kampen, och enligt vad meddelas från Schweiz är det meningen att i alla länder fullfölja aktionen i väsentligt stegrad grad. Vår schweiziska meddelare upplyser ur säkraste källa, att det är judarnas avsikt "att härefter omöjliggöra all antisemitisk verksamhet genom att *överallt* processa i *alla* instanser mot dem" och fogar härtill reflexionen: "de ha ju miljarder att tillgripa — och vi kämpa med små medel". I synnerhet äro en del sensationella rättegångsutslag i Amerika ägnade att inge israeliterna förhoppningar å process-metodens effektivitet i kampen mot Hakkorset. Dock, här blir det ej de materiella resurserna som fälla utslaget!

Sverige översvämmas av judiska läkare

Enligt vad upplyses från sakkunnigt håll äro icke mindre än 70 % av de judiska läkarna i Sverige befattningshavare i statens eller kommunernas tjänst. 56 % av dem äro bosatta i Stockholm och Göteborg, därav 40 % i Stockholm.

När judarna invandra i ett land för att inifrån erövra det, pläga de bosätta sig i de stora städerna och främst i huvudstaden, där de ha största möjligheten att genom bestickning och annorledes påverka regeringskretsar och parlamentariska partier. De eftersträva särskilt ledande poster i de stora sjukhusen, varigenom de uppnå höga löneförmåner samt beredas tillfälle hjälpa fram yngre rasfränder å landets egna medicinares bekostnad. Så var det i Tyskland under den judisk-republikanska regimen; så är det hos oss och överallt där judarna inneha makten. Vår marxistiska regerings enskilda medlemmar stå vid behov — i samarbete med juden Heymans Socialstyrelse — gärna till tjänst med att bereda främlingarna tillstånd att "arbeta" i Sverige.

*

»Utan lösning av judefrågan ingen befrielse!»

Den propagandaminister Göbbels närstående "Der Angriff" tillbakavisar det från vissa tyska kretsar — frimurare och papister — propagerade talet, att någon judefråga icke längre existerar i Tyskland: "Dessa enfaldiga pratmakare, som mena att judarnas herravälde är brutet och att de därför kunna lämnas i fred, böra tiga. De äro slagna med blindhet och se ej den största faran, i vilken tyska folket ännu befinner sig. Denna fara är den judiska rasen. Den bedriver sitt spel i dag liksom före den nationalsocialistiska revolutionen. Den skändar våra hustrur och döttrar, den fördärvar vår ungdom, den hatar vårt folk och vårt fosterland".

"Därför bör Tysklands folk bekämpa den ännu mera fanatiskt än förut — slutar artikeln. — Därför böra vi upplysa vårt folk och sörja för, att den judiska rasen en dag är oskadliggjord och därför ropa vi i fortsättningen ut: *Utan lösning av judefrågan ingen befrielse av tyska folket!*"

De »utdömda» psalmerna böra publiceras!

De s. k. psalmbokssakkunnigas föreslagna spoliering av den svenska psalmboken, "det Wallinska mästerverket", föranleder en författare i en huvudstadstidning att fordra, att samtliga de 83 psalmer, vilka såsom "obrukliga och obrukbara" skulle utmönstras, omedelbart publiceras i alla svenska tidningar. Uppslaget förtjänar allt beaktande.

*

Litauens judar klaga!

En delegation från Litauens judar har haft företräde för statspresidenten och framfört sina klagomål över antisemitismen. Delegationen förklarade, att den tilltagande antisemitiska propagandan i landet och lagstiftningen å det ekonomiska såväl som andra områden hotade den judiska minoritetens rättigheter.

"Den judiska minoritetens rättigheter"! Vad som avses med "judiska rättigheter" i "hedningars land" är nogsamt känd. I "religionsboken" Talmud står skrivet: "En icke-judes egendom är att betrakta som herrelöst gods, och den som kommer först har företrädet" (Chosch. Ham. 156, 5. Haga). Och i Gamla Testamentet läses: "Frukta icke detta landets folk, ty de ha givits dig till rov ... för att giva dig stora och sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar, som du icke planterat — på det att du må äta och varda mätt" (Mos. 6: 10—11).

Vad är naturligare än att de som byggt städerna, fyllt husen och planterat fruktträdgårdarna, fordra tillbaka sina ägodelar?!

---

gerrepresentanten, f. d. marxisten Järte i riksdagen. Därpå följde ett motarbete från Bonniers sida mot Nya Dagligt Allehanda på alla tänkbara vägar, genom enhetliga pris- och andra aktioner från de under Bonniers inflytande stående övriga huvudstadstidningarna, genom Pressbyrån, genom propagerad annonsbojkott via affärspressen, en systematisk lögnkampanj mot Allehanda och dess redaktör i den övriga pressen etc. Slutligen tvangs N. D. A. att inför den genom Aftonbladet (via Åkerlund beroende av Bonnier) iscensatta, mördande lösnummerpriskonkurrensen sänka sitt lösnummerpris från 15 till 10 öre, vilket betydde en minskad årlig inkomst å 400.000 kr. Innan detta nödtvungna steg togs, hade genom enhetlig pressaktion, i vilken tidningar från yttersta höger till yttersta vänster deltogo, chefred. Ljunglund bortdrivits från sin post som ordförande i Publicistklubben.

Herr Ljunglund slutar med följande maning:

Kampen mot pressens industrialisering måste från de svenska konservativas sida tagas upp på fullt allvar. Åtskilliga tecken tyda på, att både marxisterna och tidningsindustricheferna börja finna sig ha gått för långt i sina förhoppningar om att kunna "likrikta" hela svenska pressen enligt en rysk-fransk utrikespolitisk linje, vars risker ligga i öppen dag. Tiden mognar mer och mer för en humanistisk nationell samling av alla partier och pressorgan som vilja värna det på lagens grund vilande svenska frihetssamhället.

Ehuru vi måste intaga en reserverad ståndpunkt beträffande Nya Dagligt Allehandas förbindelser med det judiskt orienterade klasskampspartiet "högern" samt frimurarekretsarna och däribland särskilt högerledaren och höggradsfrimuraren amiralen Lindman — vilken snarast bör försvinna ur svensk politik! — konstatera vi med tillfredsställelse chefredaktör Ljunglunds betydelsefulla, klarläggande redogörelse angående läget inom tidningsvärlden. Vi dela helt hans uppfattning, att tryckfrihetsförordningen, som det visserligen numera — sedan Hakkorset uppenbarat sig i vårt land — ligger i den judiska storfinansens intresse att få satt ur funktion, måste skyddas mot alla attentat.

Årgångar av Nationen

för 1932, 1933 och 1934 kunna beställas till ett pris av kr. 3:— per årgång och 25 öre per ex. mot insändande av beloppet å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adress: Nationen, Box 1145, *Stockholm 16.*

En anklagelse

Förlag **Einar Åberg.** Pris Kr. 1:—
Råsunda. Postgiro 2854

Boken är byggd kring en märklig skrift, författad av Sven Bonde och **utgiven av trycket år 1891.** Författaren påvisar i denna bok med erkännansvärd klarsynthet och skärpa det livsviktiga i att vi svenskar i tid skaka av oss det ok, som starka semitiska intressen lagt på oss, såväl kulturellt som ekonomiskt.

Bör med största eftertanke läsas av varje **svensk!**

Nu i bokhandeln!

Sverige under Frimureriets välde

En historisk överblick

Konung Carl XIII.
IX. Frimurareprovinsens grundare — Salomos Visaste Vikarie.

Den genomförda förjudningen av Sverige är, såsom vi tidigare framhållit, i huvudsak ett verk av den under hemlig judisk ledning verkande frimurareorden. På allvar blandade sig det hemlighetsfulla ordenssällskapet efter vad det vill synas först i slutet av 1700-talet i den politiska kampen i Europa, då det gjorde sin stora revolutionära debut som iscensättare av den franska revolutionen 1789 — inledningsakten till det nya "frihets"-tidevarvet. Därmed avsågs: de nationella samhällsordningarnas omstörtning, de nationella furstarnas — "tyrannernas" — undanskaffande, förverkligande — i "frihetens, jämlikhetens och broderskapets" namn — av judarnas emancipation och folkens överlämnande åt det judiska herraväldet, åt världsrevolutionen, första etappen å judendomens väg till världssjälvhärskardöme.

För genomförandet av detta mål nödgades Juda betjäna sig av såväl fiendefolkens ledande skikts som deras undre klassers aktiva medverkan. Det skedde framför allt genom organiserandet av olika internationella brödraskap, vilka skickligt leddes och nyttjades till förmån för de judiska planerna: för de högre folkklasserna företrädesvis de hemligt verkande frimurarelogerna; för de lägre: skilda "arbetarinternationaler" med de marxistiska i spetsen. Idén och syftet voro å bägge hållen desamma, blott rollerna gestaltade sig olika. Logerna fungerade som ideologiska vägröjare, de höggradiga som världsrevolutionens generalstab och giftkök; "arbetareorganisationerna" samlade massorna för genomtrumfande av judendomens alla uppställda krav samt för direkt revolutionär aktion, när logernas undermineringsarbete ovanifrån nått tillräckligt djupt.

Johannesloger av franskt mönster börja grundas

Enligt G. W. von Franckens "Matrikel över Stora Landslogens grundläggare och embetsmen" skall frimurareorden ha inkommit till Sverige under konung Inge den Yngres regering 1125. Under drottning Margareta hade frimurarna sina sammankomster såväl i Stockholms slott, tornet Tre Kronor, som i Kraftskyrkan i Lund (nuv. Domkyrkan) samt i Malmö och Visby. Härefter tyckes verksamheten ha avstannat, för att på 1730-talet åter skjuta fart och utveckla sig till en allt större maktfaktor. Förste kände frimuraren i Sverige var överståthållaren i Stockholm greve Axel Ericson Wrede-Sparre, som upptogs i en loge i Paris 1731 och efter sin hemkomst till Stockholm upprättade den första ännu arbetande frimurarelogen i vårt land, den 1752 konstituerade S:t Johanneslogen "S:t Jean Auxiliaire", vilken alltsedan instiftelsen betraktats som det svenska frimureriets moderloge. Den 14 december 1799 sammanslogos "S:t Auxiliaire" jämte andra loger till "Den Nordiska Första", vilken är n:r 1 bland S:t Johannesloger i Sverige (nuv. Ordförande Mästare: höggradsbrodern konteramiral Lindman).

"Frimureriet blev vid sitt nya framträdande i Sverige — skriver von Francken — misstänkt för varjehanda farliga grundsatser och anslag, så att konung Fredrik I genom ett reskipt av den 21 oktober 1738 vid dödsstraff förbjöd alla frimuraresammankomster. Dock återkallade han redan samma år detta förbud. Sedermera har detta förbund med välvilja och förtroende omfattats av samtliga regenter och konung Adolf Fredrik — vilkens svåger konung Fredrik den Store ingått såsom frimurare den 14 augusti 1738 — blev frimureriets förste beskyddare i Sverige." Detta uttalande är intressant, då det visar den sunda folkliga inställningen gentemot den ljusskygga orden redan vid denna tid. Orden måste emellertid redan då ha gynnats av särdeles starka krafter, eftersom konung Adolf Fredrik så hastigt nödgades återtaga förbudet för densamma.

Johanneslogerna hade gjort sin entré, dessa loger av jämförelsevis oskyldig natur med huvudsaklig uppgift att dressera svensken till konstgjord jude, vilken genom ritual, sedvänjor och de därmed förbundna suggestionerna blir ett villigt, om ock stundom omedvetet verktyg för judarnas brottsliga strävanden. Det blå Johannesfrimureriet är — såsom Ludendorff säger — blott rekrytdepot och förstadiet till de högre s. k. röda "skottska" graderna, på vilkas lott de politiska dåden efter "osynliga fädernas" anvisningar falla. Förövrigt utgöra Johannesbröderna frimurareproletariatet, hela det hemliga ordensväsendets "synliga organ", med uppgift att dölja de därbakom stående högre logerna för den profana världen, att göra hantlangartjänst åt de högre bröderna, att åstadkomma förbindelse mellan dem och det profana folket, att omedelbart sprida deras propaganda bland hela folket och att grundligt strö sand i ögonen på massan så att denna må förbli blind för den hemliga ordens väsen, och samtidigt härigenom prestera medelbart, "politiskt" arbete. Den dag judeherraväldet är säkerställt, skola de försvinna såsom icke längre tjänliga.

Skottska Andreasloger introduceras

Det skottska frimureriet infördes till Sverige 1743 och den första S:t Andreas Skottska logen, "L'Innocente", instiftades den 30 november 1756. Den 28 februari 1800 förenades "L'Innocente" och "Glindrande Stjernan" till "Nordiska Cirkeln", som är den första bland nu befintliga S:t Andreas Skottiska loger i Sverige. (Nuvarande Ordförande Mästare: generallöjtnanten T. G. Nyström.) — Härmed var den högre rangens frimureri introducerat i vårt land. Betecknande för konkurrensen mellan de olika grupperna av frimureriet om Sverige vid denna tid är en i Frimurarekalendern av 1928—29 relaterad kontrovers mellan den 1759 grundade Svenska Stora Landslogen och engelska legationssekreteraren Charles Tullman i Stockholm, vilken från engelske Stormästaren Lord Clancy erhållit fullmakt att vara Provinsial-Stormästare i Stockholm och därifrån börjat instifta loger. I en skrivelse till England talade legationssekreteraren Tullman föraktfullt om härvarande "profana franska loger" och sökte hävda sin överhöghet. "Den Stora Landslogens O. M. friherre Scheffer klarlade emellertid i London saken på ett sådant sätt, att den engelska Storlogen, från vilken de svenska Johanneslogerna sekundärt över Frankrike blivit konstituerade, år 1770 förklarade dem i allo lagliga även med avseende å allt vad de förut verkat".

Angående skottelogernas betydelse skrev "Freimaurerzeitung" 1874: "Tyngdpunkten för vårt arbete ligger i de högre graderna, där göra vi framstegen, politiken och världshistorien; därav kommer sig det oinskränkta upprätthållandet av den skottska ritualen. I den ha våra fäder fullgjort sina ärorika dåd, störtat tyrannerna". "Revista Massonica" skriver: "Frimureriet vill mänsklighetens oinskränkta framsteg, och mot detta stå alla sociala institutioner på grund av sin konservativa anda; följaktligen måste frimureriet under vissa tider konspirera och kämpa, och därför äro hemlighet och erfarna hövdingar nödvändiga. Denna hemlighet skyddas och dess anförare utbildas genom den skottska organisationen; så länge Rosenkreuzarnas och Kadoschriddarnas mission ännu icke är avslutad, vore det en villfarelse och en förbrytelse att avskaffa dem". "Freimaurerzeitung" för 1876 kommenterar ett särskilt fall: "Den ungerska Skottska Stororientens ändamål är intet annat än att organisera all intelligens inom förbundet för att vid lämplig tidpunkt kunna förfoga över den, när revolutionen mot Österrike bryter lös". Den gamla och antagna Skottska ritens system behärskar med sina 33 grader frimureriet. Ederna i 30:e graden, "Kadosch-graden", förkunna kamp mot alla makter utanför frimureriet, i synnerhet mot varje folklig stat: "Under fötterna trampar jag den kungliga kronan. Icke såsom symbol för en särskild regeringsform, utan såsom symbolen för fräck, oansvarig (= icke-judisk) makt".

Juldagen den 25 december 1759 grundades Svenska Stora Landslogen av kanslirådet Carl Fredrik von Eckleff i egenskap av Landsstormästare, biträdd av 23 frimurarebröder av högre grader. 1771 ingingo konung Gustaf III och hans bröder Carl och Fredrik Adolf i orden, den förstnämnde i egenskap av dess beskyddare. "Därmed inträdde — skriver Frimurarekalendern — en ny period av livligt intresse och gagnande verksamhet." "I Svenska Storkapitlet inträdde hertig Carl den 4 maj 1773, och hans båda bröder den 17 augusti samma år. Medan konungen ej ägnade sig åt något särskilt arbete, hade hertig Fredrik Adolf redan 1771 övertagit klubban i 'Svenska arméns loge'. Hertig Carl åter började det outtröttliga och så betydelsefulla arbete, han skulle nedlägga på alla områden av det svenska frimureriet, med att den 8 april 1774 instifta en skottsk loge, vilken han i tre år själv ledde." Den 7 juni samma år nedlade von Eckleff Ordensmästareämbetet, vilket övertogs av hertig Carl, som den 7 juni valdes till Kapitlets Styresman. Hösten 1779 valdes hertig Carl till Ordensmästare för den VII Provinsen, i samband varmed en ny konstitution infördes för Sverige. I början av 1780 upprättade hertig Carl IX Frimurareprovinsen, till vars Styresman han högtidligt installerades å Stockholms börssal i närvaro av 400 frimurare. I börshuset hade för ändamålet inretts ett "allra heligaste" i likhet med Salomos Tempel i Jerusalem, och själv uppträdde han med judisk mitra å huvudet, så att han "liknade en uppenbarelse ur Gamla testamentet". När hertig Carl senare infann sig i högtidsdräkt å Operan, hälsades han av damerna med tillropet: "Se kung Salomo!" Som ordenschef förde han titeln "Salomos Visaste Vikarie".

Logemötena i Stockholm höllos till en början i förhyrda lokaler. 1783 förvärvades ett eget hus å Riddarholmen, vilket efterhand tillbyggdes. Nuvarande logebyggnad å Blasieholmen började uppföras 1875 och invigdes 1877 i närvaro av konungen, kronprinsen samt deputerade för samtliga svenska och olika utländska loger. Kronprins Oscar Gustaf Adolf var den förste som recipierade i denna lokal.

Monarkisk motkonspiration — Gustaf III m. fl. »tyranner» mördas

Från att i början ha tilltalats av de franska logernas frihetsideologi samt ha uppträtt som befrämjare av den judiska emancipationen i Sverige ändrade Gustaf III efter hand sin ställning till de nya strömningarna, sedan han vunnit klarhet om deras verkliga art och syfte. Frimurarelogernas "upplysning", som kritiklöst anammades av de av det judiska guldet och blodet redan i stor utsträckning degenererade, för ordensglitter, ceremonier och magi svärmande aristokraterna, hotade de nationella samhällenas bestånd. Den blodiga revolutionen i Frankrike 1789 klargjorde med ens lägets allvar. Bro-

Mästareförkläde.
Teckningen illustrerar det salomoniska tempelbygget.

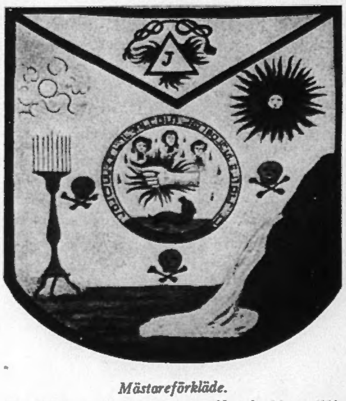

Mästareförkläde.
Har tillhört J. Murat, konung av Neapel, skjuten 1814.
I ovalen ses handen med dolken jämte 3 avhuggna huvuden.

dern konung Ludvig XVI, som var uppfylld av de bästa uppsåt för sitt folk och stod i begrepp att på oblodig väg reparera skadorna av l'ancien regime i folklig anda, genomskådade icke det spel, som hans frimurareomgivning bedrev med honom. En dag före mordet yttrade konungen: "Allt detta visste jag för elva år sedan — hur kom det sig, att jag ej trodde därpå?"

Europas furstar, som nästan alla buro levitförkläden, erforo efter revolutionens utbrott till sin förskräckelse hur det i praktiken förhöll sig med "filosofernas arbete", frimureriet och "förkroppsligandet av frimureriets idéer". Bröderna kejsar Leopold, Fredrik Wilhelm II, konung av Preussen, samt konung Gustaf III av Sverige hade också tillsammans med andra furstar beslutat att nedslå revolutionen i Frankrike och befria Ludvig XVI ur brödernas kärleksfulla armar. Men Juda var på vakt mot de svekfulla "tyrannerna", som vägrade att längre lyda "de osynliga fäderna". På en internationell frimurarekongress 1786 dömdes konungarna Ludvig XVI av Frankrike och Gustaf III av Sverige jämte kejsar Wilhelm II av Österrike till döden, och de mördades alla tre några år senare. Gustaf III:s mördare, frimurarebrodern Anckarström, blev — enligt Ludendorff — förevigad genom att hans byst uppställdes å frimurareloger i Paris vid sidan av Cæsars mördare, Brutus'.

En av de ledande krafterna inom orden i Sverige var vid denna tid Gustaf Adolf Reuterholm, vilken lyckats få den lättledde hertig Carl fullständigt under sitt inflytande. Båda voro underkunniga om mordplanen mot Gustaf III — men gjorde intet för att förhindra dådet. Den tillträdande förmyndareregeringen under hertig Carl visade även stor mildhet mot de sammansvurna adelsmännen, av vilka endast dådets utförare, Anckarström, fick umgälla brottet med döden. Svenska historieförfattare lämna visserligen antydningar om de makter som stodo bakom mordet, ehuru naturligtvis med all varsamhet. Så skriver t. ex. Carl Grimberg i "Svenska Folkets Underbara Öden":

"Det var andeskåderiet, som sammanförde Reuterholm med Carl, och hertigen 'antog honom till frimurare av högsta ordningen'. Reuterholm följde den store 'profeten' som ett snällt och enfaldigt barn. Magin blev hans lycka, ty det var därigenom som han mer och mer innästlade sig i hertig Carls förtroende ... Den märklige mannen tillbragte sedan ett år utomlands under flitigt umgänge med högt upplysta frimurarebröder och undfick under högtidliga ceremonier allt högre grader i orden, vilket gladde honom — skriver han med klädsam blygsamhet till hertig Carl — 'mindre för min egen del än för hela mitt fädernesland, för Norden'. Gustaf III gav honom vid hemkomsten huden full för de förbindelser han knutit med franska revolutionärer och fråntog honom följande år den pension, han givit honom 1789. Efter detta hörde Reuterholm till Gustaf III:s svurna fiender."

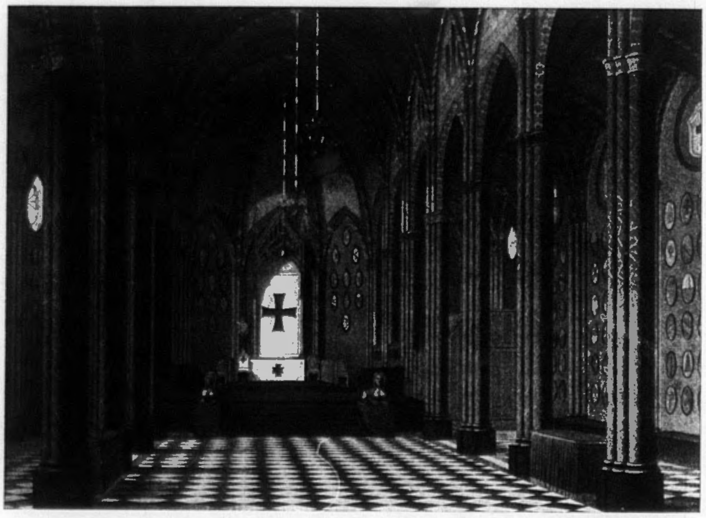

Högtidssalen i Stockholms frimurarepalats.

Gustaf IV Adolf vägrar att böja sig — avsättes

Konung Gustaf IV Adolf ogillade starkt den nya upplysningsfilosofien samt de politiska och sociala frihetsrörelser, som utgingo från Frankrikes revolutionära kretsar, och det säger sig självt, att han hade svårt att tolerera de män, som för honom måste framstå såsom tillskyndare av mordet å hans fader. Hans hat mot samhällsomstörtarna ständigt ökades. "Skulle också hela världen böja sig i stoftet för Napoleon Bonaparte, så skall Gustav II Adolfs och Karl XII:s arvtagare aldrig förnedra sig till att erkänna honom såsom kejsare" — yttrade han. Men han skulle snart märka, vilka väldiga makter han med sin självständiga och resoluta hållning utmanat.

Efter det olyckliga finska kriget och förräderiet av Sveaborg, var tiden kommen att låta den omedgörlige Gustaf IV Adolf — som vägrade att låta sig ledas av logerna — försvinna från skådebanan. I början av 1909 organiserades en hemlig sammansvärjning för konungens avlägsnande från tronen. När "revolutionen" genomförts, d. v. s. konungen avsatts, "vände sig — enligt Grimberg — Adlercreutz, Klingspor och andra av revolutionens ledande män till hertig Carl och övertalade honom att ställa sig i spetsen för regeringen såsom riksföreståndare". "Hertigen hade visserligen ej varit direkt inblandad i revolutionen, men han hade vetat om att en sammansvärjning var å bane, utan att underrätta sin brorson därom." Precis som vid mordet å konungens fader, konung Gustaf III. General Ludendorff torde också rätt ha bedömt förhållandena, då han i sin bok "Frimureriets tillintetgörande" skriver: "I Sverige hade sonen till konungen (Gustaf III, vars mord genom frimurarna 1792 omnämnts) konung Gustaf IV Adolf under den krigiska napoleonska epoken icke visat sig beredvillig till frimureriets önskningar och 1809 kort och gott avsatts. Hans farbroder, som redan vid hans tillträde till regeringen skött regentskapet, en av sin tids verksammaste höggradsfrimurare, hertig av Södermanland, kom såsom Carl XIII på tronen".

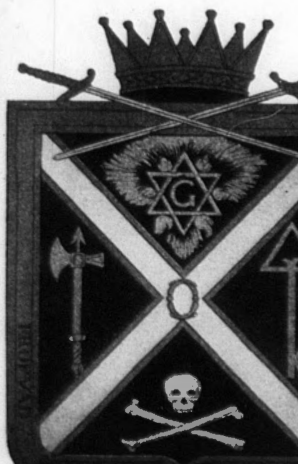

"Nordiska Cirkelns" vapen.

Äntligen var ögonblicket inne för den lysande höggradsbrodern hertig Carl att intaga platsen som Sveriges konung under namnet Carl XIII. Inför 1809 års riksdag, där den nya regeringsformen antogs, berättade majoren Magnus Björnstjerna, svenskt sändebud hos kejsar Napoleon, om sitt samtal med kejsaren efter den genomförda revolutionen i Sverige. Kejsaren skulle ha yttrat: "Er revolution kommer för sent". — Europas store fridstörare var icke nöjd med takten i det revolutionära arbetet i detta land. Att "revolutionen" mot Gustaf IV Adolf länge varit väntad och efterlängtad av kretsarna i Paris, framgår tydligt av det kejserliga yttrandet.

Bernadotte erbjudes Sveriges tron

Då Carl XIII var barnlös, inställde sig nu frågan om ordnande av tronföljden — vilket problem löstes av bröderna i frimureriet i sådan riktning, att den f. d. röde revolutionären, höggradsfrimuraren marskalk Bernadotte inbjöds att taga Sveriges tron i besittning. Tillvägagångssättet vid planens utförande var emellertid särdeles originellt; man måste naturligtvis betjäna sig av beslöjelse för att ej folket skulle förstå *vem* det var som nominerade dess nya regerande dynasti: En nästan okänd ung löjtnant Karl Otto Mörner reser "av egen drift" till Paris för att i revolutionens eget hemland utvälja en lämplig fursteätt åt Sveriges folk. Mörner, vars resa "uteslutande var av privat natur", hade emellertid utrustats med kurirpass från svenska regeringen, d. v. s. frimurarekonungen Carl XIII, med tillhjälp varav han förskaffar sig ett hemligt samtal med marskalk Bernadotte och får dennes samtycke till att bli tronföljare och att byta religion, därest svenskarna skulle vilja välja honom. Med detta besked återvände den unge löjtnanten till Sverige.

Korsikanen Napoleon Bonaparte var själv frimurare. Han stöddes av judendomen så länge det låg i dennas intresse att stödja honom och han lydigt vandrade dess vägar. Napoleon erhöll tidigt "ljuset" i Bonifacio å Korsika och återigen 1796 å ön Malta, där han invigdes i skottska frimureriets högsta grad. Han skulle aldrig ha lyckats genomföra omstörtningen av 18 brumaire (9 november) 1799 — och det med förhållandevis ringa medel — om icke logerna stått bakom honom. Hans broder Lucien var ordförande i "de femhundras råd" i Paris. Napoleons segrar tillskrivas också ej endast hans soldaters tapperhet och hans skickliga ledning utan jämväl hans hemliga murareförbindelser. Men i den mån Napoleon blev situationens herre strävade han efter att göra orden till ett verktyg för sina personliga planer och förde det bort från den "sanna" linjen. Frimurarna hade för avsikt att skjuta honom åt sidan — men blevo själva förskjutna av honom genom att han inom sin domän gjorde orden till en ren husangelägenhet samt ställde sina närmaste i spetsen för densamma. Många av hans generaler och marskalkar voro eller blevo frimurare, såsom Massena, Kellerman och i all synnerhet den sluge Bernadotte.

Svenskarna blevo att börja med något förbluffade över förslaget att efterskicka marskalk Bernadotte — en av de röda revolutionskämparna från barrikaderna i Paris — som Sveriges tronföljare. Propagandan för "fursten av Ponte Corvo" sköttes emellertid med stor skicklighet, så att betänkligheterna alltmera gåvo sig. Tveksamheten gällde framför allt hans "främmande gudalära" och utländska tungomål. Enligt åtskilliga forskare — däribland Ludendorff — skall släkten även ha haft judiskt påbrå, vilket mot bakgrunden av händelseutvecklingen förefaller sannolikt. Härpå inträdde andra akten i skådespelet: En dag uppenbarar sig en fransk köpman, Fournier, hos svenske utrikesministern i egenskap av ombud för "fursten av Ponte Corvo", marskalk Bernadotte, och låter hälsa regeringen, att fursten, om han blev vald till Sveriges konung, skulle bereda landet en hel del ekonomiska fördelar, bl. a. ett lån av 8 miljoner francs och utbetalning av de svenska köpmännens fordringar hos franska regeringen. — Alltså en köpslagan på rent judiskt maner om Sveriges krona!

Fournier begynte därefter sitt arbete hos ständerna. Sureman refererar hans uppträdande i följande ord: "Fournier sade till ministären: 'Kejsaren vill inte veta av prinsen av Augustenburg (den andre pretendenten) utan önskar furstens av Ponte Corvo val. Hans politik tillåter honom icke att förklara sig i vanliga former, men se här mitt pass, som helt och hållet ifyllts av vederbörande minister.' Man trodde Fournier i allt vad han sade och fäste knappt minsta avseende vid hur opassande både budbäraren och hans uppdrag voro. — Åt bönderna sade han: 'Bernadotte har stora rikedomar, som han skall medföra hit. Han är en stor general: ingen fiende skall våga störa ert lugn — hädanefter skolen I leva i fred och överflöd.' Och man trodde Fournier. — Till borgerskapet sade han: 'Sen I icke, vilka fördelar det skulle medföra att välja en furste, som fötts i er klass, är vän av friheten och beskyddare handeln? I skolen icke mera behöva lida av monopol på värdigheter och ordensband, som förbehållits adeln.' Och man trodde Fournier. — Till prästerna sade han: 'Marskalk Bernadotte härstammar från protestantiska föräldrar. Han har ärvt deras trossatser. Han skall känna sig lycklig att få offentligt bekänna dem. I kunnen räkna med ett ståndaktigt och upplyst beskydd från hans sida.' Och man trodde Fournier. — Till adeln sade han: 'Ehuru fursten av Ponte Corvo är barn av revolutionen, inser han nödvändigheten av att samhällsklasser finnas såsom medlare i en monarki. Han förstår att uppskatta en huvudsakligen militär adel, som frambringat ett stort antal lysande krigare; han skall med rätta återgälda det stöd, som han skall känna sig hedrad av att erhålla.' Och adeln, som ännu var förskräckt över mordet å greve Fersen, trodde Fournier."

Verkan av denna prydliga propaganda av Bernadottes utskickade förtrondeman uteblev icke. De tveksamma omvändes, allrahelst som Fournier förstod att så väl spela sina kort, att svenskarna bibragtes den fullständigt felaktiga uppfattningen, att även Napoleon stod bakom hans beskickning. Frimurarekonungens regering framträdde nu och föreslog "fursten av Ponte Corvo" till svensk tronföljare och den 21 augusti 1810 valdes han "under jubel" till Sveriges tronföljare. — Frimureriet hade vunnit en av sina största segrar, då det i spetsen för det av judendomen mest fruktade nordiska folket lyckats få en sin egen dynasti placerad. Ludendorff yttrar härom: "Bernadotte betalade anständigt upphö-

(Forts. å sid. 6.)

Emblem för S:t Andreas Logerna

(omkring ⅓ av naturlig storlek)

KRONA, gängad, försilvrad, med ring (fig. 1) .... Kr. 4:—

KORS, förgyllt, grönemaljerat med strålar, ena sidan vit- och rödemaljerad glob med förgyllda hebreiska tecken, andra sidan försilvrad S:t Andreas bild, med oval länk (fig. 2) .. Kr. 12:—

KLUBBA inom ring, förgylld, med öglor å baksid. (fig. 3) Kr. 2:50

DÖDSKALLE på korslagda benknotor, försilvrad och polerad, med hål (fig. 4) .... Kr. 3:—

DÖDSKALLE med benknotor inom liksidig triangel, försilvrad och polerad, med oval länk (fig. 5) .... Kr. 9:—

HEXAGRAM med G och lågor, enkelsidiga, med kupad översida, förgylld, med hål (fig. 6) .... Kr. 5:—

HEXAGRAM med plan över- och undersida, förgylld, dubbelsidig, med oval länk (fig. 7) Kr. 8:50

BILA, förgylld (fig. 8) Kr. 5:—

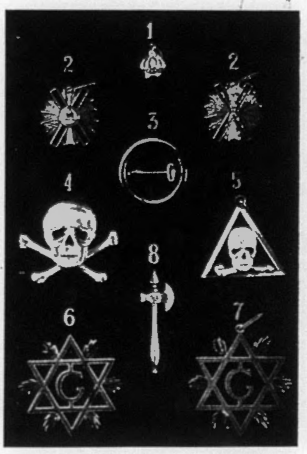

C. C. SPORRONG & Co.
Kungsgat. 17 Stockholm 1
Telefon: Namnanrop: "Sporrongs".

Judefrågans lösning

(Forts. från sid. 1.)

dag knappast en användbar väg. Den pan-ariska idén ställer sig också avvisande härtill. Av etiska såväl som praktiska skäl. Om man t. ex. i Schweiz eller Rumänien förintar *hela* judefolket till sista man, skall man därmed icke ha fört problemet ett hår närmare dess lösning. Herrar bröder och svågrar till Guggenheim och Kohn, Fruchtermann och Menasche, Pollack och Roth i Prag och Warschau, i Odessa och Budapest men framför allt i Wien och Berlin skola strax sörja för ersättning och avkomma. Enstaka pogromer blott skapa martyrer. Utrotandet av ett 27-miljonersfolk, som lever kringstrött i så många folk, är tekniskt en omöjlig sak.

2. *Fullständigt avskiljande.* Detta är den enda väg, som för till målet, hur svår den än må vara. Endast den fulla, hundraprocentiga zionismen, till vilken vi arier äntligen öppet måste bekänna oss, är i stånd att bringa hjälp. Med *hel* zionism mena vi då absolut avskiljande av Judafolket såsom vår *farligaste* kulturfiende ur den ariska världen samt tvång till *bofasthet* för judar och judeättlingar i ett för dem bestämt och under panarisk kontroll ställt land samtidigt med *fråntagande av alla rättigheter* för alla judar i ariska länder. Judendomen skall först då låta oss komma till lugn och fred, när vi icke längre tåla den i vår mitt, när den icke mer fysiskt och tekniskt är i tillfälle genom assimilation och likställighet omedelbart påföra oss sin upplösande, förruttnelsebringande ande.

Till och med ghettot — detta förnuftiga och hälsosamma avvärjningssystem från det ännu sunda sinnet under medeltiden — visade sig vara ett trubbigt vapen, ett ständigt omedelbart hot mot den arisk-kristna kulturen, ett fördämningstillstånd, som en dag med list och bedårande medel omslöt de "judarnas religiösa likställighet ovärdiga" murarna — och lät de inspärrade vargarna hämningslöst kasta sig över hjordarna av oskyldiga och intet ont anande.

Vi kunna *icke på allvar göra* det judiska folket *ansvarigt* för dess den arisk-kristna kulturen förstörande handlingar, så länge det ej utgör en av oss fattbar nation. Huru skola vi få greppet om juden som bärare av en pervers, mindervärdig, oss arier upplösande och förgiftande ande, om vi äro så enfaldiga att låta honom gälla än såsom "kristen", än såsom "svensk", än åter såsom blott människa "av mosaisk konfession", ja än rent av såsom "välgörande ferment"? Med dylika system för judefrågans lösning är det ej att förundra sig över, att juden alltid åter undkommer oss liksom att hans makt växer allt vidare och vidare till oerhörda dimensioner!

Den som tvivlar härpå må beakta den i vår artikel i föregående nummer gisslade farsen med pseudo-zionismen i Palästina! Denna ras *vill* icke ha något fädernesland, *vill* intet eget liv, *vill* ingen ordning och tukt, ingen oavhängighet, intet ansvar. Den trives endast i förruttnelsen, som den sprider omkring sig hos de andra folken.

*

I stället för judarnas pseudo-zionism måste ställas *helzionismen* med alla dess oundvikliga följder, en zionism på *båda* fötterna. Att stå med ena foten i det palästinska "nationella hemmet", men med den andra hos de ariska värdfolken: det går icke! Denna ras måste få ett tillräckligt stort eget land, på det att den intill sista man må kunna utöva de medborgerliga rättigheterna — vilka den efter den franska revolutionen under falska förespeglingar och helt villkorligt och oberättigat tillurat sig hos de ariska folken — *hemma hos sig* och *icke mera hos oss.*

Judarna skola naturligtvis med händer och fötter motsätta sig dessa naturliga tankar: hur skall det då gå med utplundringen av värdfolken? Man måste just därför — för att kunna nå fram till målet — gå den omvända vägen. Man måste i de ariska och arianiserade länderna på sådant sätt fråntaga dem deras rättigheter och ägodelar och ställa dem under främlingsrätt, att de — även juden väljer helst det mindre onda — äntligen besluta sig för att skaffa sig ett eget land. De kunna där sedan bedriva sina hushållningsexperiment, sina sociala reformer, sina erotiska teorier, sin moralteologi, sin psykoanalys och sina politiska fantasier *på den egna kroppen.* Där skola vi även lättare kunna draga dem till ansvar för deras gärningar.

Men vi skola icke heller *i deras eget land* — med de erfarenheter vi tills nu samlat angående dem — tillåta judarna att utan kontroll styra och ställa, så länge de ej genom sitt uppträdande bevisat, att de äro i stånd att bliva en nyttig folklem av mänskligheten. Det judiska folket i alla länder hör också uteslutande hemma blott å en ö! Kontrollmöjligheten är där störst och smittofaran minst.

I praktiken skall denna judarnas förvandling till ett folk i verklig mening nödvändiggöra en hel rad välbetänkta övergångsåtgärder i alla ariska och arianiserade länder. Dessförinnan, d. v. s. innan det kommer till ett fullständigt utskiljande av detta främlingsfolk ur vår mitt, måste vi emellertid systematiskt avskilja det från vårt redan djupt skändade kulturliv. De förberedande avvärjningsmedlen äro i korthet följande:

a) Gentemot det av judarna så uppskattade spelet med delade roller och mot bländandet av folken: *Upplysning, upplysning* och åter *upplysning!* Vi ha i de enskilda länderna åtskilliga folkliga organisationer och slutligen även vissa ansatser till ariskkristlig publicism. Man bör där långt grundligare än hittills befatta sig med judeproblemet.

b) Gentemot talmi-etiken och folkens förgiftning: *Bojkott i sällskapslivet!* Det måste åter betraktas som en skam att gifta sig med en jude eller judinna liksom överhuvud att umgås med judar.

c) Gentemot folkens förslavande och den hemliga föreningsverksamheten: *Massorganisation* till vinnande av den *offentliga meningen!* I detta hänseende skall en från demagogi frigjord äkta NATIONALSOCIALISM, som på de religiösa och ekonomiska områdena uppställer klarläggande teser, vara av stor betydelse.

e) Slutligen må gentemot det judiska penningemonopolet insättas: *ekonomisk bojkott,* inskränkande åtgärder.

*

Parallellt med dessa samhällssociala medel böra följa uppställandet och populariserandet av ett ariskt-kristligt *universalpogram* för alla länder, ett program för politik, statsrätt och statsform, för ekonomi, samhälle, etik, sociala problem och konst. Det skulle härvid samtidigt i viss mån komma att handla om ett återuppväckande och ett återtillfrisknande av vår svårt inficierade kultur.

Inom ramen av detta tillkommande program måste, steg för steg och i anpassning till de enskilda nationernas förhållanden — motsvarande fordringarna från varje lands nationella arbetsgemenskap — i stort sett följande *kampmedel* användas, vilka, brukade i de enskilda länderna systematiskt och från gemensam synvinkel, skola leda till ett gradvis befriande av vår kulturkrets' från judeplågan:

1. Krav icke endast på *arierparagrafen* å alla områden, utan också på arierintyg.

2. Upphävande av *judens spegelfäkteri* genom

a) bekantgörande av alla omvända judar;

b) bekantgörande av de judar, som växlat namn;

c) förbud mot antagande av redan bestående familjers namn;

d) tillkännagivande av de ställen, varest judar finnas, vilka utöva ett inflytande å vår livsgestaltning.

3. Upprättande av *jordeböcker* i alla stater, städer och samhällen (isynnerhet yrkeslängder, som måste omfatta alla grenar av det statliga, kulturella och ekonomiska livet).

4. Fordran å *samhällelig* distansering och *avsöndring* steg för steg.

5. Absolut *åtskiljande i skolorna.*

6. Organiserande av det ariskkristna *undervisningsväsendet* (tidningar, bokhandel, kabel, radio).

7. Hänsynslös *ekonomisk bojkott.*

8. Organiserande av det *ariskkristna ekonomiska livet* (banker, sammanslutningar, sparkassor, industri, handel, krossande av ränteslaveriet, upphävande av guldstandarden).

9. Rigoröst *numerus clausus å alla områden* av det offentliga livet såsom övergångsprovisorium.

10. Intagande av bestämmelse om planmässigt *fråntagande av sociala, ekonomiska och politiska rättigheter* från judarna såsom ett främlingsfolk i alla ariska och arianiserade länders lagstiftning (närmast nationell särställning genom tillerkännande av mycket inskränkta minoritetsrättigheter, därefter judeförordning).

11. Motsvarande *inskränkning* i repriser av de medborgerliga rättigheterna för judeättlingar intill minst fjärde led.

12. Den mest långtgående *konfiskation av judeförmögenheterna* i och för en rationell och radikal lösning av de ariska arbetarnas sociala fråga, en fordran som utgör en självklar följd av den omständigheten, att alla judeförmögenheter härröra från det ariska arbetets svett; — en del av den konfiskerade judeförmögenheten må dock användas till upprättande av den blivande judestaten.

13. Fullständigt rättsligt och samhälleligt *avskiljande av judefolket* ur samtliga länder, tillhörande den arisk-kristna kulturkretsen.

14. *Upprättande av judestaten* genom tvång till bosättning å ett tillräckligt stort territorium (ö) under arisk kontroll. Förslagsvis Madagaskar.

*

Så, och endast så ser den verkliga zionismen ut. *Den* vilja vi! Om också målet ännu förefaller avlägset och kanske utopiskt, är det likväl det ideal, för vilket vi måste arbeta. När H e r z l uppträdde med sin "judestat", skrattade alla människor åt narren. I dag är hans idé bliven en världsfara. *Vår* skall bringa världens befrielse.

Måhända skall vägen, som leder till zionismen enligt vårt program, vara en lidandets väg för judendomen: må så vara. Judarna, som redan mena sig ha nedslagit oss, ha väl rikligen förtjänat denna lidandets väg! Så mycket de också, med list och våld och alla sina beprövade vapen av bedrägeri, bländverk och bedårande skola värja sig däremot: denna väg måste beträdas! Det tillkommer oss och endast oss arier att organisera motståndet och med förenade krafter själva taga hand om vår befrielse.

W.

Sverige under Frimureriets välde

(Forts. från sid. 5.)

jelsen till svenskarna och regerade därför senare på äkta judiskt frimurarevis. En sammanslutning av den germanska världen var härigenom för den närmaste framtiden omintetgjord, och med rätta kunde konungarna av Sverige av den judiska ätten Bernadotte kalla sig 'Salomos Vikarier'. För hela den germanska världen är det av djup tragik, att det land, som inom sina gränser har de renaste beståndsdelarna av den nordiska rasen, styres av en konung av Judas stam. Vi kunna föreställa oss det judiska folkets triumf över denna av det så fruktade nordiska ras. Detta judiska konungahus från den napoleonska epoken levde kvar, under det de icke-judiska konungarna av Napoleons nåd från denna tid och han själv försvunno".

*

Sålunda förlöpte den judiska "liberala" revolutionen i Sverige förhållandevis fredligt och oblodigt; dess terror inskränkte sig egentligen till en mördad "tyrann" (Gustaf III) och en avsatt sådan (Gustaf IV Adolf). Den folkliga konungamakten och den nationella bördsaristokratien hade fått vika för ett i frihetens namn beslöjat judeherravälde, för den internationella judiska börsaristokratiens hegemoni. Det är fullt förklarligt, att frimureriet i den svenske konungen Carl XIII ser sin störste svenske son. Den judiska "upplysning", som fullständigt kollrade bort de svenska aristokraterna, hade fyllt sin uppgift. Erövringen av den regerande makten för Judas räkning skedde elegant och lekfullt och under allsköns ceremonier ovanifrån. Men de svenska adelsmännen sluppo att följa många av sina franska revolutionära föregångares, såsom t. ex. en Philippe Egalités öde — att vandra till stupstocken — efter väl förrättat murarevärv. Tydligen var det denna chans att undslippa sina gärningars lön som gjorde dem så beredvilliga att upptaga en den röda revolutionens son som Sveriges konung.

Genom den dynastiska sammankopplingen av frimureriet och den svenska konungavärdigheten hade Juda garanterat sig konstant hegemoni över de nordiska svenskarnas, över Gustaf Vasas, Gustaf II Adolfs och Carl XII:s folk. Faror från norr över skulle ej längre behöva förekomma. Det *övre* brödraskapets (logernas) härskarställning i Sverige var tryggad — och det kunde nu i hemlig samverkan med det *undre* (arbetarinternationalerna) lugnt fortsätta erövringen av det svenska landet, utan att störas av farliga komplikationer. När de fosterländska satte sig på tvären, var det endast att låta det organiserade "proletariatet" marschera upp, eventuellt till direkt revolutionär aktion. Och nu i tjugonde århundradet var stunden kommen att på fullaste allvar genomföra den av frimureriet så varmt omhuldade planen på "tronernas och altarnas omstörtning" — på världsrevolution, och för alltid avskaffa furstarnas "tyranni", åter bringa konung Salomos Tempel till uppförande, fullkomna det judiska världssjälvhärskardömet, vars inledning betecknas av Sovjetmakten. Det beror uteslutande på folken själva, och här närmast på det svenska, om denna plan skall gå i förverkligande eller kunna undvikas. Ett är visst: på frimurareöverklassen är i denna försvarskamp intet att bygga; den är i stället att räkna såsom en av fiendens allra farligaste aktiva försvarare.

E. E—n.

Judas bojkott mot Hitler-Tyskland

Under ledning av Amerikas "Anti-nationalsocialistiska Liga", vars ordförande är juden Samuel Untermeyer — amerikanske ministerns i Stockholm svärfader — har nyligen ett möte hållits i London för att besluta om skärpning av bojkotten mot Tyskland.

Vid sin ankomst till London förklarade Untermeyer, att hans organisation förorsakat att Tysklands export sjunkit med 40 %: "Vi skola först då inställa vår bojkott, när Hitler störtar eller när den egendom till värde av hundratals miljoner dollar, som han fråntagit bankerna, återlämnas. Vi skola inställa bojkotten, när Hitler återinför den religiösa friheten från tiden före hans övertagande av makten i Tyskland. Om andra länder sluta sig till oss, tror jag, att Hitler icke skall hålla ut ytterligare 6 månader".

Untermeyers uttalande belyser judarnas maktställning och deras härskarmetoder, när det gäller att hålla folken i underdånighet och lydnad. Hade Hitler stått ensam, vore hans öde förvisso avgjort enligt Untermeyers förhoppningar. Men en vaknande värld sluter upp kring honom!

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm.

Huvudorgan för

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet

Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje vecka.

Lösnummerpris .... 15 öre

Prenumerationspris:

Helår .... kr. 5: —

Halvår .... „ 2: 75

Kvartal .... „ 1: 50

Adress Box 299 — Postgiro 42638

GÖTEBORG

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

HENRY FORD OM JUDARNA

Av Göran Göransson.

Pris: Kr. 2: 50

HITLER

Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.

Pris: Kr. 2: 50.

ARIERDÖME OCH JUDENDOM

En rashistorisk och raspsykologisk studie. Av Kjell Kumlien.

Pris: Kr. 1: 25

LAG OCH RÄTT

Riktlinjer samt ett föredrag om ras och rätt. Av H. Nicolai och N. Lagman.

Pris: Kr. 2: 50

DEN LEVANDE GUDENS ORD

Grundlinjer för evangelisk nordisk tro. Av pastor N. Hannerz.

Pris: 50 öre

SVEA RIKE

ODENGATAN 42 - STOCKHOLM

Tel. 30 42 85 Postgiro 4024

Begär gratiskatalog!

IX Provinsen . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

Räta Vinkeln i Vänersborg. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande Mästare: Stads- och fängelseläkaren P. H. R. Jennische. F. Deputerad Mästare: Tandläkaren R. W. G. Broman. A. Deputerad Mästare: Rådmannen E. E. H. Eriksson.

S:t Sigfrid i Skövde. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Skövde. Ordförande Mästare: Översten R. T. Berg. F. Deputerad Mästare: Rådmannen G. F. Sandberg. A. Deputerad Mästare: Apotekaren T. H. Settergren.

Orion i Oscarshamn. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande Mästare: Borgmästaren H. W. Grauers. F. Deputerad Mästare: Direktören A. A. Carlsson. A. Deputerad Mästare: Rådmannen J. P. Wingren.

Bilfrost i Sundsvall. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Överstelöjtnanten F. A. Lundström. F. Deputerad Mästare: Stadsarkitekten J. N. Källander. A. Deputerad Mästare: Borgmästaren O. L. Groth.

Södermanland i Eskilstuna. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Kabinettskammarherren, Greve C. A. A. Lewenhaupt. F. Deputerad Mästare: Rektorn D. F. Nylund. A. Deputerad Mästare: Ingeniören J. H. Sjögren.

Körnan i Hälsingborg. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Fältveterinären J. Siöberg. F. Deputerad Mästare: Provinsialläkaren K. M. S. Köhler. A. Deputerad Mästare: Ryttmästaren, Frih. E. W. F. Ehrensvärd.

Arcturus i Östersund. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Fältläkaren J. T. Thorné. F. Deputerad Mästare: Landssekreteraren J. H. B. G:son Eurenius. A. Deputerad Mästare: Komministern P. S. Öberg.

Moria i Härnösand. S:t Johannesloge, lydande under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Landssekreteraren K. G. Wik. F. Deputerad Mästare: Rektorn F. E. Kamfendahl. A. Deputerad Mästare: Lanträntmästaren D. Dillner.

Brödrakedjan i Umeå. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Landshövdingen N. G. Ringstrand. F. Deputerad Mästare: Landssekreteraren G. G. Hultman. A. Deputerad Mästare: Förste Stationsskrivaren A. T. Berg.

Kronoberg i Växjö. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Krigsdomaren H. J. H. Kreüger. F. Deputerad Mästare: Översten E. F. M. Grafström. A. Deputerad Mästare: Bankdirektören G. Svensson.

Astraea i Borås. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande Mästare: Översten A. E. Uggla. F. Deputerad Mästare: Överstelöjtnanten S. G. W. Backman. A. Deputerad Mästare: Direktören C. T. Eiserman.

Ultima Thule i Luleå. S:t Johannesloge, lydande omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande Mästare: Biskopen O. Bergqvist. F. Deputerad Mästare: Disponenten P. G. Burström. A. Deputerad Mästare: Stadsfogden C. A. A. Bexell.

Gustaf Wasa i Falun. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande Mästare: Landssekreteraren J. H. S. Fahlroth. F. Deputerad Mästare: Tandläkaren J. A. Stötsberg. A. Deputerad Mästare: Häradsskrivaren T. Blidberg.

Malmöhus i Malmö. S:t Johannesloge under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande Mästare: Förste Stadsläkaren N. J. L. Sjöberg. F. Deputerad Mästare: Läroverksadjunkten J. A. Vilke. A. Deputerad Mästare: Överpostmästaren G. R. W. Brundin.

S:t Augustin i Helsingfors. S:t Johannesloge, stående under V .·. S .·. V .·.:s (Salomos Vikarie Gustaf V:s) Protektorat. Ordförande Mästare: Generalkonsuln G. W. Salingre. F. Deputerad Mästare: Apotekaren L. E. Stigzelius. A. Deputerad Mästare: Direktören K. U. A. Westerholm.

Frimurarebrödraföreningar

Frimurareföreningen Eos. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Kapellmästaren, Dr. C. A. Berg. Vice Ordförande: Läroverksadjunkten J. A. Vilke.

Vidar i Uppsala. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Rådmannen K. W. Herdin. Vice Ordförande: Professorn E. L. Backman.

Andreas Bröderna i Jönköping. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: Direktören H. V. Karnell. Vice Ordförande: Tandläkaren C. A. S. Jonsson.

Urania i Östersund. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Landssekreteraren J. H. B. G:son Eurenius. Vice Ordförande: Regementspastorn P. S. Öberg.

Andreascirkeln i Vänersborg. Lyder under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande: Stadsläkaren P. H. R. Jennische. Vice Ordförande: Direktören S. E. Andersson.

Karlshamns Frimurarebrödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: v. Konsuln O. E. Lundström. Vice Ordförande: Överläraren N. Kroon.

IIIX III i Motala. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: Ingeniören G. F. Hultbom. Vice Ordförande: Lantbrukaren A. K. Olofsson.

Landskrona Brödraförening Facklan. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Överstelöjtnanten C. Bergwall. Vice Ordförande: Kamreraren C. A. Lassen.

Sala Frimurarebröder. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Rådmannen E. J. Ekbom. F. Vice Ordförande: Disponenten G. F. Hammar. A. Vice Ordförande: Borgmästaren J. Hedman.

Klippans Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Regementsveterinären A. Follin. Vice Ordförande: Disponenten I. Sjunnesson.

Capella i Söderhamn. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Bankkassören J. G. Backmark. Vice Ordförande: Folkskoleinspektören J. O. B. Kärrlander.

Norrtälje Frimurare-Bröder. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Borgmästaren W. E. Hallin. Vice Ordförande: Advokaten A. Esbjörnson.

Ronneby Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Rådmannen E. J. D. Eriksson. Vice Ordförande: Borgmästaren A. E. A. J. Ekenman.

Eslövs Frimurareförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Vice Ordförande: Godsägaren E. H. Åkerman.

Ystads brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Borgmästaren A. J. L. Stenberg. Vice Ordförande: Trädgårdsdirektören C. E. Ohlsson.

Catena i Falkenberg. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Kandidaten J. G. A. Lundberg. Vice Ordförande: Lasarettssysslomannen A. R. Manzér.

Nordliga Kronan i Bollnäs. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Rektorn J. E. Blomberg. Vice Ordförande: Disponenten B. A. Andersson.

Västerviks Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: v. Konsuln C. E. Back. Vice Ordförande: Jägmästaren G. A. Halldin.

Den Flammande Stjärnan i Uddevalla. Lyder under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande: Distriktslantmätaren B. H. Lundholm. Vice Ordförande: Direktören W. G. Thorburn.

Fyrbåken i Varberg. Lyder under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande: Läroverksadjunkten O. Anderberg. Vice Ordförande: Folkskollärare A. H. Hermansson.

Linköpings Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande: Kyrkoherden A. G. Fogdegård. Vice Ordförande: Badläkaren P. M. K. Schröder.

Veritas i Värnamo. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Bankkamreraren A. P. Ekblad. Vice Ordförande: Fabriksidkaren O. A. Ljungbergh.

Vintergatan i Sollefteå. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Distriktslantmätaren E. A. Broling. Vice Ordförande: Kaptenen N. O. E. Edström.

Aros i Västerås. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Överstelöjtnanten L. K. Wallenius. Vice Ordförande: Rådmannen J. W. Ödman.

Hässleholms Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Folkskoleinspektören O. Th:son Huldén. Vice Ordförande: Regementsläkaren C. G. Stabe.

Njudung i Vetlanda. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: f. d. Godsägaren J. A. Jaensson. Vice Ordförande: Handlanden J. A. Lindgren.

Simrishamns Brödraförening. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Landsfiskalen O. T. Hederström. Vice Ordförande: Köpmannen G. Ohlsson.

Arthur Edmund i Skellefteå. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Civilingeniören G. R. Insulander. Vice Ordförande: Forstmästaren T. Linder.

Concordia i Eksjö. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: Ryttmästaren C. G. V. Blix. Vice Ordförande: Läroverksadjunkten A. V. Petersson.

Norrskenet i Boden. Lyder omedelbart under Stora Landslogen. Ordförande: Advokaten K. A. Berglund. Vice Ordförande: Kaptenen N. E. Gillner.

Skaraborgs Andreasbröder i Skövde. Lyder under Provinsiallogen i Göteborg. Ordförande: Översten R. Th. Berg. Vice Ordförande: Direktören E. G. Karling.

De Tre Blossen i Ludvika. Lyder under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande: Disponenten J. Kempe. Vice Ordförande: Kamreraren G. M. Petrelius.

Andreasföreningen Värendsbröderna i Växjö. Lyder under Provinsiallogen i Kristianstad. Ordförande: Majoren A. H. M. Kreüger. Vice Ordförande: Läroverksadjunken J. E. Spolén.

Dalarnes Andreas Bröder i Falun. Lyder under Provinsiallogen i Karlstad. Ordförande: Översten E. R. Salwén. Vice Ordförande: Länsjägmästaren C. W. Dybeck.

S:t Olof i Norrköping. Lyder under Provinsiallogen i Linköping. Ordförande: Majoren, Frih. R. F. Wrede. Vice Ordförande: Direktören A. H. Ullrich.

S:t Henrik i Åbo. Står under VV.·. S .·. V .·.:s Protektorat.

De här återgivna huvuddragen av IX Provinsens av Världsfrimureriet organisation ger en föreställning om den hemliga ordens omfattning och inflytande i vårt land. Inom provins-, loge- och brödraföreningsledningarna — varav ovan endast de översta ämbetsinnehavarna refererats — återfinnas väsentligen de personer, vilka företräda den reella makten i det nutida Sverige. Det säger sig själv, att en sådan organisation icke uppbygges bara för nöjes skull eller för att, såsom höger-amiralen Lindman velat göra troligt, få tillfälle att idka "välgörenhet". I verkligheten är den ett av judendomens allra förnämsta hemliga fästen i Sverige.

Vi återupprepa vårt tidigare framförda krav på IX Provinsens upplösning och frimureriets förbjudande i Sverige.

E. E—n.

Judar inom Sveriges läkarekår

Ur "Svea Rikes Nyhetstjänst" återgiva vi nedanstående sammanställning över judar i Sveriges läkarekår:

Abrahamson, David, biträdande läkare vid Långbro sjukhus; Abrahamson, Eric Valter Julius, 2:dre läkare vid S:t Lars sjukhus i Lund; Abrahamson, Ernst Leopold, docent vid Karolinska institutet; Abrahamson, Ivar Magnus, prakt. läkare, Stockholm; Abrahamson, Leopold Abraham, e. läkare vid lasarettet i Skellefteå; Aronson, Aron Meyer, 2:dre läkare vid sanatorium, Sundsvall; Bárány, Robert, professor vid Uppsala universitet; Bluhm, Isidor Leon, underläkare vid Söderby sjukhus; Davide, Hans Leonard, docent vid Karolinska institutet; de Mare, Jaques Göran Magnus, e. läkare vid Akadem. sjukhuset, Uppsala; Diamant, Marcus, amanuens vid Sahlgrenska sjukhuset, Göteborg; Elliot, Sven Hampus Ivar, läkare vid N. Råda Komm. Sinnessjukanst.; Felländer, Jacob, praktiserande läkare, Stockholm; Fürstenberg, Arthur, läkare hos prins Carl; Heineman, Ivar David, distriktsläkare i Stockholm; Henriques, Agnes, läkare vid Skolhemmet för dövstumma barn, Göteborg; Heyman, Ernst James, docent, läkare vid Radiumhemmets gynek. avdeln., Stockholm; Heyman, Gustaf Viktor, f. d. prov. läkare, Halmstad; Hirsch, Isak, e. provinsialläkare, Stöde; Holmgren, Israel, professor, överläkare vid Serafimerlasarettet, Stockholm; Jacobowsky, Bernhard Jacob, professor vid Uppsala universitet; Jacobsohn, Georg Ludvig, 1:ste assistent å Allmänna Barnhuset, Stockholm; Josefson, Arnold Robert, professor, överläkare å med. avd. Sabbatsberg, Stockholm; Josephson, Bertil August, docent vid Karolinska institutet; Josephson, Carl David, prof. emer., Uppsala universitet; Jundell, Isak, prof. emer., Stockholm; Kahn, Aron, prakt. läkare, Göteborg; Kaiser, Erik, praktiserande läkare, Göteborg; Kaplan, Ivar Harald, praktiserande läkare, Göteborg; Klein, Helena, överläkare vid Örebro läns tuberk. sjukhus; Krenzisky, Jakob Levin, prov. läkare, Strömsund; Labatt, Arvid Isak, läkare vid Värmlands länssanatorium; Lamm, Louise Mathilda Julie Bertha, underläkare, lasarettet, Borås; Landau, Albin, prakt. läkare, Göteborg, marinläkare, flottans reserv; Levin, Mauritz, prakt. läkare, Stockholm; Lichtenstein, Adolf, professor och överläkare, Stockholm; Lipschütz, Elias Bernch, lasarettsläkare, Sundsvall, marinläkare res.; Lublin, Helge Josef, prakt. läkare, Stockholm; Mannheimer, Carl Henrik, prakt. läkare, Göteborg; Mannheimer, Edgar, prakt. läkare, Göteborg; Marcus, Henry Isac, professor vid Karolinska institutet; Marcus, Karl Jakob, docent, överläkare vid S:t Görans sjukhus i Stockholm; Marcus, Herbert, prakt. läkare, Stockholm; Mark, Aron, prakt. läkare, Stockholm; Nasiell, John Jakob, prakt. läkare och tandläkare, Stockholm; Nasiell, Robert Eugen, prakt. läkare, Stockholm; Nasiell, Vilhelm, prakt. läkare, Stockholm; Nathanson, Gustaf Eric, underläkare vid lasarettet, Norrköping; Philip, Sven Samuel, prakt. läkare och järnv.-läkare, Norrköping; Philipson, John Fredric, underläkare vid lasarettet, Filipstad; Rosenbaum, Harald Simon, prov. läkare, Nysäter; Ruben, Reinhold Ludvig, sjukhus- och skolläkare i Gävle; Rubenson, Albert, stadsdistr.-läkare och fängelseläkare i Göteborg; Rubenson, Mendel, bitr. prov.-läkare i Kopparbergs län; Saul, Tor Ludvig Eugen, lasarettsläkare, Falun; Schachtel, Ivar Meyer, prakt. läkare; Simkowsky, Herman, stadsläkare, järnvägsläkare och prov.-läkare i Härnösand; Simon, Halvar Ludvig, lasarettsläkare, Norrköping; Simon, Moritz Henrik Jakob, överläkare och dir. f. Sabbatsbergs sjukhus, Stockholm; Sisefsky, Mauritz, prakt. läkare, lär. gymn. centr. inst., Stockholm; v. Schneidern, Julia, f. Rosenbaum, gift m. landsh. v. S. Vänersborg; Stern, Berthold, stadsläkare, Sölvesborg; Turitz, Leopold, prakt. läkare, Göteborg; Wahren, Herman Gustaf Christian, docent vid Uppsala univ.; Wallentin, Nils Gylfe Elias, sanatorieläkare, Göteborg; Wolff, Ludvig, prakt. läkare, Göteborg; Wulff, Artur Teodor, municip.-läkare, Smöjden; Wolff, Erik, prof. och rättskemist, Stockholm; Zacharias, Josef, prakt. läkare, Stockholm.

Stöd i kampen!

Nationen har under det gångna året kunnat glädja sig åt en ökad spridning och ett vidgat politiskt inflytande. Men det gäller att i denna betydelsefulla tid kunna nå ännu mycket längre med *vårt upplysningsarbete*, helst *till varje svenskt hem.* En mängd ingående skrivelser från läsekretsen vittna om, att vår strävan äger resonans, och man tillråder verksamhetens utvidgning i olika hänseenden. Härtill fordras dock ökat materiellt stöd.

Vi äro beredda att å vår sida göra vad möjligt är för uppfyllande av framkomna önskemål. Ett effektivt medel för tidningens ökade spridning är utsändandet av provexemplar till personer utanför den nuvarande läsekretsen, vilka det är av vikt att vinna för idéerna. I första hand äro vi beredda att utsända resterande upplagor av Nationens frimurarenummer 11 och 12 1934 samt januarinumret 1935.

Vi rikta därför en vädjan till alla, som äro villiga att medverka till finansieringen av en dylik utsändning, att insända bidrag till *Nationens Propagandafond, Box 1145, Stockholm 16.*

Endast i tecknet av solidarisk samverkan är en seger i kampen möjlig!

Polens regering förhoppningsfull

Enligt uppgift från polska inrikesministeriet har utvandringen av judar från Polen sedan landet återuppstod såsom fri stat uppgått till i genomsnitt 30,000 per år, vilket skulle motsvara den judiska befolkningens naturliga tillväxt. Genom att denna befolkning sålunda ej ökas vågar man hoppas på en tillbakagång i relationen till den kristna befolkningen. Är månne ej detta en sanguinisk förhoppning?

För Polen liksom andra länder gives blott *en* lösning å judefrågan: fullständigt avskiljande av judarna samt upprättande av en judisk nationalstat, t. ex. å Madagaskar!

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 kunna erhållas mot beställning genom insändande av avgiften, 25 öre per ex. + portokostnad, antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: Nationen, Box 1145, *Stockholm 16.*

Aktuella böcker

Rekvirera från Nationens förlag

Kristendomen — den urariska religionen	50 öre
Judarna i Sverige	50 „
Nya upptäckter om Israelsprotokollen	50 „
Kristus var ej jude	25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Hakkors-presentartiklar.

Vimplar	Kr.	1:25
Urlänkar, silver	„	3:50
Manschettknappar	„	2:50
„	„	3:50
Ringar	„	2:—
„	„	3:—
Knivar	„	2:75
„	„	2:25

Begär förteckning över Nationalsocialistisk litteratur.

Svenska Bokhandeln
Amiralsgatan 4 — MALMÖ

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3642.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 JANUARI 1935

Vida Världen

Bolsjevism i läkekonsten

Den judiska bolsjevismen har ej heller försummat etablera sig inom läkekonsten, där dess synpunkter vinna allt större terräng. Det gäller numera ju ofta mindre att återskänka de sjuka hälsan än ett rent materiellt intresse för konstens utövare. Hälsoproblemet förenklas efter praktiskt-merkantila grundsatser och det naturliga helandets princip betraktas i stor utsträckning såsom en gammalmodig ståndpunkt. Hur skulle det gå med medicinare och medicinfabrikanter, om människorna plötsligt upphörde att vara sjuka? Den

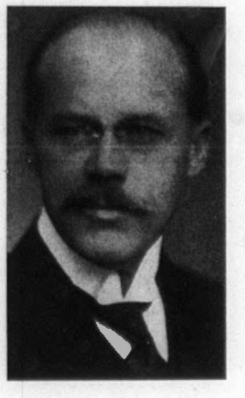

nu så lukrativa praktiken skulle smälta ihop — och därmed inkomsterna. Alltså har medicinkulturen en viktig mission att fylla!

Somliga mena dessutom, att denna moderna medicinkultur utgör en fara för den enskildes och folkets hälsa, särskilt i fråga om vissa mediciner, som inympas i blodet. Ett "Giv akt!" är kanske här mera befogat än de flesta anar. — Vi erinra oss tvenne högt uppskattade läkare av gamla skolan, dr. Westerlund i Enköping och dr. Reimers i Tyringe, vilka fått på sin lott att söka rädda hopplösa fall av "medicinförgiftning". Dessa sanna läkare frågade mindre efter betalningen; deras enda tanke var: att göra patienterna friska! Tusenden minnas dem även med tacksamhet. Deras första bud löd alltid: "Bort med all medicin. Det gäller först att övervinna medicinförgiftningen!"

Den moderna läkekonsten har sin liberala syn på tingen. Såsom dess pioniär å visst gebit lovsjunges av mosaiska pressen professorn och överläkaren vid Serafimerlasarettet Israel Holmgren i Stockholm. Denne sanne israelit har länge gjort sig bemärkt för sina varma sympatier för judiska synpunkter ej blott å det medicinska utan jämväl å de politiska och sociala områdena. Ingen har tapprare än han kämpat för "aborten", den legaliserade fosterfördrivningen — vilken utgör ett av Israels mest gouterade vapen i kampen mot den ariska rasen. Man oskadliggör de hatade arierna, innan de ännu hunnit komma till livet. — Den enklaste metoden! Man erinre sig Herr Israels av Bonniers livligt reklamerade resa till Sovjetparadiset, där han ägnade bolsjevikjudarnas abortmetoder "vetenskaplig" observation. Han hemkom begeistred — för att här med stärkt tro och ökad kraft fortsätta kampen för abortens popularisering och legalisering i detta efterblivna land.

Lika stor som Herr Israels kärlek till rasfrändernas Röda Paradis är, lika stort är naturligtvis hans hat mot Hakkorsets Tyskland — såsom då och då omvittnas. Med rörande rassolidaritet tar han sig an de stackars "landsflyktiga" tyska judarna. Men det lyckades honom ej att få sin kollega, abortspecialisten Zondek, introducerad i Sverige — trots regeringsledamöters engagemang för saken — vilket måste ha känts som en bitter motgång. De svenska gojimläkarna blandade sig inopportunt i leken — och planen måste tillsvidare överges.

Det mörknar över Israels horisont.

*

Bonnierkulturens Riddersvakt

Det hände något sensationellt inom Sveriges publicitet kring förra månadsskiftet: En tidningsman, som under mer än ett kvarts sekel intagit en högst framskjuten plats i pressen, företog sig offentligt säga sanningen angående Det Fria Ordet. Ett ramaskri mötte från hela övriga Stora Pressen. Vredens skålar östes över den store förrädaren Leon Ljunglund, vilkens samvete tycktes ha fått en stöt. Att upplysa massan angående samhällets mysterier! Denna massa, vars enda existensberättigande är att tjäna som underlag för Kulturens och Finansens Lysande Spetsar, vilka i sin oändliga nåd låta Israels sol sparsamt stråla över trälarna i stoftet.

Vi förstå så väl alla goda svenskars själasörjare, Karl Otto Bonnier — att han förlorade tålamodet över något så oerhört. I en av helig vrede sprudlande artikel i Allehanda förnekade han varje spår av personligt influerande å svensk press samt lät den store syndaren Ljunglund veta, att han är en gemen "skandal- och smutsskrivare". — Nationen är alltså ej längre ensam i funktionen! Det dröjde ej heller länge förrän hela vår Lysande Kultursocietet från Bonnierförlaget med H. K. H. Prins Wilhelm, Kolingens Fader, Selma Lagerlöf, Erik Lindorm, Ludvig Nordström och Marika den Sköna i spetsen ryckte in till hjälp. Under utslungande av en ljungande protest mot "smutsskrivandet" i Allehanda sjöngo de en lovsång till "den store kulturpersonligheten" Karl Ottos ära, prisande hans "stora insats till svenska odlingens fromma". — Sådan duktig regissör Karl Otto är! Protesten vände sig framför allt emot, att Karl Otto "i text och bild framställes som en det fria ordets undertryckare och en hänsynslös utnyttjare av sin materiella makt" samt emot att han "utsättes för förföljelse och smutskastning".

O, så'n societet! Förmodligen trodde Kulturens Spetsar, att de utfört en stor kulturbragd. Men det enkla folket i landet förvånar sig över, att så många berömdheter på en gång — må vara att de vunnit sin berömmelse av Bonnierförlaget — att de kunnat skriva under ett papper så blottat på verklighetssinne. Men ack, vad gör man ej för äran och honoraren från det "utvalda" folket! Karl Otto tror sig i "kulturvärldens opinion" ha vunnit en ny stor victoria — men det är en Pyrrhusseger. Här gäller nämligen den kända satsen: "En sådan seger till och jag är förlorad!"

*

Antikrist som mänsklighetens förlossare

Åter och åter måste människorna göra samma dystra erfarenheter; åter och åter vägra de att erkänna verkligheten, att se sanningen. Historien blir en upprepning utan ände. Ännu i dag tillbedja de kristna "i enfald" det "heliga" Judafolket såsom mänsklighetens förlossare — detta folk, som mördade Kristus därför att han talade sanning och om vilket Kristus själv yttrade: "Eder fader är icke Gud. Han är en människomördare från begynnelsen".

Den judaiserade kristenheten ser ej, att Antikrist — Judendomen — tagit makten i världen och till och med omgestaltat Kristi lära efter sitt tycke. I sådan grad har den bländats av den judiska förförelsekonsten. Men hela kristenheten står i begrepp att få dela Kristi eget öde — att föras till slaktbänken av Juda. Historien är en enda serie av judiska massmord och massakrer å "hedningar" (icke-judiska folk) — allt i överensstämmelse med befallningarna och löftena i Talmud och Gamla Testamentet, ifrån Judafolkets första tider intill excesserna i tjugonde århundradets världskrig och "röda" revolutioner.

Redan före Moses läto judarna mordängeln gå fram i Egypten och döda alla förstfödda bland människor och djur. — Moses lät bringa de slagna midianiterna om livet samt mörda alla gossebarn och tillsammans med män sovande kvinnor (Mos. V. 17 o. 18). — Josua lät mörda alla som bodde i Jericho, "män och kvinnor och barn, får och åsnor". O. s. v. (Josua 6—29 o. f.). — Juda erövrade Jerusalem och slog ihjäl invånarna och

antände staden (Mos V. 8). — På samma vis förforo efter varandra de judiska ledarna Rhud, Samger, Gideon, Daniterna, Saul och Samuel. — David förde ut folket i staden Ramah och "lade det mellan sågar, spetsar och kilar av järn. Så gjorde han i alla ammoniternas städer" (1 Sam. 12, 31). — I Perserriket mördade judarna under ledning av juden Mordochai och judinnan Ester 75,800 antisemitiska perser. Denna händelse firas av judarna ännu "religiöst" i Purimfesten (Ester 9, 6). — Åren 115—117 eft. Kristus gjorde judarna under Bar Kochba uppror å ön Cyrene, varvid de mördade 220,000 icke-judar, sågade och hackade isönder dem, drucko deras blod och åto av deras blodiga kött (Dio Cassius: "Römische Geschichte" XVIII, 32).

— Så har det fortgått och fortgår alltjämt. I världskriget, som uteslutande var judarnas verk, slaktades flera tiotal miljoner unga ariska män och i det bolsjeviserade Ryssland, där Antikrist upprättat åt sig en statlig makt, ha under ledning av Trotskij och Sinovjev och andra judar sammanlagt 35 miljoner icke-judiska människor skjutits och ihjälslagits, pinats eller genom hunger bragts till döden. I Sovjet-Ryssland föranstaltas ännu i dag massmord å icke-judar. I Ungern utfördes under ledning av bolsjevikjuden Bela Kuhn ett ohyggligt massblodbad, som krävde tiotusentals icke-judiska människoliv.

Dödens härskande majestät är dock icke tillfredsställt. Det planerar alltjämt nya blodsorgier. Från dess tron gå ständigt nya order ut över världen — paroller

om nya "röda" revolter och blodbad. Världsrevolutionen har under snart två årtionden som ett Damoklessvärd hängt över folkens huvuden och det har ofta varit med yttersta nöd blodbaden kunnat hindras. Och kommer så till allt detta: sedan ett år tillbaka arbetar hela den samlade judendomen för iscensättande av ett nytt världskrig, vilket närmast skulle ha till mål det antisemitiska Tysklands förintelse och därmed också Europas och hela världens fullständiga revolutionering samt Antikrists ohöljda herraväldes utsträckande till all världen.

Till avvärjande av detta fruktansvärda perspektiv, som tränger oss alltmera in på livet, kräves ett universellt folkligt uppvaknande.

Från Sovjetparadiset

"Det enda folk i Sovjet-Ryssland, vilket åtnjuter verkliga företrädesrättigheter, är judarna — skriver en i Teheran, Persien, numera bosatt själsfrände, som nyligen undsluppit Paradiset. — All livsglädje och all rikedom i bolsjeviklandet synas uteslutande vara till för dem. Endast judarna äro lyckliga och mätta, de andra äro hungriga och gå bokstavligen nakna. Om någon aldrig så litet förolämpar en jude, får han minst 10 års tukthus eller deportering. Därför vågar ingen människa säga ett ont ord om judarna. Tvärtom! Envar söker genom hundaktig underdånighet och inställsamt smicker förvärva deras gunst; ty var och en en vet, att det är juden som ensam härskar i Ryssland.

De ryska männen och kvinnorna arbeta övervägande i fabrikerna. De bekomma därför 80 à 120 rubel i månaden — och detta i en tid, då värdet av 50 rubel motsvarar en dollar. Alla människor äro således tvungna att äta i kantinerna, där intet annat finnes än en tunn soppa. De unga ha i stor utsträckning intet hem i staden utan nödgas sova under bryggorna eller i de underjordiska kanalanläggningarna. Tjuvnad, röveri och mord höra till ordningen för dagen. Jag blev ytterst förvånad över de glänsande levnadsförhållandena utanför Ryssland. Inom Sovjet-Unionen säga judarna till arbetarna, att Europa står inför omedelbar bolsjevikisk revolution och att arbetarna i Västerlandet ej ha något att äta eller kläda sig i, att de överallt förföljas och mördas av fascisterna. — Med sådan vansinnighet fördumma de det ryska folket".

*

Judaiseringen av all kultur bedrives i Paradiset målmedvetet och systematiskt. Endast sådana andliga alster gynnas och premieras, som ha judar till upphovsmän, såväl i fråga om arkitektur och konst som musik, teater och vetenskap.

Arkitekturen i Moskva står under förmynderskap av judarna Jonathan och Krassin. Kusnetzkstroi-palatset uppföres efter ritningar av judarna Meyerhold, Tairow och Krassin. I de officiella tidningsorganen "Prawda" och "Isvestia" skriva huvudsakligen följande judiska författare: Radek, Kossil, Ilja Ehrenburg, Lifschitz, Zichon, Sinowjef, Abramow, Bragin, Luria, Bergstein o. a. I spetsen för sovjetryska vetenskapsakademien stå judarna Solnzew, Bleichmann, Rothstein o. a.

I läroinrättningar av olika slag dominera judarna bland lärare såväl som elever. Det arbetas konsekvent på att hos eleverna utrota den ryska andan till favör för den judiska; den storryska, den ukrainska och vitryska nationalkänslan förintas med alla medel. Samma gäller nationalkänslan hos tatarer, georgier och armenier. Här följas samma principer, som de gamla assyrierna tillämpade — de riktade sig främst mot de högre samhällsklasserna och kastade dessas ledare i fängelse, för att därefter lättare kunna underkuva det utan ledare varande folket. Skillnaden är blott, att assyrernas offer uppgingo till några tusental, medan de härskande judarna i Ryssland redan nu tillintetgjort det ryska blodets och den ryska kulturens representanter i miljoner eller ock gjort dem till arbetsboskap, som tvingas i trälarbete hos de maktägande — hållas nere i hunger och köld och andra ohyggliga lidanden.

*

Blivande Röde Zaren

Det torde numera vara allmänt känt, att den verklige styresmannen i sovjetjudiska Paradiset är juden Laser Moissejevitsch-Kaganovitsch, f. n. Stalins "samjestitelj", d. v. s. ställföreträdare. Inom judendomen ser man i honom den kommande judiske härskaren — Röde Zaren. Den judiske journalisten Goldberg skildrar i en korrespondens från Moskva till "Tog" i New York den blivande härskaren som "ett slughuvud, en vis, praktisk, intelligent och bildad man, som ej viker ett steg från den av Marx, Lenin och Stalin anvisade vägen. Han är den verklige kronprinsen. Därtill kommer, att bolsjevikerna hålla på kontinuitet och tradition, av rent praktiska skäl".

Laser Moissejevitsch är 43 år, alltså i sin krafts dagar. Hans dotter, som just fyllt 21 år, är gift med Stalin. Stalin är således i judarnas våld i så hög grad som tänkas kan. För honom ges intet annat val än att snällt följa "ställföreträdaren". Med ett triumferande tonfall konstaterar slutligen Goldberg, att Moissejevitsch, som har en stor erfarenhet angående "rensnings"- och dylika arbeten i egenskap av bl. a. tjekamedlem under de svåraste åren, "också är snäll mot judarna. Och ni förstår, det är bra att ha en sådan man i en sådan ställning".

Juda ställer tydligen alltjämt stora förhoppningar på sitt "proletära" paradis.

*

Rumänska studenter mot judekulturen

Den judiske skriftställaren Leopold Stern höll nyligen — berättar vår Bukarestkorrespondent — ett föredrag i "Stiftelsen Konung Carol" om *den moderna frun och Sex appeal.* Några studenter trängde dock in i föredragssalen och förhindrade mötet, varefter en demonstration anordnades mot tidningen "Credintza".

Vid Calea Victoriei blev tåget hejdat av trupper och studenterna hindrades intränga i redaktionslokalen. Under marschen krossades ett antal fönster i café Royal, varigenom panik uppstod bland gästerna. Det lyckades emellertid trupperna att skingra demonstranterna och avvärja ytterligare sammanstötningar.

*

Till Madagaskar!

Av vår artikel "Judefrågans lösning" i detta nummer framgår tydligt, att det endast finnes en lösning å judefrågan: judarnas totala avskiljande från alla andra folk och överförande till en upprättad

egen nationalstat — där de i framtiden må bedriva sina hushållningsexperiment, sina sociala reformer, sina erotiska teorier, sin moralteologi, sin psykoanalys och sina tusenfaldiga politiska fantasier *på den egna kroppen.*

Länge ha de förklarat sig eftersträva ett "nationellt hem", där de kunna leva sitt eget liv. Var tanken uppriktigt menad, böra de i dag med tillfredsställelse se, att arierna önska detsamma. De böra även — liksom varje förnuftig människa överhuvud — ha kommit till klarhet om att Palästina icke lämpar sig för dem såsom "nationellt hem", då landområdet är alltför otillräckligt. — Palästina är för övrigt redan upptaget av araberna.

Vi arier äro med på judefrågans lösning genom zionism — men endast genom *helzionism.* Sakkunniga anse, att ön Madagaskar å Afrikas ostkust passar särskilt väl som judisk nationalstat. Alltså rekommenderas Madagaskar!

*

Tjekoslovakien under »Grand Orients» spira

Den tjekoslovakiska statens in- och utrikespolitik dirigeras fullständigt av "Grand Orient de France". Minsta försök till nationellt uppvaknande nedslås omedelbart. Hakkorset är förbjudet och en förordning har nyligen utfärdats, vilken påbjuder: "Hälsning med höjd hand straffas med 1 månads sträng arrest". Kommunisterna visas däremot all hänsyn — och komintern ställer stora förhoppningar på det tjekoslovakiska proletariatet.

Tendenser till nationellt uppvaknande förmärkas dock även i Tjekoslovakien. De fosterländska samla sig i "Narodni Fronta".

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (271) FREDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1935 ÅRG. 11

Sverige Vakna!

Ett rop ljuder över hela världen; "Vakna!" Det gäller alla folk. Alla hotas de av samma förstörelsens öde, och för alla innebär väckelseropet en ljungande maning till besinning och återvändelse till Sanningens och Livets väg. Mänskligheten var i färd med att gräva sin egen grav och förnuftet tycktes försvunnet och gudlösheten utbredde sig. Men plötsligt tändes åter, liksom genom ett under, Ljusets heliga eld och började lysa, spridande sitt helande sken över jorden.

Många ha väl hunnit till insikt om att det rådande systemet för gestaltande av folkens liv ej kan bestå utan att det måste avlösas av ett mera solitt. Var själva bristerna och skulden till iråkade olyckor äro att söka, är dock förborgat för de flesta. Denna bristande kunskap om sakernas sammanhang verkar förvirrande och försvårar återgången till en naturlig utveckling. Här bjudes åter en tacksam jordmån för spekulationen. Kampen om själarna pågår också vildare än på länge. Lögnens gyllene system anpassar sig som alltid skickligt efter folkstämningen, för skenets skull upptagande aktualiserade folkkrav, och nya partier och organisationer framträda, alla bjudande den "rätta" lösningen av tidens problem.

Hur skall den enkla mannen och kvinnan kunna ta ställning i detta virrvarr? Den ene menar, att samhällets tillfrisknande blott kan ske på den linjen; den andre lovar återhämtning efter helt andra grunder. Men här gäller att ej såsom tidigare i godtrogenhet låta förleda sig av de frestande rösterna utan hålla huvudet kallt, att låta förnuftet och samvetets röst komma till sin rätt. Den enda väg som kan leda ut ur kaos är, såsom vi ofta betonat, Sanningens, om den ock är törnbeströdd. Vi måste klargöra för oss det reela läget. Den som vill befria sig från ett ont, måste först lära känna dess väsen. Först när sjukdomens diagnos fastställts, kan man gå till grunden — och bortoperera den förhärjande smittohärden.

Alla folk hotas i dag av samma förödande sjukdom: den parasiterande antigudliga judendomen, som ej endast nöjer sig med att suga deras must och kraft utan i sin omättliga penninge- och härsklystnad även eftersträvar att tillintetgöra dem såsom nationaliteter, förvandla dem till slavträlar i sitt planerade världsmessianska rike. De synliga statsmännen och folkrepresentationerna äro i verkligheten intet annat än oreflekterade redskap i den hemliga judiska världsmaktens tjänst, vilken länkar folkens och staternas öden efter sina imperialistiska planer och beräkningar. Medan folken förbruka sina krafter i förödande inre kamp, styr judekapitalismen suveränt, utplundrande och spridande fattigdom, elände och kaos i allt vidare kretsar.

Den inbördes motsatsställningen mellan parlamentarismens partier är blott skenbar. Det rör sig där på sin höjd om en konkurrens dem emellan om maktens härlighet. I vår artikel i detta nummer "Frimurar-marxistiskt judevälde under kungligt beskydd" påvisas det hittills i allmänhet strängt hemlighållna organiska sammanhanget mellan särskilt de båda partier, Lindmanshögern och socialdemokratien, vilka i senare tid spelat huvudrollen i Sveriges politiska liv. Dessa partier utgöra delar av samma organism, äro bägge underordnade frimureriet, judendomens förnämsta politiska maktinstrument, och de lyda sina respektive logeöverheter. Herr Lindmans "högerpolitik" har i verkligheten varit Svenska Stora Landslogens politik och denna i sin tur Världsfrimureriets hemliga styresmäns. Vi finna av den nämnda artikeln vidare, att den marxistiska arbetarerörelsen startats av den med Svenska Landslogen associerade Stororienten i Bryssel samt att marxismen alltifrån begynnelsen letts av Stororientens underordnade "sociala" loger, främst logerna "Art et travail" i Paris och "In Labore virtus" i Zürich. "Art et travail" har varit den marxistiska internationalens medelpunkt och samlingsplats. Därifrån ha de stora parollerna utgått till världsproletariatet om de nationella staternas omstörtning.

Och detta Judas spel bland folken har bedrivits i frihetens och rättens namn!

Det är f ö r en fosterländsk samling under Hakkorsets baner, m o t detta judendomens hemliga maktspel genom frimureriet och dess underlydande borgerlighet och marxism som ropet "Sverige Vakna!" i dag ljuder över vårt land.

Svenska Frimureriets utländska förbindelser

Från ledande frimurarhåll i vårt land har tid efter annan gentemot framkomna beskyllningar för internationalistisk politisk verksamhet offentligt deklarerats, att frimureriet i Sverige uteslutande är en *nationell* "välgörenhets"-institution, som intet har att skaffa med det internationella frimureriet. Höggradsbrodern-högerledaren amiral Lindmans m. fl. "fria murares" försök att härutinnan vilseleda opinionen var dock dömt att misslyckas, så mycket mer som "svenska" frimureriets egna officiella skrifter bevisa påståendenas haltlöshet.

Enligt "Kalendern över samtliga under frimurareordens IX Provins lydande loger och brödraföreningar" av 1928—1929 utgör Sverige *IX Provinsen* av Frimurareorden, varmed det "svenska" frimureriets samhörighet med det internationella i realiteten är erkänd. Studerar man närmare nämnda matrikel, finner man till yttermera visso sid. 635—640 under underrubriken "Främmande Frimurare-Storloger, med vilka Svenska Stora Landslogen är i förbindelse" en utförlig förteckning å de utländska storloger, med vilka "svenska" frimureriet officiellt upprätthåller förbindelser. Redan dessa officiella förbindelser garantera ju fullkomligt samband med världsfrimureriet såsom sådant, varav Sverige utgör Provins numro IX. "De osynliga fädernas" hand sträcker sig över *alla* jordens loger, vilka enligt auktoritativa brödrautlåtanden bilda en enhet, såsom exempelvis broder Eugen Lennhoff 1929 uttryckte det i "Die Freimaurer": "alla bröder på jordens rund utgöra en enda loge" — om visserligen för syns skull vissa konstlade skrankor uppförts mellan skilda kategorier av loger, för att lättare avleda folkens misstankar för konspirativ verksamhet. Vi inskränka oss här att ur IX Provinsens Frimurarekalender återge de under ovan citerade underrubrik angivna främmande Frimurare-Storloger, med vilka Svenska Stora Landslogen upprätthåller officiella förbindelser:

a) g e n o m ö m s e s i d i g a r e p r e s e n t a n t e r:

Norske Store Landsloge, Oslo.
Danske Store Landsloge, Köpenhamn.
Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland, Berlin.
Grosse Freimaurer-Loge "Zur Eintracht", Darmstadt.
Grosse Mutter-Loge des Eklektischen Freimaurerbundes, Frankfurt am Main.
United Grand Lodge of England, London.
Grand Lodge of Scotland, Edinburgh.
Grand Lodge of Ireland, Dublin.
Suprême Conseil de Belgique, Bryssel.
Grand Orient de Belgique, Bryssel.
Grande Oriente Lusitano Unido, Lissabon.
Grand Orient de Grèce, Athen.
Supreme Conseil for the Southern jurisdiction of the United States of America, Washington.
Grand Lodge of Canada, Ontario.
Grand Prieuré indépendant d'Helvétie, Genève.
Grande Oriente Espanol, Madrid.
United Grand Lodge of New South Wales, Sydney.
Grand Lodge of North Carolina, Raleigh.
Grand Lodge of New-York, New York.
Grande Lodge of Arkansas, Little Rock.
Grand Lodge of Western Australia, Perth.
Grand Lodge of New Brunswick, Saint John.
Grand Lodge of the District of Columbia, Washington.
Grand Lodge of the State of Louisiana, New Orleans.

b) g e n o m b r e v v ä x l i n g:

(Forts. å sid. 7.)

Striden kring Zions-protokollen

Sedan judendomen i den s. k. Kairo-processen lidit ett svårt nederlag, söker den nu med alla medel befria sig från det intryck av mindervärdighet som misslyckandet i Kairo förlänat den. Liksom tidigare i historien vill Juda förhindra all upplysning hos folken över den judiska faran och framställa sig själv såsom ett oskuldsfullt religionssamfund eller rent av ett offer för det hämndlystna ariska barbariet. Genom ett nytt rättsbeslut, som erkänner judendomens oskuld, hoppas man kunna trygga sin fortsatta tillvaro hos folken såsom parasitfolk rättsligt och moraliskt.

Därför har icke endast besvär inlagts om revision av Kairo-domen utan även nya processer väckts i de mest skilda länder, såsom t. ex. i Belgien, i Österrike och Schweiz. Målet för detta processande är att få skriften Israels Vises Protokoll, vilka ju äro en spegelbild av den judiska världsimperialismens hemliga planer, förklarade som — smutslitteratur. Den ojämförligt viktigaste och mest avgörande bland alla dessa processer är den i slutet av oktober i Bern inledda.

*

Måndagen den 29 okt. började förhandlingarna i Bern. Judarna hade funnit lämpligast att först i Bern föra processen till avgörande. Där ligger nämligen saken i händerna på en socialdemokratisk domare, vilken åter uppdragit åt en socialdemokrat att fungera som sakkunnig rådgivare. Såsom andra expert tjänstgör en förutvarande professor vid en tysk högskola, vilken efter det nationalsocialistiska maktövertagandet funnit för gott överflytta till Schweiz.

I segerstämning drogo judarna in i Bern; de hade uppbådat sina "stora", i spaltlånga artiklar bearbetades den schweiziska pressen och spelöppningen sköttes tadelfritt. Inför hela världen, vars uppmärksamhet skickligt påkallats, skulle den samlade världsjudendomens "ära" försvaras och antisemitismen i allmänhet och nationalsocialismen i synnerhet tillfogas ett moraliskt nederlag av första ordningen.

Här uppträdde den "berömde" dr Chaim Weizmann och talade om de oskyldiga zionisterna. Så kom en herre, som kallade sig greve du Chayla. Han påstod sig ha känt professor Nilus, utgivaren av protokollen i ryska språket. Nilus skulle ha erhållit protokollen av en rysk general Raschkowsky och själv vid tillfälle ha tvivlat på deras äkthet, ehuru han varit av den meningen, att Gud även kan uppenbara sanningen genom en förfalskning. Naturligtvis ansåg greven, att "protokollen" voro en förfalskning. Ett annat vittne var den ryske "historikern" Swatikow. Också han förklarade "protokollen" vara en förfalskning av Raschkowsky. Vidare uppträdde såsom "bästa kännare av den rysk-revolutionära rörelsen" skriftställaren Wladimir Burzew och "historikern" Nikolajewsky. På förhandlingarnas andra dag inställde sig såsom vittnen: dr Sloisberg, "bekant judisk jurist i det zaristiska ministeriet för inre angelägenheter", "rumäniern" dr Meyer-Ebner, en Paul Miljukow, förutv. utrikesminister i den provisoriska regeringen 1917. Verkliga oratoriska "glansprestationer" bjödo judarna dr Marcus Ehrenpreis från Stockholm, schweiziska nationalrådet dr David Farbstein samt Max Isidor Bodenheim. Naturligtvis uppträdde också två frimurare, vilka bestridde varje sme som helst förbindelse mellan frimureri och judendom liksom varje internationell inställning å frimurarelogerna. (Vem tror det?!).

Såsom vittnen uppenbarade sig slutligen några journalister, som deltagit i Baselkongressen 1897 samt stenografen från denna.

Vittnesuppmarschen var storartad. Judarnas "oskuld" och "beskedlighet" påvisades liksom att illasinnade antisemiter måste ha fabricerat "protokollen". Om judarna tidigare hårdnackat hävdat att professor Nilus var förfalskaren, så förklara de likväl i dag att en viss Raschkowsky varit skadegöraren. Tyvärr känner ingen av vittnena denna mystiske Raschkowsky personligen, varför vi alltjämt famna i mörker. Men skulle det en dag klarna kring denna man, skola judarna naturligtvis strax upptäcka en ny "förfalskare". Det är emellertid anmärkningsvärt, att de i denna process låtit sitt påstående att Nilus vore förfalskaren falla. Nilus framställes nu t. o. m. såsom en "är-

(Forts. å sid. 7.)

Nationell restauration

Den stora spelöppningen, då "svenska folkets valda representanter" i år gjorde sitt intåg i Riksens palats å Helgeandsholmen, lyckades ej tillvinna sig något livligare intresse från publiken. Stycket är känt utantill. Samma dekorativa inslag, samma koryféer å scenen, trakterande samma instrument och nötta visor, som redan hörts 10, 20, ja ännu fler gånger.

Vad som mest bidragit till publikens slappnande intresse för det magnifika skådespelet är, att svenskarna börjat förstå att denna "representation" i verkligheten icke utgör några svenska folkets valda representanter utan blott företrädare för judendomens partier. Hela det nuvarande partisystemet är ju en skapelse av den judiska kapitalismen efter grundsatsen "Söndra och härska". Folkets olika skikt ha enligt uppkonstruerade, chimära intressegemenskaper organiserats i partier, som hållas i ständigt inre krigstillstånd, på det att judendomen ogenerat må kunna styra. Syftet med denna planmässigt och systematiskt genomförda söndring var att borteliminera förutsättningarna för ett hävdande av folkliga intressen samt brytande av svenskarnas motståndskraft mot det judiska väldet.

Så begåvades vårt folk med ett nytt regeringssystem, kallande sig "demokrati" men i verkligheten utgörande en förklädnad för en främmande härskare, vilken här etablerade sig såsom "stat i staten". Den svenska statsmakten degraderades till ett redskap i denna härskares — judendomens — händer. Och resultatet av omgestaltningen känna vi i dag: land och folk ha utlämnats till en ekonomisk brandskattning såsom aldrig tillförene. Stat, kommuner och näringar ha genom en vansinnig skuldsättning drivits i det internationella utplundringskapitalets armar, försänkts i "evigt ränteslaveri" under judendomen. Under loppet av få årtionden har Sveriges statsskuld från något hundratal miljoner pressats upp i över 2,000 miljoner kronor. I årets statsverksproposition upptogos räntorna å statsskulden till 100,370,800 kronor. Det svenska jordbrukets skuld till bankkapitalet var 1913 2,3 miljarder kronor, i dag är den mera än det dubbla. Och liknande är förhållandet inom övriga näringar. Det judiska bankväsendet har i största utsträckning lagt beslag å svensk egendom och svenskt näringsliv och på det ekonomiska livets alla områden befordras under olika former den judiska monopolismen, som hotar att spoliera all självständig svensk företagsamhet och ekonomi.

Judendomen nöjer sig emellertid ej med denna ekonomiska brandskattning av vårt folk. Den utnyttjar också sin hemliga härskarställning som "stat i staten" till att inifrån på allt sätt undergräva det svenska samhället under spolierande av alla högre nationella, kulturella och moraliska värden. Genom press, litteratur, radio och konst förgiftas folksjälen i judisk-bolsjevikisk anda. Man har t. o. m. låtit upprätta särskilda judiska revolutionspartier, vilka beretts representationsrätt i Sveriges riksdag och som med statsmaktens goda minne förberett en röd revolutionär omstörtning, åsyftande massmord å svenska medborgare efter mönster från Ryssland och det svenska samhällets förstörelse samt ersättande med en judisk sovjetrepublik.

Vårt folk fordrar en radikal ändring i detta tillstånd. Det fordrar, att det judiska söndringssystemets "folkrepresentation" ersättes med en äkta svensk folkrepresentation, en rådgivande och kontrollerande yrkesriksdag, vald av näringsförbund, korporationer. Det fordrar, att det judiska partisystemets "statsstyre" ersättes med en äkta svensk statsordning under tillämpning av ledare- och ansvarsprincipen. I stället för den grundsats, som bär upp det nuvarande falska folkrepresentativa systemet och som måste utdömas såsom ej endast skadlig utan direkt brottslig — "Söndra och härska!" — skall ställas folkgemenskapens bärande idé. Vi vilja återupprättandet av en svensk, nordisk kultur samt erkännande av den nordiska grundsatsen: Allmännytta framför egennytta! Vårt ekonomiska liv skall vara inställt å svenska folkets försörjning och landets i dess helhet väl i stället för såsom hittills det internationella judiska ockrarekapitalets högsta möjliga profit.

En nationell restauration i denna anda är ingen utopi. Redan stå tusenden samlade kring kravet, och när *viljan* till handling gripit nationens flertal, stå vi inför dess förverkligande. Om envar gör sin plikt i det fosterländska upplysningsarbetet, skola vi snart vara där!

• Pressfronten •

Befolkningsfrågan får ej förfuskas!

Det från nyåret tvenne gånger i veckan utkommande huvudorganet för Nationalsocialistiska Arbetarepartiet *Den Svenske Nationalsocialisten*, i vilken N i l s D a h l r o t h, en av Lindholmspartiets mest lovande unga krafter, inträtt som politisk redaktör, offentliggör en av Dahlroth signerad ledande artikel, vari det heter:

Befolkningsfrågan har som på en given signal helt plötsligt blivit högaktuell. Det måste ligga någon orsak bakom detta att vid samma tidpunkt börja socialdemokratiens, folkpartiets och högerns tidningar, författare och talare att behandla *befolkningsfrågan*. Förr har seden varit den att man konsekvent förtigit hithörande problem. Ha de någon gång berörts har det varit under gyckel och hån.

Vi ha redan förut påpekat att den likriktade demokratiska fronten med befolkningsfrågans behandlande tror sig kunna taga vinden från den nationalsocialistiska propagandan. Att just högern upptog den som sin första motion, beror givetvis på att det är detta parti som framför allt fått kläda skott för demokratiens alla försumligheter i denna fråga. Man tror sig nu kunna sona sin stora skuld genom att motionera om tillsättandet av en kommission! Systempartiernas propaganda är alltför genomskinligt lagd så att uppmärksamheten skall riktas *från* de sidor av nationalsocialismens program som äro farligast för de härskande. Man föredrager ett mindre ont framför ett värre!

I högerpartiets motion menar man tydligen med "befolkningsfrågan" ungefär detsamma som nativitetsproblemet. Befolkningsfrågan är löst om nativiteten drives i höjden. Nationalsocialismen måste därför nu med skärpa framhäva att alla som se så ensidigt på problemet äro en fara för vår kultur. Det är inte endast av betydelse *hur många* som bo i Sverige. Av långt större betydelse är *vilka* som bo här. Vårt folks livsproblem är alltså inte en från sitt sammanhang lösryckt "befolkningsfråga", vårt folks livsproblem är *rasfrågan*. För nationalsocialismen är det av vikt vilken ras som bebor detta land. I årtusenden har Sverige bebotts av den nordiska rasen, som på intet annat håll förekommer så ren som här. Känna vi alla de kulturbragder som denna ras utfört, förstå vi att det är av största betydelse för hela mänskligheten att just den nordiska rasen bibehålles livskraftig i Sveriges land. Men följes tendensen i högermotionen kan resultatet bli att barnrika jude- och tattarefamiljer understödjas med skattelättnader o. s. v. Man ger icke landet ett gott rasmaterial genom att bringa lättnader åt alla barnrika familjer utan endast genom att understödja *nordiska, ärftligt sunda* familjer.

Nu när systempartierna hyckla intresse för "befolkningsfrågan" gäller det för nationalsocialismen att rulla upp *rasfrågan* i hela dess vidd. Det är den värdeskapande nordiska rasen som skall räddas! Det är denna ras vi vilja bevara *talrik* och *frisk*. Det är denna ras vi skola skydda för främmande inblandning, denna må bestå av judar, tattare eller negrer. Det är den nordiska rasen vi skola frigöra från främlingsvälde.

Rasfrågan kan först lösas när det svenska folket blir fyllt av nordiskt rasmedvetande. Rasfrågans lösning innebär invandringsförbud för psykiskt och biologiskt mindervärdiga element, en effektiv sterilisering omfattande alla rasförsämrande individer, det svenska judeväldets krossande samt åtgärder för nativitetens höjande bland de nordiska människorna av de i Sverige boende.

Det finns tusende människor i vårt land som med hela sin unga kraft kämpa för den nordiska rasens fortbestånd. *Dessa människor kämpa nu också mot högerns tillärnade skattelättnader för tattare- och judefamiljer!* De främmande elementen ha redan nu alltför många avkomlingar. Det är därför ett brott att avskilja "befolkningsfrågan" från rasfrågan.

Vi instämma. En aktualisering av befolkningsfrågan efter anförda linjer är högst motiverad. Den nya deklarationen i Lindholmspartiets officiella organ är även att hälsa med tillfredsställelse på den grund att hr Axel Molunds i "Nationell Socialism" (Månadstidskrift, utgiven av Politiska Centralkommissionen inom Nationalsocialistiska Arbetarepartiet. Redaktion: Per Dahlberg) under januari publicerade milt sagt barnsliga utläggning över "Det nya Tyskland och vi", vari de ledande i Hitlers Tyskland beskylldes för att ha begått avsiktlig historieförfalskning för att få tillfälle vältra all skuld på (de stackars) judar och frimurare — att denna Molunds framställning väckt förstämning och undran å åtskilliga håll. Här fordras klara linjer i vårt folks livsfrågor i stil med Dahlroths ovan citerade. De överensstämma också helt med Lindholms öppna deklaration inför Tinget i Göteborg våren 1934.

*

Bonnier-bojkotten mot Nationen i Finland

Den i vårt föregående nummer omnämnda kombinerade frimurare- och Bonnieraktionen mot Nationen i Finland har såsom kunnat väntas väckt livlig uppmärksamhet å ömse sidor om Bottenhavet. I den finskspråkiga finska tidningen *Sinristi* "kampblad mot den judiska imperialismen", för januari läses en längre artikel av författaremärket "Y. W. J.", rubricerad "Hufvudstadsbladet förklarar sig 'likriktad' med Sveriges judepress. Helsingin Sanomat följer i spåren". Efter en utförlig skildring av vår representants under dagar pågående underhandlingar med Hufvudstadsbladets direktion angående införandet av en annons om Nationens decembernummer refererar artikelförf. direktionens omsider efter en sista 5 timmars session fattade beslut i ärendet, därtill anknytande vissa redaktionella kommentarer:

Man meddelade, att Hufvudstadsbladet satt sig i förbindelse med Bonnierska koncernen i Sverige och fått det beskedet, att Nationen endast tilläts annonsera i Nya Dagligt Allehanda och icke alls i de Bonnierska tidningarna samt att denna koncern ansåg Nationen vara ett "skandalblad". Inom Hufvudstadsbladet hade man beslutat att ställa sig på samma ståndpunkt som den svenska judekoncernens chef och således icke mottaga annonser om ett "skandalblad", samt att detta beslut gällde även Sinristi. Man hade vidare konfererat med Helsingin Sanomats redaktörer och då ju Svenska Folkpartiet numera intimt samarbetar med både socialdemokraterna och framstegspartiet, voro "bröderna" ense och även Helsingin Sanomat beslöt att ej intaga annonser om Nationen eller Sinristi. Dessa båda tidningar äro således numera "likriktade" med den judiska svenska koncernens kulturbolsjevikiska press. — Detta skall noga noteras inom alla kretsar där en kulturell anständighetskänsla ännu fortlever.

I Sverige pågår för närvarande en het kamp mellan den gamla kulturtidningen Nya Dagligt Allehanda och den judiska koncernens kulturförstörande organ, och det bör bemärkas att 30 kulturföreningar i Sverige med över 100,000 medlemmar sedan en tid förklarat krig mot de Bonnierska kolorerade journalerna, av vilka en del räknas såsom smutstidningar. Att Nationen, som motarbetar ej endast den nedrivande judaistiska andan utan även ställt sig på samma ståndpunkt som de 30 kulturföreningarna, till följd härav av Bonniers koncern betecknas som "skandaltidning", är ju självklart, lika självklart som att detta endast kan framkalla löje hos varje människa med självständigt omdöme.

Bonnierkoncernen utövar med sina tidningar samma systematiska förgiftande av svenskt kulturliv som de judiska tidningskoncernerna med Berliner Tageblatt i spetsen på sin tid utövade å kulturlivet i Tyskland. Och man kan utan tvekan underskriva varje ord som Nya Dagligt Allehandas redaktör Leon. Ljunglund uttalar i en artikel om "Kulturskymning och affärsmaterialism", däri han bl. a. yttrar: "Det Bonnierska huset utövar en i flera hänseenden ödesdiger maktutveckling och har ett fördärvligt inflytande å det svenska kulturlivet. Det vill ej blott göra tidningspressen och litteraturen till redskap åt företagare, vilkas förnämsta mål är penningen, utan det vill röja väg för den kulturnedbrytande radikala materialismen, den andelivets förnekelse, som bedrives genom religionens och moralens fiender, genom marxismen och kommunismen samt det förslavande av mänskligheten som är konsekvensen av mammonismens översteprästers förkunnelse och gärningar".

Vi gratulera Hufvudstadsbladet och Helsingin Sanomat till inträdet i denna koncern! Men i samband med denna annonsbojkott finnes ännu en poäng. Amos Andersson äger Hufvudstadsbladet och Amos Andersson sitter också i direktionen för Stockmanska varuhuset med den underlydande Akademiska Bokhandeln. Efter aktionen av H:bladet ringer man även upp från Akademiska Bokhandeln och ber att icke i fortsättningen bliva utannonserad såsom försäljare av Nationen. Gentemot denna utannonsering hade tidigare aldrig förekommit någon anmärkning. (Vi kunna härtill säga: att initiativet till försäljning av Nationen på sin tid tagits av Akademiska Bokhandeln. Red. anm.). På förfrågan om man i alla fall ville sälja Nationen svarades "ja". Alltså man vill gärna "smygsälja". Troligt är, att även Hufvudstadsbladet gärna skulle vilja "smygannonsera", blott det kunde arrangeras. Huvudsaken vore, att man samtidigt kunde göra geschäft och dock skenbart lyda det av frimureriet utövade trycket. Det skulle icke förvåna oss, om Hufvudstadsbladet, Akademiska Bokhandeln och i samband därmed Stockmanska affärshuset så småningom finge känning av en motbojkott från kretsar där en fosterländsk och nationell anda och en kulturell anständighetskänsla ännu fortleva. Kanske dessa kretsar äro något större än man anar och dessutom befinna sig i växande.

Mot bakgrunden av det spel som den korrumperade "svenska" klicken i judendomens och frimureriets tjänst bedriver i Finland förstår man den undertryckta finska befolkningens ofta nästan våldsamma reaktion mot svenskheten. Men det må från vår sida åter en gång understrykas, att ifrågavarande jude- och frimurareagenter å finsk grund lika litet äro några verkliga svenskar som våra inhemska jude- och frimurareagenter. De vilka i Finland representera det äkta nationella elementet är den finska folkmassan — och denna kommer en dag att taga ledningen i vårt östra grannland till tryggande av en sann nationell utveckling gent emot de judiska världsorganisationernas nedbrytande verksamhet.

Politik i rättsväsendet

Lordöverdomaren lord Hewarts i vårt föregående nummer omnämnda uppseendeväckande anklagelse mot engelska regeringen för att vilja ställa Englands rättsväsen under politiskt inflytande genom ett framlagt lagförslag, som bl. a. gav regeringen möjlighet att bestämma *vem* som skall presidera i domstolens olika divisioner, väckte sedermera irriterade motsägelser från regeringshåll. Som ett intressant moment från debatten i överhuset kan nämnas, att olika talare, däribland krigsministern lord Hailsham, med skärpa underströko, att det från regeringens sida aldrig kunde komma ifråga att — såsom lord Hewart antagit — införa ett rättssystem efter kontinentalt mönster "och sålunda införa politisk makt över domarekåren".

Från engelskt regeringshåll konstateras alltså helt öppet, att det kontinentala rättssystemet — dit även Sverige räknas — står under politisk myndighet. Detta visste man väl förut, men det är av intresse att konstatera, att engelsmännen söka hålla sig utanför detta "kontinentala rättssystem".

*

Ambulerande handeln bör begränsas!

Sveriges Köpmannaförbund har genom en deputation till konungen och statsministern överlämnat en petition om åtgärder för begränsning av den ambulerande handeln, petitionen underskriven av omkring 31,100 personer, däribland förutom köpmän ett stort antal representanter för städer, municipalsamhällen och kommuner, flera riksdagsmän samt andra representanter för konsumenterna.

Deputationen anhöll, att K. m:t måtte föreslå sådant tillägg till lagen av 30 maj 1919 om begränsning av tiden för idkande av handel och viss annan rörelse, att bestämd tid ställes för ambulerande handeln. Vidare hemställes, att sådan ändring må företagas i 11 par. av näringsfrihetsförordningen, att för varje form av ambulerande handel skall fordras tillståndsbevis. Vid prövning av ansökan om tillstånd för kringföringshandel bör främst beaktas, huruvida kringföringshandeln verkligen ur konsumenternas synpunkt är av behovet påkallad.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16. Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:

30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Fascistiska världskongressen

Den fascistiska världskongressen i Montreux december 1934 hade sammankallats av "Aktionskommittén för Roms universalitet" (Azzione d'Universalità di Roma) samt leddes av italienaren C o s e l s c h i. I kongressen deltogo representanter för fascistiska och med fascismen besläktade grupper och sammanslutningar i 16 europeiska stater: Italien, Österrike, Frankrike, Belgien, Irland, Holland, Rumänien, Grekland, Norge, Sverige, Danmark, Portugal, Spanien, Litauen, Estland och Schweiz. Sammankomsten — som var av hemlig natur — åsyftade att skapa en första kontakt och ett meningsutbyte angående fascismens internationella beröringspunkter samt utsikterna för grundandet av en organisation av fascismen å internationell basis.

Den italienska fascismens oklara ställning i judefrågan kom även till uttryck vid kongressen, såsom redan framhölls i vårt förra nummer. Frågan berördes likväl av de franska, belgiska, rumäniska och danska representanterna. Slutligen antogs följande resolution:

"1) I betraktande av att varje land på grund av sin nationella suveränitet ensamt äger att å sitt territorium bestämma den hållning det önskar intaga i fråga om sina medborgare och enskilda inom dess område förekommande grupper, raser och religioner — och under hänsynstagande till de genom mänsklighetens lagar och moralens regler givna föreskrifter — förklarar kongressen, att judefrågan icke får utveckla sig till ett universellt hatfälttåg mot judarna.

2) Å andra sidan fastslår kongressen, att i talrika kretsar skilda grupper av judar uppträda liksom i ett erövrat land och öppet eller hemligt utöva ett skadligt inflytande å sitt fosterlands materiella och moraliska intressen, så att de slutligen bilda en stat i staten och använda sig av alla välgärningar och rättigheter, men däremot vägra att uppfylla några som helst plikter.

Kongressen fastslår härvid, att judarna hittills varit de ledande elementen i den internationella revolutionen, vilka förstöra fosterlandets och den kristna civilisationens idéer. I det kongressen uttryckligen hänvisar till den skadliga verksamheten från dessa element, förpliktar den sig att bekämpa dem."

Man frågar sig: Vad har en dylik kompromisståndpunkt i judefrågan för mening? Är fascismen så naiv att tro på ett skiljande mellan revolutionära och icke-revolutionära judar, mellan uppbyggande och destruktivt verkande, kulturbevarande och a-moraliska judar? Tror den verkligen att genom en dylik urvattnad resolution kunna föra judefrågan, detta vår tids mest brännande problem, ett steg närmare sin lösning? Hur tänker sig fascismen t. ex. försöket att lösa judefrågan "under hänsynstagande till de genom mänsklighetens lagar och moraliska regler givna föreskrifter"? De bestående lagarna äro tyvärr med avseende å judarna i hela världen så dåliga, att varje försök till lösning av frågan å denna basis på förhand måste vara dömt att misslyckas.

Fascismen och Mussolini själv ha alltid betonat, att de icke äro antisemitiska. Fascismen kan rent av betecknas som judevänlig. Hur skall man vid en sådan inställning kunna vänta något allvarligt försök till lösning av judefrågan? Hur vill man på detta sätt bekämpa en förslagen och grym fiende sådan som juden, vilken äger årtusenlång erfarenhet i det från hans sida med alla medel i dunklet förda kriget mot de ännu till stor del intet ont anande gojim?

Vanvettet i en kamp mot judarna på basis av den i Montreux antagna fascistiska resolutionen, framgår slutligen därav, att i den franske francistledaren Buchards presidium — Buchard påyrkade alldeles särskilt judefrågans behandling vid kongressen — sitta icke mindre än 6 judar. Deras namn äro: Susfeld, Levi, Schreiber, Haguenauer, Diamant-Berger och Akli-Agad!

En anklagelse

Förlag Einar Åberg, Råsunda. Postgiro 2854 — Pris Kr. 1: —

Boken är byggd kring en märklig skrift, författad av Sven Bonde och **utgiven av trycket år 1891.** Författaren påvisar i denna bok med erkännansvärd klarsynthet och skärpa det livsviktiga i att vi svenskar i tid skaka av oss det ok, som starka semitiska intressen lagt på oss, såväl kulturellt som ekonomiskt.

Bör med största eftertanke läsas av varje **svensk!**

Nu i bokhandeln!

Rabbinkonferens hos Mussolini

Mussolini följer med livligt intresse utvecklingen av den judiska frågan i olika länder, meddelar "Jewish Daily Bulletin". En judisk delegation med överrabbinerna dr. Sacerdoti och dr. Nahum Goldman i spetsen har haft företräde hos den italienske diktatorn, varvid judeproblemet ingående dryftades. Mussolinis intresse avsåge alldeles särskilt de judiska "minoritetsrättigheterna".

Vi betvivla Rom-fascismens användbarhet som politiskt maktinstrument till försvar för Juda. Den idérörelse, som har framtiden för sig bland folken, är den under Hakkorsets baner.

*

N. K:s Epa-aktier säljas!

Judarna Sachs i Nordiska Kompaniet äro som bäst i färd med att pracka på den svenska allmänheten en betydande del av sitt stora aktieinnehav i A.-B. Turitz & C:o, moderbolag för A.-B. Grand Bazar i Göteborg och Epaaffärerna i olika städer. N. K. har tills nu innehaft betydligt över halva aktiestocken i Turitz & C:o eller nominellt 4.200,000 kr. av ett aktiekapital å 7,200,000 kr. Direktör Ragnar Sachs bekräftar inför Svenska Dagbladet uppgiftens riktighet men förklarar samtidigt, att Nordiska Kompaniet kommer att behålla så stor del av aktiestocken att bolaget tillsammans med dir. H. G. Turitz behåller kontrollen över Turitz-koncernen.

Enligt dir. Sachs hade N. K:s försäljning av aktier börjat till ett pris av 140 kr. — aktierna lyda nominellt 100 — men priset hade sedan stigit till 150 kr. Svenska Dagbladet påvisar emellertid efter en analys av vinst- och förlusträkningen samt balansräkningen för moderbolaget och koncernen i dess helhet den 31 dec. 1933, att Turitzbolagets aktier ha ett matematiskt värde obetydligt över pari eller omkring 104 procent. Det bör således vara ett finfint geschäft för judarna i Kompaniet att nu kunna pracka på de godtrogna svenskarna sina aktier till 150 kr.

Att allmänheten börjat genomskåda Epa-geschäftet, som börjat bli ett obehagligt engagemang för den Kungliga Societeten i N. K., har naturligtvis väsentligt reducerat engagemangets värde och kommit herrarna Sachs att anse tiden inne för aktiernas placering på samma allmänhet med en extra vinst av firti procent.

Tryckfrihetsreform till judeväldets skydd

De av justitieministern 1933 tillkallade tryckfrihetssakkunnigas ingivna betänkande angående reformerad tryckfrihetsprocess är att se mot bakgrunden av den skrämsel som grep våra maktägande inför nationalsocialismens makttillträde i Tyskland samma år. Nuvarande tryckfrihetsförordning ansågs icke bjuda tillräckliga garantier för motande av de faror som Hakkorsets uppenbarande erbjöde. Det gällde att skapa en ny ordning, som lämnade ett mera effektivt skydd mot "missbrukare av tryckfriheten"!

I sakkunnigas förslag förordas dels en begränsning av juryinstitutets användning, dels nya regler för rättsförhandlingarna i jurymål, dels slutligen en ny metod för utseende av jurymän. Processen skall uppdelas i två skeden. Under det första har domstolen att avgöra om jury skall inkallas eller icke. Vid avgörandet inom juryn skall *enkel majoritet* gälla och icke såsom nu två tredjedels majoritet erfordras för fällande dom. Tryckfrihetsmål skola endast få anhängiggöras i residensstäder och städer som ej deltaga i landsting, där rådhusrätten — i vissa fall häradsrätt — årligen utser i Stockholm 30 och i andra städer 20 ledamöter av en fast jurykår. Samtidigt skola kommunala myndigheter, stadsfullmäktige eller landsting, genom proportionella val under partibeteckning utse lika många ledamöter. Ur denna kår uttagas vid varje tryckfrihetsmål 19 jurymän, av vilka vardera parten får utesluta 2. Av de återstående bildas en jury med 7 ledamöter och 4 suppleanter.

Den föreslagna tryckfrihetsreformen innebär juryinstitutionens politisering. Med den proponerade enkla majoriteten inom juryn för fällande dom är tryckfrihetsbrottslingen på förhand utlämnad åt det politiska spelets dirigenter. Tryckfrihetslagen blir ett lätthanterligt instrument i händerna på dem som önska skydda den judiska maktpositionen i det svenska samhället. "Reformförslaget" hälsas också med tillfredsställelse av judepressen med Bonniers Dagens Nyheter i spetsen.

*

Engelsk varning till Untermeyer

"Den amerikanske advokaten Samuel Untermeyer, president i den internationella organisationen för bojkott mot Tyskland, har — skriver det engelska fascistorganet 'Blackshirt' — inträffat i London. Det är hans avsikt att sätta fart på bojkotten, och i en intervju förklarar han, att 'bojkotten är som svagast i England. Sedan 18 månader bedriva vi den i Amerika och ha uppnått, att exporten från Tyskland till vårt land gått tillbaka 40 %'."

"Nästa gång börja Untermeyers vänner — fortsätter 'Blackshirt' — med att igångsätta en agitation för att tvinga Tyskland betala sina skulder. Denna öppna förklaring må vara hälsosam. Man förvånar sig blott över hur länge det skall tillåtas dessa utländska orosstiftare att bruka England som plattform för sin farliga internationella inblandning och sitt planesmideri. Bojkott i dag betyder krig i morgon, och skulle kriget genom judendomen begynnas, bleve det engelsmän som kämpade, och våra kvinnor, vilka lede därunder, medan Untermeyers kamrater komme att leverera krigsmaterial till alla nationer till omåttligt höga priser. Betänken, att icke en enda engelsman genom Hitlerregeringen har blivit sårad i Tyskland! Men man skall icke en andra gång förleda oss till att föra krig för judendomen."

Nationens frimurarnummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:r 1 innevarande år kunna erhållas mot beställning genom insändande av avgiften, 25 öre per ex. plus portokostnaden, antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: Nationen, Box 1145, *Stockholm 16.*

• Ur Utlandets Press •

Samröret frimureri—marxism—judendom

Den i London nyligen avhållna judiska bojkottkonferensen mot det nya Tyskland föranleder *Czernowitzer Deutsche Tagespost* till följande uttalande, vilket i sin mån belyser det på annat ställe i Nationen berörda samröret mellan frimureri, marxism och judendom:

Marxism, frimureri och internationell judendom, bolsjevism och affärsintressen räckte varandra handen å denna konferens. Det är samma sällskap, som även i Spanien belastat sig med en svår blodsskuld, såsom den engelske biskopen Leon för kort tid sedan i ett herdabrev kännetecknade i följande ord: "Under utnyttjande av dessa omständigheter hava frimureri och judendom anstiftat den brottsliga, revolutionära generalstrejken i Spanien vilken krävde otaliga offer och i fråga om grymhet och otyglad vildhet överträffar allt vad förut barbarer och vildar lätit sig komma till last. Frimureriets och judendomens djävulska ande har genomfört denna barbariska förföljelse mot kyrkan och dess tjänare".

När det gällde nedslaktandet av mer än 2 miljoner människor i Sovjet-Ryssland — en alltför moderat siffra! — och de bestialiska grymheterna i Spanien och Mexico, morden å tiotusentals människor i Bra-Chacos urskogar i det förjudade internationella rustningskapitalets intresse — då underläto dessa civilisationsräddare och bojkotthetsare varje räddningsförsök och protest. Men detta såväl som de andra anförda fakta visa mera än tillräckligt de verkliga bakgrunderna och det moraliska värdet av London-aktionen från detta internationella obscura sällskap.

Sammanhangen klarna allt mera!

*

Juda hoppas alltjämt på kommunismen!

Judendomens förhållande till de radikala vänsterpartierna är föremål för en längre artikel i *Literary Digest* i New York, som citerar ett uttalande i den amerikanske överrabbinen Wises organ "Opinion":

Rebecka Pitt menade, att den stora massan judar måste förena sitt öde med de revolutionära arbetarna. Juden Michael Alper yttrade: Jag instämmer fullständigt i Rebecka Pitts framställning av det judiska läget, nämligen att juden, om han önskar bevara sin ställning, måste ställa sig solidarisk med kommunismens historiska rörelse, som är bestämd för ett återställande av det skapande livet. Alper förklarade vidare: Eftersom krisen skall fortsätta, kommer det icke att bli en ekonomisk kamp mellan kapitalism och socialism utan mellan fascism och kommunism. I den mån judarna ansluta sig till fascismen, skola de tillintetgöras, ej endast ekonomiskt utan även kulturellt, såväl judarna som borgarna. Endast kommunismen kan rädda dem från fascismen. Rabbinen Eduard L. Israel, ordförande i de amerikanska rabbinernas centralkommitté, förklarade, att fruktan för att skapa en fördom i någon mån borde uppskjuta utvecklingens gång, men att den oundvikliga böjelsen hos de judiska massorna i denna ekonomiska återhämtning ligger på den vänstra sidan.

Det citerade uttrycket är intressant såsom en auktoritativ judisk bekräftelse å vad man visserligen förut kände: att judendomens politiska linje framför allt ligger åt vänster.

*

Kamp mot loge-parlamentarismen i Frankrike

Ministären Flandins program betecknas av *Neue Zürische Nachrichten* såsom utpräglat logevänligt. Tidningen talar öppet om "loge-parlamentarismen i Frankrike" och förklarar, att offentligheten genom Staviskyskandalen upplysts angående frimurare-högborgen Paris. I dag stode partimännen, deputeradena och senatorerna från logerna enhälligt bakom Flandin. N. Z. N. skriver:

Det är betecknande, att Grand Orient för arbetsåret 1933/34 bl. a. uppdrog åt sina loger studiet över frågan: "Fascismens läror och medlen att bekämpa dem". Det kan icke givas någon skarpare motsats än den mellan Stororientens politiska doktriner och grundprinciperna för en autoritär statskurs. *Ett medel till dess bekämpande var störtandet av Doumergue,* är kabinettet Flandin. Kampen mot logedömet hålles för närvarande i full gång av dem som vilja att statsväsendet verkligen skall komma till uttryck, anhängarna av författningsreformen. Den började i mars 1934 med en resolution från de franska frontkämparna, vilka från sin sammankomst riktade en fordran till Doumergue *att bryta inflytandet av alla hemliga sällskap* och framför allt förbjuda frimureriet. I maj 1934 grundades i Paris "Ligan för frimureriets bekämpande". Tongivande konservativa deputerade, framför allt från Gironde-departementet, skapade denna förening, vars medlemstal glädjande nog är i raskt och stadigt växande.

Kampen mot loge-parlamentarismen hör hemma i alla frimurare-demokratiskt styrda länder. Också i vårt!

Partiernas strid kring radion

Radiokommitterades utlåtande med förslag om radions förstatligande har väckt en stark opposition i de borgerliga lägren, som häri naturligtvis se ett försök till samhällsskadligt socialistiskt ingrepp i den privata företagsamheten. Ivern inom höger- och vänster-borgerliga kretsar att skydda den Bonnierska hegemonien på radioområdet är rörande.

I verkligheten har det ganska ringa betydelse, om judarna via det nuvarande Bonnierska Aktiebolaget Radiotjänst eller via Kungl. Maj:ts Regering regera radion i detta land. Resultatet torde i ena som andra fallet bli ungefär detsamma.

*

Frimurarelogen Birger Jarl

Skaraborgs län lyckliggjordes i slutet av 1934 med sin första S:t Andreasloge av Frimurareorden, i det att logen B i r g e r J a r l högtidligen instiftades av amiral Arvid Salomon Lindman i Skövde å Hotell Billingen. Konungens utsedde invigningsförrättare var amiral Lindman, biträdd av generallöjtnanten John Nauckhoff, revisionssekreteraren Y. Wisén samt kaptenen i flottan C. Cassel.

I samband med invigningen skedde installation av logens förste Ordförande Mästare, Stallmästaren i Hans Maj:ts Hov, friherre G. A. Klingspor, Skövde, samt av valda ämbetsmän. Den solenna akten bevistades av bröder från när och fjärran till ett antal av över 200. Västerbotten representerades "värdigt" av f. d. landshövdingen Ringstrand i Umeå. Under invignings- och installationsceremonierna, som ytterst vilade å ceremonimästaren Cassel, utfördes en stämningsfull kantat för kör, solo, orgel, violin och cello, som för tillfället komponerats av hovpredikanten Paul Nilsson och tonsatts av direktör I. Widéen. Härefter följde kransnedläggning å Birger Jarls grav under hyllningar till "fridslagarnas skapare". — Man generar sig ej för att exploatera svenska folkets nationalhjältar för sina syften!

Efter den hebreiska ceremonielens genomgående och invigningsaktens fullbordande samlades bröderna till animerad middag i Billingens festvåning. Härunder växlades telegram med Konungen, Kronprinsen och Prins Carl samt sjöngs Kungssången unisont. Under middagen liksom under det följande samkvämet utfördes musik av hotellets musikkapell samt sång av enskilda bröder. Från ett stort antal "konstgjorda judar" landet runt ingingo telegrafiska lyckönskningar.

*

Flatheten på retur

Enligt "Jewish Daily Bulletin" har vicepresidenten i den fria staden Danzig dr. Greiser förklarat för en uppvaktande judisk delegation, att han icke är villig tillstyrka antagandet av en särskild lag till skydd för Danzigs judar.

Må dr. Greisers exempel litet varstans tjäna som ett gott föredöme!

Frimurare-marxistiskt judevälde under kungligt beskydd

Åtminstone sedan början av 19. århundradet lyda folken under tvåfaldig politisk ledning: en synlig och en osynlig. Den *synliga*, inför världen ansvariga statsstyrelsen utövas av män, som genom folkens och deras härskares förtroende kallats till nationens ledare. Den *osynliga*, avgörande ledningen representeras av den bakom scenens kulisser verkande, i dunklet eller halvdagern dolda oerhörda makt, vilken genom tusen okontrollerbara inflytelsekanaler, under alla slags förvandlingar och maskeringar, suggererar de ansvariga statsledarna med planer och politiska program, som i sista hand åsyfta främjandet av alljudiska mål, utan att offren för suggestionen och dimbildningen i regel ha en aning om för vilka syften de missbrukas.

Frimureriet var den sammanslutning framför andra, som förmedlade och förverkligade övergången till nämnda tvåfaldiga statsledning med judendomen såsom hemlig handhavare av den styrande makten hos folken. Den lära, frimureriet i början av 18. århundradet förde ut i världen — läran om individualismen, den enskilda människans oinskränkta frihet — var, såsom vi tidigare framhållit, främst riktad mot den rådande kristna världsordningen. Gentemot människornas beroende av stat, stad, familj, folkgemenskap och yrkesorganisation förfäktades den oinskränkta friheten å alla områden. En stormvåg av "liberal upplysning" spreds genom logerna över jordens länder. Genom läran om likhet och broderskap — "Frihet, jämlikhet, broderskap" — fylldes den kristna världen med villfarelsen att allt som bar människoanlete var lika. Alla skillnader mellan raser och nationaliteter avskaffades och det judiska gästfolkets likaberättigande med värdfolken bragtes allestädes till erkännande.

Konung Gustaf V.

Salomos Vikarie och Frimurareordens Högste Beskyddare i Sverige.

Förutv. Salomos Vikarie Carl XV i full ornat.

Förutv. Salomos Vikarie Oscar II i full ornat.

"Den stora revolutionen" öppnade slussarna för judeherraväldet

Frankrike utgjorde det förnämsta bålverket för kristen kultur, och därför riktade frimureriet — judendomens maktinstrument — sitt första stora angrepp mot detta land. I den å Guds nådesprincipen grundade monarkien och katolska kyrkan hade den kristna kulturen sina starkaste grundpelare; dessa måste först störtas, om judendomen skulle kunna förverkliga sina världshärskarplaner. "Efter förstörandet av dessa grundvalar är statsväsendet skyddslöst prisgivet åt fortsatta angrepp, och utan allvarliga svårigheter låta sig sedan tukt och ordning, familj, egendom, moral och sedlighet tillintetgöra." Frimureriet gör i dag för övrigt ingen hemlighet av, att "den stora franska revolutionen" 1789 var dess verk. Vid franska deputeradekammarens sammanträde den 1 juli 1904 avgåvo ett flertal frimurare till svar å framkomna beskyllningar följande förklaring: "Vi berömma oss i själva verket över denna gärning. Vi ej endast tillstå det, vi förkunna det öppet: från 1772 till 1789 utarbetade frimureriet den stora revolutionen. Då genomarbetade frimurarna massorna med de ledande tankar, som de i logerna gjort till sina egna".

Revolutionen 1789, vilken bröt den kristna världsordningens förnämsta fäste, utfördes från början till slut under ledning av frimurarelogerna och deras utsedda representanter. Angreppet på Bastiljen 14 juli — vilken dag ännu firas såsom fransk nationaldag — kommenderades av logebrodern Moreton de Chabrillan; terrorakterna, som framför allt inriktades å utrotandet av den nordiska franska adeln, leddes ävenså av logerna och deras utskott; generalvalen till nationalförsamlingen genomtrumfades av en aktionsgrupp frimurare i enlighet med inom logerna tillverkade dokument, vilka talade ett tydligt murare-språk. Judendomen framträdde icke öppet under denna revolution, men det var icke behövligt. Det i dess tjänst stående frimureriet hade ledningen och täckte densamma. De 300 frimurarna i nationalförsamlingen kämpade med stor iver för judendomens intressen och förde dem till önskad framgång. Såsom en följd av denna frimurarerevolution erhöllo även judarna likaberättigande i alla europeiska länder, där de tidigare vistats såsom gäster under åtnjutande av särrättigheter.

Den judiska kapitalismens intåg

Genom frimureriets intensiva arbete hade judendomen 1800 uppnått första etappen å vägen till världsherraväldet. Den var nu ej endast likaberättigad med de kristna folken utan till stor del även deras behärskare, i och med att de första jätteförmögenheterna i judiska händer redan mellan 1790 och 1800 skapats. Bildandet av dessa jätteförmögenheter och deras fortsatta lavinartade tillväxt hade möjliggjorts genom den proklamerade ekonomiska liberalismen, som uppställde det oinskränkta profitbegäret som näringslivets drivande kraft, tillät utnyttjandet utan skrankor av alla ekonomiska krafter och genom massornas utplundring, ruinerande av tusentals ekonomiskt svagare existenser samt hela länders proletarisering fyllde några enskildas kassavalv. Genom denna ekonomiska liberalism leddes guldströmmen över till de judiska bankerna. De icke-judiska konkurrenterna kunde först efterhand övervinna hämningarna från den förut rådande kristna världsåskådningen och anpassa sig efter lagen om profitens allenahärskande. När kapitalismen tillträdde herraväldet, var den i gamla och nya världen redan känd såsom judisk kapitalism, ej blott därför att de ojämförligt största kapitalanhopningarna voro i judiska händer utan även på grund av vunnen historisk insikt, att den världsåskådnings läror, som möjliggjorde kapitalismens existens, utbretts genom judiska propagandaorganisationer, frimurarelogerna, och motsvarade den judiska levnadsvisdomens ande, Talmud.

19. århundradets kapitalism förverkligade judarnas urgamla härskardröm om det judiska guldets makt över jordens folk. Den betydde ej endast materiell och andlig makt; genom den alltvidare gripande proletariseringen av folken banade den även vägen för judendomens politiska härskarställning, då de från jord och grund lösryckta, för hemort och torva främmande vordna industriproletärerna intet ha att försvara gentemot kapitalismens statliga makterövring. De voro utlämnade åt kapitalismen på nåd och onåd, tänkte blott på sitt dagliga förvärvsarbete, som gav dem och deras familjer nödtorftigt bröd samt fruktade hungern den dag kapitalismen fråntog dem arbete och existensmöjlighet. Den judiska kapitalismen bemödade sig därför att indraga allt vidare kretsar av de ekonomiskt självständiga folkskikten i proletariseringsprocessen. Sedan skrankorna för näringar och skrån bortfallit, blevo i första hand hantverk och industri dess offer. Långsammare försiggick lösgörandet av den bofasta bondebefolkningen från hemort och torva. Men kapitalismen vann också här insteg. Genom grundandet av hypoteks- och inteckningsbanker förvandlades efterhand även jord och grund och hus till spekulationsvara, varmed kunde handlas å börsen — för att läggas under kapitalismens ränteslaveri, liksom skett med staterna via statslån och skuldtitlar.

Socialanarkismen startas — Karl Marx får "ljuset" i "Le Socialiste" i Bryssel, utfärdar sitt Manifest

Den judiska kapitalismen var på väg att behärska allt, stater och folk, jord och grund jämte bebyggare, fastigheter i städerna med invånare, produktionsföretag jämte arbetskrafter, egendomsfördelning och transportmedel. Det judiska guldet förberedde med järnhård konsekvens världsherraväldet åt judendomen. Det enda som kunde bjuda fara för kapitalismens ensidiga herravälde var en anstormning från det utplundrade, till förtvivlan drivna revolutionära proletariatet. Men judendomen förstod att genom det i dess tjänst stående frimureriet i rätt tid möta denna fara, då den i början av 1840-talet första gången hotfullt visade sig å horisonten. Den 5 juli 1843 föredrogos i Högsta Rådet av Grand Orient (Stororienten) i Bryssel en rad lärosatser över frågorna "kapital och arbete", vilka under beteckningen *"Socialanarkistiskt program"* vunno de högsta logeinstansernas enhälliga gillande. Det fastslogs i beslut, att "det socialanarkistiska programmet överensstämde med frimureriets lära i den sociala frågan och att den i Stororienten förenade frimurarevärlden med alla upptänkliga medel måste inrikta sig å dess genomförande". Det "socialanarkistiska programmets" ursprung och hela syftning framgingo även tydligt av inledningsorden: "Då den kapitalistiska hushållningen bland folken, vilka äro dess bärare, hotar att utlösa revolutionära yttringar, är det vår viktiga uppgift att samla dessa revolutionära strömningar i en mäktig rörelse, att leda dem och således göra dem oskadliga för den kapitalistiska hushållningen".

De tre "sociala" graderna i frimureriet, Stororientens åttonde, sjuttonde och nittonde grader, erhöllo från och med nu uppdrag att leda proletärernas massrörelse i den judiska världspolitikens intresse. Juden Karl Marx-Mordechai utvaldes att omsätta det socialanarkistiska programmet i verklighet. Den 17 november 1845 erhöll han "ljuset" i anarkistlogen "Le Socialiste" i Bryssel, blev upptagen såsom broder och arbetade sig under handläggandet av det socialanarkistiska programmets utformning intill slutet av 1846 in i frimureriets lära angående den sociala frågan, vars vältaliga förkunnare och hänförda profet han kallades att bliva inför världen. 1848 utsände Marx från London sitt berömda *Manifest*, vilket lik-

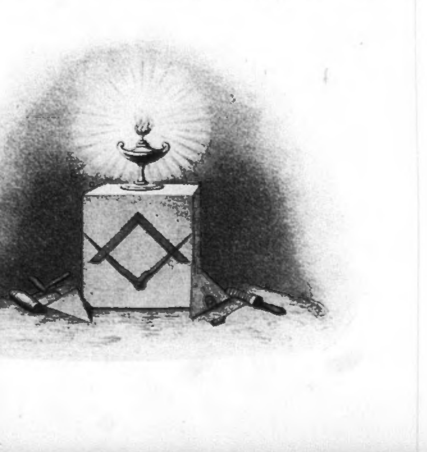

Amiral Arvid Salomon Lindman.

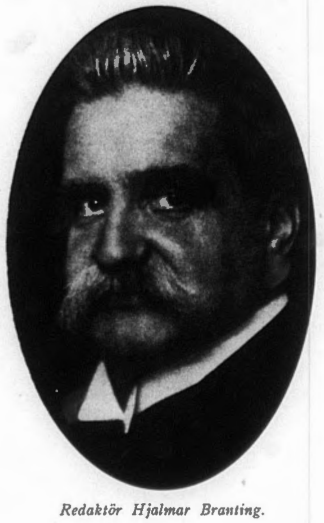

Redaktör Hjalmar Branting.

ÖVERBEFÄLHAVARNA FÖR FRIMURERIETS "två fronter" i Sverige – "borgarna" och "marxisterna" – vid XX:de århundradets början

som dess grundval, det socialanarkistiska programmet, var ett alster av den judisk-revolutionära loge-andan och ännu i dag gäller som alla rättrogna marxisters heliga urkund.

Världsmarxismens upprinnelse och födelse i de judiska höggradslogernas hemliga vrår förklarar den intima samhörigheten och ständiga förbundenheten mellan världsfrimureriet och världsmarxismens ledning. Från Karl Marx intill vår tids ledare av den marxistiska rörelsen alltifrån rosa- till blodrött är ej att anteckna en ledare av betydelse som icke varit antingen jude eller frimurare eller bäggedera. En av de största marxistiska ledarna från senare tid, Parvus Helphand, en revolutionär av stora mått, var jude och medlem av 33. graden. Olika frimurarekällor ha i honom t. o. m. velat se den "okände mästaren", översta spetsen å det judiska världsfrimureriets pyramid. Liksom de tongivande socialdemokratiskt-marxistiska ledarna, Troelstra, Branting, Mac Donald, Henderson, Vandervelde etc., antingen alla voro judar eller frimurare eller bådadera, tillhörde den ryska bolsjevismens fäder Lenin och Trotskij och den stora skaran höga sovjetfunktionärer Stororienten samt voro till 90 % judar.

Vilken betydelse Stororientens världsfrimureri tillmätte ledningen av marxismen i kapitalismens och det judiska världsherraväldets tjänst framgår därav, att enligt förteckningen över "Översta Logemyndigheternas beslut" i Stororienten från mitten av 1800-talet frågan om ledningen av den oavbrutet växande marxistiska massrörelsen ständigt var föremål för rådplägning och beslutfattande inom Högsta Logeledningen. Föredragningsämnena hade följande lydelse: "Den sociala frågan" ... "Frimurarna och arbetsinternationalerna" ... "Bröderna arbetarledarna" ... "Frimurareledningen av arbetarmassorna" ... "Nödvändigheten av att utrensa kristna element ur ledningen för arbetarna" ... "Programmet för den anarkistiska arbetarerevolutionen" ... "Över strejk och sabotage till världsrevolution" ... "Arbetarearmén under frimurareledning sönderslår stat och kyrka" ... "Frimureriet måste genom arbetaremassorna över världsrevolutionens väg upprätta världsrepubliken" ... "Arbetarehärarna skola under frimureriets ledning tillhandahålla det mänskliga broderskapet råämneskällorna och produktionsmedlen". — Dessa och liknande variationer av det frimurare-marxistiska programmet återkomma ideligen vid Stororientens rådplägningar samt hopa sig i slutet av 19. århundradet till ett överväldigande enahanda.

Internationell revolutionär frimurarebyrå i Neuchâtel

En ytterligare ökad aktivitet förlänades frimureriets "sociala" verksamhet genom grundandet — i enlighet med frimurarekongressens i Paris 1900 beslut — av ett frimurarnas "världsaffärsställe" såsom internationell frimurarebyrå i Neuchâtel. "Affärsstället", vars skötsel 1903 övertogs av broder Quartier La Tente, f. d. Stormästare i Storlogen Alpina i Schweiz, stod i intimaste kontakt med nämnda Storloge och hade att leda propagandan för världsrepubliken, därvid betjänande sig av hela världens broderskedja, d. v. s. frimureriet i alla länder. Ledaren Quartier La Tente ställde sig å Pariskongressen helt på franska Stororientens ståndpunkt, förklarande: "Ni, frimurare i franska Stororienten, voro våra historieprofessorer, som lärt oss hur man gör historia ... Vi äro blott edra lärjungar. Men vi äro läraktiga och allvarliga lärjungar, som vilja förverkliga de ur Frankrikes hjärna framsprungna stora idéerna — på det att vi snart måtte komma till målet: att åstadkomma föreningen av hela jordklotets frimurarekrafter, för att erhålla en stödjepunkt medels vilken vi skola lyfta världen ur gängorna och i Frankrikes Stororients anda och under dess andliga ledning föra fram de för oss dyrbara idéernas triumf samt upprätta allt som skiljer oss, sammansluta oss till en väldig armé, som tågar ut till mänsklighetens erövring".

Frimureriet gjorde ej längre någon hemlighet av sin ödesgemenskap med den marxistiska rörelsen. I Storlogen i Budapest, som upprätthållit officiella förbindelser med tyska Storlogerna — vilka ju bygga på den svenska "Grundförfattningen" — uttalade brodern Holländer i april 1905 med hänsyftning å dåtida revolutionära händelser i Ryssland: "Proletärernas världsförbund — d. v. s. arbetarinternationalens frimurarevärldsförbund — utsträcker sina mäktiga lemmar, tiden är inne för oss frimurare att ställa oss frågan: vad har vårt förbund med hänsyn till slutmålet att vänta av socialismen? ... En kort eftertanke skall visa oss, att slutmålet på det stora hela taget är detsamma, att vi med hänsyn till vårt slutmål måste hälsa den proletära rörelsen med glädje. Vi kunna jämföras med den vandrare, som med längtansfullt utsträckta armar blickar mot de saligas ö. Då närmar sig till vandraren en båt, styrd av en man, vars hud är solbrynt, vars hand är valkig, vars kropp är senig och torr av mödor och umbäranden; han tar den över sig häpne i sin båt och för

honom utan fara till de saligas ö. Frimureriet är vandraren, båtsmannen är socialdemokratien ... Socialism och frimureri ej endast icke utesluta varandra, de äro med avseende å målet identiska och använda blott olika medel för att komma till sitt slutmål. Vad man betecknar som klasskamp är endast skenbart icke att finna i logernas liv, då bröderna blott genom klasskampen kunna komma till det tillstånd frimureriet eftersträvar".

Den "sociala" logen "Art et Travail" i Paris – marxistinternationalens medelpunkt

Översta logeledningens intensiva sysslande med den marxistiska rörelsens ledning förde till upprättandet av talrika s. k. "sociala" loger i olika huvudstäder såsom centralpunkter för arbetarerörelsen. Intill 19. århundradet räknade Stororienten i Frankrike och Belgien blott sju enskilda loger, vilka i sina lägre grader upptogo vanliga arbetare samt i de högre arbetareledare. Under de följande 40 åren tillkommo 30 dylika nybildningar, och från 1890 till 1914 öppnades enbart i Frankrike 42 nya loger, som uteslutande hade till uppgift att behärska och leda den marxistiska internationalen i frimureriets anda. Logerna "Art et Travail" i Paris och "In Labore virtus" i Zürich voro de världsberömda högskolorna för marxistiska arbetareledare och samlingsplatser för bolsjevikiska frimurare. Logen "Art et Travail" var vidare medelpunkten för den marxistiska internationalen. I dess stora logesal ha Jaurés, Branting, Vandervelde, Thomas, Gompers, Scheidemann och andra marxistiska ledare tagit världens uppmärksamhet i anspråk för sina tirader över den internationella marxismens solidaritet, folkens framtida lycka efter det marxistiska programmets förverkligande samt den gyllene tidsåldern under marxistiska internationalens herravälde. — Huru denna i verkligheten kom att ta sig ut, veta vi av dagens Sovjetryssland. — "Société Générale du Travail" är den logeorganisation, som beklätts med speciell uppgift att bolsjevisera arbetarna. Den står helt under judiskt inflytande och har naturligtvis Davidsstjärnan som symbol. Juden Joffe, Sovjetrysslands förste diplomatiska representant i Berlin, var en tid dess ledare.

Logeledaren dr. Fischer klarlade redan 1851 i "Freimaurerzeitung" (n:r 2, 1851) frimureriets ställning till demokratien och nyare tids politiska partier: "Ja, mina bröder, demokratien är ett barn av frimureriet och vi måste erkänna det såsom vårt barn, och det är vår uppgift att uppfostra barnet till all kraft och skönhet". Det skall erkännas, att brödraskapet gjort sitt bästa för att uppfostra barnet i sin anda. Då frimureriet officiellt betecknar demokratien såsom sitt barn, är det tydligt, att det demokratiska systemets partier över lag måste betraktas som dess telningar. Dessa partier äro ju alla — vart å sin plats — medel för uppnående av frimureriets mål. I "Israels Vises Protokoll" heter det också: "I vår tjänst stå människor av alla åskådningar och riktningar, monarkister, frisinnade demokrater, kommunister och alla slags utopister. Vi ha spänt dem alla för vårt ok. Envar av dem undergräver å sin plats statsmaktens sista stöd och strävar att omstörta den bestående ordningen. Därigenom råka alla stater i förvirring. — Men vi låta dem ej komma till ro förr än vår världsöverhet öppet och ovillkorligt erkänts".

*

Sålunda har judendomen genom sitt maktinstrument **frimureriet** i *liberalism*, *marxism* och *kapitalism* under loppet av halvtannat århundrade skapat de trenne valsverk, i vilkas hårda tänder folken söndras, splittras, sönderslitas i atomer och upplösas — i Judas och dess världsherraväldes intresse.

Denna judiska makterövring och -utövning har i Sverige under senaste århundrade försiggått under beskydd av regerande dynastien Bernadotte, som av frimurarekonungen Carl XIII från Revolutionens Frankrike hitkallades att taga svenskarnas tron i besittning. Bernadotteska styret har skett i sann frimurareanda, så att judendomen beretts tillfälle att å alla områden av svenskt liv etablera sig såsom härskare i detta land. Sista stora stormlöpningen mot svenskhetens fäste utfördes i seklets början, då vårt folk efter Judas härskarsats "Söndra och härska!" klyvdes i tvenne varandra fanatiskt bekämpande halvor, en "borgerlig" och en "socialistisk", under ledning av "amiralen" Arvid Lindman och redaktören Hjalmar Branting. Medan denna förödande tvekamp utkämpades och folkets uppmärksamhet var avvänd från det reella skeendet, intog judendomen utan att själv synas de återstående skansarna, fullbordade erövringen av "kungariket" Sverige. Överbefälhavarna Lindmans och Brantings paroller och direktiv i striden utgingo från deras respektive loge-överheter. "Amiralen" handlade i egenskap av den "borgerliga" frontens generalissimus ideologiskt och praktiskt-politiskt efter instruktioner från Svenska Landslogen och dess associerade Stororienter i utlandet, alla lydande under "Den Okände Mästaren"; den "marxistiske" härföraren Branting hämtade sina instruktioner från de "sociala" logerna i Europas huvudstäder, främst "Art et Travail" i Paris, den marxistiska internationalens andliga centrum. — Så arbetade det judiska världsfrimureriets "övre" och "undre" brödraskap å svensk grund för fullkomnande av judendomens herravälde i Sverige.

Frimurare-demokratien är genomskådad till sitt väsen — och svenska folkets dom däröver kan endast bliva en!

Det judiska folket

Historiska personligheters utlåtanden

Icke blott judendomen själv utan även de förjudade kristna kyrkosamfunden framställa Judafolket såsom "Guds utvalda" folk med mission att frälsa mänskligheten. Kyrkornas ledare, vilka i dag i Kristi namn utfärda bannbullor över Hitler, ha glömt vad Jesus Kristus, den grundlige kännaren av judendomen enligt Johannes evangelium 8, 44/45, yttrade om detta folk: "I haven till fader icke Gud utan Djävulen och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen." Till straff för sina hårda omdömen måste Kristus lida korsets död liksom många av hans efterföljare måst göra.

Då ännu i dag åtskilliga godtrogna kristna tyckas vara fångna i vaneföreställningen, att en gudomlig frälsningsmission skulle tillkomma det folk som mördade Kristus, bör det ha sin betydelse att erfara olika historiska personligheters före och efter Kristus omdömen om detta folk.

Diodoras
30 f.—20 e. Kr.

I sin Universal-historia (XXX 10, 1) berättar Diodoras, att redan vännerna till konung Antiochus (175—163 f. Kr.) rådde denne att fullständigt utrota judarnas folk, ty dessa "avböjde såsom det enda folket att beblanda sig med andra folk. De betraktade alla som fiender och nedärvde hatet mot människorna i sig. I deras heliga böcker stodo människofientliga och orättfärdiga satser".

Tacitus
55—120 e. Kr.

"Judarnas lagar stå i motsats till andra dödligas. Föraktligt är dem allt som är oss heligt, medan allt som är dem tillåtet uppväcker vår avsky. De hålla segt samman och understödja varandra, medan de hysa ett fientligt hat mot allt annat."

(Historien V, 3—8.)

Mohammed
571—632 e. Kr.

"Du skall icke försumma att upptäcka Israels barns bedrägerier. De äro bedragare så när som på några få."

(Ur Koranen, V Sure, s. 78. Ullmanska övers.)

Konung Guntram
av huset Merowinger 565 e. Kr.

"Ve över detta folk av judar. Ty det är dåligt och trolöst och alltid av arglistigt hjärta."

(Gregor von Tours krönika, bok V, III, kap. 1.)

Skenk Erasmus
av Rotterdam 1487.

"Det är ett rövande och ett skinnande av den fattige mannen genom judarna, så att det ej längre kan uthärdas och Gud sig förbarme. De judiska ockrarna sätta sig fast i den minsta by. De taga ränta på ränta och härpå återigen ränta. Och den fattige förlorar allt vad han äger."

Martin Luther
1483—1546.

"Liksom det är omöjligt för ormen att underlåta att stinga, så kan juden på grund av sitt sinne icke underlåta att tillintetgöra kristna där detta är honom möjligt... De ha från ungdomen insupit ett sådant giftigt hat mot gojim (icke-juden) och insupa det alltfort utan uppehåll, att det hos dem helt och hållet blivit natur och liv... Detta må du veta, kära kristne, och tvivle icke därpå, att du näst djävulen icke har en bittrare, giftigare, häftigare fiende än en äkta jude."

("Om judarna och deras lögner." Tryckt 1543 i Wittenberg.)

Johann Eck
1486—1543.

"Ståndsherrarna se inför sina ögon, att judarna ingenting skapa, icke arbeta, icke bedriva rättfärdig handel. De uppbygga intet, leva i lättjefullhet och rikedom, under sammanträffanden och prångel. Och en sådan dagdrivare hjälper vårt ståndsherrskap för det snöda guldets skull. Fy, en sådan skamlöshet!"

(Ur "Ains Judenbüchlein Verlegung" Kap. 24.)

Giordano Bruno
1548—1600

"Judarna utgöra ett sådant pestartat, spetälskt och allmänfarligt släkte, att de förtjäna att före födelsen bliva utrotade."

(Giordano Bruno, Spaccio, Paris 1548. Vol. II, s. 500.)

Fredrik den store
1712—1786.

"Vi befalla, att de dåliga och ringa judarna i de små städerna och ute på landet i möjligaste mån bortförskaffas."

("Die Juden unter Friedrich den Grossen". Leipzig 1880, s. 18, 21 o. 34.)

Kejsarinnan Maria Teresia
1717—1780.

"Jag känner ingen svårare pest för staten än den nation, som genom bedrägeri, ocker och penningetransaktioner bringar människorna till tiggarstaven och utövar alla de handlingar, vilka en ärlig man avskyr. Därför böra de så långt möjligt är hållas på avstånd och förminskas."

(Egenhändig skrivelse till Hovkansliet 1777.)

Voltaire
1694—1778.

"Judarna äro ingenting annat än ett okunnigt och barbariskt folk, som sedan lång tid förenar den smutsigaste girighet med den avskydvärdaste vidskepelse och det mest outsläckliga hat mot alla folk, hos vilka de tolereras och berika sig."

(Bd XXV, s. 462 "Dictionnaire philosophique".)

"Man är förvånad över det hat och förakt, som alla nationer hyst gentemot judarna. Detta är en oundviklig följd av deras uppträdande."

(Bd III "Essai sur le moeurs". Euvres ed. Beuchot, Paris 1840.)

"Huronerna, kanadiererna, trokeserna voro humanitetens filosofer i jämförelse med israeliterna."

(17. Band i hans Samlade verk, s. 53.)

Goethe
1749—1832

"Det israelitiska folket har aldrig dugt till mycket, såsom dess anförare, domare, ledare, profeter tusentals gånger förebrått det; det besitter litet av dygder och de andra folkens flesta fel..."

("Wilhelm Meisters Wanderjahre" 2 bok, 2 kap.)

Edward Gibbon
1737—1794.

"Judarna visade ett vilt hat mot Roms kejserliga herravälde, som ständigt utsattes för de hemskaste blodbad och uppror. Mänskligheten ryser vid berättandet av dessa förskräckliga grymheter ...

Vi äro frestade att ägna den stränga vedergällning bifall, som genom legionernas vapen utövades mot en ras av fanatiker, vilkas förskräckliga och lätt upptända vidskepelse gjorde dem till oförsonliga fiender ej endast till den romerska regeringen utan till hela människosläktet."

(Geschichte des römischen Weltreiches, 1854, III, 16.)

Thomas Carlyle
1795—1881

hade en äkta teutonisk motvilja för judarna, om vilka han sade, att de "blott handla i pengar, guld, juveler och gamla kläder, verkliga eller andliga; till sann rikedom hava de icke bidragit".

(Ur Th. Charlyles biografi av Froude.)

Napoleòn I
1796—1921.

"Man måste betrakta judarna som nation, icke som sekt. De äro en nation i nationen; jag skulle, åtminstone för en bestämd tid, vilja fråntaga dem rätten att utlåna hypotek, ty det är alltför förödmjukande för det franska folket att nödgas känna sig förpliktat till tack mot den mest lågt stående nation. Hela byar hava genom judarna berövats sina ägodelar; de hava åter infört livegenskapen; de äro sannskyldiga korpsvärmar...."

"Det onda, som judarna anställa, kommer icke från individerna utan från detta folks gemenskap. De äro maskar och gräshoppor, som ödelägga Frankrike..."

(Napoleon I. I franska statsrådet den 30 april 1806. Dictionnaire Napoleon ou recueil alphabetique des opinions et jugements de l'empereur Napoleon I er, ed. par Damas Hinard 2. ed. Paris 1854.)

Schiller
1759—1805.

"Under detta långa uppehåll levde judarna avsöndrade från egypterna såväl genom det moraliska tillståndet, som gjorde dem till en avsky för landets alla infödda och som uteslöt dem från all andel i egypternas borgerliga rättigheter..."

"Till fruktan och motviljan, som man i Egypten från begynnelsen hyste mot dem, sällade sig således också äckel och ett tillbakastötande förakt."

("Die Sendung Mosis", Reclam, Bd. 10, s. 225.)

Arthur Schoppenhauer
1788—1860.

"Juden är lögnens store mästare."

"Medan alla andra religioner i bild och liknelse söka bibringa folket uppfattningen om livets metafysiska betydelse, är judereligionen fullständigt immanent och giver ingenting annat än blott ett krigsskri till bekämpande av andra folk..."

(Schoppenhauer, Parergal, s. 136.)

"Den evige juden Ahasverus är ingenting annat än personifikationen av hela det judiska folket...

Judarnas fosterland är de övriga judarna! Därför kämpar han för dem liksom 'pro ara et focis' (för altare och härd), och ingen gemenskap på jorden håller så fast samman som denna."

(Ebenda 11, § 133.)

Richard Wagner
1873—1883.

"Juden är den plastiska demonen av mänsklighetens förfall."

("Ausführungen zu Religion und Kunst". "Erkenne dich selbst". Bayreuther Blätter 1881, s. 33.)

Nationalsocialistisk litteratur:

Hitler: Min Kamp. pr del	Kr.	7:50
» » » »	»	3:75
Hitler wie ihn keiner kennt	»	3:85
Ludendorff: Frimureriets avslöjande ....pr del	»	2:—
Kumlien: Lag o. Rätt » »	»	2:50
G. G.: Henry Ford om Judarna .... pr del	»	2:50
Fritsch: Storfinansens synder .... pr del	»	1:25
Världsfront. mot Juda » »	»	1:50
Resan till det okända landet. Tyskland 1933 ... pr del	»	1:50
Svän Bonde: En Anklagelse ...., pr del	»	1:—
Sederholm: I Tjekans klor pr del	»	1:50

Ovanstående kan rekvireras från

Svenska Bokhandeln, Malmö

Sändes portofritt om beloppet först insättes å postgiro 37522.

N. D. A. till frimureriets försvar

Chefredaktör Ljunglund förklarade i samband med redogörelsen i Nya Dagligt Allehanda över sin omvändelse från tidigare syndfull publicism till det sanna evangeliet, att han med Guds hjälp hoppades kunna förbli ståndaktig, Att detta skulle bli svårt, kunde vi förstå, ej minst med hänsyn till arten och karaktären av hans politiska umgänge. I vårt senaste nummer reserverade vi oss även mot Allehandas komprometterande förbindelser med det judiskt inställda klasskampspartiet "högern" och frimurarekretsarna samt i all synnerhet med högerledaren och höggradsfrimuraren Lindman, det nationella förräderiets främsta nu levande aktiva kraft.

Sambandet mellan den judeinspirerade högerledningen och frimureriet å ena sidan och herr Ljunglunds Nya Dagligt Allehanda å den andra har ytterligare belysts genom ett under rubriken "Världen och Vi" i tidningen publicerat inlägg om Bankteknik av "Finn", vilken försäkrar att han intet får betalt för sitt opus — vilket vi tillåta oss betvivla! "Finn" säger, att man visserligen sökt få honom med i Orden men att han haft annat att göra om kvällarna; han är dock övertygad om Ordens upphöjda karaktär:

"Jag vet, att det finnes mycket bra folk med bland frimurarna, jag vet vad gott Orden utför och jag vet att många känna sig upplyftade av dess ritual, fast jag inte kan förstå det. Om icke angreppen mot Frimurareorden, som nu tyckas ha en viss spridning, vore så barocka, skulle jag kanske därför dra en lans både för Frimurareorden och ordensväsendet i allmänhet, men när man kan komma med så sinnessvaga hypoteser som att kung Gustaf och amiral Lindman skulle sitta i frimurarhuset och tillsammans med grosshandlare och direktörer och bättre betalda kontorister förråda Sverige, har man nått så långt i galenskap, att en vettig människa inte svarar längre. Det låter också otroligt att sådana beskyllningar kunna utslungas i det fria livet utanför Konradsbergs och Beckombergas plank, men ett faktum är att det sker, både muntligen och i tryck, ty till tokenskap hör ju att den icke kan tiga stilla".

Regeln att "tokenskap ej kan tiga still" se vi rikligen bekräftad av clownerna i dagspressens "kåsör"-avdelningar, där icke minst narren "Finn" gör sina intelligensfria, ehuru välbetalda clownsprång. Försvaret för frimureriet sker efter den gamla taktiken: man framställer dem som vilja säga sanningen såsom från sinnenas bruk. — Synd bara, att det ibland är så svårt att få dem under vederbörlig vård! Efter samma metod arbetades länge särskilt mot general Ludendorff i Tyskland, och så kommer man att fortsätta överallt intill den dag Frimureriets skumraskspel helt blottats och den "välgörenhetsutövande" Orden genom folkviljan i alla länder avskaffats.

Det var ej så länge sedan Herr Ljunglunds tidning konsekvent karaktäriserade antisemiterna såsom intelligensfria varelser, lidande av mindervärdighetskomplex — men i dag erkänner den öppet, att det icke endast finnes en judefråga utan att "antisemiternas vanvettiga" påstående om förekomsten av en judisk imperialism även har grund för sig. Nu se vi Gamla Allehanda i färd med att vilja beteckna dem som hävda tillvaron av en frimurarejudisk politisk verksamhet såsom mogna för dårhuset. — Det dröjer kanske ej så länge tills herr Ljunglund också här nödgas erkänna sitt misstag.

Odd Fellows 50-årsjubileum

Den under Frimureriet sorterande Odd Fellow-orden, medelklassens brödrasällskap för utövande av "välgörenhet" i hebreisk stil, har firat sitt 50-årsjubileum i vårt land. Den högtidliga akten ägde rum å rådhuset i Malmö, där första svenska logen n:r 1 Scania 1884 instituerades genom logen n:r 1 Danmark i Köpenhamn.

Högtidligheterna bevistades av Konungen, som på Malmö rådhustrappa mottogs av Ordens Storvisire, f. d. generaldirektör B. J:son Bergqvist — medlem av Frimurareordens IX grad — Deputerade Storvisiren, auktionskommissarien F. Lindberg, logen n:r 1 Scanias Ö. M. tandläkaren Ragnar Olow m. fl., i vilkas sällskap Hans Majestät begav sig till landstingssalen, där de inbjudna samlats. Här hade församlats landshövdingen friherre Fr. Ramel, kabinettskammarherre E. Hallin (gift med judinnan Mendelsohn-Bartholdy), stadsfullmäktiges i Malmö ordf., direktör Emil Ohlsson, t. f. borgmästare S. E. Tillström jämte talrika representanter för utländska Odd Fellow-loger.

Vid Konungens inträde i rådssalen sjöngs unisont kungssången under ackompanjemang av en orkester och kör under ledning av musikdirektör Y. Norén. Ordenschefen, generaldirektör Bergqvist, hälsade Konungen välkommen och tackade honom för det stöd han givit Orden genom att vara dess beskyddare. Slutligen överlämnade Storvisiren till Konungen Ordens veterantecken i guld.

I sitt högtidstal erinrade Frimurare- och Odd Fellow-brodern Storvisir Bergqvist om den storartade utveckling Orden kunnat glädja sig åt. Den räknade i dag ej mindre än 2 miljoner medlemmar, spridda över hela jorden. De tre länkarna, "Ordens käraste symbol", innebure en mening: karaktärsutvecklingen i kamp mot själviskhet och för människokärlek, vilken utveckling Orden plägade beteckna som en utveckling i "vänskap, kärlek och sanning". De tre länkarna minde vidare om tidens tre stora böljeslag: det förflutna, det närvarande och det tillkommande.

Deputerade Storvisiren byråchefen E. Höijer redogjorde därefter för Odd Fellow-ordens utveckling i Sverige. Det finnes f. n. 105 loger med 16,175 medlemmar. Logernas samlade kapital inklusive donerade fonder uppgick vid utgången av 1933 till 6.300.000 kronor. — Efter logemötet samlades man till en animerad brödramåltid i Knutssalen, i vilken deltogo mera än 600 bröder.

Läs! Köp!

Den svenske Nationalsocialisten

Utgivare: S. O. Lindholm

Huvudorgan för

Nationalsocialistiska Arbetarepartiet

Den svenska frihetsrörelsen

Utkommer varje onsdag och lördag

Lösnummerpris .... 15 öre

Prenumerationspris:

Helår	kr. 8:75,	utl. kr.	14:—
Halvår	„ 4:50,	„ „	7:25
Kvartal	„ 2:50,	„ „	3:75
Månad	„ 1:—,	„ „	1:40

Adress Box 299 — Postgiro 42638

G Ö T E B O R G

För nationalsocialismen intresserade kunna tillskriva partisekr., som på begäran tillhandahåller alla upplysningar om rörelsens syften m. m.

Striden kring Zionsprotokollen

(Forts. fr. sid. 1.)

lig" människa. Därmed visa judarna själva haltlösheten i sin bevisföring.

Fullständigt söndersmulad blev den judiska "bevisföringen" genom det enda svarandevittnet dr A l f r e d Z a n d e r från Zürich. Han visade med stöd av vägande exempel huru de klagande handskades med sanningen. Så ha judarna i Schweiz förklarat, att rätten i Leipzig dömt "protokollen" såsom "förfalskningar". Men vid förfrågan förklarade sig rätten i Leipzig intet känna om ett dylikt domslut. Dr Zander gjorde gällande, att man hade rätt att tro på protokollens "äkthet"

1) emedan, sedan de blivit tryckta, varken i Tyskland eller i Frankrike eller i England eller i Schweiz eller någon annorstädes klagan inlagts mot "protokollen". Judendomen hade alltså under 14 års tid aldrig försvarat sin "ära", först nu skedde detta för första gången, i Schweiz.

2) "Protokollen" avslöja den äktjudiska politiken, det "utvalda folkets" politik för erövrande av världsherraväldet. Detta kunde bevisas genom satser ur Gamla Testamentet, ur Talmud, Kahalen o. s. v. intill förelöparna till protokollen (skrifter av Adam Weishaupt och Joly Joel) samt intill uttalandena av en Rathenau och Disraeli.

3) "Förutsägelserna" i "protokollen" ha under de tre sista årtiondena i ohygglig grad uppfyllts. Det har, framför allt i det judiska Sovjetparadiset, bokstavligen kommit dit som "protokollen" förutbestämt. För tre årtionden sedan hade man kanske ännu kunnat tvivla på deras äkthet, men i dag var sanningen i dem uppenbar: världshistorien var just "gjord" så som "protokollen", dess förborgade ledare, velat.

*

Då de anklagade begärde att få inkomma till rätten med ett sakkunnigeutlåtande, beslöts uppskjuta processen en månad, vilken frist senare utökats till 15 januari. Till svarandesidans sakkunnig utsågs överstelöjtnanten U. F l e i s c h h a u e r i Erfurt. Enligt vad herr Fleischhauer meddelar omfattar hans till Bernrätten ingivna sakkunnigeutlåtande 400 à 500 lexikon-trycksidor. Avgörandet om när den nya förhandlingsterminen skall börja ligger uteslutande hos presidenten i rätten. Denne har nu att pröva det från svarandesidan ingivna betänkandet samt besluta om eventuellt ytterligare vittnen skola inkallas till rättsförhandlingarna.

Detta sakläge har ej hindrat judarna att i världspressen framställa processen i en dager som om den redan vore avgjord till judendomens fördel. Segerfanfarerna äro så mycket mer för tidiga som åtskilligt under tiden efter rättssessionen i oktober framkommit som ställer judendomens sak i en ännu tvivelaktigare dager.

Alfred Rosenberg, den grundlige kännaren av protokollen, har i en serie artiklar i "Völkischer Beobachter" lämnat högst beaktansvärda upplysningar i anknytning till de pågående processerna i Schweiz. Särskilt har han ställt värdet av dr Chaim Weizmanns förklaringar inför domarna i Bern i sin rätta belysning, i det han ordagrant återgivit en del ställen ur olika offentliga tal av den zionistiska överjuden. Av dessa citat framgår tydligt, att Chaim Weizmann då (det var vid tiden för det judiska världsherraväldets högkonjunktur, 1921 till 1923) fullständigt erkänt och medgivit vad han nu förnekar, nämligen att judendomen helt systematiskt har arbetat på alla folks ekonomiska och politiska underkuvande. Man avvaktar med spänt intresse, hur den schweiziska rättsmyndigheten skall förhålla sig till denna krassa motsägelse mellan triumftjutet från de judiska "segrarna" omedelbart efter det av Juda anstiftade världskriget och vittnesutsagorna av den i försvaret tillbakaträngde, åter liten och ynklig vordne juden Chaim Weizmann.

Med stöd av dessa o. a. avslöjanden har ortsgruppen Zürich av "Volksbund", Schweiz' nationalsocialistiska rörelse, ingivit anmälan mot ett antal i Bernprocessen uppträdande vittnen, däribland dr Chaim Weizmann, dr Marcus Ehrenpreis, Miljukoff och Swatikoff för falskt vittnesmål. "Volksbund" fordrade, att samtliga dessa under svåra misstankar stående personer omedelbart efter sin ankomst till Schweiz skulle häktas. Enligt vad förspörjes skall rätten emellertid avböjt att gå med på denna begäran.

*

Bland ledande judar, vilka inför rätten i Bern förnekat förekomsten av judisk inblandning i folkens politiska liv är, såsom framhållits, också överrabbinen dr Marcus Ehrenpreis i Stockholm. Vi skola ännu en gång citera herr Ehrenpreis' yttrande i hyllningsartikeln över dr Herzl i "Judisk Tidskrift" nr 6, 1929:

"Tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar förutsade Herzl det och förberedde oss på vad som skulle komma ... Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han, tjugo år före världskriget, och dessa händelser skola öppna nya möjligheter för det judiska folket ... I dag, tjugofem år efter hans död, kunna vi överblicka följderna av hans *gärning* ... Herzl formulerade Baselkongressens program: 'Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palästina.' Tjugofem år efteråt står det judiska Palästina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palästina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. Denna dag ha vi tagit bort Egyptens skam från Eder."

Av dr Ehrenpreis' citerade yttrande i "Judisk Tidskrift" nr 6, 1929 framgår judendomens inblandning i de politiska världshändelserna just i den riktning Israels Vises Protokoll angiva. Världskriget och dess omvälvningar framställas ju där i segeryran öppet såsom Judas verk.

Kommunism och kapitalism

Belysande för judarnas aktiva intresse för kommunismen är en i "Czernowitzer Deutsche Tagespost" publicerad förteckning över grundarna av den den 15 maj 1904 upprättade Parisertidningen "Humanité", officiellt organ för Frankrikes kommunistiska parti, III internationalens franska sektion. Enligt officiella handlingar ter sig listan å grundare och satsade belopp till det ledande franska kommunistorganet sålunda:

M. M. Levy Bruhl	100,000 guldfr.
M. M. Leon Picard ..	100,000 "
M. M. Dr. Levi-Bram	25,000 "
M. M. L. Louis-Dreyfuss	25,000 "
M. M. Ch. Louis-Dreyfuss	25,000 "
M. M. Rouff	18,000 "
M. M. Salomon Reinach	10,000 "
M. M. Herr	10,000 "
M. M. Sachs	8,000 "
M. M. Jaures	10,000 "
M. M. Briand	5,000 "
M. M. Rouannet	2,000 "

Judar och frimurare! De fyra överst å listan äro börsmäklare i Paris — alltså fullgoda representanter för den "kapitalism" kommunismen säger sig vilja omstörta. Mr Picard spelade en framskjuten roll i Dreyfuss-affären, där den judiska korruptionen hemförde sin hittills största seger över det ariska rättsväsendet.

Bojkotten mot Tyskland ett tveeggat svärd

Den av judarna i olika länder iscensatta bojkotten mot Tyskland visar sig vara ett tveeggat svärd. Genom denna tvungos tyskarna mobilisera all sin uppfinningsförmåga och energi å självförsörjningen, och de lyckades i överraskande grad ersätta utlandets undanhållna varor med egna råämnen och fabrikat. Genom användandet av gas och trä för motorändamål samt framställning av bensin ur stenkol har Tyskland således gjort sig oberoende av utlandet i fråga om nämnda behovsartikel, varigenom exempelvis Rumäniens petroleumsindustri förlorat en av sina värdefullaste avnämare samt en årlig export å 600 à 800 miljoner lei. De bojkottande judarna i Nya Världen få f. n. ligga med sina bomullslager, sedan tyskarna genom framställandet av fullgoda ersättningsvaror ur trä gjort import av bomull obehövlig.

Det dröjer kanske ej länge tills samma judar, vilka drömmo om att "bojkotta ihjäl" Hitler, komma och tigga honom att köpa sina hopade lager av osålda varor. Utvecklingstendensen är ett memento även för oss svenskar, som äntligen böra upphöra med att låta det judiska främlingsfolket bestämma över våra yttre och inre angelägenheter.

Antisemitismen i Paradiset

Bolsjeviktidningen "Rabotnijk" i Odessa gör Bronstein-Trotskij och hans judiska rasfränder ansvariga för den sammansvärjning som ledde till mordet å Kirov och som åsyftade hela den Stalinska regimens störtande till förmån för ett 100-procentigt judiskt sovjetstyre. Tidningen skriver:

"Trotskij kommer så länge han lever att sträva efter att bli begraven vid sidan av Stalin, d. v. s. i verkligheten återkomma till Moskva och vid 'vännen' Litvinovs sida regera över ryska folket. För uppnående av detta mål har han begagnat sina vänner och blodsfränder, men till varning för dem som vilja hjälpa honom må erinras om att Joffe tvangs att sätta pistolmynningen mot sitt eget bröst. Rakowsky försmäktar ännu i Sibirien ..."

Även den bolsjevikiska "Krasnaja Jamburg" utfar häftigt mot judarna inom Komintern, som beskyllas för att ha vållat de beständiga nederlag, som kommunismen lidit under en följd av år, såväl i Österrike som nu senast i Rumänien. Dessa judar visa sig alltid lika fega. Stalins svärsson Neumann flydde med flygmaskin dagen innan Hitler tog makten; Deutsch och Bauer skyndade att rädda sina kära liv i stället för att deltaga i proletariatets kamp. Ett flertal av dem som nu varit ställda inför en särskild domstol med anledning av mordet å Kirov äro judar, halvjudar eller gifta med judinnor.

Ryska folket har aldrig älskat judarna och det är i dag i verkligheten ej alls trakterat av regeras av dem. Allt flera iakttagare av förhållandena vittna även om en allt starkare framväxande stämning bland de djupa folklagren mot den härskande judiska överklassen och det mumlas allmänt om förestående pogromer. Den röda armén lär bli mer och mer otjänlig för sin egentliga mission: Världens revolutionering. Det förefaller som om tiden snart skulle vara ute för "Guds utvalda folk" i Ryssland.

---

8 kronor för äldre årgångar av Nationen

Då endast ett mycket begränsat antal äldre årgångar av Nationen finnas tillgängliga, meddelas härmed, att årg. 1932, 1933 och 1934 tillsvidare tillhandahållas till ett pris av kr. 8: — per årg. Beloppet insändes å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adress: Box 1145. *Stockholm 16.*

Svenska Frimureriets utländska förbindelser

(Forts. fr. sid. 1.)

Grosse National-Mutterloge "Zu den drei Weltkugeln", Berlin.

Grosse Loge von Preussen: "Zur Freundschaft", Berlin.

Groot-Osten der Nederlanden, Haag.

Grosse Loge von Hamburg, Hamburg.

Grosse Loge der Schweis, Alpina, Neuchâtel.

Grosse Landes-Loge von Sachsen, Dresden.

Grand Lodge of Alabama, Montgomery.

Grand Lodge of Illinois, Ohama.

Grand Lodge of Nebraska, Nashville.

Grand Lodge of Tennessee, Nashville.

Grand Lodge of Texas, Houston.

Grand Lodge of Iowa, Iowa City.

Grand Lodge of Utah, Salt Lake City.

Gran Logia de Costa Rica, San José.

Gran Lojia de Chile, Santiago.

Grand Orient d'Haïti, Port-au-Prince.

Åtskilliga bland dessa utländska Storloger, med vilka Svenska Stora Landslogen upprätthåller förbindelse, äro kända för sin revolutionära aktivitet, såsom t. ex. Spanska Storlogen, vilken spelade en betydande roll i senaste kommunistiska revolutionsförsök i Spanien, samt Stororienten i Bryssel, som inom frimureriet intager äreplatsen som världsmarxismens moderloge. (Se artikeln i detta nummer "Frimurare-marxistiskt judevälde under kungligt beskydd"!)

"Blodshemligheten"

I Julius Streichers utgivna "Ritualmordnummer" av Der Stürmer i maj återgavs ordagrant på hebreiska och i översättning den paragraf ur den judiska religionslagen, vari judarna direkt anbefallas att "schäkta främlingar som likna boskap" (= icke-judar). Denna bestämmelses riktighet har bekräftats av påven Sixtus IV, som konstaterat, att "en judisk religionslag förpliktar judarna att betjäna sig av kristet blod vid firandet av påskfesten". 100-tals bevisbara fall av ritualmord alltifrån år 169 f. Kr. till och med 1932 anföras jämte reproduktioner av kyrkomålningar och -reliefer, teckningar o. dyl. från olika tidsskeden, föreställande utförandet av dylika mord.

Bland judiska vittnare angående ritualmordet må nämnas en förutvarande överrabbin Neofit, vilken blev munk. I en 1803 utgiven bok på moldauiska språket, betitlad "Il sangue cristiano nei riti ebraici della moderna Sinagoga", berättar han utförligt om den fruktansvärda hemligheten med blodsmysteriet hos judarna. Boken blev 1843 översatt till grekiska och 1883 till italienska samt väckte en enorm uppståndelse inom hela världens judendom. Sid. 19 berättar Neofit om hur han blev invigd i kunskapen om ritualmordet samt om hur judarna sedan årtusenden kunnat dölja och förtiga det inför den icke-judiska världen:

"Denna blodets hemlighet är icke känd av alla judar utan endast av Chakam (doktorerna) eller rabbinerna eller de skriftlärde, vilka därför bära titeln "Conservatori del mistero del sangue" (väktarna av blodshemligheten). Dessa meddela den muntligen till de judiska familjefäderna. Dessa återigen anförtro den senare åt den bland sina söner, som de finna mest värdig för förtroendet, i det de samtidigt under fruktansvärda hotelser andraga straffen för det fall, att han förråder hemligheten till andra.

Då jag räknade tretton år — berättar vidare Neofit — tog min fader mig åsides, förde mig i ett rum, varest vi voro obelysta, och sedan han intensivt framhållit för mig hatet mot de kristna såsom en Gudi behaglig sak, lärde han mig, att det av Gud påbjudits att slakta de kristna och samla deras blod. 'Min son', sade han, i det han kysste mig, 'jag har med detta meddelande gjort Dig till min innerst förtrogne och till mitt andra jag.' Med dessa ord satte han en krona på mitt huvud och gav mig förklaringarna till blodshemligheten, under det han tillfogade, att detsamma hade uppenbarats för hebréerna av Jehova och befallts till utövande — jag skulle i framtiden vara medveten om den judiska religionens viktigaste hemlighet.

Härpå följde de förbannelser och hotelser om straff för det fall att jag avslöjade hemligheten för någon, vare sig för moder, systrar, bröder eller blivande maka; endast den av mina kommande söner, vilken vore den visaste, ivrigaste och mest ägnad att bevara hemligheten fick jag meddela densamma. På detta sätt skulle hemligheten nedärvas från fader till son intill de avlägsnaste efterkommande."

Detta är en del av den bekännelse, som avgivits av munken, förutvarande överrabbinen Neofit. Av övriga bekännelser, berättelser och skildringar framgå emellertid, skriver Der Stürmer, med förvånansvärd överensstämmelse följande punkter:

1. Det är föreskrivet judarna genom lagarna att vid vissa tider schäkta icke-judar.

2. Offret skall huvudsakligen äga rum: a) vid Purimfesten, b) vid Påskhögtiden. Härvid är föreskrivet att vid Purimfesten schäkta en vuxen icke-jude, vid Påskfesten dock ett barn. Barnet får icke ha överskridit sjunde året och skall dö under marter.

3. Offren skola under våld avtappas blodet. Det skall vid Påskfesten finna användning i vinet och i "matzen". Detta betyder: en liten del av blodet skall blandas i matzdegen och i vinet. Blandningen sker genom den judiske familjefadern.

4. Förloppet är följande: Familjefadern häller några droppar av det friska eller en substans av det torkade och pulveriserade blodet i glaset, doppar vänstra handens finger däri och välsignar därmed allt som finnes å bordet, varpå familjefadern yttrar: "Dam Izzardia chynim heroff dever Isyn porech harbe hossen maschus pohorus" (Exod. VII, 12). Det är på svenska: "alltså bedja vi Gud, att Han må sända de sju plågorna till alla fiender till den judiska tron", d. v. s. de kristna. Härpå spisa de och familjefadern ropar till slut: "Sfach, chaba, moscho kol hagoym!". Det är på svenska: "Alltså (liksom barnet, vars blod innehålles i bröd och vin) må alla gojim förgås".

5. Det utvunna blodet finner dessutom annan användning:

a) Man giver de nygifta ett hårdkokt ägg, vilket kryddats med torkat, till pulver söndersmulat blod. b) Det gives på enahanda sätt åt de havande kvinnorna, på det att de lättare må förlossa. c) Det lägges, blandat med äggvita, på de döda judarnas likduk över bröstet, på det att de, renade, skola komma till himmelen. d) När sår uppstår, strór man pulveriserat blod å såret, på det att detta fortare må läkas.

Dessutom kan blodet njutas i flytande tillstånd.

e) om man däri blandar frukter och grönsaker och sedan äter det (Talmud-Schulchan aruch Orach cajim 158, 4) eller

f) om en dödssjuk eller ålderssvag jude kan räddas därmed (Iore deah 155, 3 u. a.).

6. Det övriga hopsamlade blodet bevaras med största omsorg av ortens rabbin och säljes av bestämda, kringresande judar till de närbelägna synagogorna i små dosor till de högsta priser. Ett av samma rabbin utställt bevis intygar, att blodet är sant och rent kristet blod.

7. Ritualmordet och blodsmysteriet erkännas av alla Talmudjudar och utövas där så är möjligt. Juden tror att han därmed "försonar sig".

Dessa här i sju punkter framställda judiska bruk och föreskrifter hava fastställts — skriver Der Stürmer — icke endast i processerna i Trient (1475) och Damaskus (1840—42) utan i de mest skilda processer och domstolsförhandlingar, som i alla tider och i alla världsdelar ägt rum.

Aktuell litteratur

Rekvirera från Nationens förlag

Kristendomen — den urariska religionen	50 öre
Judarna i Sverige	50 "
Nya upptäckter om Israels-protokollen	50 "
Kristus var ej jude	25 "

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1935

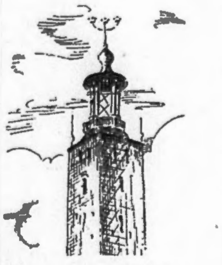

Vida Världen

Facklans eld vaktas!

Det är bistra tider för Salomos Brödraskap i världen. Hitlers dråpslag mot Bolsjevismen i Tyskland just som denna skulle taga makten drabbade i samma grad Judendomen och dess politiska maktinstrument Frimureriet. I kapp med de judiska protesterna mot "Hitlers våldsregim" förnummos hårda förkastelsedomar över det "barbariska Hakkorset" från ledande frimurare i olika länder. Här i Sverige såg man den Höge och Vise Brodern Amiral Lindman utfärda bannbulla på bannbulla mot "den nya barbarismen".

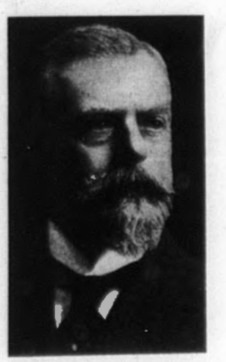

Ännu tydligare än Amiral Lindman, Svenska Landslogens representant hos United Grand Lodge of England, har sistnämnda Storloges Stormästare Lord Ampthill uttalat sig angående den ur muraresynpunkt ödesdigra utvecklingen i Tyskland. Den engelske Lorden hämmas ju ej i sitt tal av sådana hänsyn som Broder Lindman, som fått sig anförtrodd vården av det nordiska svenska folkets nationella konservativa element — en uppgift som i dag fordrar stor försiktighet och takt. I sitt tal till de anglisk-utländska logerna vid deras årssammanträde i Londons "Stora Tempel" den 26 okt. 1934 yttrade den Ädle Lorden bl. a. följande:

"England blev en tillflyktsort för dem, vilka frimureriet, som inom några delar av den europeiska kontinenten i det närmaste utrotades och inom andra på det svåraste hotas, en dag skall väcka till nytt liv. Medlemmarna av Pilger- och Tysklandslogerna vakta facklans eld, vilken en dag åter skall tända frimureriets ljus i Tyskland."

Vart frimureriets "ljus" förde Tyskland, veta vi i dag: till den judiska bolsjevismens avgrund, från vilken det emellertid lyckades Hitler att i sista ögonblicket rädda tyska folket. Att Världsfrimureriet ställer sig solidariskt med de ur Tyskland vid det nationalsocialistiska makttillträdet flyktade bolsjevikjudarna liksom att det speciellt tagit sig an dessa, som "en dag skola väckas till nytt liv", är intressant att konstatera. Lord-Stormästaren Ampthills förklaring, att bröderna i Tyskland alltjämt vakta facklans eld, d. v. s. att det judiska frimureriets bolsjevikiska undermineringsarbete i Hitlers rike fortsättes under nya former — detta var visserligen ingen överraskning. Vi tvivla dock på, att den engelske Lord-Stormästarens förhoppningar på en återställelse av frimureriets makt i Tyskland skola gå i uppfyllelse.

*

Artur den Frommes omvändelse

Den en gång så krigiske kämpen Artur i Sossen har blivit from som ett lamm, sedan han nått sitt livs stora mål och blivit Kunglig Kyrkominister. Omvändelsen är alltjämt stående glädjeämnet för de många i Enfald troende, vilka i honom se trons återvunne son — Kyrkans omsider uppenbarade Ledare.

Kyrkoministerns tidigare synder äro alla nu glömda: hans marxistiska antireligiositet i Sossen, hans fallenhet för denna världens Goda samt hans små extravaganser hos Ivar Kreuger i Lejonkulan, där han betygade den kapitalistiska Storsvindlaren sin oändliga tacksamhet och tillgivenhet för de 100,000 kronorna. — Nu behövas hans krafter för Högre syften och i all synnerhet för att vakta det Heliga Israels utsatta positioner inom Kulturen samt hålla de ogudaktiga antisemiterna i schack. Och det vore orättvist att säga, att ej Fromme Artur här gör sitt bästa. Hans sista bragd var utnämnandet av den forne kamraten i striden mot kristendom och kyrka, halvisraeliten Ruben Wagnsson till svenskt undervisningsråd.

Helt visst kunde Israel i dag ej önska sig en mera passande Kyrkominister i detta land. — Det finns så många svaga punkter i det förflutna, som inte precis skulle lämpa sig för närgången observation i Fria Pressen. Fromme Artur kunde förr till och med vara ganska obalanserad. Den 12 mars 1921 skrev han t. ex. i "Arbetet":

"Det ligger i denna expansion judendomens hela kynne att vara cellbyggare, att fräta sönder, inifrån uppluckra och förbränna. Ty judendomen har i sällsport grad varit p a r a s i t ä r. Den är lik dessa underliga växter, vilkas must och saft utgöra deras näring. Judendomen har varit och är den indoariska folkstammens mistel. Juden följer sitt eget väsen, och därom är intet ont att säga. Men svensken glömmer lätt att hålla på sitt eget. Det är, som om någon slags indolens hindrade honom från att slå vakt om sin innersta och bästa egendom. Den företagsamme semiten tar hand om den, och vi beskedliga svenskar fyllas av nationell stolthet över våra judars bedrifter".

Man förstår, att glädjen i Israel är stor över en sådan syndares omvändelse.

*

Kultursocietetens gunstling

När svenska judepressen för något år sedan introducerade kulturstorheten Ernst Toller, vilkens pjäs "Hoppla, Vi lever!" å Kungliga Dramaten väckte så livligt uppskattande från Stockholms Kultursocietet, glömde man alldeles informera publiken om den populäre författarens fina antecedentia.

Toller var en av de bolsjevikjudar, som jämte rasfränden Kurt Eisner skötte det blodiga görat i Sovjet-Bajern 1918. Så nog för det fanns anledning för Bonniers att låta de svenska gojim hylla hjälten! Han var bland annat även med om att "expediera" ett 10-tal av de röda som gisslan tagna personer i München, däribland grevinnan Hella von Westarp, vilken jämte sex av de fängslade arkebuserades. Dessa hade gjort sig skyldiga till den enligt judisk uppfattning oerhörda förbrytelsen att tillhöra Thulesällskapet, vilket bedrev germanska rasstudier.

*

Världsherraväldet i fara

Att stå vid slutmålet för sitt livs verksamhet och nödgas se sin stora dröm äventyras, måste vara ett bittert öde. Med vilken överlägsenhet såg icke "det heliga Israel" nyss ned å jordens klot, som var vordet dess domän och varmed det handskades efter behag! Hur talade ej övermodet i Zions Vises alla offentliga deklarationer kring början av detta sekel! Det var idel segerfanfarer.

Världsherraväldet var erövrat, var en faktisk verklighet. — Så hördes talet. Världskriget och den efterföljande bolsjevikiska revolutionen fullkomnade härskarställningen och ingen makt på jorden vore i stånd att hindra utvecklingens gång. Folkens statsledningar, representationer och hela upplysningsväsen lydde oinskränkt under "egendomsfolket". Vem skulle våga trotsa den Allsmäktige?

Och likväl håller världsherraväldet i dag på att glida Israel ur händerna. De till synes dödligt slagna folken resa sig ur Lögnens och Förtryckets ok. Under ledning av en man av Guds nåde: Adolf Hitler. Det omöjliga utföres. På otroligt kort tid krossade Hitler det fängsel som smitts åt tyska folket och vari det hotade att strypas, räddade Tyskland ur förnedringen under Juda, återgav det friheten. En hel värld restes emot Hitler, men alla försök att hejda hans verk voro förgäves. Lugnt skred han sin väg fram, fortsättande sin mission. Judendomens sataniska sammansvärjning mot mänskligheten var blottad — och den universella befrielsens stund äntligen kommen.

I samma mån den stora världssammansvärjningen blottades och människorna återfingo sin syn och därmed även sin naturliga handlingskraft, inställde sig en ny fara. De bedragna folken vända sig i

sin vrede mot sina förförare, som hotas med förgörelse i Stora Vågens störtflod. Efter snart två årtiondens blodig kamp mot religionen i Antikrists rike flammar åter Korset i strålande glans å horisonten. Hela utrotningskriget var förgäves! Nu är det Världsrevolutionens egna fäder och organisatörer som i allt större utsträckning hotas av samma öde som de själva låtit utgå över miljoner oskyldiga kristna.

Redan för åratal sedan nödgades Överheten i Sovjet-Judéen skilja sig från sin Generalissimus, blodhunden juden Bronstein-Trotskij, vilken numera har sitt revolutionära högkvarter förlagt till Frankrike under Grand Orients direkta beskydd. I dag berättas om en ny våg av antisemitism i Ryssland, som allvarligt hotar själva sovjetregimen. Många av Bronsteins vänner, Apfelbaum-Sinovjev m. fl., planerade en ny revolution i syfte att åstadkomma en radikalare, hundraprocentiskt judisk kurs inom Sovjetregeringen såväl som Komintern. Stalin och hans mera moderata judar under ledning av Kaganovitsch lyckades emellertid hejda "kontrarevolutionen" — och en rad av Sovjet-Judéens mest strålande koryféer ha dömts till kortare eller längre fängelsestraff, medan tusentals små förbrytare arkebuserats eller skickats till Sibirien och vinterlägren.

Den dag Sanningens ljus uppenbarats för mänskligheten är Israels stund kommen. De seende judarna borde vid detta laget förstå, att spelet är förlorat, då upplysningen redan hunnit för långt. W.

Creutz yttrade i sin publikation "Nya Upptäckter angående Israels Vises Protokoll": "*I dag* möter oss det svåra problemet: huru skola vi kunna befria de kristna ur judarnas klor? *I morgon* få vi lösa en ändå värre uppgift: huru skola vi kunna rädda Israel ur Hämnarens händer?" Sannerligen, att Judendomen i världen visar tecken till att vilja räddas ur Hämnarens händer. Den fortsätter överallt sitt gamla spel, dragande allt större skuld och allt större fara över sig.

*

Konstgjorda judinnor

I artikeln "Frimureriets mysterier dokumentariskt avslöjade" i Nationens novembernummer 1934 skildrades den underbara ceremoniel, varunder "ljussökande" män upptagas i Salomos Brödraskap, förvandlas till "konstgjorda judar", användbara för judendomens världsimperialistiska byggarbete. Vi redogjorde även för den högtidliga slutakten, där "sökanden" får del av "ljuset": "Hans bröst blottas, på det att man må konstatera att han är en man, enär det är förbjudet för kvinnor att inkomma i brödraskapet ...".

Bröderna gingo med anledning härav och trodde, att kvinnorna voro ovärdiga att komma i åtnjutande av saligheten. Nu kommer emellertid den Högvälborna Grevinnan von Wilamovitz-Moellendorff och berättar för Svenska Dagbladet, att hon jämte Delsbostintan (gift med juden Blumentahl) och hovsångerskan Marianne Mörner representerar ledningen för "Sveriges kvinnliga frimureri", som har till uppgift att "av den råa och oslipade sten som människan är forma en sten som kan inpassas var som helst i ett osynligt tempelbygge". "Var som helst" — åh, vi få be! Det rör sig inom Världens frimureri ingenstädes om annat tempelbygge än Kung Salomos.

Så fick man alltså förklaringen till Grevinnans protegerande av Israels barn i denna bekymmersamma tid! "Vi ha arbetat i det tysta — säger hon vidare — och det vilja vi fortsätta med": "Vår orden tillhör den stora *Samfrimurarorden*, som stiftades 1882 och är spridd över hela världen. Den har både manliga och kvinnliga medlemmar, den tillkom just för att även kvinnorna skulle få tillfälle möta frimurareidéerna. I England står den särskilt högt och har nått en väldig utbredning. Den har numera måst uppdelas i två grupper, den *västra* federationen, som omfattar England, Skottland, Sydafrika och Kanada, och den *östra*, som har Indien, Ceylon, Australien och Nya Zeeland på sin lott".

Samfrimurareorden infördes till vårt land 1917 av byrådirektören Wehmeyer i Patentverket, som f. n. är dess Provinsialmästare. 1926 bildades en andra loge i Stockholm med uteslutande kvinnliga medlemmar. Avläggare finnas bl. a. i Göteborg, Malmö och Jönköping. Murarinnornas antal är f. n. något över 200. Templet är i Stockholm förlagt till Karduansmakaregatan 54, där möten hållas en gång i månaden och dessutom ofta studiemöten förekomma för de olika graderna, vilka äro — 33. Varför skulle man vara sämre än Paris-Orienten! Regler och ceremonier äro i huvudsak desamma som i den andra frimurareorden (Se vår artikel i novembernumret 1934!), i en del detaljer överensstämma de dock mera med Grand Lodge of England. "Under ceremonierna äro alla iförda enkla vita dräkter, det är värdigt och vackert." — Underbart!

Grevinnan-Systern slutar naturligtvis med att ta avstånd från Söderns revolutionära loger. Detta hör till god svensk murare-ton! "Här i Sverige, där vår konung är högste styresman för den stora manliga orden och där så många högtstående män äro medlemmar, tror väl ingen på allvar att frimurarna ha ett revolutionärt eller samhällsupplösande syfte". — Ja, det kunde så tyckas! Men utvecklingen har visat, att Upphöjdhet och Adelskap i och för sig ej innebära något kriterium å fosterländskt sinnelag och handlande. Hade så varit, skulle världen i dag ej sett ut som den gör.

Det gäller således att ha ögonen riktade inte bara på våra "konstgjorda judar" utan även på våra "konstgjorda judinnor", vilka visserligen ännu ej nått så högt i antal att de inge någon större respekt såsom tempelbyggerskor åt Kung Salomo.

*

»Antisemitismens levande vederläggare»

Storbritanniens zionistiska förening ägnade i sin stora synagoga i London en åminnelsegudstjänst åt den nyligen avlidne "baronen" "de" Rothschild, varvid rabbinen Hertz höll huvudorationen. "Edmond de Rothschild räddade — yttrade han — hela experimentet med den judiska bosättningen i Palästina från sammanbrott. Intet kunde avhålla honom från den uppgift han åtagit sig och för denna offrade han många miljoner. Världen har förlorat en prins bland filantroper, Frankrike en förnäm och ridderlig son och Israel en man, vilken var en levande vederläggning av antisemitismen".

Ja, så skall det låta!

*

England och judarna

Ledaren för "de brittiska fascisternas union", sir Osvald Mosley blev nyligen vid ett massmöte i Manchester — enligt vad fascistorganet "Blackshirt" berättar — uppfordrad av en närvarande jude att besvara frågan, vilken garanti som gåves judarna för att de, om fascismen komme till makten i England, icke bleve skickade till koncentrationsläger.

Mosley svarade härpå, att man komme att fordra av judarna att de ställde Englands intressen framför judendomens. Fascisterna skulle icke tolerera en organisation i staten, vilken genom sina angrepp mot vänskapligt sinnade makter, genom skapande av en krigsstämning mot länder som Tyskland, genom skadande av den brittiska handeln samt omöjliggörande av handeln med dessa länder — såsom nyligen skett i Lancashire — visade, att den kände sig samhörig med andra element av sin ras i utlandet i stället för med England. Dylikt komme under fascismen att upphöra!

*

Loge-adel.

Den med förhållandena i det nya Tyskland en smula förtrogne förvånas knappt över att Hitler haft långt svårare att förmå den "nationella" blåa aristokratien än den "internationella" röda folkmassan att acceptera den fosterländska folkgemenskapen. Benägenheten för att låta höja sig är alltid större hos människan än lusten att låta sänka sig. Inom Bördens kretsar känner man i Tredje Riket ofta intet behov av en dylik folkgemenskap utan menar att det var bra som det var. Uppbyggelsen i logerna tillgodosåg helt behovet av idealism och humanitär verksamhet. Där kunde man även ostört svassa omkring i vackra dekorationer och känna sin egen värdighet.

Marscherandet under Hakkorset förefaller ännu mången loge-aristokrat något

löjeväckande. Betraktelsesättet lär enligt "Der Stürmer" alltjämt röra sig i följande stil:

— "In i den tyska arbetsfronten!"

— Hur skulle jag kunna komma mig för något sådant?

— Mina förfäder ha aldrig inlåtit sig på arbete. När de alla voro panka — gifte man sig bara med en judinna.

Man får därför icke förvåna sig över, att den numera internationaliserade Bördens män ofta ha så svårt att förstå den judiska frågan.

*

Gråskjorte-rörelsen i Sydafrika

Det i Kapstaden utkommande organet för den antijudiska gråskjorte-rörelsen "Die Wahrheit" återger en skildring av ett möte, vid vilket rörelsens ledare, Weichardt, talade. Tidningen skriver:

"Herr Weichardt, som hälsades med stor entusiasm, höll ett lågande tal och ryckte åhörarna med sig. Han kom även in på frågan om partiets grundande och förklarade, att mötena först förbjödos därför att partiet betraktades såsom en rörelse. Engelsmännen månde sjunga: 'Härska Britannien, behärska vågorna!'; men judarna sjunga: 'Vi behärska Britannien'. Rustningsindustrien befinner sig i händerna å samma främmande ras, som satte himmel och jord i rörelse för att åter frambesvärja ett krig, på det att den må kunna ytterligare berika sig. Även pressen övervakades av judarna, som med alla medel sökte förlöjliga och bringa gråskjorte-rörelsen i misskredit. Men denna eftersträvade förverkligandet av följande mål: 1. Alla redaktörer och journalister skola vara sydafrikanska icke-judar. 2. Hela det främmande inflytandet, i vilken form det än utövas, skall avlägsnas ur tidningarna och pressagenturerna".

Problemställningen är i alla länder densamma.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (272) — FREDAGEN DEN 1 MARS 1935 — ÅRG. 11

Förbud mot hemliga sällskap!

Frimurareorden — första hindret för svensk folkgemenskap

Den internationella hemliga frimurareorden är, såsom förut påvisats i denna tidning, intet annat än ett i välgörenhetens mask beslöjat kamporgan för den judiska världsimperialismens strävanden. De, vilka — i likhet med författaren av dessa rader — en gång inlockats i fällan, kunna intyga riktigheten av rabbinen Isaak M. Wises ord: "Frimureriet är en judisk institution, vars grader, ämbeten, lösenord och förkunnelse äro judiska från början till slut". Det står även fast, att den genomförda förjudningen av Sverige, vilken ej längre kan fördöljas, väsentligen skett genom frimurareorden.

Ritualen inom frimurareordens loger rör sig jorden runt om samma sak: Salomos Tempels återuppbyggande, vilket symboliserar det judiska världsherraväldets införande. Allt som står i vägen för detta mål skall röjas ur vägen. Härav talet inom ordens översta instanser om en kommande "aera, fri från troner och altaren". Vi hade nått tröskeln till det drömda lycksalighetens rike, då efter världskriget världslogerna uppfordrade till revolutionär omstörtning genom marxismen av de uppluckrade nationalsamhällena. De folkelement, som på grund av bildning, tradition och ekonomi främst skolat bjuda juden-inkräktaren spetsen, hade inlockats i logerna och genom skrämmande eder bragts till lydnad, till raslig och nationell självförnekelse, till osjälvständiga förespråkare för upplösande judiska "humanitära" idéer. Lönen för engagementet i det nationella förräderiet kvitterades ofta i förmånsrätt vid befordran i det borgerliga samhället genom favoriserande inflytanden av bröder i framskjutna ställningar inom och utom staten.

Den inom frimurareorden tillämpade metoden att genom hemska eder tvinga de inlockade bröderna till blind lydnad och underkastelse under ett hemligt internationellt styre, vars vägar och syften äro dem okända, måste betecknas såsom i högsta grad omoralisk samt stridande mot svenskt väsen. Bröderna förledas härigenom att svika sina plikter mot det egna folket och låta inrangera sig i en anonym internationell gemenskap, vilken gäller förmer än den fosterländska. Ty frimurarebrodern är främst bunden av sin ordens internationella lagar, lyder i verkligheten endast dessa, om ock den taktiska nödvändigheten bjuder honom att inom sitt land framträda under nationell mask. Man får en föreställning om den andliga terror ordens okända Styresmän utöva å medlemmarna genom att ta del av artikel 7 i "Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige, som lyder:

"Bryter en broder tysthetseden, som han svurit vid sitt första inträde, i det han antingen för främmande okunnige eller för bröder av lägre grad uppenbarar något av det som anförtrotts honom inom orden, på vilket sätt det vara må, så blir han skyldig och förvunnen lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på alla platser på jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten."

Som ett aktuellt exempel på den andliga terror frimurareorden utövar å sina medlemmar återge vi vidstående facsimile av ett från IX Provinsens Loge-Direktorium utsänt tryckt cirkulär (utan angivande av tryckort eller tryckeri!), vari bröderna anbefallas att icke läsa och icke köpa tidningen Nationen. Det publicerade dokumentet, som händelsevis råkat i våra händer — ibland har orden otur! — illustrerar på ett talande sätt ordens "barmhärtighets"-utövning. Det visar, att den under kungligt beskydd verkande orden, trots alla bedyranden i motsatt riktning, arbetar politiskt — vilket man förut visste! — och att den känner sig obunden av Sveriges lag, som förbjuder skadegörelse mot enskild svensk medborgare i hans lagligen tillåtna verksamhet. Med kännedom om den barnsliga skräck som behärskar mången dekorerad "fri" broder inför det "allseende frimurareögat" inse vi, att Loge-Direktorii bannbulla mot Nationen ej kunnat undgå en viss verkan, vadan vi skulle vara i vår juridiska rätt att fordra skadestånd av den Kungliga Orden, ehuruväl utsikten till framgång i dylik talan under rådande förhållanden ej vore stor. — De "fria" bröderna äro i realiteten intet annat än de judiska Osynliga Fädernas slavar eller, för att tala med Gustaf Fröding, "på flaskor korkade andar".

Det starkaste tvånget över pressen utövar frimurareorden genom de edsbundna bröderna i ledningen för våra stora annonserande affärsföretag. En framstöt i annonssyfte inom affärsvärlden under den gångna månaden var härvid högst upplysande. Hos alla de större firmor, vi vände oss till, fingo vi samma svar: det var omöjligt att annonsera i Nationen på grund av tidningens inställning mot frimureriet. För någon vecka sedan meddelades

(Forts. å sid. 7.)

Till

Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i loger samt Ordförande i brödraföreningar inom den IX Frimurare Provinsen.

För uppläsning å allmänt sammanträde i loge och förening och där så lämpligen kan ske för anslag å dörren till sammanträdesrummet har Loge-Direktorium beslutat utfärda följande anmaning:

Under senare tid har i växande omfattning till salu utbjudits olika slag av trycksaker, som angiva sig utgöra frimurarelitteratur eller som eljest behandla frimureriska ämnen och förhållanden, men vilkas innehåll i stor utsträckning är ovederhäftigt och felaktigt. För bröderna torde det sakna allt verkligt intresse att taga del av här åsyftade missvisande framställningar, vartill kommer att genom inköp av dessa trycksaker ekonomiska förutsättningar beredas vederbörande författare och förläggare att fortsätta med alstrens utgivande. I alldeles särskilt hög grad gäller vad sålunda ovan anförts tidningen Nationen, vars tillvaro, enligt vad som kan antagas, lärer vara beroende på att lösnummer av tidningen i stor utsträckning inköpas av frimurarebröder.

Uppenbart är att den litteratur, som här avses, länder till men ej endast för frimureriet i allmänhet utan även för många enskilda bröder.

Loge-Direktorium får därför vänligen uppmana bröderna att icke genom inköp eller annorledes uppmuntra någon frimureriska frågor behandlande litteratur, om vilken bröderna icke i frimurarebibliotek eller på annat tillförlitligt sätt förvissat sig, att den kan vara av värde eller verkligt intresse för bröderna.

Stockholm den 19 december 1934.

På Loge-Direktorii vägnar:

YNGVE G. WISÉN
Ordförande

Sven Themplander
Sekreterare

תלמוד — TALMUD

En ödesdiger okunnighet råder inom de vidaste kretsar av vårt folk beträffande innehållet i Talmud, judarnas ännu gällande mystiska och i viss mening okulta religions- och lagbok. Till och med de flesta svenska jurister och teologer ha ingen aning om vad läror Talmud förkunnar, och inom politiska kretsar är blindheten så stor, att man vägrar att intressera sig för spörsmålet. En framskjuten representant för Bondeförbundet yttrade för något år sedan till oss: "Den judiska religionen är judarnas ensak, som icke angår någon annan. Och skulle det framkomma antisemitism här i landet, så ha vi i riksdagen möjligheter att stoppa upp en dylik." Att parlamentarikern menade allvar, har man kunnat förstå av senaste årens händelser, ehuruväl uppgiften att slå ned upplysningen i judefrågan säkerligen var mindre lätt än man tänkt sig. I själva verket är det ett folkintresse av första ordningen, att denna upplysning blir så grundlig och omfattande som möjligt.

De som önska lära känna juden och bilda sig en uppfattning i judefrågan kunna ej undgå att ägna den judiska religionen, d. v. s. Talmud, sitt studium. Talmud är grund- och slutstenen i den judiska religionen och undervisningsmaterialet i rabbinskolorna; varje jude skapar sig sin moral- och livsåskådning ur Talmud. Den är hans rättesnöre under hela hans liv och vägvisaren för alla hans handlingar. Vi måste därför förskaffa oss insikt angående de principer och föreskrifter, efter vilka de rättrogna judarna från barndomen till rabbinvärdigheten fostras. Men man må akta sig för att härvid följa de av judarna för icke-judarna speciellt tillrättalagda och rekommenderade Talmudupplagorna, vari blott sådana utdrag medtagits som icke äro direkt fientliga mot de kristna.

*

Våra dagars synagoga är — säger Pawlikowsky — den fariseiska skolans köttsliga dotter, den rättmätiga arvtagarinnan till alla de läror, vilka fariséerna på Kristi tid och strax efteråt utbredde bland judarna. För att bevara dessa läror från undergång nedskrev en rabbin vid namn Judas omkring 450 efter Kristus en bok häröver, vilken fick namnet Mischna. Under de följande århundradena utökades Mischnaboken i Palästinas och Babyloniens judeskolor genom olika kommentarer. Dessa utläggningar till Mischna kallas Gemara och benämnas oftå tillsammans med Mischna eller ensamt Talmud, varmed förstås de judiska tros- och sedereglernas lärobok. I Mischna finner man Halakha, i Gemara Haggada, Tosephta, Barajtha etc.

Den i Palästina omkring 230 efter Kristi födelse fullbordade kommentaren, omfattande ett folioband, utgör Jerusalems Talmud; Babyloniens Talmud, som kallas Babyloniska Gemaran och icke innehåller Mischna, förelåg färdig omkring 500 efter Kristus och omfattade 14 folioband. Med den babyloniska Talmud sysselsatte sig judarna utanför Jisraëls land; det är denna som avses, när det ej uttryckligen säges Jerusalems Talmud.

Talmud — säger Jakob Ecker — innehåller ingalunda lagar i systematisk ordning, dessa ligga där kringströdda bland vidlyftiga grubblerier och intetsägande spetsfundigheter, hundratals onyttiga berättelser, barnsliga sagor och fabler. Den babyloniska Talmud — säger Goldschmidt — är intet system, ingen metod, utan en enda blandning av läror och upplysningar, ordspråk och sentenser, tokerier och anekdoter. Bredvid en hårklyvande bevisledning en fabel, en oskyldig tvetydighet i anslutning till en rättsfråga. Skolastisk hermetisk konst och metafysisk spekulation om vartannat, blandat med historisk berättelse och himmelskunskap. Och sammaledes med språket: ett virrvarr av olika tungor, en jargon utan tygel.

*

Men genom detta skenbart oskyldiga virrvarr framlyser i den judiska religionsläran en klar röd tråd, ett markerat lagväsen, som under årtusenden fått tjäna som rättesnöre för

(Forts. å sid. 7.)

Frihetens seger!

Svenska folkets historia vittnar högt om dess frihetskärlek. Åter och åter inträdde tillstånd av ofrihet, som krävde en nationell samling till förtryckareokets avskuddande. Än var det en rovgirig grannstat, än en överstatlig internationell makt, än ett övermäktigt inhemskt stånd, som förgrep sig å folkets rätt. Men Sveriges folk var det sista att böja sig för orätten och våldet, det sista att svika frihetens ideal. Därför fick även dess frihetskamp genom århundradena en historisk betydelse — den bjöd en barriär mot förslavningens dunkla krafter, vilka hejdades i sin anstormning mot Norden.

I dag står åter frihetens kamp och en sådan av större räckvidd än alla tidigare, den stora avgörande frihetskampen. Den gäller ej endast hävdandet av vårt folks rätt till en fri utveckling i det närvarande utan befästandet därav för all framtid. Verket måste så utföras, att det tryggar mot ständiga återfall i ofrihet. Tidigare i kampen begångna misstag skola nu undvikas. Vi måste gå till grunden med problemet, taga det vetenskapligt. Å ena sidan måste det nya förtrycket hävas och dess rot oskadliggöras — det hemliga judiska herraväldet i Sverige krossas; å den andra måste ett fundament skapas, vilket tryggar en bestående moralisk ordning på sant kristlig grund.

Införandet av en dylik ordning, av den sanna frihetens aera kan blott ske genom anammandet av en ny anda, en anda av Sanning och Kärlek. Vår religionsstiftare Kristus formulerade programmet i de orden: Sanningen är vägen! I ord, ehuru ej i gärning ha vi sedan länge erkänt det. Icke minst vår tid utgör ett vittnesbörd om dess positiva halt. All ävlan å andra vägar är fåvitsk, varje avsteg från Sanningens väg är ett steg bakåt, varje kompromiss med lögnen ett fjärmande från det sanna målet. Intet har varit mer fruktat, hatat och hånat på denna jord än Sanningen. Det stora exemplet härpå var Kristus själv. Och ofta gå Sanningens budbärare under, måste ge sig själva till offer — men Sanningen lever och skall segra! Tiden för dess utlovade seger på jorden synes vara kommen. När dess världsfrälsande idé anammats och människorna ställt sig i det Godas tjänst, skall vad nu synes olösligt ordnas av sig själv i överensstämmelse med den Gudomliga Ordningens lag och folkens liv åter gestalta sig normalt.

Det folkskikt, som genom arv och tradition varit främst att värna vår nationella helgedom, svek. Den svenska bördsadeln föredrog frimurarelogen och den gyllene förbindelsen med finansjuden framför solidariteten med det egna folket, utlämnande detta till dess mest fruktansvärda fiende: den imperialistiska judendomen. När samma kretsar i dag i fortsatt nationellt förräderi till skydd för sin bundsförvant — juden söka vilseledande påverka och snärja den folkrörelse i frihets- och nationellt självhävdande anda som går fram över Sverige, vidga de därmed endast klyftan som de själva framskapat inom nationen och fastkedja till oupplöslighet sitt öde med folkfiendens. Man tror knappast sina ögon inför sådan blindhet och brist på nationell solidaritet hos dem som bort förstå bättre i detta vårt kanske viktigaste historiska avgörande.

Den sista stora frihetskampen utkämpas icke med svärdet utan med Andens vapen. Den gäller ej endast brytandet av det materiella förtryckets bojor utan framför allt avlägsnandet av de fjättrar som binda våra själar. Genom Sanningens eviga idéer skall den stora segern vinnas och vi åter bliva gudaborna människor. Endast de, vilka i ödmjukhet kunna tjäna det Högsta Goda, glömmande sig själva, ha här något positivt att ge. — I denna strid är blott plats för varma och kalla, för dem som vilja Sanningen och dem som vilja Lögnen. Skiljelinjen mellan stridsfronterna går klar. Sveriges vaknande folk, som i gången tid utgjort ett av frihetens fastaste värn, har sin givna plats på Sanningssidan i den stora avgörande striden för — *Frihetens seger!*

• Pressfronten •

Judedemokratins försvarsberedskap stärkes

I det av kommittén för utarbetande av lagförslag mot statsfientlig propaganda ingivna betänkandet föreslås antagande av en mängd nya lagar angående för statens säkerhet och ordningen i landet farliga sammanslutningar, skrifter ägnade att undergräva krigslydnaden, om mötesskydd, om förbud för viss i det allmännas tjänst anställd personal att deltaga i vissa sammanslutningar och främja deras verksamhet samt om förbud för krigsmanskap att delta i demonstrationståg och vissa sammanslutningar, jämte åtta andra lagförslag. Hela lagkomplexet har tillkommit uteslutande i syfte att söka hejda den antisemitiska nationalsocialistiska rörelsens frammarsch i Sverige. Kommittén erkänner att denna rörelse uttryckligen bekänner sig till laglighetens väg, men förklarar sig icke tro på uppriktigheten av de ledande nationalsocialisternas deklarationer. — På sig själv känner man andra.

Kommittén förklarar sig visserligen ej för närvarande vilja påyrka förbud för "samhällsfientliga organisationer", varmed åsyftas Sillénkommunisterna och nationalsocialisterna, men föreslår en lagstiftning, som likväl under vissa förutsättningar möjliggör att upplösa en sammanslutning. En dylik sammanslutning skall på talan av justitiekanslern kunna upplösas av Svea hovrätt. — Alltså behövs det bara en liten vink till justitiekanslern, så ordnar han saken. Genom ändring i tryckfrihetsförordningen — som nu fullgjort sitt varv i tryckfrihetens tjänst! — skall upplösningsbeslutet även kunna gälla förbud mot utgivande och spridande av tidning, som utges av förbjuden sammanslutning eller avser att främja fortsättningen av dess verksamhet. Justitieministerns åliggande med avseende å tryckfrihetsförordningens efterlevnad skall överhuvud överflyttas på justitiekanslern. Bland mycket annat föreslås slutligen ett stärkande av polismakten, en omläggning av fjärdingsmannainstitutionen, särskilda befogenheter för myndigheterna, införande av belägringstillstånd. Etc.

Judendomens ledande organ i vårt land, Bonniers *Dagens Nyheter* (l) hälsar lagförslaget med tillfredsställelse, men kräver en del därutöver, framför allt "en allmän mobilisering av demokratins försvarsvilja och försvarskrafter". Tidningen skriver:

Uniformsförbudet, kårlagen och vapenförordningen ha beslutats under de senaste åren, och det lär inte finnas många som nu önska att statsmakterna i stället förblivit overksamma. Här föreligger en god början till skärpt bevakning. Att den inte skulle vara till fyllest har man emellertid haft klart för sig. Det behövs i första hand en överarbetning av gällande lagstiftning, en revision som tar sikte på att verkligen hävda ett sådant rättstillstånd som ursprungligen menats, fastän lagtillämpningen inte svarat mot avsikten. Det fordras mera fasthet och konsekvens i uppträdandet mot de illojala elementen. Under nuvarande förhållanden kunna de inte bara slinka igenom "småhålen" i lagen, utan många gånger försätta myndigheterna i en ställning som verkar rent parodisk. Fräckheten triumferar . . . Att man nått en gemensam överenskommelse i fråga om bekämpandet av missbruken, är ett gott tecken. Det anger så att säga demokratiens försvarslinje i första taget. De föreslagna åtgärderna böra kunna vidtagas utan större meningsskiljaktighet och utan längre dröjsmål. Motionstiden är visserligen utgången: i flera av de centrala frågorna skulle det antagligen också av sakliga skäl vara uteslutet att framdriva ett avgörande vid årets riksdag. Det gäller dock inte efter hela linjen, och regeringen har fria händer. Den måste(!) snart ge besked om hur den tänker handla.

Inte minst för pressen är det angeläget att få till stånd en ändring som skänker samhället och de enskilda pålitligare medel att stävja uppenbara missbruk. En del åtgärder torde vid det här laget vara tämligen klara. Dit höra vissa förändringar i juryprocessen, dit får väl också räknas en omläggning av ansvarighetssystemet. Kommittén har här givit goda anvisningar.

Sedan högerrepresentantens förbudslag fallit under bordet, har även han anslutit sig till förslaget om en beredskapslag mot samhällsfientliga organisationer. Denna har blivit en sorts samlingslinje, men med socialdemokraterna stående vid sidan. Majoriteten föreställer sig att denna "befogenhetslagstiftning" skulle ge mera lugn och trygghet. Man tillåter sig att tvivla. Är en direkt förbudslag ägnad att skapa oklarhet och irritation genom de vittgående ingripanden som den kräver, så är det fara värt att ungefär samma olägenheter komma att uppstå vid en inpackad förbudslag.

En halvkommunist bland socialdemokraterna, en kryptonazist inom högern kan göra mera ohägn än en kommunist eller nazist som öppet deklarerar sin bekännelse. Det är bäst att veta var man har dem, huru de marschera och hur många de äro. Ytterlighetsriktningarna kunna icke i ett slag förintas, men däremot sättas under skarp observation och isoleras . . . Den nya försvarsplanen har sin styrka i andra delar, och det är främst där man hoppas att slutbehandlingen skall leda till en förstärkt beredskap, en allmän mobilisering av demokratiens försvarsvilja och försvarskrafter.

Inom mosaiska kretsar har "man" uppenbart betagits av skräck inför det hotande folkuppvaknandet under Hakkorset. Intressant är, att "man" icke heller litar på alla nummerkarlar inom högern och socialdemokraterna utan önskar införandet av en effektiv kontroll över dem samt och synnerligen, för att eventuellt kunna isolera "halvkommunister" och "kryptonazister". Vi kunna livligt föreställa oss, hur smärtsamt det måste kännas för det ledande judeorganet att i dag nödgas ställa sina egna kära skyddslingar Moskvakommunisterna i plan med de förhatliga "nazisterna".

Det är att förmoda, att Kungl. Maj:ts Regering, frimurareamiralen Lindman och övriga partikoryféer lydigt taga ad notam de av judendomens språkrör framförda önskemålen. Eljest riskera de ju själva att bli ställda under "observation" och "isolering".

*

Sanningen i frimurarefrågan på marsch

Greven Eric von Rosens mycket ostentativa ställningstagande för det "svenska" frimureriet vid "Nazist-Blockets" sista stora förställning å Auditorium har föranlett en insändare i *Nya Dagligt Allehanda* (h) till en reservation mot den lämnade grevliga garantien för de Salomoniska Tempelbyggarnas uteslutande "svensksinnade" och "välgörande" verksamhet:

Tal. förklarade sig själv icke vara frimurare. Vad han stödde sig på, var vissa försäkringar av ordensmedlemmar samt det faktum, att en mängd stora kulturpersonligheter tillhöra orden. Men då man känner, att sekretessen är sträng, och betänker, att vetskapen om ordens intentioner kan vara mer eller mindre bristfällig hos medlemmar av de olika graderna, torde den nämnda källan ej böra tillmätas alltför stor betydelse. Den omständigheten, att det oftast är inflytelserika personer, orden söker vinna, bevisar snarare motsatsen, än vad tal. åsyftade.

Han betonade, att den svenska landslogen står och alltid stått fullt självständig. Vid denna passus erinrade jag mig, vad Reuterholm efter sitt upptagande i illuminaterorden skrev till hertig Karl: "Jag har således numera ingen egen vilja kvar, oaktat all min förra envishet. Jag blott lyder och låter mig föras." Då tal. framhöll, att svenska frimureriet sedan begynnelsen stått på kristlig grund, föll mig i tankarna skildringen av hertig Karls högtidliga installation som ordenschef i Stockholm 1780. Vad där förekom, tycks mera ha erinrat om Salomos tempel än om den kristna kyrkan. Vid förklaringen, att inga mosaiska trosbekännare äro ordensmedlemmar, kunde man önskat det kompletterande intyget, att icke-mosaiska judar ävenledes äro uteslutna. All diskussion om politik är förbjuden inom orden, sade tal. Det kan ju vara klokt nog, men därmed är ingalunda sagt, att orden saknar betydelse i politiskt avseende. Läser man t. ex. C. T. Odhner, Sveriges politiska historia under konung Gustav III:s regering; Schinkel-Bergman, Minnen; H. G. Trolle-Wachtmeister, Anteckningar och minnen; G. Iverus, Hertig Karl av Södermanland och Sturzen-Becker, Reuterholm m. fl. arbeten, finner man, att frimurarna ej alls legat på latsidan i politiken. Tal. medgav, att radikalt politiskt rävspel och kristendomsfientlig propaganda bedrives av frimurarna i de romanska länderna. Gjordes detta medgivande kanske av den anledningen, att Rom bannlyst frimureriet? I Finland har ju officerskåren förbjudits tillhöra frimureriet, något, som tal. visserligen ej omnämnde men kanske skulle velat förklara såsom "grov vidskepelse" hos de styrande.

Då greve von Rosen framställt det svenska frimureriet huvudsakligen som en kristlig barmhärtighets- och välgörenhetsorganisation, undrar man lätt nog, vad den stränga sekretessen skall tjäna till, som icke ens tillåter historiska forskare att i sin vetenskaps intresse kasta en blick i ordensarkivets handlingar. En hop oskyldiga protokoll om barnhem och ålderdomsstiftelser är väl i grunden ingenting att undanhålla med så rigorös hemlighetsfullhet.

Så där fick "Nazist-Blockets" Herrar något att fundera på!

Judisk marin?

Vid den nyligen i Krakau hållna kongressen med zionismens vänstra flygel, vari deltogo omkring 1,000 delegerade från Polen och andra europeiska länder jämte Palästina, avhandlades enligt "Kattowitzer Zeitung" vissa judisk-marina angelägenheter. Polska pressen ägnade även en alldeles särskild uppmärksamhet åt den i samband med kongressen anordnade särkonferensen av delegerade från den militära ungdomsorganisationen "Brith Trumpeldor".

I medelpunkten för "Brith Trumpeldors" rådslag stod upprättandet av ett judiskt marinförbund. Det meddelades under förhandlingarna, att talrika judiska elever f. n. utbildats i italienska marinskolan Civita Vecchia. En lärjunge från denna skola föreslog, att medel skulle anskaffas till förvärv av ett judiskt skolskepp. Som huvudgrundsatser för "Brith Trumpeldor" fastställdes följande punkter: upprättande av en judisk stat å ömse sidor om Jordan, ungdomens vapenförhet, hela den judiska nationalrörelsens hebreisering, strängaste disciplin, uppväckande av det nationella självmedvetandet, nationalstoltheten och offerberedskapen.

Polisterrorn mot N. S. A. P.

Det på socialministerns föranstaltande företagna polisinbrottet i Nationalsocialistiska Arbetarepartiets lokaler och enskilda medlemmars av partiet hem i Göteborg torsdagen den 14 februari blottar skuggskräcken inom ledande kosmopolitiska kretsar inför folkuppvaknandet. Denna brutala terrorakt gentemot en uteslutande med legala medel arbetande sammanslutning i den svenska välfärdens intresse är något oerhört och visar vad den i demokratiens dräkt skrudade folkfienden i detta land kan tillåta sig.

Den judiska bolsjevismen har under årtionden ostört fått bedriva sin landsförrädiska propaganda och med statsmyndighetens goda minne i hemlighet här planlagt en brottslig mordterror av liknande slag som den vilken i Ryssland krävt miljoner oskyldiga människors marterfyllda död. Ja, representanter för detta parti medgåvos säte och stämma i Sveriges riksdag, för att från den officiella folktribunen så mycket mer verksamt kunna bedriva sin statsfientliga propaganda; de ha i denna sin roll respekterats t. o. m. av högern — som skulle gälla för att vara samhällsbevarande. Aldrig såg man hittills en regering, vare sig "moderat", "frisinnad" eller "marxistisk", visa tecken till att vilja syna bolsjevismens parti i sömmarna.

De som ej förut förstått vad "demokratien" är och vad klockan slagit i detta land böra genom polisövergreppet mot N. S. A. P. ha fått ögonen öppnade. *Ned med tyrannerna! Leve Den Svenska Friheten!*

Vartill användas frimurareordens miljoninkomster?

Frimurareorden vinnlägger sig som bekant alldeles särskilt om att vinna personer i god ekonomisk ställning, vilka för varje ny grad avfordras stora avgifter, i högre grader uppgående till åtskilliga hundratal kronor. En ständig ström av donerade medel leder dessutom till ordenskassan. Enligt vad som meddelas oss disponerar även den svenska sektionen av frimurareinternationalen över c:a 40 miljoner kr. i fonder och donationsmedel, varav en stor del är investerad i utländska företag. "Hjälpverksamheten" står ej i proportion till de ekonomiska resurserna utan motsvarar endast räntorna å 2 à 3 milj. kr.

Vart gå de väldiga inkomster inom orden som ej redovisas å "välgörenhetskontot"?

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag, Stockholm

Frimurarekongressen i Wilhelmsbad

Dokument rörande dödsdomen över Gustaf III

I samband med vår i ett föregående nummer införda redogörelse över frimurareordens intåg i Sverige omnämndes, att mordet å konung Gustaf III var ett dåd av orden i enlighet med beslut av den 1784 i Wilhelmsbad församlade europeiska frimurarekongressen. Gustaf III hade genomskådat frimureriet och beredde sig att träda i spetsen för en europeisk statsaktion i syfte att befria Ludvig XVI ur ordens våld samt tillintetgöra de Osynliga Fädernas giftkök i Frankrike. Det var härför han straffades med döden. Då frågan särskilt för oss svenskar har sitt intresse, tillåta vi oss ur *Dr. Custos* å Paul Hochmuths förlag i Berlin utgivna arbete "Die jüdische Weltherrschaft über den Trümmern der Völker" återge nedanstående utdrag rörande illuminaternas verksamhet och den nämnda frimurarekongressen:

Professor Weisshaupt vid universitetet i Ingolstadt hade 1772 grundat en avläggare av det franska höggradsfrimureriet och under Illuminaterordens banér samlat anhängare överallt i riket, vilka inriktade sig på det judiska höggradsfrimureriets världsmål, tillintetgörande av kristendomen och den kristna kulturen. Genom en tillfällighet kommo denna förbrytaresammanslutnings hemliga akter till offentlighetens kännedom. År 1785 blev en medlem av illuminaterna, Lanz, dödad av blixten under sin färd förbi Regensburg med hemliga dokument. Polisen fann hos honom de hemliga akterna och föranstaltade en undersökning av logerna samt rättsligt beslagtagande av allt där förefintligt material. Härpå följde en mycket uppseendeväckande process, vilken dock icke kunde rikta sig mot Weisshaupt. Han hade i rätt tid varnats av bröderna i de höga statsämbetena och i de högsta adelskretsarna, höll sig i veckotal gömd och undkom. De i Illuminaterlogerna beslagtagna handlingarna ligga ännu i dag i Münchens arkiv. De blevo på sin tid delgivna alla regeringar, men dessa förmådde icke, tack vare frimurarna i alla Europas regeringar, någonstädes framkalla en avvärjande aktion gentemot detta judiska sällskap av sammansvurna.

Enligt dessa — å Münchens arkiv förvarade — urkunder har Weisshaupt i stora linjer skildrat sitt verks mål och uppgifter sålunda:

"Allenast genom hemlighetsfullhetens tjusning, allenast genom makten av den inre förbundenheten bli tusentals människor i alla delar av världen, framför allt i Tyskland och Frankrike, behärskade av samma vilja, besjälade av samma anda. Av dessa människor bildas genom långsam, fortskridande uppfostran helt nya väsen, som underkastas en osynlig och obekant Överhet i en lydnad som gränsar till vansinne och icke skyr döden. En sådan upprättad legion erövrar sedan i hemlighet hjärtana, omgiver furstarna, länkar utan deras vetskap regeringarna och för Europa dithän, att varje religion blir förklarad förintad, varje monarki nedtrampad, varje medfödd företrädesrättighet ogiltig, att rättsbegreppet självt och varje privategendom avskaffas."

Detta var den stora plan, som omfattades av Illuminater-Orden, den tyska upplagan av Frankrikes judiska höggradsfrimureri — generalstabsplanen för det judiska förstörelsearbetet till upprättande av det judiska världsherraväldet å folkens ruiner.

Weisshaupt hade övertagit organisationsarbetet att ena och sammanfatta hela frimuraredömet i Tyskland och de övriga europeiska staterna i denna generalstabsplan. Detta skulle även komma till stånd på den historiskt bekanta europeiska murare-kongressen i Wilhelmsbad vid Frankfurt am Main 1784. Denna Wilhelmsbadkongress har även antagit bestämda konturer i Goethes världsbild. Den yttre organisationen, den stränga centralisationen av de enskilda logerna kom icke till stånd. Detta strandade på ledarnas för de enskilda logeorganisationerna självhärlighetsdyrkan. icke på någon motsättning beträffande det uppställda programmet eller något avböjande av riktlinjernas marschriktning. Dessa blevo tvärtom allmänt godkända och *till och med mot beslutet att mörda Ludvig XVI och Gustaf III av Sverige höjdes ingen opposition*. Och i denna kongress deltogo så gott som uteslutande män ur de högsta samhällsklasserna, högadel, statsmän, ja kyrkofurstar, och naturligtvis även företrädare för de kungatrogna, gammalpreussiska storlogerna.

Angående dessa beslut av murarekongressen i Wilhelmsbad meddela oss deltagarna själva, såsom *Mirabeau, greve Haugwitz, greve Virieu, pater Abel* och andra.

Greve Haugwitz, preussisk minister och Preussens representant i Verona 1822, efterlämnade en minnesskrift, i vilken han medgav, att han såsom frimurare sedan 1777 handhaft ledningen av landslogerna i Preussen, Polen och Ryssland samt deltagit i Wilhelmsbadkongressen:

"Jag har vunnit den fasta övertygelsen, att allt som skedde i Frankrike sedan 1788, revolutionen och i dess förlopp, mördandet av konungen och alla andra skräckgärningar icke beslutats först 1788 utan att allt blivit förberett redan tidigare under sammankomster, genom ingående undervisning och edliga förbindelser. Enskildheterna av de stora händelserna voro redan fastställda i Wilhelmsbad."

Greve Virieu deltog i kongressen i Wilhelmsbad såsom representant för logen "Till Välgörenhetens Riddare i Lyon" och efter sin återkomst till Paris berättade han därom:

"Jag vill icke berätta något av hemligheterna, som jag bär inom mig, men det enda jag kan säga är, att en så fint spunnen och vitt förgrenad sammansvärjning anstiftas, att religion och regering knappast skola kunna undgå den."

Jesuitpatern Abel förkunnade på en mission i Wien 1899:

"År 1784 utlyste eklektiska logen i Frankfurt am Main en utomordentlig församling (Wilhelmsbad). *Vid denna förde en medlem till omröstning dödsdomen över Ludvig XVI konung av Frankrike, och Gustaf III, konung av Sverige. Denne man hette Abel och var min farfader.* På sin dödsbädd har min fader såsom sin sista vilja uttryckligen efterlämnat, att jag skulle bemöda mig att åter söka gottgöra den skam som tillfogats honom och vår familj. Denna testamentariska bestämmelse av min fader, daterad den 31 juli 1870, har förpliktat mig att avlägga denna bekännelse."

Härtill komma ytterligare vittnesmål från tvenne deltagare i Wilhelmsbad-kongressen, herrarna *de Raymond och Marie de Bouleguey*, vilka omtalas i ett brev från *kardinal Mathieu*, ärkebiskop av Besancon den 7 april 1785:

"År 1784 avhölls en frimurareförsamling i Frankfurt, till vilken även tvenne ansedda personligheter från Besancon, Herr de Raymond, postdirektör, och Herr Marie de Boulegeuey, president i parlamentet, hade inbjudits. *I denna församling beslötos morden å konungen av Sverige och Ludvig XVI.* Nedskrivaren av detta brev efterlämnar denna underrättelse till Herr Bourjon, president för hovets hederskammare."

Enligt denna sedan 1772 utarbetade plan till monarkiens och kristendomens omstörtande i Frankrike insatte frimureriet efter kongressen i Wilhelmsbad, vilken skulle säkra framgången av de revolutionära planerna i det övriga Europa, hela sin kraft. Utföraren av dådet å Gustaf III, Anckarström, var endast det blinda verktyget, i vars hand de hemliga konspiratörerna placerade mordvapnet.

Ett bra tillfälle för

AGENTER

är att upptaga order å våra populära och Mittåldå VÄRME- & SNABBKOKNINGS-PLATTOR. Hög rabatt. Tillskriv

HANDELS- & RADIOFIRMAN "KÄRNAN" Hälsingborg

Världsfrimureriet i försvarsaktion

Den 6—9 september 1934 sammanträdde ett konvent av "Association Maconnique International" (Internationella Frimurareföreningen) i Luxemburg, varvid behandlades frågan om "åtgärder till frimureriets försvar". Kongressen, i vilken deltogo representanter från hela världens frimureri, beslöt snarast inkalla ett nytt konvent, som uteslutande skulle befatta sig med "försvaret av orden, utan hänsyn till logernas ritual och tendens".

Frimurareorden befinner sig i enahanda situation som dess översta herre, judendomen, inför det anryckande Ljuskorset. Tecknen tyda även på en skärpning av dess försvarskamp mot den över hela linjen starkt ökade antifrimureriska aktiviteten. Att det för "Sanning, Rätt och Människokärlek" stridande Brödraskapet alltjämt främst förlitar sig å sina gamla beprövade vapen Mammon och Terrorn, är uppenbart. Vårt på annat ställe återgivna upprop från IX Provinsens Loge-Direktorium till alla "Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i Loger samt Ordförande i Brödraföreningar" om bojkott av Nationen i syfte att komma vår tidning till livs, talar härvid sitt tydliga språk.

I likhet med sin överhet, judendomen, ämnar nu också de konstgjorda judarnas "fria" samfund processvägen söka ruinera sina fiender, samtidigt skaffande sig domstolsutslag å sin egen oskuld. Man kan utgå ifrån. att denna del av försvaret debatterats under konventdagarna i Luxemburg. Från Schweiz ingår nu också meddelande, att därvarande frimurare rest skadeståndskrav å 10,000 franc mot ledaren av schweiziska nationalsocialisterna, major Leonhardt i Basel, för "ärekränkning". Leonhardt hade i sin tidning "Volksbund" karaktäriserat frimureriet såsom organiserat förbrytarevälde.

Det är judendomens sista resurs. när den i dag söker hjälp mot de vaknande folken hos samma folks rättsväsen. Denna spekulation är dock dömd att misslyckas, ty folken ha lidit tillräckligt under det förrädiska judiska vanstyret för att äntligen kunna samla sig till befrielsedåd.

NATIONENS FRIMURARENUMMER

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1 och 2 innevarande år kunna erhållas mot beställning genom insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: Nationen, Box 1145, *Stockholm 16.*

Ur Utlandets Press

Judendomen och Zionsprotokollen

Enligt överrabbin Ehrenpreis "vänta sexton miljoner judar med ängslan" på utgången av processen i Bern, att Zionsprotokollen äro en "förfalskning". Ett annat kronvittne har förklarat, att det här gäller intet mer eller mindre än "Israels ära". Man tyckes emellertid ej allestädes på den judiska sidan vara villig erkänna den gigantiska betydelse Ehrenpreis et Consortes önska tillmäta stundande avgörande i Bern. Den stora judiska tidskriften *American Hebrew* varnar för ett överskattande av sakens betydelse:

Frågan om äktheten av de s. k. protokollen är av ganska ringa betydelse; den kan väl knappast intressera flera än historieforskarna. Ty även om bokens autensitet skulle bevisas — vad skulle detta betyda? Det visade allra högst, att en grupp människor önskat erövra världen; men var finnes ett folk, som ej vid en bestämd epok av sin historia hyst en sådan dröm? Nåväl, låt oss anta, att vissa Israels ledare skulle närt en sådan idé. — Varför icke!

Det ser nästan ut som om man på judiskt håll ville bereda sig på möjligheten av ett nederlag i Bernprocessen, vilken ju i alldeles särskild grad dragit världens uppmärksamhet till icke bara Zionsprotokollen utan överhuvud den faktiska judiska världsimperialism, som på grundval av protokollens teser utvecklat sig. Det var enkelt så länge man kunde "tiga ihjäl" antisemiterna; värre blir det. när man känner sig tvingad gå till försvar: man träffas då av sina egna vapen! Jämförelsen mellan Israels och andra folks imperialistiska strävanden håller emellertid ej, då aldrig ett folk sökt nå sina mål med sådana diaboliska medel som Judafolket.

*

Frimureriet och spanska revolutionen

Frimureriets andel i den röda spanska revolutionen beröres av *La Libre Belgique*, som fastslår, att alla trådarna i upprorsrörelsen löpt samman i enhetsfronten logen — judendomen — kommunismen. Tidningen skriver:

Redan före kriget förstod det till antal ganska obetydliga spanska frimureriet att för sina mål utnyttja landets sociala svårigheter. Den intima förbindelsen mellan spanska frimurarna och de utländska logebröderna kom härvid synnerligen väl till pass. Den blodiga veckan i Barcelona 1909 utgjorde första försöket att ställa Spanien helt under logeherravälde. Företaget misslyckades, men till några allvarligare åtgärder mot frimureriet kunde man ej förmå sig. Själva Primo de Rivera, som eljest visade en sådan stark hand, företog intet avgörande mot frimureriet och den kommunistiska rörelsen. Han underskattade faran, som från detta håll hotade landet.

Därför kunde den första frimurarerevolutionen 1931 lyckas. Logebröderna voro tillräckligt sluga att i början ställa sig under en katolsk och konservativ flagga. Ministerpresidentskapet och inrikesministeriet överlätos åt konservativa katoliker, medan det egentliga aktiva elementet utgjordes av den frimurare-kommunistiska koalitionen. När logernas förstörelsearbete fortskridit tillräckligt långt, kunde man låta den konservativa masken falla. Nu började den i två år varande regimen av kyrkoförföljelser och lagligt organiserat röveri. Spanien "regerades" till avgrundens brant, tills äntligen valen 1933 bragte en ändring.

Regeringen kom i händerna på de moderata radikalerna, som med eller mot sin vilja efterhand måste återgiva majoriteten friheterna. Förvaltningsapparaten som sådan förblev dock liksom tidigare utlämnad åt logebröderna och vänsterradikalerna. Regeringens avvikande från vänsterorienteringen föranledde slutligen logerna att lämna den parlamentariska marken samt organisera det blodiga upproret vintern 1933/1934. För regeringen, vars ledande man var en hög ämbetsinnehavare inom frimureriet, återstod nu endast valet mellan att sträcka vapen inför anarkien eller prestera ett beslutsamt motstånd. Avgörandet föll till förmån för motstånd; härpå inträdde skenbart en återhämtning och lugn. Men i verkligheten fortsattes frimureriets undermineringsarbete, tills det "äntligen hösten 1934 kom till ett nytt blodigt uppror".

I senare delen av La Libre Belgiques artikel påvisas den ödesdigra roll frimurare-emigranterna från Portugal och det med de frimureriska vänsterkretsarna öppet sympatiserande franska sändebudet i Madrid spelade under senaste upproret. — När skola folken taga de självklara konsekvenserna av det numera inför all världen blottade frimureriets verksamhet och skoningslöst utrota detta av judeandan förgiftade, förödande hemliga förbund under Jehovas stjärna?

Fascistiska världskongressen än en gång

Den vid fascistiska världskongressen i Montreux presiderande italienaren Eugenio Coselschi har i en intervju till judiska telegram-agenturen i Rom öppet erkänt, att kongressen konsekvent avvisat tanken på en kamp mot judarna på grundval av rasprincipen. — Judarna kunna således vara lugna beträffande den romersk-fascistiska "antisemitismen".

Coselschi meddelade vidare, att juderesolutionen redigerats av den franske francistledaren Marcel Bucard, i vilkens presidium — såsom tidigare framhållits — sitta ej mindre än 6 judar. Bucard började också upprullandet av judefrågan med en ärebetygelse åt "de i kriget fallna judarna". Den fascistiska resolutionen i judefrågan härrör alltså från judarna själva — judarna i Bucards presidium i Paris, vilka senare naturligtvis handlat i fullaste samförstånd med högsta ledningen i Alliance Israelite Universelle och Grand Orient de France.

De i fascistkongressen deltagande hade tydligen över lag ur antisemitisk synpunkt tvetydiga förbindelser. Det representerade rumäniska "Järngardet" intar t. ex. den principiella ståndpunkten, att pengar från judiska givare äro lika mycket värda i partikassan som dem från kristna givare — ungefär som våra svenska systempartier. Den irländska representanten vid fascistkongressen general O'Duffy, "blåskjortornas" ledare, är enligt "The Fascist" — organ för "Imperial Fascist Leage" — medlem av en frimurareloge. Den svenska delegaten Rutger Essén är sedan gammalt intimt lierad med de Bonnierska kretsarna, vilket han förmodligen även haft att tacka för inbjudan till kongressen i Montreux.

Betecknande är vidare, att världspressen icke hade ett kritiskt ord att säga mot den fascistiska världskongressen och dess beslut i judefrågan. Ingen som helst hetskampanj, såsom eljest när det gäller för judendomen oangenäma saker. Hela tillställningen var uppenbart endast ett försök att genom låtsat positivt ståndpunktstagande i judefrågan locka de i olika länder i nationalsocialistisk anda framväxande folkrörelserna in å den judiskt orienterade fascistiska linjen. Men dessa liksom alla övriga försök att föra folkrörelserna vilse äro dömda att misslyckas!

Är invandring av judar

en lycka eller olycka för oss svenskar? En allvarlig fråga till varje svensk man och kvinna i allmänhet och till riksdagens ledamöter i synnerhet av Svän Bonde. Utkommen av trycket år 1891. — Ånyo utgiven år 1934 under titeln:

EN ANKLAGELSE. — Kr. 1:—.

Förlag Einar Åberg, Råsunda. Postgiro 2854.

Judens väg

Bästa sättet att lära känna juden är att studera hans väg bland andra folk under seklernas lopp, skriver Adolf Hitler i "Min kamp". Det är härvid tillräckligt att taga del av ett enda exempel, och då hans utveckling alltid varit densamma kan det vara lämpligt att i en betraktelse uppdela den i vissa avsnitt, härnedan för enkelhets skull betecknade med bokstäver.

De första judarna kommo — naturligtvis såsom handelsmän — till Germanien vid tiden för romarnas framträngande. Under folkvandringens stormar tycktes de försvunna. Tiden för den första germanska statsbildningen torde vara att betrakta som inledningen till en ny och varaktig judaisering av Mellan- och Nordeuropa. Så började en utveckling, som städse varit densamma eller helt likartad, varhelst judar påträffat ariska folkslag.

a) Samtidigt med de första boplatsernas tillkomst dyker juden plötsligt upp. Han kommer såsom handlande och bryr sig i början ej om att dölja sin nationalitet. Han är fortfarande jude, delvis kanske därför att den yttre rasskillnaden mellan honom och det folk han besöker är för stor, hans språkkunskaper ännu för ringa och det germanska folket för starkt isolerat för att han skulle våga uppträda som annat än en främmande handelsman. Med hans smidighet och de andras oerfarenhet innebär det icke någon nackdel för honom att bibehålla sin judiska egenart, snarare en fördel; man bemöter främlingen vänligt.

b) Efter hand blir han verksam i det ekonomiska livet, ehuru ej som producent utan uteslutande som mellanhand. Med sin tusenåriga affärsvana är han vida överlägsen den tafatte men ärlige ariern, så att handeln snart hotar att bli hans monopol. Han börjar med att låna ut pengar och tar alltid ockerräntor. I verkligheten inför han härmed räntan. Man inser först icke faran av denna nya inrättning, utan hälsar den till och med välkommen till följd av de fördelar den för ögonblicket erbjuder.

c) Juden har blivit fullständigt bofast, d. v. s. han bebor i städerna och samhällena särskilda kvarter och bildar alltmera en stat i staten. Såväl handeln som samtliga penningeaffärer uppfattar han som sitt särskilda privilegium, vilket han hänsynslöst utnyttjar.

d) Penningeaffärerna och handeln ha helt blivit hans monopol. Hans ockerräntor framkalla motstånd, hans alltjämt tilltagande fräckhet i övrigt indignation, hans rikedom avundsjuka. Måttet blir rågat, när han börjar dra in också jorden i kretsen av sina affärsobjekt och förnedrar den till att bli en handels- eller rättare spekulationsvara. Då han själv aldrig brukar jorden utan endast betraktar den som ett vinstobjekt, låter han bonden bo kvar som föremål för den eländigaste utsugning. Motviljan mot den nye ägaren växer hos bonden och övergår så småningom till öppet hat. Blodsugarens tyranni blir till sist så stort, att man sätter sig upp mot honom. Man börjar syna främlingen närmare i sömmarna och upptäcker ständigt nya motbjudande karaktärsdrag hos honom och till sist blir klyftan oöverstiglig.

I bittra nödtider flammar hatet upp mot honom och de utplundrade och tillintetgjorda massorna ta saken i egen hand för att värja sig mot Guds gissel. De ha under loppet av ett par årtionden lärt känna honom och uppfatta hans blotta tillvaro såsom något lika ont som pesten.

e) Men nu börjar juden avslöja sina sanna egenskaper. Med motbjudande smicker ställer han sig in hos regeringarna, låter sina pengar arbeta och försäkrar sig på så sätt om förnyat fribrev att utplundra sina offer. Även om folkets ilska mot denne ständige blodigel understundom flammar upp i ljusan låga, hindrar detta honom icke att redan om några år dyka upp på den ort han nyligen lämnat för att på nytt börja sitt gamla liv. Ingen förföljelse kan avhålla honom från att utplundra sina medmänniskor, än mindre fördriva honom; inom kort är han åter där och är alltjämt densamme. För att åtminstone sätta stopp för det allra värsta börjar man söka undandra jorden hans spekulationer i det man genom lag omöjliggör för honom att förvärva dylik.

f) Efterhand som furstarnas makt ökas, tränger han sig allt närmare inpå dessa. Han tigger "fribrev" och "privilegier", som dessa herrar i sin ständiga penningnöd gärna ge honom mot klingande valuta. Hur mycket han än får betala därför, förstår han i alla fall att på ett par år ta igen sina pengar med ränta och ränta på ränta. Han är en verklig blodigel, som sätter sig fast på det olyckliga folkets kropp och icke kan avlägsnas, förrän furstarna själva på nytt behöva pengar och högst egenhändigt tappa av honom det utsugna blodet.

Detta spel upprepas ideligen, varvid de "tyska furstarnas" roll är lika ynklig som judarnas egen. De voro verkligen Guds straff för sina go-

Herr Gutkind av Sverige

Det tronar en herre i Sveas sal
Och till hans giriga fingrar
Gå knippen av trådar i tusental,
Som kring skrivande slavar sig slingrar.

Han samlar dem alla, och rycker han till,
Så niga och bocka de som han vill
Och göra så lustiga piruetter —
Hans skrivande marionetter.

Fritt efter Bo Bergman.

Taktikens förvillelser

Blad ur min minnesbok

Kravet på "taktik" behärskar allt fortfarande politiken. Alla partier, alla politiker vilja till makten, och de behöva ej länge ha vistats å domänen för att förstå. Väljer man den raka vägen, resas tusen hinder emot en, mångdubblas fiendernas antal, och man ser ingen möjlighet att nå målet. Alltså måste man kompromissa, böja sig för taktikens ofrånkomliga krav. När man en gång nått makten, ges ju alltid möjlighet att rätta till kursen.

Men det finnes ett ordspråk som säger: som man bäddar får man ligga. Där ett finger lämnats uppmjukningen av idealen, där "hänsyn" åt höger och vänster börjat tagas — där äro idealen snart ej mycket värda. Det börjas så ofta med en obetydlig "taktisk" kompromiss till mildrande av motståndet eller inhöstande av en ögonblicklig fördel, men man lär sig i regel hastigt konsten — och en dag är man fången i rävspelets irrgångssalong, utan möjlighet att slippa ut. Detta är den vanliga gången. Människorna ha en förunderlig benägenhet att låta sig besmittas av pesten i politikens träskmarker. Jag känner riksdagsmän, som i begynnelsen erforo vämjelse i atmosfären å Helgeandsholmen men vilka i dag trives där liksom fisken i vattnet. — De acklimatiseras! En 20-årig observation av de politiska förhållandena i vårt land nödgar mig att i dag varna mot de runt omkring skönjbara tendenserna att åter vilja offra åt gamla villomeningar. Den kamp som nu står får icke vara en kamp för makten numro ett utan måste först och sist vara *en kamp för idéerna.*

*

När jag våren 1914 tog initiativ till bildande av Skånska Bondeförbundet, avsågs därmed en politisk folkrörelse i samma anda som den vilken i Tyskland 1933 fördes till makten under namn av nationalsocialismen, ehuru konturerna av programmet för 20 år sedan av naturliga skäl ej kunde bli så distinkta. Man famlade då uti viktiga stycken i mörker och saknade därför ofta möjlighet att kunna parera fiendens lömska stötar. I judefrågan hade man endast dunkla aningar, och någon litteratur på området fanns knappast tillgänglig här i landet. Men efter hand råkade man i kontakt med "männen bakom kulisserna" och lärde känna deras arbetsmetoder.

Efter flerfaldiga på grund av högerns motaktioner misslyckade ansträngningar att öppet få till stånd en bonderörelseorganisation i Skåne inbjöd jag omsider föråret 1914 ett mindre antal kända pålitliga personer till ett hemligt möte å Stadt Hamburg i Malmö. Trots alla försiktighetsåtgärder hade likväl ett svart får lyckats få tillträde till sammankomsten. En av de inviterade hade på eget initiativ medtagit en bekant, nämligen — nuvarande ordföranden i Bondeförbundet Axel Persson i Bramstorp. Persson övervar sammanträdet, tydligen mera som observatör. Någon dag senare fick man läsa en artikel av honom mot planen på ett bondeförbund i det vid denna tid Bonnier-liberala Skånska Dagbladet. Men trots Perssons och andra "bönders" motarbete lyckades rörelsen vinna fast terräng i Skåne. När Skånska Dagbladet sedermera genom undertecknads initiativ övergick i bonderörelsens ägo, hade dock Persson intet emot att antaga ett riksdagsmandat, och efter ytterligare ett antal år tillträdde han posten som — Bondeförbundets partiledare.

Någon tid efter det skildrade startsammanträdet ägde ett nytt möte rum å Hotell Kramer i Malmö, vari bl. a. deltog nuvarande Bondeförbundsrepresentanten i riksdagen Janne Nilsson i Hörby. Efter sammanträdet förklarade Nilsson för mig, att klokheten bjöd honom att tillsvidare stå utanför rörelsen. Men när vi hunnit så långt att det var något att göra av rörelsen, skulle vi stöta på. Mycket riktigt: när tiden för mandatutdelning m. m. var kommen, infann sig Janne Nilsson jämte åtskilliga andra, vilka i dag representera Bondeförbundet i riksdagen.

Taktik!

*

Olsson i Kullenbergstorp hade från början — under de hårda kampåren — ej visat något intresse för rörelsen, men när organisationen i Malmöhus läns valkrets genomförts i praktiskt taget varje socken och ett riksdagsmandat där var att anse som givet, accepterade Kullenbergstorparen i nåd en plats som första man å kandidatlistan.

Vid ett senare politiskt val i Skåne hade distriktsledningen på mitt förslag beslutat gå fram som självständigt parti för att undgå urspårning i det kosmopolitiska träsket. En dag kommer en barsk skrivelse till distriktsledningen från riksdagsman Olsson, vari han under bestämt hot att träda tillbaka ur partiet kräver att distriktsledningens beslut skall återtagas och Skåneorganisationen acceptera den koalition med högern som av "taktiska" skäl erfordrades. Resultatet av Olssons ultimatum blev ett enhälligt vidhållande av beslutet om självständigt uppträdande från distriktsledningens sida.

Vad skulle nu ske? Skulle Kullenbergstorparen göra allvar av sitt hot och utträda ur partiet? Vi väntade alla i spänning, undertecknad med en viss bestämd aning. En dag kom en svarsskrivelse å mitt avslagsmeddelande från riksdagen, vari Kullenbergstorparen med några humoristiska vändningar slog bort hela saken.

Taktik!

*

da folk, dessa herrar, och finna motsvarighet endast i åtskilliga av vår tids ministrar. Vi ha de tyska furstarna att tacka för, att den tyska nationen icke förmådde rädda sig från den judiska faran; de fingo av judarna endast mottaga den tusenfalt förtjänta lönen för de synder de begått mot sina folk. De slöto förbund med jävulen och hamnade hos honom.

g) Sålunda blir det till furstarnas fördärv, att juden snärjer dem i sina garn. Långsamt men säkert lossnar deras ställning till folken i fogarna, i samma mån de upphöra att tjäna dessas intressen för att i stället exploatera sina undersåtar. Juden förstår mer än väl hur det skall sluta, och han försöker så gott han kan påskynda utgången. Han befordrar själv deras ständiga penningbrist genom att alltmer avlägsna dem från deras verkliga uppgifter, han kryper för och smickrar dem, lär dem alla möjliga laster och gör sig allt oumbärligare. Genom sin skicklighet eller rättare sagt frihet från skrupler i alla penningaffärer förstår han att ur de utplundrade undersåtarna ständigt frampressa nya summor, som allt fortare gå all världens väg. Så har varje hov sin "hovjude" — såsom de vidunder kallas, vilka plåga det goda folket ända till förtvivlan och bereda furstarna ständiga nöjen. Vem kan undra på, att dessa människosläktets prydnader till sist prydas också utvändigt och upphöjas i ärftligt adelsstånd, därmed bidragande till att prisge denna institution åt löjet och förgifta den.

Nu först kan juden på allvar utnyttja sin ställning till sin egen fördel. Han behöver endast låta döpa sig för att komma i besittning av alla de möjligheter och rättigheter som tillkomma landets egna barn. Och kyrkan fröjdas över den frälsta själen och Israel över den lyckade svindeln.

h) Judendomen börjar nu undergå en förvandling. Den har hittills utgjorts av judar, man brydde sig ej om att synas vara något annat och kunde det icke heller, då rasmärkena å ömse håll voro så utpräglade. Ännu på Fredrik den stores tid föll det ingen människa in att i judarna se något annat än det "främmande" folket, och Goethe är upprörd vid tanken, att ett äktenskap mellan en kristen och en jude ej längre skall vara förbjudet i lagen. Och dock var Goethe ingen reaktionär eller ens helot; vad som talade hos honom var endast blodets och förnuftets röst. Trots hovens alla skändliga handlingar såg folket instinktivt i juden den främmande beståndsdelen i den egna kroppen och fattade även ställning till honom i enlighet därmed.

Men nu skulle det bli annorlunda. Under loppet av mer än tusen år har juden lärt sig behärska värdfolkets språk i så hög grad, att han nu tror sig kunna våga att för framtiden något mindre betona sin judiska härkomst samt ställa sin "tyskhet" litet mer i förgrunden; ty så löjligt, ja absurt det vid första påseendet må synas, tillåter han sig likväl den fräckheten att förvandla sig till en "german", i detta fall alltså till "tysk". Härmed börjar han ett av de skändligaste bedrägerier som tänkas kan. Då han ej har och aldrig haft något annat av tyskheten än konsten att rådbråka språket, består hela hans tyskhet allenast i språket. Rasen ligger dock icke i språket utan i blodet, vilket ingen vet bättre än juden, som sätter ytterst litet värde på att bibehålla sitt språk men däremot så mycket mer på att hålla sitt blod rent. En människa kan utan vidare ändra sitt språk, betjäna sig av ett annat; men hon kommer att på sitt nya språk uttrycka sina gamla tankar; hennes inre väsen förändras ej. Detta visar sig tydligast hos juden, som kan tala tusen språk och likväl städse förblir samme jude. Hans karaktärsegenskaper ha förblivit desamma, antingen han för tvåtusen år sedan som spannmålshandlare i Ostia talade latin eller som mjölprånglare av i dag köpslår på judetyska. — Han är alltid samme jude.

Skälet varför juden beslutar sig att med ens bli "tysk" ligger i öppen dag. Han känner hur furstarnas makt börjar vackla och söker i god tid en ny plattform under sina fötter. Vidare har hans finansiella herravälde över hela samhällsekonomien redan nått så långt, att han, utan att äga alla "medborgerliga" rättigheter, ej längre förmår stödja den offentliga byggnaden. I varje fall kan ett ytterligare ökande av hans inflytande ej äga rum. Men han önskar bäggedera; ty ju högre han klättrar, desto mer lockande uppstiger ur det förflutnas dimma det gamla, honom en gång utlovade målet, och de skarpsyntaste se redan med feberaktig girighet drömmen om herraväldet över världen rycka inom räckhåll. Sålunda är hela hans strävan inriktad på att komma i besittning av "medborgerliga" rättigheter.

Detta är skälet till emancipationen ur ghettot.

i) Ur hovjuden utvecklar sig så småningom folkjuden, det vill naturligtvis säga: juden håller sig nu såsom förr i de höga herrarnas närhet, ja han försöker snarare än mer tränga sig in i deras krets; men samtidigt försöker en annan del av hans ras att ställa sig in hos det goda folket. Om man betänker, i hur hög grad han under århundradenas lopp försyndat sig mot den stora massan, hur han alltid på nytt obarmhärtigt utpressat och utsugit den; om man vidare betänker, hur folket efterhand lärt sig hata honom därför och till sist faktiskt betraktar hans existens såsom ett himlens straff över de andra folken, kan man förstå, hur svårt det varit för juden att ömsa skinn. Det måste vara ett mödosamt arbete att med ens presentera sig för de flådda offren såsom "människornas vän".

Han försöker nu först att i folkets ögon gottgöra vad han tidigare förbrutit. Han börjar sin förvandling till mänsklighetens "välgörare". Då hans nya godhet har en reell grund, kan han ej gärna hålla sig till det gamla bibelordet, att den vänstra handen icke bör veta vad den högra gör, utan måste — om han vill eller ej — låta så många som möjligt få reda på i vilken hög grad han ömmar för massans lidanden och hur mycket han personligen offrar därför. I sin medfödda blygsamhet utbasunerar han så länge sina förtjänster för världen att man slutligen börjar tro på dem. Den, som icke gör det, gör honom bitter orätt. Inom kort har han lyckats vända upp och ned å saker och ting, så att det ser ut, som om det hittills varit honom som man gjort orätt, och ej tvärtom. De myc-

(Forts. å sid. 6.)

Självständigheten

Var är den svensk, som icke känner harm,
till svärdet rusar glad och lyfter högt sin arm
mot slavar i tyranners sold,
som drista bjuda lag i skydd av utländskt våld?
Var är den äkta svensk, som skulle kunna glömma
på en gång sina fäders blod?
Det ädla blod, de alltid låtit strömma
i frihets, f r i h e t s höga mod?

Vad? Detta folk, som alltid träldom vägrat,
som Engelbrekt har följt, som har med Vasa segrat,
det skulle äntligt nu, av sig, av äran glömskt,
med ödmjukt nidingssmil en annans herrnyck följa?
Ock tigga nåd på havets bölja?
Och utan minsta skymt av någon ädel harm
fegt sticka utländsk dolk uti sin egen barm?

O ära! Gudaglans av våra fäders ära!
Sänd, sänd en blixt att mörkrets hop förfära,
och giv förnyat ljus åt Svithiods gamla lära:
M e d v ä r n a v e g e t s t å l, m e d k r a f t
a v e g e t b r ö d,
e t t ä d e l t l i v, e n ä d e l d ö d!
Så varje ärlig svensk vid sina fäders gravar
svär, att ock stämma in i samma dygdens pris,
och att besinna väl, av andras skada vis,
hur dyrt den heder köpts med blodbestänkta glavar
att narrad av en narr få bli en slav för slavar.

Thomas Thorild.

1918 avflyttade jag från Malmö för att tillträda posten som organisationschef i Jordbrukarnas Riksförbund, den på Skånska Bondeförbundets initiativ grundade riksorganisation, vilken några år senare sammanslogs med Bondeförbundet. Nu började en ännu allvarligare brottning än den föregående i Skåne med de i dunklet spelande krafterna. En av slutakterna utspelades å J. R:s kontor, Mästersamuelsgatan 63 i Stockholm, vintern 1920.

En dag uppvaktas jag å mitt arbetsrum av en gammal bekant från Skåne, högerriksdagsmannen Dan Poppius. Poppius förklarar, att han kom direkt från Allmänna Valmansförbundets arbetsutskott för att å utskottets vägnar förelägga mig ett erbjudande:

Inom Allmänna Valmansförbundet var man bekymrad över den politiska utvecklingen särskilt på landsbygden och önskade samförstånd med Jordbrukarnas Riksförbund. (Jag hade just upptagit arbetet för en sammanslagning av Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund!) Att man vände sig till mig personligen berodde — enligt Poppius — på, att jag var den ende inom J. R:s ledning, från vilken motstånd mot planen kunde befaras. Allmänna Valmansförbundet hade tänkt sig en sammanslagning av J. R:s organisation med högerns å landsbygden under gemensamt namn och gemensamma stadgar. Ville jag acceptera förslaget, var man beredd att garantera mig ett mandat i I. Kammaren jämte vissa andra förmåner. Den nya organisationen skulle kunna påräkna stöd från en betydande del av högerpressen i landet samt solida ekonomiska tillgångar. Poppius försäkrade, att han och jag härefter skulle få makten inom partiet i riksdagen — om jag accepterade A. V:s arbetsutskotts förslag.

Ett gentilt erbjudande alltså!

Jag avböjde likväl detsamma, och det under tämligen eftertryckliga former. Så att herrarna i Allmänna Valmansförbundets arbetsutskott den dagen böra ha fått något att tänka på!

Men de opererande krafterna bakom kulissen nådde i alla fall senare sitt syftemål: att borteliminera den siste väktaren av idéerna å bonderörelsens skans. När sammanslagningen mellan Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund på mitt initiativ — mot högerns spekulationer — senare trots allt kom till stånd, iscensattes en ny aktion: man lät Johansson i Brånalt — "bonden" som brukade hålla försvarsorationer för judarnas djurplågerirätt i riksdagen! — i hemlighet delgiva mina kamrater i J. R:s ledning den osanna upplysningen att jag erbjudit mig att förråda J. R. till Bondeförbundet emot personlig gottgörelse i form av en organisationsledarebefattning inom det nya Bondeförbundet. Ingen annan än den bakom kulissen spelande juden hade kunnat uppfinna en dylik infam lögn. Jag fann den i smyg propagerade beskyllningen för "förräderi" för att jag framdrivit en enighet inom den splittrade bonderörelsen till den grad kränkande, att jag icke ville ha något vidare att skaffa med dessa "förrådda" förrädare av idéerna, varför jag i samband med beslutet om de båda bondeorganisationernas sammanslagning tillkännagav mitt utträde ur rörelsen. Denna var numera kommen under samma makters välde, vilka reglera den övriga parlamentarismen. Mina krafter tillät mig icke att där längre ensam söka värna idéerna mot det allt yppigare streberväldet.

Den vilken ingav "bonden" Johansson i Brånalt den av honom vidarebefordrade osanna upplysningen om "förräderi" från min sida var tydligen ingen annan än en vid denna tid inom J. R. å inflytelserik post anställd person, som samtidigt innehade en funktion inom judarnas "Publicistklubb" och fungerade såsom juden Eliassons i Barnens Dag närmaste man. Vederbörande hade således goda kanaler till J. R:s ledning!

Vi hade inom J. R. olyckligtvis låtit dupera oss av lyckoriddaren professor Wohlins låtsade intresse för rörelsens idéer och anförtrott honom ett mandat i Första Kammaren. När jag för sista gången för omkring ett årtionde sedan vädjade till Wohlin att i riksdagen på allvar upptaga vissa betydelsefulla aktuella spörsmål, fick jag svaret: "Taktiken förbjuder det!"

*

Ur mängden av likartade upplevelser under de senast förflutna två årtiondena, illustrerande "taktikens" spel i modern politik, skall slutligen erinras om en episod i samband med upptagandet av Nationens utgivning 1925.

En dag erhöll jag en inbjudning av den endast obetydligt bekante majoren S. A. Duse till lunch å Hotell Rosenbad. Jag var en smula nyfiken på avsikten med inbjudningen — och förklaringen kom. När majoren under måltiden lagt bort titlarna, sökte han klargöra för mig, att framgången för min tidning vore beroende av att jag undveke att beröra frimureriet, om vilket jag redan haft införda några notiser.

Något år senare sammanträffade jag ånyo med Duse och beklagade mig för honom över en av vissa av frimureriet påverkade organisationer, särskilt Traveller Club, iscensatt prenumerationsbojkott mot Nationen, som i ett slag berövat mig en stor del av mina abonnenter. Duse svarade: "Varför följde du ej mitt taktiska råd som jag en gång gav dig, när jag sade, att förutsättningen för framgång för tidningen var att du ej angrep frimureriet?"

Ja, så ter sig i verkligheten den berömda moderna politiska "taktiken"! Vill man kompromissa bort idéerna, släta över och ingå förbund med sina öppna och beslöjade fiender, är det ingen större konst att "komma fram" till skenbar makt. Men värdet av dylik karriärism är lika med noll. Bonderörelsen spolierades av karriäristerna. En upprepning får nu icke ske beträffande den folkrörelse, som under nationalsocialistiska *frihetsrörelsens* namn går fram över vårt land!

Elof Eriksson.

JUDENS VÄG

(Forts. fr. sid. 5.)

ket enfaldiga tro detta och kunna ej annat än beklaga den stackars "olycklige".

Trots all offervillighet blir juden naturligtvis aldrig personligen utarmad. Ofta äro hans välgärningar blott att betrakta som gödningen, vilken ej strös ut på åkern av kärlek till densamma utan med tanke å eget bästa i framtiden. I varje fall ha alla jämförelsevis hastigt fått veta, att han blivit en "välgörare och människovän". Vilken egendomlig förvandling! Men än mer: juden blir med ens också liberal samt börjar svärma för mänsklighetens nödvändiga framåtskridande. Efter hand gör han sig så till talesman för en ny tid.

Förvisso förstör han allt ohjälpligare grundvalarna för en verkligt samhällsgagnande ekonomi. Å omvägen över aktien tränger han sig in i den nationella produktionens kretslopp, förvandlar detta till en handelsvara och ett spekulationsobjekt och berövar industrien stödet av en personlig äganderätt. Först härmed börja arbetsgivare och arbetstagare på allvar bliva främmande för varandra, vilket utmynnar i den politiska klasskampen. Slutligen växer det judiska inflytandet på det finansiella området med ohygglig fart tack vare börsen. Juden blir ägare eller åtminstone kontrollant av den nationella arbetskraften.

För att stärka sin politiska ställning försöker han nedbryta de rasmässiga och statsborgerliga skrankor, som i början hämma honom vid varje steg. Med all den honom utmärkande segheten kämpar han därför för religiös tolerans — och finner i frimureriet, som helt är i hans händer, ett utomordentligt redskap för att förfäkta och genomtrumfa sina idéer. Regeringskretsarna liksom de politiska och ekonomiska ledarna inom borgarklassen råka genom frimurartecknen i hans garn, utan att de ens behöva ha en aning därom.

Endast de lägre lagren av folket eller det stånd som håller på att vakna till kamp för sina rättigheter och friheter, kan han ännu ej riktigt fånga på detta sätt. Men det är nödvändigare än allt annat, ty juden känner att det är honom möjligt att nå härskarställningen, endast om han har en "pådrivare" bakom sig; en sådan tror han sig se i medelklassen, närmare bestämt dess breda skikt. Men handskmakare och linnevävare kan man icke fånga med frimureriets fina nät, utan här måste tillgripas grövre men därför ej mindre effektiva medel. Sålunda kommer till frimureriet ett andra vapen i judarnas tjänst: *pressen*. Med all sin ihärdighet och duktighet sätter sig juden i besittning av densamma. Med dess tillhjälp börjar han efter hand att omklamra och insnärja hela det offentliga livet samt att leda och påverka det, då han är i stånd att skapa och dirigera den makt, som man i våra dagar känner bättre än för ett par årtionden sedan under benämningen den "allmänna opinionen".

Personligen låtsas han alltid vara oändligt bildningstörstande och prisar varje framåtskridande, d. v. s. mest sådant som leder till andras fördärv; ty all kunskap och utveckling bedömer han uteslutande efter dess möjlighet att befordra hans folks intressen. Där denna möjlighet saknas är han obönhörlig fiende till varje upplysning och hatar varje sann kultur. Så använder han allt det vetande, han inhämtar i andras skolor, blott i sin egen ras' tjänst.

Men dessa sitt folks intressen värnar han som aldrig förr. Medan han synes överflöda av "upplysning", "framåtskridande", "frihet", "mänsklighet" o. s. v., håller han strängt på den strängaste isolering av sin egen ras. Visserligen prackar han då och då sina kvinnor på inflytelserika kristna, men sin manliga stam håller han principiellt ren. Han förgiftar de andras blod; men bevarar sitt eget. Juden gifter sig nästan aldrig med en kristen kvinna, utan den kristne med judinnan. Bastarderna utfalla likväl till fördel för den judiska sidan. I synnerhet en del av den högre adeln har fullständigt gått under. Juden vet detta mycket väl och bedriver därför planmässigt detta slags "avväpning" av de kretsar, från vilka hans motståndare hämta sina andliga ledare. För att maskera sitt förehavande och söva sina offer pratar han mer och mer om alla människors likhet utan hänsyn till ras och färg. Och de enfaldiga börja tro honom.

Då emellertid den främmande lukten alltjämt häftar för starkt vid hela hans väsen, för att i synnerhet folkets stora massa utan vidare skulle låta lura sig, låter han sig avporträtteras av sin press på ett sätt, som alls icke motsvarar verkligheten men å andra sidan är nyttigt för de ändamål han åsyftar. Särskilt skämttidningar bemöda sig att framställa judarna såsom ett litet harmlöst folk, som nu en gång har sina små egenheter — såväl som alla andra — men som i sitt uppträdande, vilket kanske förefaller något främmande, bär prägeln av möjligen komiska men alltid genomärliga och godmodiga själar. Liksom man överhuvud bemödar sig att låta dem verka mera obetydliga än farliga.

Judens slutmål i detta stadium är segern för demokratien eller vad han menar därmed: parlamentarismens herravälde. Den motsvarar bäst hans behov; ty den avkopplar personligheten — och ersätter den med dumhetens, okunnighetens och ej minst feghetens majoritet.

Slutresultatet blir monarkiens störtande, som förr eller senare måste inträffa.

(Forts. i nästa nr.)

Aktuell litteratur

Rekvirera
från Nationens förlag

Kristendomen — den urariska religionen	50 öre
Judarna i Sverige	50 „
Nya upptäckter om Israelsprotokollen	50 „
Kristus var ej jude	25 „

Sändas på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av beloppet jämte 10 öre i porto- och exp.-kostnad antingen i brev eller per postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

NATIONENS KAMPFOND

har under den gångna månaden mottagit ett bidrag av kr. 10:— från "Martin", vilket härmed tacksamt redovisas. Jämte tidigare insända bidrag uppgår kampfonden den 1 mars till kr. 40:—. De insamlade medlen användes i enlighet med förut lämnat meddelande för tidningens ökade spridning.

Fortsatta bidrag emottagas med tacksamhet under adress "Nationens kampfond", postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Var solidarisk!

Nationens kamp för svenska folkets befrielse ur de hemliga makternas våld har krävt och kräver alltfort stora offer. Den av frimurareorden iscensatta, i detta nummer dokumentariskt belysta bojkotten mot Nationen till alla sina medlemmar ger en föreställning om arten av den strid vi föra.

Så mycket nödvändigare är det, att alla som sympatisera med våra strävanden även materiellt stå oss bi i kampen. Våra fiender se, såsom de själva i sina upprop vidgå, i vår ekonomiska ruin enda sättet att kunna hindra framgången av våra idéer. Må våra vänner genom offervillighet för den gemensamma saken hjälpa till, så att fiendens förhoppningar må komma på skam!

Insänd ett bidrag till: *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Även de minsta bidrag emottagas med tacksamhet!

Frankrike regeras av maskerade män

"Antifrimureriska Ligan" för departementet Soire-et Cher har utfärdat nedanstående upprop vilket tillställts samtliga departementets senatorer:

"Rösta ej för en slav! De deputerade, vilka tillhöra frimureriet, äro inga fria män. De lyda befallningarna från detta hemliga sällskap, vars ledare äro dem fullständigt obekanta! Deras röstgivning i parlamentet bestämmes på förhand av denna ockulta makt. Frankrike regeras alltså av maskerade män — föres mot ett mål, som vi ej känna. Skulle dessa män, vilkas främsta omsorg är hemlighållandet av sina handlingar och planer, beslöja sig, om de arbetade för nationens intresse? Över och utanför partierna finnes endast en fiende: frimureriet; ty det är anti-nationellt! Därför bedja vi Eder, våra herrar delegerade: Giv ej Eder röst åt en slav! Röstar Ni mot honom, röstar Ni mot frimureriet, d. v. s. mot det nationella förräderiet!"

Romkyrkan och judarna

Den österrikiske franciskanerpatern Fischer talade för någon tid sedan inför Wiens socialistiska föreningar om förhållandet mellan kyrkan och judarna, särskilt med hänsyn till läget i Österrike.

"Pater Fischer förklarade — skriver wientidningen 'Der Morgen' — att kyrkans slutmål är att vinna judarna, uppnå deras omvändelse. För ögonblicket är dock omvändelsen ej aktuell, då man från dopet har så dåliga erfarenheter. Så mycket viktigare äro strävandena till förståelse, oberoende av omvändelsen. Det består en förpliktelse att ej underlåta att parallellt med omvändelseförsöken fortsätta arbetet för förståelse mellan katoliker och judar. Vi leva gemensamt i en stat, i Österrike, och judarna kunna icke utvandra ur denna stat. Det är därför nödvändigt, att katoliker och judar fördraga varandra."

Också en lösning av judefrågan!

Rasforskning i Japan

Enligt meddelande från Tokio har ett sällskap för rasforskning bildats i Japan med uppgift att utforska den japanska rasens uppkomst samt föra propaganda för en raspolitik bland japanska folket. Sällskapet står under ledning av den framstående rasforskaren Aroschima, vilken uttalat, att syftet med verksamheten framför allt är att bevara japanska folket från en skadlig rasblandning.

"Vulgärantisemitism"

Redaktör Per Dahlberg har i en artikel, rubricerad "Kritik av kritiker" och försedd med den vilseledande underrubriken "Per Dahlberg bemöter nysvensken Engdahl", i Den Svenske Nationalsocialisten tillbakavisat vårt kritiska omnämnande i föregående nummer av Axel Molunds artikel "Det nya Tyskland och vi" i "Nationell Socialism".

Redaktör Dahlberg anmärker på, att vi lagt uttrycket "de stackars" i herr Molunds mun vid refererandet av hans försvar för judar och frimurare. Vi poängterade dock, att de citerade orden voro våra egna genom att placera dem inom parentes, såsom plägar ske i dylika fall. Enligt vår framställning hava vi — menar D. — "ej förstått ett dyft" av artikeln. Han yttrar vidare, att "det finnes människor som så ensidigt isolera sig i antisemitismens spörsmål att de, bildlikt talat, ej kunnat halka på ett bananskal ute på gatan utan att tro att judarna varit framme och drivit sitt djävulska spel" och att de "ingenting annat se än judar och åter judar samt dessutom frimurarnas dunkla ränker ... Det är just denna spöklika skuggrädsla ... vi nationalsocialister i N. S. A. P. måste hålla borta från våra leder".

Vi tillbakavisa red. D:s insinuationer. Vad vi under ett årtiondes upplysningsarbete framfört beträffande judendomens ränkspel har till alla delar visat sig hålla inför verkligheten. Vitsen med bananskalet var ingen herr Dahlbergs egen uppfinning; den brukades första gången mot Nationen av Konrad Hallgren i "Spöknippet" i syfte att förlöjliga vårt upplysningsarbete i judefrågan. Red. Dahlbergs kritik av vår framställning av förhållandena i samband med den stora franska revolutionen blottar en sådan brist på insikter å området, att ett meningsutbyte här förefaller oss lönlöst. Det har aldrig varit vår avsikt att på något sätt söka förleda N. S. A. P. in på oförnuftets vägar. Vi förbehålla oss dock att i vårt upplysningsarbete få följa vår egen övertygelses väg.

Det fanns emellertid poänger i Molundska artikeln som icke kunde undgå att förvåna. M:s inledande eloge till Per Engdahl och frimuraresystern grevinnan Willamowitz-Moellendorff föreföll tämligen omotiverad ur nationalsocialistisk synpunkt. Det längre fram i artikeln starkt markerade avståndstagandet från "vulgärantisemitismen" överraskade efter nämnda inledning mindre. Under senaste månaderna — sedan vi på allvar tagit itu med frimureriet — har flerstädes i landet och även inom N. S. A. P.-kretsar liknande förebråelser riktats mot oss. Att det här rört sig om någon slags påverkan från frimurarehåll, synes oss självklart, så mycket mer som den antinationalsocialistiska frimurarekampen i Tyskland i senare tid med särskild skärpa vänt sig mot just de båda personer, som Molunds artikel främst utpekade såsom "vulgärantisemitismens" företrädare, general Ludendorff och "Der Stürmers" utgivare, frankenledaren Julius Streicher, två av de män vilka Tyskland vid sidan av Adolf Hitler främst har att tacka för sin befrielse ur judeherraväldet.

Såväl general Ludendorff som Julius Streicher ha klart tagit ställning mot just vad som avses med benämningen "vulgärantisemitism", d. v. s. oreflekterat framskapande av pogromstämning. De ha sina distinkta program för judefrågans definitiva lösning efter praktiskt-vetenskapliga linjer. Att under dylika förhållanden taga avstånd från dem såsom "vulgärantisemiter" vittnar om mindre gott omdöme och allra minst om någon äkta nationalsocialistisk uppfattning. De taga säkerligen liksom vi den Molund-Dahlbergska förebråelsen för "antisemitism in absurdum" med jämnmod. Nationen har tydligare än någon annan svensk tidning betonat, att judefrågan ej får lösas i vulgärantisemitisk anda utan med kallt huvud, efter vetenskapligt-praktiska grunder, och detta ha vi gjort det så kraftigt, under anförande av ett detaljerat program, att ett missförstånd borde varit uteslutet.

Då Dahlberg förebrår oss att ej ha förstått vad vi läst av Molunds artikel, kan det vara på sin plats att här återgiva några utdrag:

"I en tid då den tyska nationalsocialismen icke hade nått målet, valde vi gemensamt forngermanska symboler för kamp, symboler som strängt taget ha starkare hemortsrätt i Sverige än i Tyskland ... Nationalsocialistiska Arbetarepartiet har (till skillnad från Furugårdspartiet) konsekvent kämpat för en *svensk* nationalsocialism. Vi ha byggt på vår historias lärdomar, men vi ha visligen aktat oss för att i likhet med vissa naziserande splittergrupper införliva borgerliga fördomar i vår åskådning i den fromma tron att vi därigenom gjort svenskheten en tjänst.

Det svenska folket är världens renaste nordiska. Nationalsocialismen, den nordiska tankens renässans, kan därför hos oss förverkligas som ingenstädes annars och varje annat folks försök att renodla dessa idéer måste fastna i bastardiseringens gungfly ... Vi bedöma det nya Tyskland välvilligt och Hitler beundrande, men vi akta oss för tyskeri. Detta i all synnerhet som stora delar av det tyska folket icke är nordiskt ... Sverige är och förblir nationalsocialismens enda rätta fosterland ... Vi behöva ej segra med överrumpling, ty vi veta att nationalsocialism och sann svenskhet äro identiska begrepp. Det tyska programmet var ett hastverk, präglat av de på landets utrikespolitiska olyckor förorsakade mindervärdighetskänslorna. Vårt program är frukten av sju års svenska socialistiska erfarenhet och vi vilja som grund för vår propaganda lägga den saklighet och det faktiska vetande som ensamt kan övertyga en svensk.

Det som tyskarna överlämnat åt slumpen, den praktiska utformningen, kunna vi genom ett omsorgsfullt förarbete från början ge slutgiltig karaktär. Vår socialism blir alltså en ekonomisk realitet. Lika verklighetsbetonad är vår inställning till judefrågan. Medan tyskarna sökte vältra allt ansvar för sina olyckor på judafolkets skuldror och t. o. m. tillgripit ren historieförfalskning för att kunna bevisa judarnas och frimurarnas skuld till all världens ondska, taga vi bestämt avstånd från varje form av vulgärantisemitisk spökrädsla. Vår inställning är helt beroende på förjudningen inom vårt ekonomiska och kulturella liv. Den svenska judefrågan är knappast någon rasfråga och givetvis ej heller någon religionsfråga. Den är ett dominerande maktpolitiskt problem. Hur den judiska andan i vårt ekonomiska liv skall förintas och den judiska diktaturen över vårt kulturella liv skall krossas, se där den svenska judefrågan! Judefrågans lösning har alltså till stor måtto karaktären av självprövning och har hos oss en positivt uppbyggande halt, som saknades i Tysklands av Ludendorff och 'Der Stürmer' ledda opinion".

När vi om detta självförhärligande uttalande använde beteckningen "milt sagt barnsligt", var det ej någon sträng betygsättning. Man hade på grund av artikelns prononcerade läggning berättigats till ett betydligt allvarligare omdöme. Molunds programutläggning gick förövrigt väl i stycke med den av frimurareorden i olika länder under samma skylt och tecken ("N. S. B.") startade "nazismen" i syfte att förhindra en äkta nationalsocialism. I den svenska frihetsrörelsens eget intresse hoppas vi, att det här blott rört sig om en blunder, en episod utan betydelse.

E. E—n.

Läsvärd Litteratur

"Jüdischer Imperialismus" av *Gregor Schwartz-Bostunitsch.*

"Jüdischer Imperialismus" åskådliggör på ett glänsande sätt den judiska världsmekanismens maskineri och avslöjar trådarna mellan judendomen och frimureriet. Erhålles direkt från U. Bodung-Verlag, Gartenstrasse 38, Erfurt, pris häft. Rmk. 4:—, inb. Rmk. 5:50.

TALMUD

(*Forts. fr. sid. 1.*)

judarna i deras liv och verksamhet och som går ut på att de äro det "utvalda egendomsfolket", vilket ensamt äger rätt till denna världen. De skåda med förakt ned på alla andra folk, som de betrakta som "orena". Rabbiner tala i Talmud med avsky och förakt om de icke-judiska folken (gojim, akum) och placera dem å djurens nivå. Ur dylika vansinniga föreställningar drager så den rabbinska skarpsinnigheten den "logiska" konsekvensen: äro alla icke-judar att anse som djur i människogestalt, så kan det ej heller ges några sedliga förpliktelser mot dem, och de kunna ej göra anspråk på mänskliga rättigheter.

Icke-judar äro även enligt rabbinerna rättslösa. Man tillerkänner dem blott så mycken mänsklig rätt som de judiska intressena ovillkorligen kräva; för att som judarnas arbetsdjur kunna prestera ett fullgott arbete måste de åtnjuta ett visst underhåll. Men klokheten bjuder juden att ej öppet visa sitt hat och förakt, så att han ej må ådraga sig de till antalet överlägsna gojims ovilja. Därför påbjuda rabbinerna strängt hemlighållande av deras läror och lagar. Ja, Talmud hotar var och en som undervisar en icke-jude i dessa läror med döden.

Enligt Talmud äro judarna i egenskap av Guds barn de enda fullt berättigade människorna. Världen är till endast för deras skull, given dem såsom egendom av deras gud Jahwe. Allt vad där finnes tillhör rättmätigt endast dem och vad andra människor äga äga de med orätt. Juden begår heller ingen synd, när han tillägnar sig främmande folks ägodelar, tvärtom! Och varje medel är honom härvid tillåtet. Han måste blott iakttа försiktighet, så att ej judendomen må komma i vanrykte eller, såsom termen lyder, "att namnet icke må bliva vanhelgat".

Alla icke-judar äro enligt Talmud orena varelser, med vilka juden i möjligaste mån bör undvika beröring. Ja, på ett ställe lär den judiska lagboken, att juden bör göra allt på annat sätt än icke-juden, på det att han intet må ha gemensamt med honom. Hebreerna skriva också från höger till vänster och börja läsa från slutet i sina böcker. Icke-judarna äro skapade uteslutande för att dag och natt betjäna juden, och endast härför ha de erhållit människogestalt. De likna juden endast såsom apan liknar människan.

Juden känner inga moraliska eller rättsliga plikter mot icke-juden. Allt vad rabbinerna föreskriva av sedliga förordningar gäller endast för jude gentemot jude, d. v. s. stam- och trosfränder emellan. "De andra äro undantagna", bruka rabbinerna uttryckligen tillägga. Mot icke-judar är därför också tillåtet: ocker, list, lögn, hyckleri, undanhållande av hittegods, mened samt allt avhändande av egendom. I Sepher Ik. 92, 1 kap. 25 säger rabbinen Albo, att Jahwe givit judarna herraväldet över alla folks gods och blod. I Sohar 111, 14, 3 heter det: "Vi hava mottagit den lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl." Och Jalkut Schimoni F. 245 skriver: "Den som utgjuter blod av de gudlösa (icke-judar) bringar Jahwe ett offer."

Liksom judarna icke vilja ha något gemensamt med andra folk ha de även sin särskilda gud, som de kalla Jahwe och som de skildra såsom en hatets och den blodtörstiga hämndens gud. De ägna Jahwe, vilken är uppfylld av vrede och hat mot alla andra folk, sin stora kärlek. Han giver också sitt utvalda folk i uppdrag och som lön att bemäktiga sig alla världens rikedomar samt att utrota alla övriga folk, såvida de icke vilja vara judarna underdåniga. (5 Mosebok 7, 16: "Du skall förtära alla folk, som Herren skall giva dig").

Mot denna judarnas dyrkan av mörkrets och lögnens andeväsen förkunnade Kristus läran om den Himmelske Guden, ljusets, sanningens och kärlekens eviga och allsmäktiga andeväsen, ehuru vår tids skenkristna kyrkosamfund intet förstått och i sin blinda enfald söka inbilla sig, att Israels Jahwe var densamme som Kristi Gud. När Abraham kom till Kanaan, dyrkade de där boende folkstammarna vid offerplatsen El-Elion, ljusets och sanningens ande, och de fruktade El-Schadai, mörkrets och förstörelsens onda genius. Det var med denne El-Schadai Abraham sedermera ingick sitt förbund. I grundtexten Mosebok 12, 1—2 heter det ju: "Då syntes Jahwe och sade: jag är El-Schadai och vill ingå ett förbund med dig...". Abrahams förbund var således ett förbund med den onde anden — såsom även tydligt framgår såväl av den judiska religions- och lagläran i Talmud som av Judafolkets hela historia, icke minst i den tid vari vi leva.

Vi återkomma till ämnet.

Judarna och tyskbojkottens fiasko

Den judiska bojkottens mot Tyskland fiasko vidgås av engelska judendomens organ "Jewish Chronicle" i en artikel "Var är världssamvetet?" De engelska Mosley-fascisternas språkrör "The Blackshirt" kommenterar uttalandet:

"Ett av de huvudklagomål som det judiska bladet anför är, att regeringarna icke understödja bojkottplanen mot Tyskland. 'Beskåda — så skriver Jewish Chronicle — vad som under senaste veckorna utspelats inför våra ögon! Judarna ha förklarat bojkott mot tyska varor. Genast förnams ropet, att den judiska bojkotten stod i strid mot de nationella intressena här i England och i utlandet. Ledarna för Sydafrikas regering ha öppet utdömt bojkotten inom sitt område och ha nu med Tyskland träffat ett avtal om varuutbyte, som omfattar 2½ miljoner och genom vilket de judiska bojkottssträvandena kunna omintetgöras.' Efter att vidare ha omnämnt U. S. A. och Australien förklarar slutligen det judiska bladet: 'Regeringarna sympatisera med vårt folk. Men bojkott? Det är en helt annan sak! Nationella produkter måste finna en marknad. Det gör oss ont, men vårt ekonomiska välstånd kommer först'."

The Blackshirt fogar till denna judiska klagan över bojkottfiaskot följande reflexion: "När vi betänka att i de olika länderna judarna utgöra från 0,5 till 2 % av hela befolkningen, inse vi det absurda i deras fordringar. Nationella intressen, ja världsintressen skola komma först i andra rummet — och så påstå judarna, att de äro goda och lojala medborgare i de länder där de leva och att de alltid ställa sina värdfolks intressen främst!"

2 st. 25 cm elektr. inspelade

Grammofonskivor gratis

samt katalog över grammofonskivor utdelas som reklam till varje grammofonägare som ins. namn och adress. Önskas skivkatalog torde 30 öre i frim. bifogas. Tillskriv

HANDELS- & RADIOFIRMAN
"KÄRNAN"
Hälsingborg

En vacklande tron

De nordiska folkens själasörjare numro ett, israeliten Karl Otto Gutkind-Bonnier, judebolsjevismens store andlige banérförare och vägröjare, börjar se sin härlighets tron vackla. De i bojor slagna äro i färd med att spränga fjättrarna.

För Sveriges vidkommande var Gutkinds roll av folklig själasörjare redan länge känd, ehuru Hans Härlighet omsorgsfullt undvek att i denna sin egenskap synas för publiken, vilken ingivits tron att det var dess egen röst som talade i judebladen. Författare och journalister utge sig visserligen för att tjäna det "suveräna" folket, men de avse ju därmed ej svenska folket — såsom detta i enfald trott! — utan det utvalda "egendomsfolket", israeliterna.

Genom Gutkind-Bonniers i vårt förra nummer omnämnda inskridande till Nationens och Sinristis bojkottande av finsk press — vilken order lydigt togs ad notam av Hufvudstadsbladet och andra ledande finska tidningar — blottades i ett slag hans diktatoriska ställning jämväl inom "finsk" opinion. Där liksom här dansa tidningsutgivare och journalister — jämför vår teckning å sid. 4! — efter Herr Gutkinds pipa.

Men dagen för Herr Gutkinds fall från sin tron närmar sig!

Tysklands seger i Saar

"Saar är av allt att döma såsom källa till fara för Europas fred avvecklat — skriver 'The New Republique' i New York. — Den uppnådda enigheten (mellan Frankrike och Tyskland) bevisar, att såväl Frankrike som folkförbunds-kommissionen ha sett handskriften på väggen och nu betrakta en tysk seger 13 januari som ett bestående faktum. Frankrike skulle aldrig ha godkänt utgången, om minsta hopp förefunnits att i plebiscitval kunna upprätthålla Status quó. Den franska kapitulationen innebär faktiskt en förkunnelse till de röstande i Saarområdet, att varje röst mot Tyskland var en bortslösad röst."

Judas vittnesmål i Bern-processen

Förutvarande chefen för zaristiska Ochranan generalmajoren *Globatschow* publicerar i "Welt-Dienst", Erfurt, en kategorisk dementi av de uppgifter judevittnet Burtzew lämnat inför domstolen i Bern angående påstådda utsagor av generalen till nämnde Burtzew. Dementin lyder:

"I några av den ryska emigrationens tidningar återgivas skildringar av W. L. Burtzews uppträdande såsom sakkunnig och vittne inför den schweiziska domstolen i Bern, vilken undersökte härkomsten av de Zionistiska Protokollen, varvid Burtzew till bekräftande av sina utsagor åberopade sig på mig.

Utan att beröra frågan om protokollens tillkomst ber jag Eder, Herr Redaktör, i sanningens intresse bereda plats i Eder ärade tidning för följande förklaring:

1) Med W. L. Burtzew har jag aldrig samtalat om de Zionistiska Protokollen och allt vad han inför rätten utgivit som mina ord är frukten av hans fantasi.

2) Likaså har jag aldrig underhållit mig med någon som helst agent angående uppkomsten av Zionistiska Protokollen; så mycket mindre kunde jag för dem ur mina memoarer föreläsa tvenne angivna kapitel beträffande dessa protokoll som i memoarerna ej ett ord står skrivet om protokollen.

3) Om herr Burtzew påstår, att mina samtal med hans agent i denna fråga befinna sig i hans ägo i skriftlig form, är detta helt enkelt en uppfinning av denne agent.

4) Gendarmeriöversten Pyramidow, som enligt herr Burtzew varit min medarbetare, kunde i verkligheten ej vara det, då han omkom vid störtandet av en åskådaretribun i Petersburg vid ett stapellopp av ett pansarskepp 1903, då jag ännu icke tjänstgjorde i gendarmerikorpsen".

Ja, så mycket var det judiska vittnet värt!

Förbud mot hemliga sällskap!

(*Forts. fr. sid. 1.*)

oss från Finland, att en medlem av finska riksdagen beslutat framlägga en motion om förbud mot hemliga sällskap. Senare inberättades emellertid, att den finska riksdagsman, som skolat framlägga motionen, av sitt parti hade tvungits inhibera densamma på den grund, att motionens framläggande ovillkorligen skulle medfört att partiets alla tidningar fråntagits sina annonser och därigenom ställts utan möjlighet att ekonomiskt bestå. I Finland liksom i Sverige sitta edsvurna frimurare i ledningen för de flesta stora annonserande företag.

Frimureriet representerar främst det nationella förräderiet, sveket mot det egna folket, mot den svenska folkgemenskapen. Det är ofattligt, att Sveriges statsöverhuvud kunnat finna det förenligt med sin ställning och sina plikter mot land och folk att uppträda som beskyddare för ett hemligt internationellt sällskap, vars hela tillvaro, väsen och verksamhet stå i uppenbar strid mot den svenska författningens anda och svenska folkets sanna väl. När en terror sådan som IX Provinsens Loge-Direktorii mot Nationen iscensatta tolereras inom orden, kan man tänka sig vad som eljest anses tillåtet. Hur mycket farligare måste icke ett dylikt tvång från en hemlig världssammanslutning vara för staten, då medlems lydnadsplikt gäller *alla* utgående befallningar, tillåventyrs även sådana som i sina konsekvenser kunna leda till landsförrädiska handlingar! Denna reflektion är så mycket mera motiverad som den antifrimureriska litteraturen i olika länder har att uppvisa talrika exempel av dylikt slag. Redan den under ordens hägn genomförda förjudningen i vårt land framstår som ett nationellt förräderi.

En nationell restauration i Sverige förutsätter i första rummet förbud för och upplösning av alla hemliga sällskap. Frimurarorden är främsta hindret för förverkligandet av en sann svensk folkgemenskap. Den måste därför försvinna!

Ett manifest

Den i London på engelska utkommande judiska tidskriften "Världsjudendomen" innehöll nyligen ett märkligt upprop av en viss Herald Soman, ordförande i "Världsjudendomens judiska sällskap och broderskap", varigenom judendomens karaktär av en internationell gemenskap utan rätt till medborgarskap hos andra folk tydligt ådagalägges. I manifestets inledning uppfordras judendomen att åter upptaga sin utvecklings väg. Förebråelser riktas mot 17 judiska medlemmar av engelska parlamentet för att ha glömt att de äro judar. Soman fastslår, att det icke finnes några engelska judar:

"I kunnen icke vara några engelska judar. Vi äro en ras och endast såsom ras kunna vi fortbestå. Vi kunna vara medlemmar av en cricket-club, men 100-procentiga engelsmän kunna vi icke vara. Vår mentalitet är den hebreiska karaktärens, som skiljer sig från en engelsmans. Låt oss öppet förklara och fastslå, att vi äro internationella judar. Folkförbundet har svikit, svikit i den grundväsentliga uppgift, varför det bildats, d. v. s. i skyddet för minoriteterna. Judarna ha därför försökt själva lösa sina problem genom bojkottens vapen. Bojkotten är dock ungefär lika med flugan, som går löst mot elefanten. Skulle en judisk världsorganisation vända sig till folkförbundet, tror jag med tillförsikt att den skulle vinna beaktande."

I belysning av detta auktoritativa utlåtande i världsjudendomens namn framstår icke minst våra svenska judars och deras medlöpares deklarationer om hundraprocentig solidaritet med svenska värdfolket i en underlig dager.

*

Status quo — världskommunismens organ

Om någon ej förut vetat vad Status quo-ståndpunkten i Saar i verkligheten innebar, så har Sovjet självt nu sörjt för att inga tvivel skola behöva råda. Det parti-officiella kommunistiska organet "Tschernomorska-Komuna" i Odessa uppenbarar i en artikel "Kampen i Saarområdet och om Saarområdet" de mål som kommunistiska partiet fullföljt i Saarområdet. Det heter däri:

"I spetsen för kampen för Status quo inträdde kommunistiska partiet. Genom kommunistiska partiets initiativ bildades i Saarområdet enhetsfronten, som inträdde för Status quo. Genom kommunistiska partiets initiativ uppstod i Saarområdet en folkfront, vilken fordrade bevarandet av Status quo. Kommunistiska partiet förenade intimt denna kamp med kampen mot imperialismen och bourgeoisien. Det förklarade för massorna, att Status quo och kampen därför endast utgjorde en episod i proletariatets allmänna kamp för sin befrielse".

Resultatet av den etablerade "folkfronten" under ivrig medverkan av vår kungliga svenska regeringspress blev emellertid — som vi veta — skäligen magert!

Judarna önska Tysklands återinträde i N. F.

"Sett från de judiska intressenas synvinkel bör — skriver 'Jewish Daily Bulletin' i New York — Tysklands återinträde i folkförbundet godkännas. Det skall vara till fördel för den tyska judendomen. Man kan vänta sig att, om Tyskland åter ansluter sig till folkförbundet, ett starkare moraliskt tryck genom delegationen i Genève skall kunna utövas å den nationalsocialistiska regeringen med avseende å judefrågan i Tyskland. Tysklands isolering, som även för med sig ett försvagande av den nationalsocialistiska ställningen, betyder samtidigt en isolering av den tyska judendomen. Läget för judarna i Tyskland kan säkerligen icke bliva sämre, om Tyskland åter ansluter sig till folkförbundet. Tvärtom kunna förhållandena för judarna därigenom förbättras."

*

Oenighet i bojkottfrågan

Inom judendomen själv råder ingen enighet rörande världsbojkotten mot tyska varor, förklarar "New Yorker Staats-Zeitung". Statsrådspresidenten Bernard S. Deutsch i New York har uttalat i en synagoga, att han i fascismen såg en fara som hotade också Förenta Staterna. I synagogan uppträdde vidare juden Josef Proskauer och deklarerade, att han var emot en organiserad bojkottrörelse mot ett land, med vilket U. S. A. levde i fred och vänskap. Judiska världskongressen var intet annat än ett vapen, som satts i händerna på antisemiterna. Bernh. Deutsch förklarade slutligen, att de tyska judarna invaggat sig i säkerhet och nu måste umgälla sitt saliga förtroende. Även i U. S. A. hotade en liknande fara.

Nationalsocialistisk litteratur:

Hitler: Min kamp, pr del	Kr.	7:50
Hitler wie ihn keiner kennt	„	3:85
Ludendorff: Frimureriets avslöjande .... pr del	„	2:—
Nicolai-Lagman: Lag o. Rätt	„	2:50
G. G.: Henry Ford om Judarna	„	2:50
Fritsch: Storfinansens synder	„	1:25
Världsfronten mot Juda	„	1:50
Resan till det okända landet. Tyskland 1933	„	1:50
Svän Bonde: En Anklagelse ..	„	1:—
Cederholm: I Tjekans klor ..	„	1:50

Ovanstående kan rekvireras från

Svenska Bokhandeln, Malmö

Sändes portofritt om beloppet först insättes å postgiro 37522.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 18. Postgiro 3443.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 MARS 1935

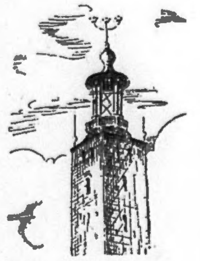

Vida Världen

Krigiska barmhärtighetsutövare

Hans Härlighet Presidenten i den humanitära Frimurareordens IX Provins-Loge-Direktorium, Vise Brodern-Över-officianten-Revisionssekreteraren Yngve Georg Wisén har till alla Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i Loger samt Ordförande i Brödraföreningar inom Provinsen låtit utgå en krigsförklaring mot Nationen. Det märkliga aktstyket är återgivet å vår tidnings första sida — en storartad illustration till den ideella Ordens välgörenhetsutövning.

Ack, vi förstå så väl oron inom den Salomoniska Kretsen över våra små indiskreta avslöjanden rörande deras dyra hemligheter. Men ej desto mindre beundra vi deras heroism: att ha vågat uppta vår kastade handske! Murslevens Folk under Davidsstjärnan är tydligen redo att likt de forna tempelriddarna kämpa och offra för sin heliga sak — för "Sanningen, Rätten och Människokärleken", såsom den Vise Salomo fattat dessa höga begrepp. De tveka ej ens att omgärda sina länder och ikläda sig vapenrustning gentemot en så fruktansvärd fiende som — Nationen.

Men i medvetande om vår suveräna överlägsenhet över de anstormande krypen i Världsbrödraskapet taga vi krigstjutet med ro. Befallningen till de edsvurna att ej läsa Nationen — på det de icke andligen må förgås — samt att bistå det Heliga Kungliga Loge-Direktorium i dess förtvivlade kamp för vår tidnings ekonomiska tillintetgörelse avslöjar idealismen inom Orden.

För Barmhärtighets-Orden är Nationen lika med Satan, för vars argan list Brödernas själar måste frälsas. Detta visste vi förut, men det fägnar oss att ha fått skriftligt: ty det finnes folk, som endast tro vad de se skrivet. Mystiken kring Salomos Tempelbyggares välgörenhet skingras alltmer.

*

Helgedomen utlämnad åt marknadsgycklet

När det emellanåt hänt att Salomos Tempelbyggare av någon helgerånare störts i sitt ädla värv, har det varit bruk ligt att till uppmärksamhetens avledande inscenera galghumoristiska akter. Trots alla dyra eder och stränga vaktanordningar tränger då och då en ljusglimt ut ur det Allra Heligaste, vanhelgande namnet.

När de profanas uppmärksamhet blivit för närgången, har man brukat låta sina proselyter i fjärmare led predika å torgen om Orden såsom ett svart magi utövade mystiskt samfund, som slaktar och äter barn vid sina hemliga sammankomster. Det var kantänka en enkel sak att sedan bevisa, att det "svarta förtalet" mot Orden verkligen var förtal. Slutet på det hela brukade bli, att folket fick sig ett gott skratt och kände sig övertygat om Ordens oskyldiga karaktär. — Kritiken var tystad, Salomos Tempelbyggare kunde ostört fortsätta sitt "välgörenhetsarbete".

Kväll efter kväll bevittnas nu, hur meningheten i Kungliga Dramatens salonger kiknar av skratt över de roliga Bröderna i Logen Ädelstjärnan. Ja, i går var succéspjäsen å Dramaten den religionsbolsjevikiska "Guds Gröna Ängar", i dag är den "Kvartetten som sprängdes". Det förstnämnda stycket gick i offensivens tecken. Det sistnämnda går mera i defensivens. I Ädelstjärnans Tempel se vi hur oskyldigt logelivet i själva verket är: man roar sig medels lustiga ceremonier under reflexskenet från Davidsstjärnan, och när Bröderna spankulerat omkring tillräckligt länge i sin ordensgrannlåt, sörjes för magens bästa.

Folk gå hem från Dramaten tacksamma över det goda skratt de fått och det faller ingen in att tro, att det skulle kunna ligga något allvar bakom ceremoniel och skeende inom logens slutna väggar. En och annan menar kanske, att Bröderna — när allt kommer omkring — äro Stora Barn, men också den smäleken måste varje Sann och Äkta Broder bära, när det gäller skyddet av Ordens *verkliga* hemlighet — den vilken den "flammande" Davidsstjärnan symboliskt täcker.

*

Sekretess kring Partiernas mutor!

Några uppenbart mindre väluppfostrade representanter för vårt Kungliga Marxistparti ha begått indiskretionen att i Riksdagen begära bokföringsskyldighet för Partierna över lag. Att ingen förståndig person inom församlingen kunnat förhindra en dylik malör! Aschberg Et Consortes ha tydligen brustit i övervakningen. Men lyckligtvis finnes det ett Första Lagutskott, som har en vid och djup papperskorg — för omogna projekt.

Räddaren-Utskottet menar i avslagsyrkandet, att en lag så lätt kan kringgås. Ja, det veta vi! Själva Grundlagen kringgås lätt och lekfullt, när så passar Demokratiens Styresmän. Var ha vi förövrigt den lag som ej kringgås? Opassande bidrag till Partiernas kassor — d. v. s. de väsentliga bidragen — är det den enklaste sak i världen att dölja, försäkrar Utskottet. Och så skulle blottandet av Partiernas finanshemligheter leda till trakasserier och förföljelser, ja valhemligheten äventyras. Tänk bara på allt skriket kring Ivar Kreugers "gåvor" till Partierna!

Naturligtvis har Första Lagutskottet rätt. Demokratiens finansiärer, våra Bankfurstar, Storjudar och Truster Etc., komme att söka sig nya former för "välgörenhets"-utövning. "Gåvorna" från Kreugrar, Wallenbergare, Bonniers, Spritcentralen, Ashberg, Moskva etc. skulle hädanefter lämnas under andra, ehuru fullt oantastliga former. Ivar Kreuger ville ju ej vara sämre än de andra Matadorerna, ville spela en politisk roll, ha möjlighet att i det offentliga livet bevaka sina små intressen — detta som Lindmans-högern i dag så vackert kallar "folkgemenskap".

Herrar Partiledare kunna alltså sova lugnt!

*

För tidigt segerjubel

Efter genomförandet av den röda novemberrevolutionen 1918 grepos Israels barn av en segeryra, liksom voro de för evigt vordna herrar i "Michels land". Medan Broder Scheidemann 9 november från rikskansliets fönster i Wilhelmsstrasse talade till de upproriska matroserna om "folkets seger över hela linjen", hissades den alljudiska frimurareorden Bné Briths blåvita flagga å Brandenburger Tor i Berlin såsom en symbol å *viket* folks seger talet gällde. Det var icke det tyska folket, halvt förhungrat och blödande ur tusen sår, som stod som segrare; nej, segraren var Juda!

Någon blygsamhet eller överdriven försiktighet vinnlade man sig ej längre om. Segern var så fullständig som gärna möjligt. I riksregeringen sutto judarna Haase och Kautsky i utrikesministeriet, Cohn och Herzfeld i justitieministeriet, Schiffer och Bernstein i finansministeriet, Preuss, Freund och Lewald i inrikesministeriet, Cahen i utrikesministeriets pressavdelning. Vid rikskonferensen 25 november 1918 representerades Preussen av Hirsch, Haase och Herzfeld, Bayern av Eisner, Sachsen av Lipinski och Gradnauer, Würtemberg av Heimann, Baden av Haas, Österrike av Hartmann. Alla

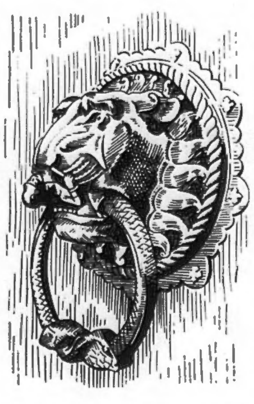

judar! På fredskonferensen i Versailles var Tyskland företrätt av Warburg, von Strauss, Marton, Oppenheimer, Jaffe, Deutsch, Brentano, Struck, Rathenau, Wassermann, Mendelsohn-Bartholdy. Samt och synnerligen judar! Den utomordentliga domstol, som tillsattes för att döma Hindenburg och Ludendorff, bestod av judarna Cohn, Katzenstein och Sinzheimer.

Såsom belysande för det övermod och den talmudiska förstörelselusta, som grepo det "segrande folket" i revolutionsyran, återge vi här tvenne av revolutionsmännen anbragta beslag å domen i Erfurt. Sedda ovanifrån föreställa de tvenne djurhuvuden med en ring löpande genom käftarna. Studerar man huvudena närmare och särskilt om man vänder upp och ned på bilderna, framträder å den övre bilden en stalhelmsoldat, vilken krossas mellan odjurets — judens — käftar, samt å den andra den tyska kvinnan med sitt barn, på samma sätt mellan odjurets käftar. Ringen, som löper genom odjurets käftar, föreställer ormen, som snärjt den tyska mannen och kvinnan i sina garn — och överantvardat dem åt odjuret.

Men jublet bland Israels barn blev ej så långvarigt som de tänkt sig. Tysklands folk befriade sig genom en övermänsklig ansträngning ur odjurets våld under ledning av Adolf Hitler. Hela världen uppbådades till hans undergång, ehuru förgäves. I stället tvingas samma värld att steg för steg erkänna honom. Och Juda, som trodde sig färdig med sin världserövring, hotas i dag i sin parasitiska tillvaro såsom aldrig tillförene.

*

»Nationell Socialism»

Nazistchef Ekström gav i början av februari en ny stor galaföreställning för den Kungliga Societeten å Auditorium för bekantgörande av Blockets program. Han kunde härvid glädja sin högtidsklädda publik med att "äntligen" ha funnit en talare. Varpå Herr Greven Eric von Rosen gjorde sin entré.

Greven till Rockelsta hade valt som ämne för sitt föredrag "Nationell Socialism". I likhet med skribenterna i "Nationell Socialism" gick han särskilt illa åt "vulgärantisemitismen" — Vilken samstämmighet mellan textens muntliga och skriftliga utläggare! Allehanda hade även tillfälle konstatera, att "bifallsyttringarna och applåderna voro nästan lika starka då talaren klart och tydligt tog avstånd från den vulgärantisemitiska propagandan och klart och tydligt framlade blockets ställning härvid". I övrigt utmynnade talet i ett varmt försvar för Kungliga Huset och frimurarna, vilka av "personer utan hjärnsubstans i skallen" klandrats för sin "barmhärtighets"-verksamhet. Det från vissa håll bedrivna orättvisa misstänkliggörandet av allt vad judar heter fördömdes även skarpt. Herr Greven hade själv så många förträffliga vänner inom judarnas krets.

Vi kommo vid läsandet av referatet att tänka på ett samtal som vi omkring 1923 hade med Greven von Rosen i Stockholm angående startandet av en nationell samlingsrörelse. När vi påpekade nödvändigheten av att judefrågan upptogs å programmet, svarade Greven: "Nej, det går icke. För att kunna finansiera en politisk rörelse måste man vända sig till dem". — Alltså är det logiskt, att han i dag tar varsamt å den punkten.

"Nationalsocialistiska Blocket har" — förklarade Herr Greven bl. a. — "upptagit judefrågans lösning som en kardinalpunkt i sitt program. Vår ledare — läs hans uppdragsgivare! — vill lösa judeproblemet i vårt land efter svenska rättsbegrepp och riktlinjer, efter det i Sverige förefintliga läget. Ett blint judehat är oss svenskar ovärdigt. Vi vilja i stället med all kraft, men utan att uppamma något rashat, verka för att all otillbörlig judisk och judiskt influerad maktutövning på det andliga, sociala och ekonomiska området avlägsnas.

Det vore för alla parter bäst, om de svenska judarna genom egna, mycket effektiva maktmedel förhindra att mindre önskvärda judiska element sökte sig in i vårt land. De svenska judarna borde likaså även i eget intresse söka förhindra, att judiska gåpåare skickligt manövreras fram till chefsposter för sådana svenska kulturinstitutioner, vilka vi, för att kunna motarbeta och fördjupa vår nationella egenart, önska se ledda av fackligt kvalificerade krafter med utpräglat svenskt sinnelag".

Vi förmoda, att Herrar Sachs, Philipsson, Mannheimer, Bonnier Et Consortes ingenting ha emot ett sådant program i judefrågan, så att Herrar Greve von Rosen och Överste Ekström icke förgäves skola ha vädjat till "våra svenska judar med egna, mycket effektiva maktmedel" om stöd för sina strävanden. I valet mellan två onda ting — en verklig och en skenbar antisemitism — välja de naturligtvis den senare. Så Blocket behöver nog ej riskera ebb i kassan.

*

»Dansk» press

Den sista stora dagliga tidningen i Danmark, *Dagens Nyheder*, har nu även råkat i judehänder. I spetsen för förlagsaktiebolaget Gyldendal i Köpenhamn, vilket övertagit tidningen, står assessorn i högsta domstolen, juden David. Denne är vidare bl. a. verksam som Sovjets juridiske rådgivare i Danmark.

Beträffande den övriga "danska" pressen förhåller det sig sålunda: *Socialdemokraten*: ekonomisk ledare är advokaten Arthur Henriques, medlem av representantskapet för mosaiska församlingen och dennas juridiska konsulent. *Berlingske Tidende*: de nationella partiorgan. Förlagsaktiebolagets ledare juden C. B. Henriques, advokat och föreståndare vid mosaiska församlingen. *Politiken och Extrabladet*: de radikalas partiorgan. Företagets chef är den judiske advokaten Karsten Meyer, redaktör juden Koppel.

Politiken och Berlingske Tidende företräda varandra skarpt motsatta fraktioner och ligga därför ilsket i luven på varandra. — Bakom kulissen blinka judarna Henriques (Berl. Tid.) och Meyer (Polit.) förstående till varandra: "Söndra och härska!" De ha också goda tillfällen till gemensam planläggning av sina stora "fälttåg" till danska gojims förlustelse, då de i sin advokatverksamhet ha gemensamt kontor med telefon, Vestergade 13.

Tablå!

*

Striden kring kommunismen i U.S.A.

Presidenten i Common Pless Gerichtes, domaren Harry S. Mc Devitt har — berättar "New Yorker Staatszeitung" — sänt borgmästaren i Philadelphia en protestskrivelse på grund av att denne lämnat kommunisterna tillstånd att avhållande av en minnesfest över Lenin i stadens församlingshall. Mc Devitt yttrar i sin skrivelse bl. a.:

"Ni vet, att Lenin var en av de ledare, som i Ryssland infört kommunismen. Lenins efterföljare i Amerika sträva efter att i Förenta Staterna införa samma gudlösa, omoraliska regeringsform och att underordna oss den ryska regeringen. Jag hoppas, att detta misstag må bliva reglerat. Stadsfinansernas läge kan omöjligen vara så uselt, att det skulle nödvändiggöra emottagandet av penningar från en dylik källa."

*

Dekorering i Genève

Folkförbundets palats i Genève undergår tid efter annan restaurering i syfte att ännu bättre motsvara sin uppgift som Fredens och Rättens Överhet och Folkens Översta Auktoritativa Styrelse. Att man

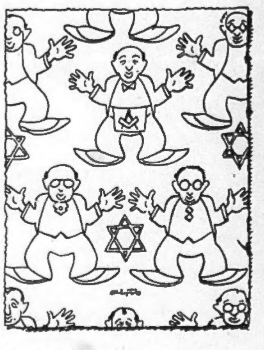

härvid på allt sätt söker ordna för delegaternas personliga trevnad, är självklart.

Ett briljant uppslag till palatsets inre förskönring lanseras av "Der Stürmer", som rekommenderar folkförbundssalarnas smyckande med en enhetlig tapet av vidstående mönster. Varför inte litet symbolik av det populära slaget också å väggarna? Det skulle säkert höja trevnaden hos Brödraskapet i Genève.

*

Från Paradiset

Enligt meddelande till "Daily Telegraph" från dess Moskvakorrespondent har första sovjetkongressen i den autonoma judiska provinsen Birobija i Fjärran Östern hållits. Talrika judiska journalister från New York, Paris, London och Tyskland närvoro vid kongressen som Sovjets gäster. Sedan 1928 ha endast omkring 10,000 judar slagit sig ned i kolonien, men man väntar innevarande år en tillströmning av ytterligare 12,000 judar.

*

Profeternas idéer gå igen . . .

I "The Jewish Chronicle", London, lästes nyligen en artikel av en viss sir Daniel, vari följande karaktäristik gavs engelska språket och folkförbundet: "Engelska språket har att tacka hebreiskan hos profeterna och psalmerna för det bästa som det äger, och i folkförbundsfördragets olika punkter genomlysa profeternas idéer".

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (273) MÅNDAGEN DEN 1 APRIL 1935 ÅRG. 11

Bonderesning

till främlingsokets brytande

Bondeståndet har sedan äldsta tider varit det svenska statssamfundets ryggrad och fasta värn, nationens förnyelse- och kraftkälla. I mån som den friska blodtillförseln från landsbygden sinar och jordbruksfolkets ställning försvåras eller undergräves gå dess förutsättningar att kunna fullgöra sin naturliga mission förlorade — och nationens tid är ute, dess historiska utdöendes skede vidtager. Detta skrämmande perspektiv skönjes i dag även i Sverige, och kraftåtgärder erfordras, om vårt folk skall undgå förintelsens öde.

Situationen kräver ett folkuppvaknande, en anspänning av alla goda krafter inom nationen. Det judiska främlingsväldet hotar det svenska folkets tillvaro. Judisk anda tränger igenom å alla områden, uppluckrande och demoraliserande, ödeläggande vitala svenska värden. Judekapitalismen, som i tecknet av den 1789 inledda "liberala" frimurarerevolutionen lyckades tillvälla sig makten i Europas stater, hade sin svåraste uppgift vid lösgörandet av bondebefolkningen från hemort och torva. Men genom grundandet av hypoteks- och inteckningsbanker förvandlades efter hand även jord och grund och hus till spekulationsvara, varmed kunde handlas å börsen.

Överallt framdrevs med tillhjälp av en för ändamålet avpassad mässgynnande näringspolitik bondejordens förpantning genom skuldsättning till det internationella judiska bankkapitalet samtidigt staterna genom provocerad skuldsättning förrädiskt överantvardades åt "det eviga" ränteslaveriet. Sveriges statsskuld går nu mot tredje miljarden med en årlig räntesumma av över 100 milj. kronor. Det svenska jordbrukets skuld är för närvarande uppe i omkring 5 miljarder. En inom Statistiska centralbyrån nyligen verkställd utredning visar, att dess skuldsättning utgör 46,5 procent av däremot svarande tillgångar eller 57,6 procent av däremot svarande jordbruksfastigheters taxeringsvärden.

Den judiske inkräktaren är alltså på god väg att förvandla vår en gång fria bondeklass, ja folket i dess helhet till sina slavar. Denna utveckling är ödesdiger ej endast med hänsyn till modernäringen som sådan utan framför allt i betraktande av bondeståndets roll såsom folkets levande grundval, det svenska samhällets ryggrad och värn. Fienden står sedan länge innanför portarna och han är i dag som bäst i färd med att förverkliga sitt närmaste huvudmål: tillintetgörandet av det nordrasiga svenska bondeelementet såsom självständig nationell faktor. När detta lyckats, skall intet motstånd längre kunna möta den judiska finans-bolsjevismens slutliga erövring av vårt land. Vår tillvaro såsom fri och oberoende nation tillhör det förflutna.

Det gäller i dag svenska folkets vara eller icke vara. Vi stå inför valet: antingen en till grunden gående nationell restauration i äkta svensk anda eller ett fortsättande å den inslagna vägen mot målet sovjetrepublik efter Moskvamönster, där judarna utgöra det ledande skiktet och svenskarna underkuvade terroriserade slavar i den bloddrypande judiska mammonismens tjänst. Kan Sveriges folk tveka inför detta perspektiv? Måste det icke såsom en man äntligen låta självbevarelsedriften tala, rycka upp sig ur sin sömniga dådlöshet för att medan ännu tid är förhindra den diaboliska planens genomförande? Förvisso! Måtte en svensk folkrörelse framväxa, vilken definitivt avvecklar förräderiets system, bryter det förhatliga främlingsoket samt återupprättar folkets frihet och oberoende! Bönderna ha i denna frihetsrörelse sin historiska mission såsom det ledande elementet.

Den nya folkrörelsen måste såsom en av sina främsta uppgifter ha återställandet av jordbrukets oberoende. Den svenska bondejorden skall frigöras ur det judiska ränteslaveriet genom en lagstiftning, som enligt gammal svensk rättsuppfattning förenar bonden med hans fäderneärvda torva, som hindrar skuldsättning av bondejorden och säkrar brukaren äganderätten till hans jord genom alla kriser och konjunktursvårigheter. Härigenom tryggas även vårt folks självförsörjning samt säkerställes bevarandet av en biologiskt ren ras.

Tiden för de svenska böndernas förnyade samling under Frihetsfanan är inne!

Marxismen

— »förkroppsligat frimureri»

»Sociala» grader och loger

Judendomens herravälde utövas i vår tid främst genom den internationella frimurareorden och dess underordnade marxistiska organisationer. Ingen må därför förvåna sig över att den frimureriska "borgerlighetens" ledare i Sverige, Carl XIII:s-riddaren amiral Lindman, Svenska Stora Landslogens förste politiske aktionär, trivts utmärkt samman med sina "fiender", de marxistiska ledarna av olika kulörer å Helgeandsholmen.

Vi ha tidigare klargjort hur "den stora" franska revolutionen 1789 öppnade slussarna för judeherraväldet i Europa. Genom frimureriets utbasunerade lära om individualismen och den enskilda människans oinskränkta frihet bragtes den ariska världsordningen till kapitulation. Judarnas i den "liberala" revolutionens tecken genomtrumfade likaberättigande gav dem möjlighet att hastigt göra sig till folkens materiella och andliga behärskare samt att igångsätta en hänsynslös utplundring av massorna under ruinerande av otaliga ekonomiskt svagare existenser, vilka ej mäktade utstå den illojala konkurrensen från de nybildade judiska jätteförmögenheterna. Men härmed skapades ett missnöjt, revolutionärt sinnat proletariat, vilket allt mer hotade själva det nya systemets, den judiska kapitalismens tillvaro.

I denna situation var det som världsfrimureriets ledande instanser beslöto att starta de anarkistisk-marxistiska rörelserna till skydd för det hotade judisk-kapitalistiska systemet samt till ytterligare befordrande av frimureriets världsideal: Salomos Tempels återuppbyggande, d. v. s. det judiska världsherraväldets upprättande. Att ordens hela strävan går väl samman med de "marxistiska" organisationernas ideal klarlades även av huvudtalaren å frimurarekongressen i Paris den 8—10 juli 1911, brodern J. M. L a h y vilken yttrade: *"Frimureriets ideal är världsrevolutionen och denna kan endast förverkligas genom krigisk ödeläggelse av alla andra folk och är helt motsatt den världsfred, som den profana världen hoppas på."* Undra sedan på, att den "allsmäktiga" orden med sina under välgörenhetens mask i alla länder regerande sektioner förstått att sörja för att den profana världens förhoppningar kommit på skam!

Marxistiska programmets ursprung

Då hela den nuvarande judebehärskade "demokratisk"-"parlamentariska" ordningen är grundad på det bestående, ehuru omsorgsfullt beslöjade sambandet mellan frimureriet och dess underlydande marxistiska organisationer, är det nödvändigt att ägna detta fundamentala ämne en ingående uppmärksamhet. Judendomen har i otrolig grad lyckats i sin strävan att dressera folkens övre och undre skikt till "konstgjorda judar", respektive "borgare" och "proletärer". Den suggestiva verkan av frimureriets destruktiva ideologi och falska frihetspatos har varit oerhörd — och det kommer att ta sin tid innan denna andliga pest helt utvädrats och människorna åter bliva sig själva. Detta kan endast ske genom ett ihärdigt, planmässigt och systematiskt upplysningsarbete, vilket utan hänsyn till världsliga makter låter sanningen och verkligheten nå ut till folkens breda lager.

Under årtionden har en offentlig debatt pågått i vårt land rörande marxismen. Spörsmålet har utlagts i det oändliga av såväl "marxistiska" som "borgerliga" tidningar —

(Forts. å sid. 7.)

Den judiska religionsläran

II

Enligt den judiska religions- och lagläran äro judarna ej blott genom en från andra folk avvikande sedelära förbundna med varandra utan även såsom nation och ras strängt skilda från dem. De avböja också varje förblandning eller uppgående i andra nationer. I deras egenskap av "utvalt folk" och högre stående mänsklighet kunna de icke beblanda sig med varelser, vilka de anse stå på djurets ståndpunkt. Rabbinerna skildra dem som ett "kungligt släkte" och de låta i vår tid benämna sig "mänsklighetens naturliga aristokrati", utsedd att härska över alla andra folk.

Bibeln såväl som Talmud förbjuda judarna att taga hustrur ur främmande folkstammar. Först i nyare tid avvika enskilda judar från dessa grundsatser av "taktiska" skäl. Under ett årtusende praktiserat ingifte har till den grad befäst den judiska egenarten, att judarna även i rashänseende skarpt skilja sig från alla andra folk, vilket ytterligare gynnar deras sammanhållning samt skärper deras isolering och fiendskap mot de övriga. Denna medvetna, ehuru dolda fiendskap mot icke-judar ger dem försprånget bland nationerna.

Talmud och Schulchan-aruchs giltighet

Inför konstaterandet av de ohyggligheter, som de "religiösa" rabbinska skrifterna innehålla, invändes stundom, att Talmud och Schulchan-aruch äro föråldrade böcker utan betydelse för våra dagars judendom. Dessa påståenden motsägas dock av en mängd fakta, framhåller T h e o d o r F r i t s c h:

Dr Jacob Fromer, bibliotekarie i Berlins judiska församling, erkänner i sin bok, "Judendomens väsen", att han i sin galiziska hemtrakt helt uppfostrats i de talmudiska lärorna samt att han i unga år överhuvud ej lärt känna någon annan litteratur än den rabbinsk-talmudiska. — I alla större tyska städer ha funnits Talmudförsamlingar, vilka hålla möten ett par gånger i månaden och under en rabbins ledning övat sig i utläggandet av Talmud. — I "Archives Israelites" 1865 heter det sid. 25: "Beträffande Talmud erkänna vi dess obetingade överhöghet över Mose lag". — I processen mot redaktör Rethwisch i Hannover 1894 försäkrade den inkallade sakkunnige, *rabbinen dr Gronemann*, att "Talmud är judarnas grundlag och besitter ännu full giltighet". — Beträffande Schulchan-aruch, som utgör ett mindre avsnitt ur Talmud, skriver rabbinen *dr Rahmer* i Pierers konversationslexikon, band 16: "Schulchan-aruch har av de israelitiska församlingarna antagits såsom rättesnöre i det religiösa livet." — De europeiska judarnas generalsynod fattade å sammanträde i Ungern 1866 följande beslut: "Gentemot de kristne må man förklara, att man tagit avstånd från Schulchan-aruch, men i verkligheten måste varje jude å varje tid och ort följa Schulchan-aruchs lära (se "Leb Heibri", Lemberg 1873!) — *Rabbinen Munk* skrev i "C-V-Zeitung", Berlin 1924, nr 24: "De enskilda i Talmud förfäktade idéerna och bestämmelserna äro icke utan vidare såsom sådana bindande, men väl äro 'Talmuds Vise' i det stora hela judarnas auktoritet, och följaktligen blir verkan av deras konsulterande alltid och allestädes bindande."

»Främlingsfolket» — alla andra folks fiende

I Bibelns gamla testamente göra vi bekantskap med judarna såsom "främlingsfolket" och fiender till alla andra folk.

I Mos. 26,3: "Förbliv en främling i detta landet, och jag vill vara med dig och välsigna dig (bringa dig fördelar), ty dig och din säd vill jag giva alla dessa länder."

5 Mos. 2,25: "I dag vill jag påbörja att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, de skola bäva och sorg hava för din tillkommelse."

5 Mos. 23,20: "På främlingarna må du ockra, men icke på din broder (stamförvant), på det att Jahwe skall välsigna dig i allt du företager i det landet dit du kommer för att intaga det."

(Forts. å sid. 5.)

Frihetsrörelse

Såsom en naturlig reaktion mot den falska internationalism, som under senaste 150 åren predikats i världen och som fört stater och folk mot undergången, skönjes i dag ett universellt folkuppvaknande. Företeelsen bevittnas också i vårt land. I regel förnimmes den ännu blott instinktmässigt, såsom mera oreflekterade uttryck av å själsdjupen frigjorda krafter, vilka av självbevarelsedriften väckts till nytt liv efter en lång natt av slummer.

Efterhand som den av Lögnens giftångor fördunklade atmosfären klarnar och människorna åter lära känna Sanningen o. sammanhangen i vad som sker inträder folkuppvaknandet i ett skede av större verklighetsbetoning och aktionskraft. Till den punkten äro vi nu komna i Sverige, där förståndet måste dominera över det känslomässiga; alltmedan Idealen såsom den stora fyrbåken lysa över våra huvuden, visande vägen. Svenskarna måste veta vad det rör sig om, känna Sanningen i dess helhet. De måste veta, att det i dag gäller Sveriges och dess folks befrielse ur ett främmande ok, det fruktansvärdaste ok som i historisk tid skådats, ur den beslöjade judiska imperialismens tyranni.

Det gäller den avgörande brottningen mellan tvenne varandra motsatta världssystem, det ariskt-kristna och det judiskt-materialistiska, samtidigt som en rent svensk kamp för självbevarelse. Kampen är således både nationell och internationell. Den är i första hand en nationell svensk angelägenhet, i vilken vår folkliga egenart, våra säregna förhållanden, vår tradition och historia fälla det bestämmande utslaget; i andra hand, ehuru därför ej mindre nödvändigt, är den en alla folks gemensamma ödessak, som blott i tecknet av solidarisk mellanfolklig samverkan kan ordnas. Alla folk befinna sig i samma läge, tvingas i dag till samma försvarskamp mot samma diaboliska fiende: det gudlösa Juda. Den tusenåriga striden mellan arisk och judisk världsåskådning, mellan Sanning och Lögn, föres till avgörande.

Om vi alltså icke kunna blunda för kampens universella art, vilken motiveras av fiendens internationella väsen, få vi icke låta förleda oss att i vårt svenska befrielseverk anamma andra folks metoder eller former, som för dem kunna vara bra men för oss icke passa. Hitlers och Tysklands dominerande roll i universalkampen erkänna vi med glädje. De ha visat och visa alltjämt vägen och leda å den internationella fronten. Men vid utformningen av vår nationella uppgift äro vi hänvisade till oss själva. Varje folk har sitt nationella liv, som ej låter sig förblanda med andras. Sveriges folk har därför i sin återupprättelse att söka sig tillbaka till sig själv, sitt eget väsen, sin kulturs källor. Det har att återupptaga det samhällsbyggande arbete och den naturliga utveckling, som avbrötos genom de judiska villolärornas inträngande i nationalhelgedomen, naturligtvis under tillgodogörande jämväl av senare tids erfarenheter.

Den formella såväl som reella gestaltningen av den nya folkrörelsen var i Sverige av traditionen redan given. Dess självskrivna namn var: *frihetsrörelsen*. Hos intet annat folk är frihetskänslan så starkt rotad som hos det svenska. En äkta frihetsrörelse är vad vårt folk åstundar. Men den skall vara en sådan ej blott till namnet utan i all synnerhet till gagnet. Tendenser till despotism och makthaveri skola aldrig tolereras. Varje försök till utövande av andligt förtryck, genom att t. ex. vilja beröva svenska medborgare rätten att bestämma vilken litteratur de skola läsa och dylikt, kommer att avvisas, från vilket håll och under vad namn de framföras. Svensken avstår av övertygelse och fri vilja från vad han kan finna olämpligt, men han önskar ej ställas under förmyndarskap.

Endast en rörelse, som förstår att gestalta sig som en sann svensk frihetsrörelse och som har mod att utan hänsyn och omsvep framlägga Sanningen i dess helhet för folket, har förutsättningar att kunna genomföra föreliggande nationella restaurationsuppgift i vårt land.

• Pressfronten •

Förjudad kristendom

Det råder numera intet tvivel om att ej Judafolket i kristendomen och kristna kyrkan haft en av sina betydelsefullaste medhjälpare i arbetet för hela mänsklighetens bringande under sitt ok. Naturligtvis var det en jättestor triumf för Kristi fiender att därhän lyckas förvanska också Honom och Hans verk. Men genom all inmängd judisk slagg lyser alltjämt Kristi förkunnelse om Sanningen såsom den enda vägen ur judiskt mörker och förtryck.

I kristendomens namn presenterade sig Israel för världen såsom Guds "utvalda" och "heliga" folk, som utsetts att regera över alla andra folk — och Kristi kyrkor godtogo i blindhet denna sataniska lögn. Ja, dessa kyrkor läto i allt högre grad engagera sig som hjälptrupper åt Antikrist, sveko skamlöst sin Lärofader. Belysande för Israels schackrande med Gudsväsendet äro några uttalanden i *Judisk Tidskrift* nr 2 för i år, vari å ena sidan de kristnas och å den andra judarnas Gud avhandlas. Framställningen beträffande de kristnas Gud härrör från ett föredrag, avsett för den kristna publiken, av överrabbinen Marcus Ehrenpreis över "Judarnas läge i världen". Dr Ehrenpreis yttrade där bl. a.:

Den kamp som nu föres mot det judiska namnet och den judiska äran föres icke med rena, ridderliga vapen, utan med förgiftade vapen. Men vi skola icke gå samma väg. I medvetande om att vi äro det äldsta folket på jorden, som skänkt världen tron på en enda Gud, de tio budorden, de psalmer, som blivit hela mänsklighetens bönbok, att vi ha ett arv, skola vi försvara vårt rena namn, vår plats i världen, vår plats i historien. Den som vågar smutskasta detta heliga arv, med vilket vi stå eller falla, mot den skola vi kämpa så länge vi leva.

Israels förhävelse är, som man finner, ej liten. Judarna ha skänkt de kristna folken deras Gud och allt av värde! De kristnas och judarnas Gud är en och densamme!

Längre fram i samma nummer av Judisk Tidskrift refereras ett uttalande av E. Kronheim ur hans utkommande verk "Guds kungadöme", vari judarnas förhållande till Gud skildras inför den egna kretsen:

Vid Sinai sluta Gud och Israel förbund. Ett förbund, såsom här vid Sinai, "binder" båda delarna, Gud och Israel. Båda ordna här förhållandet till varandra. Israel vill vara Guds folk och hålla hans bud, Gud vill vara Israels Gud, konung, ledare — så länge Israel håller Guds bud. *Gud har en förpliktelse gentemot Israel* (kurs. av oss) — Israel har en förpliktelse gentemot Gud (?!). Det är ett förbund med fädernas Gud Israel ingår, icke med någon tills nu obekant Gud. Men nu är det ett folk Israel, som sluter förbund och detta är något annat än enskilda personligheter, en Abraham, Isak, Jakob. Det blir ett "konungaförbund", Gud är Israels konung. Även detta betyder i början en reell verklighet, ej blott ett minne. "Det religiösa minnet kan omgestalta en historisk händelse men skapar den icke". En Gud som äger hela världen, sluter förbund med ett folk, bestämmer just detta folk för sig till ett "rike av präster, ett heligt folk (en avsöndrad stam)". Skilt från alla andra folk står Israel, som uppfyller förbundets förpliktelser, omedelbart under sin konungs, Guds herravälde.

Förbundet vid Sinai betyder med sitt positiva innehåll, att de vandrande stammarna antaga Ihoh till konung för världstid och evighet.

Vi ha redan tidigare påvisat, att Israels "Gudsförbund" var ett förbund med El-Schaddai, mörkrets och förstörelsens onda genius. I Mosebok 12, 1—2 säges: "Då syntes Jahwe och sade: jag är El-Schaddai och vill ingå ett förbund med dig." I 5 Mosebok 7, 16 heter det: "Du skall förtära alla folk, som Herren skall giva dig." Detta "Gudsförbund" består uppenbart alltjämt. Man erinre sig Kristi yttrande enligt Johannes evangelium 8, 44/45 om judarna: "I haven till fader icke Gud utan Djävulen och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen."

Inom kyrkliga kretsar — ehuru naturligtvis ej de ledande — börjar man äntligen vakna till reaktion mot det begångna förräderiet. Kyrkoherde J. Uddin skriver sålunda i tidskriften *Hjälp*, häft. nr 5 för i år:

Tyskland har sina ögon öppnade även för den ohyggliga ödeläggelse på det religiösa området som ägt rum tack vare judendomens inflytande. Västerlandet har ingen kristen religion och känner ej kristendomen utan endast en religion som skapades på judendomens grund med några kristna inslag. Tyskland kan tack vare den fördomsfrihet det tillkämpat sig och tack vare sina många lärdas omfattande historiska kunskaper klara upp denna sammanblandning av två egentligen i allting olika religioner. Det är nödvändigt att här gå radikalt tillväga, om hela sanningen skall komma fram. Världen är ej kristnad. Och världen kan ej ens lära känna kristendomen förrän judendomens vrångbild av densamma blivit ställd i ljuset och avlägsnad helt och hållet. Man kan börja med att reda ut alla tiders största falsarium: den Gudomlige Herrens förvandling till jude.

Sanningen är på marsch också i den största och högsta av alla frågor, den om religionen.

*

Högerns »samlings»-planer

Utgången av stadsfullmäktigevalen i Stockholm, som trots gjorda enorma ansträngningar från storfinansiella håll ej hade att uppvisa någon deciderad förskjutning hos väljarmassorna i riktning höger, synes på "moderat" håll ha rubbat tron på ett snabbt bortdrivande av de röda konkurrenterna från köttgrytorna. *Nya Dagligt Allehanda* (h) lägger i dagen känslor à la rävens om rönnbären. Varför skulle man sträva efter makt? Makten är icke det väsentliga. Nej, låt oss strida för kvaliteten, för Sanningen, Rättvisan, Friheten! Vilket ju låter förträffligt — bara ej den gamla bockfoten till slut åter uppenbarade sig. Tidningen skriver:

Det nuvarande partiväsendet måste på alla håll gå till självprövning. Den fråga som tiden kräver löst är denna: "Kan vår strävan förhjälpa rättvisa, sanning och verklig frihet till seger?" Vilja vi högre kvalitet i stället för på bredden utvidgad makt? Samhället är icke hjälpt med att det ena eller andra partiet växer ut på bredden. Det är icke sådana mål man nu bör sätta. Målet är idéernas segrande makt och omsättning i välsignelsebringande verklighet.

En sund politisk utveckling kräver att de enskilda höja sig till personlig ansvarsvilja, samtidigt med att de fatta den stora betydelsen av att fritt inordna sig under ett gemensamt helt, under det allmänna bästa. Detta är det enda hållbara positiva framstegsprogrammet. När tillräckligt talrika samhällsgrupper inse detta, då skall en utvecklingsduglig enig samling kunna komma till stånd. En samling som icke utesluter differentiering utan tvärt om tolererar såväl olika åsikter som olika livsuppgifter och livsvägar! En enighet i överensstämmelse med det bekanta Molteska programmet att marschera fram i skilda grupper, men enas i de stora avgöranden som äro lika betydelsefulla för oss alla medborgare — såsom t. ex. samling mot röd tvångs- och katastrofpolitik.

Det är en samlingssignal i denna riktning som det svenska folket väntar på.

Nya Dagligt Allehandas tidigare verksamhet i den judiska kosmopolitismens tjänst gör knappast tidningen lämplig som tolkare av vad som i dag rör sig å svenska folkets djup. Man lägger påpassligt beslag å den nya tidens oavvisliga idéer, predikar Sanning, Rätt och Frihet — och proponerar i det tecknet *samling*. Men hurudan samling? En "tolerant" samling, som t. ex. kan insättas mot "röd tvångs- och katastrofpolitik". Vad man önskar är alltså intet annat än en fortsatt anslutning till höggradsbrodern Lindmans gamla frimurare-"borgerliga" front.

Att förorda en dylik samling är att förorda bevarandet av judeherraväldet i Sverige. Redaktör Ljunglund kan icke vara okunnig om, att den politiska aera han stött och alltjämt stöder ej är väsenskild från de rödas, att "borgerlighet" och "marxism" endast äro delar av samma system, att höger- och marxistpartierna trots skenbara motsättningar i hemlighet samhöra och lyda under samma internationella judiska överhet: Frimurareorden. Eller är det icke så?

Judas välde i Stockholm

visade sig vid stadsfullmäktigevalet orubbat. Något annat hade icke väntats, då rikshuvudstaden utgör den härskande folkfiendens starka huvudfäste, där hans gyllene makt är koncentrerad.

Nationalsocialismens hotfulla framträdande har föranlett vidtagande av extra åtgärder till skydd för Israels positioner vid detta val, som väntades bli vägledande för följande val. De mosaiska skattkamrarna i de olika Templen synas ha stått helt öppna, att döma av det enastående slöseriet med helsidesannonsering för judepartierna i dagspressen etc. Det uppges, att Karl Otto Bonnier personligen offrat en miljon kronor på sitt nya husparti "folkpartiet", vilket låter plausibelt i betraktande av den jättelika förmögenhet han blott för egen räkning har att försvara.

Socialdemokraterna och högern förlorade resp. 7 och 2 mandat. Största vinnare blev Bonniers "folkparti" med en ökning av 6 mandat. Därefter kommo Aschbergs "socialister" (Kilbomspartiet) och Moskvakommunisterna med ökning av resp. 2 och 1 mandat. Nationalsocialisternas röstetal höjdes från 279 år 1931 till 6,337, ehuru de ej lyckades placera någon av sina kandidater. Den nationalsocialistiska ökningen var visserligen i och för sig vacker, men motsvarade knappast den faktiska stämningen för riktningens idéer bland huvudstadens befolkning.

Valets facit är alltså, att Judas härskarställning i rikshuvudstaden är orubbad.

Nationens utgivning

Vår i föregående nummer riktade vädjan till läsarna att ekonomiskt stödja oss i kampen möttes av en glädjande förståelse. Med ökad tillförsikt erfara vi denna ådagalagda solidaritet. En tidning som omutligt vill företräda det allmännas intresse är i behov av stöd från allmänhetens sida tillbaka. Den strid vi upptagit kan blott föras till seger i tecknet av alla goda krafters samverkan.

Vi ställas ofta inför frågan, om ej Nationen kan utkomma oftare, varigenom effekten av upplysningsarbetet väsentligt skulle ökas. Vi svara härtill: när de tryggande materiella förutsättningarna för en utvidgning äro för handen, är det vår avsikt att utveckla Nationen till halvmånadstidning. Nästa steg blir veckotidning, och om utvecklingen, trots fiendernas alla försök till skadegörelse, fortskrider såsom hittills, är det icke uteslutet att tidningen i framtiden kan komma läsarna till handa såsom dagstidning.

Allmänhetens i senare tid visade ökade intresse öppnar möjligheter för en utveckling i raskare tempo än vi tänkt oss. Vi inse alltför väl behovet i fråga om tidningens utvidgning, men vi äro också fullt på det klara med de risker som därmed sammanhänga och föredraga fördenskull att först bygga en hållfast grund.

Försoning Ludendorff–Hitler?

Enligt meddelande till dagspressen från Berlin planeras en försoning mellan Adolf Hitler och general Ludendorff, Tysklands geniale militäre ledare under världskriget. Försoningsakten väntas äga rum å generalens 70-årsdag den 9 april, som skulle firas i hela Tyskland. Ludendorff hörde till den lilla krets som 1923 vid Hitlers sida kämpade framför Fältherrehallen i München. De skildes därefter åt. Hitler valde sin väg i kampen och Ludendorff sin. Även general Ludendorffs insats för den nationella restaurationen i Tyskland har varit av utomordentlig betydelse. Det är härvid hans oförvanskliga förtjänst att med hela sin auktoritet och sin sällsporda kraft modigt inför världen ha blottat de hemliga överstatliga makternas diaboliska spel, främst det judiska frimureriets.

En försoning mellan Adolf Hitler och general Ludendorff komme att hälsas med glädje av de för folkens befrielse i hela världen kämpande.

Rekvirera: »Nya vägar» för handelns organisation. Kr. 1:—.
Tors Förlag, Box 209, Göteborg.

LJUSSKYLTAR
Gedigna och billiga.
Skyltverkstaden. Tel. 328 53, Göteborg.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktr.-A.-B., Sthlm. 1935.

Statsmonopolens papper fram!

Varför återfordras ej "försvunna" 300 milj. kr.?

I Sveriges grundlag, närmare bestämt Regeringsformen paragraf 60, står stadgat: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa." Trots denna klara bestämmelse i Regeringsformen har Sveriges folk i senare tid begåvats med ett tämligen ohöljt storfinansiellt monopolväsen i folkutplundringens tjänst.

Det härskande judiska systemets partier ha gemensamt äran av den i stor utsträckning redan genomförda monopoliseringen av vårt ekonomiska liv i strid mot rikets grundlag, i spetsen för vilken monopolisering samma frimurarehöger, vilken i dag påyrkar allmän folkrörelse mot monopolism, framträtt. Mot bakgrunden av det skedda förtjänar att observeras vad som står skrivet i Zions Vises Protokoll § 5 och 6: "För att kapitalet skall kunna verka utan hinder, är det nödvändigt att erhålla frihet för monopol i handel och industri" och "vi skola organisera enorma mono pol-reservoarer för kolossala rikedomar . . ." Den internationella frimurareorden, vars program legat till grund för den svenska högerns praktiska handlande, har enligt auktoritativa utlåtanden bl. a. till mål: statskapitalismen, den judiskt-frimureriska internationella kapitalismens penningsyndikat. Hittills var således Lindmanshögerns monopolpolitik fullt programenlig.

Var det icke högerregeringar, som i strid mot Regeringsformen genomdrevo våra ryktbara "halvstatliga" sprit- och tobaksmonopol? I det längsta blundade riksdagen inför de offentligt blottade jättesvindlerierna inom dessa monopol. Slutligen såg sig emellertid riksdagen nödsakad ingripa och regeringen Ekman igångsatte en utredning, som gav vid handen, att omkring 300 miljoner kronor statsmedel försvunnit. Men det sensationella Monopolbetänkandet kom aldrig på riksdagens bord. En kompromiss avslöts, enligt vilken dr Bratt i spritmonopolet och kapten Wallenberg i tobaksmonopolet fingo träda tillbaka. Till lycka för de storfinansiella syndarna satt vid samma tid "statsmannen" Wohlin som finansminister i hr Lindmans regering. Wohlin önskade frid och försoning — och stoppade med en diktatorisk gest den otrevliga handlingen i kungliga papperskorgen.

I sin heta strävan efter makten har samma Lindmanshöger i dag icke kunnat finna bättre medel än en aktion mot "de rödas monopolistiska planer", vilkas bekämpande naturligtvis i och för sig är fullt motiverat. Man vill utnyttja folkets ovilja mot monopolistisk utplundring för att därav skapa en "folkrörelse", som kastar de röda ur sadeln och återför frimurarehögern till makten samtidigt den tager vinden från den äkta folkrörelse som börjat gå fram över landet. I denna situation är det nödvändigt att minnas den faktiska roll högern spelat i den storfinansiella monopolismens tjänst och som gör detta parti mindre väl skickat att leda en antimonopolistisk aktion i detta land. Det är nödvändigt att åter och med mångdubblad styrka resa ***kravet på det undansmusslade Monopolkontrollbetänkandets offentliga framläggande, kravet på de förskingrade hundratals miljoner kronornas i sprit- och tobaksmonopolen återbetalande till statsverket!***

I brytningstider

Sällan har en spänd förväntan så upplösts i intet som chefredaktör Ljunglunds i Stockholms konserthus hållna stora föredrag "I brytningstider". Naturligtvis framfördes där åtskilliga synpunkter, motiverade av det aktuella läget, vilka av envar kunde gillas, men de centrala delarna av problemet undvekos omsorgsfullt. Här var t. ex. alls icke fråga om någon judefråga — den frågan diskuteras blott då och då i tidningen Nya Dagligt Allehandas spalter. Talarens suveräna förakt för de i dessa dagar sig uppenbarande "småpartierna" såsom "de yttersta dagarnas heliga" var särdeles malplacerat. Vilka är det som gett upphov till dessa "ytterlighetspartier" om ej just herr Ljunglunds gamla politiska meningsfränder, amiralen Lindman m. fl.?

Anförandet utmynnade i en vädjan till Nationella Ungdomsförbundet, Jordbrukareungdomens Förbund och "de bästa elementen inom Nationalsocialistiska Blocket" att ansluta sig till den "borgerliga" fronten mot det "röda blocket". Och så kommo följande dyrbara avslutningsord:

"Det är anledning att hoppas, att ej heller den del av riksdagens lantmän som anslutit sig till bondeförbundet, skall svika, när nu åter det gamla ropet ljuder: Med Gud och Sveriges allmoge! Skickliga statsmän som K. G. Westman och Nils Wohlin behövas i dessa dagar. Det nationella Sverige väntar av dem, att de skola ställa sin skicklighet och erfarenhet till förfogande åt den folkets samling, som måste bliva organiserad redan i denna vår . . ."

"Skickliga statsmän som K. G. Westman och Nils Wohlin"! De berömda "bondeprofessorerna", som varit med om att anpassa den svenska bonderörelsen till det judiskt-parlamentariska systemet, skulle alltså betros med liknande mission beträffande den nya folkrörelsen. Väl uträknat! Att de gärna ställa sig till förfogande, kan herr Ljunglund vara övertygad om. De "nazistiska" blockherrarna överste Ekström och greve von Rosen förunnas säkert också en plats med i hörnan. Men vi tro ej, att spekulationen den här gången skall lyckas.

Frimureriet i Österrike

Beträffande frimureriets utveckling i Österrike skriver "Wiener Neuesten Nachrichten":

"Logernas antal förblev oantastat, men utträdet av omkring 500 medlemmar försvagade i hög grad frimurardömet. I skaror lämnade de i det offentliga anställda läkarna och advokaterna, lärarna i hög- och mellanskolor, nästan alla skriftställare och journalister samt alla socialdemokrater orden. Bland dessa befinna sig många kända namn. Av det ringa antalet förutvarande ariska logebröder blev intet kvar och man kan utan överdrift säga, att frimureriet — sedan organisationen i förbundsländerna delvis upplöst sig och delvis 'inslumrat' — blivit en ren judisk angelägenhet. Ett rent judiskt — likaså hemligt — världsförbund, 'Oavhängiga Orden B'nai B'rith' (Förbundets söner) har också i Österrike sina avläggare. Arier ha icke tillträde, ej ens ariska frimurare. Av dess loger arbetar en synnerligen stark i Graz, en svagare i Linz, samt fem i Wien. B'nai B'rith är strängt organiserad, dess världscentral har sitt säte i Chicago."

Det gäller att se, om den hemliga förbundsverksamhetens fortsatta tillvaro låter förena sig med den nya österrikiska författningens anda.

• Ur Utlandets Press •

Tysklands frihetskamp

Hitlers under intrycket av övriga europeiska stormakters intrigspel mot Tyskland fattade beslut att återinföra värnplikten hälsades av hela tyska folket med entusiasm såsom den slutakt, varigenom nationens suveränitet återställdes. General Ludendorff ger i en bilaga till sin halvveckotidskrift *Am Heiligen Quell Deutscher Kraft* — vars andra marsnummer redan förelåg tryckt vid beslutets fattande den 16 mars — uttryck för sin glädje över beslutet samtidigt han hoppas, att frihetsverket måtte utsträckas till att omfatta även tyska folkets befrielse i förhållande till de överstatliga makterna. Generalen skriver bl. a.:

Den 16 mars 1935 blevo vi åter vapenföra av egen kraft och icke genom schackrande med upphovsmännen till Versaillesdiktaten och folkförbundsmissfostret i Genève. Befriade kunna tyskarna andas ut med mig och hälsa den stora folkliga gärningen.

Jag hoppas nu i glad tillförsikt, att strävandet till tyska folkets slutenhet på grundval av rasarv och egenartad Gudsdyrkan skall finna alltmera förståelse. Sådan slutenhet behöver försvarsmakten såsom stöd. Vi vilja vara fria icke blott gentemot eventuellt fientliga grannstater, vi vilja vara fria även gentemot de överstatliga makterna, vilka i hemlighet förstöra vårt folk.

Leve friheten!

Man avvaktar med spänt intresse den fortsatta utvecklingen i Tyskland. För de överstatliga makterna — frimureriet, kyrkan och judendomen — kan intet för närvarande vara olägligare än ett närmande mellan Hitler och Ludendorff

*

Schweiz's nationalister mot frimureriet

Även i Schweiz är upplysningens strålkastare riktad mot frimureriet, vilket inför offentligheten avklädes sin så skickligt anlagda mask av "välgörenhetsutövare" och i stället presenteras i sin rätta gestalt såsom en hela mänsklighetens fiende. *Helvetische Kurier*, organ för den schweiziska frihetsrörelsen, skriver:

Det hela världen omfattande, överstatliga och ovan alla världens stater och folk en stat för sig bildande hemliga frimurareförbundet är en av vårt fosterlands mest förbittrade fiender. Det måste på grund av sitt väsen och sin byggnad så vara, enär dess grundsatser och internationalism stå i strid mot vårt folks väsen samt de grundvalar, varå den äldsta republiken har uppbyggts och å vilka den vilar. Världsfrimureriet spänner en broderskedja kring hela jordklotet och söndersliter därmed de heliga band, som genom härkomst och födelse sammanbinder de enskilda människorna med sitt eget folk. Frimureriet har genom sin intima förbindelse med utlandet såväl som med den mot Schweiz sammansvurna judendomen ödelagt vårt folks samhörighetskänsla samt under beslöjelse bedrivit ett rent av högförrädiskt spel. Enligt frimureriets hemliga läror är varje utländsk anhörig till en schweizisk loge frimurarens broder, ehuru ej i egenskap av folkkamrat. Den schweiziska frimuraren är förpliktad att skydda den utländska frimuraren gentemot de schweiziska ickefrimurarna, om denne gör det s. k. "stora nödtecknet". Rysansvärda eder binda honom vid en sådan överstatlig, mot vår egen på fosterländsk grund riktade inställning.

Han har förverkat sitt liv och är fågelfri, om han bryter dessa eder. Men håller han dem, så är han en förrädare av sitt folk och sitt fosterland. Dessa korta antydningar visa frimureriets oerhörda folk- och statsfientlighet. För varje uppriktig folkmedlem, som älskar sitt folk och sitt fosterland, är det lugnande att veta, att "den nationella rörelsen mot folkfienderna insett faran från det hemliga frimurareförbundet och tagit kampen mot logen". Det gläder oss att kunna fastställa, att tusenden och åter tusenden bland våra folkkamrater i frimureriets oschweiziska förehavanden se vad de i verkligheten äro: en nationell fara, och att de hjälpa oss att sticka hål å denna varböld. Man har där förstått att tillmäta varje uttalat ord en annan betydelse än den i vårt språkbruk gängse. Den som i årtionden kunnat uthärda frimureriets spel och inom detsamma uppnått högre grad är icke lämpad för kampen för vårt frihetsälskande folks mål. För oss står det även klart, att detta hemliga sällskap aldrig har högre för allmänheten nyttiga strävanden som mål; vi vända oss i vår kamp mot allt, som skyr dagens ljus.

Vad här sagts rörande frimureriet i Schweiz gäller frimureriet i alla länder, ty det gives — trots alla påståenden i motsatt riktning — *endast ett* frimureri, ehuru taktik och arbetsmetoder gestalta sig olika i olika länder, allt efter förhållandena. Dess mål är överallt detsamma: Salomos Tempels återuppbyggande, d. v. s. det judiska världsherraväldets upprättande å ruinerna av de bolsjeviserade nationalstaterna. Börjar man kanske här i Sverige förstå, varför Svenska Landslogens specielle politiske ledare amiralen Salomon Arvid Lindman under gångna årtionden så välvilligt tolererat den judiska bolsjevismens partier i vårt land och att han först nu, sedan Hakkorset uppenbarat sig också å vår politiska horisont, börjat visa en sådan iver att genom lagliga åtgärder skydda staten mot hotande "barbarism"? Att han vägrade att inskrida mot bolsjevikfaran, medan denna var överhängande, var endast naturligt, alldenstund marxismen och kommunismen endast äro underavdelningar under samma hemliga judiska världsfrimureri, vilket "de svenska konservativas" ledare i sin politiska verksamhet själv företräder.

Sovjets tid snart ute?

Den bekante amerikanske tidningskungen William Hearst har i ett radiotal våldsamt angripit sovjetregeringen och fordrat, att Förenta Staterna skola upphöra med att stödja regimen i Ryssland.

"Motrevolutionen är mogen — yttrade Hearst — hungersnöden rasar, arkebuseringar höra till ordningen för dagen och kommunismens fanor doppas dagligen i blod för att hållas friska. Sanningen är, att en proletärregering av de minst dugliga och mest samvetslösa elementen i samhället, en regering som håller sig kvar vid makten med hjälp av tyranni och terror, är ett fruktansvärt missgrepp. Det finns tydliga tecken till en motrevolution. Flera människor ha dött av hungersnöd i Ryssland under loppet av två år än under hela världskriget. Och nu väntar man, att vi skola komma Kreml till undsättning — detta likhus, som byggts av skelett och cementerats med oskyldigt människoblod. Man väntar, att vi skola rädda detta ohyggliga brottsliga system av rån och mord för att kommunisterna i gengäld skola skaffa sig proselyter i vårt land, så att även vi skola bli rånade och plundrade. Vi skulle alltså till vårt eget fördärv rädda sovjetregeringen från dess eget folks undertryckta harm?"

Frimureriets universalitet

Den "nazistiske" greven Eric von Rosen, en av de ledande i broderns av Odd Fellow — en gren av frimureriet — överste Ekströms "Nationalsocialistiska Block", betygar i offentliga tal, att Svenska Landslogen intet har att skaffa med den internationella orden. Man har svårt för att tro, att uttalandet kan bottna i ren okunnighet, då endast en flyktig blick i Frimurarekalendern visar ohållbarheten av den grevliga ståndpunkten.

De ideligen framkommande uppgifterna om Svenska Landslogens och IX Frimurareprovinsens oavhängighet och isolering äro i strid mot verkligheten. Svenska Stora Landslogen tillhör "Universal-Storlogen" och lyder under dennas stadgar. Betecknande för det alltjämt bestående, ehuru icke officiellt erkända sambandet mellan Svenska Landslogen och det franska frimureriet var ett tal av Stormästaren i logen "Cosmos" vid festligheterna i Paris den 21 december 1907. Det hette därom bl. a.: "Först betygade logens stormästare i sitt tal frimureriets sorg över förlusten av sin broder, Konung Oscar II av Sverige . . ."

Det är under rådande förhållanden fullständigt meningslöst att söka bestrida sanningen beträffande frimureriets universella karaktär.

*

Antisemitism i Australien

Under en valrörelse i staten Victoria i Australien har enligt "Times", London, en antijudisk propaganda plötsligt förmärkts. Man utdelade tryckta lappar, vari väljarna uppmanades att icke förtro sig åt judarna, icke driva handel med judiska firmor eller köpa av judiska affärer. Vidare uppfordrades allmänheten genom flygblad att ansluta sig till den kristligt-ariska ligan samt befria världen från förtrycket och depressionen.

England i onåd?

"Jewish Chronicle" i London återger ett märkligt yttrande av den judiska tidningen "New York Jewish Bulletin", vari det bl. a. heter:

"Överallt i världen måste de som älska Zion gå i förbund med Englands fiender. Vi måste så grundligt förverkliga vår direkt antibrittiska hållning, att vi bliva satta i tillfälle bedriva byteshandel. Vi skola först då blotta vår egen antibrittiska inställning, när England genom handling klarlägger sin antijudiska hållning, som det intager. Tills dess kunna irländarna, ostindierna, japanerna och alla andra nationalister och handelsfiender till England — om vi äro kloka — betrakta oss som sina ovillkorligt förbundna."

*

Tysklands press rensas

Rikskulturkammaren har låtit meddela samtliga icke-ariska tidnings- och tidskriftsutgivare i Tyskland, att de komma att strykas ur kammarens medlemsförteckning. Då medlemskap av kammaren är en förutsättning för att få utge tidning eller tidskrift, komma härigenom alla icke-arier att avlägsnas från tidningsvärlden. Icke-arierna få en frist av 4 à 5 månader att sälja sina företag och varnas för att söka kringgå bestämmelserna.

*

Numerus Clausus i Rumänien?

"Czernowitzer Deutsche Tagespost" understryker nödvändigheten av NUMERUS CLAUSUS' införande för advokatyrket i Rumänien: "Om vi sätta oss in i folkmajoritetens läge, måste vi inse att det nuvarande tillståndet ej kan undgå att väcka motvilja. Av t. ex. 456 advokater i Cernautzi äro 116 rumänier, 297 judar, 19 tyskar och 24 av annan nationalitet (ukrainare, polacker etc.). En dylik relation mellan rumänier och judar motsäger varje rättskänsla."

Vart man vänder sig hos folken möter man samma företeelse. Överallt erbjuder sig samma aktuella uppgift: att befria det egna folket från den judiske inkräktaren!

NATIONENS FRIMURARENUMMER

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2 och 3 innevarande år erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av. General E. Ludendorff. 2 del	à 2: —
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Maththilde Ludendorff	0: 75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1: 75
Zions Vises Protokoll	1: —
En anklagelse	1: —
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2: 50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2: 50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1: —
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1: 25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2: —
Judarna i Sverige	0: 50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	0: 50
Kristus var ej jude	0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Frihetsarv

Som ett blodigt hån mot svenska folkets största frihetshjälte framstår det nya förtryckareväldets planerade celebrerande av Engelbrekts frihetsgärning i samband med firandet av riksdagens 500-årsjubileum. Våra nutida främmande inkräktare, vilka med sitt guld tillvällat sig ställningen som hemlig regering — judarna — låta sina skaror av fogdar inom förvaltning, politik, kultur och ekonomi framträda — för samfält hyllande av den störste bland svenska frihetshjältar. Lyxen med en frihetsfest till vårt folks förnöjelse kunna inkräktarna bestå sig, allrahelst som kostnaderna icke falla på dem. Genom en dylik hoppas man ju även kunna förjaga alla onda aningar om ett iråkat nytt ofrihetstillstånd, långt värre än alla tidigare.

*

Sverige hade råkat under främmande välde och svenska folket förtrycktes och utsögs allt skändligare av konung Eriks av Pommern fogdar. Slutligen var måttet rågat, då Dalarnas bönder under ledning av sin hövitsman, ofrälse bergsmannen Engelbrekt Engelbrektsson, 1433 samfält grepo till kraftåtgärder mot den för sin hårdhet hatade danskfödde fogden Jösse Eriksson. Folkrörelsen, som ursprungligen var provinsiell med det begränsade syftet att framtvinga Jösse Erikssons avlägsnande som Dalafogde och hövitsman å Västerås slott, utvecklade sig snart till ett formligt bondeuppror, vilket uppställde målet: kung Eriks avsättning och Sveriges i dess helhet befrielse från de främmande fogdarna.

För genomförande av denna fosterländska uppgift samlade Engelbrekt i juni 1434 en dalahär, brände fogdenästet Borganäs i Stora Tuna samt utbredde å trenne månader resningen över hela det egentliga Sverige, vilket så när som på några av de starkaste fästena frigjordes från Eriks välde. Engelbrekt blev snart hela nationens erkände hövding, och när han på arbogamötet i januari 1435 högtidligen korades till rikets hövitsman — i riksrådet hade han inträtt hösten 1434 — var detta endast den formella bekräftelsen å ett redan rådande sakförhållande.

I förhoppning om stöd från de vendiska hansestäderna gav Engelbrekt sommaren 1434 signal till allmän resning mot konung Erik. Lockade av förmånliga fredsanbud hade dessa emellertid efterhand närmat sig konungen och ingingo i juli 1435 definitiv förlikning med denne. Under inflytande härav började även i Sverige, särskilt bland adeln, en mot konungen försonlig stämning vinna utbredning, så att Erik mot vissa garantier åter erkändes som konung och i oktober 1435 ånyo hyllades som Sveriges härskare. Engelbrekt, som tillförsäkrades Örebro slott med Närke, ogillade dock uppgörelsen, och på hans tillskyndan började snart allmogen i Svealandskapen åter att resa sig. Då konungen svek sina löften till adelsherrarna, förenade sig dessa med den nya folkrörelsen, varpå ett allmänt uppror mot konungen utbröt i början av 1436.

Den av anhögfärd besjälade, på egna fördelar i första hand seende aristokratien vägrade emellertid att bevilja den lågbördige bergsmannen främsta platsen i riket. Denna reserverades åt den unge ärelystne marsken Karl Knutsson (Bonde), som vid hövitsmannavalet i Stockholm med majoriteten av de väljande frälsemännens och prelaternas röster valdes till rikshövitsman. Allmogens missnöje med utgången framtvingade dock en kompromiss, enligt vilken hövitsmannaskapet skulle utövas av Engelbrekt och Karl Knutsson gemensamt samt den förre praktiskt taget inneha ledningen av resningen.

På grundval av denna överenskommelse befriades riket för andra gången av Engelbrekt, som under ett härtåg från Stockholm söderut inneslöt alla de slott, som innehades av konungens utländska fogdar. Engelbrekt styrde härpå kosan mot norr för att på sitt slott Örebro genom någon tids vila söka bot för en iråkad sjukdom. Vid sin hemkomst kallades han att skyndsamt inträffa i huvudstaden. Trots ohälsan hörsammade han kallelsen, men blev under färden, den 27 april, å en holme i Hjälmaren — den nu s. k. Engelbrektsholmen — nattetid överfallen och nedhuggen av Måns Bengtsson (Natt och Dag). Av den omständigheten att mördaren aldrig blev bestraffad för sitt ruskiga dåd kan man draga den slutsatsen, att svenska folkets största frihetshjälte bragtes om livet genom en konspiration av adelsmännen, vilka tydligen fruktat att gå miste om något av sina dyra privilegier under den folklige Engelbrekts regemente. Av den sörjande allmogen firades Engelbrekt som ett helgon, och hans grift i Örebro stadskyrka förblev ända till reformationen ett mål för vallfärdande pilgrimer.

*

Den stora betydelsen av Engelbrekts frihetsverk ligger i öppen dag. Han skapade grundförutsättningarna för vårt folks konsolidering till en självständig och inom sig sluten nation. Genom främlingsväldets brytande gjorde han svenskarna till herrar i eget hus och gav dem ett betydelsefullt arv. Han skapade en svensk nationalstat, lade grunden till det fria samhällsskick, som under århundraden ända in till vår tid utgjort vårt folks stolthet och styrka.

I Sveriges historia lyser Engelbrekt som det stora föredömet. Han visar också den nu levande generationen vägen ur iråkat främlingsok — ur oket under den världsrevolutionära, i demokratiens, frimureriets och marxismens gestalt härskande internationella judiska kapitalismen, vilken i frihetens missbrukade namn är i färd med att andligt och materiellt förslava vårt svenska folk. Tiden är mogen för en ny folklig frihetsuppmarsch i Engelbrekt Engelbrektssons anda.

Judens väg till makten

(Forts. fr. föreg. nr.)

j) Den oerhörda ekonomiska utvecklingen leder till en förändring av folkets sociala uppdelning, skriver A d o l f H i t l e r vidare i sin skildring i *"Mein Kampf"* av judens alltid följda väg till makten hos folken. Genom att det mindre hantverket så småningom dör ut och därmed möjligheten för arbetarna att skapa sig en självständig existens blir allt sällsyntare, proletariseras de märkbart. Så uppstår den industrielle "fabriksarbetaren", vars väsentliga kännetecken är att han knappast någonsin blir i stånd att grunda en egen existens. Han är i ordets verkliga bemärkelse egendomslös; hans ålderdom är en plåga och kan knappast längre kallas liv.

Redan tidigare uppstod en liknande situation, som pockande krävde sin lösning och även fann den. Till bönder och hantverkare hade så småningom ämbets- och tjänstemän — i synnerhet statens — slutit sig. Även de voro egendomslösa i ordets verkliga bemärkelse. Staten fann äntligen en utväg ur detta osunda tillstånd genom att övertaga försörjningen av de statstjänstemän, som ej själva kunde lägga av för gamla dagar, och införde pensionssystemet. Efterhand följde allt flera privatföretag exemplet, så att numera nästan varje fast anställd tankearbetare får sin pension, såvida företaget nått upp till eller överskridit en viss storlek. Och först när staten började sörja för sina tjänstemäns ålderdom, förmådde den uppfostra dem till den osjälviska plikttrohet, som före kriget var den förnämsta egenskapen hos den tyska tjänstemannakåren. På ett klokt sätt räddades sålunda ett helt stånd, som förblev egendomslöst, ur det sociala eländet.

*

Nu hade denna fråga åter — och denna gång i mycket större omfattning — blivit aktuell för staten och nationen. Ständigt nya människomassor, vilka kunde räknas i miljoner, flyttade från landsbygden till de stora städerna för att förtjäna sitt dagliga bröd som fabriksarbetare i de nygrundade industrierna. Det nya ståndets arbets- och levnadsförhållanden voro bedrövliga. Redan den mer eller mindre mekaniska överflyttningen av hantverkarens eller bondens arbetsmetoder till den nya formen var på intet sätt lämplig. Varken den förres eller den senares verksamhet kunde jämföras med de ansträngningar, som en industriarbetare måste prestera. För det gamla hantverket spelade tiden ej så stor roll, men så mycket mer när det gällde de nya arbetsmetoderna. De gamla arbetstidernas bibehållande inom storindustrien hade en ödesdiger verkan; ty den faktiska arbetsprestationen var fordom jämförelsevis obetydlig, då man saknade nutida intensiva arbetsmetoder. Om man alltså förr kunde uthärda fjorton eller femton timmars arbetsdag, kunde man icke göra det, när varje minut till det yttersta måste utnyttjas. Resultatet av denna vanvettiga tillämpning av de gamla arbetstiderna i den nya industriella verksamheten var i tvenne avseenden olyckligt: hälsan blev förstörd och tron på en högre rätt tillintetgjord. Härtill kom slutligen den usla betalningen å ena sidan samt arbetsgivarens påtagligt mycket bättre ställning å den andra.

På landet var en social fråga otänkbar; där gjorde herre och dräng samma arbete och åto ur samma skål. Men även härvidlag inträdde en ändring.

Klyftan mellan arbetstagare och arbetsgivare synes nu omfatta alla livets områden. I huru hög grad den inre judaiseringen av vårt folk redan fortskridit, kan man märka på den ringa aktning, för att icke säga ringaktning, som ägnas handens arbetare. Först romaniseringen av vårt liv, som i själva verket var en judaisering, förvandlade den forna aktningen för hantverket till ett visst förakt för allt kroppsarbete överhuvud.

*

Så uppstår ett nytt, föga aktat stånd, och en dag måste den frågan dyka upp, om nationen har kraft att själv åter införliva detta nya stånd med samhället eller om den ståndsmässiga skillnaden skall utveckla sig till en klyfta mellan samhällsklasserna. En sak är säker: det nya ståndet rymde icke de sämsta elementen inom sina led utan tvärtom de mest handlingskraftiga. Den s. k. kulturens överförfining hade här ännu ej utövat sina upplösande och förstörande verkningar. Det nya ståndets stora massa hade ännu ej smittats av den pacifistiska svaghetens gift utan var robust och, om nödvändigt, även brutal.

Medan borgardömet överhuvud icke bekymrar sig om denna betydelsefulla fråga utan likgiltigt låter saken ha sin gång, tager juden fasta på den oöverskådliga möjlighet för framtiden som här erbjuder sig, och medan han å ena sidan organiserar de kapitalistiska metoderna för utnyttjande av människomaterialet i yttersta konsekvens, ställer han sig in hos offren för sina onda planer och blir inom kort ledare för deras kamp mot sig själva. D. v. s. endast realiter sett "mot sig själva"; ty lögnens store mästare förstår att också här framträda såsom en ängel och vältra skulden på andra. Eftersom han är fräck nog att själv leda den stora massan, kommer denna aldrig på den tanken, att det kan röra sig om alla tiders mest infernaliska bedrägeri. Och ändå är det så.

Knappt har det nya ståndet utvecklat sig ur den allmänna ekonomiska omvälvningen, förrän juden ser sina nya pacemaker för fortsatt framgång klart och tydligt framför sig. Förr använde han borgarna som murbräcka mot den feodala världen, nu använder han arbetarna mot den borgerliga. Om han förr förstod att i borgarståndets skugga tillnarra sig

Den judiska religionsläran

(Forts. fr. sid. 1.)

5 Mos. 14,21: "I skolen intet as äta. Främlingen, som är i porten, må du giva det, att han äter det, eller må du sälja det till en främling..."

Enligt Moses talar den judiske nationalguden Jahwe till sitt folk: "Jag har avskilt dig från alla andra folk på jorden, på det att du må vara mitt eget..."

2 Mos. 34,12—13: "Tag dig till vara, att du icke gör något förbund med landets innebyggare, dit du kommer, att de icke varda dig till förargelse ibland dig. Utan du skall omstörta deras altare, slå sönder deras beläten och hugga ned deras heliga lundar."

5 Mos. 7,2—3: "Och när Jahwe, din gud, giver dem åt dig, att du må slå dem, skall du giva dem till spillo och intet förbund göra med dem eller bevisa dem någon gunst. Och du skall icke befrynda dig med dem; dina döttrar skall du giva deras söner och deras döttrar skall du icke taga åt dina söner."

Inga judiska plikter mot icke-judar

Jalkut Rubeni 20 b: "Det är den rättfärdige tillåtet att handla bedrägligt, liksom Jakob har gjort."

Tosaphot Baba 61 a: "Det är medgivet att överutnyttja en främling och taga ockrarräntor av honom, men då man handlar med sin nästa, skall ingen bedra sin broder." (Med "nästa" och "broder" avser juden alltid stam- eller trosförvant.)

Choschen ha-mischpat 348,2, Haga: "Att begagna sig av en akums (främlings) misstag är tillåtet, t. ex. att bedraga honom i räkning eller att icke betala honom vad man är skyldig honom, men blott så vida man icke blir uppdagad..."

Chosch. Ham. 285, Haga: "En jude, som är skyldig en akum något, är, om denne akum dör och ingen vet om affären, icke förpliktad att betala något till arvingarna."

Chosch. Ham. 266, 1: "Om man hittar något, som en akum förlorat, må man behålla det... ja, den som ger honom det tillbaka begår en överträdelse, emedan han därigenom stärker de otrognas (icke-judarnas) makt."

Chosch. Ham. 156, 5, Haga: "En icke-judes egendom är att betrakta som herrelöst gods, och den som kommer först har företrädet."

Chosch. Ham. 183, 7, Haga: "Om någon gör en affär med en icke-jude och det kommer en annan jude och hjälper till att bedraga icke-juden, hava de båda judarna att mellan sig dela vinsten."

Tosaph. Sanderin 57 a: "Det är en israelit lovligt att göra en främling orätt, ty det står skrivet: Du skall icke göra din nästa orätt, och därmed menas ej främlingar."

Traktat Baba mezia 111 b: "Till bibeltextens ord: 'Du skall icke förtrycka den fattige och nödlidande av din stam' har Talmud fogat: 'De andra undantagna'."

Traktat Jebamoth 47 b: "Ett Noahs barn (en icke-jude) skall dödas, om han också har stulit mindre än en penning."

Tosaph. Aboda zara 71 b: "Det är förbjudet för Noahs barn att röva och de varnas ej på annat sätt därför än att de bringas om livet."

Maimonides i Sepher Mizvoth (Amst. 1660) 73 c: "Gud har befallt oss att taga ockerräntor på en icke-jude samt att icke låna honom något förrän han går in därpå, på det att vi icke må skaffa honom (verklig) hjälp utan tillfoga honom skada, även om vi skulle ha nytta av honom."

Högmod, hat och förakt mot mänskligheten — den judiska lärans grunddrag

Talmud Baba mezia 144 b: "I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken i världen skola icke kallas människor utan boskap. (Jämför Kerithoth 6 b, 7 a.)

Schene Iuchoth ha-berith 250 b: "Ehuru människorna i världen till sitt yttre likna israeliterna, äro de dock som apor, jämfört med människorna."

Jalkut Rubeni 12 b: "Men akum, vars själ härflyter från en oren ande, kallas ett svin. Och emedan det är så, så är en akum liksom kroppen och själen av ett svin."

Schene Iuchoth ha-berith (Wilmersdorf 1686) 124 b: "Världen är skapad för israeliternas skull, vilka äro frukten, de andra folken utgöra blott dess skal. Man inser alltså, att det i verkligheten intet annat folk finnes än Israel, de övriga folken äro mest dess skal."

Midrasch Schir ha-shirim (Wilmersdorf 1673) 273 c: "Liksom en husfader aktar sådana korgar, i vilka man uppsamlar smuts, halm, avfall och agnar, för intet värde, så aktar den Helige, Högtprisade (Jahwe) även gojim för intet värde, emedan de intet äro."

Jalkut chadasch (Amsterdam 1659) 154 b, nr 7: "De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurets livskraft."

Tos. Jebamoth 94 b, Tos. Kethuboth 3 b, Tos. Sanhedrin 74 b: "En icke-judes säd är som säden av ett djur."

Talmud Schabath 89 a: "Vad betyder berget Sinai? Berget, från vilket (genom Mose lag) hatet (judarnas) har kommit ned till jordens folk." Ordet Sinah betyder hat.

5 Mos. 7, 16: "Du skall fräta alla folk, som din Herre skall giva dig. Du skall icke skona dem och icke erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara."

Fiendskap mot den icke-judiska staten, underkuvande och utrotande av de icke-judiska folken

5 Mos. 17, 15: "Du skall sätta en av dina bröder till konung över dig. Du skall icke sätta en främmande, som icke är av din stam, över dig."

Esaias 60, 12: "Ty de hedningar (icke-judar) och konungariken, som icke vilja lyda dig, skola omkomma och deras folk skola förödas."

5 Mos. 7, 24: "Han skall giva dig deras konungar i ditt våld och du skall utplåna deras minne på jorden."

5 Mos. 6, 10—11: "Frukta dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov... för att giva dig stora och sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar, som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt."

Esaias 49, 23: "Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter."

Esaias 60, 10—12: "De främmande skola bygga dina murar (Jämför "frimurarna"!) och deras konungar skola tjäna dig... Och dina portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola införas till dig."

Nordananden

I jordens första stunder
en mäktig ande slog
uppå granitens grunder
sin borg i nordanskog.
Där bor han än och råder
se'n tusental av år
och berg och dalar träder
med jättevida spår.

Och honom stämdes sången
i Odins höga sal,
till honom leder gången
av Nordens ättartal.
Allt stort, det häuden gömde,
sin kraft från honom fick;
allt skönt, det sagan drömde,
är hägrat ur hans blick.

O, lyssnen, unga släkten,
till klangen av hans röst!
Han ropte morgonväkten
i Karl den tolftes bröst,
han stämde sångens lyra
åt Geijer och Tegnér
och kan de runor styra
till ära och för er.

Vak upp! Hans röst oss kallar
med Gjallarhornets dån!
En strid på Vigrids vallar
här stundar Åsason:
De gamla tempel brinna
som förr i hednadar,
och den skall seger vinna
som högre guddom har.

Men tankar heta svärden
i denna jättestrid,
men frihet för all världen
är hennes Frodefrid,
när folk vid folk som broder
vid broder troget gå
och endast sannings stoder
på ärans höjder stå.

Framåt på denna bana
med samma ädla mod,
som helgat Sveriges fana
i Gustaf Adolfs blod!
Till strid för ljusets kyrka
för sedlighet och rätt
med nordanandens styrka
från första forntidsätt!

Victor Modin

de borgerliga rättigheterna, så hoppas han nu kunna utnyttja arbetarens kamp för tillvaron för att själv komma till makten.

Från och med nu är arbetarens enda uppgift att strida för det judiska folkets framtid. Utan att veta om det, blir han satt att tjäna den makt, han tror sig bekämpa. Man låter honom skenbart löpa till storms mot kapitalet och kan på så sätt lättast få honom att kämpa just för detsamma. Man predikar hela tiden mot det internationella kapitalet och menar i verkligheten det nationella näringslivet. Detta skall förstöras, på det att den internationella börsen skall kunna triumfera på dess grav. Judens förfaringssätt är här följande: Han ställer sig in hos arbetaren, hycklar medlidande med dennes öde och låtsas vara upprörd över hans armod och elände för att på denna väg vinna förtroende. Han lägger sig vinn om att studera alla enskilda faktiska och inbillade missförhållanden i arbetarens liv — och väcka längtan efter förändring av en dylik tillvaro. Det inom varje arier slumrande kravet på social rättvisa förstår han att med oändlig klokhet utveckla till hat mot de av lyckan mera gynnade samt förlänar därmed striden för utrotande av sociala missförhållanden en viss prägel av världsåskådning. Han grundlägger den marxistiska läran.

*

Genom att framställa denna såsom oupplösligt förbunden med en hel rad socialt berättigade fordringar, befrämjar juden i lika hög grad dess utbredning som den anständiga mänsklighetens motvilja mot att uppfylla krav, vilka — framförda i sådan form och i sådant sällskap — redan från början synas oberättigade, ja omöjliga att uppfylla. Ty under denna täckmantel av rent sociala tankegångar döljas verkligt djävulska avsikter, vilka även helt öppet och fräckt framföras. Denna lära utgör en oskiljbar blandning av förnuft och mänskligt nonsens, men den är alltid sådan att blott vanvettet däri kan förverkligas, aldrig förnuftet. Genom det kategoriska avvisandet av personligheten och därmed av nationen och dess rasinnehåll förstör den de elementära grundvalarna för hela den mänskliga kulturen, som just är beroende av dessa faktorer. Detta är den verkliga inre kärnan i den marxistiska världsåskådningen, försåvitt man kan beteckna detta en förbrytarhjärnas missfoster med ordet "världsåskådning". Genom tillintetgörande av personligheten och rasen bortfaller det väsentliga hindret för den mindervärdiges — för judens herravälde.

Denna läras betydelse ligger just i det ekonomiska och politiska vanvettet, vilket avhåller alla verkliga intelligenser från att ställa sig i lärans tjänst, medan de mindre begåvade och nationalekonomiskt föga utbildade med glädje ställa sig till förfogande. Den för rörelsen erforderliga intelligensen — ty även denna rörelse behöver intelligens för att kunna bestå — "offrar" juden ur sina egna led. — Så uppstår under judisk ledning en ren kroppsarbetarerörelse, som skenbart går ut på att förbättra arbetarens ställning men i själva verket åsyftar träldom och tillintetgörande av alla icke-judiska folk.

Vad frimureriet lagt grunden till inom de s. k. intelligenskretsarna i riktning mot en allmän pacifistisk förlamning av den nationella självbevarelsedriften, det bygger den stora, numera alltid judiska pressen vidare på genom sin verksamhet bland den stora massan, framför allt borgarståndet. Till dessa båda förstörelseredskap kommer nu som det tredje och fruktansvärdaste den råa styrkans organisation. Marxismen skall som angrepps- och stormkolonn fullborda det sammanbrott, som de båda förstnämnda vapnen förberett, genom sitt undermineringsarbete. — Ett i sanning mästerligt samspel! Man må icke förundra sig över, om just de institutioner lättast falla till föga, vilka alltid med förkärlek framhålla sig som bärare av statens mer eller mindre legendariska auktoritet. Bland våra högre och högsta ämbetsmän har juden i alla tider — på ett par undantag när — funnit de beredvilligaste medhjälparna i sitt förstörelsearbete. Krypande underdånighet "uppåt" och arrogant struntviktighet "nedåt" äro lika betecknande för denna kår som en ofta himmelskriande inskränkthet, som blott överträffas av en häpnadsväckande inbilskhet. Men detta är egenskaper som juden behöver och härför även gillar hos våra myndigheter.

Den praktiska kamp, som nu vidtager, förlöper i stort sett å följande sätt:

I enlighet med den judiska kampens slutmål, som ej bara omfatta den ekonomiska erövringen av världen utan även kräva dess politiska underkuvande, delar juden organisationen av sin marxistiska världslära i två hälfter, vilka, skenbart skilda från varandra, i verkligheten utgöra ett oskiljbart helt: den politiska rörelsen och fackföreningsrörelsen.

Genom den senare värvar han anhängare. Den bjuder arbetaren hjälp och skydd i den svåra existenskamp han till följd av många företagares vinningslystnad eller kortsynthet nödgas föra och därmed möjligheten att tillkämpa sig bättre levnadsvillkor.

(Forts. i nästa nr.)

Var solidarisk!

Nationens kamp för svenska folkets befrielse ur de hemliga makternas våld kräver stora offer. Frimurareordens i vårt förra nummer dokumentariskt påvisade hemliga bojkottförklaring gav en föreställning om arten av den strid vi föra samt de ljusskygga medel fienden begagnar sig av. Han ser, såsom han själv i sina upprop framhåller, i vår ekonomiska tillintetgörelse enda sättet att hindra framgången av de idéer vi företräda. ***Må våra vänner solidariskt hjälpa till, så att fiendens förhoppningar må komma på skam!***

Vår i föregående nummer offentliggjorda vädjan till tidningens vänner att bistå i kampen gav ett ståtligt resultat och vi framföra till alla givare vår tacksamhet. De översända medlen användas i första hand för propaganda i sådana orter, där Ordens bojkott genast haft till följd, att tidningsförsäljare på grund av sin anhörighet till frimureriet måste avbryta försäljningen av Nationen, samt för vidtagande i övrigt av åtgärder, ägnade att inskränka bojkottens verkningar.

Vi redovisa här till *kampfonden* under den gångna månaden influtna bidrag:

Transport från nr 3	kr.	40:—
E. o. E.	„	100:—
A—n.	„	20:—
P.—e.	„	6:—
Proarier	„	1:—
F. Jansson	„	10:—
Intresserad	„	2:—
Hell	„	1:—
E.	„	0:50
E. W.	„	10:—
G. Dbg.	„	10:—
Nationens vän	„	2:50
Svea	„	0:50
M.	„	0:25
Läsare	„	50:—
Summa	kr.	273:75

Vi låta insamlingen fortgå och försäkra, att insamlade medel på mest effektiva sätt skola komma till användning för befästande och utvidgande av tidningens ställning samt utbredande av de idéer vi företräda. Till att föra krig fordras, såsom Napoleon en gång yttrade, pengar, pengar och åter pengar — ord, som få sin speciella innebörd beträffande en strid mot själva den judiska Världskapitalismen. Penningen är där visserligen ej det väsentligaste, men man får dock ej bortse från dess ofrånkomliga betydelse för en krigföring i modern tid.

Insänd ett bidrag till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Även de minsta bidrag mottagas med tacksamhet!

Kristligt-arisk skyddsliga

En sammanslutning har grundats i Monti-Locarno under namnet "Kristligt-ariska skyddsligan". I ett utsänt upprop framhålles, att organisationen framför allt med skärpa skall bekämpa den judiska företeelsen kulturbolsjevism varhelst och i vilken form denna uppenbarar sig. Ett vänskapligt samarbete skall inledas mellan de ariska nationerna.

Det kristligt-ariska skyddsförbundet har vidare tagit till sin uppgift att befordra mellanfolklig förståelse, god vilja och fredstankar. Ett fördärvligt rasssjälvmord måste förhindras inom nationerna. Ordet arisk får icke så tydas — heter det i uppropet — som om det endast avsåge ett särskilt folk utan omfattar det alla nationer, tillhörande den vita rasen.

Bröder Clerici

inom Frimurareordens IX Provins

Kristus mottager dödsstynget.

(Ur "Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie" av Quentin, Paris 1815.)

Bilden visar det inom frimureriets högsta grader rådande fanatiska hatet mot kristendomen. Inskriptionen "Cherchez et vous trouverez" (Söken och I skolen finna) betyder å frimurarespråket: att intränga i dessa mysterier är omöjligt för envar som ej känner det i ormkretsen inneslutna hemliga frimureriets lära.

Den på vårt folks förjudande arbetande Frimurareorden har ej heller försummat att engagera den kristna kyrkans män för sin sak. Det hemliga världsförbundet med tronernas och altarnas omstörtning å programmet presenterar sig här naturligtvis som "trons beskyddare". Huru kyrkan under rådande frimurare-judiska regim skött sin uppgift, är allom känt: med kyrkans medgivande ha land och folk utlämnats åt Kristi fiender och dessa senare till och med hälsats såsom våra frälsare. Frimurareordens maskeringar äro tusenfaldiga, allt efter miljö och förhandenvarande situation. Vi återgiva här nedan en sammanställning av våra främst betrodda kyrkliga personer inom Frimurareordens IX Provins efter Frimurarekalendern av 1928—1929.

Högsta Clerici Ämbetsmän.

Bergö, Carl Johan, en av IX Provinsens Högsta Ämbetsmän i egenskap av *St. L. L:s H. P.*, Riddare av Carl XIII:s orden, f. d. kaplan vid KMO, inspektor för IX Provinsens Arkiv och Bibliotek, Kristineberg, Stockholm. *Bergqvist, Olof*, biskop, högerriksdagsman, en av IX Provinsens Högsta Ämbetsmän i egenskap av *V. of St. L. L:s H. P.*, Riddare av Carl XIII:s-orden, Ordf. M. i Logen Ultima Thule, Luleå. *Olsson, Per Valerius*, domkyrkosysslom., regementspastor, högerriksdagsman, en av Stora Landslogens Stor-Officianter i egenskap av *L. L. S. T.*, Riddare av Carl XIII:s orden, Ordf. M. i Logen Gustaf Adolf, Kalmar.

Stora Landslogens Bröder Clerici.

I Frimurarekalendern äro under rubriken "Stora Landslogen tillhörande H. U. Bröder Clerici av S:t Andreas-Logen" följande prästerliga bröder av X graden upptagna:

Berglund, Axel Fredrik Theodor, kyrkoherde, St. L. L:s Ordens-Historiegraf, Stockholm. *Brandel, Robert Albin*, fil. d:r, regementspastor, Stockholm. *Bromander, Carl Wilhelm*, fil. kand., domprost, F. Dep. M. i Logen S:t Carolus, Kil. *Dahl, Albert Gereon*, kyrkoherde, Tryde, Tomelilla. *Ekelund, Carl Theofil*, teol. d:r, fil. lic., prost, f. d. Ordf. M. i Logen August, Torsby. *Eriksson, Erik*, folkskoleinspektör, Strängnäs. *Fogdegård, Anders Gustaf*, kyrkoherde, Lidköping. *Hedberg, Oskar Otto*, kyrkoherde, Valbo. *Hedendahl, Johan Albin*, kontraktsprost, Dunker. *Hennig, Klas Bruno*, kyrkoherde, Sigtuna. *Holkers, Anders*, fil. kand., rektor, Göteborg. *Högman, Carl Laurentius Halfdan*, kyrkoherde, Saltsjö-Nacka. *Kihlstedt, Gustaf*, fäng.-pred., komminister, Stockholm. *Landquist, Carl Axel Emil*, teol. o. fil. d:r, kyrkoherde, Stockholm. *Lindh, Karl Magnus*, komminister, Malmö. *Lydahl, Axel Johannes*, kyrkoherde, Hofsnäs, Bjälbo. *Lysander, Christian Albert*, kyrkoherde, Malmö. *Lüsch, Herman Fredrik Georg*, fil. kand., kontraktsprost, Över-Officiant i Prov. L. i Göteborg, Lysekil. *Malmberg, Per Gustaf Johannes*, kyrkoherde, Över-Officiant i Prov. L. i Linköping St. Helleberg, Ed. *Peterson, Thure Leonard*, kontraktsprost, Glava. *Rogberg, Olof Emanuel*, regementspastor, f. d. kaplan vid K. M. O., Stockholm. *Rosén, Måns Nilsson*, fil. kand., f. d. kyrkoherde, Över-Officiant i Prov. L. i Kristianstad, Kristianstad. *Rosenius, Paul Josef*, komminister, kaplan vid K. M. O., F. T. i Logen Den Nordiska Första, Stockholm. *Roslund, Gustaf Frithiof*, kontraktsprost, Landskrona. *Salvén, Per Arvid*, f. d. kyrkoherde, Äppelviken. *Sellén, Johan Bernhard*, kyrkoherde, Hishult. *Särner, John Albin*, garnisonspastor, Karlskrona. *Söderlind, Per*, teol. d:r, domprost, F. T. i Logen Moria. *Södersteen, Herman Ferdinand*, fil. kand., prost, Askersund. *Ullstrand, Herman Gustaf*, kontraktsprost, Prov. Logens i Karlstad f. d. historiograf, E. *Waldén, Karl August*, fil. kand., kyrkoherde, Längbro, Örebro. *Wickbom, Johan Anders Olof*, fil. kand., f. d. seminarierektor, Kalmar. *Ydström, Pehr Henrik*, reg.-pastor, kyrkoherde, Svennevad. *Öberg, Petrus Stefanus*, regementspastor, Dep. M. i Logen Arcturus, Östersund.

S. V. tvenne U. B.: Översten greve *Carl Evert Taube* och Översten *A. H. Steuch.*

Provinsial-Logens i Kristianstad Bröder Clerici.

Under rubriken "Provinsial-Logen tillhörande U. och F. Bröder Clerici av S:t Johannes-Logen" äro för i Provinsial-Logen i Kristianstad nedanstående bröder av IX graden upptagna:

Gunnarsson, Jöns Péter, fil. kand., f. d. regementspastor, Göteborg. *Hedin, Anton Julius*, kyrkoherde, F. T. i Logen Cubiska Stenen, V. Vram, Tollarp. *Karlsson, Arvid*, kyrkoherde, Ryssby. *Levan, Axel Ludvig*, kyrkoherde, T. i Ronneby Brödraförening, Listerby. *Ljungdahl, Johan Peter Waldemar*, teol. lic., kyrkoherde, F. T. i Logen Acacian, Trälleborg. *Medin, Herman Werner*, kyrkoherde, Älghult. *Normann, Hans Peter Wilhelm*, kyrkoherde, Ifö. *Sjöfors, Gustaf Hilding Esaias*, kyrkoherde, V. Torsås, Torne. *Wagnsson, Anders Gustaf*, distriktsföreståndare, pastor, Stockholm.

Oljemålning i Grand Orient de France.

(Till celebrerande av frimurarerevolutionen 1789.)

Bilden, som är försedd med inskriptionen "Liberté Egalité Fraternité" (Frihet Jämlikhet Broderskap) symboliserar frimureriets seger över troner och altaren: en frimurare med murslevan i hand sätter sin fot på prästen med evangeliet; kronan och tiaran ha kastats åt sidan.

Provinsial-Logens i Göteborg Bröder Clerici.

Under rubriken "Provinsial-Logen tillhörande U. och F. Bröder Clerici av S:t Johannes-Logen" äro för Provinsial-Logen i Göteborg nedanstående bröder av IX graden upptagna:

Agner, Carl Robert, teol. lic., folkskoleinspektör, pastor F. T. i Logen Räta Vinkeln, T. i Brödraföreningen Den *Flammande Stjärnan*, Uddevalla. *Allgulin, Frans Axel Jacob*, kyrkoherde, Långaryd. *Hallgren, Johan Ludvig*, fil. kand., pastor, rektor, F. T. i Logen De Tre Förenade Kronor, Mölndal. *Nilsson, Lars Johannes Paulinus*, e. o. hovpredikant, regementspastor, Häggum, Skultorp.

Provinsial-Logens i Linköping Bröder Clerici.

Under rubriken "Provinsial-Logen tillhörande U. och F. Bröder Clerici av S:t Johanneslogen" äro för Provinsial-Logen i Linköping upptagna följande bröder av IX graden:

Mc Fadden presidentkandidat i U. S. A.

"Jewish Daily Bulletin" berör förskräckt det antijudiska upplysningsarbete, som bedrives av den kände amerikanske kongressledamoten Louis T. Mc Fadden i Pennsylvanien. Det judiska bladet skriver:

"För första gången i detta lands historia underkastas antisemitismens lära ett nationellt politiskt prov. Mc Fadden har meddelat, att han låter uppställa sig som kandidat till posten som Förenta Staternas president 1936. Hans propagandachef, Mc Andrews, utsänder mängder av propagandamaterial, avsedda för dem som äro uppfyllda av antijudiska fördomar. Mc Faddens lösenord äro: kristendom i stället för judendom. Amerikanism mot kommunism, nationalism mot internationalism, etc."

Presidentvalet 1936 synes således arta sig till en allvarlig kraftmätning mellan judendom och amerikansk nationalism, den första stora kraftmätningen. Att judarna i Roosevelts regering uppbjuda alla sina krafter för att åt sig trygga segern, är självklart. Av allt att döma ligger U. S. A:s ödestimma mindre avlägsen i tiden än de flesta ana.

*

Arabisk vädjan till England

Den judiska massinvandringen till Palästina oroar starkt landets arabiska befolkning. "Arab Times" vädjar till England att förhindra en fortsättning av denna olyckliga utveckling: "För närvarande finnas 650,000 judar i Palästina. Läggar man härtill antalet av de naturliga årliga födelsetillskottet, skall Palästina 1948 ha en judisk befolkning av 1,100,000. Araberna, som nu räkna 875,000, skola 1948 knappast ha uppnått siffran 1,100,000. Och detta, om invandringstalet endast beräknas till det officiella, 50,000 judar per år, en siffra som dock ej täcker den verkliga".

Man förstår misstämningen bland Palästinas araber över detta utvecklingsperspektiv.

Borggård, Torsten Richard, Andreas, domkyrkokomminister, A. Dep. M. i Logen S:t Jacob, Linköping. *Lindquist, Johan Alfred*, komminister, Prästköp, Hällestad. *Norelius, Axel Teodor*, läroverksadjunkt, Ordf. i Andreasföreningen S:t Olof, Norrköping. *Ulander, Johannes*, kyrkoherde, Gammalkil. *Widelius, Karl Gustaf*, kyrkoherde, F. T. i Logen S:t Jacob, Klockrike.

Provinsial-Logens i Karlstad Bröder Clerici.

Under rubriken "Provinsial-Logen tillhörande U. och F. Bröder Clerici av S:t Johannes-Logen" äro slutligen i Frimurarekalendern för Provinsial-Logen i Karlstad följande bröder av IX graden upptagna:

Berggren, Karl Hugo, domkyrkosyssloman, Västerås. *Dahlström, Anders Johan*, kyrkoherde, Ytterenhörna. *Eckerberg, Carl Gustaf*, prost, Kungsör. *Edén, Anders Botvid*, komminister Sand, Dalskog. *Ek, Ernst Georg*, kyrkoherde, Vansö, Strängnäs. *Ekström, Gunnar*, teol. d:r, kontraktsprost, Falun. *Fahlström, Ludvig*, kyrkoherde, Malingsbro. *Göthlin, Hjalmar*, kyrkoherde, Ytterselö, Stallarholmen. *Hofberg, Erik Gustaf*, kyrkoherde, Kvistbro, Gropen. *Lundberg, Carl August Edvard*, kyrkoherde, Bälinge, Strängnäs. *Lundgren, Gustaf Emil*, komminister, Västermo, Stora Sundby. *Nordell, Matts*, teol. k., rektor, folkskoleinspektör, Örebro. *Persson, Carl Peter*, kontraktsprost, Frustuna, Gnesta. *Rune, Lars Albin*, kontraktsprost, Prov.-Logens Historiegraf, Skåre. *Strandberg, Carl Gustaf August*, prost, Arboga. *Thune, Bror Fredrik N:son*, komminister, F. T. i Logen Polstjärnan, Hagström, Gävle. *Åkerberg, Johannes*, komminister, Rönnöfors. *Öster, Erik Helmer Bernhard*, komminister, Arboga.

Marxismen — »förkroppsligat frimureri»

(Forts. fr. sid. 1.)
och likväl kan man i dag få bevittna de mest motsatta uppfattningar om marxismens egentliga innebörd hos olika "marxistiska" ledare och pressorgan. På intet håll är man benägen att upplysa det bedragna folket om sanningen, ty då skulle massorna fly rörelsen som pesten. Uttalanden av talrika, mestadels judiska frimurare ge klart vid handen, att *marxismen är identisk med frimureri. Marxismen är frimureriets filosofi, stats-, ekonomi- och samhällslära för massornas hembruk, i det arbetande folkets språk och tänkesart.* Fritz Mautner karaktäriserar marxismen som *det förkroppsligade frimureriet. Den för liksom logen kampen mot den religiösa förblödningen och den vansinniga nationalismen* (Zirkel, årg. 37, s. 61). Dr Ludwig Balint finner, att de marxistiska idéerna "även äro de våras" (murarnas). *"Våra slutmål heta på bägge hållen: kosmopolitism, ateism och kommunism"* (Wichtl, Weltfreimaurerei, s. 73).

Med stöd av den auktoritativa frimurarepublikationen "Bulletin du Grand Orient" konstaterar dr Custos i "Freimaurerei u. Marxismus", att den dåtida "stortalaren" Ragon den 5 juli 1843 i logen "LE SOCIALISTE" i Bryssel framlagt ett anarkistiskt program, vilket han fordrade skulle antagas såsom grundval för en anarkistisk världspropaganda och vars genomförande skulle ske med våldets och terrorns alla medel. Logen "LE SOCIALISTE" gjorde detta manifest till sitt eget och ernådde från de officiella logemyndigheternas sida, från Suprême Conseil det enhälliga beslutet, att *"Ragons anarkistiska program motsvarade den frimureriska läran över den sociala frågan samt att den i Stororienten förenade frimureriska världen med alla tänkbara medel måste inrikta sig på dess genomförande."* (Bulletin du Grand Orient, 1843, juni).

Det *marxistiska* programmet var härmed kommet till världen, och detta förvisso i frimurarelogen "LE SOCIALISTE" i Bryssel — ett historiskt faktum, som torde vara okänt för massan av frimurare och marxister, vilka alltjämt leva i okunnighet om det reela sambandet mellan mureriets "övre" och "undre" brödraskap. Frimureriets "hemlighet" är som bekant förbehållen de ledande sfärerna. Marxistiska programmet förblev intill partidagen i Dresden 1863 ett *anarkistiskt* program, som ville upprätta det sociala paradiset, icke på laglig väg utan genom aktivitet, öppet våld och terror. Brysselogen "LE SOCIALISTE", partiprogrammets födelseplats, blev från den stunden samlingsplatsen för *"internationella anarkistförbundet"*. Den är föregångerskan till talrika "socialist"- och "anarkistloger", som franska Stororienten under följande årtionden startat inom sitt inflytelseområde, huvudsakligen i Frankrike, Belgien och Schweiz.

Karl Marx' mission

Det blev juden Karl Marx förbehållet att omsätta det anarkistiska logeprogrammet till en världsrörelse. *Marx erhöll 17 nov. 1845 det frimureriska "ljuset" i anarkistlogen "LE SOCIALISTE" i Bryssel, upptogs såsom broder* samt "arbetade" sig under förra delen av 1846 in i den frimureriska "kunskapen" i den sociala frågan, *vars vältalige präst och hänförde profet han erhöll i logeuppgift att bliva.* 1848 utsände han från London sitt berömda "manifest", detta alster av den judisk-revolutionära logeanden, vilket ännu i dag utgör grundvalen, läroboken för all marxistisk partitro.

I Frankrike förkunnade vid samma tid frimurarna Proudhon och Louis Blanc det marxistiska logeprogrammet i sociala frågan. De frimureriska fackbladen, vilka översätta högsta logeledningens vilja till de "enfaldiga och oskuldsfulla" brödernas språk, upptogo liksom på kommando propagandan för marxismen. Så skrev den tyska frimuraretidskriften "Latomia" såsom instruktion för de tyska bröderna: "Vi kunna ej underlåta att hälsa socialismen (= marxismen) såsom en förträfflig bundsförvant åt frimureriet i förädlandet av mänskligheten, i strävandet att befordra den mänskliga välfärden" (Latomia, band XV, juli 1849, s. 237). För att uppfånga, leda och oskadliggöra den ur den kapitalistiska utplundringen uppstående upprorsvågen skapade de högsta logemyndigheterna alltså medvetet marxismen; men för de "oskuldsfulla" bröderna gjordes denna smaklig genom att framställas som en företeelse av humanitär innebörd. Och denna uppfattning har man, tack vare frimureriets oerhörda propagandaapparat, lyckats inrota jämväl i den enkle borgarens tänkesätt.

De tillgängliga hemliga logekällorna, Storlogens och Stororientens Högsta Råds publikationer, vilka endast utges för de högsta logemyndigheterna och icke för massan av bröder, kunna blott följas tillbaka till 1843. Det är därför ej möjligt att avgöra, om marxistiskt-anarkistiska logeprogrammet av 1843, det senare *marxistiska manifestet,* i oavbruten linje leder tillbaka till programmet för "den stora revolutionens" *jakobinklubb.* Överensstämmelsen mellan de viktigaste programpunkterna i "manifestet" och jakobinklubbens fordringar ger dock anledning förmoda, att den sedan 1843 bekanta inställningen hos den auktoritativa logeapparaten redan vid tiden för franska revolutionen gjort sig gällande å ledningen och behärskandet av den revolutionära rörelsen i Europa.

Logeledning och marxism

Sedan 1843 ha Högsta Logemyndigheterna anförtrott åt graden 8 i den frimureriska rangskalan, graden "Byggnadernas intendent", uppgiften *"att lära de tre grundvalarna för den mänskliga civilisationen: frihet, arbete, egendom"*, att avfatta i den "profana världen" förståeliga teser samt att företräda i den frimureriska världspropagandan. (Instructions secrètes des Souverains grands Inspecteurs généraux pour la conduite des Loges, M. S. du Vicomte de la Jonquière). 17 graden, "Riddaren av Öster och Väster", lär de *"sanna idéerna hos den frimureriska kunskapen om människorätt och egendom"* och *"folkets sanna intresse på grundval av mänsklighetens verkliga broderskap"*. Arbetarledarna, de kommunistiska och nihilistiska kampgruppernas organisationer, ha för det mesta haft sin plats i denna grad. (Albert Pike, Rituel of Knight of East and West, Charleton, 1856, p. 5, 34 ff.). 19 graden slutligen, "Översteprästen", har högsta ledningen av *"massornas fostran"* samt *"att förverkliga harmonien mellan ordning och framsteg"*. Han fastställer lärosatserna för undervisningen i 8 graden, övervakar skolningen av funktionärerna inom den frimurare-judisk-revolutionära massrörelsen i 17 graden samt bringar den teoretiska och praktiska undervisningen till massorna och de mera invigda funktionärerna i massledningen, "i harmoni med befallningarna från Högsta Logeledningen, för vilken den på det marxistiska programmet insvurna revolutionära arbetarerörelsen endast är en schackpjäs i de stora världsomspännande planernas spel". (Rituel de Grand Pontife, M. S. N. 867 de la Collection du Grand Orient de France).

Den sedan 1743 i judiska händer befintliga Högsta Logeledningen har alltifrån grundandet av skotska höggradsfrimureriet haft som mål världens kapitalistiska utplundring till förmån för den judiska storfinansen. De inträdesfordringar, som den judiske stormästaren Abraham Beilhache då utfärdade, öppna ögonen å alla ovetande. Den kapitalistiska utplundringen måste utlösa motkrafter, vilka såsom åtskilliga företeelser från den franska revolutionen visat, blott alltför lätt kunna uppsluka de kapitalistiska utplundrarna. *Dessa motkrafter, anstormen från det dådkraftiga folket, av vars underbetalta arbete kapitalismen fyllde sina kassaskåp, gällde det att uppfånga i en mäktig proletärisk rörelse, bringa under logeledning och sålunda göra oskadlig för den judiska världskapitalismen.* De tre "sociala graderna" å frimureriets trappstege, de 8, 17 och 19 graderna, ombesörja ledningen och utvecklingen av den marxistisk-judisk-revolutionära massrörelsen i den högre frimureriska världspolitikens intresse, vilken ju intet annat åsyftar än de judiska penningefurstarnas, Alljudas världsherravälde.

Ur samlingen officiella beslut av Högsta Logemyndigheterna inom Stororienten och Storlogen (Bulletins du Grand Orient och Bulletins des Travaux du suprême Conseil) erfares, att ledningen och utvecklingen av den alltmer ansvällande marxistiska massrörelsen oavbrutet varit föremål för rådslag och beslutfattande inom Högsta Logeledningen (Jämför artikeln "Frimurare-marxistiskt judevälde under kungligt beskydd", Nationen nr 2!). I synnerhet vid tiden omkring 1890, då den marxistiska jätteuppmarschen inleddes, ägnade Högsta Logemyndigheterna ett överväldigande intresse åt de med marxismens frammarsch sammanhörande problemen. Som en följd av Högsta Logeledningens intensiva sysslande med den marxistiska världsrörelsen uppstodo i huvudstäderna talrika "sociala loger" såsom medelpunkter för arbetarerörelsen. Intill 1890 funnos inom den skotska ritens huvudterritorium — Frankrike, Belgien och Schweiz — blott 21 enskilda loger, vilka i sina lägre grader upptogo vanliga arbetare samt i de högre graderna arbetareledare.

Under tiden 1890—1914 grundades enbart i Frankrike 42 nya loger, vilka uteslutande arbetade för den marxistiska internationalens behärskande samt ledande i frimureriets anda. Den ryktbara logen *"Art et Travail"* i Paris, samlingsplatsen för de ryska anarkisterna, "uppfostringsanstalten" för de "världsberömda" marxistiska ledarna Lenin, Trotskij, Bela Kuhn och andra, öppnades 1892. "Art et Travail" var intill kriget och sannolikt även intill våra dagar medelpunkten för den marxistiska internationalen. Här hade internationalen sina byråer, här ägde dess världsförsamlingar rum. I dess stora logesal var det — såsom vi tidigare framhållit — som Branting, Vandervelde, Jaurès, Thomas, Compers, Scheidemann, alla de stora ledarna för den marxistiska internationalen, fångade världens uppmärksamhet med sina tirader över den internationella marxismens solidaritet, folkens kommande lycka efter marxistiska programmets förverkligande samt den gyllene tidsåldern under den marxistiska internationalens herravälde. Dessa marxistledare voro på något enstaka undantag när frimurarebröder; till sistnämnda kategori av undantag från regeln räknades Jaurès, "icke-murare, men mycket gynnsamt stämd mot frimureriet" ("Non-Maçon, mais très favorable à la Maçonnerie." Revue Maçonnique 1915, 13 fevr.).

*

Vi ha klarlagt det alltsedan marxismens tillkomst bestående sambandet mellan denna rörelse och frimureriet, detta sammanhang som utgör grunden för hela det under "demokratiens" mask i Sverige likşom i de flesta andra länder utövade judeherraväldet.

Må den svenska folkresningen till det frimurare-marxistiska judeokets avskuddande snart komma!

Finlands svensk-språkiga press

Interiörer från juderegementet

Redaktionen har med anledning av den i Nationen i ett tidigare nummer omnämnda likriktningen mellan HUFVUDSTADSBLADET och Bonnierpressen i Sverige mottagit nedanstående inlägg från finlands-svenskt håll.

Naturligtvis är det en skandal, att den finlands-svenska publiken så länge kunnat godtaga en "ledande" press av HUFVUDSTADSBLADETS och dess "rödfrasmiga" avläggares, SVENSKA PRESSENS kvalitet, men svenskarna i Finland må i sin helhet icke bedömas efter den atmosfär som utstrålar från ifrågavarande blad. Den svenska publiken är förvisso betydligt bättre än dess "ledande" organ vilja göra troligt. Sedan NYA PRESSENS dagar har den finlands-svenska befolkningen med korta avbrott helt saknat ett ledande dagligt *kulturorgan.* Det må även observeras, att HUFVUDSTADSBLADET aldrig betecknats såsom ett svenskt kulturorgan. Redan under juden von Frenckells ägareskap följde tidningen uteslutande geschäftssynpunkter. De ledande artiklarna kunde så från dag till dag slå ihjäl varandra. Huvudsaken var att folk köpte tidningen, vilket framför allt skedde för annonserna. "Idén", som bar upp tidningen, har alltid varit annonseringsidén, försåvitt den ej kommit i konflikt med de judiska intressefrågorna, såsom t. ex. när *NATIONENS* annons avvisades. Denna HUFVUDSTADSBLADETS inställning är i synnerhet markant sedan bladet för ett underpris övergick i den papistiske frimurarebrodern Amos Anderssons ägo. Några belysande exempel förtjänta att observeras.

När våren 1921 ryktena om de stora judiska licensbedrägerierna framkommo i finländska landsortspressen, var denna sak redan känd. Finlands ledande klädjudars ständiga resor mellan Åbo och Helsingfors samt deras varupriser 50 % under de anständiga icke-judiska affärsmännens kunde i längden ej undgå att väcka undran och observation. Men vad gjorde allmänhetens stora ledfyr i Helsingfors? HUFVUDSTADSBLADET lyste med sin fullständiga ovetenhet eller upplyste — i "sanningens" och Zions intresse — att de stora tullbedrägerierna i Åbo vid närmare undersökning visat sig vara "betydelselösa oegentligheter", begångna av en tulltjänsteman fullt bona fide. Under sommaren offentliggjorde emellertid den svensk-språkiga landsortspressen — ÅBO UNDERRÄTTELSER och HANGÖ — långa detaljerade redogörelser över licensbedrägerierna i Åbo. Det framgick redan nu, att de "obetydliga oegentligheterna" gingo löst på tiotals miljoner, som frånskojats finska staten av en mängd "laglydiga judar" och andra, med landets konfektionsjudar såsom huvudparter. Men HUFVUDSTADSBLADET visste alltjämt i månader ingenting — av hänsyn till de stora judeannonsörerna får man anta, förrän skandalen slutligen blev så allmänt känd, att man ansåg sig tvungen lämna läsekretsen meddelande om saken.

Ännu ett markant fall: I början av 1922 inflöt i en svensk-språkig landsortstidning en ledande artikel, rubricerad "En smygande fara — judeinvasionen", vari bl. a. yttrades: "Vårt land har redan, tillsvidare visserligen blott inom affärslivet, upplevat skandaler sådana som de kolossala försnillningarna i Åbo, i vilka c:a 100 semiter äro inblandade. Och med vilken fräckhet, självmedvetenhet och ondskefullhet männen av Israels stam uppträda, därpå är följande fall ett exempel: Då ÅBO UNDERRÄTTELSER härförleden relaterade Helsingfors Diskontobanks fallissemang och därvid omnämnde att flertalet av bankens aktionärer voro judar, ringde en medlem av stammen upp tidningens redaktion och hotade med att låta mäktiga vänner i utlandet tysta ned ett sådant organ som Å. U. samt rådde redaktionen att skriva som HUFVUDSTADSBLADET'". — Detta tidningsuttalande talar för sig själv utan kommentarer. Efter omkring 4 års betänketid — det gällde ju huvudsakligen rika judar! — fällde Finlands fru Justitia sin första dom i licensmålet i Åbo. De skyldiga dömdes att böta sammanlagt 30 miljoner finska mark. Av de skyldiga namngåvo frimurarebrodern Anderssons organ HUFVUDSTADSBLADET och SVENSKA PRESSEN en enda person, sin landsman, den tulltjänsteman som blivit tubbad och mutad att vara judarna behjälplig. I sanning karaktäristiskt! De övrigas namn framkommo tack vare att TURUN SANOMAT, som den tiden ännu redigerades opartiskt, återgav dem.

Den "liberala" svensk-språkiga pressens judevänlighet röjer sig också i smånotiser. En Viborgsjude, som "i misstag" slår ut tänderna på sitt finska affärsbiträde — kvinnligt förstås — figurerar utan nationalitet i de Anderssonska pressreferaten — han är bara "affärsman", och en beryktad Berlinjude, kokainskojare och vit slavhandlare, schavotterar i samma press som "ryss". Det är ett skändande av det tyska och det ryska namnet att beteckna tyska och ryska judar, som begå skurkstreck, tyskar eller ryssar. Judarna kunna väl vara tyska, ryska eller finska *undersåtar,* men de kunna aldrig bliva finnar, tyskar eller ryssar. Okunnigheten i dessa stycken är rent otrolig å de "ledande" svensk-språkiga tidningarnas redaktioner.

Sommaren 1933 ägde ett s. k. "frisinnat" möte rum i Helsingfors, utlyst av den eldröda finska tidningen TULENKANTAJAT och den numera visst avsomnade QUOS EGO. På mötet uppträdde rabbinen Federbusch i Helsingfors med en skönmålning av judarna såsom medborgare. — Observera det ovan sagda angående Åbolicenserna! — Han sekunderades av SVENSKA VECKOBLADETS huvudredaktör, svenska vänsterns ledare i Finlands riksdag, redaktör Max Sergelius, vilken pläderade för en frisinnad svensk-judisk entente cordiale i Finland på den grund att judarna voro "nyttiga bundsförvanter men farliga fiender". Härligt i sanning!

Må den finlands-svenska allmänheten i tid se upp med sina "ledande" organ!

Observator.

Till Madagaskar!

Enligt den i London utkommande "Das Weltjudentum" höll juden Israel Yefroikin vid en sammankomst av judiska föreningar i Paris för någon tid sedan ett tal, vari han framhöll sannolikheten av antisemitismens starka utbredning också i Frankrike. "De franska judarna förklara — yttrade han —, att vi invandrade judar föra antisemitismen med oss. Detta är delvis riktigt. Ty om det icke finnes några judar, finnes det ej heller någon antisemitism."

Alldeles riktigt. Därför bör invandringen av judar till olika länder snarast upphöra och i stället en utvandring ske i sådan riktning, att Judafolket äntligen får sig tilldelat det "nationella hem", som de så längta efter.

*

"Om antisemitiska rörelser uppstått i alla länder, så är detta — skriver 'L'Homme de Droite' i Genève — ett tecken till att de förskräckta folken börja komma till insikt om den hotande fruktansvärda faran. Enär judarna förklara att det är en olycka för dem att leva i förskingring, vore det en enkel sak för dem att med sitt hopade guld förvärva sig ett 'fosterland' — och alla nationer skulle vara lyckliga att få hjälpa dem därtill. Men tyvärr vägra de att uppge sitt för de härbergerande länderna ödesdigra parasitliv."

Madagaskar!

Annonsera i NATIONEN

Ni träffar där en solid publik ur alla samhällsklasser, vilken gärna gynnar tidningens annonsörer.

Vid större annonseringar lämnas rabatt, varom närmare meddelas vid skriftlig förfrågan.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 APRIL 1935

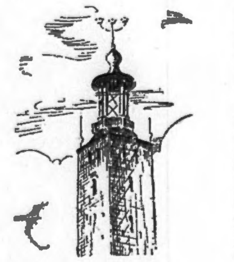

Vida Världen

Moderna fogdar

Den nye Inkräktarens fogdevälde i Sverige omfattar ej blott alla dem som ha att via banker, monopol, truster och skatteorgan pressa ur folket dess ägodelar utan även den härskara av politiker, kulturister, litteratörer med flera, som medverkar till judeherraväldets bevarande och aldrig tröttnar att lovsjunga Främlingen. Att sysslan väl honoreras, erfares vid en hastig blick i Sveriges Rikas kalender.

I främsta ledet bland Inkräktarens "intellektuella" vapendragare befinner sig den illustre Hedersdoktorn, Författaren i Bonniers husorgan Dagens Nyheter, en

av De Aderton, Torsten Fogelkvist, som senast beklätts med uppdraget att i en rescension av Hugo Valentins "Antisemitismen i historisk och kritisk belysning" försvara Inkräktaren mot antisemiternas skamliga beskyllningar. Fogden Torsten utdömer också med Valentin "den massuggestion och instinktiva pöbelaktighet som den moderna antisemitismen valt till såningsfält och operationsbas". Judarna äro det stackars förföljda folket inom mänskligheten. "Antisemitismen har under skilda tider varit en utlösning för social och nationell olust, som sökt sig en syndabock och handlat efter minsta motståndets lag. Ju mera olust i landet, desto större risk för stegrad antisemitism, eftersom varje olustkänsla har en viss tendens att omsätta sig i fientliga känslor mot någon viss människa eller grupp".

Den gamla kända, ehuru vid det här laget såsom ihålig genomskådade argumentationen! Fogden Torsten beskärmar sig över antisemiternas "av rasinstinkten förmörkade förstånd". Ja, så skall det låta! Men hela den historiska utvecklingen visar, att det rör sig om en högst reell verklighet, som tvingar folken att äntligen värna om sina livsintressen gentemot en lömsk och fruktansvärd fiende, som hotar dem med undergång. Talet, att antisemiterna handla "efter minsta motståndets lag" inbjuder blott till löje, då hela världen vet att ingen handling i jämförlig grad utlöser motstånd som just antisemitisk aktivitet. Detta främst beroende på judarnas oerhörda maktställning inom press, litteratur, politik och ekonomi.

Alljudas fogdar ställas i dag inför en uppgift, långt svårare än alla tidigare, enär Lögnens psykos börjat förlora sitt grepp över människorna och även i Sverige folkuppvaknandet redan är i full gång.

*

Salomos-Brödernas skräck

över våra indiskreta avslöjanden av "hemligheterna" i Templet har tagit sig åtskilliga underbara uttryck. Det dyrbaraste av allt var Kungliga Loge-Direktorii i föregående nummer publicerade vädjan till Bröderna att genom bojkott beröva Nationen de "ekonomiska förutsättningarna" för fortsatt tillvaro. I sin upphöjda strid för "Sanning, Rätt och Människokärlek" är Brödraskapet förvisso oöverträffat.

Det skulle föra för långt att här närmare skildra dess humanitära strävan för vår tidnings lyckliggörelse under gångna årtiondet, vilket varmt intresse dess utsända diplomater visat Nationen, som ideligen ställts inför utsikten av väldiga donationer penningemedel — bara vi inte rörde vid frimureriet; samt vidare hur Överstelöjtnanter och "nazistiska" Grevar farit omkring till våra mer välsituerade vänner för att antingen övertala dem att indra sina obefintliga finansiella stöd åt tidningen eller påfordra vår lojalitet visàvis Tempelbyggarna.

Hela denna oro, som numera tycks ha övergått till panikstämning, var så innerligt väl förståelig. Ty, tänk om de Fria Murarna i sista ögonblicket skulle hindras i sitt bygge å Salomos Tempel och Israels stolta plan gå i stöpet — vilken olycka för Mänskligheten! Den store Profeten Esaias' sköna siarord i kap. 60, 10—12 "De främmande skola bygga dina murar" skulle då kanske aldrig uppfyllas och det nästan färdigbyggda Templet åter rämna — till förskräckelse för alla Sanna, genom Symboliska Omskärelsen i den Judiska Blodsgemenskapen högtidligt upptagna Fria Bröder.

Genom dyra blodseder var man hitintills tryggad mot förräderi. Ty vem ville väl taga risken av sitt livs förlust för att yppa något av "hemligheten"? Inte ville man låta hopen blicka in i Helgedomen och lära känna dess väsen. Hur skulle då Bröderna kunna upprätthålla sin auktoritet som förare av fosterlandsvännernas sak och bland dem bevara illusionen om ett alltjämt ledande överskikt, som vaktade lågan i den *svenska* helgedomens tempel?

Och vad skulle Brödernas ovetande hustrur och söner och döttrar säga, om de finge veta vad Brodern-Mannen och Brodern-Fadern hade för sig "å logen"? Det faller oss här i minnet vad förevisaren av den beslagtagna Johanneslogen "Libanon" i Erlangen berättade om intrycken å frimurarehustrurna vid deras besök i logen. När Brödernas hustrur gått igenom tempelsalarna och beskådat alla dödskallar, benknotor, benrangel, likkstor och judiska kabbalistiska symboler och tecken samt hört ritualerna skildras, brukade de låta undfalla sig sådana uttryck som: "Aldrig hade jag kunnat tänka mig, att min man var en sådan åsna, som sysselsatte sig med sådan här galenskap"!

*

Det vaknande Amerika

Meddelanden från Nya Världen förtälja om tilltagande opposition och jäsning bland folkmassorna över det Plutokratiska Regementet. Å ena sidan arbetar huvudsakligen Komintern och å den andra de som eftersträva ett från det judiska finansherraväldet frigjort nationellt Amerika. Vilken av dessa bägge huvudriktningar som har största utsikterna att vinna i spelet om framtiden, är ännu omöjligt att säga. De initierade mena, att situationen ur nationellt amerikansk synpunkt är vida allvarligare i Nya än Gamla Världen med dess solidare grund.

Bland de mera aktiva i den offentliga propagandan är den kände radioprästen, fader Coughlin i Detroit, vilkens inflytande å de amerikanska massorna vid sidan av senatorn Huye Longs på sistone ingivit regeringskretsarna en sådan oro, att de sett sig nödsakade inskrida. Ett korståg har inletts mot de nämnda båda kättarna med General Johnson som anförare. Fader Coughlin blev dock ej "Generalen" svaret skyldig. I ett radiotal karaktäriserade han "Generalen" som icke blott en "chokladsoldat" utan som "en general, som aldrig vågat möta en fiende eller en fråga". Denne General var — yttrade han vidare — "ett operettartat gräddskum, de bombastiska frasernas söte prins, en handgången slav åt (juden) Bernhard Baruch, som är Wallstreets okrönte konung och U. S. A:s verklige president".

*

Solkorsets utstrålning

fortsätter jorden runt, väckande å ena sidan nytt hopp hos de förtryckta samt å den andra skräck och vrede hos Mörkrets furste och hela hans anhang. De av Lögnen bländade återfå synen och deras antal ökas ständigt inom alla folk, vilka ställa sig under Ljusets och Sanningens banér.

Liksom Ljuset å andens område är Mörkrets stora fiende så är Solkorset den diaboliska Lögnmaktens mest avskydda yttre tecken. Inför anblicken därav rasar det röda Vilddjuret värre än

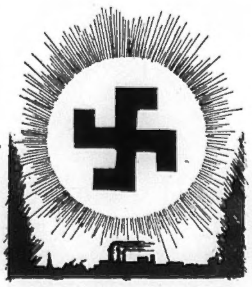

eljest. Och alla vilka för Israels räkning representera makten demonstrera ävenså sina känslor av fasa inför "barbariets symbol". Men vredesutbrotten från de härskande äro förgäves; de kunna ej hindra Sanningens segertåg genom världen.

*

Leve Israel!

Konkurrensen om den judiska ynnesten vid senaste komunalval i Stockholm synes ha stått hårdare än på länge Demokratiens partier emellan. Under en längre följd av år har Israel med förkärlek satsat på sina kära marxistiska partier. Men då dessa ej visat sig kapabla att raskt förverkliga drömmen om ett proletärparadis à la Sovjet i Sverige, tyckes det vara på upphällningen med förtroendet för Marx' svenska avläggare. Tecken tydde också på det gyllene judiska huvudintressets överflyttande å stödjepartiet numro två, frimurarehögern — en reträtt visserligen till mera konsoliderad förvarsställning efter senaste år-

tiondes icke alltför lyckade marxistiskt-revolutionära stormlöpning, men en reträtt motiverad av den fortgående upplösningen inom de proletära internationalerna.

Att Påvarna i Vatikanen haft på känn, att guldfurstarnas tro på marxismen för ögonblicket höll på att svikta, framgick tydligt av Stockholms arbetarekommuns före valet riktade enträgna vädjan till vännerna i Mosaiska församlingen. I det till Stockholms judar utsända cirkuläret, undertecknat "Stockholms Arbetarekommun", underströks kraftigt vikten av att judarna vid detta viktiga val gingo fram i solidarisk samverkan med marxisterna:

"Svenska medborgare av judisk härkomst kunna icke stå likgiltiga inför denna kamp. Lyckligtvis ha vi icke i vårt land en 'judefråga' av det slag som i många andra länder åstadkommit så mycket ont. Men man har dessvärre på sista tiden funnit, att icke blott de nazistiska grupperna utan långt in i högern ha sådana raspolitiska stämningar vunnit terräng .. Det bör under sådana förhållanden vara uppenbart, att ingen medborgare av judisk härkomst kan rösta med högern lika litet som med nazisterna — en del av de senare, nämligen det s. k. blocket, framträder som bekant under högerns kartellpartibeteckning ... Det är verkligen beklagligt, att ett parti som folkpartiet skall gå fram under samma kartellpartibeteckning som antisemiterna, dumbommarnas och de illvilligas parti!

Medborgare av judisk börd, som hålla på sin likställighet med övriga medborgare och som önska en lugn demokratisk utveckling i stat och kommun, måste därför vid det stundande valet ge sina röster till socialdemokratien. Detta parti, vars framtid lika väl som dess förflutna grundar sig på mellanfolkligt samarbete och alla människors likaberättigande oberoende av ras, kön och nation, är det säkraste värnet mot antisemitismen. Genom bevarandet av en demokratisk ordning i stat och kommun under socialdemokratisk ledning garanteras bäst att i vårt land antisemitismens ruskiga företeelse aldrig skall få varaktigt inflytande".

Stockholms Arbetarkommuns nödrop till judarna råkade finna vägen till några högertidningars spalter. Ledningen för härvarande mosaiska församling såg sig även nödsakad ge desperados i Arbetarkommunen en läxa för deras uppträdande, som var ägnat att vanhelga namnet. Mosaiska församlingens föreståndare, judarna Arthur Fürstenberg, Frank Hirsch, Max Hüttner, Gunnar Josephson och Leodor Levy, skyndade att utsända en förklaring, "att det för judiska väljare såsom svenska medborgare icke finnes någon anledning att avgiva sin röst efter andra grunder än de som bestämmas av vars och ens personliga uppfattning om det för svensk politik och huvudstadens förvaltning gagneliga."

Påvarna i den Marxistiska Vatikanen behöva knappast hysa någon större ängslan för det folks öde, vars välfärd å svenska folkets bekostnad de tagit till sin "proletära" uppgift att befordra, åtminstone ej för närvarande. Murslevens folk i det "övre" skiktet vakar! Israel regerar icke mindre behändigt genom frimurare-högern än genom sina marxistiska internationalers härvarande avläggare.

*

Kultur-Panteon i Kungliga Huvudstaden?

Den judisk-bolsjevikiske skalden och riksdagsledamoten Ture Nerman föreslår Stockholms stadsfullmäktige att upprätta ett "Stockholmsdiktens Panteon" vid Rålambstorg. I Bonniers Nyheter utvecklas förslaget närmare. Vi ha redan alldeles tillräckligt med kungar och sådant där å Huvudstadens allmänna platser; nu bör tiden vara kommen att i marmor eller brons celebrera andens stormän, såsom våra stockholmsdiktare — och härför skulle den planerade parken vid Rålambstorg lämpa sig förträffligt. Man kunde börja med de tidigare levande, såsom Bellman, Levertin, Strindberg och andra för att övergå till våra nu levande.

Herr Ture betonar, att han formulerat sitt förslag försiktigt för att kunna få igenom det — vilket säkert också Karl Otto respekterar. Naturligtvis intresserar det ej nämnvärt Herrar Israeliter att få föreviga en rad svenska författare, kanske t. o. m. sådana av det äkta slaget ur det förflutna. Huvudsaken är att få slå ett slag för sina egna, såväl redan bortgångna som framför allt levande "kulturstorheter", vilka det ju finnes gott om — och dessa senare komma naturligtvis ej att framställas såsom parodiska varelser såsom man på judiskt håll så gärna önskar se den svenska gestalten förevigad.

Självfallet är det även meningen att i äkta marmor föreviga och i förgrunden av Diktkonstens Panteon exponera förslagsställaren själv, som givit Sveriges folk så underbara skatter i dikt och prosa, såsom följande lilla bit visar:

Vaka i vapen!

Vaka i vapen, du kära!
Det finnes lort att sopa ur vägen,
det finnes jobb, som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se, men måste ske,
i vår renhållningstjänst i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra av bödlar och
och borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en
nerv,
men det är ett ärorikt jobb.

— Så nog för att förslagsställaren bör ha alla utsikter att få sig en hedersplats i Diktkonstens Panteon i Kungliga Huvudstaden.

*

Ordens-patriotism

Patriotismen tar sig under olika tidsskeden olika uttryck. I vår tid visar den sig bland annat i en het jakt efter "lull-lull" — ordensdekorationer att pryda bröstet med såsom ett yttre tecken på ens stora förtjänster om fosterlandet. Vissa dagar av året falla hela ordensregn, då ej blott avancerade samhällstjänare belönas med "Vasen" och "Nordstjärnan" utan även och framför allt det härskande systemets koryféer, hovaristokrater, israelitiska penningfurstar och andra förtjänta fosterländska män dekoreras med strålande kraschaner.

Till försvar för dessa återkommande ordensregn brukar sägas, att de ha en stor nationell uppgift att fylla. Utan dem skulle systemet som sådant knappast hålla samman. Utsikten till en dekoration att pryda bröstet med inverkar förmånligt å medborgarnas pliktkänsla gentemot den statliga överheten. Därtill lär institutionen ha sin betydelse som inkomstkälla genom att utmärkelsetecknen jämväl förlänas personer, som besjälas av önskan att donera av sitt överflöd till "allmännyttiga ändamål". De härvid gängse priserna för "Vasen" och "Nordstjärnan" lära variera avsevärt, och likviderna lära fördelas på ett flertal händer, av vilka också förmedlarna bekomma sin skäliga provision.

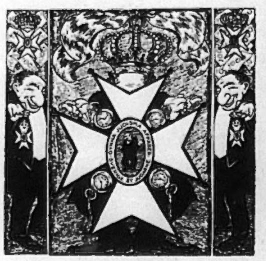

Dylik kommers var tydligen på modet också å August Strindbergs tid. I "Röda Rummet" skildrar författaren i sin tillfälliga egenskap av informator åt en viss Isaac å dennes sommarboställe i Stockholms skärgård i brevform till en vän följande intressanta upplevelse:

"Utanför stugan där vi bo stod en vacker ekdunge, vilken gav en behaglig skugga och tillika skyddade mot havsvindarna. Jag förstår mig icke på trän och natur i allmänhet, men jag tycker om skugga, när det är hett. En morgon, när jag drog upp rullgardinen, kände jag inte igen mig! Fjärden låg öppen framför fönsterna, och en kabellängd från land låg en jakt ankrad. Hela ekdungen låg fälld, och på en stubbe satt Isaac och räknade träden allt efter som de fördes ut på jakten. Jag väckte på Falk; han blev förtvivlad och ursinnig och råkade i ordväxling med Isaac, som på den affärren stoppade 1,000 banco i fickan. Fiskaren fick 200 rischels — han hade inte begärt mer ... Fiskargumman grät hela dan, men gubben for in till Dalarö för att köpa henne ett vackert klädningstyg; han blev borta i två dygn, och när han kom igen, så var han alldeles full, men båten var tom, och när gumman frågade efter tyget, så förklarade gubben att han glömt bort det ...

Isaac har sålt sin jakt utan att begära mitt lov, varför vi råkat i tillfällig fiendskap; han läser nu andra boken Livius och håller på att grunda ett fiskeribolag. Dessutom har han köpt en strömmingsköte, en skälbössa, 25 pipskaft, en laxlina, två abborrnät, en notbod och en — kyrka. Det sista låter otroligt, men är sant! Den är visserligen litet bränd av ryssarna (1719), men murarna stå kvar. Han tänker skänka den till Vitterhetsakademien, ty han tror att han ska få Vasaorden. Värre har man sett! Hans farbror, som är krögare, fick Vasen för att han bjöd dövstummingarna på öl och smörgåsar, när de voro på manégen om höstarna. Han höll på med det i sex år, men så gick det till sist! Nu få aldrig dövstummingarna smörgåsar mer, vilket visar hur skadlig Vasaorden är".

Nyttan av patriotiska dekorationer låter sig alltså diskutera!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (274) ONSDAGEN DEN 1 MAJ 1935 ÅRG. 11

Folkgemenskap

kontra judisk söndring

Den gryende epoken ingår i folkgemenskapens tecken. I det avgörande ögonblicket tog självbevarelseinstinkten hos människorna ut sin rätt, bjudande förödelsen motstånd. Ty om ock världen alltjämt företer anblicken av kaos, är det höjt över allt tvivel, att den positiva kraften vunnit över den negativa och att återuppbyggandets skede inträtt.

Folkgemenskapen var lösenordet, botemedlet mot tidens sjuka, främst kännetecknad av folkens upplösning. Denna folksöndring var icke en slumpens skapelse utan resultatet av en planmässigt genomförd desorganisation efter grundsatsen "Söndra och härska!" Redan för årtusenden sedan insågo judarna, att deras dröm om världsherravälde endast kunde förverkligas å ruinerna av övriga stater. Med ormens list smögo de sig på folken, bemäktigade sig deras statliga och andra maktinstrument. Genom propagerandet av en destruktiv ideologi, genom utplånande av allt som samhörde med den nationella traditionen samt genom upplösande av alla naturliga band grupperna inom folken emellan lyckades de slutligen bringa sina värdfolk i ett tillstånd av vanmakt och kunde etablera sig som deras härskare.

Den judiskt-liberala världsåskådning, vars genombrott i Europa inleddes med frimurarerevolutionen i Frankrike 1789 i tecknet "Frihet, Jämlikhet, Broderskap", hade proklamerat individualismens, den ohämmade egoismens herravälde. De praktiska konsekvenserna av denna lära framträda i vår tid i öppen dag. Samhällena äro vordna tummelplatser för en asocial individualism, som åstadkommit ett "allas krig mot alla". Egoismen har lämnats fria tyglar. Såsom högsta levnadsvisdom gäller: att kunna tillkämpa sig fördelar på nästans bekostnad, likgiltigt med vilka medel. Den starke förtrycker den svage, skyr stundom ej ens mord, krig och revolutioner för att kunna tillfredsställa sina lustar. Och de "fria" folken lyda under i "demokratiens" mask beslöjade diktaturer, dirigerade av Judendomens hemliga världsorganisationer.

Allt starkare reses nu jorden runt kravet på söndringssystemets avskaffande samt införande av en social ordning i enlighet med folkens sanna behov, där en anda av nationell solidaritet råder. Vad som förut möjligen var ovisst står i dag klart för envar: människans lägsta böjelser kunna ej lämnas ohämmat spelrum, om ej det allmänna bästa skall äventyras. Men lika viktigt som det är att individernas sämre lustar tyglas lika nödvändigt är det att icke låta förleda sig att hämmande insnöra eller döda de positiva krafter, som individualismen rymmer och som utgöra varje folks och kulturs största tillgång. Vi skola slita söndringens bojor för att upprätta ett bestående folkgemenskapens system i sann, svensk frihetsanda. Individens rätt skall hävdas, men blott inom samhällsnyttans ram. Allmännytta före egennytta!

Må man akta sig för att tillmäta formen en oskälig betydelse. Det bestämmande för en regims värde är icke dess yttre aspekt utan dess innehåll, den anda som bär upp densamma. Inriktas uppmärksamheten ensidigt å organisations- och maktfrågan, riskeras att den nya folkrörelsens andliga sida försummas. En svensk restauration i riktning mot folkgemenskap förutsätter en fullständig likvidering av rådande söndringssystem samt de organisationer, vilka främst bära upp detsamma: Judendomen och dess hjälporganisationer frimureriet och marxismen. Skall striden leda till resultat får den verkliga fienden aldrig lämnas ur sikte.

Svensk folkgemenskap kontra frimurare-marxistisk judisk söndring!

Ludendorff

Världskrigets störste fältherre och militära geni, ledaren av de tyska krigsoperationerna general Erich Ludendorff fyllde den 9 april 70 år. På högtidsdagen blev generalen, som alltfort befinner sig vid ypperlig kroppslig och andlig vigör, föremål för storartade hyllningar ej blott från det nationellt pånyttfödda tyska folket med riksregeringen i spetsen. Till honom, statsmannen och publicisten, den heroiske föregångsmannen i kampen för folkfrihet, riktades då även varma välgångsönskningar från alla dem, vilka jorden runt föra striden för folkens befrielse ur fientliga överstatliga makters våld.

När Hitler började sin kamp för Tysklands återupprättelse, sågs Ludendorff vid hans sida. De gingo tillsammans i främsta ledet den ödesdigra dagen vid Fältherrehallen i München 1923, då nationalsocialismens första framstöt mot makten krossades i blod. Men Försynen ville, att de bägge undsluppo med livet ur kulregnet, som Weimarregimens försvarsmakt riktade emot dem. Sedan skildes de åt. Bådas insatser i fortsättningen ha varit av avgörande betydelse för gestaltningen av utvecklingen i det nya Tyskland. Ludendorff tillkommer härvid framför allt förtjänsten att inför all världen ha blottat de "överstatliga makternas", judendomens, frimureriets, katolska kyrkans och jesuitismens förstörelseroll bland folken. Genom hans å vetenskaplig grund vilande, auktoritativa offentliga vittnesbörd bereddes folken möjlig-

(Forts. å sid. 7.)

Överstatliga Makters spel

Den världspolitiska uppmärksamheten har i senaste tid framför allt tagits i anspråk av olika statsmannakonferenser: London — Paris — Berlin — Moskva — Warschau — Prag — Stresa — Genève. Det av Juda och Rom till undergång dömda tyska folket reste sig ur förnedringen samt bröt sig ut ur fängelset Versailles. Ett våldsamt raseri förspordes inom judiska, frimureriska och jesuitiska kretsar, vilka i Versailles sett garantien för den olycksaliga ordning de velat påtvinga folken.

*

Flera av de i Stresa förhandlande statsmännen, såsom Mac Donald och Mussolini, deltogo på sin tid i den under namn av "8. internationella socialdemokratiska kongressen" maskerade frimurarekongress, som i januari 1910 gick av stapeln i Odd-Fellow-palatset i Köpenhamn samtidigt som mureriets "uppsiktsråd" i Biarritz avhandlade enahanda angelägenheter: frimureriets förarbete till världskriget, avlägsnande av monarkierna i Ryssland, Turkiet, Kina, Tyskland, Österrike-Ungern, Italien, Holland, Spanien etc. såsom förberedelse till världsrevolutionen. Programmets framgång känna vi. Allt gick väl ej helt efter beräkning, men åtskilligt därav förverkligades.

Senast 1917 avslöts ett förbund mellan världsjudendomen, höggradsfrimureriet och storfinansen å ena sidan och jesuiterna å den andra, vilket förbund 1926 förnyades. Mussolini visste alltså vid tiden för marschen mot Rom, att han icke skulle behöva pruta av å sina grundsatser, när han med Romerska Kyrkans maktmedel kastade den utlevade demokratien över bord för att införa ett autoritärt regeringssystem. För "den hemliga andemakt", som förkroppsligas i den i alla folk inbyggda judestaten, är det likgiltigt *huru* det regeras i ett land, blott det regeras så, att landets maktmedel utan hänsyn till folkets väl helt ställas till dess förfogande. I Tyskland framträdde emellertid nationalsocialismen under Hitler såsom bärare av den nationella restaurationens idé gentemot demokratiens upplösning. Hade de Överstatliga Makternas sista plan lyckats och frimurarebrodern general Schleicher nått makten, skulle Tyskland beskärts en judiskt dirigerad svart fascistiskt-auktoritär regering av frimurarnas nåd med centrum såsom trumf och en medgörlig monarkisk dekoration i toppen.

*

Under judars och frimurares regemente inlemmades Tyskland åren 1918—1933 först riktigt i världsfrimureriets system. Men med Hitler förvandlades frimurareprovinsen åter till en tysk stat. Det stod dock alltjämt likt en naken människa bland järnbepansrade: man behövde endast trycka henne en smula mot väggen — och hon gav efter. Plötsligt står också denna människa i en rustning — värnplikten — bland de andra. Man kan ej längre handskas med henne såsom tidigare. Och vad blir följden?

Englands folk med dess kolonier, tills nu oroat och pinat genom judarnas och frimurarnas oerhörda rustningar i Frankrike, andades ut. I Frankrike kunde, trots de förtvivlade ansträngningarna i judebladen, trots alarmtal av generaler och ett fortsatt illvrål från välbetalda politiska orostiftare, intet spår av upphetsning förmärkas bland befolkningen. Denna är övertygad om Hitlers fredskärlek och vet, att Hitler med upprustningen ihjälslagit preventivkriget. Det italienska folket dolde icke — bakom pressskrina — sin högaktning för tyskarna och Hitler. Pressen där är ju blott ett skum, som från Piazza Venezia efter behov färgas.

De folkliga i hela världen hota att först slå ihjäl krigspådrivarna, om dessa göra min av att sätta i scen sitt planerade nya ritualmord å de ariska folken "till fredens organisering". Frontkämparna i alla länder genomskåda världsjudepressens lögn- och hatskrin — och rusta sig till avvärjande. Det är ej lika lätt i dag som det var 1914. Det finnes redan för många jude-, frimurare- och jesuitkännare i världen och i dag finnes det dessutom en statsman, som utan att tala mycket om freden skyddar henne: Hitler. Han gör det för Tyskland och därmed även för de övriga folken.

*

Stresa gick av stapeln och Nationernas Förbunds rådsmöte. Där var allt sken. Man talade om "kollektivfredens organisering" — och menade preventivkrigets förberedande; man talade om Österrikes försvar — och avhandlade österrikiska folkets ytterligare undertryckande. Man rekommenderade östpakten såsom fredens räddare — och menade fällan, som Tyskland skulle placeras i och som skulle slå igen, om Ryssland t. ex. redan i sommar så beter sig som om det ville angripa Polen. Bakom kulissen avslutas militärpakter mot Tyskland, det rasslas oupphörligt med svärden, övervägas "till skydd för freden" betänkliga förändringar i folkförbundsstatuterna. Med ett ord: en häxsabbat!

Må en folkens världsfront resas mot de Överstatliga Makternas brottsliga spel!

Gudsanda

Under strid har mänsklighetens utveckling gestaltats. Där brottas krafter å Gott och Ont, skilda ideologier och åskådningar. I allmänhet observeras blott de yttre konturerna av det striden gäller. Endast ett litet utvalt fåtal plägar det förunnas kunskap i mysterierna, så att de kunna se ”vad som sker i det som synes ske”, vilka ”invigda” anses underkastade plikten att gömma hemligheterna inom sig.

Tränga vi igenom ytan för att utforska djupet, finna vi under dagens många modeföreteelser å ideologiens område huvudsakligen ett och samma grundunderlag: Judendomen och dess världsimperialistiska strävan. Härifrån emanerar det mesta av tidens oro, stridigheterna i världen. Skåda vi samtidigt till djupet hos människorna, finna vi även där krafter som brottas: krafter å Gott och Ont, vilka icke förbli utan påverkan av vad som rör sig i den omgivande världen. Dessa krafter inom människorna härröra från tvenne skilda andevärldar, en positiv och en negativ. Såsom det positivas, det Godas högsta väsen ha människorna i alla tider betraktat Alltets Skapare, Gud.

Nuvarande tillstånd i världen visar, att människorna vänt sig bort från den skapande andekraften, för att i stället hylla den destruktiva, vilken helt är fången i materien. Men det börjar gå upp för dem, att de farit vilse och måste vända åter till Skaparens värld. Man frågar sig här över den roll kristendomen i dess moderna gestaltning spelat. Är nutida kristendom en religion, i vilken den sanne Guden träden emot människorna? Tyder icke utvecklingen själv på, att den snarare är en i kristlig dräkt beslöjad judaism? Det är ej möjligt annat än att Kristusgestaltens liv och lära, såsom de framställas av våra kyrkor, förfalskats i syfte att omtöckna vårt förstånd i den oss fientliga judiska imperialismens tjänst. Vårt innersta reser sig mot en lärosats, att Gud skulle utvalt det ogudaktigaste bland folk att härska över alla andra. ”Tron i enfald” drives för långt, när man uppfordrar oss att hälsa Israel som mänsklighetens förlossare i samma ögonblick det bereder sig att i blod förgöra alla andra folk. Antingen skall kristendomen rensas från allt judiskt, så att den blir en sann Gudsreligion, motsvarande vårt religiösa behov — eller — är det fara att kristendomen går under samtidigt med judendomen.

Det står i dag åter en strid: en strid för ett bättre tillstånd på jorden. Denna strid måste vara en uppbyggandets strid, för Gudsandens seger bland människorna. Det Goda skall ta ledningen och den mänskliga utvecklingen gestaltas i Sanning, Frihet och Rättfärdighet. Endast en utveckling i Sanning kan bli beståndande. För den enskilde som för folken är Friheten en förutsättning för en naturlig tillvaro under utvecklande av inneboende anlag. Varje strävan att undertrycka den i människans inre nedlagda frihetskänslan har straffats med bakslag. Rättsgrundsatsen ”makt är rätt” måste lämna plats för den Gudomliga rättsidén och den sanna rättfärdighetens ande, Gudsanden, genomtränga mänskligheten.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas

Kurt Lindberg. Boktr.-A.-B., Sthlm. 1935.

• Pressfronten •

Hemliga Sällskapen bort!

I alla länder koncentreras uppmärksamheten alltmer å frimureriet, sedan denna internationella organisations roll i utvecklingen börjat framstå i förklarat ljus. Och att det icke stannar vid endast upplysning i tal och skrift fick man omvittnat genom i det nyligen från Lissabon ingångna meddelandet, att portugisiska nationalförsamlingen enhälligt antagit en lag om förbud mot hemliga sammanslutningar. Lagförslagets antagande skedde efter ett anförande av förslagsställaren, vilken våldsamt angrep frimureriet.

Några dagar tidigare hade det ledande svenska judeorganet Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) infört en artikel av förf. Johannes Wickman, vari Englands aktuella politiska läge behandlades. I artikeln konstaterades oförbehållsamt, att de engelska ministrarna Simons och Edens resa till Berlin åsyftade en undersökning, huruvida *frimurarevägen* något längre stode att uträtta politiskt i Berlin. Den avslöts med orden:

> Jag arbetar med svärdet i ena handen och mursleven i den andra, sade Briand en gång. I dag kommer den engelske utrikesministern till Berlin för att undersöka om man ännu kan uträtta något med murslevcn.

Av allt att döma kommo representanterna för The Grand Lodge of England ej i någon särskilt lycklig stund för sitt underhandlarevärv till Berlin. Hitlers varsamma politik under den förflutna tiden tycktes ha förlett bröderna å andra sidan Kanalen till alltför stor optimism beträffande framtidsmöjligheterna i Tyskland, varom ej minst Stormästarens av Englands Storloge, lord Ampthills i ett föregående nummer av Nationen refererade uttalande vittnade. Om det officiella Tyskland under gångna år iakttagit en viss, av läget motiverad relativt passiv hållning beträffande frimureriet, är dock påtagligt att på sistone en stämning av minskad hänsyn flerstädes kunnat observeras.

I den i Berlin utkommande *Der Judenkenner*, organ för ”Weltbund der Völkischen” (A. R. U.) offentliggör tidningens chefredaktör Ludwig Pauler en högst märklig artikel om historieförfalskning under inflytande av rådande hemliga världsorganisationer. Förf. uppställer frågan: ”Nationalsocialistisk eller judisk-murerisk världsåskådning?” och skriver bl. a.:

Betrakta vi de senaste 200 årens historieforskning, faller oss strax den omständigheten i ögonen, att alla *jesuitismens* och *frimureriets* hemligt verkande krafter liksom den *internationella judendomens* under det gångna århundradet allt mera synlig vordna makt totalt ihjältigits och insvepts i dunkel. Med en planmässighet, som varit värd en bättre sak, ha alla stora historieskrivare helt enkelt icke tagit någon notis om tillvaron av dessa internationella dunkla makter. Men därmed har denna art av historieskrivning dömt sig själv; ty den har förfalskat historien, för att medvetet eller omedvetet bedraga och vilseleda folken rörande de i politiken hemligt drivande krafterna. Dock, den, som förtiger vad han av rent samvete hade bort säga ut högt, gör sig till medskyldig!

Den som vill skriva de sista 150 årens historia, måste studera frimureriska historieskrivares verk såsom källmaterial av första rang. Dessa finnas visserligen ej att köpa i varje boklåda, de äro tillgängliga endast för bröder, och många verk förbliva begravna såsom manuskript i logernas i hela världen hemliga arkiv; likväl kunde forskare över frimureriet framdraga i dagsljuset allehanda material, som ger oss överraskande upplysning om dessa högst farliga sekters politiska verksamhet. Vi finna härvid, huru furstarna, som föreföllo ”suveräna”, övervägande voro verktyg (medvetna eller omedvetna) för det judiska mureriet; vi se fältherrar i världsfrimureriets tjänst; vi se filosofer och agitatorer, bankirer och skriftställare lyda de dolda mureriska Övres hemliga anvisningar. Och vi upptäcka, vilket skamlöst spel som av en klick Översta ”Invigda” bedrivits med de fredsälskande och tappra folken med det enda målet för ögonen: *Skapandet av Världsrepubliken samt upprättandet av Salomos Tempel under judisk överhöghet!*

Historien, den sanna historien fyller ett stort ändamål: vi måste därav lära! För en folklig, nationalsocialistisk stat är det outhärdligt, att frimureriska hemliga sällskap, vilka förpliktiga för sina hemliga mål genom svåra eder, vidare innästla sig i densamma och vid första passande tillfälle söka underminera den.

Frimureriet är häckstället för den folkförpestande *liberalismen* och den demokratiska *parlamentarismen*, varifrån Tyskland just befriats av Ledaren. *Politikern* måste emellertid gå djupare! Han vet av historien från de senaste två frimureriska århundradena, att i tider av fara frimureriet i den stat, vilken hotar det, *skenbart* faller i ”vintersömn”. Det överlåter då ”aktionen” åt sina bröder i utlandet och håller sig i bakgrunden. Frimureriet kan vänta, och det väntade alltid till det ögonblick, som tillät det att åter höja huvudet och på nytt i praktiken omsätta sina *”eviga principer”* raskaos och judiskt Tempelbygge.

Därför utgör frimureriet ett enastående hot mot den nationalsocialistiska staten! Frimurare-tidskriften ”The Freemason” offentliggjorde den 12 januari 1935 en berättelse över läget i det tyska frimureriet, vari det hette: ”Orden, som upplöst alla loger, vilka hade judar, har i tysthet omgestaltats, i det att man uppfordrade de judiska bröderna att träda tillbaka; men *samtidigt* håller man dem à jour med all frimurerisk verksamhet... Det finnes skäl att tro, att det tyska frimureriet skall bliva en beaktansvärd politisk kraft, såsom det också var före revolutionen.”

Behöves det tydligare bevis för att frimureriet icke tänker på att ”frivilligt” upplösa sig? — Den som har politiska öron att höra med hör ur ”The Freemasons” ord ett litet hån; ty vi glömma det aldrig: Frimurareorden har 200 års politik och historiebildande bakom sig! Den är den starkaste politiska dunkla makten, flankerad av jesuitismen och det katolska frimureriet, ledd av de hemliga hebreiska Övre, vilka sedan 3,000 år fullfölja sina världshärskarmål!

En upplösning av logerna är icke nog; man träffar icke orden genom att upplösa dess *yttre* organisationsformer utan måste inrikta aktionen mot *dess bärare*. Man måste ställa murarna från tredje graden uppåt under *poliskontroll*, man måste gå rigoröst fram och i fall av anslag eller blott försök därtill, utgående från den mureriska sidan, genast låta *skjuta* gisslan! Den stat, som ej *fysiskt* hänsynslöst förintar frimureriet, löper fara att själv utplånas av detsamma, liksom novemberförbrytarna gjorde med det stolta och militäriskt mäktiga Förkrigs-Tyskland! I denna kamp om liv eller död måste vi värja vårt skinn; ty det tyska folket måste leva. *Lantgreve, bliv hård!*

Stunden är kommen för de hemliga politiska sällskapen att överallt försvinna!

Dr Hedins “forskningsresor“

Mystiken kring den å mödernet från judiske rabbinen Brody härstammande dr Sven Hedins forskningsresor i Asien börjar skingras. Redan i mars 1934 upplyste Svenska Dagbladet, att Hedins nya mission gällde ett politiskt uppdrag av största betydelse, vilket, om det lyckades, ”skulle få sin givna plats i det inre Asiens moderna historia”. Det gällde ”en rekognoscering för en biltur för en bilrut från Kina till den oroliga provinsen Singkiang — såsom en avslutning å hans många resor”.

En av våra utländska vänner, som har anseende såsom en av vår tids främsta kännare av asiatiska förhållanden — och vilken vi under en utrikes resa våren 1934 hade tillfälle samtala med — lämnade oss den sensationella upplysningen, att dr Hedin i egenskap av ombud för världsfrimureriet och världsfinansen under täckmantel av vetenskaplig forskning skulle ha utfört ett betydelsefullt förberedelsearbete för bolsjevismen i Asien, där kontakter upprättats och utbyggts mellan frimureriet och Asiens furstar, vilka besmittats med ”västerländsk kultur” och begåvats med arbetande centraler från frimureriet och den internationella storfinansen. Under inflytande av dessa förbindelser hade ”nationalistiska” strömningar uppstått bland Asiens furstar och folk, vilka efter hand utvecklades till — röda revolter. Den ryktbare Dalai Lama i Lhasa, med vilken Hedin på sin tid lyckades komma å förtrolig fot, skulle härvid även ha spelat en viss roll. I dag är ju situationen i Fjärran Östern denna: stora delar av Asien äro redan bolsjeviserade eller starkt påverkade av den judiska bolsjevismen.

Under nämnda förhållanden är en av engelska tidningen Times — vilken på sistone kraftigt tagit ställning mot den planerade engelsk-ryska politiska alliansen — i samband med Hedins hemkomst publicerad artikel förtjänt av uppmärksamhet. Times understryker betydelsen av Hedins ”upptäcktsresa” med hänsyn till de egendomliga politiska förhållandena i Fjärran Östern. Det erinras om, att Kinesiska Turkestan befann sig i uppror vid hans start från Peking. Ehuru Hedin säger sig vara helt okunnig rörande den politiska sidan av sitt ”uppdrag” — skriver Times — torde man tryggt kunna sluta sig till, att kinesiska regeringen, som gett honom uppdraget, önskade finna den kortaste väg, å vilken soldater och ammunition kunna transporteras till Sinkiang.

Häremot framhåller dr Hedin i en intervju till Nya Dagligt Allehanda, att kinesiska regeringen för upprättandet av vägar och förbindelser med Sinkiang ”först och främst haft finansiella och ekonomiska motiv — man ville erövra handeln i dessa trakter och fördenskull anlägga automobilvägar och eventuellt i en framtid även en järnväg utmed den gamla historiska väg, som genom förändrade geografiska förhållanden åter blivit aktuell. Om dessa vägar i en framtid också i händelse av behov kunna användas i militärt syfte är ju något som man gärna nu ej kan ingå på bedömningen av. Alla rykten att Ryssland skulle ha planer på att erövra Sinkiang trodde dr Hedin ej på. — Litwinow har ju för övrigt förklarat att Ryssland ej har några som helst dylika planer”.

Litwinows ord! Dr Hedins förtröstan till förre bankplundraren, revolutionsjuden Litwinow-Finkelsteins ord är rörande. Man får anta, att hans nu slutförda ”uppdrag” i Asien utförligt diskuterats under 3-dagarsuppehållet i det röda Moskva på återresan. Såsom betecknande synes vidare, att dr H. erhållet speciell inbjudan till den för bolsjevismens införande å ”legal” väg i U. S. A. verksamme höggradsfrimuraren-president Roosevelt (Rosenfels).

Av ett visst intresse är, att samtidigt med dr Hedins av världspressen så våldsamt uppreklamerade hemkomst från den ”vetenskapliga upptäcktsresan” en lamapräst, ”den femte levande Buddha”, högtidligt mottagits av det buddhistiska prästerskapet i Japan. — Japan har ju efter det doktorn erhöll sitt sista ”uppdrag” av kinesiska regeringen avsevärt utökat sitt inflytande i det i bolsjevisering stadda Kina. — Den femte levande Buddha hölls fängslad under förra regimen i Manchuriet och han hyser starka sympatier för Japan. Han är vidare anhängare av den panasiatiska rörelsen, som åsyftar Asiens befrielse ur ”de vitas”, d. v. s. judarnas våld — och förordar samarbete mellan alla asiatiska raser med Japan såsom ledare.

Bondeförbundets press under frimurareledning

En ej obetydlig del av ansvaret för den svenska bonderörelsens uppslutning i det judiskt-politiska systemet faller på redaktören för Bondeförbundets ledande organ Skånska Dagbladet, frimurarebrodern av 8. graden Hjalmar Berlin, som samtidigt innehar posten som ordförande i bondeförbundspressens sammanslutning. I sin publicistiska gärning följde redaktör Berlin den ideologiska linjen från logen i stället för bonderörelsens sanna linje, den ursprungliga, antisemitiskt nationella.

Från början tjänade redaktör Berlin såsom platsredaktör i Malmö för den judiska Bonnierliberalismens huvudorgan Dagens Nyheter. När bättre framkomstmöjligheter yppades för honom i det Lindmanska frimurarepartiets tjänst, överflyttade han sina tjänster till dåvarande ”Nationalförbundet för Skåne”, en filial under Allmänna Valmansförbundet. Då sedermera bonderörelsen — trots alla försök att hindra densamma — växte ut till en politisk maktfaktor, omorienterade redaktör Berlin ännu en gång — och lyckades ställa sig så väl hos vissa herrar ”bondeförbundsledare”, att han snart betroddes med den plats han där alltjämt intager. Det judiska frimureriet har i honom haft en av sina solidaste förankringar inom bonderörelsen.

Vakna, Svenska Bönder!

Steriliseringsidén vinner terräng

Enligt ”Daily Herald” har ett lagförslag om sterilisering av ärvtligt belastade och sinnessjuka personer utarbetats och kommer inom den närmaste tiden att föreläggas engelska parlamentet. Biskopen av Birmingham betecknar i ett uttalande steriliseringen som ”en religiös plikt”.

Samtidigt meddelas från Litauen, att de litauiska läkarna på sin nyligen hållna kongress i Kowno beslutat ingå till regeringen med förslag om införande av tvångssterilisering för förbrytare, alkoholister och sinnessjuka. — Trots all judisk hets- och lögnpropaganda mot nationalsocialismen befinna sig dess grundidéer å segertåg genom världen. Det låter sig icke göra att undertrycka eller tillbakahålla dem. Hitler-Tysklands befolknings-politiska åtgärder äro redan nu tongivande för världen!

Judisk formation i Sovjets armé

”Jewish Daily Post” i London meddelar från Moskva, att ett judiskt kompani, uteslutande bestående av unga judar från det judiska området Kalinindorf, upprättats inom Sovjet-Unionens armé. Den judiska formationen deltog i röda arméns 17. årsdag och skördade därvid stort beröm för sitt uppträdande. Den erhöll betyget ”utmärkt”.

Jordbruksprisnivåns höjande

— medel mot arbetslösheten

Den svåra internationella ekonomiska kris, som utbröt hösten 1929 och som väsentligt varit en följd av en under judiska världsfinansens hägn bedriven absurd monetär politik och en abnorm relation mellan priserna å arbets- och varumarknader, visar i Sverige och vissa andra länder tecken till övergående. Någon garanti mot ett förvärrande bjudes visserligen ej, men den inträdda förbättringen öppnar utsikter för att de produktiva krafterna åter skola komma till sin rätt och arbetslösheten reduceras till normala proportioner.

Den förbättrade positionen har sin grund däri, att Sverige jämte en del andra länder frigjort sin varuprisnivå från det deprimerande inflytande, som utgick från guldet. Genom övergivandet av guldmyntfoten kunde våra prisförhållanden gestaltas efter mera rationella och förnuftiga principer än som var möjligt, när valutan var ansluten till en i värde fluktuerande fix guldkvantitet. Vidare ha särskilda anstalter träffats för att höja och stabilisera priserna å vissa viktigare jordbruksprodukter. De goda verkningarna av dessa åtgärder ge sig tillkänna i alla de länder, vilka i likhet med Sverige frigjort sig från guldmyntfoten.

Den direkta orsaken till depressionen låg ju i prisfallet å råvaror, jordbruksprodukter och halvfabrikat; prisfallet i sin ordning hade framkallats av monetära förhållanden, d. v. s. huvudsakligen de omständigheter, vilka förorsakade guldmyntfotens sammanbrott och som voro att hänföra till den internationella storfinansens spekulationsmanövrar. Det var framför allt priset å stapelartiklar, varor i den internationella handeln, som drabbades av prisfallet såsom en följd av att den internationella värdemätaren, guldet, så starkt stegrades i värde. Detta åter gav upphov till en total brist å balans i ländernas inre prissystem, så att exempelvis i Amerika för jordbruksprodukter blott kunde erhållas hälften av förutvarande värde, räknat i priset å de industriartiklar jordbrukaren har behov av. Följden blev i Amerika liksom annorstädes, att jordbrukaren måste inskränka sina köp av industriartiklar, vilket till stor del förklarar arbetslösheten inom industrien.

Kravet att jordbruksprodukternas pris skall bringas i paritet med industriartiklarnas är alltså ej något "exclusivt agrarintresse", såsom den judiska pressen med Bonniers Dagens Nyheter i spetsen brukar tolka varje tendens i dylik riktning, utan ett rent nationalekonomiskt intresse. Å internationalekonomiska håll vill man karaktärisera återställandet av det riktiga prisförhållandet mellan jordbruksprodukter och industriartiklar såsom "inflation", vilken skulle medföra en motsvarande stegring av levnadskostnaderna. I verkligheten är det emellertid fråga om att förbättra jordbrukarnas producentpriser, vilket väl låter sig göra utan att levnadskostnaderna i deras helhet påverkas. Betecknande härvidlag är, att trots förbättringen i det svenska jordbrukets producentpriser sedan tiden före det nu införda jordbruksskyddet levnadskostnaderna t. o. m. *sjunkit* avsevärt. Den genomsnittliga levnadskostnadsindex var således för 1929 — 169, för 1930 — 164, medan index för 1 okt. 1934 icke var högre än 155.

Att förbättra prisläget för råvaror — jordbruksprodukter — och halvfabrikat är nämligen ej detsamma som att höja levnadskostnadsnivån i dess helhet. Prisförbättringen går ut på att återställa en av depressionen rubbad jämvikt i prisförhållandet mellan å ena sidan jordbruksprodukter och å den andra färdiga industriartiklar, inklusive hyror, räntor och allehanda omkostnader för industriproduktionen. Denna jämviktsrubbning bär skulden till den allra största delen av arbetslösheten inom industrien och övriga näringslivet. Genom en prisreglering i antydd riktning mellan jordbrukets och industriens artiklar når man fram till en lösning av ett av de fruktansvärdaste problem vår tid har att kämpa med — *arbetslöshetsproblemet*.

Lewréns Pappersindustri
GÖTEBORG
Smedjegatan 5 - Tel. 19707
Rekommenderas

Judarnas utbredning i världen

Enligt en nyligen offentliggjord utredning av professorn i judisk sociologi vid universitetet i Jerusalem, dr. Artur Ruppen, uppgår antalet judar i världen f. n. till 16 miljoner. Av dessa leva 4,500,000 i Nordamerika och 500,000 i Sydamerika. I Europa finnas 9,600,000 judar, varav en tredjedel, 3,050,000, ensamt i Polen, d. v. s. 10 % av hela befolkningen. I Ryssland utgör judarnas antal 2,750,000 och i Rumänien 900,000. I Tyskland levde före Hitlers makttillträde 550,000 judar, av vilka c:a 50,000 torde utvandrat. Därefter komma Ungern med 500,000, Tjeckoslovakien med 360,000, England med 330,000, Österrike med 230,000, Frankrike med 200,000, Lithauen med 160,000 och Nederländerna med 120.000. I Afrika bo 487,000 judar, varav 80,000 i Sydafrika. I Orienten leva 445,000, varav f. n. 230,000 i Palästina. I det övriga Asien (Indien, Sibirien, Kina o. s. v.) och i Australien utgör det sammanlagda antalet 225,000.

Dessa siffror avse endast judar, som tillhöra den mosaiska konfessionen och officiellt gälla som sådana. Till dem komma sedan alla judar, vilka av "strategiska" skäl övergått till kristna läran samt de många miljoner bastarder, med vilkas hjälp Judas maktställning bland folken upprätthålles. Slutligen är att bemärka, att den officiella räkningen i alla länder under israelitisk påverkan hålles under den verkliga till undvikande av att befolkningarna skola erhålla kunskap om verklighetsläget. Och medan judarnas antal allestädes starkt ökas verkas genom propaganda för "abort", "barnfria äktenskap" etc. för den icke-judiska befolkningsdelens oavbrutna minskning i antal. I denna "befolkningspolitik" ha även krigen och revolutionerna spelat sin viktiga roll såsom medel till utrotande av de ariska folkens blomma — till förmån för det livskraftiga "egendomsfolket".

Invasionen i Spanien

Den spanske skriftställaren Felix Ros offentliggör i "Czernowitzer Deutsche Tagespost" en redogörelse över den judiska invasionen i Spanien.

"Medan t. ex. antalet i Barcelona boende judar före världskriget knappt utgjorde ett halvt dussin, överstiger det i dag — skriver Ros — 10,000. I en enda stadsdel av kataloniska huvudstaden finnas icke mindre än 50 judiska affärer. I Sevilla, där det förut knappt fanns en enda jude, leva nu 5,000, och liknande är förhållandet i andra spanska städer.

Dessa judar, som ha sitt förnämsta stöd i det i vårt land allsmäktiga frimureriet, betyda en allvarlig fara för Spanien. Jag tänker här icke på det stora inflytande vissa judar och judebastarder utöva å Spaniens privata och offentliga liv, icke heller på de judar, som utan en centime på fickan kommit till Barcelona och genom försäljning av utskottsvaror, såsom skor med pappersulor etc. tillockrat sig väldiga förmögenheter, för att därpå försvinna ur landet. Allt detta är ju blott mindre glädjande bigåvor av den tilltagande förjudningen.

Den judiska invasionen i Spanien utgör av ett annat skäl en utomordentligt stor fara för vårt land. Detta har framgått av de senaste bolsjevikiska upproren. Sedan judendomen i avsevärt antal blivit företrädd i Spanien, råder här ej längre lugn. Den ena revolutionära och antikristliga vågen avlöser den andra. Juda och frimureriet skaka de statliga fundamenten, för att göra Spanien moget — för bolsjevismen."

Pressens roll

i frimureriets rike

Den i judendomens tjänst verkande Frimurareorden äger i tidningspressen ett av sina förnämsta maktinstrument. Genom ägande, genom annonser från av frimurarebröder ägda och ledda firmor samt genom i Ordens ideologi utbildade Bröder-Publicister behärskas det nutida s. k. "Fria Ordet".

I Zions Vises Protokoll n:r 2 yttras: "De nuvarande regeringarna ha i sina händer en storartad makt, vilken skapar tankeriktningen hos folket — det är pressen ... Men regeringarna ha icke förstått att begagna sig av denna makt — och den har kommit i våra händer. Genom den ha vi vunnit makt och inflytande, medan vi själva stannat i skuggan. Tack vare pressen ha vi tagit guldet i våra händer, oaktat vi nödgats taga det genom strömmar av blod och tårar".

Protokoll 12 skildrar pressens roll i "Frimureriets rike": "Pressen tjänar för närvarande till att väcka för oss nödvändiga passioner och egoistiska partilidelser. Den är innehållslös, orättvis, lögnaktig och flertalet vet ej ens vartill den tjänar. Vi skola sadla den och taga den i strama tyglar ... Vi komma att indraga varje oppositionell tidning. Ingen skall ostraffat röra vid vår regerings ofelbarhetsgloria. Såsom förevändning för en upplagas indragning komma vi att uppgiva, att tidningen upprör sinnena utan anledning och grund. *Bland de anfallande komma dock att finnas av oss själva utgivna tidningsorgan, men de skola uteslutande antasta sådana punkter, som av oss äro dömda till ändring*" (kurs. av oss).

Man må särskilt beakta slutet av det citerade stycket ur protokoll 12: att judarna i den frimurarestyrda världen, vid behov själva skola ta ledningen av den antisemitiska opinionen. Framför allt genom denna taktik har det i gången tid lyckats dem att bringa varje inom folken uppstående antisemitism att rinna ut i sanden. Här lurar alltjämt den stora faran. Runt om i världen pågå i dag strävanden till folkbefrielse ur judendomens ok — och flerstädes framträda såsom bärare av dessa strävanden organisationer, finansierade av frimurare och judar.

Det gäller alltså att vara på vakt, på det att icke även den frihetsrörelse som nu går fram över världen blir förfuskad! Den sedan årtusenden aktuella, för folken ödesdigra judefrågan måste äntligen finna sin rätta lösning!

»Till Antisemitismens bekämpande»

Enligt "Jewish Chronicle" i London har en ny organisation bildats under ledning av M. L. Perl med uppgift att bekämpa antisemitismen genom propaganda. Man må i sammanhanget erinra sig juden Israels i "Weltjudentum" refererade yttrande: "Om det icke finnes några judar, finnes det ej heller någon antisemitism".

Vägen till antisemitismens avskaffande ligger alltså klar. — Madagaskar!

*

Politiserande synagoga

Litauiska statspolisen har vid genomsökandet av en judisk synagoga i staden Kretinga upptäckt en stor mängd kommunistiskt propagandamaterial. Ävenså fann man kommunistiska trycksaker i rabbinen Perskis bostad.

Nationens Frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2, 3 och 4 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

• Ur Världens Press •

Juda och demokratien

Förutvarande medlemmen av litauiska regeringen, juden d r. N u m r o c k skriver i den amerikansk-judiska tidningen *Jewish Daily Bulletin* en längre artikel om "Den europeiska judendomen". Det heter däri bl. a.:

Jag har för kort tid sedan besökt Österrike, Ungern, Rumänien, Polen, Litauen och andra länder, och överallt kämpa judarna för sina rättigheter. Vi visste alltid, att vår lott organiskt var förbunden med demokratiens, och där demokratien är i fara äro också de judiska rättigheterna i fara. Olyckligtvis ha demokratierna och de parlamentariska regeringarna i åtskilliga östeuropeiska länder ersatts med reaktionära regeringar, fascism, diktatur o. s. v.

Den ännu mångenstädes — däribland även i Sverige — härskande "demokratien" är, såsom vi ofta framhållit i verkligheten ingen d e m o k r a t i utan blott skenet av en dylik, ett i folkfrihetens och det folkliga självstyrets namn beslöjat judiskt förtryckarevälde.

*

Palästina-äventyret

Det judiska besittningstagandet under "zionismens" beslöjande skylt av Palästina utgör, såsom tidigare påpekats, ett viktigt led i judarnas världsimperialistiska strävanden, vilka nu skulle befinna sig inför sin fullbordan.

Judisk Tidskrift konstaterar med livlig tillfredsställelse den svenske kronprinsens under besöket i Palästina ådagalagda intresse för "uppbyggnadsarbetet", vilket intresse ytterligare skall ha understrukits för överrabbin Ehrenpreis vid en audiens:

Vid Kronprinsens allmänna mottagning tisdagen den 19 febr. fick överrabbinen Dr. Marcus Ehrenpreis företräde. Dr. Ehrenpreis hade infunnit sig för att med anledning av Kronprinsens besök i Palästina till H. K. H. frambära ett vördsamt tack för det välvilliga intresse denne under sitt besök visat landets uppbyggande och utveckling. *Under sitt Palästinabesök fick kronprinsen* — enligt vad som meddelats palästinska tidningar — *ett starkt intryck av det pioniärarbete, som judiska män och kvinnor under svåra förhållanden utföra i det Heliga Landet.*

Kronprinsen begagnade tillfället att inför Dr. Ehrenpreis förnya sitt omdöme om det pågående nybyggnadsarbetet, vilket rent mänskligt sett förtjänar varmt erkännande och uppmuntran. H. K. H. mottog med intresse Dr. Ehrenpreis' meddelande, att även svenska judar visa sympati för det pågående uppbyggnadsverket i Palästina och främja det genom frivilliga bidrag, vilken hjälp säkerligen är väl anbragt.

Palästinas rättmätiga innehavare, det arabiska folket, har som bekant en något annorlunda syn på det judiska "uppbyggnadsarbetet" i deras land. *Arab Times* i Jerusalem, organ för den nationella arabiska rörelsen i Palästina, berör i en längre artikel de metoder som härvid komma till användning:

Den judiska propagandan överträffas av ingen annan i världen. Av intet göra judarna vad som skulle kunna betraktas som ett faktum. De uppfinna historier för att därmed understödja sina politiska ambitioner. Den judiska pressen har inlett ett fälttåg för befordrande av judisk invandring till Palästina. För att ge eftertryck åt dessa bemödanden förklara tidningarna, att det råder stor brist på arbetare i orangeodlingarna och att en betydande skadegörelse å skörden skulle uppstå, om ej tillträde till landet lämnades ett stort antal utländska arbetare.

Ehuru vi veta att påståendena äro ogrundade, vilja vi fråga de judiska tidningarna och förbunden, varför judarna utställa arbetsvakter för att förhindra att arabiska arbetare erhålla arbete? Varför trängas hundratals arbetslösa i Tel-Aviv och andra judiska centra? Varför fastställas så många stölder och röverier i Tel-Aviv? Finnes det där tillräcklig sysselsättning för alla skikt av befolkningen? Varför skola de arabiska arbetarna, av vilka tusenden gå sysslolösa, icke finna något arbete?

Dr Ehrenpreis kan kanske lämna svaret på den arabiska tidningens frågor! Eljest förstår man vederbörandes livliga önskan att i dessa bistra tider bevara de goda relationerna med den officiella överheten inom vårt land. Vad förehavandena i Palästina beträffar är det givetvis icke möjligt för svenska folket att sympatisera med judarnas inkräktande å det arabiska folkets rätt till detta land, ens när det sker i "utvaldhetens" och "helighetens" namn.

*

En judisk självbekännelse

Den i Chicago utkommande tidningen *Chicagoer Weckruf* återger en intressant deklaration av juden S a m u e l R o t h i hans 1934 i New York utkomna sensationella bok "Jews must live" (= judarna måste leva). Roth skriver bl. a. följande:

Ett folk, som älskar den egna jorden, önskar gärna bearbeta den. Det icke endast längtar efter att leva på denna egna torva utan också att odla och göra den fruktbar. Men, såsom jag redan visat, Gamla Testamentet är bästa beviset för att det judiska folket avskyr arbetet — och i all synnerhet jordbruksarbetet. Judarna godtogo ej det av Edvard I erbjudna tillfället att bebygga land. Och även i vår tid ha de avböjt erbjudandena om jordbrukssysselsättning i England och Amerika. Judarna ha aldrig uppvuxit i en vildmark för att därav skapa ett land för det egna folket. Vi komma under förevändningen av att vara förföljda till nationerna — vi de dödligaste förföljarna i alla mänsklighetens olyckliga vrår! Judaismen är ingen religion, utan en olycka. Ingen har intill nu lyckats helt mäta vidden av denna olycka för världen. Juden väntar på en framtid, som intet har att skaffa med mänsklighetens framtid.

Samuel Roths framställning av judaismen står som man finner i bjärtaste kontrast mot vad vår "vördade" överrabbin Ehrenpreis i radio, tal och skrift söker inbilla svenskarna.

*

Frimureriet och kungamorden

Den i Zürich utkommande "Schweitzer Fascist" berör i en artikel den 7 febr. sammanhangen mellan frimureriet och kungamorden:

"Som bekant har i pressen höjts anklagelsen, att stororientens loge skulle vara medskyldig i mordet å konung Alexander. Den i Milano utkommande tidningen "Corriera della Sera" påvisar nu det bekanta faktum, att stororientens loge skarpt bekämpat den jugoslaviska konungens diktatur, emedan denna korsade dess egna planer. Lika litet, menar bladet, har stororienten i Paris gjort hemlighet av, att den utövade ett avgörande inflytande vid konung Alfons avsättning i Spanien. Ja, den berömde sig därav: "Vi ha på tretton månader tillintetgjort honom." Denna cyniska bekännelse kastar ett blixtlikt ljus över stororientens oerhörda makt. Stororienten besitter ju också i Jugoslavien talrika loger, framför andra den 1890 grundade "Iobratim" i Serajewo, vilken Princip, österrikiske tronföljaren ärkehertig Franz Ferdinands mördare, tillhörde. Så gott som alla jugoslaviska revolutionärer äro logemedlemmar.

Skulle kanske icke vad som redan kommit i dagen beträffande frimureriets "välgörenhet" i praktik vara skäl nog för det hemliga ordenssamfundets förbjudande i alla stater?

För FRAMKALLNING och KOPIERING anlita
NEANDERS FOTOMAGASIN
Linnégatan 68 - GÖTEBORG - Telefon: 21028

Annonsera i Nationen!

Världsfrimureriets pyramid-organisation

Synliga och osynliga grader, Alliance Israélite Universelle, De Sjus Råd och Patriarken

Världsfrimureriets verksamhet avser tjänande av det hemliga förbundet, dess grundsatser, önskningar och förhoppningar för förverkligande av målet: absolut behärskande av alla förhållanden genom Orden, dess osynliga Högsta Ledning, d. v. s. den imperialistiska världsjudendomen. Och denna sammanslutning till människornas förslavande har dristat offentligt presentera sig i "det frias" namn! För Ordens syften offras utan betänkande enskilda, ja hela folk. Icke ljus, blott förstörelse bringar denna ockultism. Icke ljusets princip uppenbarar sig i dess verksamhet, endast mörkrets, Satanismens. Ty "av frukterna skolen I känna dem". Det genom dyra blodseder frampressade kravet på tystnad och blind lydnad inför okända Ledare med hierarkiska anspråk strider i yttersta grad mot den nordiska människans moraliska begrepp.

Det är på hög tid att låta förlåten helt falla, vilka skyla den under "välgörenhetens" mask för judendomens sataniska världshärskarplaner arbetande Frimurareorden. Vi ha redan belyst viktiga delar av dess verksamhet och därvid bl. a. påvisat dess roll som den moderna judiska svindel-demokratiens ledande och drivande kraft, huru högerns "borgerlighet" och vänsterns "marxism" och "liberalism" äro delar av samma system och lyda under samma osynliga högsta Ordensledning. Frimurareordens organisation är således förtjänt av närmare skärskådande. Att beakta är då först, att Frimurare-pyramiden innesluter 1) *De synliga Graderna till och med 33°*, 2) *De Osynliga Graderna*, 3) *Allicance Israélite Universelle*, 4) *De Sjus Råd*, 5) *Patriarken = Den Okrönte Världskejsaren* (av Judas stam). Efter gradtal sönderfaller frimureriet i *Johannes-mureriet*, *Andreas-mureriet*, *höggradsmureriet* och *det osynliga rent judiska mureriet*.

Johannes-mureriet

Johannes-mureriet är det ursprungliga, klassiska mureriet, det allmänt bekanta, å vilket man närmast tänker, när det talas om frimureri. Det kallas även det "blå" efter färgen å tempelsalens utsmyckning och klädedräkt samt hyllar Johannes Döparen som skyddspatron. Det vill ärligt tjäna frimureriets officiella syften och uppröres lika ärligt över envar som tror sig veta något mer; ty det vet självt beträffande det verkliga frimureriets mål, syften och metoder — såsom Gregor Schwartz-Bostunich träffande säger i "Die Freimaurerei" — precis så mycket som ammunitionsbäraren i kriget känner av högsta härledningens angreppsplan. En "vetande" österrikisk broder skriver med syftning å det "blå" frimureriet ironiskt: "Frimureriets hemlighet är, att det icke har någon dylik". Ett vanligt talesätt är vidare, att Johannesbröderna "äro till för att tiga och betala". Möjligen stamma även härifrån de allmänna talesätten "blå idealism", "blå dunster" etc.

***Första graden* heter, såsom redan framhölls i vår skildring av besöket i Johannes-logen "Libanon" i Erlangen i Nationens novembernummer 1934, *lärling*. Den i logen upptagne vet intet, han är blott lycklig och stolt att ha vunnit medlemskap i en så betydande sammanslutning. För det mesta genomskådar han icke hur "dresserandet" och infångandet av honom bedrives; han**

(Forts. å spalt 5.)

märker icke hur diskret man närmar sig honom, hur man kläder inbjudan i mest förbindliga form, så att han alltid själv framstår som inträdessökande, hur raffinerat man tar hänsyn samt utnyttjar hans svaga sidor och egendomligheter. Och har en nykomling efter "den kungliga konstens" alla regler väl upptagits, är han givetvis beredd att med glädje intyga, att allt ont som han hört om frimureriet fullständigt strider mot fakta och att vad han själv alltid tänkt om frimureriet visat sig vara sant. "Dess innehåll är ande, dess väsen är frihet, dess verkan är kärlek", såsom brodern Oskar Leschhorn uttryckte sig i "Freimaurerische Aussenarbeit" (Leipzig 1919).

Hela den nya omgivningen, den nya tankevärldens alla vibrationer och de hedervärda brödernas höga ideal äro rena, fyllda av godhet. Allt strävar — så synes det — efter sanning och ljus; broderskapets känsla uppfyller också hela luften. Brodern finner sig överallt omgiven av välvilja och tjänstaktighet. Alla bröderna se så ärliga ut, tala så humant och verka — ty de barmhärtiga ändamålen stå här i förgrunden! — öppet och i det dolda så mycket gott, att det icke är möjligt att tvivla på deras fulla uppriktighet. Och man ställer sig så helt i mänsklighetens tjänst, att man icke nöjer sig med att besöka de obligatoriska logeaftnarna utan ansluter sig därtill gärna till de olika föreningar och sällskap i samhället, vilka företräda "humanitära" och "framstegsvänliga" strävanden, d. v. s. syften, sammanfallande med Frimurareordens.

Efter upptagandet i första graden erhåller brodern en urkund. Redan såsom lärling deltager han inom logen — "verkstaden" — såsom likaberättigad i "arbetet" för andra grader. Han lär där så mycken murerisk visdom som i första graden kan meddelas och kallas fördenskull "lärling". I denna grad har han att stanna ett à två år, om ock undantag göras för särskilt dugliga. Den för vidare befordran värdig befunne upphöjes så i andra graden.

Andra graden kallas *gesäll* (på ryska "towaritscht", en benämning som inom den frimurareledda ryska bolsjevismen umgängesvis användes "kamrater" emellan). Medan lärlingen hade "att bevisa iver och trofasthet" och härefter avlägga ett prov å sina "kunskaper", bekommer gesällen vid nyinvigningen symbolerna mer ingående och i något förändrad form förklarade samt erhåller en ny urkund. I andra graden har brodern att stanna minst ett år, ehuru i likhet med för första graden undantag från denna regel medgivas.

Tredje graden heter *mästare*. Här slutar Johannes-mureriet liksom kunskaperna för de flesta, vilka givetvis anse sig fullt kompetenta att yttra sig över frimurarefrågor. Men även mästaren vet i verkigheten ej mycket. En ännu mer komplicerad invigning och förklaring av symbolerna, en ny urkund samt härtill ett mystiskt tal, ägnat att ge intryck av djupare mening. Allt detta utför mästaren med en ofantlig stolthet; han tror sig nu vara en betydande och vetande broder, men i själva verket är han alltjämt samme marionett i de obekanta Övres hand som han förut var.

Det högsta som en "blå" (Johannes-) murare förutom tredje graden kan uppnå i en loge är ställningen som *mästare av stolen*, en rang som tidigare gällde såsom fjärde grad. Denna ställning kan han endast uppnå för det fall, att ingen

Konteramiral Arvid Salomon Lindman

Representant för The United Grand Lodge of England and Supreme Conseil 33° of England, Wales etc.

Generallöjtnant Johan Gustaf Nauckhoff

Representant för The Grand Lodge of Scotland and Supreme Conseil 33° of Scotland.

Svensk representation i Englands frimureri

"Engelska frimureriet är på en väsentlig punkt olika andra länders — skriver Fr. Wichtl i 'Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik'—; det verkar icke revolutionärt mot den egna staten utan har tvärtom utvecklat sig till en inrättning, som överallt, där så behöves, ställer sig till statens förfogande för att i främmande stater befordra revolutionära strävanden". Sådant det förkroppsligats i "Englands Förenade Storloger" utgör det den väldigaste frimurareorganisationen i världen — med hertigen av Connaught som Stormästare.

Var 107 människa i England är frimurare och så gott som alla ledande män, ända upp i kungahuset, äro medlemmar av Salomos Brödraskap. London ensamt räknade 1918 729 loger; härtill kommo 1,749 loger i provinserna samt 677 i kolonierna och utlandet. I England finnas 46 provinsial-storloger; i Indien, Australien, Sydafrika och andra kolonier, i Argentina, Japan och China arbeta sammanlagt 30 distrikts-storloger. Som förbindelselinje mellan logerna och provinsial-, resp. distrikts-storloger fungera ej mindre än 1,067 s. k. "kapitel", av vilka 256 arbeta i London, 620 i provinserna samt 191 i utlandet. Enligt Dahlens kalender omfattade "Englands Förenade Storloger" 1926 5,536 loger och 351,320 frimurarebröder, siffror som i dag torde ligga avsevärt högre.

"Britanniens storhet är frimurarnas verk", säger "Freemason's Chronicle" 1902 (bd. I, s. 319). I utlandet verkar engelska frimureriet helt öppet mot alla Englands fiender genom anstiftande och befordrande av revolutionära strävanden, framhålla Wichtl, Gregor Schwartz-Bostunich m. fl. författare på området. "Vid så gott som varje omstörtning, vid varje politiskt mord leda hemliga trådar till det berömda kontot 'E' i London, Southend, Hamptoncourt Street 112. Där är revolutionscentralen för tillintetgörande av Englands vedersakare, vilken årligen kan utgiva 5,000,000 pund sterling och mot vilken ännu aldrig en parlamentsledamot från något parti inlagt den ringaste opposition."

Från detta konto "E" kommo — enligt de citerade författarna — penningarna till mördarna i Serajewo liksom till attentatet å sir Roger Casement, den irländske patrioten, i Kristiania — vilket attentat dock misslyckades; 1916 lyckades man på "legal" väg bringa honom om livet —; härifrån kommo vidare penningarna till attentatet å konung Ferdinand av Bulgarien samt till mordet å franske journalisten Jean Jaurés den 31 juli 1914, vilken man befarade genom sitt inflytande skulle förhindra världskrigets utbrott.

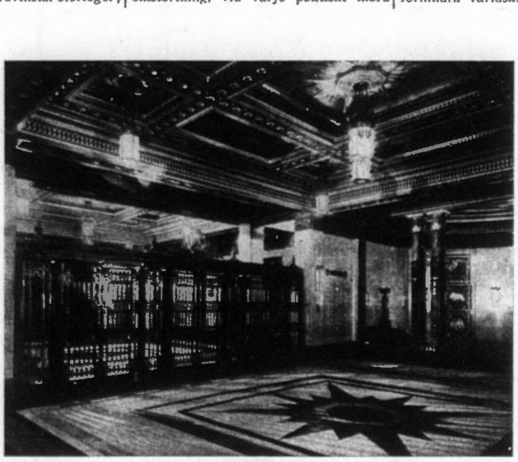

Interiör från »Salomos Tempel» i London

Mitt i Londons fattigkvarter reser sig det luxuösa »Salomos Tempel», residens för »The Mother Grand Lodge Of The World». Templet, som kostat 1 miljon pund i uppförande, är till sitt yttre som inre rikt utsirat med »flammande» Davids- och Sovjetstjärnor (6- och 5-uddiga).

Symboliska Mattan

(Från logen »Libanon» i Erlangen)

Å denna matta, placerad framför Ordförande Mästarens altare i Tempelsalen, är symboliskt hela den underbara procedur återgiven, varigenom den »ljussökande» Brodern förvandlas till »Konstgjord Jude».

murare av högre grad är närvarande i logen. Enligt Gädickes Frimurarelexikon måste dock den som utses till mästare av stolen "även noga känna orden, dess hemligheter, läror, historia och och författning samt förstå att med ljusets klarhet tänka och lära; dessutom är yttre vältalighet mycket nödvändig". Statuterna föreskriva visserligen utseende av mästare av stolen genom val, men det är blott en skenmanöver. Så gott som alltid utse de osynliga Övre den för denna viktiga post lämpade brodern.

Andreas-mureriet

Å Johannes-mureriets bas uppbygges *Andreas-mureriet* — andra trappsteget å frimureriets pyramid. Andreas-mureriets namn härleder sig från den helige Andreas, skottska logernas skyddshelgon. Det kallas även det "röda", ehuru färgen å utsmyckningen, brödernas klädedräkt och logerummen endast hos de "gammal-skottska" logerna är röd; hos de "ung-skottska" är färgen hållen i grönt. De förra vilja med den röda färgen symbolisera ljusets befrielse från mörkret och de senare med den gröna färgen tron på Gud. Därför smycka ungskottarna ofta förklädet med fyra gröna rosor, motsvarande de "fyra skottska stegen". Aposteln Andreas namn har valts därför att han anses ha varit den förste av Johannes Döparens lärjungar som anslöt sig till Jesus. Jesus skall ha träffat ett urval bland folket, vilka utvalda sedan av Johannes Evangelisten invigdes i kristendomens mysterier. Andreas-mureriet införde först altaret i logerna; "här bedjes, härifrån utgår logearbetets ledning". Andreas-logerna kallas ofta skotte-loger, men äro ej helt identiska med det skottska mureriet och upptaga endast ett par av de mellersta graderna i skottska mureriet.

Det Svenska Systemet

Mellan Johannes-mureriet och det egentliga höggradsmureriet står det *Svenska Systemet*, som omfattar såväl Johannes-graderna, som Andreas-graderna. Det svenska systemet ledes tillbaka till judekonungen Salomo och kallar, såsom tidigare framhållet, sin stormästare "Salomos Vikarie". Nuvarande Salomos Vikarie är konung Gustaf V, vilkens solidaritet med det judiska folket här fått sin titulära bekräftelse. Men den verklige ledaren är okänd för medlemmarna; endast Salomos Vikarie och Ordensrådet känna honom. Därför benämnes detta system även "De Obekanta Övres System". Förste Salomos Vikarie och Styrande Mästare i Sverige var kanslirådet Carl Fredrik von Eckleff, vilken innehade denna befattning åren 1759—1774. Han skall ha sålt sina rättigheter som Salomos Vikarie till konungen av Sverige. Konstitutionen för det Svenska Systemet föreskriver, att Salomos Vikarie alltid skall vara av Salomos släkt. Såvitt bekant var detta dock ej fallet med von Eckleff eller Carl XIII, medan åter advokaten Bernadotte, stamfadern till det nuvarande svenska kungahuset, med största sannolikhet motsvarat konstitutionens bestämmelse i detta stycke.

Det svenska mureriet fördes av fältläkaren Ellermann, adopterad von Zinnendorf, 1766 till Tyskland, där Ellermann-von Zinnendorf grundade "Stora Landslogen av Tyskland", vilken intill våra dagar verkat i det storagermanska riket.

Det Svenska Systemet har trenne kategorier. *Första kategorien* bilda de *arbetande Johannes-logerna* med redan omtalade tre grader. *Andra kategorien* utgöres av de *lysande Andreas- eller Skotte-logerna.* Här kallas fjärde graden "Andreas-lärling", femte graden "Andreas-gesäll" samt sjätte graden "Andreas-mästare". Att bemärka är, att i de egentliga skotte-logerna andra beteckningar brukas. *Tredje kategorien* bilda de *upplysta och verkliga Stewards-logerna.* Dessa ha fyra grader. Den sjunde graden heter "Högt Upplyste Stewardsbroder", den åttonde "Högst Upplyste Salomos Förtrogne", den nionde "S:t Johannes-logens Upplyste Förtrogne", den tionde "S:t Andreas-logens Högt Upplyste Förtrogne, Riddare av Purpurbandet". Denna tionde grad kallas även "Magisterns av Templet Purpurgrad". I denna grad förvaras såsom relik Johannes Döparens högra pekfinger, som tempelstormästaren Jakob von Molay testamentariskt skall ha överlåtit till tempelbrodern Beaujeau. Högsta graden i det svenska frimureriet är elfte graden, som bär titeln "Högst Upplyste Kommendören med Röda Korset" eller "Salomos Vikarie".

»Klassiska» Skottska mureriet

Det *"klassiska" Skottska mureriet* har 33 grader, vilka uppdelades i sju klasser eller kategorier.

Till *första kategorien* höra de tre Johannes-graderna, vilka även kallas "symboliska", "primitiva" och "universella" grader. *Andra kategorien* kallas de "avledda" graderna. Den framställer utvecklingen inom de första graderna; hit höra blott två: 18. eller Rosenkreutzgraden och 30. eller Kadosch-graden. *Tredje kategorien* har den tyska Illuminater-orden, som grundades av jesuiten Weisshaupt och vid slutet av 1700-talet spelade en roll, att tacka för sin tillkomst. Den skottska riten bringar Illuminaterdömet i förbindelse med den "heliga" Fem-justicen. Hit räknas graderna 9—11. samt 21. *Fjärde kategorien* består av tvenne avdelningar, av vilka den första omfattar de judiska eller israelitiska graderna, d. v. s. 4. och 8., och den andra de bibliska graderna, 12. och 17. Efter ursprunget göres vidare särskild åtskillnad mellan de sistnämnda fem graderna. 12. graden skall ha israelitiskt-salomoniskt ursprung, den 13. och 14. deistiskt-judiskt, den 15. och 16. riddare- och den 17. apokalyptiskt ursprung. *Femte kategorien* bilda tempelriddare-graderna, 19. och 20., 23.—27., samt 29. graden. Dessa åtta Tempelriddare-grader ha vidare åtta inre grader, vilka följa en andra ordning än de yttre, vilket i sin mån visar hur det hela är inställt på att skapa förvirring. *Sjätte kategorien* utgöres av de "hermetiska" och "kabbalistiska" graderna, som skola ha rosenkreutzskt ursprung. De båda här förenade graderna äro 22. och 28., den förra av hermetiskt och den senare av kabbalistiskt ursprung. Hermes Trismegistos, efter vilken den förstnämnda fått sitt namn, gäller i mystiken som författare av hemlighetsfulla böcker, vilka under den sengrekiska tiden och medeltiden spelade en stor roll. Kabbalan är som vi veta en bok för judisk hemlig vetenskap. *Sjunde kategorien* bilda de administrativa och samtidigt högsta tre graderna — 31., 32., 33. — vilka skola ha grundats av Frédéric Dalcho.

Under de båda sista årtiondena ha graderna 4.—17. praktiskt taget så gott som uteslutits ur det skottska mureriet. De vilka befinnas värdiga högre befordran upphöjas direkt från 3. i 18. graden. Namnen å de ovan Johannes-mureriets tre grader — lärling, gesäll, mästare — liggande graderna äro följande:

4. Grad: Hemlig Mästare. Denna grad är tillika den första i 4. kategorien av israelitiska grader.

5. Grad: Fullkomlig Mästare.

6. Grad: Hemlig Sekreterare.

7. Grad: Den Edsvurne och Domaren.

8. Grad: Byggnadernas Intendent.

9. Grad: De Nios Utvalde. Denna grad är samtidigt den första i 3. kategorien, som skall stamma från Illuminaterna.

10. Grad: De Femtons Upplyste Utvalde.

11. Grad: Upphöjd Utvald.

12. Grad: Stormästare Arkitekt. Denna grad är den första i andra avdelningen av 4. kategorien, de s. k. bibliska graderna.

13. Grad: Kungligt Valv. Denna grad är på grund av frimuraresymboliken särskilt viktig. Det av de framsträckta värjorna bildade stålvalvet är en del av invigningen.

14. Grad: Stor Skottsk Riddare.

15. Grad: Riddare av Östern.

16. Grad: Storfurste av Jerusalem.

17. Grad: Riddare av Öster och Väster.

18. Grad: Suverän Furste av Jerusalem. Då det Skottska mureriet sammanbinder mystik och politik med varandra, gäller för denna grad såsom grundval för dess mystiska betraktelser födelsen, förintelsen och återfödelsen av världskrafterna, såsom grundval för dess politiska betraktelser folkens evolutionering genom utveckling av broderskapskänslan samt rådslag över medlen till förverkligande av denna evolution.

Förberedelserummet

(Från logen »Libanon»)

I detta lilla rum genomgår »Ljussökaren» första skärselden. Han lämnas här före inträdet i Brödraskapet ensam att begrunda livets allvar. Dödens många symboler skola inpränta respekt för tystnadseden.

De härpå följande graderna 19. till och med 29. äro i dag praktiskt taget uteslutna liksom graderna 4. till och med 17. Deras beteckningar lyda:

19. Grad: Store Översteprästen eller Utmärkte Skotten. Denna grad är samtidigt den första i 5. kategorien, tempelriddare-graderna.

20. Grad: Ärevördig Stormästare av Alla Regelmässiga loger.

21. Grad: Preussisk Riddare. Denna grad tillhör 3. kategorien, som skall härstamma från Illuminaterna. Medan eljest alltid vaxljus användas såsom belysning — till olika antal allt efter graden — fordrar denna grad naturlig månbelysning.

22. Grad: Furste av Libanon. Denna tillhör 6. kategorien och de hermetiska.

23. Grad: Herre av Tabernaklet. En tempelriddare-grad.

24. Grad: Furste av Tabernaklet.

25. Grad: Riddare av Den Smygande Ormen.

26. Grad: Nådens Furste.

27. Grad: Templets Suveräne Storkommendant.

28. Grad: Riddare av Solen. Den är 2. graden i 6. kategorien, de kabbalistiska graderna.

29. Grad: Sankt Andreas Riddare.

Riddare Kadosch

30. Grad: Riddare Kadosch. Dess namn är rent judiskt. "Kadosch" betyder "helig".

Denna grads betydelse framgår redan därav, att Albert Pike ägnat enbart dess ritual en bok å nära 500 sidor. Uppfattningen om densamma är olika. En del betrakta den som vändpunkten, där höggradsfrimureriet definitivt beträtt den svarta magiens väg, ehuru de betona, att icke alla Kadosch-Riddare behöva vara på det klara härmed, ja att det rent av finnes sådana, som endast för syns skull upptagas i denna grad utan någonsin erfara dess betydelse. Här börjar den aktiva kampen mot kristendomen, som i den hemliga ritualen uttryckts med de omskrivande orden "Réalisation matérielle des doctrines gnostiques" (= materiellt förverkligande av gnostikernas läror). Vid invigningen användas 13 vaxljus, vilket uppfattas såsom motsats till den eljest gängse uppfattningen om 13 som ett olyckstal. Vid Frälsarens sista aftonmåltid voro tillsammans med honom 13 närvarande; Frälsaren visste sig redan då förrådd av Judas. Riddare-Kadosch-graden är den 2. graden i 2. kategorien av de "avledda" graderna och således med 1. graden av denna kategori, Skottska Systemets 18. grad, intimt förbunden. Den har till uppgift: "enseigner la pratique de l'émancipation" (= att lära emancipation i praktiken), vartill 18. graden tjänar såsom förberedelse. Albert Pike betecknar i sitt verk den murare som uppnått denna grad såsom "en utmärkt människa, vilken frigjorts från varje slag av fördomar". En annan berömd höggrads-murare, Charles de l'Aulnay, ger i följande ord uttryck för Kadosch-Riddarens moral och etik: "Moi, rien que moi, tout pour moi, et cela par tous les moyens quels qu'ils soient" (= Jag, intet annat än Jag, allt Mitt, allt för Mig, och detta med alla medel, likgiltigt vilka).

Denna grad är hämnar-graden. Tempelriddarna hämnas avrättandet av deras Stormästare Jakob von Molay: en kungadocka, klädd såsom Philip den Sköne av Frankrike, hånas och förstöres. Och med denna hämnd för Molay (naturligtvis jude!) är bekämpandet av kristendomen förbundet. Liksom vid upptagandet i Tempel-Orden en avsägelse från kristendomen skulle följa, skall här likaså korset bespottas och nedtrampas, och de i denna grad verkligen invigda måste ständigt bära korset i skon, så att de alltid må träda därå.

(Forts. å sid. 6.)

Mästare-rummet

(Från logen »Libanon»)

Under sin vandring mot »Ljusets» höjder har Brodern att här genomgå ett av de svårare proven, vid upptagandet i Mästarens grad. Runt omkring honom äro Dödens tecken — till erinran om vad som väntar, om han bryter sin tysthetsed.

Judens väg till makten

(Efter Hitlers »Mein Kampf»)

(Forts. fr. föreg. n:r)

Faktiskt krossar juden genom fackföreningsrörelsen, som kunde vara en välsignelse för nationen, grundvalarna för det nationella näringslivet. Parallellt härmed går den politiska organisationen framåt. Denna samarbetar såtillvida med fackföreningsrörelsen som den senare förbereder massorna för den politiska organisationen, ja med våld och tvång driver dem in i densamma. Den är vidare en ständig finanskälla, ur vilken den politiska organisationen öser pengar till sin ofantliga apparat. Den är kontrollorganet föt den enskildes politiska verksamhet och gör drevtjänst vid alla stora politiska demonstrationer. Den arbetar överhuvud icke längre för ekonomiska intressen utan ställer sitt viktigaste stridsmedel, arbetsnedläggelsen, till den politiska idéns förfogande i form av mass- och generalstrejk.

Genom skapandet av en tidningspress, vars innehåll är anpassat efter de minst bildade människornas andliga horisont, bli den politiska organisationen och fackföreningsrörelsen slutligen den uppeggande institution, genom vilken nationens understa skikt göres moget för de oförvägnaste handlingar. Det är icke dess uppgift att lyfta människorna upp ur ett lägre tänkesätts träsk till ett högre plan utan att tillmötesgå deras lägsta instinkter. En lika spekulativ som inbringande affär i fråga om den lika tanketröga som ofta anspråksfulla folkmassan.

Det är framför allt denna tidningspress som genom en fanatisk förtalskampanj nedgör allt som kan räknas som ett stöd för det nationella oberoendet, en hög kulturell ståndpunkt och nationens ekonomiska självständighet. Den går med förkärlek till storms mot de karaktärer, som ej vilja böja sig för de judiska maktbegären eller vilkas geniala egenskaper synas juden utgöra en fara. Ty för att bli hatad av juden är det icke nödvändigt att man bekämpar honom; det räcker med misstanken, att den andre antingen en gång skulle kunna komma på den tanken att bekämpa honom och genom sin överlägsna genialitet bidra att öka styrkan och storheten hos en mot juden fientlig stämd nation.

Hans i dylika ting omedelbara instinkt vädrar den rätta karaktären hos en var, och hans fiendskap drabbar obönhörligt den som ej är samma andas barn. Då juden icke är den angripne utan angriparen, räknar han som fiende icke bara den som angriper utan även den som gör motstånd. Och det medel, varmed han försöker att nedbryta dylika förmätna men rakryggade själar, heter icke ärlig strid utan lögn och förtal. Han väjer icke för någonting och hans gemenhet kan ta så jättelika proportioner, att ingen bör förvåna sig, om hos vårt folk personifikationen av djävulen som symbol för allt ont tar levande form av en jude.

Den breda massans okunnighet om judens rätta karaktär och de högre kretsarnas inskränkthet låter folket lätt falla offer för den judiska lögnkampanjen. Medan de högre kretsarna av medfödd feghet ta avstånd från en människa, som juden överfaller med lögn och förtal, brukar folkets breda lager av idel enfald tro allt. De statliga myndigheterna antingen hölja sig i tystnad eller — och detta är det vanligaste — förfölja, för att göra ett slut på den judiska presskampanjen, den med orätt angripne, vilket i en dylik tjänstemannaåsnas ögon är liktydigt med hävdande av statens auktoritet och säkerställande av lugn och ordning.

Efterhand lägger sig fruktan för judarnas marxistiska vapen som en mara över anständiga människors sinnen. Man börjar darra för den fruktansvärde fienden och har därmed slutligt blivit hans offer.

*

Vill arbetaren ej godvilligt anförtro åt det blinda godtycket hos delvis föga ansvarskännande och ofta även hjärtlösa människor att företräda hans mänskliga existensberättigande under en tid då den nationella organisationen så gott som ej alls bryr sig om honom, måste han ta saken i egen hand. I samma mån som det s. k. nationella borgarståndet, bländat av guldets glans, lägger de svåraste hinder i vägen för denna kamp för livet och icke bara gör motstånd mot utan ofta direkt saboterar alla försök att förkorta den omänskligt långa arbetstiden, att förbjuda minderårig arbetskraft, att skydda kvinnan, att höja hygienen i arbetslokaler och bostäder — i samma mån tar den klokare juden sig an de förtryckta. Han blir så småningom fackföreningsrörelsens ledare, och detta så mycket lättare som han i själ och hjärta alls icke är angelägen om en verklig förbättring av sociala missförhållanden utan endast om bildandet av en honom blint tillgiven industriell kampgrupp för att nedslå det nationella ekonomiska oberoendet. Ty medan ledningen av en sund socialpolitik ständigt måste röra sig mellan de två riktlinjerna: å ena sidan folkhälsans bevarande och å den andra säkerställandet av ett oberoende nationellt näringsliv, så icke bara negligerar juden i sin strid dessa båda synpunkter utan gör till och med deras avlägsnande till ett livsmål. Han önskar icke, att ett oberoende nationellt näringsliv skall bevaras utan att det skall tillintetgöras. Till följd härav kunna inga samvetskval hindra honom att såsom ledare av fackföreningsrörelsen uppställa fordringar, vilka ej blott skjuta långt över målet utan vilkas uppfyllelse antingen är praktiskt omöjlig eller betyder ruin för den nationella samhällsekonomien. Han vill icke ha ett sunt och kraftigt släkte framför sig utan en viljelös hjord, lätt att underkuva. Denna önskan tillåter honom att uppställa de meningslösaste fordringar, som han själv vet vara omöjliga att i praktiken uppfylla och som således icke skulle kunna medföra någon ändring i sakernas tillstånd utan på sin höjd en vild upphetsning av massan. Men det är det han strävar efter och icke en verklig och ärlig förbättring av dess sociala ställning.

Judarnas ledande ställning inom fackföreningarna kommer att förbli obestridd intill dess ett enormt upplysningsarbete igångsättes bland de stora massorna, varigenom dessa erhålla bättre besked om sin eländiga tillvaro, som aldrig skall upphöra — eller ock staten sätter stopp för judarnas vidare framfart. Ty så länge massans kunskaper förbli så ringa som hittills och staten är så likgiltig som nu, skall denna massa alltid i första hand följa den som i ekonomiskt hänseende ger de fräckaste löftena. Och här är juden mästare. Ty hela hans verksamhet hämmas på intet sätt av moraliska betänkligheter.

*

Den givna följden blir, att han inom kort på detta område slår varje konkurrent ur brädet. I överensstämmelse med hela sin inneboende rovgiriga brutalitet inriktar han samtidigt fackföreningsrörelsen på att använda det brutalaste våld. Den som med insikt om de judiska lockelserna motstår dessa och visar trots slås till marken genom terror. Resultatet av en dylik verksamhet är ohyggligt.

k) Judens herravälde i staten synes redan så pass säkerställt, att han nu åter icke bara vågar kalla sig jude utan också hänsynslöst ger fritt lopp åt sina yttersta nationella och politiska tankegångar. En del av hans ras bekänner sig redan öppet som ett främmande folk: men detta är en lögn. Ty medan zionismen försöker inbilla världen, att judens nationella självkänsla skulle vara tillfredsställd i och med upprättandet av en stat i Palästina, draga judarna ånyo de dumma gojim på det slugaste vid näsan. De ha icke en tanke på att bygga upp en judisk stat i Palästina för att bosätta sig där; de önska endast att för sitt internationella världsbedrägeri ha en autonom organisationscentral, som är undandragen andra staters ingrepp: en tillflyktsort för överbevisade uslingar och en högskola för blivande skojare.

Men det är ett tecken icke bara på deras stigande tillförsikt utan också på deras känsla av säkerhet att en del av dem fräckt och öppet dokumenterar sig som judisk ras, medan en annan del alltjämt är förljugen nog att agera tyskar, fransmän eller engelsmän. I hur hög grad de redan se segern nalkas, framgår av de fruktansvärda former deras umgänge med medlemmarna av andra folk antager.

Den svarthårige judeynglingen lurar i timmar med satanisk glädje avspeglad i sitt ansikte på den intet ont anande flickan, som han skändar med sitt blod och därmed rövar från hennes folk. Med alla medel söker han förstöra de rasbiologiska grundvalarna för det folk, han ämnar underkuva. Liksom han själv planmässigt förstör fruar och flickor, drar han sig ej ens för att i största möjliga omfattning nedriva blodskrankorna för andra. Det är och förblir juden som ombestyrt, att negern kom till Rhen, alltid med samma baktanke och klara mål: att genom den med nödvändighet inträffade bastardiseringen förstöra den honom förhatliga vita rasen, störta den från dess kulturella och politiska nivå och själv göra sig till dess herre. Ty ett rasrent folk, som är medvetet om sitt blod, skall aldrig kunna underkuvas av juden. Han skall i all tid kunna härska endast över bastarder.

Därför söker han planmässigt sänka rasnivån genom en ständig förgiftning av den enskilde. Men politiskt börjar han avlösa tanken på demokrati med tanken på en proletariatets diktatur. I marxismens organiserade massa har han funnit det vapen som möjliggör för honom att undvara domkratien och i stället tillåter honom att diktatoriskt och brutalt underkuva och regera över folken.

Han arbetar planmässigt på en revolution i tvenne avseenden: ekonomiskt och politiskt. De folk, som sätta sig till häftigt motstånd mot detta angrepp inifrån, omspinner han tack vare sitt internationella inflytande med ett nät av fiender, hetsar dem till krig och planterar till sist, om så erfordras, revolutionens fana på slagfälten. Ekonomiskt skakar han staterna så länge tills de sociala företagen bli oräntabla och skiljas från staten samt ställas under hans finansiella kontroll. Politiskt vägrar han staten medel till dess självförsörjning, förstör grundvalarna för varje nationellt självhävdande och försvar, tillintetgör tron på ledningen, hånar historien om det förflutna samt vräker allt verkligt stort i rännstenen. Kulturellt fördärvar han konst, litteratur och teater, hånar den naturliga känslan, kullkastar alla begrepp om det sköna och upphöjda, om det ädla och goda och neddrager människorna till sin egen låga nivå. Religionen förlöjligas, anständighet och moral framställas som förlegade ända tills en nations sista stöd i kampen för tillvaron här på jorden har fallit.

*

l) Nu börjar den sista stora revolutionen. Medan juden tillkämpar sig den politiska makten, kastar han bort den sista resten av förklädnad. Av den demokratiske folkjuden blir en fullblodsjude och folktyrann. På några få år söker han utrota de nationella bärarna av intelligensen och gör folken mogna för ett ständigt slaveri genom att beröva dem deras naturliga andliga ledare. Det mest fruktansvärda exemplet härpå erbjuder Ryssland, där han med verkligt fanatisk vildhet delvis under omänskliga kval dödat trettio miljoner människor eller låtit dem hungra ihjäl för att tillförsäkra en hop judiska litteratörer och börsbanditer herraväldet över ett stort folk.

Men slutet på det hela är icke bara slutet på friheten för de av juden undertryckta folken utan också slutet för denne folkparasit själv. Efter offrets död dör också vampyren förr eller senare.

Världsfrimureriets pyramid-organisation

(Forts. fr. sid. 5)

Kadosch-graden har sju undergrader:

1) *Israelitens Kadosch.*
2) *Den Ursprunglige Kristi Kadosch.*
3) *Den Korsfästes Kadosch.*
4) *Tempelriddarens Kadosch.*
5) *Puritanens Kadosch.*
6) *Jesuitens Kadosch.*
7) *Skottens Kadosch.*

I Kadosch-graden fullkomnas i fråga om mystik den gnostiska skolningen och beträffande politik den revolutionära. Man inviges trenne gånger i denna grad, och även detta visar betydelsen av densamma.

31. Grad: Stor-Inspektor-Inkvititör-Kommendör. Denna grad är samtidigt den första i 7. kategorien, de administrativa och högsta gradernas.

32. Grad: Upphöjd Furste av Kungliga Hemligheten.

33. Grad: Suverän General-Stor-Inspektör. Denna är det *synliga* frimureriets högsta grad.

Innersta Orient, Stor-Orient och Grand Conseil

En församling eller en loge av bröder, som inneha de högsta graderna, kallas sedan 1797 "Innersta Orient". Moder-Storlogen till ett skottskt system i ett land kallar sig "Stor-Orient". Ledningen för en sådan Stor-Orient utgöres av ett Grand Conseil, bildat av 33 bröder av högsta graderna.

Genom de olika gradernas sammanförande i vissa hemliga kategorier bli dessa särskilt ägnade såsom verktyg för de *Osynliga Övre,* vilka dirigera frimureriet i hela världen. Härvid gäller lagen, att i höggradsmureriet den högre brodern aldrig och under inga omständigheter får uppenbara för brodern av lägre grad sin verkliga grad, så att den senare tror sig vara omgiven av bröder av samma eller lägre grad. Upphöjes en murare i en högre grad, finner han i regel till sin ej ringa förvåning, att bröder, vilka han behandlat såsom tillhörande samma rang, i verkligheten redan innehaft denna grad. Och om de inneha en ännu högre än den nya han uppnått, erfar han åter först vid nästa befordran. Och redan härmed begynner systemet med *Okända Övre,* vilket sträcker sig genom hela frimureriet, och icke först med de osynliga ledarna av den stora gemenskapen.

Ovan *De Synliga 33 Graderna* komma, såsom redan framhållits, *De Osynliga Graderna* och ovan dessa den judiska världssammanslutningen. *Alliance Israélite Universelle.* Över den sistnämnda styr *De Sjus Råd* och ovan detta tronar såsom frimurare-pyramidens högsta överhet *Patriarken = Den Okrönte Världskejsaren* av Judas stam.

*

Så ter sig i stora drag den internationella Frimurareordens väldiga pyramid-byggnad. I denna med diabolisk slughet upplagda fälla läto folkens ledande kretsar locka sig, läto sig där genom en omtöcknande "humanitär" fraseologi och under ockrande å egoismen berövas sina heligaste värden, äkta national- och rasmedvetande, för att dresseras till "konstgjorda judar", blinda propagandister och förkämpar för judendomens världshärskarplaner. Allt i "välgörenhetens" namn!

Läsekretsens solidariska stöd

är en förutsättning för framgång i Nationens kamp, vilken gäller svenska folkets befrielse ur främmande makters våld.

Från när och fjärran meddelas om forcerat motarbete mot Nationen från dess fiender, som inse att vårt upplysningsarbete hotar deras hemliga maktutövning till landets och folkets fördärv. Mångenstädes utsättas våra försäljare för trakasserier, uppfordras under hot av affärsbojkott att borttaga Nationens löpsedlar och ej framvisa eller saluföra tidningen. Mot dessa skamlösa tilltag måste motstånd resas! Vi uppmana alla våra lösnummerköpare och vänner att *på allt sätt, genom varuinköp etc., gynna sådana tidningsförsäljare, som reklamera och föra Nationen.*

Vi redovisa här nedan under gångna månaden från läsekretsen influtna bidrag till *kampfonden:*

E. H.	kr.	5:50
Tacksam, Hälsingborg	„	10:—
Okänd	„	100:—
5426. Göteborg	„	5:—
H. W., Saltsjöbaden	„	5:—
S. B.	„	2:—
P—e	„	5:—
Antisemit	„	5:—
	S:ma kr.	137:50

Vårt tack till samtliga givare!

Insända medel användas å effektivaste sätt till befordrande av tidningens verksamhet, i första hand till neutraliserande av verkningarna av den Kungliga Svenska Frimurareprovinsens utlysta bojkott mot Nationen.

Insamlingen fortgår. Bidrag sändas till: *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Amerika under Juda

"Vad är nödvändigt för att folket skall kunna leva ett lyckligt och tillfredsställt liv?", frågar den i Amerika utkommande tidningen "Die arische Front", fortsättande: "Vi behöva pengar, näringsmedel, kläder, nöjen, press, bostäder o. s. v. Vi vilja nu se huru mycket härav som behärskas av judarna.

Judarna behärska 98 proc. av penningväsendet, 69 proc. av livsmedelsförsörjningen, 99 proc. av klädeshandeln, 100 proc. av nöjeslivet, 99 proc. av pressen, 82 proc. av underrättelseväsendet (radio, telegraf, telefon), 73 proc. av transportväsendet (godstransporten), 85 proc. av bostäderna."

LJUSSKYLTAR
Gedigna och billiga
Skyltverkstaden. Tel. 328 53, GÖTEBORG.

Ludendorff

(Forts. fr. sid. 1)

het att orientera sig i det allestädes framskapade virrvarret och behövde icke längre vandra i blindo.

Den kamp Ludendorff efter världskrigets slut fört mot de överstatliga makterna var icke mindre hård än den han hade att föra i egenskap av ledare för det tyska krigsförsvaret mot en sammansvuren "värld av fiender". Men han bestod glänsande även det provet. Från sitt militära såväl som litterära fälttåg bevarar han anseende såsom personifieringen av germanska dygder och en genialisk personlighet, som helt ställt sina rika krafter i sitt folks, ja i hela det mänskliga framåtskridandets tjänst. Han var den helgjutna nordiska gestalten, som icke kunde kompromissa om sanning och rätt.

Hade det förunnats Ludendorff att intill slutet behålla sin ställning såsom ledare av Tysklands försvar och hade hans ord i den inre politiken tillbörligt beaktats, skulle världskriget med all sannolikhet ej fått den utgång det fick och Versaillesfördraget aldrig sett dagen. Tyskland besegrades icke militäriskt utan genom av Juda och Rom inifrån organiserat förräderi. Denna sanning skall icke kunna undanhållas framtidens historieskrivning. Den lättledde kejsar Wilhelm II stod under inflytande av framför allt judar och frimurare. Ludendorff var den ende som bjöd förräderiets krafter motstånd. Därför satte man ett pris på hans huvud, tvang honom att träda tillbaka. I sin tidskrift "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft" n:r 23 d. å. rekapitulerar han vad som i slutet av oktober 1918 inträffade inom tyska härledningen:

"Som bekant hade jag den 24.10.1918, och såsom jag antog i överensstämmelse med rikaregeringen, inträtt för krigets fortsättande. Generalfältmarskalk v. Hindenburg hade även aftonen samma dag underskrivit en dylik order till hären. Med anledning av denna order vänder sig kejsaren å slottet Bellevue den 26. skarpt mot mig i närvaro av generalfältmarskalk v. Hindenburg, vars namn stod under ordern. Kejsaren antog riktigt, att jag var den ansvarige därför. Han kände sedan åratal det faktiska förhållandet beträffande översta härledningen. Jag åhörde förebråelserna och anförde därpå, att jag av dem endast kunde draga den slutsatsen, att jag ej längre hade kejsarens förtroende och anhöll att bli befriad från mitt ansvarsfulla ämbete, för vars utövande översta krigsherrens förtroende var en oeftergivlig förutsättning. Kejsaren svarade mig härtill lugnt, att han gärna såge, att jag lämnade min ställning, han ville med socialdemokraterna uppbygga ett nytt rike. Generalfältmarskalk v. Hindenburg menade nu, ehuru utan att alls beröra att hans namn stod under härordern, att han också måste träda tillbaka. Men kejsaren avböjde prompt general v. Hindenburgs tvekande invändning. Så var skilsmässan fullbordad. Premien på mitt huvud hade förgäves blivit utsatt. På aftonen triumferade krigskabinettet över min avgång och general v. Hindenburg kvarstannade i översta härledningen. Revolutionen 'ovanifrån' kunde nu genomföras och förvandlas i en 'revolution underifrån', den gamla tyska försvarsmakten slås i spillror och vår marin avväpnas. Av mig fruktade revolutionen liksom fienden vid fronten motstånd. Med min avgång var hindret för uppnåendet av alla fiendemakternas och deras medhjälpares inom Tyskland mål avlägsnat."

I en intervju å 70-årsdagen betonar general Ludendorff, att alla folk äro fredsälskande. "Men de bliva upphetsade mot varandra av de 'överstatliga makterna', d. v. s. av judar, frimurare och jesuiter, vilka arbeta i hemlighet". General L. tar även skarpt avstånd från kristendomen: "Kristendomen är internationell och därför fiende till folket, stammen och nationen. Kristendomen har tillkommit för att hjälpa judarna att undertrycka de andra folken genom att utrota deras nationella instinkter. Varje nation har sin. Gudsupplevelse, och det tyska folkets Gudsupplevelse står i kontrast till kristendomens. Den kristna religionens inverkan har varit menlig för dess kraft, och därför bekämpar jag oavlåtligt kristendomen."

Frihetskampens förare inom och utom Tyskland hälsa med glädje det närmande, som den 9 april inleddes mellan Ludendorff och Hitler. Den dag Adolf Hitler och Erich Ludendorff stå förenade — är det ute med varje hopp för Juda och Rom beträffande Tyskland.

E. E—n.

Inga frimurare i Spaniens armé!

De spanska cortes ha fattat beslut, att inga frimurare få tillhöra armén. Beslutet, vars betydelse går vida utanför ramen av folkrepresentationens vanliga beslut, har sin symboliska innebörd. Med 82 röster mot 26 antogs ett av den oavhängige Cano framlagt förslag, varenligt anhörighet till frimureriet förklaras oförenligt med anhörighet till den spanska armén.

När få vi en dylik lag i Sverige, vars Stora Landsloge står i intimaste officiella förbindelser med den för sitt deltagande i sista kommunistrevolten svårt komprometterade "Grande Oriente Espanole" i Madrid? Knappast så länge Sveriges statsöverhuvud är frimurareordens beskyddare och samtliga manliga medlemmar av den kungliga dynastien högtbetrodda ordensmedlemmar.

*

De verkliga orosstiftarna

Den franska tidskriften "Le Grand Occident", Paris, fastslår, att judarna äro orostiftarna i världen.

"Man erinre sig — skriver Grand Occident — att världens hållning gentemot Tyskland först efter reningen, vars offer judarna voro, förändrats. Förut talade franska pressen endast om närmande, glömska av det förflutna, andarnas lugnande, samarbete etc. Man behövde icke mera något krig. I England? Man sände det stackars Tyskland miljarder, så att de skulle kunna återhämta sig. I Amerika? Man sände fabelaktiga summor till Tyskland, där samtidigt de av judarna behärskade bolsjevikerna stöddes med pengar från annat håll. Och vem företrädde Amerika i Paris? Juden Strauss! Man sade då: 'Inringa icke Tyskland! Kedjorna skola sprängas. Bringa icke detta folk till förtvivlan!'

Och vad gör man i dag? Man sluter förbund och fördrag, samlar Tysklands grannfolk till ett slags antigermanskt förbund. Man bojkottar varor, uppsäger krediter, anstiftar mord, som man söker påbörda Tyskland ansvaret för. Det sker kanske skickligt, men det är för mycket. Är det då nödvändigt, att miljoner kristna skära halsen av varandra — för att hämnas några steg, som gingo judarna emot, dessa judar vilka ha intresse av att tillintetgöra alla andra, icke 'utvalda' folk?"

*

Antisemitism i U. S. A.

Amerikanske kongressmedlemmen Louis Mc Faddens beslut att låta uppställa sig som kandidat vid nästa presidentval har väckt stor oro inom judiska kretsar. "Jewish Daily Bulletin" i New York påvisar den fara, som härigenom hotar judendomen:

"Det faktum, att oavhängiga republikanska partiet upptagit den antisemitiska lösen som basis för sitt propagandafälttåg borde säga de judiska ledarna i Amerika något. Ett fälttåg för presidentval, grundande sig på antisemitismen, stödjes otvivelaktigt finansiellt av krafter, vilka äro intresserade av att utbreda den antijudiska känslan i Förenta Staterna. Det fälttåg, som genomföres av detta nya parti, får, om det också ej för Mc Fadden till Vita huset, till sina verkningar icke underskattas, då det komme att inympa en antisemitisk inställning hos miljoner amerikanare."

Boy-Scout-Internationalen

Boy-scouts i hela världen firade den 23 april sitt skyddshelgon Sankt Georg. I Sverige ägde högtidligheten rum i Blasieholmskyrkan, snett emot IX Frimurareprovinsens tempelplats, med ingen mindre än själva börsdirektören och ledaren för Nordens Rotary klubbar, frimurarebrodern av VIII graden Kurt Belfrage som högtidstalare. Förhållandet mellan Frimurareorden—Rotary Klub—Boy-scouts fick här sin intressanta belysning. Rotary är ju en av frimureriets f. n. mest verksamma "ideologiska" hjälporganisationer.

Boy-scouts är, såsom framhölls i prins Gustaf Adolfs radiotal till jubiléet, en international. Bland de många andra i vår tid. Den lär de unga att "vara vänlig mot alla människor", att "lyda sina ledare" etc. — förvisso en del dygder, vilka likväl drivas för långt, om de till äventyrs innebära, att man skall älska sina fiender, som önska förgöra en, eller lyda jämväl ovärdiga ledare. Huvudsyftet med den nuvarande boy-scoutrörelsen torde, dock vara att förbereda de unga för Frimureriets "humanitära" filosofi, som bjuder national- och raskänslorna att träda tillbaka för den universella brödraskapsidén.

Scout-internationalen startades i slutet av 1800-talet av den engelske officeren Broder Baden-Powell. Denne lämnade emellertid för länge sedan ledareskapet, och sedan mer än 10 år äro boy-scouts en under engelskt-mureriskt inflytande stående organisation. 1917 ledde sekreteraren för boy-scoutinternationalen Brodern Martin, en jude, hela rörelsen in i frimureriets farvatten. Det internationella boy-scouts tecken är liljan, vilken närmast förklaras utgöra symbolen för renheten, men som, buren å hatten, i verkligheten symboliserar frimurarnas stora seger över huset Bourbons liljor. En uttjänt scouts tecken visar även tydligt tvenne 5-uddiga (Sovjet-) stjärnor å liljans sidoblad, ett annat återger det mureriska handtrycket.

Ritualmord i Litauen

Enligt meddelanden från Litauen skall den 27 mars ett judiskt ritualmord ha ägt rum i den lilla staden Tauroggen. "Tilsiter Zeitung" skriver härom:

"I onsdags kom en 12-årig tiggarflicka från Kedainie till Tauroggen och blev där inlockad i hästjuden Segalls hus. En kvinna från Kallweiten, som ville köpa något i affären, viken befann sig i samma hus, var mycket förvånad över att judinnan sakta sjöng. Emellanåt hördes likväl ett tydligt jämmer, som från källaren trängde genom huset. Förskräckt sprang frun till polisen, som med några tjänstemän trängde in i källaren och där fann juden Segall tillika med några rasfränder. I deras klor befann sig flickan från Kedaine, å vilken de öppnat halsådrorna och som de långsamt läto förblöda. Judarna häktades och flickan fördes till Tauroggens sjukhus, där hon senare avled.

Med vindens hastighet spriddes underrättelsen om det *fulländade ritualmordet* bland den icke-judiska befolkningen, som ju i och för sig i Tauroggen själv är i minoritet. Redan samma afton blevo i hela gator fönstren hos judarna inslagna. Under natten kom det till en mängd överfall å judar, och det hela tog alltmer karaktären av en pogrom. Litauiska polisen ingrep mycket kraftigt för att förhindra utslag av folkraseriet. En mängd häktningar företogos och en redogörelse offentliggjordes, enligt vilken det skulle ha rört sig om dödandet av ett oäkta barn genom en tjänstekvinna. Denna redogörelse var bindande för samtliga statsämbetsmän. I övrigt är det strängeligen förbjudet att tala om ritualmordet, enär detta, enligt polisens åsikt, 'upphetsar olika befolkningsskikt mot varandra'.

Den icke-judiska befolkningen knorrar trots förbudet, och fordrar, att man åtminstone visar den barnliket. Men polisen förhåller sig som om allt vore i bästa ordning. En natt blevo emellertid i Tauroggen plakat uppsatta, varå kunde läsas, att litauerna på detta sätt vände sig till sin president Smetona och bådo honom fråntaga judarna deras inflytande. Spridarna av upproret äro med bestämdhet att söka i kretsarna av Woldemaras anhängare.

Det har förut ofta förekommit oupplarade mord i denna trakt, hos vilka det ena och andra talade för ritualmord. Östjudarnas oerhörda inflytande hindrade alltid ett uppklarande. Men *denna gång ha polisämbetsmän, läkare, sjukhuspersonal och andra icke-judar sett och sysselsatt sig med offret*".

Så långt "Tilsiter Zeitung"!

"Der Stürmer" erinrar i sammanhang härmed huru tisdagen 26 mars, dagen före det omnämnda ritualmordet, ett stort antal tyskar i Litauen för angivet "beväpnat uppror" av en särskilt tillsatt rätt dömdes till sammanlagt 200 års tukthus. Fyra av de anklagade fingo dödsstraff. Hela världen erfor med oerhörd förvåning denna skandallösa dom. De engelska advokaterna Lawrence och Norris förklarade härtill: "Bevisen för ett beväpnat uppror ligga uteslutande i rykten, vilka av en engelsk domstol aldrig skulle ha kunnat upptagas allvarligt."

Rättvisan i Litauen tyckes fungera på sitt särskilda sätt!

Judeväldet i Ryssland mot sitt fall?

Stalinregimens allt tydligare fiasko föranledde "världsrevolutionens bödel" juden Bronstein-Trotskij att från sin uppehållsort i Grand Orients Frankrike genom sina rasfränder söka genomföra en ny revolutionskupp mot Stalin i syfte att befästa judarnas vacklande härskarställning och återinföra en "vänsterradikal", d. v. s. 100-procentigt judisk, blodsterrorns sovjetregim i Ryssland. Mordet å Kiroff var signalen till den "nya revolutionen", som skulle exploatera det växande starka missnöjet hos massorna med den rådande regimen. Men "troskismens" framstöt misslyckades; Stalin lyckades genom ett snabbt och hänsynslöst inskridande kväva revolten i dess linda.

Komintern och härskarna i Kreml hade framför allt räknat och hoppats på den i Marx' och Lenins läror fostrade kommunistiska ungdomen såsom den makt, vilken skulle fullborda det inledda verket i Ryssland, definitivt trygga sovjetregimen samt föra världsrevolutionen till seger. Dessa förhoppningar synas komma på skam. Den "kommunistiska" ungdomen är desillusionerad på idealen — och mognar i stället alltmer för en revolution mot sina egna. Den vägrar att längre höra talas om kommunism eller tillägna sig dess läror, inställer sig ej mer till de ordinarie politiska föreläsningarna. Denna utveckling innebär ett fruktansvärt slag för Världsrevolutionens herrar och deras planer.

Det stigande missnöjet, som ej lär stå att hejda genom den igångsatta nya terrorn, vänder sig framför allt mot de nuvarande makthavarna och judarna. Till höger som vänster äro talrika krafter i verksamhet för sovjetdiktaturens störtande, och dess bärare — en liten grupp, som rivit alla broar — gör förtvivlade ansträngningar att genom sin tjeka, genom arkebuseringar och deportationer tygla de upproriska. Det rör sig ej längre om en maktkamp *inom* kommunismen utan om en framväxande rysk folkresning till den brottsliga judiska bolsjevikregimens störtande.

I slutet av december 1934 förekommo excesser mot judarna i såväl Leningrad som Moskva. För första gången sedan sovjetrevolutionen ägde pogromer rum i Ryssland. På en mängd fabriksplatser överföllo arbetarna sina judiska kamrater. Militär måste återställa lugnet och åtskilliga judar fördes till sjukhusen. Det väntas fortsatta excesser mot judarna, vilka Stalin ej längre torde ha i sin makt att skydda, enär antisemitismen utbreder sig i ett våldsamt tempo bland hela befolkningen. Man får i dessa dagar i Ryssland höra uttryck sådana som: "Rysslands hela befolkning har upptagit kampen mot den judiska kommunismen!". I Stalin — vilken förövrigt är gift med en dotter till juden Kaganowitsch — ser man endast utföraren av judarnas anvisningar. Det härskar blott en vilja hos folkets massor: tillintetgörandet av alla judar tillika med deras kommunism.

Det synes lida mot slutet för Antikrists herravälde i Ryssland.

Frimureriet i Rumänien

De rumäniska professorerna G e o r g C u z a och Dr. P a s k u höllo nyligen — berättar "Czernowitzer Deutsche Tagespost" — tvenne föredrag i Nationalteatern i Cernautzi om frimureriets hemliga verksamhet och därav härledande faror.

Professor Cuza berörde inledningsvis de svårigheter som rests mot hållandet av hans föredrag i Nationalteaterns lokal. Man ville vägra upplåta Nationalteatern åt honom, ehuru han var redo att framlägga bevisen för att frimurarelogerna voro antikristliga och antinationella. Därefter ingick prof. C. på en skildring av frimurarelogernas historia, vilka från England utbrett sig till Frankrike, där de nådde en utomordentlig blomstring, samt vidare till Italien, Tyskland, ja till hela den civiliserade världen. Talaren påvisade, hur frimurarna målmedvetet anstiftat den franska revolutionen och huru senare, 1848, en stor revolutionsvåg igångsatts av dem. Professor Cuza konstaterade vidare, att frimureriet eftersträvade nationalstaternas avveckling, men trots detta tillhörde även i Rumänien många professorer, andliga och officerare logerna.

Andre talaren, professor Pasku omnämnde, att den första logen i Rumänien grundades i Bukarest 1855. I synnerhet efter kriget hade frimurarelogerna blivit exponenter för judendomen. Medlemsantalet i de rumäniska logerna var c:a 3,300. Sammanlagt verkade 31 kända loger inom landet. Deras inflytande å det offentliga livets samtliga områden är mycket stort. Många ministerier befinna sig helt i frimurarnas händer. För officerarna finnes en särskild loge, kallad "Cavalerii Spadie". Även pressen var fullständigt frimurarebehärskad. En mängd facktidningar redigerades av frimurare. Slutligen voro bankerna rena exponenter för logerna. Marmorosch-banken var frimurarnas egen bank. Till och med en del kyrkofurstar hade låtit sig inlocka i logerna.

Judiska tvångsmedel

Direktören för "Daily Express" juden Blumenfeld offentliggör i den amerikansk-judiska tidskriften "Jewish Daily Bulletin" ett skarpt angrepp mot den kände engelske tidningsägaren lord Rothermere för hans välvilliga ställningstagande till Hitlers Tyskland:

"Lord Rothermere begiver sig till Berlin och finner, att Hitler är mannen som sänts av Himmelen, att Tyskland åter står på sina fötter samt att England och Tyskland måste vara vänner ... Om äventyrarna (i Tyskland) avlägsnas eller komma till förnuft, skall världen glädja sig åt att åter upptaga det arma Tyskland i sin krets, men ej förr. Vad judefrågan beträffar, fruktar jag, att den icke kan föras till en lösning utan att dessförinnan ytterligare tvångsmedel använts."

Judiska tvångsmedel! — Bojkott, inringning, revolution och krig äro några av de tvångsmedel framför andra, som Israel förlitar sig till i sina försök att lösa judefrågan. Men i en vaknande värld är det ej lika lätt som det var i gårdagens sovande att bringa dylika tvångsmedel till användning.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av. General E. Ludendorff. 2 del .... à	2: —
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0: 75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1: 75
Zions Vises Protokoll	1: —
En anklagelse	1: —
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2: 50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2: 50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1: —
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1: 25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2: —
Judarna i Sverige	0: 50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	0: 50
Kristus var ej jude	0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3443.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 MAJ 1935

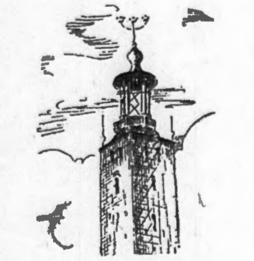

Vida Världen

Världens Störste Murare

I den Salomoniska litteraturen betecknas ofta konung Edward VII av England, upphovsmannen till den världskriget föregående inringningen mot Tyskland, som "Världens Störste Frimurare". Hederstiteln må ju synas alla Sanna och Äkta Bröder lysande, men i verkligheten är den, mänskligt sett, måttligt ärofull och den roll dess bärare spelade hör knappast till de välsignelserika.

För våra svenska Tempelbyggare bör det vara upplyftande att veta, att det var IX Provinsens egen Salomos Vikarie och Styrande Mästare Konung Carl XV av Bernadotte som i Stockholms Tempel 1868 undfägnade dåvarande Prins

Edward av Wales med "Ljuset". Broder Edward förnam snart de glänsande möjligheter å den omedelbara ärans och maktens väg som ett solidariskt samarbete med det "utvalda" folket inom Brödraskapets ram förlänade honom. Slutligen stod han även såsom innehavare av ej mindre än 30 olika Frimureriska Storvärdigheter.

"Konung Edward var — skriver dr Friedrich Wichtl — verkligen en 'vetande', han hade ej (i likhet med de flesta andra frimurare-furstar) blott titel och värdigheter utan jämväl den därtill hörande makten." Enligt olika forskare i ämnet skall konung Edward likväl mot slutet ha tvekat inför konsekvenserna av den frimurare-politik han varit med om att frambesvärja samt beskärts sitt speciella öde.

Redan 1910 skola de svenska och engelsk-skottska systemens av Världsfrimureriet höggrader ha korat prins Max av Baden, sonen av Stormästaren i Preussiska Storlogen "Zur Freundschaft" prins Wilhelm av Baden, till rikspresident i den redan planerade tyska republiken. Samma år 1910 — då de ännu jämförelsevis okända "arbetareledare", vilka några år senare i Europas olika stater framträdde såsom ledande statsmän, å kongressen i Köpenhamns Odd Fellow för det "undre" brödraskapets del utfäste sig för medverkan i vad som inleddes 1914 — ägde i franska Biarritz en sammankomst mellan särskilt framstående höggradsfrimurare rum, i vilken även alla "utvaldas" av 33. graden Stormästare konung Edward VII deltog.

Vid sammankomsten i Biarritz kom det nyssnämnda beslutet angående prins Max av Baden på tal. Den överraskade konung Edward talade emot detsamma, som uppenbart i lika grad hotade hans egen tron som Wilhelm II:s. "Att han strax efteråt — skriver 'Der Judenkenner' — trots hjälp av trenne utmärkta (frimurare) läkare i bronchitis 'återkallades', må vara en av de många tillfälligheter, rörande vilka de upplysta bröderna i sina stilla stunder hava åtskilligt att berätta. Skada, att varken Edward VII eller den 'nedstörtade' belgiske konungen eller den öppet nedskjutne konungen av Jugoslavien eller den ryske zaren kunna intervjuas i himmelen."

Har "Världens Störste Frimurare" beskärts ett sådant öde, skulle han ha lidit straffet för sina synder. Systemet med frimurare och judelakejer å folkens troner har sett sina dagar!

*

Hjälten från Saar

Juden Max Braun gjorde naturligtvis som alla andra förolyckade israelitiska revolutionshjältar: flydde till utlandet, när det kom att gälla det egna skinnet. Men lyckligtvis fanns det hängivna själsfränder uppe i Norden, som i nödens stund togo honom under sitt mäktiga beskydd, framför allt Frippe Ström och Z. Höglund.

Att Frippe och Z. hälsade Hjälten från Saar — vilket storartat motiv för nästa judiska succèsfilm! — hjärtligt välkommen till svears och göters land, var endast naturligt. Deras heroism har alltid varit densamma som kamrat Brauns. Och nu skola Sveriges arbetare ute i landet upplysas om Sanningen om Saar. Man undrar dock, om ej de beskäftiga Frippe och Z. här räknat fel — om icke affären denna gång blir mindre lönande än de tänkt sig.

*

Frimurareloger som tjeka-agenturer

Den ur Moskvas tjekafängelse utsluppne tysken Karl Kindermann skildrar i sitt nyligen i svensk översättning utkomna arbete "Två år i Moskvas tjekafängelser" ett samtal, som han under sin vistelse i Sovjet-Ryssland haft med en hos tjekan anställd person, Grünwald (tydligen jude), angående hemliga agentväsendet i utlandet. På fråga av Kindermann om hur tjekan betalade sina utländska agenter svarade Grünwald:

"Det är ett intressant kapitel. Tjekan och komintern ha haft mycket huvudbry med frågan huru Sovjet utan fara för upptäckt skulle kunna utbetala lön till de utländska agenterna. Det sker på olika sätt. *Bl. a. genom frimurareloger.* Sådana finnes det i hela världen. Tjekan har fått ett visst inflytande i åtskilliga loger. I stort sett stå frimurarna bolsjevismen fjärran. Men det finnes medlemmar som vunnits av kommunisterna och dessa personer förmedla under välgörenhetens mask pengarna till de hemliga agenterna".

Vad det är för Bröder som "vunnits av kommunisterna" och låtit förmå sig att spela penningeförmedlarens roll, säger sig självt. Naturligtvis icke de "blå" idealisterna i Johanneslogerna utan de "invigda" och "vetande" i Andreas- och höggradsmureriet, vilka förstå vad det hela rör sig om. Dessas roll i tjekans tjänst står i full överensstämmelse med den av kommunismen överhuvud utövande rollen i frimureriets, d. v. s. Världsjudendomens tjänst.

*

Mörka utsikter för Untermayer!

Enligt "Chicagoer Weckruf" äro de judiska bojkottsträvandena mot Tyskland i strid mot Amerikas lag. Tidningen skriver:

"Om vi genomläsa Förenta Staternas kriminallag (Criminal Code), finna vi i sektion 13 av verket följande paragraf: Den som inom Förenta Staternas område och rättshöghet framskaffar eller förbereder medel för något slags militärt fälttåg eller ett företag, vilket vänder sig mot någon främmande furstes eller stats eller kolonis, ett distrikts eller folks område, varmed Förenta Staterna leva i fred, skall bestraffas med högst 10,000 dollars böter och fängelse intill högst tre år."

Juden Samuel Untermayer och alla hans "amerikanska" bojkotthetsare mot Hitlers Tyskland äro alltså enligt U. S. A:s egen lag simpla förbrytare, mogna för fängelset.

Germanias återuppståndelse

Ett förtvivlans skri förnams inom världsjudendomen och dess väldiga kör av pressröster vid underrättelsen att Germania lämnat dödsfängelset Versailles och återinträtt i världen med nytt liv. — Ett under hade skett.

Hade man icke efter konstens regler på känt manér hånat, bespottat, kors-

fäst och begravt Germania? — Ånyo ett fall av skendöd! Men vad var nu annat att göra än uppfordra världen till ny dom, ny korsfästelse och död? Arbetet härför är redan i full gång — men det kommer icke att lyckas. Ty Ljuset har åter börjat lysa över de i Lögnens mörker slagna folken.

*

»Heliga» blodseder

Att Judendomen intill vår tid så väl lyckats dölja sin härskarställning bland folken, beror i hög grad på dess praktiserade metod med blodseder för hemlighetens bevarande. De invigda, antingen de gillade systemet eller ej, vågade ej skvallra ur skolan för de till ovetande dömda massorna — för att icke riskera att drabbas av blodshämnden.

Inom det egentliga mosaiska samfundet gäller rigorösa straff för dem som blotta det allra minsta grand av den judiska "religionslärans" "heliga" bud mot de icke-judiska människorna, såsom att dessa skola dödas, bedragas etc. Talmud — Sanhedrin 59 a och Chaggia 13 — lär sålunda, att en icke-jude som studerar Talmud, eller en jude, som undervisar en icke-jude i Talmud, skall straffas med döden. Scharc Theschuba stadgar, att en jude, som översätter nå-

got ur Talmud eller annan rabbinsk skrift, så att det blir tillgängligt för icke-judar, skall betraktas som förrädare och hemligen skaffas ur världen.

Inom Konstgjorda Judarnas samfund — Frimurareorden — gälla ej mindre stränga förordningar. Grundförfattningen för Svenska Landslogen stadgar följande straff för broder, som bryter tysthetseden och för yttervärlden berättar något av vad han får veta inom Orden: ". . . så blir han skyldig och förvunnen lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de obekanta och hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på alla platser på jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten."

Så nog för att man sökt gardera sig mot hemlighetens uppenbarande! De "heliga" blodsederna hjälpa dock ej längre. I dag gör sig nämligen kravet på Sanningens uppenbarande gällande med en kraft, som bryter alla fördämningar.

*

Folken Vakna!

Presidenten för Zionistiska Organisationen i Irak, Aaron Sasonahum har enligt "Jewish Daily Bulletin", New York, häktats av irakiska polisen, beskylld för att ha bedrivit zionistisk propaganda. Iraks regering intager den ståndpunkten, att zionismen är förbrytelse mot staten. Judiska tidningar från hela världen, vilka innehålla informationer om zionismen, ha förbjudits. T. o. m. franska och engelska dagstidningar få på grund av sin pro-zionistiska inställning ej försäljas i landet, och man går i det offentliga livet ytterst skarpt fram mot judarna. Sålunda har en bokhandlare belagts med strängt fängelsestraff, emedan han infört judiska tidningar från andra länder.

*

I Holland liksom i så många andra länder kämpa de folkliga elementen under Hakkorset för befrielse. Också där är kampen hård, och den mäktige Inkräktaren skyr inga medel i försvaret av sin härskarställning. "De Nederlandsche National-Socialist" skildrar en nyligen inträffad episod: "Under en spatsertur blevo 15 medlemmar av de Nederländska Nationalsocialisternas Förbund plötsligt överfallna av 3 à 400 judar. Judarna slogo de obeväpnade holländska nationalsocialisterna med järnstänger och andra mordvapen. En del av de angripna måste föras till sjukhus, som de ännu icke kunnat lämna."

Skildringen slutar med orden: "Kamrater, glömmen aldrig, att judarna äro våra största fiender!"

*

Enligt ett meddelande i "Deutsche Rundschau in Polen" upptager Warschaus budgetplan icke mer något understöd åt det judiska skolväsendet. Hittills erhöllo de judiska skolorna bidrag av stadens medel. En delegation av Warschaus judar, som önskade besvära sig hos stadspresidenten, blev ej emottagen. De judiska bladen äro mycket upprörda häröver.

*

Den snabba utvecklingen av de nationella grupperna i Frankrike, särskilt av francisterna och Eldkors-organisationen ger det judiska "Jewish Chronicle" i London anledning till ett bekymrat uttalande, vari den frågan behandlas om det överhuvud finnes någon antisemitism i Frankrike:

"Frågan om antisemitismens utbredning för till ännu en punkt. Om det finnes en farlig antisemitism i Frankrike, vem skall då vara stark nog att försvara judarna? Alliance Israélite sysselsätter sig huvudsakligast med uppfostringsarbete i skolorna, den nationella hjälpkommittén ägnar sig åt understödjandet av flyktingar från Tyskland. De olyckliga judarna i Tyskland känna allt tydligare, att ingen i Frankrike försvarar dem. Den internationella ligan mot antisemitism åtnjuter ej deras fulla förtroende. Det existerar en fara för att en verklig antisemitisk stämning utvecklar sig i Frankrike, om intet åtgöres för att förhindra densamma."

*

I den litauiska staden Tauroggen kom det nyligen till allvarliga judefientliga upplopp, varvid en större människomassa inslog fönstren å alla stadens 5 synagogor samt en våning, varest en framstående jude bodde. — Liknande meddelanden ingå från andra länder och städer. Såsom vi ofta framhållit vinnes på dylika vägar dock intet positivt och framför allt ingen verklig lösning av judefrågan. Denna kan endast lösas med kallt huvud, å vetenskapligt-praktisk grund: judarnas avskiljande från alla andra folk och förflyttande till ett eget "nationellt hem". Till Madagaskar!

*

Rumäniska kammaren har antagit ett på parlamentariskt initiativ framkommet lagutkast, åsyftande en ändring av lagen om namnändringar. Lagförslagets ändamål är att för framtiden förhindra, att judar antaga rent rumäniska namn, såsom hittills i allt större utsträckning skett.

En liknande lag behöves litet varstans, också i Sverige!

*

Proletärisk Överklass

Ej ens Proletärernas Paradis lyckades undgå ödet med klasser. Dylika missförhållanden lovade Revolutionens Hjältar generöst att avskaffa, vilket torde bidragit till massornas benägenhet att lämna dem sitt stöd. Men ingen kan längre överskyla faktum, att Proletärparadiset är ett krasst klassamhälle. Å ena sidan en härskande klass jämte dess skyddsvakter, och å den andra en hela det övriga folket omfattande klass av slavar, som knappast ha mat, husrum och kläder på kroppen.

Överklassen i Proletärparadiset utgöres nästan så gott som uteslutande av "Framtidens Aristokrati", såsom Paneuropagreven Coudenhove-Kalergi kallar det judiska folket. I Ryssland har ju denna Framtidens Aristokrati offrat 10 miljontals gojimliv i Proletariatets välfärds intresse. Alltså bör den vara något för det övriga Europa också! Den Proletäriska Överklassen tyckes även vara nöjd med sin tillvaro i Paradiset. Kaviaren och champanjen flöda liksom i Romanovernas tid.

Icke anser sig heller den Proletäriska Överklassen ha något att frukta från de missnöjda massorna, så länge dess livvakt Tjekan är vid skaplig vigör och vet att fullgöra sina plikter. Röde Zar

Stalin — gift med en av Israels utvaldas, Kaganowitschs 17-åriga dotter — har nyligen försäkrat korrespondenter för judiska tidskrifter, att antisemitismen i Sovjet-Unionen straffas med det högsta straff Sovjets lagväsen känner. Alltså kan den Proletäriska Överklassen tillsvidare känna sig säker i Paradiset. Men tecken tyda på att inte ens Tjekan snart är fullt pålitlig. När denna livvakt sviktar, är det slut för den nya Överklassen i Proletärparadiset.

*

Stalins »högra hand»

"Jewish Daily Bulletin" i New York publicerar följande meddelande från den judiska telegram-agenturen i Moskva:

"Lazar Kaganovitch, Josef Stalins judiske svåger, vilken en gång var synålshandlare i Ryssland, har övertagit sitt nya ämbete som kommunikationsminister i Sovjet-Unionen. Kaganovitch är en av de mest betydande statsmännen i Sovjetryssland. Han har under de senaste fem åren betraktats som Stalins högra hand."

*

Judisk bön

Engelska fascistorganet "Blackshirt" återger följande judiska bön ur den å det judiska förlaget "New York" utkomna boken "Festtagsgebete":

"Alla eder, förpliktelser och löften eller kyrkobann, som vi svärja eller för vilka vi förbinda oss alltifrån denna försonings- intill nästa försoningsdag, på vars lyckliga tillkomst vi hoppas, ångra vi på förhand. De skola alla vara förgäves och utplånade, ogiltiga samt utan värde. De skola ej vara bindande eller besitta någon kraft. Ederna skola icke erkännas, förpliktelserna icke vara bindande, ej heller skola löftena betraktas såsom löften."

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (275) LÖRDAGEN DEN 1 JUNI 1935 ÅRG. 11

Det Fria Ordet

skall tjäna land och folk

Tidningspressen år vår tids förnämsta folkupplysande instrument. Dess ursprungliga och egentliga uppgift var att *tjäna,* att föra det Fria Ordets talan, objektivt återge tidshändelser av betydelse och allmänt intresse samt genom konstruktiv upplysningsverksamhet befordra folkets höjande andligt och materiellt. För att kunna fylla denna sin mission tillerkändes Det Fria Ordets utövare genom ännu gällande Tryckfrihetsförordning ställningen såsom den främsta folkfostrande och kulturdanande institutionen i samhället, åtnjutande längst gående fri- och rättigheter.

Under tryckfrihetens hägn inaugurerades en ny aera och utveckling i Sverige — 1800-talets upplysningsfilosofi och materialistiska världsåskådning, som genom judendomens 1789 iscensatta frimurarerevolution i Frankrike fördes till seger i Europa. Tidningarnas förvärvade nästan oinskränkta frihet kommo härvid den nya lärans förkunnare väl till pass. En pressfrihet utan skrankor var just vad dessa behövde för att förverkliga sina planer. Svenska pressen, vars ursprungliga uppgift ju var att tjäna det allmänna, förvandlades till redskap för rakt motsatta strävanden — till ett organ för samvetslösa, rovgiriga, internationella intressen, vilka i frihetens och rättens missbrukade namn här införde ett system, grundat på lögn, korruption och omoral samt ledande till nationell undergång.

Det Fria Ordets män, tidningarnas ägare och redaktörer, kapitulerade inför tidens nya gud Mammon, glömska av sina plikter mot land och folk, förhjälpande de främmande, internationella svenskfientliga intressena till seger i Sverige. Dessa främmande intressen äro desamma vilka överallt i vår tid spela rollen av folkutplundrare och förtryckare, de s. k. Överstatliga Makterna: judendomen, frimureriet, finansmännen och romerska kyrkan, vilka gemensamt arbeta för alla folks denationalisering och uppgående i ett judiskt-romerskt världsrike. Genom sina internationella centra styra dessa Överstatliga Makter hemligt diktatoriskt de pinade folkens regeringar, parlament, partier och press. Det Fria Ordet är på tusen sätt bundet till lydnad och tystnad, genom ägare, banker, partier, annonser, nyhets- och andra förmedlingsinstitutioner, distribution etc.

Såsom utövare av detta hemliga välde över svensk press fungerar i dag främst den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, ägare av Dagens Nyheter, av det ledande Bonnierska bokförlaget och kolorerade veckopressen, innehavare av tidningsdistributionsorganisationen Svenska Pressbyrån, den verklige dirigenten inom Tidningarnas Telegrambyrå och Aktiebolaget Radiotjänst etc. Denne judiske diktator inom svensk press äger intima, betydelsefulla kontakter med alla partiers ledningar och tongivande tidningar, synnerligast inom vänstern, vilka påverkas i av honom, d. v. s. de hemligt styrande Överstatliga Makterna önskad riktning. Diskussionen i pressen och riksdagen, regerings- och riksdagsbesluten bära alltid tydliga spår av den judiske svenske presskommissariens mäktiga vilja.

Det judiska herraväldet över svensk opinion och kultur måste brytas och pressens frihet återupprättas. De folk- och statsfientliga främmande elementen måste försvinna ur svenskt upplysningsväsen och tidningarna återgå till sin ursprungliga *tjänande* uppgift i samhället. Förbud måste införas för judar och medlemmar av främmande konfessioner och hemliga internationella sammanslutningar att äga eller på annat sätt ha befattning med svensk folkupplysnings-, tidnings- och förlagsverksamhet.

Nationernas Förbund

— ett frimurareverk

Idén att skapa en internationell diplomatisk central, inför vilken staternas inbördes stridigheter kunde framläggas, är ej ny. Redan det utkast, som greve Polignac 1777 överlämnade till franska sändebudet i Schweiz, innehöll organisationen till ett förbund av alla europeiska stater, vilket benämndes "folkförbundet". Polignacs ansträngningar voro dock förgäves och man lät tanken falla. Först under kejsar Nikolaus II och på hans personliga initiativ nådde planen en lösning i den internationella konferensen och domstolen i Haag. Denna organisation är i grunden olik folkförbundet; staterna äro såsom deltagare på intet vis förpliktade att vända sig dit — i motsats till i folkförbundet, och konferensen framträder icke som något slags överparlament eller överregering.

Tvenne år före folkförbundets grundande skrev frimurarbrodern J o u i n i "Le quadrocentaire de Luther et le bicentaire de la Franc-maçonnerie" (s. 14): "Folkförbundet är för logerna slutstrecket å demokratien, första steget till Europas Förenta Stater eller rent av till Världens Förenta Stater." Granska vi berättelserna från konventen ävensom olika frimurares tal och publikationer, finna vi, att de citerade orden av den framstående fackmannen i den judisk-mureriska frågan äro djupt grundade. Den offentliga meningen är övertygad om att tanken på folkförbundets grundande var president Wilsons och att den först ventilerats och skjutits i förgrunden å Versailles-konferensen. Denna åsikt, som understöddes av den frimureriska pressen, är emellertid falsk.

Redan 1867 organiserades "Ligue internationale permanente de la paix" (Internationella ständiga ligan för freden), och dess sekreterare, juden Passy, uppgjorde planen till en domstol, som utan anropande skulle slita alla stridigheter mellan folken. Tidningen "Les Archives Israélites" siade tre år tidigare, 1864, om en liknande domstol. "Är det icke naturligt och nödvändigt — skrev där en viss jude Lévy Bing — att snart se en annan domstol, en översta domstol, som åtager sig folkens stridigheter, i sista instans avgör klagomål mellan nationerna och vars ord bliver lag? Och detta ord är Guds (Jahves!) ord, uttalat genom Hans äldsta söner (hebréerna!), för vilket alla efterkommande böja sig, d. v. s. mänskligheten i dess helhet, våra bröder, våra vänner, våra lärjungar."

Så te sig alltså Israels drömmar! De motsvara, såsom alltid, frimureriets. "När republiken överallt i det gamla Europa under utropande av Europas Förenta Stater införts, skall icke Israel då autokratiskt härska över detta gamla Europa?", skrev "Almanach der Freimaurer", Leipzig 1884. Vid "Allmänna Unionens av Judisk Ungdom" kongress uttalade frimuraren J u s t i n G o d a r d 4 augusti 1926, att judarna äro "folkförbundets säkraste stödjepelare, vilka det har att tacka för sin tillvaro". ("Cahiers de l'Ordre", 1926, nr 3—4). Juden C a s s i n fastslår: "Zionismens pånyttfödelse är folkförbundets verk (samma källa). — Därför ställa sig alltså de judiska organisationerna såsom försvarare av folkförbundet, därför översvämma företrädarna för det utvalda folket Genève! "Folkförbundet — skrev 'Cahiers de l'Ordre' — framsprunget ur mureriska planer, befordrar öppet de judiska synpunkterna och strävandena". Vi kunna numera även följa frimureriets beslöjade arbete, förberedelserna till detta förbund i logen före invigningen den

(Forts. å sid. 7.)

De hemliga mysteriernas politik

Den storslagna hyllning, som från hela världen mötte dr Sven Hedin vid hans hemkomst från "forskningsarbetet" i Kina gällde i realiteten förvisso mindre hans rent vetenskapliga bedrifter än vissa andra bragder, vilka i dag stå högre i kurs än själva vetenskapen. I vår artikel i föregående nummer erinrades om det säkerligen ur invigd krets emanerande meddelandet i Svenska Dagbladet mars 1934, att doktorns sista Asienresa gällde ett uppdrag, vilket, om det lyckades, skulle "få sin givna plats i det inre Asiens historia", nämligen: "en rekognoscering för en bilrut till den oroliga provinsen Singkiang — såsom en avslutning å hans många resor". — Alltså något mer än vanlig vetenskaplig forskning!

Som en komplettering av yttrandet i Svenska Dagbladet torde Times' här även förut berörda upplysning vara att betrakta, att Kinesiska Turkestan vid Hedins start från Peking befunnit sig i fullt uppror och att den kinesiska regeringens uppdrag till dr Hedin åsyftat "att finna kortaste vägen, varå soldater och ammunition kunde transporteras till Singkiang". Tillspord i saken av en svensk tidning uppgav doktorn, att hans forskningsarbete i Kina haft "finansiella och ekonomiska motiv" — alltså mindre avsett vetenskapens berikande. Väl var det möjligt — menade han — att "dessa vägar i en framtid också i händelse av behov kunna användas i militärt syfte", men Sovjet-Ryssland hade inga planer på att erövra Singkiang: "Litwinow har förövrigt förklarat att Ryssland ej har några som helst dylika planer." Dr Hedin vet således ej, att Sovjet-Unionen alls icke uppgett sina anspråk å världserövring via världsrevolutionen.

*

För en del år sedan skrevs i tidningarna om dr Sven Hedins märkliga besök hos Dalai Lama i Lhasa, vilken hedrat honom med sällsynt bevågenhet. Meddelandena voro ägnade tilldra sig en livlig uppmärksamhet, framför allt bland de i de hemliga mysterierna invigda. Ty Dalai Lama i Lhasa har anseende såsom mästare i de hemliga mysteriernas politik, bevararen av den tibetanska mysterietraditionen, och inför honom lära vår tids hemliga maktsträvare — judar, jesuiter, frimurare och finansfurstar — känna sig som ljussökande lärjungar.

När det stora Brockhaus-förlaget inför dr Hedins 70-årsdag utsände sitt upprop om Tysklands deltagande i den allmänna hyllningsakten, fruktade man — enligt vad den prononcerat judiskt-kommunistiskt orienterade "Freden" förmälde i sitt nummer för 31 januari — trakasserier mot förlaget från den nationalsocialistiska statsledningens sida. Dr H. var ju ingen arier, han härstammade å mödernet från den judiske rabbinen Brody-Berlin. Men Brockhaus' paroll vann gehör — Tyskland sällade sig till den universella hyllningen. Och i dag tyda tecknen på, att man skulle tillärna den svensk-judiske vetenskapsmannen, "Dalai Lamas vän", vilken plötsligt åter i högsta grad blivit "Tysklands vän", en ny mission: såsom någon slags medlare mellan Tredje Riket och den omgivande världen.

Dalai Lama i Lhasa och Sven Hedin — namnen ställdes, såsom antytts, på sin tid ofta i samband med varandra i världspressen. Denne Dalai Lama, eller såsom han benämnes "Världens Herre", residerar i ett storslaget palats i Lhasa vid gränsen mellan Tibet och Kina — den rayon, dit dr Hedin med förkärlek sökt sig i sin forskningsverksamhet. Å det nämnda tyska förlaget Brockhaus utkom 1934 en högintressant bok, "Meister und Schüler" (Mästare och lärjungar) av en fru A. David-Neel (av namnet att döma judinna) om de tibetanska mysterierna. De som kunna läsa mellan raderna ha där mycket att hämta. Vad den tibetanska mysteriekulten går ut på låter oss författarinnan veta å sid. 135: "Kärnan i den tibetanska mystiken är grundsatsen: Det finnes *intet* att uppbygga, det finnes endast att nedriva."

*

"Mästare och lärjungar"!

En av mästarens, Dalai Lamas i Lhasa filialer befinner sig i ett kloster å Ceylon, där förbindelsen med "invigda" från olika delar av världen förmedlas. Å Ceylon inträffa tid efter annan framstående statsmän och ledande aktiva krafter — för inhämtande av kunskaper i världspolitikens mysterier. Den världsrevolutionäre juden Treibitsch-Lincoln fördjupade sig där ett helt år i mysterierna efter att tidigare ha varit präst i anglikanska kyrkan och medlem av engelska parlamentet, tjänstgörande världsspion under kriget, presschef i "Kappregeringen" för några dagar i Wilhelmsstrasse m. m. Sin sista kända mission utförde han som organisatör och ledare av det röda revolutionsarbetet i Kina.

Mac Donald reste efter sitt första premiärministerskap med dottern Isabell till Ceylon, där han 3 veckor uppehöll sig i Dalai Lamas kloster. Lloyd George for likaså, för några år sedan, till Ceylon — för att å en lugn plats skriva sina memoarer; men han lämnade brådstörtat tillflyktsorten, sedan

(Forts å sid. 6.)

Nationell solidaritet

En av de bärande tankarna i den inträdande nya epoken är *nationell solidaritet.* Den är icke ny, den har alltid funnits och säkert alltid brukats i den allmänna diskussionen, ehuru utan att till andan ha förverkligats in i den tid vari vi leva. Den framstår också alltjämt såsom ett ideal, värt att leva och strida för.

Det rådande tillståndet är snarast motsatsen till nationell solidaritet. Söndrade i stridigheter föra nationerna en tillvaro i upplösning, under en främmande makts — Judendomens — ledning politiskt desorganiserade efter grundsatsen "Söndra och härska!" Ett system "allas krig mot alla" har införts, där enskilda, grupper och klasser vanvettigt bekämpa varandra och där det nationella kapitalet och arbetet söka förgöra varandra. Förtroendet är borta, den bärande grunden för folklig solidaritet spolierad. Samlevnaden är icke grundad på aktning för medmänniskor, kärlek till land och folk, på Sanning och Rätt. I stället härskar en materialism, som predikar absolut individualism. Enskilda grupper och klasser tillskansa sig fördelar å övrigas bekostnad, dymedels befordrande missämja, hat och oro i samhället.

Vi befinna oss vid skiljevägen: antingen fortsätta såsom hittills eller slå in på en ny väg. Det gäller ett avgörande av andlig natur. Kunna vi bryta med den andevärld, åt vilken vi försvurit våra själar och äro vi mäktiga offret av en falsk åskådning för att inträda i en ny andevärld, den Gudomliga, sanna gemenskapens? Detta är den stora frågan, inför vilken Sveriges folk i dag ställes och på vars besvarande dess framtida öde beror. Å ena sidan möter perspektivet Syndafloden, Ragnarök — å den andra hägrar återvunnen nationell livslycka.

Målet nationell solidaritet, återvunnen folklig livskraft och lycka kan blott nås genom offer. Dock skenbara offer! Ty den härlighet, som frodas i andras olycka, har intet verkligt värde, den straffar sig förr eller senare för den som förgått sig mot Gud och människor. Medan den som följer sitt samvetes bud finner en inre tillfredsställelse, som betyder mer än materiellt gods. Vad hjälper det människan om hon vinner hela världen men förlorar sin själ, sade en gång den store profeten från Nazaret. Därför böra vi alla med glädje giva offret å den nationella solidaritetens altare.

Förtroendet skall återupprättas. Detta kan blott ske genom nyvaknad ansvarskänsla och vilja till pliktuppfyllelse. Den som hedrats med medmänniskors förtroende måste känna förtroendets förpliktelser. Hittills rådde en vansinnets jakt efter förtroenden, men man glömde hastigt dem som givit förtroendet — och tänkte blott på förtroendets utmyntande till egen fördel. Man fordrade trohet av underlydande utan att själv känna trohet mot dessa, man lät hylla sig av dem vilkas förtroende man svikit.

Här fordras en till grunden gående förvandling av begreppen, en inre förnyelse, om nationell solidaritet skall vinnas. Materialismens åskådning måste vika för en högre, som ger utrymme åt folkgemenskapens heliga idé. Enskilda, grupper och klasser måste underordna sig det allmännas väl i stället för att blott söka sin tillfredsställelse på andras bekostnad. Rofferiets och materialismens anda, "allas krig mot alla" måste upphöra. Den dag då den enskilde känner och vet att han kan hysa förtroende för sina överordnade, till deras omutlighet och rättskaffenhet — är vägen banad för ett solidariskt svenskt folk. På samhällets höjder uttunnas lätt de moraliska begreppen, och det så mycket mer som under rådande främmande, judiska regim de bästa elementen inom folket aldrig släppas dit. Skulden för bristande solidaritet vilar också mindre på den vilseledda massan än på det ledande skiktet, som förlorat kontakten med det egna folket och förgätit sina plikter.

En nationell restauration kan endast komma såsom uttryck för en mäktig vilja från folkets breda lager. Här, liksom alltid, gäller det dock att ej blint förlita sig till dem som predika på torgen utan att framför allt se till förkunnelsens inre värde. Den brottningskamp som står mellan ett förgånget och ett tillkommande är en kamp för andlig förnyelse, för *en ny andlighet*, vilken *ensam* kan återföra folken till nationellt liv.

• Pressfronten •

Under Mammons välde

I en artikel, rubricerad "Blodet sköljer jorden", påtalar chefredaktör Leonard Ljunglund i *Nya Dagligt Allehanda* den för folken och utvecklingen i världen ödesdigra verksamhet som bedrives av den internationella rustningsindustrien, vilken framskapar missämja mellan nationerna, vanvettiga rustningar och blodiga krig. Den ljusare värld, som ställdes i utsikt efter världskriget och Versaillesfreden, har icke kommit. Demokratiens oförmåga här är tydligt dokumenterad:

Den kris, vari demokratien för närvarande befinner sig, framställer närmast två utvecklingslinjer såsom möjliga: fortsatt revolution, privategendomens upphävande, terrorism och allmänt elände eller självförnekelse och diktatur. Många äro nog medvetna om att räddningen borde sökas på en tredje linje, nämligen genom att demokratien försökte ur sig själv utveckla ett *de bästas välde*, en samlande och auktoritativ *demokratisk aristokrati*; men demokratien har så länge hängivit sig åt hatets och avundsjukans lidelser, vilka syfta till utplånande av all auktoritet, att den knappast synes mäktig en sådan folkgemenskapens kraftutveckling, som skulle behövas för skapande av en förnuftig samhällsordning.

Vägen till världsfreden är en lång väg till Tipperary. Den oförgätlige läraren i nyhumanism Irving Babbitt framställer den misstanken, att det ideellt pacifistiska idealet om enighet mellan folken *framdriver* en stridens verklighet i stället för att förhindra en sådan. Utan att vara alltför fantasifull måste man konstatera, säger Babbitt, en viss samstämmighet mellan pacifistiska yrkandens högljudda framträdande och aktuella utbrott av krig. Pacifisterna vilja förklara felslagna förväntningar med hypoteser om den ena eller andra sammansvärjningen. Basil Zaharoff — den internationella rustningsindustriens judiske ledare — var utan tvivel en mästare i konspiration. Han har fått energiska efterföljare. Freds- och avrustningssträvandet i Genève fortgår år ut och år in, medan i korridorerna utanför konferensrummen upptagas rustningsbeställningar av befullmäktigade agenter.

Det barska klimatet, som i förra seklet bröt in över Europas kultur, har sin grund i tankeriktningar, som då erhöllo en aldrig förr uppnådd grad av popularitet och tilltro, nämligen den naturvetenskapliga determinismen och den religionsfientliga materialismen. I darwinismen framställdes allas brutala krig mot alla som en naturlag. Folkkrigen och klasskampen voro olika sidor av det naturliga urvalet, överflyttat på mänskligt samliv. Ju mera alla religiösa och historiska traditioner råkade i misskredit, desto starkare tilltogo de inre tecknen på kulturvärldens sönderfallande. Mammonismen blev praktiskt taget den nya religionen. Och därmed kom en ny dag för den över hela världen förströdda judiska nationen.

De kristna idealisterna skönjde ganska tidigt den fara, som växte upp för civilisationen ur folkens och de enskildas hänsynslösa, ofta blodiga inbördes tävlan om materiella fördelar, och i Viktor Rydbergs diktning är detta den röda tråden. I Prometeus och Ahasverus, Vårdträdet, och allra mest i Grottekvarnen gå skaldens farhågor för det stundande Ragnarök tydligt igen. Och ofta införes då i framställningen Ahasverus, den vandrande juden, symbolen för den i alla länder förströdda judiska stammen. Det är en djupt tragisk gestalt, men samtidigt en skrämmande sådan. Det är idel mörka spådomar och iakttagelser denne bringar. Han påpekar bl. a. att i trots av de vetenskapliga strävandenas tillväxt blir ungdomen allt mindre vetgirig. Vördnaden för historien försvinner. "För gångna släkten voro fäderna heliga och arvsägnerna om deras gärningar den dyrbaraste av alla skatter. I våra dagar skulle man vara en industriidkare av sällsport art om man icke brände deras ben till, låt mig säga blanksmörja och samtliga intygen om deras gärningar till aska, om man vore i tillfälle därtill och därmed förtjänte litet guld."

Viktor Rydbergs Ahasverus önskar hela världens undergång. En del av hans efterföljare äro inne på en annan linje. De se gärna den traditionella västerländska kulturen gå i ruiner, men för att på dessa uppbygga sitt eget välde i samma stil som det i Ryssland. Förgäves söker man lugna folken med att förkunna, att någon judisk konspiration aldrig varit påtänkt. (Se processen om Zions Vise!) *Konspirationen är ju där.* Vi se den påtagligen inför våra ögon i Sovjet-Ryssland, och den omspinner hela världen med sitt djävulska nät. Det kan nog vara sant att många goda och kloka judar i skilda länder icke äro med i den bolsjevikiska sammansvärjningen utan tvärtom utpräglade fiender till denna. Men deras nationalism förhindrar dem från att taga ett definitivt och övertygande avstånd. Några lama förklaringar avges visserligen då och då, såsom på den judiska världskonferensen i Genève i höstas mot Sovjetryssland i den mån detta land förföljer judarna. Men den stora judiska vreden riktar sig förnämligast mot Tyskland och intet tvivel kan råda om att den judiska nationen över hela världen skapar, så långt det är densamma möjligt, en inringning av Tyskland till Västerlandets fördärv.

Förvisso är den judiska konspirationen redan där, alla påståenden och domstolsutslag i motsatt riktning till trots. Det gäller nu för folken att sörja för att konspirationen hindras från att gå i verkställighet!

*

Kring pressfriheten

Nordiska pressmötet i Hindsgavl gav ett intressant genljud av det begynnande uppvaknandet bland Nordens folk. Ställningen har väsentligt komplicerats för utövarna av Fria Ordets funktion i samhället. När pressens herrar tidigare råkades till kollegialt festande höllos alltid glansfulla tal till pressfrihetens ära. Men nu förnams ej mycket av den gamla stämningen utan i stället — en ängslan över på sistone uppkomna faror för pressens frihet.

Hemlige diktatorn inom svenska pressen, den kulturbolsjevikiske ledaren juden Karl Otto Bonnier, söker hålla god min i elakt spel och låter sitt liv- och husorgan *Dagens Nyheter*, vilket ju samtidigt tjänstgör såsom den revolutionssträvande världsjudendomens ledande språkrör i Sverige, kommentera det nordiska pressmötet efter sitt huvud. D. N. understryker för 275:e gången den stora faran av Kreugers inblandning i svenska tidningsförhållanden — en rättighet som självfallet skall vara förbehållen Israels barn, d. v. s. herr Bonnier själv. I den nämnda artikeln, "Pressens frihet", heter det bl. a.:

Den resolution, som fattades å mötet, liksom överläggningen före densamma, gav ett mycket allsidigt uttryck åt lägets allvar och de realiteter och farhågor, som pressens män måste räkna med i sin kamp för det fria ordet. Dessa farhågor riktade sig väsentligen åt tre håll — en envåldig totalistisk statsmakt, ett på affärsspekulation huvudsakligen inriktat förlagskapital och en påträngande och tryckande allmän opinion, som i pressen mindre ser en självständig opinionsbildare än en trogen spegel för lösa dags- och folkopinioner samt merkantila annonsintressen.

På svensk sida har man ju särskilt haft en stark känning av den fara, som yppats genom den Kreugerska finanskraschen och dess blottställande av vissa allvarliga krisfenomen inom pressen. Det var därför också helt naturligt, att man från svenskt håll i främsta rummet sysslade med det tidningsägande kapitalet, tidningsspekulationen, det privatekonomiska och det samhälleliga tidningsintressets förhållande till varandra, ävensom med den annonserande affärsvärldens tilltagande anspråk. Saken var före senast vid den svenska Publicistklubbens vårfest. Och de principer, som därvid med allvar och eftertryck hävdades av Publicistklubbens ordförande, underströkos ytterligare av Hindsgavlmötet.

Den stora och verkliga faran för svensk pressfrihet, den som möter från herr Bonnier själv, judarna och frimurarna, äro herr Bonnier och hans representanter inom det tryckta ordet naturligtvis ej i stånd att upptäcka. Därför kan en "frihets"-aktion från det hållet icke resultera i något annat än bevarandet av status quo — vilket naturligtvis är meningen därmed.

*

Det röda kriget

"Det röda kriget är förklarat" — lyder titeln å en av Jean Jacoby i Paris utkommen märklig bok: "Är detta riktigt?" — frågar f. d. legationsrådet vid sovjetryska legationen i Stockholm, Sergej Dmitrievsky i en artikel i *Nya Dagligt Allehanda:*

Ja! Då i oktober 1917 den judiska internationella kommunismen erövrade makten i Ryssland, förklarade denna krig mot den övriga världen i syfte att genomföra "den sociala världsrevolutionen", d. v. s. fullständigt förinta den tusenåriga kultur, som de ariska folken hava skapat. Förinta dessa folks nationella liv, utrota dess ledande element, förslava den övriga massan under judiska härskares ok. Med allt större intensitet föres detta krig av kommunisterna. Deras metoder äro olika allt efter omständigheterna — från "kulturell propaganda" i bolsjevikiska salonger ända till politiska mord, blodiga uppror och inbördeskrig. Det finns ingen strejk, intet upplopp, intet politiskt självmord, vars trådar icke på ett eller annat sätt leda till Moskva. Det finnes icke något politiskt missnöje, någon krismentalitet eller känsla av svårigheter, som icke Sovjet omsorgsfullt underblåser för att låta lågorna stiga upp därur. Genom propaganda, genom terrorism, genom inbördeskrig, genom strejker, genom attentat undergräver Moskva oavlåtligt själva grundvalarna för alla civiliserade statsbildningar ... Men detta är blott en förberedelse; genomförandet av den samhälleliga och militära regeringsapparatens upplösning skall ske genom en mäktig anfallsbölja. För detta ändamål utrustar Sovjet en armé, vars stridskrafter beständigt trimmas och filtreras för att därur få fram "världsrevolutionens verkliga väpnade styrka".

Högsta ledare av det röda kriget är sovjetregeringen själv. Men icke den officiella sovjetregeringen — centrala exekutivkommittén och folkkommissariernas råd — utan den faktiska regeringen, högsta ledningen av Rysslands kommunistiska parti, Politbyrån, som i dag består av 10 personer och ledes av Stalin, partiets generalsekreterare. Denna faktiska kommunistiska regering över det nutida ryska imperiet bestämmer varje steg, som tages av den officiella regeringen; den bestämmer också alla åtgärder, som organen för den omedelbara ledningen av förberedelserna för den kommunistiska världsrevolutionen ha att vidtaga. Dessa organ äro: tredje internationalen, komintern samt slutligen Sovjetrysslands politiska polis, som tidigare hette tjekan och därefter G. P. U., men i dag fått ett mera neutralt namn — folkkommissariatet för inre angelägenheter.

Komintern och Sovjets politiska polis ha ett brett och djupt utvecklat nät av agenturer i borgerliga stater i de olika befolkningslagren. Moskva underhåller blott hemliga agenter. Det har överallt sina hemliga, betalda anhängare, som sitta i parlamenten, i partiledningarna, erkända av lagen samt arbetande på ljusa dagen för sin herrar och mot sitt fosterland. Därmed uppstår det paradoxala förhållandet, att officiella agenter för fiender kunna öppet manifestera på gatorna, föra gatans parlament till angrepp, utbringa leverop för Sovjet, kujonera sina motståndare och förbereda den stora världsrevolutionen.

Sovjetrysslands faktiska regering står i spetsen för ledningen av det röda kriget mot den "borgerliga" världen. Sovjet hålla enormt mycket på sitt erkännande de jure av de mest reaktionära regeringar. Detta erkännande giver dem nämligen fruktansvärda vapen, utan vilka varje spioneriverksamhet och varje propaganda blott kunde vegetera, nämligen ambassadernas exterritorialrätt och kurirpostens okränkbarhet. Det finnes alltså intet behov av försiktighetsmått till skyddande av de hemligaste och mest komprometterande dokument, då dessa sändas från Moskva till Paris, Berlin eller Rom och vice versa. Det erbjuder ej heller någon svårighet att expediera vapen, dynamit, helvetesmaskiner, falska pass eller falskt mynt. Men än mera — det är här, i de oangripliga fästningar, där ingen poliskommissarie har rätt att sätta sin fot, som man diskuterar och organiserar strejker, attentat, lönnmord, kidnapping, — det är dit, som upphovsmännen till sådana gärningar taga sin tillflykt och det är där som alla spår utplånas, vilka från själva platserna för brotten leda direkt till sovjetambassadernas portar. I kominterns rövarband spelar alltså den diplomatiska representationen rollen av tjuvgömmare.

Om man frågar mig, som under flera år stått i sovjetdiplomatisk tjänst, huruvida allt detta är riktigt, så kan jag blott svara på ett sätt — skriver f. d. legationsrådet Dmitrievsky —: *"Ja, det är riktigt."*

Och med en dylik stat förhandla folkens regeringar och statsmän på den ömsesidiga respektens och likställighetens grundval!

Mot de Överstatliga Makterna

I alla länder förnimmes ett stigande intresse för de på djupet verkande krafter, som ytterst reglera folkens öden, de s. k. Överstatliga Makterna. Man börjar inse, att det ej stort lönar mödan att endast syssla med samhällssjukans symptom och lämna de giftspridande härdarna i fred — vilken insikt måste betecknas såsom ett betydande framsteg i den folkbefriande kampen.

För dagen föreligger ett intressant meddelande från Rumänien, som visar att denna insikt även är på väg att vinna ungdomen. Vid den nyligen hållna studentkongressen i Bukarest riktades skarpa protester mot de ockulta organisationernas, främst frimureriets destruktiva verksamhet. Rumänien Viorel Trifa varnade för den fara som hotar det nationella samhället från frimureriet och kommunismen.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:

Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:

30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktr.-A.-B., Sthlm. 1935.

Den judiska konspirationen

Zionsprotokollens innehåll överensstämmande med judarnas »heliga» urkunder

Det påbörjade blottandet av judarnas sedan årtusenden bedrivna konspiration mot mänskligheten väckte en förklarlig storm av raseri hos den judiska nationen världen runt. När alla andra medel att komma det nya upplysningsarbetet till livs visade sig förgäves, tillgrep man metoden med anordnande av juridiska processer mot dem som dristade upplysa folken om sanningen i syfte att få deras verksamhet lagligen utdömd. Med stöd av domstolsbeslut hoppades man i olika länder kunna kriminalisera den antijudiska rörelsen, placera dem vilka spredo upplysning i judefrågan i de brottsligas krets samt därmed definitivt göra sig kvitt den fruktade antisemitismen.

En av de av judarna i sådant syfte iscensatta mera kända processerna var Kairo-processen, där den judiska parten dock led ett snöpligt nederlag. Genom nämnda process klargjordes, att judarnas kamp mot antisemitismen — folkens naturliga strävan till befrielse från judiskt herravälde — föres såsom ett anfallskrig, ehuru det formellt anordnas såsom ett självförsvar. Tyska kolonien i Egypten hade med anledning av en av "Världsligan för antisemitismens bekämpande" under 1933 igångsatt lögn- och hetskampanj mot det nya Tyskland utgivit en upplysningsbroschyr, vari judarnas läge i Tyskland och grunderna för tyska regeringens åtgöranden i judefrågan klarlades. Broschyren föranledde emellertid en viss jude Jabès att till den blandade domstolen i Kairo ingiva en klagoskrift gentemot däri föregivet framställda "öppet kränkande och smädliga anklagelser icke blott mot Tysklands judar utan mot hela den judiska rasen". Såsom tillhörande den "förolämpade" rasen fordrade Jabès 101 pund i skadestånd. Men i första såväl som i högsta instansen fastställde rätten, att Jabès saknade anledning vara förolämpad, då han såsom icke-tysk jude på intet vis träffades av broschyren.

*

Motgången i Kairo hindrade dock ej judarna att å skilda platser i andra länder upptaga processförfarande mot det "antisemitiska giftets" spridare, däribland i Wien, Basel och nu senast i Bern. I Bernprocessen ha ett antal judiska organisationer uppträtt såsom anklagare gentemot Theodor Fischer, f. d. ledare för Nationalsocialistiska Förbundet i Schweiz, och Sylvio Schnell för att ha spritt bl. a. publikationen "Zions Vises Protokoll", den i skrift utformade hemliga strategiska planen för judarnas världserövring. Klagandenas yrkanden gingo ut på att få den ifrågavarande litteraturen rättsligt utdömd såsom smutslitteratur, spridarna därav dömda samt de antisemitiska skrifterna beslagtagna.

Underrättens i Bern utslag föll den 14 maj och motsvarade endast så tillvida klagandenas yrkande, att Fischer och Sylvio enligt kantonen Berns lag om smutslitteratur dömdes till böter för att ha spritt publikationer, "ägnade att utså hat mot en befolkningsgrupp och framkalla oro i landet". Domstolen avstod dock från att konfiskera de skrifter, varom processen rört sig, i det den ansåg att en sådan åtgärd ej skulle få någon praktisk betydelse. Schnell förklarade efter utslagets bekantgörande, att han ämnar överklaga domen.

Processen i Bern har således icke såsom från judiskt håll framhållits gällt de Zionistiska Protokollens utdömande såsom förfalskning, ehuru denna fråga under rättegångens lopp upptagits i diskussionen. Frågan om protokollens äkthet har även av domstolen lämnats öppen. De anklagades advokat Ruef och deras sakkunnige expert, överstelöjtnant Fleischhauer, hade förordat ett intimt samarbete mellan de tvistande parternas sakkunnige i syfte att få äktheten utredd, men dessa förslag avvisades av den marxistiske domaren på den judiska partens yrkande. Karakteristiskt är vidare den marxistiske domarens inställning under hela rättegången, hur han t. ex. av den anklagade partens 36 vittnen endast tillät ett enda att höras, medan intet enda av den judiska partens vittnen eller sakkunniga avvisades. Trots protest från svarandeparten underlät domaren att förelägga den judiska partens vittnen vittnesprotokollen till underskrift, varför dessa enligt straffprocessordningen voro att betrakta som ogiltiga såsom domunderlag — en vägran av domaren, som ställts i förbindelse med omständigheten, att ett stort antal av de judiska vittnena angivits för mened på grund av vid föregående rättegångstillfälle avgivna vittnesmål.

Det digra material, som de anklagades sakkunnige överstelöjtnant Fleischhauer under rättegången framlagt, bevisar, att innehållet i de såsom "smutslitteratur" av Berndomstolen betecknade Zionsprotokollen i dess helhet är judiskt tankegods, att den i boken förutsedda utvecklingen i dess negativa del redan helt förverkligats. Gentemot det judiska påståendet att protokollen utgjorde en antisemitisk-rysk förfalskning, ett verk av den tsaristiska hemliga polisen, underströk herr Fleischhauer, "att protokollen sönderfalla i tvenne delar, en negativ (nedrivande) och en positiv (uppbyggande) del, och att denna senare innehåller i sig själv goda och berömvärda avsikter, vilka dock — märk väl! — skulle realiseras först *efter* det planerade judiska världsrikets grundande och befästande. En antisemitisk förfalskare skulle utan tvivel endast ha nöjt sig med ett nedrivande moment".

Genom otaliga citat ur judendomens egna skrifter och genom talrika utdrag ur den judiska grundlagen, Talmud, med ovederläggliga bevis fastslog herr Fleischhauer, att innehållet i Zions Vises protokoll till form och innebörd i stor utsträckning täckes av innehållet i autentiska judiska urkunder. Vad judendomen således skulle vunnit genom detta domstolsbeslut i Bern om Zionsprotokollen såsom "smutslitteratur" är således, att den fått sina egna "heliga" urkunder stämplade som dylik.

*

Alltnog, processen i Bern lyckades lika litet som någon av judendomens tidigare anhängiggjorda processer bevisa den judiska konspirationens obefintlighet; istället har denna process bidragit till att ytterligare vidga vetandet å området samt aktualisera frågan om avvärjandet av den judiska konspirationen. Hela världsbilden utgör ju ett överväldigande bevis för äktheten av de förkunnelser, som ingå i Zions Vises protokoll, för förhandenvaron av en judisk-satanisk konspiration mot mänskligheten. Det är samma världsföreteelse varemot Kristus för tvenne årtusenden sedan predikade, för vilken predikan i Sanningens anda Han dömdes såsom en förbrytare till döden. Då kallades sanningssägandet av judarna "förförande av folket"; i dag dömes det av domstolarna såsom "smutslitteratur".

Svensk folköverhet

Hittillsvarande ordning med judebehärskade monarkistiska eller republikanska regimer kan ej bestå i framtiden. Under ledning av internationella finansaristokratier och furstedynastier, vilka ej kunna känna gemensamt med folken, bygges ingen sann nationell utveckling. Konsekvenserna av ett sådant tillstånd ha i vår tid alltför ödesdigert gett sig tillkänna för att icke folken skulle taga lärdom därav.

En ny ordning måste komma, vilken tryggar en nationell utveckling i sanningens och rättfärdighetens anda, till folkets välfärd. Huru denna nya ordning än kan komma att gestalta sig måste den statsledande funktionen handhas av en person ur det egna folkets krets och det ledande skiktet ävenså höra hemma hos den nation, å vars öden det utövar inflytande. Den nationella restaurationen undgår icke att beröra även folköverheten. En ny *svensk* aristokrati skall skapas å blodets och jordens grund, vilken skall träda i den nuvarande förjudade och degenererades ställe. Statsöverhuvudet eller nationens högste ledare skall vara en *svensk* man av nordisk härkomst, vilken av blodet helt känner solidaritet med det folk, vars öden han leder, och som besitter erforderlig raslig kraft att motstå främmande folkfientliga krafters strävanden att inkräkta å nationella och statliga intressen.

*

Tysk-engelsk solidaritet

Den engelske fascistledaren sir Oswald Mosley höll nyligen ett uppmärksammat tal i Leicester, vari han skarpt gick till rätta med den judiske världsfienden. Julius Streicher, ledaren av den antisemitiska aktionen i Tyskland, sände honom med anledning härav ett hälsningstelegram, på vilket sir Mosley svarade med följande telegram:

"Jag tackar Eder mycket för Edert telegram, berörande mitt tal i Leicester, vilket nådde mig under min bortovaro från London. Jag värderar mycket Eder hälsning mitt under vår hårda kamp! Den judiska korruptionens krafter måste besegras i alla stora länder innan Europas framtid kan bliva säkerställd i fred och rättfärdighet. Vår kamp är hård, vår seger är säker! Sir O. Mosley."

*

En fransk stämma

En fransk patriot, *Charles Hagel*, skildrar i en utkommen bok, "Den judiska faran" — Editions Africaines, rue de Lorraine, Algier — det bedrövliga tillstånd, vari Frankrike i dag befinner sig:

Frankrike har blivit en slav under Israels tolv stammar. "Juden är en parasit, som ingen nytta gör, en förskräcklig utpressare... Alla slags bedrägerier förövas med lagboken under huvudkudden." Författaren anropar sina landsmän "att vakna upp ur den judiska hypnosen och befria sig ur dess kvävande grepp", att befria sig från "idealens mördare". "I Frankrike är allt köpt, mutat, förstört. Hela vår ekonomi är undergrävd, alla värden ha rövats, människorna endast tänka på framgång. Överallt pliktförgätenhet."

"Vi ha Tyskland att tacka för den första befrielserörelsen — skriver förf. vidare. Om det också skulle vara en fara och Hitler en fiende, så måste vi vara tacksamma att Tyskland framträtt såsom försvarare av den vita rasen och den europeiska kulturen. Hitler har blivit väktaren av vårt andliga arv. Oavsett den franska säkerheten finnes det ingen grund varför vi hellre skulle förbinda oss med asiaterna, vilka utgöra vår andliga motsats. Vi få därför ej förtvivla om samförståndet mellan Västerns stora folk!"

"Tyskland har lidit under marxismen. Lett med klokhet lyckades folket att genom dygd återvinna kraft. Den glömda moralen kom åter till heders och genomträngde hjärta och själ. Hitler förkroppsligar: ordning, plikt, arbete, förtroende, aktning, barmhärtighet och framåtskridande. Men de franska ledarna demonstrera öppet sina laster och sin oduglighet. Tyskarna bygga upp, plantera, göra landet fruktbart; våra 'franska' judar ruinera, förstöra allt för att uppnå fördelar åt sig och sina efterkommande... Vi ha ej längre någon själ — vi ha berövats all andlighet och gjorts till allenast matsmältningsapparater. Detta fullkomligt amoraliska tillstånd är följden av de judiska begreppens genombrott. Källan till allt ont är det vansinniga dyrkandet av Jaget. Våra ledande gubbar roa sig och bestjäla oss, medan i andra länder kraftiga unga människor framträda, uppfyllda av fosterlandskärlek och mäktiga stora gärningar. Huru skola vi kunna räddas? Vårt enda hopp är uppflammandet av nya, högre ideal."

"Antisemitismen, som vi predika, bör verka som ett motgift. Vi vilja inga våldshandlingar, endast lagligt skydd. *Judarna måste erhålla en geografisk hemort.* Frankrikes dörrar utåt stå öppna."

Nationens Frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2, 3, 4 och 5 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Systemskifte inom högern?

Skandalen med höggradsfrimuraren och agenten för judendomens "tempelbyggare"-planer amiral Lindman såsom ledare för svensk nationell och konservativ politik blev för starkt blottad för att läget skulle kunna vidhållas. Högern nödgades låta amiralen offentligt tillkännage sin avsikt att vid Allmänna Valmansförbundets årsstämma i juni lämna ledareskapet. Att pressen till höger och vänster bjöd den tillbakaträdande Brodern översvallande lovord, var naturligt. Bonniers Dagens Nyheter betygade honom sin stora högaktning under framhållande, att "Arvid Lindman steg för steg förskaffat sig en säker plats i nationens hjärta"! Naturligtvis avsågs med "nationen" den nation — 'en judiska — vilkens makt och härlighet Salomos tempelbyggare eftersträva.

"Frågan är väl om någon statsminister haft bättre handtag med opinionen än herr Lindman på sin tid — skrev det ledande svenska judeorganet —. Före honom hade ingen i den ställningen trätt folket direkt in på livet, deltagit i agitationen ute i landet... Här var det folkliga draget i hans väsen, hans skicklighet att utjämna och sammantvinna olika intressen och strävanden en oskattbar förmån... Förskjutningar i själva det partiorganisatoriska underlaget, vilka ha inträtt i samband med den politiska utvecklingen, göra uppgiften att fortsätta det Lindmanska verket särskilt svår och ömtålig."

Man förstår det ledande judeorganets bekymmer i fråga om fortsättandet av herr Lindmans "nationella" frimurare-judiska politiska verk. Situationen är dock för grotesk för att en tidning som Nya Dagligt Allehanda skulle kunna undgå att teckna en reservation. Tidningen erkänner oförbehållsamt, att herr Lindmans "höger"-regemente i verkligheten varit en *under konservativ mask beslöjad liberalism* och understryker kravet på att ledareskiftet inom högern skall komma att betyda *ett systemskifte:*

"Herr Lindman har varit och är ännu alltjämt en god och trogen arbetare i vingården, ej blott partiets utan hela landets, *sådan han nu en gång fattat sin uppgift.* Varje avsked är vemodigt. Man kan också spåra ett drag av vemod jämväl i avskedshälsningarna från herr Lindmans motståndare. (Skenbara motståndare. Red.) Det är inte bara ett ledareskifte, det är ett generationsskifte, säger Dagens Nyheter. Kanske kan man gå ännu längre och säga: det borde icke blott bliva ett ledareskifte utan ett *systemskifte.* Det system, som i våra dagar alltmera uppenbart kräver sin avlösning, är det liberalistiska systemet. Man gör rätt i den borgerliga vänsterpressen att mer eller mindre uppriktigt beklaga herr Lindmans avgång. Den politik han fört och som säkerligen var överensstämmande åtminstone i rätt väsentliga hänseenden med tidsandan under de senaste tre decennierna, var nog i sina grunddrag liberalistisk. En konservativ liberalism, men liberalism i alla fall. Även den s. k. vänsterpolitiken, hur mycket den än då och då skiftat namn och hamn, har aldrig varit annat än liberalism, eventuellt med tillsats av social välgörenhetsbalsam. — Och socialdemokratien? Ett slags kollektivistisk liberalism.

Här mena vi att systemskiftet borde inträda — i alla partier. Den nya politik, som är behövlig, borde i möjligaste mån föras i riktning av våra svenska tänkares och idealisters, Geijers, Boströms och framför allt Viktor Rydbergs anda. Naturligtvis i den mån det över huvud är möjligt att överflytta stora tankar till en alltid skröplig verklighet. Det gäller naturligtvis icke detaljer, utan de *stora* målen, att rädda personlighetens frihet, och detta förutsätter bland mycket annat även drägligare och helst goda livsförhållanden för folket i dess helhet.

För alla det svenska samhället verkligen hängivna personer borde det länge ha stått klart, att vad vi behöva är icke några variationer på den gamla mer eller mindre *mekaniska* individualismen, utan en högre mänsklighet. Naken intressepolitik duger icke längre, utan vi måste gå in på att föra en "världsåskådningspolitik", som det en smula för högtidligt heter, om vi vilja få ett bättre samhälle. Må vara att en mänskligare politik, i bättre överensstämmelse med vad de bästa tänkt inom vårt släkte endast så småningom skulle kunna genomföras. En kristen demokrati, d. v. s. genomträngd av tanken om varje mänsklig varelses värde ligger ej utom räckhåll och låter väl förena sig med erkännande åt individuell duglighet."

Man tager med intresse del av detta yttrande av ett högern närstående tidningsorgan. Det står visserligen i rak motsats till den anda som behärskat högern under den liberalistiske höggradsfrimuraren Lindmans regemente och tyder möjligen på att ett begynnande uppvaknande till ansvarskänsla jämväl inom detta läger. Något omedelbart regimskifte inom partiet är naturligtvis icke tänkbart, men att ett framstående högerorgan på sätt som skett framfört kravet därpå, är likväl ett märkligt tidens tecken.

Ostgalizisk resning mot judeväldet

Enligt "Jüdische Tagespost" i London har terrorn mot judarna i Ostgaliziens ukrainska byar efter en tids lugn åter med full kraft återupptagits. Under första veckan i maj förekommo en mängd "brutala excesser" mot den judiska befolkningen. Omkring 4,800,000 ukrainare, varav 10 % judar, bo i Polen. "Terrorn har tagit den mest oroande utbredning. Ingen jude vågar efter mörkrets inbrott lämna sitt hem och icke ens på ljusa dagen våga judarna visa sig på gatorna."

Överallt samma fenomen av folklig resning mot det judiska tyranniet!

Pensionatet
VASAGATAN 18, GÖTEBORG
Rekommenderas rum med en bädd 2 kr., med två bäddar 3.50 pr dygn.

För FRAMKALLNING och KOPIERING anlita
Neanders Fotomagasin
Linnégatan 68, Göteborg
Telefon: 210 25

Frimureriets arbete i judeimperialismens tjänst

"Frimurarelogerna äro inga välgörenhetsinrättningar.... Vi bygga fundamentet till en ny samhällsordning"

Frimurareordens världsomspännande organisation, vars yttre konturer i system och grader tecknades i vår artikel "Världsfrimureriets pyramid-organisation" i föregående nummer, utgör i närvarande tid judendomens förnämsta fäste och vapen i kampen för världsherravälde och de icke-judiska folkens nationella förintelse. Nationernas ledande skikt läto locka sig att förrädiskt ställa sig i fiendens tjänst och utöva rollen såsom dess skyddsvärn och aktiva förkämpe *emot* den nationella solidaritetens, blodets och folkgemenskapens klara bud. Dessa överskikt hava därmed även dömt sig själva och förtjäna blott att snarast försvinna som sådana för att lämna plats för en ny, å rasens och jordens grund framvuxen ledande nationell klass.

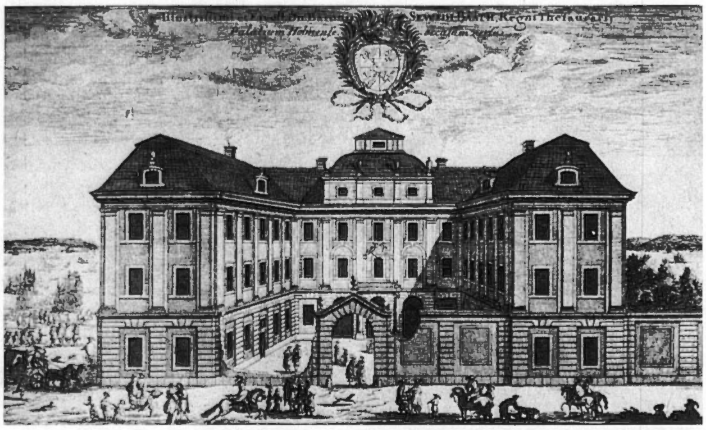

IX Frimurareprovinsens Residens

I det forna Bååthska palatset å Blasieholmen i Stockholm — palatset uppfört efter ritningar av Nicodemus Tessin på 1660-talet och i huvudsak bevarat i sitt ursprungliga skick — residera IX Frimurareprovinsen Sveriges Styresmän och Myndigheter.

Frimureriets »välgörenhet»

Inför det egna folkets massor vågade frimureriets apostlar ej framträda med öppet visir, enär eljest deras verksamhet skulle varit dömd, utan presenterade de sig för den yttre, "profana" världen såsom ett "välgörenhetssällskap" med uteslutande humanitära och etiska syften. När — och varhelst någon dristade antyda sanningen, försäkrades från ledande logehåll lögnaktigt, att frimureriet allenast sysslade med välgörenhet och att det egna landets mureri intet hade att skaffa med främmande länders. Betecknande för den cynism, varmed allmänheten uppsåtligt föres bakom ljuset, äro en mängd yttranden i ledande frimurareorgan.

"Die Bauhütte", tidskrift för tyskt frimureri, skriver: "Om logen utövar någon slags välgörenhet, sker detta ej av medlidande med behövande utan är endast att betrakta som resandetull eller legitimationsskyldighet för yttervärlden" ("Bauhütte", Berlin, 1872, s. 140). Vad det auktoritativa tyska frimurareorganet här skriver måste ju gälla även svenskt, eftersom det tyska vilat å det svenska frimureriets "Grundförfattning". Den ansedda mureriska månadstidskriften "Latomia" säger också rent ut: "Välgörenhetens firma tjänar endast murarna till att dölja annat". ("Latomia", juli, 1865). "Kelet", organ för Ungerns Symboliska Storloge, yttrar sig icke mindre tydligt: "Det förnekas, att frimurarelogerna äro välgörenhetsföreningar. För att öva välgörenhet behöver man ej stänga sig inne, behänga sig med förkläden och band. Nej, vi bygga fundamentet till en ny samhällsordning. Därtill behöva vi det hemlighetsfulla i vår sammanhållning. Välgörenheten är blott täckmanteln, vilken avkastas så snart den ej längre är nödvändig. Löftet om hemlighållande hade ingen förnuftig mening, om det endast rörde sig om välgörenhet, de fruktansvärda frimurareederna skulle alls icke vara behövliga." ("Kelet", julihäftet 1911).

Mot bakgrunden av dessa otvetydiga deklarationer av auktoritativa frimurareorgan framstå svenska frimurareamiralers, -generalers, -landshövdingars, -biskopars m. fl. "lysande" bröders offentliggjorda försäkringar om frimureriets karaktär av blott "välgörenhetsinrättning" i en högst egendomlig dager.

Konung Carl XIV Johan av Bernadotte

Salomos Vikarie och Styrande Mästare i IX Frimurareprovinsen 1818—1844.

Frimurarnas lagbok och katekes

Det numera i Världsfrimurareförbundet samorganiserade frimureriet går tillbaka å det 1723 av anglikanske presbyterianen R e v e r e n d A n d e r s o n i "konstitutionsboken" förpliktade hemliga sällskapet av frimurare. Dessa konstitutioner utgöra fundamentet, bibeln för det "legala", lagenliga, "erkända" frimureriet; de äro frimurarnas lagbok och innehålla i huvudsak frimurarens "gamla plikter", reglerna för hans förhållande till familj, församling, stat och samhälle. I ceremonielen för upptagande i varje grad underkastas kandidaten prövning rörande sin ställning till dessa plikter. Varje "erkänd" frimurareorganisation i världen har denna frimureriska lagbok som författningsgrund, varje loge leder sitt existensberättigande tillbaka å denna frimureriets grundlag.

Konstitutionerna — frimureriets katekes — äro extraktet av *individualismens* teoretiska och praktiska världsåskådning, sådan denna vid 1700-talets början kom till uttryck i den i England härskande deistiska filosofien. Det är den absoluta individualismen å religionens, etikens, politikens och ekonomiens områden, den teoretiska och praktiska liberalismen. Gentemot människornas tidigare beroende av stat, kommun, familj, folkgemenskap och yrkesorganisation ställdes läran om individens absoluta frihet: inom politiken störtandet av den lagliga auktoriteten, folkherraväldet, demokratien, parlamentarismen; inom kulturen religiös likställighet, fritänkeri och sedlig obundenhet; inom ekonomien obegränsad förvärvsfrihet, krafternas fullständigt fria spel, egennytta och profitbegär såsom ledande grundsats. Frimureriets seger i England och andra länder betydde i realiteten avlägsnandet av den tidigare härskande andligheten. Den nya andliga atmosfären utvecklade sig snart till Västerlandets världsåskådning — vilket uteslutande var frimureriets verk.

Dogmen som förenar Frimureriets och Marxismens brödraskap

Frimurare-individualismens lögnaktiga dogm "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" präglades, såsom vi tidigare framhållit, i logen. Denna frimurare-dogm gäller också för det marxistiska brödraskapet och utgör ett av de många bevisen för det bestående intima sambandet mellan Frimureriet och Marxismen, vilkas mål och syften äro enahanda: Judendomens världsherravälde å övriga nationers bekostnad. På statsrättens område är den frimurare-marxistiska dogmens mål den demokratiska republiken — vilket ej hindrat tidens "upplysta" monarker att själva ställa sig i spetsen för och på allt sätt befrämja frimureriet. Ingen må under dylika förhållanden förvåna sig över att det gått som det gjort med monarkierna i allmänhet och att det ser ut som det gör där de ännu existera.

Konung Oscar I av Bernadotte

Salomos Vikarie och Styrande Mästare i IX Frimurareprovinsen 1844—1859.

Inom det ekonomiska livet är manchesterliberalismen, inom religionen, moralen och etiken den berömda "upplysningen" frimureriets verk. "Liberalism, rationalism, den ekonomiskt starkares ohämmade ägande- och plundringsrätt, demokratisk republik, judars likaberättigande samt därmed folkets utlämnande åt det judiska roffarbegäret, den mätte borgarens av 18:e och 19:e århundradena världsåskådning — detta allt är följden av den mureriska upplysningspropaganda, varmed hela den västerländska kulturvärlden översvämmats", skriver dr. C u s t o s i sitt verk "Freimaurer, der Weltwampyr". I encyklopedisternas lära och "upplysningen" fördes den frimureriska läran ut till folket, där den undergrävde all kyrklig och världslig auktoritet och placerade det "absoluta *Jaget*", den från alla skrankor befriade, ohämmade egoismen och individualismen å altaret och tronen. Denna nya världsåskådnings seger blev — judendomens seger.

Frimureriet i judiska händer

Frimureriets genombrott i Europa brukar dateras från året för "den stora franska revolutionen", 1789. Redan 1736 hade det engelska frimureriet av "skottske" adelsmannen Ramsay införts till Frankrike, till att börja med som en hemlig klubb, åsyftande Stuartarnas restauration och främst sökande sig in hos den mäktiga adeln och litteratörerna. 1743 kom det direkt i judiska händer. Nu var stunden kommen för Israels barn att på allvar blanda sig i spelet. Judiska bankirer, exporthandlare m. fl. bemäktigade sig organisationen, fogade till de tre graderna i det engelska frimureriet — lärlingen, gesällen och mästaren — de övre graderna, rosenkreutzarnas, tempelherrarnas, de bibliska och judiska graderna samt grundade 1750 "skottska riten" av höggradsfrimureriet med dess 33 grader. Sedan 1743 behärskar alltså den judiska anden helt det franska frimureriet, vilket utvecklat sig till den dominerande fraktionen inom världsfrimureriet.

"Den härskande regimens upplösning, adelns och prästernas störtande gör vägen fri för det nya ståndet till uppstigande", hette det i stormästaren Isaac Beilhaches uppfordran till inträde (E. Rebold, "Historie générale de la Franc Maçonnerie", Paris, 1868, s. 86). Vad den judiske stormästaren åsyftade med "det nya ståndet", som längtade till höjderna, har den fortsatta utvecklingen tydligt visat: det var den judiska rasen, det judiska folket som önskade taga makten i världen. Otillfredsställd adel, äregiriga borgare, sensationslystna äventyrare strömmade till i skaror och utvecklade ett intensivt underminieringsarbete, för vilket de även åtnjöto sina favörer av de judiska dirigenterna — liksom dylika ännu i dag göra det inom brödraskapen. "Icke gripbara agenter läto, liksom genom elektriska trådens hjälp, från hov, ministerier och domstolar uppsnappade hemligheter cirkulera från ort till ort. Man såg i städerna okända resande, vilkas verksamhet, mål och penningemedel voro en hemlighet". (G. Findel. "Geschichte der Freimaurerei", Leipzig, 1878). Den i frimureriets stiftelseurkund — konstitutionsboken —, ej direkt uttalade men väl indirekt erkända tanken på revolution, kamp mot statlig och religiös auktoritet, världsrevolution och världsrepublik är sedan 1743 under mottot "Frihet Jämlikhet Broder-

skap" det "skottska" frimureriets maskerade ideal.

De över världen kringströdda frimurarelogerna upprätthålla i första hand förbindelsen med sina moderloger i anhörighet till bestämda riter, sammanslutna i större organisationer. Det finnes f. n. inom frimureriet 24 olika riter, av vilka dock endast 12 arbeta praktiskt och äro av betydelse för det kulturella livet. Enligt den allmänna uppfattningen inom mureriska kretsar är det 33-gradiga franska frimureriets "gamla och erkända skottska rit" i fråga om verksamhetsfältets utbredning och antalet anhängare den långt viktigaste och betydelsefullaste. Vid sidan av den organisatoriska sammanslutningen i logeförband inom samma rit finnas även lösare förbindelser, omfattande ett lands samtliga loger. Inom förbanden och organisationerna arbeta dock de enskilda logecellerna tämligen självständigt. Endast de Stororienten anhöriga logerna äro i lära och verksamhet starkt centraliserade och strängt avhängiga sina mureriska myndigheter. Men trots frånvaron av enhetlig och fast hierarkisk indelning omsluter likväl ett starkt, enande band alla loger i världen till ett universellt broderskap, en enda familj, varigenom frimureriet i dess helhet förlänas karaktären av en fast världsorganisation. Fostran till samma mureriska tänkesätt ger logebröderna i hela världen samma andliga inställning och målriktning under erkännande av den högsta frimureriska makten.

Sedan ingången av detta århundrade har franska Stororienten arbetat för att ena alla loger i världen, utan hänsyn till rit och arbetssätt, i en världsorganisation. Strävandet ledde även till ett organiserat, mera enhetligt och samfällt uppträdande av ländernas frimurareorganisationer under seklets första decennier. I tecknet härav skedde "inringningen" och besegrandet av centralmakterna genom världskriget, Versaillefreden och "fredens organisering" i folkförbundet. Den definitiva segerns stund troddes nu vara kommen för frimureriet. I det störtade ryska zarriket tändes revolutionens brandfackla, som från Moskva lät sitt hotfulla sken lysa över all världen. Som ett Damoklessvärd har judeguden Jahves "straffande" svärd i tvenne årtionden hängt över alla folks huvuden — och ännu icke helt avlägsnats.

Frimureriskt arbete

Redan konstitutionsbokens "gamla plikter" gåvo frimurarebrodern till livsuppgift: att i sitt privata liv och i sin yrkesverksamhet arbeta för frimureriets ideal. Stororientens ritual anger i detalj hur detta arbete skall ske: "Genom ordet, pennan, undervisning, utnyttjande av familjeförbindelser, politiska och sociala förbindelser"; i ämbete och verksamhet, i allt vad frimuraren gör och tänker, skall han kämpa för "den kungliga konstens" mål och — "vända tillbaka såsom segrare eller såsom död". Frimureriets armé är en kår av utvalda officerare i kampen för folkens förstörelse och atomisering, för upplösande av alla kulturella, religiösa och nationella band, som förena den enskilde med det folkligt gemensamma. Därför känner frimureriets kämpande armé ingen annan ras- och nationalfråga än den vilken odlas i dess Salomo-Tempel i utsmyckning, symboler och ord, nämligen det "heliga" Judafolkets, vilket den tror vara kallad att å den gamla världens ruiner härska över alla andra folk. I en mäktig, oavbruten ström utgjuter sig den frimureriska verksamhetens gift över den kristna och nationella världen.

"Byggande å templet i allmänhet" betyder å frimureriskt språk plikten att "på alla tänkbara sätt göra propaganda för den mureriska idén, genom spridande av lämpliga frimureriska meddelanden i pressen mot betalning ur logernas rika medel, genom masspridning av flygblad, tidningsbilagor, bokrecensioner, genom överlämnande i gåva av lämpliga verk till föreningar, enskilda och läsesällskap, folk- och skeppsbibliotek, genom utnyttjande av varje tillfälle till de profanas undervisning genom bröder, genom betald reklam för mureriska skrifter i dagspressen, genom framställningar om anskaffande av ändamålsenlig murerisk litteratur för stads- och statsbibliotek, genom finansiellt deltagande i litterära företag och tidningsförlag, genom utläggande av mureriska skrifter, tidskrifter och tidningar i lämpliga lokaler, affärer, sällskapsrum, särskilt badorter" ("Bauhütte", 1896, s. 379 o. f.). Att det "välgörande" ordenssällskapets arbete var lagt efter dylika linjer, vad dess rena upplysningsarbete beträffar, visste man förut; men det har sitt värde att från så auktoritativt frimureriskt håll se saken bekräftad. Naturligtvis användas "logernas rika medel" även till finansiering av demokratiens partier. Svenska Landslogen disponerar, såsom tidigare framhållits, för "välgörande" ändamål fonder å över 40 milj. kronor.

Symbolisk tempeldekoration

Å denna dörr av brons i Templets inre återgivas scener från förberedelserna till byggandet av Salomos Tempel i Jerusalem, d. v. s. det judiska världssjälvhärskardömets upprättande.

Tidningspressen — frimureriets förnämsta verksamhetsfält

Tidningspressen har av frimurarna alltid tillerkänts rangen såsom dess förnämsta verksamhetsfält. Med pressen i sin fasta hand skulle Brödraskapet lätt och behagligt erövra världen! Och skulle en tidning tilläventyrs våga inlåta sig på upplysning angående dess reella verksamhet, låter man blott en hemlig bojkottorder utgå — och dess öde är beseglat. (Jämför Loge-Direktorii för IX Frimurare-provinsen utsända bojkottorder mot Nationen av 19 dec. 1934, publicerad i tidningens marsnummer!) — Man har också andra hemliga medel till sitt förfogande för att förhindra en olämplig upplysningsverksamhet från tidningsutgivares sida. — Det var pressen som beredde vägen för "den stora franska revolutionen" liksom den i följande frimurarerevolutioner gjort. Redan 1828 fattade Översta Rådet i Paris beslutet "att ställa den stora dagspressen, den offentliga världsmeningens verkstad, under de mureriska myndigheternas kontroll". ("Bulletin du Grand Orient", 1886, s. 223). "Bröderna kunna välja varje tidningsorgan såsom organ för sin mureriska verksamhet. Men den stora pressen blir förbehållen de mureriska myndigheternas omedelbara inflytande".

Sättet att nå målet var enkelt. På omvägar, genom förmedling av frimureriska finansmän, kommo förlagen i logernas händer och de viktigaste redaktionerna besattes uteslutande med frimurare-redaktörer. Alltsedan mitten av 1800-talet är hela den stora världspressen av liberal och frisinnad eller marxistisk riktning i händerna på frimurare eller mureriskt orienterade personer. Förlagen äro judiska eller frimureriska, redaktionerna äro i frimurarnas händer, alla framgångsrika "journalister", d. v. s. sådana som frimurarepressen låter komma till orda, äro nästan utan undantag frimurare. Behärskade av judendomen äro vidare utan undantag de internationella nyhetsbyråerna och agenturerna. Stormästaren i Italienska Stororienten kallade redan för 30 år sedan pressen "den frimureriska världsmakten" och journalistbröderna "den frimureriska elittruppen". En granskning av logekatalogerna visar även, att mer än 90 proc. av alla i världspressen verksamma personer äro logebröder. Härav den för de profana oförklarliga framgång, som de av Översta Rådet utsända lösningarna och riktlinjerna i politiska, kulturella, religiösa och etiska dagsfrågor ernå i hela kulturvärlden.

Uppstår en diskussion i judefrågan, framföres frågan om avlägsnande av vissa bestämmelser i strafflagen, om "den heliga demokratien" skall försvaras mot fascism och nationalism — alltid väller en mäktig våg av likartade motiveringar, likartade framställningar och lögner, likriktade tendensberättelser genom hela världens press, liksom om från världssamvetets medelpunkt av omtanke för mänsklighetens statliga, sedliga och kulturella välgång en enhetlig regi kunde iakttagas. Det är frimureriets världsopinionsfabrik genom världspressens språkrör. Den serverar det frimurerisk-judiska tänkesättets gift åt de tankelata borgarna till morgonkaffet i ett frisinnat, liberalt eller demokratiskt orienterat morgonblad, sprutar i telegramform genom middagsbladet på nytt in det i ådrorna och serverar i aftonbladet ännu en gång giftet såsom en inlullande sömndryck. Det försätter offentligheten i de frimureriska frasernas och slagordens hypnos — och frimureriets Översta Råd kan snart såsom propagandatriumf bokföra, att hela den stora kretsen av kälkborgare såsom sin mest egna övertygelse efterapat alla dessa slagord som det — Översta Rådet — några månader tidigare beslutat att kasta ut i världen.

Frimurerisk politisk verksamhet

Frimureriet betonar städse och överallt gentemot alla angrepp, att varje politisk verksamhet ligger det fjärran, att det uteslutande fullföljer "etiska" mål, åsyftar sina medlemmars sedliga höjande. Häremot är att konstatera, att det under de gångna två århundradena, sedan frimureriets grundande, icke förekommit en politisk rörelse av nämnvärd omfattning (utom den å sistone i Tyskland framsprungna nationalsocialismen), vars drivande krafter och utförande personer ej varit frimurare. Naturligtvis arbeta de för förverkligandet av sina "etiska logeideal", vilka ligga till grund för dessa rörelser, och icke för de politiska följder rörelserna ha till mål! Deras arbete är "etiskt", såsom logejargonen lyder; att det förverkligar politiska mål, är blott en tillfällighet! Inte visste t. ex. den "lysande" höggradsbrodern-högerledaren amiralen Arvid Salomon Lindman vad hans många i "konservatismens" namn utförda politiska frimurarestorverk, t. ex. röstreformen skulle leda till? Ack jo! Den saken hade man fullt klart för sig i Översta Rådet innan amiralen fick äran framlägga reformen för svenska folkets representanter till lagligt antagande.

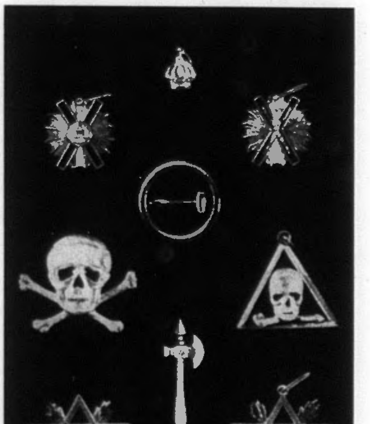

Emblem för Andreas Bröder

Ur Svenska Frimurarekalendern låna vi denna bild från en annons av Sporrong & Co., belysande den frimureriska mentaliteten. Korset under kronan är försett med »en glob med förgyllda hebreiska tecken», visande det svenska frimureriets samhörighet med judendomen.

Redan de i konstitutionerna av 1723—25 upptagna "gamla plikterna", som reglera frimurarnas livsföring, fostra till dubbelspråk. Muraren anbefalles vördnad och lydnad inför konung och furste, men han måste även skydda och ära den broder, som förgår sig mot en furste och konung. (Konstitutionerna, kap. 1). Det är typiskt för den hycklande frimurarementaliteten, när frimurarna i vissa länder taga avstånd från höggradslogernas politiska verksamhet, men trots detta — "sluta broderskedjan" och sola sig i den mäktiga Stororientens och Världslogens nåd.

*

Frimureriet saknar existensberättigande, då det är en sammanslutning mot folket och staten. Vi återuppreра vår protest mot dess tillvaro i Sverige och fastslå, att Frimurareordens verksamhet är i strid mot svenska författningens anda. Vi kräva IX Frimurareprovinsens upplösning och förbjudande i Sverige. Vill ej Brödrasamfundet självt gå i författning om sin upplösning, måste det vara berett på att Sveriges vaknande folk kommer att ombesörja saken!

Kyrkans politiska aktivitet

Svenska kyrkans engagemang i den judisk-politiska verksamheten har vid olika tillfällen påtalats i denna tidning. Icke nog med att den kristna läran predikas för folket såsom ren judaism och prästerskapet med sina högsta i spetsen inträtt såsom aktiva krafter i Frimurareorden. Varhelst tillfälle bjudes kyrkans män att göra sin röst hörd i prosemitisk riktning, äro de framme i första ledet.

När Tyskland under Hitlers ledning befriade sig från de judisk-bolsjevikiska element, som på ett hår lyckats störta landet i revolutionärt kaos och förvandla det till en provins under Antikrist, framträdde den svenska kyrkans spetsar till offentligt försvar för de "förföljda", utvisade förbrytarelementen — samt uppfordrade till humanitet och broderskärlek etc. Men när miljoner kristna i Ryssland mördades av den judiska tjekan, föll det icke den svenska kyrkan in att intervenera eller ens låtsas om sanningen.

Våra kyrkofurstar äro ofta på resor ute i Europa för konferenser — och ofta går vägen till Paris, där Grand Orient residerar. Nyligen upplystes t. ex., att biskop Aulén och professor Runestam såsom svenska representanter avrest på en vecka till Paris för att "deltaga i Ekumeniska Rådets Exekutivkommittés arbete".

Biskop Aulén berättade för en intervjuare, att Ekumeniska Exekutiven skulle dryfta "alla de brännnande frågorna på det kyrkliga och internationella området, bl. a. det senaste Genèvemötets beslut". Att behandlingen av de brännande kyrliga och internationella frågorna sker i samma anda som präglar nutida kyrklig verksamhet hemma i Sverige, kan man anse för givet. Då Grand Orient i Paris allsmäktigt styr alla de internationella cirklarna i våra dagars Frankrike, kan man även utgå ifrån att jämväl Ekumeniska Exekutivens verksamhet i Paris äger rum under dess auspicier.

Svenska kyrkan borde hålla sig till sin verkliga uppgift i stället för att deltaga i internationella judiska konspirationer.

Roosevelts regim

— inledning till Sovjet–U. S. A.

I U. S. A. genomföres världsrevolutionen efter Rathenaus riktlinjer. Förverkligandet av denna revolution, som skall förvandla U. S. A. till en autonom provins i det planerade judisk-romerska världsriket, söker man nå med den "vertikala folkvandringens" beprövade metoder och organisationer, framför allt genom det berömda **r å d s v ä s e n d e t**.

Dessa råd äro i de enskilda staternas författning icke förutsedda, närmast privata organ, vilka oförmärkt så småningom förlänas officiell karaktär och utrustas med befogenheter för att sabotera och lamslå de författningsenliga organens arbete samt slutligen träda i stället för dessa och myndigheterna. De gamla företrädarna för statsmakten i ämbetsverken, vilkas påbud för rättsgiltighet tillsvidare fordra "rådens" kontrasignering, träda senare antingen frivilligt tillbaka eller avlägsnas de med mer eller mindre milt våld genom strejker, synnerligast generalstrejker. Namnen å de tillsvidare beslöjade "råds"-organen betyda härvid mindre.

"Hjärntrusten" var endast ett sådant världsrevolutionärt råd eller Sovjet i överensstämmelse med Rathenaus föreskrift utan officiella eller författningsenliga befogenheter, vilket utövar en oerhörd reel regeringsmakt. Den är i verkligheten intet annat än en motsvarighet till Kommunistiska Internationalens Exekutiv-Kommitté i forna ryska riket. Detta namn torde Roosevelts (Holland Lodge n:r 6, Washington) hjärntrust senare erhålla, när revolutionen drivits så långt, att världsrevolutionens tråddragare judarna Baruch, Morgenthau et Consortes utan fara kunna låta masken falla och visa sig under sina rätta namn.

Enligt meddelanden i pressen finnes det redan ett verkställande *råd* (tidigare var namnet *utskott)* för textilarbetarna. *Därmed är det Rathenauska rådssystemet officiellt infört i U. S. A.* Om icke amerikanarna av den nordiska rasen snarast på allvar sätta sig till motvärn mot den under förtäckta former inledda världsrevolutionen, komma de hastigt att lyckliggöras med allsköns andra "råd", framför allt soldatråd, borgarråd, bonderåd, hyresgästråd, intellektuella råd etc.

I denna revolution, för vilken U. S. A. f. n. är skådeplatsen, taga alla judar, jesuiter, invigda frimurare och finansmagnater planmässigt del — så länge det är dem möjligt under neutral mask. Regeringens "opartiska" hållning visar det tydligt. Den undvek att i allmänhet träda in för arbetarna så att dessa kunde komma i åtnjutande av inkomst och bröd, utan i stället för strejker och klasskämpar med lagstridiga medel, på det att dessa alltjämt skulle kunna tjäna regeringen som revolutionära trupper. Därför tvingar den "neutrale" statsadvokaten arbetsgivarna att återtaga i tjänst t. o. m. de värsta strejkhetsarna. Han tolererar, att en jude Green i rättsvidrig ämbetsställning utfärdar strejkbefallningar till hundratusentals arbetare i textilbranschen, d. v. s. tvingar hundratusentals arbetsvilliga medborgare in under sin rättsvidriga kommando- och ämbetsmakt, under användande av våld genom sina strejkposter, vilka sakna varje stöd i lagen.

Den omständigheten, att talrika parlamentariker och domare, i synnerhet å högsta poster, äro judar eller frimurare eller invigda eller genom logepenningar bundna personer, underlättar försummandet av straffrättsligt beivrande av dylika författnings- och lagvidrigheter, som genom advokater av samma slag försvaras. Man tillåter, att guvernörens för Pennsylvanien, Puschots fru sluter sig till strejkposterna i Philadelphia och hindrar arbetsvilliga i utövandet av deras arbetsrätt och brödförvärv för sina familjer. Man tolererar, att fru Corliss Lamont, delägare i bankirfirman Morgan & C:o, svärdotter till finansmagnaten Thomas Lamont, beger sig till Passaie (New Jersey) för att där likaså förrätta strejktjänst.

Vi se härav, att det ingalunda rör sig om en rörelse av arbetarna med ändamål att uppnå mera rättvisa löne- och arbetsbetingelser utan om den av Rathenau programmatiskt skisserade världsrevolutionen:

a) skapande av oro i samhället;

b) "egendomsutbyte" eller rättare sagt "förmögenhetsrövande" — vilket i oktober 1929 genom den stora razzian från de röda finanspiraterna mot alla amerikanares privategendom, genom börsbaissemanövrer på en vecka inbragte dessa över 100 miljarder gulddollar privategendom i rov, varigenom miljoner besuttna amerikanares köpkraft förintades och samtidigt även miljoner arbetares arbetslöshet avsiktligt genomfördes, deras arbets- och köpkraft rövades och tillintetgjordes;

c) en "ansvarig ordning" med socialism och rådsväsen i överensstämmelse med Rathenaus föreskrifter i hans "Kritik der dreifachen Revolution".

Armékårerna av Rathenaus efterföljare för genomförandet av denna revolution och de stora razziorna mot alla ariers förmögenheter äro även i U. S. A. de av judar såsom Green eller icke-judiska bolsjeviker såsom Upton Sinclair ledda organisationerna, vilka i kriget leddes av den judiske bolsjeviken broder Samuel Gompers i den röde världsrevolutionäre profetens tjänst. Dessa socialistiska organisationer utöva dessutom en författningsvidrig valterror, i det de sända valkandidaterna för guvernörsposterna m. fl. frågecirkulär och allenast välja sådana personer, som på förhand godkänna deras fordringar. Alla de revolutionära filmer, vilka 1917 drogos i Ryssland och senare i Tyskland, rullas nu även programenligt i U. S. A. Liksom fallet varit i Kina allt sedan 1911.

*

U. S. A. närmar sig således med stora steg sin ödestimma. En räddning ur den redan i sitt första stadium pågående judisk-bolsjevikiska revolutionen är endast möjlig, om den amerikanska nationens alla ariska element i sista timmen vakna till insikt om faran och på allvar bjuda den spetsen. Det har i Amerika liksom överallt annorstädes ingen mening att blott kämpa mot världsrevolutionens skilda symptom, mot strejker och missförhållanden på ytan, ty dessa kunna av de underjordiska tråddragarna när som helst åter bringas till liv och i allt svårare grad. Här hjälper endast att gå till grunden och en gång för alla göra upp räkningen med de dolda anstiftarna av oron och förbrytarverksamheten i samhällena.

Kampen måste över hela linjen tagas mot de verkliga folk- och statsfienderna, *de världsrevolutionära hemliga förbunden JJFF,* d. v. s. judar, jesuiter, frimurare och finansmagnater, vilka gemensamt äro ansvariga för den nuvarande utvecklingen mot bolsjevism. Den universella folkliga befrielsekampen måste därför även hävda följande oeftergivliga krav:

a) avskaffande av det statsmedborgerliga likaberättigandet för den världserövrande judenheten och judarnas ställande under främlingsrätt;

b) förbud för och upplösning av alla frimurareloger;

c) förbud för och upplösning av jesuitorden och liknande ordnar, där sådana finnas;

d) utvisning av alla medlemmar av hemliga förbund med främmande statsanhörighet.

En världsfront mot de folkförstörande internationella hemliga makterna!

De hemliga mysteriernas politik

(Forts. fr. sid. 1.)

en schweizisk tidning skrivit om besöket, och återvände till England. "Upptäcktsresanden Sven Hedin behöver icke resa till Ceylon, då han är den direkte förbindelsemannen mellan Dalai Lama i Lhasa och Salomos Vikarie i IX Frimurareprovinsen, vilka genom honom erfara 'sista underrättelserna' ", skriver "Der Judenkenner". Bland de "invigda" äro även Stalin, georgiern av blandras med namnet Dschugaschwili, som fått sin uppfostran i ett jesuitkloster i Kaukasus och som dr Hedin gästade under trenne dagar på sin hemresa från Fjärran Östern.

Vi känna de hemliga mysterier, som förbinda det blodtörstiga Moskva — vilket yves över att ha gripit makten ur miljoner dödade ariska ryssars blod — med de tibetanska mysterierna. Strävandet att sammansluta Grand Orients Frankrike med III Internationalens Sovjet-Ryssland till "ett fast värn för freden" är just nu mycket förklarligt. De hemliga världsstyresmännen hotas i sitt arbete av det nationellt återuppståndna tyska folket. Frimurare-Frankrikes trängtan mot Öster har sin reella bakgrund. Österns krafter vädra morgonluft: *"en svart mässa"*, som vars slutakt ett "skäktat Tyskland" lockar. — Detta land, som skall utplånas därför att det vågat framträda såsom förkunnare av Sanningen och som den ariske hjälten för övriga folk gentemot lögnens och förödelsens makter.

*

Kejserliga ryska vetenskapsakademien utgav före världskriget en del betydelsefulla forskningsresultat rörande Mongoliet och Inre Kina. I dessa förebragtes bevisen för att de första ansatserna till folkvandring kommo från landet "Amdo", gränsområdet mellan Tibet och Kina, där i dag de mörkhyade dunganerna bo. Så kom våg efter våg. Ständigt åter avgjordes Västerns öde genom de våldsamma framstötarna från Östern mot den ariska världen — en kamp, som även var av andlig natur och som i dag åter upprepar sig.

Enligt amerikanska missionärer härskade å Chingis Chans (Kahan) tid ett judiskt överskikt i Kina, vilket senare upplöstes. Härskande judiska överskikt är i dag en allmän företeelse i världen. Dalai Lama står alltjämt å vår ariska himmel som symbolen för förfallet i ariernas värld, om ock detta intet har att skaffa med den s. k. gula faran. Att också Rom över Ceylon och omedelbart genom den jesuitiskt uppfostrade och av en jude — svågern Kaganowitsch — bevakade Stalin upprätthåller förbindelse med Tibets hemliga andemakt, är lika visst som att andlig släktskap och "intressegemenskap" mellan Rom och Moskva äro en realitet, vilken Mussolini i åratal betonat och politiskt utnyttjat. Senaste vinter fördes ett stort antal tibetanska hemliga skrifter till det under en judes ledning stående Vatikanbiblioteket. Litwinow-Wallach och Mussolino förstå varandra, när de sammanträffa, redan genom handtrycket; de dela då med sig till varandra av sina krafter, liksom tvenne lamas, eller såsom det i Tibet heter: **A n g k u r**.

Vilken är den ledande grundsatsen i vår tids politiska utveckling om ej just den grundsats fru David-Neel i sitt citerade verk "Meister und Schüler" betecknat såsom själva kärnan i den tibetanska mystiken: "Det finnes *intet* att uppbygga, det finnes endast att nedriva"! Samma nedrivandets grundsats praktiseras, alla beslöjande lögnaktiga talesätt till trots, med största hårdnackenhet i Genéve, Paris och Moskva, där alla bestämmande personer äro invigda i "de fruktansvärdas rit, vilken de lära av 'sina' lamas."

Å radions vågor förmedlas i dag "ljuset" från Östern till Västern, till alla jordens folk, som omtöcknas och förgiftas i sina själar, bringas i upplösning och förstörelse. Dock, folkens uppvaknande har begynt, den universella kampen mot nedrivandets krafter har upptagits. I spetsen gå Tyskland och Japan, vilka visa den övriga mänskligheten vägen. *Alla folk som vilja leva måste sluta upp i u p p b y g g a n d e t s stridsfront, där deras gemensamma öde avgöres!* —n.

• Ur Utlandets Press •

Internationell Finans

Den engelske fascistledaren sir **M o s l e y s** organ *Blackshirt* skriver under ovanstående rubrik:

Den internationella finansen kunde i Ryssland utrota varje levande väsen, som befann sig utanför dess egna privilegierade led. Den internationella finansen ämnar göra detta överallt. Storfinansen innehar den absoluta kontrollen inom alla demokratier. Den utnämner sina dockor, vilket parti som än vinner, den väljer och utser ministrarna och dessa bli sedan dess bulvaner. Den internationella finansen håller genom sluga medel Frankrike, Belgien, Holland, U. S. A. och de flesta av jordens folk i sina blodiga klor. Alla demokratierna utan undantag, den ryska regeringen, kallad bolsjevikisk, är storfinans i beslöjad gestalt.

Om man icke blottar och fullständigt tillintetgör denna ohyggliga, olyckliga, hänsynslösa, hemliga makt, och det inom mycket kort tid, kunna vi skriva det brittiska världsrikets slut.

Alla folk äro ställda i samma allvarsläge, inför samma perspektiv: antingen resa sig till försvar mot de i humanismens namn opererande brottsliga Överstatliga Makterna — eller gå under. Tysklands folk har redan brutit bojorna under storfinansen och visat oss andra vägen.

En Världsfront mot förstörelsens makter!

*

England och Hitler

I en ledande artikel, "England och Hitler", skriver lord Rothermeres tidning *Daily Mail:*

England har överhuvud ingen strid med Tyskland. De båda nationerna äro av samma härkomst och hysa liknande åskådningar. I vida kretsar i England erkännes, att den enda basis, varpå freden kan upprätthållas, är att giva en stor nation som Tyskland möjlighet till utveckling. Den brittiska offentliga meningen kan ej förstå den diskrimineringen som utövas gentemot Tyskland liksom om Tyskland ensamt brutit mot Versailles-fördraget. Att anklaga ett mäktigt folk för oärlighet är ingen småsak. Till slut skulle en dylik hållning med nödvändighet komma att stödjas genom vapenmakt.

Även i England är det folkliga uppvaknandet på väg.

*

Krigets organisatörer

Den franske journalisten **S u a r e z** offentliggör i *La Presse* en artikel, vari han hänvisar å de judiska internationella inflytandena:

Det existerar en tysk fara. Men man kan säga, att denna fara tillkommit snarare genom folkens psykologiska oförstående än genom Tysklands föregivna vilja. Det är sant, att denna folkens psykologiska oförståelse skapats av några köpta tidningar, genom några Israels barn, vilka kommit framför allt från Donaus och Wolgas stränder för att visa fransmännen den tyska faran.

De mest förbittrade äro de rumäniska judarna, vilka kallblodigt förespå det snara kriget, ehuru de lika litet skulle komma att deltaga i detta som i det sista. En av dessa judar har i Paris grundat en månadstidskrift för att därmed betäcka en viss ökad rustning i sitt land. I denna profeterar han om att Tyskland inom några veckor skall angripa oss.

Överallt samma företeelse! Överallt arbeta och hetsa Israels barn av all sin kraft på framskapande av det nya stora krigs-ritualmordet å de ariska folken, vilket skulle sättas i scen före 1938 såsom en straffaktion mot Tyskland, som vågat bryta sig ut ur den judiska tvångströjan.

Judeungdomen och kommunismen

"Inom judendomen har man fullständigt försummat omsorgen om de unga judarna, vilka massvis ansluta sig till kommunismen", skriver juden *Soman*, ordförande i "Det förenade Judiska Brödraskapet", i en skrivelse till rabbinen dr. Hertz i London. "De göra detta, emedan de känna att det icke finnes någon annan väg att under rådande förhållanden bringa sin övertygelse till uttryck."

Att de unga judarna sluta sig till kommunismen är i och för sig naturligt, eftersom rörelsen är hundraprocentigt judisk och syftar till judarnas absoluta herravälde över världen å övriga folks bekostnad. De äldre och erfarnare inom judenheten börja förstå att det fantastiska programmet ej så lätt låter sig genomföra, åtminstone ej för ögonblicket — och våga ej längre vidkännas sin samhörighet med det blodiga Moskva, såsom t. ex. i Sverige Överrabbinen Ehrenpreis och Upplysningsdiktatorn Karl Otto Bonnier. Men ungdomen är ej alltid hågad att böja sig för de äldres klokhet utan fordrar öppet den radikala lösningen, löftenas infriande — och fortsätta att hylla Världsrevolutionen.

Det höves här tydligen en ny Moses för att i den tid som är kunna bevara enigheten inom "Guds utvalda folk".

*

Det benådade Litauen

I Litauen, den sydligaste av de tre självständiga baltiska staterna, leva i dag över 175,000 judar. Landet, vars befolkning alldeles övervägande tillhör den romersk-katolska kyrkan, livnär f. n. i runt tal 2,4 milj. invånare. På 100 litauiska invånare komma alltså 7 à 8 judar.

Litauens judar fördela sig å landets samtliga 24 distrikt. Allenast i huvudstaden Kowno leva över 25,000 judar (nära 30 % av invånarna), i Poniewesch c:a 7,000 (ungefär en tredjedel av befolkningen) och i Schaulen 6,000 (en fjärdedel av befolkningen).

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av. General E. Ludendorff. 2 del .... à	2: —
Romersk-katolska kyrkans moraliära. Av Mathilde Ludendorff	0: 75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1: 75
Zions Vises Protokoll	1: —
En anklagelse	1: —
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2: 50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2: 50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1: —
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1: 25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2: —
Judarna i Sverige	0: 50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	0: 50
Kristus var ej jude	0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Nationernas Förbund
— frimureriets verk

(Forts. fr. sid. 1.)
10 januari 1920, ävensom de ändringar, som världsfrimureriet fogade till statuterna.

*

Sedan 1916 ägde konferenser, vilka behandlade det blivande folkförbundet, rum i följande franska loger: den 5 mars i logen "Les Trinitaires", varvid frimurarebrodern G a s t o n M o c h talade över "folkförbundets pakt", vilket föredrag den 25 april återupprepades i en församling av loger från Paris med omgivningar; den 5 maj behandlade samme talare inför 5 förenade pariser-loger frågan om "folkförbundets garantier". Under denna titel utkom även en samling föredrag av nämnde broder Moch och spreds i massor inom frimureriska kretsar. Tydligen efter att ha läst denna uppbyggliga publikation utropar frimurarebrodern prof. A u l a r d: "Ett väldigt hopp har dragit genom världen: det är folkförbundet, som är själva den franska revolutionens idé" ("Le Pays", 8 nov. 1916).

Sedan man sålunda "förberett" den allmänna meningen, började frimureriet organisationsarbetet. Den 14 och 15 januari 1917 hölls en frimurarekonferens för alla de förbundna staterna, vilken fattade beslut "att inkalla en frimurarekongress för de allierade och neutrala staterna för att utforska de medel, genom vilka man skulle kunna skrida till grundandet av folkförbundet, för att befria mänskligheten från kommande katastrofer, vilka hindra civilisationens frammarsch". (Kallelsekortet daterat 25/3 1917). Man läser där vidare: "Det är frimureriets uppgift vid slutet av det grymma drama, som vid denna tid utspelas, att låta höra sin ljudliga humanitära stämma och föra folken till en gemensam organisation, som skall bliva deras skydd".

I samma brevskrivelse återfinnes naturligtvis även den gamla, för de enfaldiga avsedda lögnen att mureriet icke befattar sig med politik utan blott med humanism: "Självfallet skall den frimureriska kongressen stå på rent humanitär grund och i enlighet med våra mureriska konstitutioner ej befatta sig med någon fråga, tillhörande den politiska ordningen"! Folkens gemensamma organisation skulle således blott vara en rent inre angelägenhet för den mureriska organisationen och intet ha med politik att skaffa! Icke desto mindre omnämna skrivelsens undertecknare — frimurarebröderna C o r n e a u och general P e i g n é — kongressens mål i följande ord: "Det gäller att förbereda Europas Förenta Stater, att skapa en övernationell auktoritet, som har lösandet av differenserna mellan folken som mål; frimureriet skall vara propaganda-agenten för denna fredsidé och för dessa tankar på allmän lycka, för folkförbundet". ("Compte rendu du Congrès des Nations alliées et neutres", 1917). Enligt Lebeys rapport skall folkförbundet säkerställa "en underlättad, normal, laglig och förpliktande praxis av internationell rätt", vilken "skall vara åtföljd av sådana sanktioner, att de på förhand skulle beröva envar modet, som icke respekterade dess ord".

Vid den nämnda frimurarekongressen för allierade och neutrala stater röstades under ordförandeskap av general Peigné, stormästare i "Storlogen av Frankrike", angående stadgarna för det blivande folkförbundet. Vi citera ur samma källa ("Compte rendu du Congrès...") följande artiklar:

"Artikel I: ... undertecknade länder ... besluta, att med varandra avsluta en politisk, ekonomisk och intellektuell Union under namn av 'Folkförbundet'.

— — —

Artikel VIII: Inom det internationella parlamentet skall den verkställande makten utövas av ett ministerium eller råd av nationerna, som uppbygges på grundval av varje lands representation genom en medlem. Dessa medlemmar utväljas genom det internationella parlamentet inom dess egen krets. Presidenten i folkens råd väljes av medlemmarna av parlamentet.

— — —

Artikel IX: Det internationella parlamentet skapar likaledes ur den egna kretsen — åter med en medlem per nation — en rättsmakt, vilken utgör en slags internationell domstol, inför vilken den nationella ordningens alla stridigheter bland folken framläggas.

— — —

Artikel XII: Det internationella parlamentet skall själv välja platsen för sina sammanträden, en stad, vilken skall vara världens huvudstad och vars område skall vara internationaliserat.

— — —."

Alla kommentarer äro överflödiga, då folkförbundets statuter, sådana de nedskrivits i Versailles-fördraget, äro avfattade i nära nog samma ord som den nämnda frimurarekongressens önskningar, med undantag för några mildrade artiklar som omredigerades på förslag av brodern Léon Bourgeois såsom "ännu för tidiga". Franska Stororientens konvent uttalade sig 1917 i samma anda som kongressen: "Stororientens av Frankrike generalförsamling uppfordrar sina medlemmar till en kraftig och outtröttlig aktion ... för allmän avrustning och upprättandet av en internationell domstol, utrustad med erforderliga sanktioner för upprätthållande av freden under frihetens och rättens oinskränkta egid" ("Le Temps", 24 sept. 1917).

För att avrunda bilden må slutligen refereras beslutet av socialdemokratiska partiets kongress i Bordeaux (6—10 okt. 1917), vari fordrades "förverkligandet av åtgärderna till förberedande av folkförbundet för en politik, befriad från imperialism". ("Humanité", 12 okt. 1917).

Det må i sammanhanget bemärkas, att 1914 ett upprop från kommittén för "Det Europeiska Statsförbundet" utsändes från Holland, vari bl. a. yttrades: "Tiden är mogen för allmän insikt därom, att ett starkare ekonomiskt och rättsligt förbund av staterna ligger i alla nationers utan undantag intresse och att i synnerhet för det nuvarande Europa en intimare sammanslutning till ett statsförbund eller en förbundsstat å grundval av likaberättigande och självständighet för alla medlemmarna är en trängande nödvändighet och därför genom den offentliga meningen med all kraft måste befordras".

Förbundsbladet "Alpina", centralorgan för Schweiz' logeförbund, avtryckte den 15 dec. 1914 uppropet med följande anmärkning: "Ändamålet med införandet är att föranleda många schweiziska bröder till denna anmälan och kungörelsen därav". Det internationella frimureriets trådar började således genast vid krigets början att spinnas för upprättandet av folkförbundet såsom ett frimuraremål.

Sammanhangen ligga alltså numera fullt klara. *F.*

Roms intåg i Germanien

Ur Ludendorffs »Am Heiligen Quell Deutscher Kraft» återge vi ovanstående bild, illustrerande det forna Preussens »omvändelse» till Roms »allena saliggörande lära». De som ej ville låta omvända sig brändes å bål — och alla kvarlevor från tidigare, ariskt-kristna religion utrotades med helig iver. Bilden har sin aktualitet med hänsyn till den nu tagna »nyhedniska» striden för tyska folkets befrielse ur de romerska kyrkofurstarnas andliga tyranni.

Folkens verklige fiende

"Antijudiska ligan" hade under maj möte i Nürnberg i närvaro av ledande personer inom den nationalsocialistiska rörelsen, representanter för armén och myndigheterna. Anföranden höllos av frankenledaren Julius Streicher och franske författaren, krigsinvaliden Jean Boisell.

Streicher yttrade i sitt tal, att "den verklige fienden är den evige juden, som icke har något fädernesland men har guldet till Gud". Vänd till den franske frontsoldaten förklarade han: "Vår gäst kan taga med sig den vissheten till sitt land: "Tyskland vill fred".

Boisell hälsade de närvarande med de orden: "Jag har kommit till eder såsom fransman, såsom frontkämpe och krigsinvalid för att avslöja fienden, vår och eder fiende: Alljuda! Vi ha i fyra och ett halvt år kämpat i fält, men till slut var det vi alla som blevo lurade. Då kriget aldrig fördes för något ädelt ändamål har det visat sig som ett oerhört nederlag för hela världen".

*

Judendom och romersk katolicism

Den i Budapest utkommande "Pester Lloyd" återger följande meddelande ur en av de ledande Paristidningarna, vilket intressant belyser förhållandet mellan nutida judendom och romersk katolicism:

"Pius XI hade, medan han ännu levde i Milano, slutit en innerlig vänskap med därvarande rabbinen Alexander Fano, som nu avlidit i en ålder av 88 år. Nuvarande påven var då ledare för ett historiskt bibliotek i Milano och trädde i förbindelse med den högt bildade rabbinen Fano, till en början som hans lärjunge i hebreiska språket och senare som medarbetare i hans studier. Närhelst Alexander Fano kom till Rom blev han mottagen av påven under största ärebetygelser. Att den judiske lärde även innehade de högsta italienska ordnar och utmärkelser, må blott i förbigående nämnas, ty han stod såsom människa, vetenskapsman och präst oerhört högt i ära samt åtnjöt alla ledande personers i Italien aktning."

Samförståndet mellan Juda och Rom synes i vår tid vara fullkomligt.

———

Italiensk korporativism

Det land i Europa, vilket i vår tid först bekänt sig till det korporativa systemet, är som bekant Italien. Ehuru vi på viktiga punkter, särskilt beträffande religions- och rasfrågorna samt utrikespolitiken icke kunna gilla den Mussolinska fascismens ståndpunkt, anse vi det likväl vara av intresse att känna dess principer för den sociala frågans lösning.

Den sociala frågan fördes i det fascistiska Italien till lösning genom lagen av 3 april 1926 om arbetsförhållandenas juridiska grunder samt arbetslagen "Carta del Lavore" av 21 april 1927. Dessa antagna lagar avse främst följande punkter: 1) statens juridiska erkännande av arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer samt de fria yrkenas sammanslutningar, vilka åsyftade att försvara de respektive yrkeskategoriernas intressen samt att uppställa kollektiva arbetsavtal, obligatoriskt gällande för medlemmarna av kategorierna i fråga; 2) den juridiska likställigheten mellan arbetsgivarnas och arbetarnas organisationer; 3) bildande av en arbetsdomstol för att lösa såväl kollektiva som individuella arbetstvister; 4) förbud för strejker och lockouter, vilka jämställas med straffbara handlingar.

Härigenom erkändes från den italienska statens sida för varje yrkeskategori endast ett enda syndikat, vilket åtnjuter följande rättigheter: uteslutanderätt att försvara hela kategoriens intressen; uteslutanderätt att genom avtal reglera arbetsförhållandena för alla kategoriens medlemmar; rätt att fastställa föreningsavgifter; rätt att utnämna yrkeskategoriernas representanter i de olika institutioner, där den bör vara representerad; samt slutligen den senare tillagda rätten att för fascismens Stora Råd föreslå kandidater till deputeradekammaren.

Som motprestation för denna statligt erkända maktställning har syndikatet att fullgöra en del villkor, av vilka de viktigaste äro: det skall ha ett antal inskrivna medlemmar, uppgående till minst 10 procent av arbetarna inom yrkeskategorien, om det gäller en fackförening, eller ett antal arbetsgivare, som sysselsätta minst 10 procent av arbetarna inom kategorien; ett socialt aktionsprogram (moraliskt och ekonomiskt beskydd, understöd, yrkesundervisning samt uppfostran i moralisk och nationell anda); samt slutligen erkänd skicklighet hos ledarna.

Svensk Zonta

Kosmopoliterna äro febrilt verksamma för hävdande av sin vacklande position i samhället, varvid även det kvinnliga könets resurser anlitas. Ständigt presenteras nya internationella sammanslutningar och klubbar för "frihet", "humanitet", "gedigenhet i affärer" etc. — och de enligt Talmud "själlösa" gojim äro alltid färdiga att hoppa på sista judiska modeföreteelsen inom ideologien.

Senast ha vi lyckliggjorts med en ny frimurerisk kvinnoklubb, "Zonta" — en pendant till manklubben Rotary, med speciell uppgift "att skapa bättre arbetsförhållanden i affärsvärlden". En av Zonta-rörelsens spetskoryféer, miss Edith Fisher från United States, har just hedrat Norden med ett besök, varvid konstituerats "zontor" i Stockholm, Köpenhamn, Helsingfors och Oslo. Miss Fisher berättade, att Zonta är en syster till Rotary och härstammar i likhet med denna sin förebild från Amerika. Namnet kommer från Siouxindianerna och betyder på svenska — förtroendefull.

Miss Fisher är också full av förtroende och tillförsikt. I U. S. A. och Kanada har hon redan 110 zontor färdigbildade med sammanlagt 3,300 medlemmar. Vidare finnas zontor i Tyskland, Tjekoslovakien och Ungern.

I likhet med broder Rotary sammanträder Zonta en gång i månaden — men på en annan dag är Rotary, och liksom hos Rotary få medlemmar ej utan giltigt förfall utebli från sammanträden. — Så långt den förtroendefulla miss Fisher! Alldeles bortsett från den löjliga förklädnaden har denna nyaste "kvinnorörelse" till syfte: att engagera tongivande kvinnor å samhällets skilda verksamhetsområden till aktiva propagandister för den judisk-frimureriska internationalistiska ideologien.

*

Skräcken för »Stürmer»

"Jüdische Zeitung" i London offentliggör följande rapport från Tyskland:

"Meddelandet om att Der Stürmer skall öppna en filial i Frankfurt har framkallat stor fruktan bland Frankfurts judar. Frankfurt besitter den näst största judiska församlingen i Tyskland. 1932 hade det en judisk befolkning å 26,000. Under de två sista åren har detta tal sjunkit, och under 1934 räknades endast 3,477 judiska familjer. Å andra sidan tjänstgör Frankfurt som tillflyktsort för judar från de mindre provinsstäderna, isynnerhet sådana judar, vilka ej längre kunna fördraga förföljelsen genom nazistregeringen och som vilja bege sig till en större stad. Antalet dylika judiska invandrare till Frankfurt uppgick 1934 till 1,700. Frankfurt är därför det viktigaste judiska centrum i Tyskland näst Berlin."

Julius Streichers berömda tidskrift "Der Stürmer", som visar juden sådan han i verkligheten är, är ett av de vapen i motståndarens hand som världsjudendomen mest fruktar. Där "Der Stürmer" arbetar förlorar den vandrande juden efterhand sitt fotfäste — och försvinner. Frankfurtjudarnas skräck inför den beramade Stürmer-filialen i staden numro 2 i Tyskland är alltså förståelig.

*

Kampfonden

Nationens upplysningskamp för svenska folkets befrielse ur jude-, frimurare- och finansherraväldet ställer krav på ekonomisk medverkan från själsfrändernas sida.

Under den gångna månaden ha följande bidrag till *kampfonden* influtit:

T. G.	kr. 5:—
Grevinnan U. v. A. Bettna ..	„ 2:—
P—e	„ 5:—
Nationens vän	„ 50:—
Intresserad	„ 3:—
F. C—n.	„ 10:—
Anhängare av ett fritt Sverige	„ 6:—
	S:ma kr. 81:—

Vårt tack till givarna!

Insamlingen fortgår. Bidrag sändas till: *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 JUNI 1935

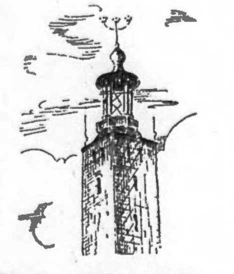

Vida Världen

Fria Ordets Väktare

När Chefredaktör Leonard Ljunglund i Allehanda på sin tid utsågs till President i Publicistklubben, gingo stridens vågor höga. Det var tydligt, att han ur Brödraskapens synpunkt ej helt fyllde måttet och att valet i viss grad skedde emot deras vilja, genom inblandning av

obehöriga. — Sådant händer ju trots allt ibland! Inom Hemliga Styresmännens krets tycktes man ej tillräckligt lita på hans benägenhet att "blint låta sig ledas", för att nu begagna den frimureriska terminologien.

Efterhand visade det sig också, att man begått en fatal försummelse genom att ej tillräckligt driva sin vilja och förhindra Herr Ljunglunds upphöjelse. Slutligen, när denne försyndade sig ända därhän att han dristade offentligt kritisera Israels barn och visa förståelse för det barbariska Tyskland under Hakkorset, såg man sig ingen annan råd än att — för räddande av Svenska Pressens Ära! — låta honom försvinna från Presidentposten. Den som härvid främst fick tjänstgöra som utfösare var ingen mindre än gamle vännen KO-ben Bonnier, Svenska folkets Själasörjare.

Efterträdare å posten blev som vi veta den Vise Ordens-Historiegrafen i Provinsiallogen i Kristianstad, Redaktören-Brodern av X Graden Carl Olof Emanuel Björck, Ledamot av Riksdagens Första Kammare M. M. En Sann och Äkta Konstgjord Jude alltså! Mot ett slikt val kunde ju intet parti ha något att invända. Broder Emanuel kunde också glädja sig åt en välvillig press och kunde utan svårighet ägna sig åt värvet att restaurera Svenska Pressens av företrädaren ramponerade Ära.

Broder Emanuel gör även sitt bästa som Väktare av det Fria Ordets traditioner från senaste århundradet. Så kunde vi nyligen se honom i Moralens namn uppträda mot från "otillbörligt finanshåll" på sistone yppad tendens att vilja inkräkta å pressfriheten. — Torsten Kreuger är tydligen ingen grata persona inom Brödrasfären! — Och senast vid stora debatten i Riksdagen om radion drog han tappert en lans för våra kära Finanshus, vilka Per Albins kommunikationsminister djärvts klandra för deras engagemang icke bara i Radion utan inom svensk monopolism överhuvud. — Vilken exempellös taktlöshet att draga ned Husen Wallenberg och Bonnier i en riksdagsdebatt!

"Jag har hört talas om att sådant förekommer i nassepressen" — så föllo Broder Emanuels vreda ord — "men att det skulle återges från statsrådsbänken, hade jag inte väntat. Vad har Herr Statsrådet för anledning härtill? Jag bestrider bestämt, att dessa hus skulle styra radion." Ja, så skall det låta från Parlamentets och Publicitetens Presidium! Israels barn visste vad de gjorde, när de placerade Broder Emanuel som spetskoryfé i sin Publicistklubb. En bättre Väktare om Ordets Frihet hade säkert ej kunnat uppletas i hela Frimurareprovinsen Sverige.

*

Kungliga Societeten roar sig

Demokratien sörjer ej bara för det enklare folkets förströelse genom anordnande då och då av pompösa festligheter med eller utan skönhetsdrottningar och prinsessor av skilda slag i tågen. Även Societeten med dess kräsnare smak förstår man att roa — vilket bland annat sker å de Kungliga Scenerna.

Sålunda har Kungliga Dramaten under senare åren bjudit på en rad lustspel till Societetens förnöjelse. Det skall blott erinras om bolsjevikkoryfén juden Tollers "Hoppla Vi Lever", "Guds Gröna Ängar", "Logen Ädelstjärnan" och nu senast "Ledaren" — allt i den kosmopolitiska genren. Att Societetens Damer och Herrar älska genren, är ju nogsamt känt. I all synnerhet måste "Ledaren", ett enklare gyckel med den i Hakkorsets tecken hotande diktaturen vara i dess smak. Man söker inbilla sig att antisemitismens fara ej är någon verklighet — att den bara förtjänar att skrattas åt.

Dock, skrattar bäst som skrattar sist!

*

Konkurrensen om Guldkalvens nåd

Det ingår i den imperialistiska judendomens taktik att ha sina försänkningar i alla partier, om ock dess huvudaktion brukar förläggas till den eller de politiska fraktioner som dominera statslivet. Att det rådande demokratiska systemets partier tävla om Egendomsfolkets nåd, är alltså naturligt. Ty den som går till val med största krigskassan har i regel största chansen att utgå som segrare ur kampen om valmännens gunst.

En intressant illustration av sakförhållandet gav Stockholms Arbetarekommuns inför stockholmsvalet i mars utsända vädjan till huvudstadens judar att stödja det socialdemokratiska partiet såsom varande det enda vilket under rådande förhållanden mäktade skydda judarna i Sverige mot den antisemitiska faran. "Socialdemokratin, vars framtid lika väl som dess förflutna grundar sig på mellanfolkligt samarbete och alla människors likaberättigande oberoenda av ras, kön och nation, är — hette det i cirkuläret — det säkraste värnet mot antisemitismen. Genom bevarandet av en demokratisk ordning i stat och kommun under socialdemokratisk ledning garanteras bäst att i vårt land antisemitismens ruskiga företeelse aldrig skall få varaktigt inflytande."

Också i andra länder, där Juda behärskar det politiska livet, är konkurrensen partierna emellan om det judiska guldet stor, och på sina håll tyckas även judarna i socialdemokratien för närvarande se sitt stödjeparti framför andra. Så upplyser "Prager Mittag", att judiska partiet i Tschekoslovakien "för undvikande av röstsplittring" ingått valförbund med tschekoslovakiska socialdemokratiska partiet vid riksdagsvalen.

Det tschekoslovakiska judepartiets beslut att i valen träda tillbaka såsom partiorganisation för att helt lägga sin sak i socialdemokratiska partiets händer utgör ett nytt talande vittnesbörd om marxismens själsfrändskap och samhörighet med Juda.

*

Folkförbundets nya residens

Den i Genève bosatte judiske arkitekten Julius Flegenheimer har erhållit i uppdrag att bygga det planerade nya folkförbundspalatset. Inom judenheten konstateras naturligtvis med stor tillfredsställelse, att en rasfrände fått sig uppdraget anförtrott.

Ljus över Världen!

Striden mellan Sanningen och Lögnen om herraväldet i världen går mot sitt avgörande. Bland tecknen härpå är även det av Israel till undergång dömda Tysklands nationella återuppståelse.

I tvenne långa år har Världsjudendomen genom ett sataniskt lögnfälttåg

hetsat folken mot det nya Tyskland, sökt bringa det till utsvältning genom bojkott, inringa och påtvinga det ett nytt förintande krig. Dock förgäves. Hittills har det lyckats Hitler att undgå fällorna som lades ut för honom. Och folkens sunda instinkt läto dem ana, att det nu gällde icke blott det germanska Tysklands utan alla folks tillvaro. Gentemot den ariske kämpens Sanningsfackla är Alljudas lögn- och krigshets dömd att förlora!

*

Världsherraväldet hotas

Den nya upplysningen hotar själva den Kapitalistiska Världsordningen — denna ordning, som skulle frälsa mänskligheten från alla bekymmer och förverkliga det Tusenåriga Riket under Utvalda Folkets ledning. För de Styrande och Mäktiga i världen ges nu ej heller mera än en fara: Hakkorset, som korsar alla deras beräkningar. Mot detta kors vänder sig all deras vrede, och de uppbåda folken till kamp däremot.

Men folken vägra att följa sina ledares paroller, då de förstå att dessa varit förrädare — de söka sig nya ledare. De börja få klart för sig svindeln med Juden som mänsklighetens Förlossare.

I går hade denne hela jordklotet fast i sina händer, så att varje tanke på att vilja rubba hans äganderätt tycktes utesluten. Men i dag måste Ahasverus spänna sina krafter till det yttersta för att förhindra, att klotet glider honom ur händerna. — Och i morgon räcka ej längre hans krafter till att bevara härligheten.

*

Engelsk aristokrati

Judendomens och frimureriets makt i England är synnerligen stor — berättar en initierad iakttagare från London. Judarna (300,000) och frimurarna (med Irland 470,000) utöva det avgörande inflytandet inom engelskt politiskt, ekonomiskt och sällskaps-liv. I den högsta aristokratien dominerar det judiska elementet.

Triumferande skriver den i London utkommande judiska tidningen "Jewish World" med anledning av judinnan Claude Marks' (född Hoffnung) giftermål med markisen of Winchester följande: "Genom giftermålet med markis of Winchester, förste markisen i England, har mrs Claude Marks bidragit till att understödja den redan betydande förjudningen bland de engelska pärerna". — Förjudandet av aristokratien har ju överallt varit ett av de huvudmedel Juda betjänat sig av vid folkens erövring — och adeln är numera även överallt judaiserad och nationellt inkapabel.

Såsom betecknande för judendomens ställning inom engelskt sällskapsliv kan nämnas, att lord och lady Reading (riktiga namnet: Isaac) mottagits av konungen och drottningen vid deras besök i Sandringham. De voro även gäster vid den måltid prinsen av Wales gav i S:t James Palace. Lord Reading-Isaac utnämndes före årsskiftet till "Lord Warden of the Cinque Ports", en urgammal mycket hög engelsk värdighet, som nuvarande konungen innehade såsom prince of Wales.

Drottning Mary av England bevistade för en tid sedan en teatertillställning i London, i vilken den ur Tyskland emigrerade judiska filmskådespelerskan Elisabeth Bergner spelade huvudrollen. Efter föreställningen mottog drottningen judinnan i personlig audiens. — Engelska ariska skådespelerskor visar man ej en sådan storartad uppmärksamhet!

Prinsen of Wales gjorde nyligen i flygmaskin ett besök hos baron Lionel de Rothschild i Exburne House, varvid han lät fotografera sig tillsamman med juden och hans judiska gemål.

Så är det i det "fria England"!

*

Försvinnande hjältar

Folken ha börjat tröttna på hjältegestalterna under Israels hägn och söka sig nya. Så är det inte bara i Tyskland utan överallt i världen. Demokratiens heroiserade kämpar krympa samman till dvärgfigurer.

I dystra tonfall hördes nyss våra svenska tidningar referera ett yttrande av den "nyhedniske" dr. Grause i Berlins Sportpalats: "Om judarna framställa konung David som en hjälte, så lämnar detta oss oberörda. För oss tyskar finnes det endast tyska hjältar". — Vilket hädiskt tal! Man förstår vreden i Demokratiens organ över en sådan "hedendom", som kan drista röra vid den helige kung Davids hjältegloria. Men hur vore det, om man också i Sverige började litet mera intressera sig för det egna folkets hjältar i stället för Israels barns?

Frågan är ju både hädisk och hednisk, men den förtjänar likaväl att begrundas.

*

Frimurarväldet i Frankrike

En av ledarna för den antifrimureriska kampen i Frankrike, dr. *Cousin*, som startat "Unionen mot frimurarna" i Paris, har för en intervjuare från Dagens Nyheter uttalat sig om det franska frimureriet.

"Om det finns frimurare i parlamentet — svarade dr. Cousin på intervjuarens oskuldsfulla fråga — de ha majoritet i kammaren, icke mindre än tre grupper: en 'Association fraternelle" under Jammy Schmidt, deputerad för Oise och broder av 33:e graden, en 'Fraternelle de défense de l'ecole Laique', en 'Ligue des Droits de l'homme'. I senaten äro de ännu starkare, åtminstone två tredjedelar av församlingen. Kommer så alla som ej nominellt höra dit men som tala i logerna, såsom t. ex. Herriot.

Våra anklagelsepunkter mot frimurarna! Den första: de blanda sig för mycket i fransk politik och ha för sin räkning lagt beslag på administrationen — utanför frimureriet ingen karriär, intet avancemang, det är frimurarbrödernas republik. (Jfr förhållandena i Sverige!) Den andra: de äro antikatolska, antireligiösa, mot moralen och 'Fria skolan'. Den tredje: de äro profitörer och inblandade i alla dessa finansskandaler. Den fjärde: de äro rent destruktiva, mura inte upp något, riva bara ner.

En makt, en hemlighetsfull makt som terroriserar Frankrike ... Man måste nog räkna med 400,000 bröder, mer eller mindre hemliga. Överallt ha de nästlat sig in, i 'Fria tanken' och Rotaryklubben, i Lekmannaungdomen och Folkuniversiteten; ja, jag kan hålla på en god stund och räkna upp alla frimurareföretagen. Överallt ha de sina grupper; det finns en bland journalisterna — vill ni se en förteckning på dem, ni ser själv hur lång den är. Det finns en för sockerbagarna, varje yrke har sin, en brödragrupp bland filmens män, en sportgrupp etc.

Det finnes en diktatur i Frankrike, det är frimurarnas diktatur. Det finnes något fast och stabilt i denna tredje republik — det är frimureriet. Jag kan säga eder: jag vet läkare som aldrig satt sin fot i en loge och vilkas hustrur gå i mässan och barn i Fria skolan — men i hemlighet och utan att någon anar det äro de frimurare.

'Vi äro icke sekreta, bara diskreta', säger deras Jammy Schmidt. Det är ej sant, de äro sekreta, ett hemligt sällskap, som sådant förbjudet i franska lagen. Xavier Vallat, deputeraden, har begärt deras upplösning och vill interpellera — men interpellationen kommer aldrig upp. Jag har just till inrikesministern med anmälan skickat denna deras veckobulletin som är hemlig — i trots av den franska lagen. Vi skola icke förtröttas att avslöja dem; det är första punkten på vårt arbetsprogram. Den andra är: ta upp valkampanjen mot dem! Det som ni i utlandet kallar den franska korruptionen, det är ingenting annat än detta frimureri".

*

Klasslösa Samhället

Ett av dragplåstren i den proletariska förkunnelsen var löftet om klassernas avskaffande, så att "Frihetens Jämlikhetens Broderskapets" evangelium måtte kunna förverkligas. Såsom det nya ideallandet presenterades det från Tyranner befriade Ryssland — Proletärernas Paradis.

Men världsrevolutionen blev ej så lätt att förverkliga som man tänkt sig. Folken satte sig till motvärn, vägrade att anamma Lycksaligheten. Och efterhand spred sig kunskapen om verkliga tillståndet i Paradiset till den övriga världen, trots alla försök från Brödraskapens sida att dölja sanningen.

Så intyga i dag samstämmiga vittnare, att det alltjämt existerar klasskillnad i Paradiset, änskönt den gamla överklassen så grundligt som möjligt utrotats. Man finner där i dag huvudsakligen två klasser: den härskande *judiska Överklassen* och den förslavade *ryska Underklassen*. Överklassen regerar framför allt genom sin kära Tjeka och Röda Arméns elittrupper, som i regel göra processen kort med tredskande underklassare.

Ja, så var det med det Klasslösa Samhället!

*

Mexiko vaknar

Enligt "Jüdische Tageszeitung" i London hotas judarna i staden Hermosillo i provinsen Sonora, Mexiko, genom de antisemitiska affärsmännen med tvångsutvisning, om de ej av fri vilja lämna staden. "Den tilltagande konkurrensen från judiska affärsmän framkallar en betydande antisemitisk agitation, vilken understödes av ledaren för stadens handelskammare, i det att man pålägger de judiska firmorna höjda skatter. De judiska köpmännen erfara nu bojkotten från alla sidor och de bli sannolikt på grund av det ekonomiska trycket tvungna att lämna staden."

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (276) MÅNDAGEN DEN 1 JULI 1935 ÅRG. 11

Svensk Ande

återuppvakne till nytt liv

Under inflytande av i dunklet verkande internationella makter har den svenska anden, vilken genom släktled gestaltats av blodet, arbetet och livet i detta land, bragts i en giftnarkos, där dödsspöket redan skymtar. Dessa främmande, folkfientliga makter, som gemensamt gjort våld å vår ande, äro framförallt judendomen och dess legotrupper inom storfinans, frimureri, bolsjevism och kyrka. Omsorgsfullt beslöjade och hycklande vänskaplig omtanke smögo de sig på folket och skötte sitt spel så skickligt, att de efterhand kunde etablera sig såsom hemliga härskare och ännu i dag till sitt väsen icke genomskådats.

Besjälade av lågande hat mot den kulturskapande nordiska rasen, gingo dessa för judendomens världsherravälde kämpande internationaler löst mot den ande som i årtusenden härskat i svenskt land. Den förföljdes och jagades i alla väderstreck och fångades slutligen i en giftpsykos, som skenbart bragte den om livet. Allt som hade samband med svenskheten utplånades; man gjorde våld å vår nationella egenart och vår helgedom, förledde oss att till och med förneka oss själva, att tanklöst avskära den tråd som länkar ett folks förflutna med nuet och framtiden. Och i stället för vår egen ande, som man rövade, bjöd man oss anamma en främmande ande, judeanden, och inficierade oss med falska judiska idéer, kosmopolitism och partisinne.

Sveriges folk var blivet ett rov åt främlingar — andligt och materiellt ett lydfolk under Juda. Och de som skolat skydda mot ett dylikt öde läto förleda sig att spela förrädareroll. Vi tänka och handla icke längre svenskt utan under inflytande av den judiska anden, vilken möter oss i statsmän, politiker, press, litteratur, radio, konst etc. — allt behärskat av Juda. Vi känna oss icke längre hemma i eget land, där atmosfären är oss främmande. Kontakten har förlorats med de livgivande källsprång, varur den svenska folksjälen sedan hedenhös hämtat sin näring. De höga nordiska ideal, som vägledde förfädren, äro som förflyktigade. I stället dyrka vi den judiska Guldkalven och Jaget, obekymrade om framtiden. Den enskildes, kastens, partiets intressen är allt — fosterlandet, den egna nationen intet.

Judeandens seger har fört land och folk till undergångens brant. I verkligheten erbjuda sig endast tvenne alternativ: antingen judeherraväldets fullkomnande under öppen diktatur och svenskandens död eller den svenska andens uppvaknande till nytt liv, nationellt återuppstående samt avlägsnande av alla de krafter ur samhället, vilka avsiktligt arbeta på landets och folkets ofärd. Sistnämnda alternativ är vad vi nu måste inrikta oss på. Vi måste dock först göra upp räkningen med oss själva och låta den sanna broderskapstanken komma till sin rätt, denna vilken i dag formulerats i orden: "Allmännytta framför egennytta". I den andan skola våra tankar, ord och gärningar gå, om en bättre tid skall randas och ett lyckligare Sverige komma, där folkgemenskap och nationell solidaritet råda.

Vägen till målet är lång. Väl bekänna sig alltflera till folkgemenskapens idé, men det stannar oftast vid läpparnas bekännelse. I gärningarna fortlever judeanden, dess kosmopolitism och partianda. Här fordras en radikal förändring i vårt inre, som ställer Jaget och partiet åt sidan och ger idén hela makten. Intet stort vinnes utan offer och alla måste deltaga i offret å den gemensamma välfärdens altare. När revolutionen inom oss själva genomförts — är stunden inne för svenskandens uppvaknande till nytt liv och Sveriges nationella återuppstående.

Finlands politiska orientering

Uttalande av Y. W. Jalander, Helsingfors

I.

De nordiska staternas orientering till-drager sig en allt större uppmärksamhet inom Europas politiska kretsar. Av speciellt intresse för oss svenskar är härvid Finlands, vårt östra grannlands inställning med hänsyn till landets betydelsefulla roll som Västerlandets nordligaste buffertstat gentemot den judiska imperialismens i det bolsjeviserade Rysslands gestalt förda revolutionära fälttåg mot den övriga världen. Brytes barriären mot det röda väldet i norr, ha vi i Sverige den röda stormfloden inpå oss.

För att erhålla närmare kännedom om den på nationellt håll i Finland rådande uppfattningen angående landets politiska orientering hava vi utbett oss ett ytt-

(Forts. å sid. 7.)

Fredsslut Juda-Rom

till folkförtryckets förevigande

Ännu för några år sedan kunde man iakttaga hur katolska kyrkan och frimureriet förde bitttra fejder med varandra. Men med uppkomsten av folkliga, rasbetonade rörelser i världen uppstod en fara för de fientliga bröderna, vilken — om den ej avvärjdes — måste leda till bägges förintelse. Därför blev den 28 juni 1928 stridsyxan begravd i Aachen. Jesuiter och frimurare räckte varandra händerna.

Jesuiten eftersträvade världsherraväldet för kyrkan och frimuraren för judarna. De "konkurrerade" med varandra. När nationalsocialismen höjde huvudet i Tyskland, anade de kraften och makten hos denna nya lära, som ej hämtade sin näring från främmande länder och hjärnor utan ur det egna blodet och den tyska hemjorden. De kände, att en världsåskådning med sina rötter i det egna folkets blod och jord måste förläna detta folk oanade krafter. Petri klippor och Salomos "symboliska" tempel började vackla, så att de tvungos att ömsesidigt stödja varandra.

Den 28 juni 1928 sammanträffade i Aachen den tidigare katolske stridskämpen mot frimureriet, jesuitpater Gruber med frimurarebröderna Eugen Lennhoff, redaktör för "Wiener Freimaurerzeitung", Ossian Lang, en ledande frimurare från Amerika, samt Kurt Feichel från Wien. Tyvärr underläto dessa herrar att offentliggöra ordalydelsen av sin föreningsakt. Man har blott att konstatera slutet å deras kamp. Några katolska medkämpar upprördes över pater Grubers uppträdande efter 28 juni 1928. Då de ej kände de inre sammanhangen och nödvändigheten av denna fred för kyrkans vidmakthållande, förebrådde de Gruber förräderi. *Före* 1928 erkände denne de judiska världshärskarplanerna och Sions Vises protokolls äkthet, det judiska herraväldet i logerna och dessas samhörighet över hela världen. *Efter* 1928 var allt detta ej mera sanning för jesuitpater Gruber. Kyrkan hade, för att möta den hotande faran, enat sig med judendomen och frimureriet. Och sedan denna tid bekämpa de *gemensamt* nationalsocialismen.

Rom och Juda stå på e n front gentemot Tyskland och den i nationalsocialismens anda uppvaknande folkvärlden:

Den 28 juni: mordet i Serajewo!

Den 28 juni: ärelös fred i Versailles!

Den 28 juni: fredsslut mellan Rom och Juda!

Betecknande för de båda folkfiendernas, Judas och Roms, kampmoral äro de *eder*, varmed de binda sina proselyter. Vad frimureriet beträffar, hava vi redan tidigare haft tillfälle beröra saken; men det finnes anledning att i sammanhanget ånyo erinra därom, särskilt med hänsyn till den avslutade freden mellan konkurrenterna Juda och Rom, där frimurare- och jesuitbrödraskapen spela under samma täcke gentemot folkuppvaknandets krafter i alla länder.

Frimurareeder

Den ed, frimurarelärlingen har att begå, lydde:

"Jag lovar och svär, vid alla världars allrahögsta byggmästares namn, att jag aldrig skall avslöja frimurarebrödernas hemligheter, tecken, grepp, ord, läror och bruk, och därom iakttaga evig tystnad. Jag lovar och svär, vid Gud, att jag vare sig med penna, tecken, ord eller åtbörder skall förråda något därav, icke heller skriva, rista i sten eller metall eller låta trycka något, vare sig av det som hittills anförtrotts mig eller som i framtiden kan bliva mig bekant. Jag förbinder mig därtill vid det straff, jag underkastar mig, om jag ej håller mitt ord, nämligen att man med glödande järn bränner av mina läppar, hugger av handen, sliter ut tungan, skär av strupen och slutligen hänger upp min kropp i en av frimurarebrödernas loger under pågående arbete och upptagandet av en ny broder till skam för min otrohet och till de övrigas skräck, och därefter förbränner den och strör ut askan i luften, på det att icke ett spår må bliva övrigt från minnet av mitt förräderi. Så sant mig Gud hjälpe och Hans heliga evangelium."

Johannes-mästarens ed har enligt broder Robert Fischers mästare-katekes ("Handschrift für Bruder Freimaurer", Verlag des Vereins deutscher Freimaurer, Leipzig 1924) följande lydelse:

"Jag svär högtidligt och uppriktigt, av fri vilja, i närvaro av den Allsmäktige Guden och denna mycket ärevördiga, den Helige Johannes ägnade Loge, att jag vill hemlighålla och fördölja mästare-murarens kunskaper och aldrig meddela åt en gesäll eller meddela en gesälls kunskaper åt en upptagen lärling samt överhuvud icke något åt den övriga världen...

Jag svär vidare, att jag vill utföra

(Forts. å sid. 4.)

Statlig auktoritet

Första förutsättningen för en sund utveckling i samhället är, att statsledning och folkrepresentation motsvara sitt ändamål till landets och folkets båtnad. Sker avvikande från denna linje, antingen statsmakten urartar till ett redskap för ovidkommande intressen eller till ett självändamål, leder detta till nationell upplösning. Ett tillstånd av dylik upplösning bevittna vi i dag i vårt land, där statsmaktens auktoritet spolierats.

Enligt författningen skall enda rättesnöret för den svenska statsledningen vara omtanken om nationens väl. Statschefen skall vid fullgörandet av sitt höga värv stå obunden av enskilda eller gruppintressen. I enlighet härmed äger landets konung icke låna sitt särskilda stöd åt enskilda näringsföretag eller att befordra hemliga sammanslutningar, vilkas art och mål äro okända för folket i dess helhet. I synnerhet måste hinder härför anses föreligga beträffande en organisation såsom den internationella frimurareorden. Sedan mer än ett århundrade intaga emellertid Sveriges konungar ställningen såsom Salomos Vikarie och Beskyddare i nämnda ordens IX Provins, vadan de vid sidan av — eller över — den svenska författningen varit bundna av det judiskt-frimureriska brödraskapets lagväsen.

I sitt stora tal å Stadion vid Engelbrektsjubileet betygade konung Gustav, att "sedan urminnes tider, i stort sett, mellan landets regenter och dess inbyggare rått ett synnerligen gott och tillitsfullt förhållande. I kärlek och förtroende har man å ömse sidor alltid arbetat på samma mål, fäderneslandets bästa och dess sanna väl. Jag har nu i snart 28 år utövat mina plikter som landets konung och mitt valspråk 'Med folket för fosterlandet' har jag sökt göra till rättesnöre för alla mina handlingar". — Hur kommer det sig då, att tillståndet i landet i dag är som det är? Att ett främmande folk, Judafolket, här kunnat beredas en hemlig härskarställning och lägga under sig svenska medborgares ägodelar? Att samma främlingsfolk genom lögnpropaganda och förvillande, falska idéer och läror kunnat andligen förgifta vårt folk? Att ett statsfientligt politiskt parti i främmande makts sold, Moskvakommunisterna, legaliserats med representationsrätt i Sveriges riksdag? — Ha Regeringsformens bestämmelser att Konungen skall "rätt och sanning styrka och befordra" (par. 16), "till statsråd utnämna kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade svenske medborgare av rena evangeliska läran" (par. 4), och "vid alla befordringar endast fästa avseende vid sökandens förtjänst och skicklighet" (par. 28) — ha dessa bestämmelser i praktiken följts?

Beträffande statsmakten numro två: "Riksdagen liksom Konungen med sitt råd kan icke fullfölja något högre syfte än att främja folkets livsintressen — föllo konung Gustavs ord i talet i Storkyrkan vid riksdagsjubileet —. Utsedda genom i sann bemärkelse fria val, äro riksdagens ledamöter bundna endast av grundlagarnas föreskrifter och av sitt ideella ansvar inför riket och folket". Alla erkänna, att riksdagen icke kan fullfölja något högre syfte än "att främja folkets livsintressen". Men hur har den i vår tid fullföljt detta syfte? Formellt kunna kanske de val, varigenom riksdagsmännen väljas, gälla såsom "i sann bemärkelse fria" — men vilka är det som i verkligheten numera nominera riksdagsmän? Det är partierna, dessas ledare och finansiella "beskyddare". Partiledarna avgöra vilka som skola erhålla en sådan placering å kandidatlistorna, att de ha utsikter att bli valda. Det "väljande folkets" funktion inskränkes realiter till att inrösta partiledningarnas på förhand utsedda kandidater, d. v. s. personer, som ur parlamentarisk synpunkt befunnits hålla måttet.

Dessa väljande partier äro intet uttryck för svenska folkets vilja eller behov av representation. De äro uteslutande en skapelse av den internationella judiska storfinansen, vilken efter grundsatsen "Söndra och härska!" organiserat en folklig skenrepresentation, varigenom den dels borteliminerat den verkliga representationen och dels förskaffat sig ett verksamt kamporgan för sina intressen inom svenska staten. Sedan lång tid har vår "folkrepresentations" verksamhet dikterats av den "idépartierna" och dagspressen behärskande judiska storfinansen. Bakom "demokratiens" partitoppar finna vi Juda såsom finansiell "beskyddare" och "rådgivare" — och i bottnen finna vi samma Juda såsom "opinionsbildare" bland massorna. När trycket underifrån sättes an till förmån för vissa "folkliga reformkrav", erbjuder det således ingen svårighet att i topparna vinna gehör därför. I realiteten avsågo städse dessa "reformkrav" befordrandet av inkräktarnas, d. v. s. judarnas intressen i Sverige, ehuru de föregåvos åsyfta svenska folkets väl.

Detta tillstånd kan ej fortfara, om land och folk skola bestå. Med avseende å statschefen måste en ny ordning införas, som skyddar svenskheten mot främmande tendenser. Sveriges statschef måste helt kunna känna gemensamt med sitt folk, vilket endast är möjligt då han av blod och härstamning tillhör folket. Hittillsvarande internationalism inom regerande dynastier och aristokratier har sin dryga andel i skulden för vår tids nationella urartning. Den internationella dynastiska och aristokratiska kretsarna, som funnit ett intimt samröre med judendomen lämpligt, sakna reelt underlag hos folken och äro inkompetenta att i fortsättningen vara bärare av nationernas ideal och viljeyttringar. Också denna internationalism måste bort! Ett svenskt statsöverhuvud skall vara hundraprocentig svensk till ras och härkomst och han skall endast äga äkta en kvinna, som uppfyller samma villkor. Detta med anledning av blodets och rasens avgörande betydelse för människans tänkesätt och handlande.

Den nuvarande judiska parti-parodien å folkrepresentation i vårt land måste skatta åt förgängelsen. Vid sidan av en restaurerad statsledning skall en representation å grundval av förefintliga lojala intressegrupper i samhället skapas, varigenom respektive yrkes- och intressegrupper beredas möjligheter att i statens ledning framföra sina synpunkter och önskemål samt medverka till en naturlig och rättvis reglering av skilda gruppintressen för den gemensamma välfärden. Genom denna s. k. "korporativa" organisation regleras även förhållandet mellan kapital och arbete på för samhället tillfredsställande sätt samt grundas en ordning, där den enskilde är underordnad den allmänna nyttosynpunkten och samvetslös kapitalistisk utsugning är bannlyst.

Svenska statsmaktens auktoritet måste återupprättas. Statsledning och folkrepresentation måste återgå till sina naturliga funktioner och i anpassning till samhällets nya struktur samt gjorda erfarenheter restaureras till landets och folkets fromma.

• Pressfronten •

Krisen inom partiväsendet

Dr. Adrian Molin har i ett uppmärksammat föredrag i Malmö berandlat krisen inom det nuvarande partiväsendet. *Nya Dagligt Allehanda* återger dr. M:s tämligen hänsynslösa kritik av partierna:

Liberalismen? Det har väl något att betyda, att i Ryssland blev den fullständigt fejad undan, i Italien regerar muraren, i Tyskland målaregesällen, och i Förenta Staterna stå väl snart de redo i kulissen, till höger eller vänster, vilka skola bära bort Roosevelt med den radikala borgerliga demokratien.

Socialismen? Socialismen *kommer att bli övergiven av sin egen ungdom.* Detta är till att börja med generationsväxelns lag. Och det är den nya hårda tidens, i vilken framför allt en fackföreningspolitiskt oskyddad ungdom står blottställd i konkurrensen. Man tror sig kunna spåra en avspegling härav redan i valet till Stockholms stadsfullmäktige, som med huvudstadens livligare rörelse bör vara i detta hänseende symptomatiskt. . . *Om ungdomen och mot kommunismen är det striden skall stå* under de för det svenska samhället avgörande år, som vi gå i möte.

Högern? Det första och för den senare högerpolitiken avgörande försummade tillfället var när vid 1906 års riksdag förstakammarmajoriteten fällde Karl Staaf, tog ledningen av rösträttsreformen, det liberala partiets hjärtesak, ur hans händer och därmed offrade "den nationella samlingens tanke".

Borgerskapet har i sina djupa led inga andra mål, ser inga andra uppgifter i livet än att tjäna pengar och må bra, det är i sista hand därför politiken blir bara en krass dragkamp mellan ekonomiska intressen och för resten frågor om teknik och metod. Och borgerskapet har ingen verklig motståndskraft mot den radikala socialdemokratien, därför att det har i detta livets väsentliga *inga andra ideal,* det är lika flackt materialistiskt betonat, och *det har ingen karaktär.*

Vad vill borgerskapet med det svenska folket? Att vi *haft* en uppgift i historien, det har man ju något sinne för, det hör till antikviteterna, som betalas bra både i kronor och dollars. Men vad skola vi svenskar vara till, nu och i framtiden, vilken uppgift ha vi bland folken? Lindman vill att disponenter och grosshandlare skola ha det bra och de som rösta med dem, det är hans patos, och Per Albin vill detsamma för fackföreningsfolkets del. Men sedan? Någonting bortom välmågan? Frågan studsar mot samma kompakta oförstående och förklingar i den svenska utrikespolitikens tomrum.

Vad kräver nutidens ungdom? Vad vill den förutom arbete och utkomst? Man kan svara med några enkla antiteser, mycket enkla, utan några anspråk på originalitet. Där det gamla frisinnet, då det varit som bäst, velat fostra massan i frihet till självstyrelse, kräver ungdomen illusionsfri auktoritet och disciplin; man är trött på diskussionerna, färdig med "det fria ordets" snack — man vill ha besked, vill ha någonting att hålla sig till, att lita till. Där "utvecklingen" gick på bredden i kvantitet och hamnade i ett flackt allt för alla, vill ungdomen ned på djupet i kvalitet. Där den äldre generationen redan i sin ungdom satte sig till rätta i en klyftig och skeptisk världslighet, billig nog efter all 1800-talets materiella välfägnad, där kräva de unga på nytt ideal att tro på, att kämpa för, ja, att *lida* för.

Ja, det finns ingen hjälp. det blir att översätta från tyskan, karaktäristiken ligger i *folkgemenskapens* idé — annars talade man här i landet redan för trettio år sedan om något, som man kallade "den nationella samlingen". Och menade, där man gjort meningen klar för sig, alldeles detsamma. — Nu ha människorna mognat för att anamma en predikan om nationell gemenskap ovanom klassmotsatserna och hinsidan den politiska demokratien — kanske med en liten reservation vid en allmän människokärlek, åt vilken de båda gångna årtusendena icke förmått sy riktigt passande och hållbara vardagskläder.

Lika visst som reformationen bestämde hela vår storhetstid, medan frihetstiden stod i det upplysta fritänkeriets tecken, lika visst som romantiken och göticismen betydde en mobilisering av ideella och nationella tillgångar, på vilka 1800-talets positiva arbete i vårt land byggt, lika visst kommer den tyska nazismens återsvall i vårt land, där dess bärande idéer legat för groning sedan snart en mansålder, att betyda en ny svensk kulturepok, idellt och socialt — om överhuvud vårt folk är mäktigt ny andlig växt. Men idéerna äro en sak, och de former, i vilka de segra, äro en annan. Som fälttecken för det nya Sverige kan vasakärven komma vårt hjärta närmare än hakkorset.

I åtskilligt av det sagda kan man ju instämma med dr. Molin. Egendomligt är dock, att han alldeles tyckes ha utelämnat den så betydelsefulla judefrågan, så när som på att han reserverat sig mot hakkorset till favör för vasakärven såsom fälttecken för den nya nationella rörelsen. Vadan detta? Varför denna ängslan för det urgamla nordiska ljuskorset? Den som intet har att dölja, bör ju ej behöva rädas detta kors, vars innebörd är kravet på ljus och sanning. Skulle det vara en eftergift för judarnas naturliga skräck för ljussymbolen, är en dylik eftergift från svensk sida högst omotiverad. Så visst som den frihetskamp det nu gäller främst är en kamp för Sveriges folks befrielse ur det judiska främlingsoket, måste judefrågan komma i förgrunden. Hakkorset är och skall vara den svenska frihetsrörelsens fälttecken!

»U. S. A. mot kaos»

Den amerikanska N. R. A:s förutvarande chef, general Hugh Johnsson, har i en artikel i "American Magazin" riktat ett skarpt angrepp mot president Roosevelt, vilken anklagas för att leda Amerika mot förvirring och kaos. General Johnssons sensationella yttrande stämmer väl med vår i föregående nummer framförda uppfattning angående Roosevelts "återuppbyggnadssystem", som i verkligheten intet annat är än ett förtäckt försök till införande av judiskt sovjetvälde i U. S. A., inledningen till ett dylikt. Frågan är emellertid, om icke utvecklingen redan hunnit för långt för att kunna hejdas. Man får ju hoppas, att så ej är fallet.

Antijudiskt standardverk

Den stora processen i Bern angående "Sions Vises Protokoll" är, såsom vi redan meddelat, avslutad i första instans. Juda hembar där — tack vare sina säregna juristiskt-moraliska metoder — segern, men det slutliga avgörandet är ännu icke fällt. Kampen går vidare tills detta betydelsefulla problem slutligt avgjorts inför ett fullt objektivt forum.

Den antijudiska sidans sakkunnige, överstelöjtnanten U. Fleischhauers till Berndomstolen ingivna yttrande utgör ett dokument av största betydelse och förtjänar som sådant uppmärksamhet överallt där kampen för den ariska mänsklighetens befrielse ur Judas ok föres. I detta till djupet gående verk tages ej endast ställning till "protokollen" utan till hela det judiska världsproblemet i sammanhang med det revolutionära undermineringsarbetet, den religiösa upplösningen, det ekonomiska eländet, befordrandet av politiskt kaos, sedernas utplånande och demoraliseringen av vår kultur — vilket allt här upprullas med stöd av juridiskt oantastligt, oomkullrunkligt bevismaterial.

Envar, som vill orientera sig angående de verkliga bakgrunderna till det judiska problemet, kan ej undgå att läsa detta standardverk, vilket hör hemma i varje antijudiskt bibliotek. Det är till en början utkommet endast på tyska språket, omfattar 416 sidor, är rikt illustrerat och betingar vid beställning hos förlaget — *U. Bodung-Verlag, Gartenstrasse 38, Erfurt* — ett pris av 6 riksmark.

Hemliga ordensväsendet i Tyskland

Det tyska nationalsocialistiska regeringsorganet "Völkischer Beobachter" konstaterar med tillfredsställelse, att Druiden-ordens tyska organisation på eget initiativ beslutat sin upplösning under förklaring, att den funnit detta steg nödvändigt med hänsyn till "det mäktiga återuppbyggnadsarbetet, vilket fordrar en samling av alla krafter i staten". V. B. fogar till sin kommentar över beslutet följande slutord:

"Den nationalsocialistiska staten förväntar, att också de andra hemliga ordensorganisationerna snarast komma till insikt om nödvändigheten av sin upplösning, på det att staten icke skall se sig tvungen att gå fram med statliga maktmedel".

Glöm ej

halvårsprenumeration

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Kurt Lindberg, Boktr.-A.-B., Sthlm. 1935.

Solidarisk kamp!

När vi för ett årtionde sedan upptogo striden för *ett svenskt Sverige,* stod det klart, att målet endast kunde nås genom Sanningens och Rättens placerande i högsätet i den härskande Lögnens och Orättfärdighetens ställe. Sanningen måste i hela dess vidd föreläggas folket — sedan, när detta folk vaknat ur giftsömnen, komme det av egen kraft att handla i sin välfärds intresse.

Redan Nationens första nummer hösten 1925 väckte oro inom folkfiendernas krets, vilka under falsk skepnad vilseförde och utplundrade vårt folk. Man hoppades på vår snara självdöd i brist på erforderligt stöd av de genom frimureriet och marxismen i Judas bojor redan fjättrade svenskarna. Vår tillvaro skulle bli dagsländans, försåvitt vi ej vore villiga anpassa oss efter verkligheten, d. v. s. böjde oss för de kretsar, vilka allsmäktigt i hemlighet regera land och folk. Vi vägrade att så göra — förblevo idealen trogna.

Fiendernas beräkningar kommo på skam. Vi kämpade oss igenom alla svårigheter, som restes i vår väg. Vårt ord trängde in i allt fler svenska hem, där det gav impulser och öppnade nya perspektiv. Med ökad ängslan bevittnade fienderna denna utveckling. Ty de insågo, att Nationens hänsynslösa blottande av Sanningen måste leda till, att Sveriges folk en dag vaknade ur lögnens giftsömn, vari man insövt det — och att deras makts härlighet då var slut. Därför uppfunnos ständigt nya medel i syfte att försvåra, ja omöjliggöra vårt arbete, bl. a. genom organiserande av bojkotter under skilda former och i skilda läger.

Under 1934 övergick fiendens ängslan i skräck. Vi hade råkat gå till djupet av problemet genom att även blotta den under Kungligt beskydd i judendomens tjänst arbetande internationella hemliga Frimurareordens art och verksamhet. Nu var enda räddningen att definitivt tillintetgöra oss genom en motaktion, vars verkningar vi icke skulle kunna överleva. Aktionen inleddes genom ett av Frimurareordens Svenska Loge-Direktorium den 19 december 1934 till "Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i Loger samt Ordförande i Brödraföreningar inom den IX Frimurare Provinsen" utsänt (i Nationen den 1 mars i facsimile återgivet) bojkottupprop, vari de medels fruktansvärda eder till lydnad förpliktade bröderna uppmanades att icke köpa eller läsa *"tidningen Nationen, vars tillvaro, enligt vad som kan antagas, lärer vara beroende på att lösnummer av tidningen i stor utsträckning inköpas av frimurarebröder".*

Verkningarna av denna Frimurareordens mot Nationen inledda aktion gåvo sig snart till känna. En del av de edsvurna bröderna vågade icke längre köpa eller läsa tidningen av fruktan för att råka ut för den mäktiga ordens straffande hand. Och sådana svenskar kalla sig "fria" och "myndiga" män! Från olika håll i landet ingingo meddelanden från gamla försäljare, att de på grund av "påtryckningar från allmänheten" ej längre vågade saluföra tidningen. På månget håll, där Nationen tidigare välvilligt reklamerats, försvunno löpsedlarna och tidningen gömdes under disken. Intet tvivel rådde, att allt detta var ett resultat av den "välgörenhetsutövande" Frimurareordens bojkott. Så meddelade t. ex. vår försäljare i Skellefteå, firman Ossian Rönnmark, i en skrivelse, daterad 21/6: "Jag upphör med försäljningen på grund av mina kunders påtryckning med anledning av Edra skriverier angående frimureriet".

Samtidigt med denna Frimurareordens bland köpare och försäljare organiserade bojkott inleddes genom agenter, som insmugglats i olika oss ideologiskt närstående sammanslutningar en aktion, åsyftande att misstänkliggöra Nationen och den litteratur vi rekommenderade såsom "vulgärantisemitisk", "ovederhäftig" och "osakkunnig", detta i all synnerhet vad angick våra utläggningar mot judar och frimurare. Slutligen ingavs till De Dagliga Tidningarnas Distributionsnämnd i huvudstaden — vilken på grundval av en pressens självtagna privata censurmyndighet skulle ha att bestämma vilka svenska tryckalster som få salubjudas svenska folket — en framställning med krav på att Nationen såsom "smutslitteratur" skulle förbjudas i försäljningen. Enligt vad vi från vederbörligt håll erfarit, är ärendet under behandling i Distributionsnämnden och ett avgörande torde vara att emotse inom loppet av de närmaste månaderna.

Skulle denna framställning till De Dagliga Tidningarnas Distributionsnämnd och dess "rådgivande nämnd" utanför lagen resultera i, att Nationen av nämnda institutioner förbjudes i försäljningen, skulle detta få till följd, att tidningsförsäljande kolportörer och affärer ålades, att — vid risk att förlora rätten till försäljning av dagliga tidningar samt alla genom juden Bonniers Svenska Pressbyrå distribuerade tidningar och tidskrifter — icke föra Nationen. Större delen av vår tidnings inhemska försäljare i alla delar av landet skulle härmed tvingas avbryta försäljningen. Ehuru vi ej kunna tro, att de män, som sitta i "nämnderna", skulle vilja tillmötesgå en dylik framställning och ta konsekvenserna därav, måste vi likväl med kännedom om den hänsynslöshet, varmed judar och frimurare föra sin kamp emot oss, räkna med eventualiteten, att "nämnderna" tvingas att falla undan för de hemliga makthavarnas krav.

Vi måste alltså vara beredda även på denna eventualitet. Vi ämna icke dagtinga heller inför detta förtvivlade anlopp från fienden. Vi äro tvärtom vid bästa mod. Men vi förvänta, att våra vänner i än högre grad än hittills bistå oss, så att striden segerrikt må kunna föras vidare. Skulle försäljningen av Nationen plötsligt upphöra i landet — då veta våra vänner hur saken ligger till. *Visen då alla solidaritet i kampen!* Endast genom en dylik kunna vi segra. *Gån ut bland folket, såsom missionärer för våra idéer, såsom propagandister för denna tidning, vars enda mål är att tjäna land och folk och som man därför med alla medel söker nedgöra! Sänden oss ekonomiska bidrag, tillräckliga för att kunna framgångsrikt tillbakaslå attacken och föra kampen vidare! Skaffa nya tidningsförsäljare på alla de håll, där de ordinarie försäljarna tvingas avbryta saluförandet! Och där detta tilläventyrs ej kan ske, övergån till abonnemang antingen direkt hos tidningen eller genom postverket!*

Striden har inträtt i sitt avgörande skede. Att fienden — judarna och frimurarna — nu anser nödvändigt gå fram som de göra bevisar, att vi äro på rätt väg. Den skärpta kampen är oundviklig. *Men låtom oss gemensamt slå tillbaka attacken på ett sätt, som visar, att Sveriges folk äntligen har vaknat och att det ej längre ämnar finna sig i ett fräckt förmynderskap under främlingar!*

Röda planer på Norden

Sedan några år har "världsrevolutionens organisatör", den judiske massmördaren Leiba Trotsky-Braunstein uppehållit sig i Frankrike, där han för Alljudas räkning i samarbete med Grand Orient-kretsarna såsom högsta sakkunnig deltagit i förberedelserna till ett planerat Sovjet-Frankrike. Enligt samstämmiga uppgifter skola de förberedande akterna nu vara avslutade. Till hösten väntas den avgörande sammanstötningen mellan de bägge fronterna, den röda och den nationella, varigenom skall avgöras huruvida Frankrike i närmaste fortsättningen skall vara en röd eller en fascistisk diktatur.

Trotsky-Braunsteins mission är också avslutad å franskt område, och tidningarna veta berätta, att "världsrevolutionens organisatör" ställt kosan till Norden. Kungliga socialdemokratiska regeringen i Oslo har beviljat honom inresetillstånd till Norge, dit han redan anlänt och "omhändertagits av sina vänner". Naturligtvis har Trotsky-Braunstein utfäst sig att "icke bedriva politisk verksamhet" i Norge, men erfarenheten från andra länder visa, att hans löften till regeringarna äro av intet värde. Överallt, där han beretts asylrätt, har han intensivt ägnat sig åt just sin älsklingspolitik: världsrevolutionen. Under sin "politiklösa" vistelse i Frankrike bildade han t. o. m. en ny "proletär" international, den "fjärde", vilken torde spelat en roll vid etablerandet av därvarande "röda enhetsfront".

Det råder intet tvivel att ej Trotsky-Braunsteins överflyttning till Norge har samband med judiska planer beträffande revolutionsarbetet i Norden, att det gäller förberedelser till en revolutionär aktion i de skandinaviska länderna, sannolikt avsedd att sättas i scen i samband med höstens väntade kommunistrevolution i Frankrike. Här uppe bör ju hans arbete vara lättare än annorstädes på grund av de nutida, av judegiftet infricierade nordbornas gränslösa politiska godtrogenhet.

Deutsche Fichte-Bund

Under senare tid ha i svenska tidningar ofta upplysningar lämnats angående förhållandena i Tyskland i rak strid mot verkligheten. Så mycket mera berättigat synes det vara att fästa uppmärksamheten på en organisation, med säte i Hamburg, "Deutsche Fichte-Bund", vilken tillhandahåller fullt korrekta rapporter rörande det nya Tyskland i form av flygskrifter, som vunnit stor uppmärksamhet i alla delar av världen.

Flygbladens titel, såsom t. ex. "Vem har brutit avrustningslöftet i Versailles?", "Vad jag upplevde i Tyskland", "Sanningen om judarna i Tyskland", "Den tyska jämlikheten i politiska rättigheter", "Skräckhistoriernas upphovsmän vid skampålen" m. fl. äro av allmänt intresse och förtjäna studeras även av svensk publik. De äro fängslande skrivna, grunda sig på sakernas faktiska läge, och läsaren känner med sig att han här får höra sanningen.

Den som vill bilda sig ett objektivt omdöme om det nya Tyskland finner i Fichte-Bunds flygskrifter ett värdefullt material. Nämnda förbund utsänder sina flygskrifter gratis och portofritt på alla språk och till alla, även de mest avlägsna platser av jordklotet. Intresserade sätte sig i förbindelse med förbundet, vars adress är: Deutsche Fichte-Bund, Jungfernstieg 30, Hamburg.

Nationens Frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2, 3, 4, 5 och 6 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen,* Box 1145, Stockholm 16.

"Internationella Bibelforskare"

Judisk-kommunistisk propaganda under religiös täckmantel

På senaste tiden har en skärpt propaganda i skilda länder förmärkts från "De Internationella Bibelforskarnas" sida, en nödtorftig beslöjad judiskt-kommunistisk propagandaorganisation, vilken översvämmar folken med sina broschyrer och bland de judiskt inficierade tanklösa gojim vinner anhängare. Även i Sverige går en "bibelforskare"-våg f. n. fram under ledning av "Jehovas Vittnen", d. v. s. den amerikansk-kommunistiske juden Rutherford, vilken bedriver ett världsomfattande själafiskafänge för Jehovas räkning.

Nyligen meddelades från Danzig, att en del av de under skylten "Jehovas Vittnen" verkande element på grund av bedriven folkförstörande verksamhet häktats av myndigheterna. De hade i Danzig skapat en härd för statsfientliga strävanden, där en stark kommunistisk propagandaverksamhet ohejdat bedrivits. Under religiös täckmantel bedrevo de "bibelforskande" kommunisterna med tillhjälp av tiotusentals flygblad en beslöjad kommunistisk värvning. Danzigpolisen lyckades också få fast ett 16-tal kommunister, däribland den 60-årige bildhuggaren Rudolf Wagner, i vilkens våning man fann skickligt beslöjade tryckerimaskiner, medels vilka hetsmaterialet framställdes. Förutom kommunistisk litteratur och flygblad fann man stora mängder böcker och broschyrer från Internationella Bibelforskarna.

I sammanhanget må uppmärksamheten fästas å den för vederbörandes "religiösa" verksamhet karaktäristiska bok, som av ovannämnde Rutherford utgivits under titeln "Die Regierung" (Regeringen), som nu i massupplagor på olika språk sprides runt om i världen till ett pris, som ej på långt när täcker framställningskostnaden. Sedan i bokens början med hjälp av den oss välbekanta kommunistiska omstörtningsagitationen de bevarande institutionerna i samhället, framför allt stat och kyrka, avfärdats, betecknas året 1914 och den därpå följande politiska utvecklingen såsom vändpunkten, vilken skall bana vägen för den kommande härskaren över världen (s. 160). Samma år utslocknar det judiska folkets strafftid (s. 163—164), vilket intill Babylon varit och är det enda folk, som ej stammat från Satan (s. 83—84). Med upphävandet av straffet träda samtliga de löften i kraft, som blivit givna judarna med avseende å deras världsherravälde av Jehova. Sedan jordens nationer genom en fruktansvärd omstörtning förintats (s. 272), skall den kommande regeringen upprätta rättfärdigheten å jorden. Visserligen är Jehova överhuvudet, med Jesus Kristus såsom "sekreterare" (s. 109), ehuru båda förbliva osynliga i Himmelen (s. 250, 261, 287), medan den för människorna allenast i fråga kommande jordiska makten skall utövas av ett litet ministerkabinett av visa judiska herrar (s. 134, 291), vilka boken av försiktighetsskäl betecknar såsom uppståndna och åter till fullkomliga människor vordna profeter ur Gamla Testamentet (s. 263—269).

Att förbereda folken å dessa tankar synes vara herr Rutherfords organisations egentliga mening, och de enorma penningmedel, som stå till hans förfogande, låta förstå, att de som dölja sig bakom honom mena i högsta grad allvarligt därmed.

Här gäller att se upp åt alla håll! Judas vägar äro legio — överallt samma intensiva strävan att snärja och förföra de godtrogna människosjälarna.

Frankrike inför röd diktatur?

Enligt vad meddelas från London gav presidenten för Bank of England, Montague Norman, under sistlidne november en festmåltid för ett antal inflytelserika bankirer, däribland juden sir Hambrow, president för Bank of Canada. Efter måltiden skall ett samtal ha utspunnit sig rörande den politiska utvecklingen, varvid Norman yttrat: "Jag fruktar, att nästa år kommer att bringa början till slutet."

De övriga gästerna skola ha delat Montagues pessimistiska åsikt, och en av dem anmärkte: "Jag skulle livligt vilja tillråda att kasta ut alla franska värdepapper, då det ser ut som om Paris inom de närmaste tolv månaderna skulle uppvisa en röd diktatur."

Det var i november 1934. I dag uppleva vi den panikartade flykten av franska francs och därmed förbundna regeringskriser. Skulle den judiska storfinansen få rätt, måste Frankrikes öde ha avgjorts inom de närmaste sex månaderna.

Ökad frimurareverksamhet i Polen

Enligt meddelanden från Warschau har i senare tid en starkt ökad frimurerisk verksamhet försports i Polen. Nya frimurareloger upprättas i olika delar av landet.

Sålunda har nyligen en frimurareloge upprättats i Lodz såsom filial till den internationella Odd Fellow-organisationen under namnet "Mickiewicz" med huvudsaklig anslutning från judiska fabrikanter, advokater, läkare etc. Likaså har en loge bildats i Warschau såsom underorganisation av Odd Fellow under namnet "Brandherd". Också i denna utgöras medlemmarna framför allt av företrädare för den judiska "intelligensen".

Centralen för Odd Fellows frimurareloger befinner sig i Förenta Staterna. I Polen ha dylika loger först på sista tiden vunnit fast fot.

Pensionatet
VASAGATAN 18, GÖTEBORG
Rekommenderas rum med en bädd 2 kr., med två bäddar 3.50 pr dygn.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av. General E. Ludendorff. 2 del	à 2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1:25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Fredsslut Juda — Rom

(Forts. fr. sid. 1)

alla tecken och befallningar, som meddelas mig av mästare-logen, i ett kabeltågs längd. Likaså vill jag förtiga min broders hemligheter, om de anförtros mig såsom sådana, såsom mina egna — mord och högförräderi undantagna (?!) — och detta av fri vilja.

Jag vill icke göra någon broder orätt eller tillåta sådant, utan i tid underrätta honom om hotande faror, om jag erhåller kännedom därom. Även vill jag av alla krafter tjäna min broder, dock utan skada för mig och min familj. Vidare lovar jag att aldrig förföra min broders hustru, syster eller dotter; att aldrig avslöja något av vad som försiggår i logen och förbli trogen alla lagar. Allt detta svär jag, med den fasta, oomkullrunkeliga föresatsen att hålla det, utan obeslutsamhet, hemlig reservation och inre förbehåll under intet mindre straff än att min kropp delas i tvenne delar, varav den ena föres till Norden och den andra till Södern, att mina knotor brännas till aska och askan strös för alla fyra vindarna och att ett så värdelöst eländigt ting som jag är icke bliver ihågkommet av något människornas släkte, i synnerhet icke av murare. Så hjälpe mig Gud och bevare mig ståndaktig i denna min mästareförpliktelse."

Den svärjande måste här kyssa bibeln.

Kommentarer till denna "kristliga" akt äro ju icke behövliga. Man observere dock Johannes-mästarens åtagna förpliktelse, att "aldrig förföra broders hustru, syster eller dotter" — varmed ju indirekt sagts, att hinder icke föreligger vad icke-bröders hustrur, systrar och döttrar beträffar. En variation av Talmuds sedelära!

"Grundförfattningen" för Stora Landslogen i Sverige stadgar i paragraf VII:

"Bryter en broder tysthetseden, som han svurit vid sitt första inträde, i det han antingen för främmande okunnige eller för bröder av lägre grad uppenbarar något av det som anförtrotts honom inom orden, på vilket sätt det vara må, blir han skyldig och förvunnen lida den dom, som han själv underkastat sig vid avläggandet av sin ed — att min hals hugges av, mitt hjärta, min tunga och mina inälvor slitas ut och allt kastas i havets avgrundsdjup, att min kropp brännes och askan strös för vinden o. s. v. — och överantvardas åt de obekanta och hemliga exekutorerna; osäker för deras hämnande händer på olika platser på jorden, varest rättskaffens och äkta fria och upptagna bröder befinna sig och utföra sina arbeten."

Man observere, att de här citerade frimurareederna avse de "oskyldiga" Johannesbröderna. Man kan då tänka sig, huru ederna skola lyda i de satansdyrkande högsta graderna. De bägge senaste århundradenas historia utgör en enda serie vittnesbörd om att det i frimurareeden stipulerade straffet för "förräderi" icke är ett tomt ord blott. Bland kända svenska bröder, som fått sona sitt "förräderi" med döden, märkas främst den genom en frimuraresammansvärjning mördade konung Gustaf III av Sverige.

Nordsvenskt sommarlandskap

"Kolumbusriddarens" ed

I Romkyrkans tjänst arbetar den med judefrimureriet besläktade jesuitiska orden *"Kolumbusriddarna"*. Enligt handlingarna från kolumbusriddarnas 62. kongress, tredje sammanträdet 15 febr. 1923, lyder kolumbusriddarens ed sålunda:

"Jag förklarar och svär, i närvaro av den allsmäktige Guden, den välsignade Jungfru Maria, den välsignade Johannes Döparen, den helige aposteln St. Peter och St. Paulus och alla Heliga, de Heliga Himmelska Härskarorna, och inför Dig, min andlige Fader, Generalöverste för Jesu Sällskap, grundat av Ignatius von Loyola under Paul III:s pontifikat och fullföljt intill det nuvarande, att Påven är Kristi ställföreträdare och det sanna och enda överhuvudet för den katolska och allmänneliga kyrkan på jorden; och att i kraft av den nyckelmakt, att binda och lösa, som genom min förlossare Jesus Kristus givits Hans Helighet, Han har makten att avsätta de kätterska konungar, furstar, stater, samhällen och regeringar, på det att de säkert må störtas. Därför vill jag försvara Hans lära och Hans Helighets rätt och bruk gentemot alla tronrövare av kättersk eller protestantisk auktoritet, i synnerhet mot den lutherska kyrkan i Tyskland, Holland, Danmark, Sverige och Norge samt gentemot den nu hävdade auktoriteten och kyrkorna i England och Skottland, och gentemot de nu på Irland, Amerikas kontinent och andra håll grundade förgreningarna därav, samt alla deras anhängare, emedan de äro tronrövare och kättare, vilka ställa sig emot den Heliga Moderkyrkan i Rom.

Jag avsvär härmed och förvägrar all offentlig trohet, som jag är skyldig en kättersk konung, furste eller stat, protestantisk eller fritänkerlig, liksom all lydnad inför någon av deras lagar, magistratpersoner eller officerare.

Jag förklarar vidare, att jag skall hjälpa, understödja och med råd främja alla och envar av Hans Helighets agenter, på varje ort, varhelst det må vara, i Schweiz, Tyskland, England, Irland eller Amerika, eller i något annat konungarike eller område, dit jag skulle komma, och att jag skall göra mitt yttersta för att utrota den kätterska, protestantiska eller frimureriska läran samt för att förstöra dess föregivna, lagliga eller icke-lagliga makt.

Jag lovar och förklarar vidare, ehuru jag är befriad därifrån, att för befordrande av moderskyrkans intresse antaga en kättersk religion, att hålla dess agenters tid efter annan förda rådslag, som de anförtro mig, hemliga, samt att varken genom ord, skrift eller annorledes utbreda, men utföra allt som av min andlige fader eller någon denna Heliga Ordens utsedd föreslås, gives mig i uppdrag eller upptäckes.

Jag lovar och förklarar vidare, att jag i intet vill ha egen mening eller egen vilja eller något som helst förbehåll, att städse såsom lik eller levande utan tvekan alltid utföra varje befallning, som jag erhåller av mina överordnade i Påvens och Jesu Kristi armé.

Att jag skall gå till varje plats på jorden, dit man skickar mig, till Nordens isregioner, till Afrikas brännande sandöknar, till Indiens stepper, till den europeiska civilisationens centra eller till de vilda barbarernas boningar i Amerika, utan knot och ånger, och underdånig i allt som föreläggès mig.

Jag lovar och förklarar vidare, att jag, om tillfälle bjudes, skall börja och fortsätta krig, hänsynslöst, hemligt och offentligt, vartill jag kallas, mot alla kättare, protestanter och murare, för att utrota dem från jorden; och att jag varken skall skona ålder, släkte eller omständighet, och att jag skall bränna, hänga, förgöra, koka, skända, döda och levande begrava dessa infama kättare, sprätta upp kvinnornas kroppar och slå sönder deras barns huvuden mot murarna samt utrota deras avskyvärda *ras* (kurs. av oss). Att jag, om det icke kan ske öppet, hemligt brukar giftbägaren, stålet, dolken eller kulan, oavsett den ära, rang, värdighet, auktoritet, som personernas offentliga eller privata ställning förlänar dem, såsom man vid varje tid må befalla mig genom en företrädare för Påven eller De Övre inom Den Helige Faderns brödraskap, Jesu Sällskap.

Till bekräftelse på allt det sagda lämnar jag mitt liv, min själ och min kropps alla krafter, och med dolken, som jag nu emottager, skall jag såsom vittne härpå rista mitt med eget blod skrivna namn; och skulle jag visa mig falsk eller viljesvag i min bestämmelse, så kunna mina bröder, mina medkämpar i Påvens här avskära mina händer och fötter, halsen från öra till öra, öppna min kropp och förbränna den med svavel, med alla straff som på jorden kunna tillfogas mig, och min själ skall genom demonerna evigt plågas i det eviga helvetet. Jag lovar:

Att jag vid val skall föredraga en kolumbusriddare framför en protestant och i synnerhet framför en frimurare, samt att jag, om 2 katoliker stå på valsedeln, skall övertyga mig om vilken som är det bästa stödet för Moderkyrkan och därefter förrätta mitt val.

Att jag varken handlar med eller anställer en protestant, om jag kan handla med eller anställa en katolik.

Att jag skall införa katolska flickor i protestantiska familjer, på det att en veckorapport skall kunna avges angående de inre förhållandena hos kättarna.

Att jag vill förse mig med vapen och ammunition, på det att jag må vara beredd, om lösenordet skulle givas, eller jag skulle beordras att såsom enskild eller med Påvens här försvara kyrkan.

Allt detta svär jag vid den välsignade treenigheten, vid det välsignade sak-

Den judiska segern i Bern

En domstol i ett neutralt land har "efter tvåårig undersökning förklarat de bekanta Sions Vises protokoll vara en förfalskning". En mängd tidningar berätta, att "bemödandena att bevisa äktheten voro haltlösa och fåfänga..."

Kort och bindande! En dom har fällts, vad kunde den breda offentligheten mera behöva? Blott detta enda: en upplysande orientering rörande de förutsättningar, som möjliggjorde domutslaget.

Då pressen i sin helhet står under judiskt herravälde, kan sanningen endast så småningom tränga igenom. Man hänger sig åt den önskan, att nationerna även i fortsättningen må förbli i okunnighet om de fakta, som för dem äro av allra största betydelse.

Protokollen innehålla den fältherreplan, som möjliggör för Israel att erövra herraväldet i världen. Denna bok blev för 30 år sedan offentliggjord och alla profetior, som ingår i densamma, ha omsatts i verklighet. Förhållandet uppväckte alla icke-judars ängsliga misstanke.

Bolsjevismen, en judisk skapelse, hotar att översvämma hela världen. Vår kultur är i fara och det är icke förvånande, att en våg av antisemitism på många håll reser sig. Denna rörelse bildar en naturlig motverkan mot en dylik fruktansvärd fara.

Det är således förklarligt, att judendomen söker beröva misstankarna deras spets genom att fastställa, att protokollen äro förfalskade. Ett härpå syftande domslut — utan hänsyn till hur det åstadkommits — har sitt stora värde: man gjorde sig därför all möda att träffa verksamma åtgärder för att vinna ett dylikt.

Staden Bern valdes, emedan den erbjöd ett gynnsamt forum. Skickligt betjänade man sig av en paragraf i kanton-lagen, som tillåter rättsligt förföljande av vissa enskilda personer. Några unga män — utan personlig förmögenhet och tydligen ej heller i stånd att själva prestera ett nöjaktigt försvar — angrepos emedan de försålt en bok, vilken ännu — efter domen — kan erhållas i alla Schweiz' boklådor.

Detta vanskliga problem om "äktheten" blev skickligt tillfogat, sedan processen varat ett helt år. Härav kom det sig, att processen — vars utgång är av världsomfattande betydelse — utspelades inför en enkel straffdomstol och att dess utslag fälldes icke av en jury utan av en enskild domare, vilken tillfälligtvis avslöjade sig som marxist.

Ett mycket skickligt arrangemang!

För att nu ha segern säker i handen, försäkrade sig judarna om framstående advokaters och en utmärkt skicklig sakkunnigs tjänster. En annan expert — betecknad som "neutral" — utsågs av tribunalet. I oktober (1934) lät man en svärm av projudiska vittnen från avlägsna länder komma till Bern. En judisk seger tycktes nära förestående.

Då framträdde en tysk expert såsom stridsman för de anklagade på fältet. Processen blev uppskjuten till slutet av april. Överstelöjtnanten *Fleischhauers* bemödanden — långt ifrån att vara haltlösa och fåfänga — voro tvärtom fruktbärande och tillintetgörande för de klagande. Men om också en skara änglar skulle nedstigit från himmelen för att plädera, skulle deras ansträngningar varit förgäves, *ty domen var redan på förhand fix och färdig,* utan minsta notis tagen till eventuella motbevis.

Detta faktum bevisas av en artikel i "Jewish Daily Post" av den 28 april. Vi finna där följande, aftonen före processens förnyade öppnande skrivna, mycket anmärkningsvärda ställe: *"Det handlar så mycket mera icke om att erkänna eller vederlägga anklagelserna. Denna angelägenhet är redan ordnad... vad som nu är av vikt är att förskaffa vederläggningen en alldeles enorm publicitet. Domen måste överallt festligt bekantgöras. Processen visar vad man med en god judisk organisation kan uppnå."*

Två veckor före domsutslaget genom en schweizisk domare kungöra redan judarna triumferande, att deras seger är att tillskriva deras organisation. (Detta bevisar dock på intet vis deras saks rättfärdighet.) Under sådana förutsättningar är det uppenbart, att hela processförfarandet intet annat varit än ett mörkt narrspel. Rätten trampas under fötterna, när en av parterna på förhand klarlägger hur han tänker utnyttja ett ännu ej fallet domsutslag. Judarna voro i själva verket ganska säkra på att hemföra segern, ty den av domstolen valde experten Lvosli var *icke* "neutral". Hans hållning inför domstolen var av sådan art, att en protest måste inläggas hos schweiziska regeringen.

"Jewish Daily Post" begick den 13 april en stor oförsiktighet: den omnämnde den "projudiske experten Loosli". Det är alltså fastslaget genom ett judiskt utlåtande, att tredje

ramentet och betygar det genom mitt namn, skrivet med den i eget blod doppade dolkspetsen, samt beseglar det inför det heliga sakramentet."

Genom det ovan omnämnda fredsslutet mellan Rom och Juda av 28 juni 1928 har de romersk-katolska kolumbusriddarnas verksamhet i så mån omlagts, att kampen mot frimureriet, vilken enligt 62. kolumbusriddare-kongressens beslut av 15 febr. 1923 då ännu t. o. m. ställdes framför kampen mot protestanter och "kättare", helt avskrivits från programmet. Läget för de för sin frihet kämpande folken har härigenom ytterligare försvårats, då dessa nu ställas inför en enad judisk-katolsk fiendefront, vars beslöjade spel och på moral blottade metoder erbjuda så mycket större fara som de i allmänhet ej genomskådas av den ariska kampfrontens människor. De ruskiga eder, som binda Judas såväl som Roms hjälptrupper, frimurarna och kolumbusriddarna, vid deras resp. överheter, vittna redan om vad andas barn dessa i dunklet opererande sammanslutningarna äro.

För Sveriges vidkommande är, såsom vi tidigare framhållit, att observera, att en stor del av det svenska prästerskapet är anslutet till Frimurareorden och således direkt engagerat hos den antikristliga judendomen. Vi förråda säkert ingen hemlighet, när vi säga, att ett icke obetydligt antal svenska präster dessutom — *i överensstämmelse* med kolumbusriddarnas praktiserade metod — *i hemlighet* bekänna sig till Rom. Här gäller alltså att vara på vakt såväl mot den ena som andra sortens "riddare".

Vårdträdet

(Efter Viktor Rydberg)

Ask vet jag stånda, nämnd Yggdrasil:
den är det väldiga Alltets vårdträd.
Världar på dess grenar vila,
dess rot rann upp ur rymdernas djup.

Det ljus, som i trädets krona gjuter
livets friskhet, färg och fägring,
menar man, kommer ur mänskovärlden,
ur tidernas goda tankar och dåd.

Men Nidhögg gnager i rotens nätverk,
och gift han in i såren gjuter;
det, menar man, kommer ur mänskovärlden,
ur tidernas onda tankar och dåd.

Nornan har sagt: "Det närmar sig dagar,
som ymnigt nära Nidhöggsgiftet.
Lärkans ljuva sång då lönas
med pilens järn i sångarhjärtat".

"Stolt går med otyngd skuldra den starke,
den svage bär sin börda och hans.
Bonden fäller, fal för vinning,
med egen hand sin ätts vårdträd".

"Det flyktiga nu vill njuta sitt eget,
men ej kedja forntid och framtid samman.
Så lossas hävdernas heliga länkar.
Som gudar dyrkas Lusta och Guld."

Då klagar Yggdrasils träd och kvider,
då gulnar lummigt lövvalv och glesnar.
Det lider fram mot fimbulvinterns
förutsagda fasors natt . . .

Upp slås avgrundsportar,
ättehögarnas grifter öppnas.
De, som levat, återlivas
att hävda sitt rum i härarnas led.

Spjutsvingande skaror spränga
åt skilda håll på snabba hästar
dit, där hon fladdrar, Lokes fana,
dit, där hon glänser, Balder den godes.

Vilt de blandas i vapenträngsel,
lyst av brinnande världars lågor.
Vinner Loke? Vinner Balder?
Segrar det onda eller det goda?

Stridens vågs skålar vackla —
alla vi lade där våra lod —
tills i frälsningens vågskål fäller
onämnd Gud sin godhets vikter.
Det onda varder då till intet,
rymdernas brand var en reningseld.

Lagens helgd

Vid högtidligare tillfällen kunna vi få höra våra statsmän patetiskt citera den gamla svenska satsen: "Land skall med lag byggas" — vilken sats klingar gott i svenska öron. Man frågar sig blott om hur den i praktiken tillämpas, om Sveriges rikes lag fortfarande gäller både höga och låga, rika och fattiga? Hur är det i dag ställt med lagens helgd i detta land?

Riksdagsmännen äro i likhet med Konungen — framhöll Gustav V i sitt tal i Storkyrkan vid riksdagsjubileet — "endast bundna av grundlagarnas föreskrifter och av sitt ideella ansvar inför riket och folket". Ja, *grundlagarna* äro vad vi ytterst bygga på. Pointerandet av dessa grundlagars betydelse är därför särdeles befogat — icke minst med hänsyn till att det i vår tid så mycket syndas på denna punkt både inom första och andra statsmakten. Där grundlagen ej passar låtsar man som om den ej finnes till.

Eller kan med respekt för sanningen sägas, att Regeringsformens bestämmelser i praktiken efterlevas? För att då taga ett konkret fall: följdes vid bildandet av Sprit- och Tobaksmonopolen den i Regeringsformen, paragraf 60, stipulerade bestämmelsen: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa"? — I dag veta vi, att just den storfinansiella monopolismen var en betydelsefull punkt i det frimureriskt-ekonomiska programmet. — Och när det slutligen efter statsmonopolens 10-åriga tillvaro visade sig, att ca. 300 miljoner statsmedel "försvunnit" ur desamma — varför gjorde statsmakterna intet för att återfå miljonerna?

När man på högsta håll ej ägnar lagen helgd — hur kan man då begära dess efterlevnad i undre samhällsskikt?

Folkfredens fiende

År 1917 kommo judarna genom en av dem genomförd statsvälvning till makten i Ryssland, skriver frankenledaren Julius Streicher i "Der Stürmer". För att avlägsna faran för att den vunna makten genom en motrevolution åter skulle fråntagas dem, föranstaltade de en mordfest, som i omfattning vida överträffade allt vad tidigare begåtts av massmord å icke-judar. Medan enligt berättelserna i Esters bok 75,000 icke-judiska människor i det gamla Persien föllo offer för juden Mardochais diktatur, blevo i det bolsjeviserade Ryssland många miljoner av den judiska tjekan marterade till döds.

Man kunde nu tro, att kulturfolkens alla makthavare skulle sammanslutit sig för att göra ett slut på denna kulturskandal, denna förbrytelse mot mänskligheten. Men så skedde ej. Det ariska ryska folket förblev utlämnat åt den judiske slaktarens kniv. Ja, de civiliserade folkens makthavare gåvo uttryckligt sitt erkännande åt de verkställda massmorden genom att erkänna den judiskt-bolsjevikiska statsmakten såsom likaberättigad i folkens råd. Detta obegripliga faktum blir förklarligt, när man vet, att erkännandet icke skedde genom folken själva utan genom deras parlamentariskt grundade regeringar. Ty dessa regeringar äro inga uttryck för den verkliga folkuppfattningen och -viljan utan endast verkställare av besluten, som fattas av de 300 män, om vilka Walter Rathenau skrev att de allena bestämde över världshistorien. Och dessa 300 män tillhöra den judiska rasen och äro edsvurna i frimureriet.

1933 kom nationalsocialismen genom en av den åstadkommen statsvälvning till makten i Tyskland. Det hade varit möjligt för nationalsocialismen att då befria sig från sina oförsonligaste fiender, judarna, genom ett massblodbad. Men den segerrika rörelsen tillintetgjorde icke sina fiender genom en blodsakt; den endast bröt, på ett oblodigt sätt, det judiska herraväldet å alla statslivets områden. Nationalsocialismens återhållsamhet förvånade emellertid på intet vis den icke-judiska världen eller föranledde judarna själva till ett uppskattande. Tvärtom! En sig "civiliserad" kallande värld började anklagande vända sig bort från det nationalsocialistiska Tyskland och den judiska internationalen proklamerade bojkott mot allt som kom från detta land samt uppfordrade världen till ett nyt krig mot tyska folket, som fullständigt skulle nedslaktas.

Men även här är det icke folken som hata det tyska folket, som visat den i dess mitt levande juden en rentav oförklarlig hänsyn. Det är icke heller folken själva som ej vilja leva i fred med Tredje Rikets tyska folk. Det är den judiska internationalen, som över de parlamentariska statsregeringarna söker föreviga ofreden. Inom folken lever vampyren Juda genom ofreden mellan partierna, som det skapat och behärskar. Och där ett folk gör sig fritt från judarnas makt, söker Juda återupprätta sitt förlorade herravälde genom att konstlat hetsa de parlamentariskt regerade folken till fiendskap mot detsamma samt hålla dem i fiendskap.

Har mänskligheten en gång förstått, att den internationelle juden är underblåsaren av onaturligt hat och den ende utnyttjaren av krigsskådeplatsernas massmord — då har skranket fallit, som så länge skilt henne från folkfreden.

Medel mot nytt världskrig

Den i London utkommande *The Fascist*, organ för "Imperial Fascist League", understryker i ett uttalande gentemot den judiska propagandan, att tyskar och engelsmän äro av samma ras och därför måste komma överens samt icke låta sig drivas i ett nytt förödande krig mot varandra:

Redan för ett år sedan framförde vi denna förklaring rörande vår politik: Vi skola icke kämpa för huset Rothschild. Detta är uppenbart efter vad som kommit i dagen i fråga om det sista krigets ursprung och vad som senare inträffat, däribland att judarna allena dragit en varaktig fördel av detsamma, och att i ett kommande ännu större krig juden av Rothschilds typ skall stå bakom kulissen. Man säger nu, att händelserna inom den europeiska politiken likna dem vilka föregingo krigsutbrottet 1914. En fullkomligt ny faktor har dock inträtt — Tyskland är icke längre övervakat av judar, utan av tyskar, och tyskarna äro ett folk av vår egen ras, som vi kunna förstå och med vilket vi kunna umgås såsom med våra gelikar. Vad den ställning beträffar, som vi skulle intaga i händelse av ett krigsutbrott, vilja vi erinra om Henry Fords förklaring, att, om de 50 rikaste judarna i världen fängslades, skulle intet krig mera uppstå. I England och andra länder under judiskt herravälde kunna vi endast omsätta denna politik i gärning genom att enskilt gå fram mot ledande judar. Och detta är vad vi skulle göra, om ett krig utbröte.

Den engelska tidningens rekommenderade metod att möta ett eventuellt nytt krigsutbrott är fullt logisk. Äro de folkliga elementen i alla länder överens på denna punkt, äro de beredda att blixtsnabbt ingripa mot alla ledande judar — skall blotta medvetandet härom avhålla världsjudendomens spetsar från att sätta det planerade nya folkmördandet i verket.

---

experten, vilken *skulle* vara opartisk, särskilt utsetts för att förskaffa klagandena ett avgörande.

I oktober hade de projudiska vittnena gjort en mängd mot sanningen stridande yttranden. En av försvararna fordrade därför straffpåföljd mot dem för falskt vittnesmål. Men domstolen vägrade tillmötesgå kravet och det — av tekniska skäl! Vittnena hade ej tecknat sina namn under yttrandena i protokollet: de kunde således draga sig ur spelet under föregivande, att deras ord ej riktigt återgivits. Artikel 92 i Berns strafflag fordrar, att alla vittnen underskriva sina utlåtanden. Då man försummat uppfyllandet av denna formalitet, voro utsagorna lagligen utan varje värde. Emellertid tillät domaren, att den sakkunnige begagnade sig därav liksom han själv gjorde. De klagande drogo alltså fördel av en begången oregelmässighet.

Svarandena inlämnade en lista å 36 vittnen, som voro beredda att resa till Bern för att bevisa protokollens äkthet. Domaren, vilken hade medgivit de klagande att presentera en hel hord av vittnen, förvägrade emellertid de svarande tillstånd att låta de sina uppträda. *En* enda lämnades tillträde!

"Jewish Daily Post" anmärker ironiskt, att försvarets sakkunnige befann sig inför omöjligheten att rycka an mot argumenten!

"American Hebrew" förklarar 3 maj, att "de genom prinsessan Catherine Radziwill gjorda avslöjandena mäktigt bidragit till rättens fällda beslut".

Detta var ett ödesdigert påstående.

Försvaret fastslog det faktum, att nämnda dam är en äventyrerska, som redan avsuttit tre års fängelse för checkförfalskning till belopp av 3.000 pund och därefter fortsatt sin förbrytarebana i U. S. A. Härjämte förebragtes bevis för att Catherine Radziwills vittnesutsago var *falskt* från början till slut.

Och enligt "American Hebrew" var *detta falska vittnesmål den trumf, som vann partiet!*

Beträffande det faktum, att judarna voro ur stånd att lagligt bringa bevis för förfalskningen, blev denna huvudpunkt förbigången med dödstystnad. Domaren fällde ett utslag till deras fördel, emedan försvaret ej hade kunnat bevisa äktheten.

Och huru skulle de också kunnat göra det, då deras vittnen ej framsläpptes? ! ?

Försvarssidan anmälde omedelbart överklagande. Skall överdomstolen tillåta vittnena att avslöja sanningen?

"Detta är nu frågan" . . .

Då utslaget bekantgjordes, ägde en stor protestförsamling rum. Den över 2.000 personer rymmande salen var överfull av upprörda medborgare. "Domen är ännu icke fälld — ropade en talare — den skall fällas av hela världen." (Aldrig slutande bifall.)

För visso skall processen få följder, som judarna icke tänkt sig. Den har bidragit att skapa en mäktig gemensamhetskänsla mellan de arisktkristna i hela världen för gemensamma ansträngningar och praktiskt samarbete.

M. K.

Frimureriet i Ryssland

Bolsjevikrevolutionen organiserades av de ryska frimurarelogerna under fransk ledning

Av A. Belokowsky

I.

Det är svårt att fastställa när det judiska frimureriet med dess förstörande inflytelser inträngde i Ryssland. En del förmoda, att det skedde på Peter den stores tid; det uppges även att Peter själv varit en frimurare. Denna förmodan synes vara riktig: den bestyrkes av Peter den stores hela politik, som egentligen var antinationell; dess högsta strävan var att denationalisera ryska folket. Peter sökte förinta hela den tusenåriga ryska kulturen: han ville skapa ett internationaliserat Ryssland efter dåtida europeiskt mönster och kämpade därför hänsynslöst mot gamla seder och traditioner; förstörde den ryska familjen; förnedrade den ryska kyrkan, gjorde den löjlig, till en blind tjänarinna åt sin politik; han till och med sönderbråkade det ryska språket, förvandlade det till en fruktansvärd blandning av internationella ord; han förslavade de ryska bönderna, de förnämsta bärarna av de nationella traditionerna; han förintade en stor del av den ryska adeln; han placerade å ledande platser i staten internationella äventyrare och ryssar av låg härkomst; också judar funnos i hans regering — juden Schapiro var hans vicekansler ocn finansminister. Allt detta motsvarade det judiska frimureriets planer, vilket alltid strävar till förstörande av folkens nationella egenskaper, till deras internationalisering.

Om Ryssland vid denna tid icke gick under var det icke tack vare Peter den store och hans "reformer", vilka verkade såsom ett dödligt gift för den ryska kroppen — Ryssland lyckades bestå därför att det ryska folket ännu var ungt och kraftigt och ville leva; därför kom Ryssland levande ut ur Peters "reformer", men mycket försvagat, liksom efter en svår sjukdom; och det behövdes nära 50 år för att kurera följderna av Peters verksamhet.

*

Men sedan kom åter en svår tid — Katharina II:s epok. Polens delning inträffade — och med denna bekom Ryssland några miljoner judar. Dessa började strax sin förstörande verksamret. Aldrig någonsin ha de ledande ryska kretsarna befunnit sig i en sådan fruktansvärd upplösning som då. Aldrig ha de ryska massorna varit i ett så svårt läge som vid denna tid, på det omänskligaste exploaterade av Katharinas favoriter. Bakom dessa favoriter stodo naturligtvis judar. Juden Peretz var förvaltare och förste rådgivare, först hos den allsmäktige Potemkin, sedan hos den icke mindre allsmäktige Subov.

Frimureriet blomstrade i denna fruktansvärda tid. Först när den franska revolutionen utbröt och Katharina förstod att denna revolutions idéer och gärningar hotade även henne, förbjöd hon frimureriet i Ryssland. Detta förbud från kejsarinnans sida, vilken själv sympatiserade med frimureriet, var ett bevis för att det dåtida frimureriet i Ryssland var intimt förbundet med politiken och som sådant farligt för stat och folk.

Katharinas efterföljare Paul I företog en rensning inom den ryska staten. Hans politik var ej riktad mot alla frimurare utan endast mot det rent judiska inslaget liksom överhuvud mot judisk makt. Tsarens rådgivare och hjälpare i hans antijudiska politik var den störste ryske skalden Derjavin. 1798 upptäcktes i Vitryssland en judisk-frimurerisk sammansvärjning med mål att genomföra en omstörtning i Ryssland. Ledare av denna sammansvärjning var huvudet för den judiska hassidsekten i Vitryssland och Litauen Zadik Salmann Boruchovitsch-Boruchovitsch, vilken häktades. Men denne hade bedrivit sin verksamhet så skickligt, att man icke kunde få några avgörande bevis emot honom. Snart blev han även befriad, men 1800 åter fängslad, då man erhållit en ny redogörelse över hans mot ryska staten riktade fientliga verksamhet. Denna gång kunde saken ha slutat långt allvarligare för Boruchovitsch. Men i mars 1801 blev Paul I mördad genom en sammansvärjning, i vilken även frimurarna deltogo. Pauls son, Alexander I, vilken sympatiserade med frimurarna och deltagit i sammansvärjningen mot sin fader, besteg Rysslands tron. Zadik Boruchowitsch frigavs därpå omedelbart.

På Alexander I:s tid fick frimureriet den största utbredning i Ryssland. Vid slutet av sin regering förstod Alexander vilka skador han åsamkat landet genom att gynna frimureriet: frimureriet blev förbjudet. Men det var redan för sent. Ur frimurarelogerna kom den sammansvärjning, vilken organiserade militärrevolten i Petersburg den 14 december 1905. Målet för denna revolt var: störtandet av monarkien, en oligarisk republik, ledd av frimurare. Energien hos tsar Nicolaus I räddade emellertid läget. Revolten undertrycktes. Från denna tid blev frimureriet förföljt i Ryssland.

Trots detta fortsatte frimureriet — underjordiskt — sin verksamhet i landet. Alla sina krafter koncentrerade det på förberedandet av revolutionen i Ryssland. I mars 1917 lyckades det: revolutionen segrade under ledning av det fransk-judiska frimureriet, vilket under världskriget organiserade och satte i rörelse en sammansvärjning mot tsarmakten.

II.

En bekant rysk historiker, en av ledarna för ryska folk-socialistiska partiet, vilken spelade en aktiv roll i kampen mot tsarregimen, S. M e l g u n o v, har från Paris 1931 utgivit en högintressant bok: "På vägen till palatsrevolution. Sammansvärjningar före revolutionen 1917". I denna bok bevisas, på grundval av en omsorgsfull vetenskaplig forskning, att föreningen av alla ryska oppositionella partier — från liberalerna till bolsjevikerna — för störtande av tsarregimen skedde under ledning av frimureriet.

"Officiellt" — ehuru också illegalt — återuppstod frimureriet i början av vårt århundrade såsom en vittförgrenad organisation i Ryssland. Tvenne högtstående franska frimurare besökte Petersburg och invigde där den judiske advokaten Mannes Margulies i höga frimureriska grader. Ett intressant och viktigt drag: Margulies satt vid denna tid i fängelse; likväl lyckades det de franska "bröderna" att där besöka honom och utföra hela den övliga ceremonien samt giva nödiga instruktioner. Snart blev Margulies fri och grundade i Petersburg logen "Nordstjärnan", vilkens arbete senare omgavs med den största konspiration. Margulies själv blev "orator" — talare — i logen, sekreterare blev en viss furste Bebutov. I Moskva grundades också en loge, "Astrea". Snart var hela Ryssland övertäckt av loger. I Kiev, Odessa, Nisjni Novgorod o. s. v. — i alla viktiga punkter av landet funnos loger. I alla kretsar av de ryska överskikten gavs det frimurare. En bolsjevikisk forskare, Lenins vän, Boutsch-Brujrvitsch säger, att frimureriet trängde in i Tsar-Rysslands hemligaste ställen. Tydligen på grund härav var polisen vanmäktig att företaga något mot logerna, ehuru lagen förbjöd dem och polisen kände deras existens. Det är möjligt, att det också i tsar-polisens ledning fanns frimurare. Man vet t. ex. bestämt, att Margulies genom furst Bebutov hade de bästa förbindelser i polisen. Även i ryska militärkretsar hade frimureriet sina anhängare. I Petersburg t. ex. fanns en speciell militärloge, som hade sina möten i en av de största ryska aristokraternas, greve Orloff-Davydovs palats. Vilket inflytande frimureriet utövade på militären framgår av följande skildring av Melgunov: "Ett ögonvittne har berättat för mig om upptagandet i frimureriet av befälhavaren för Preobragenskys Gardesregemente Teplov. En av bröderna hade frågat Teplov vilken hans ställning till tsaren var. Teplov svarade: "Jag skall döda honom, om det bliver mig befallt". Man må icke förvåna sig över, att tsaren de skamfyllda marsdagarna 1917 ej fann stöd hos sin militär och sina högsta generaler, vilka i stället för att kämpa för tsardömet fordrade tsarens avgång.

Översta ledningen av frimuraresammansvärjningen i Ryssland utövades av de franska logerna. De ryska logerna voro endast filialer av dessa. Man må observera, att åtskilliga ryssar omedelbart tillhörde de franska logerna — i första rummet logen "Kosmos". En fransk frimurare var t. ex. den av frimureriet celebrerade lärde Maxim Kovalevsky, som ivrigt arbetade för Ryska sällskapets upplösande.

På uppdrag av de franska logerna bildades under kriget för förberedande och genomförande av revolutionen en rysk-frimurerisk kommitté, benämnd "kommittén för folkens räddning". I spetsen för denna kommitté stodo furst Lvov, Guljkov och Kerensky. Alla tre blevo senare ledande medlemmar i den provisoriska revolutionära regeringen. Lvov var den förste, Kerensky den andre presidenten i denna regering, Gutjkov var förste krigsminister. Medlemmar i den ledande frimurerisk-revolutionära kommittén voro vidare Nekrasov, Tereschenko, Konovalov, Prokopovitsch, Gambarov, Snobelev, Tchheidse — alltså liberala och socialdemokratiska politiker. De blevo senare samtliga ministrar i provisoriska regeringen.

Den frimureriska revolutionsledningens sammankomster höllos ofta i Konovalovs hus, vilken i egenskap av mångmiljonär till viss grad stod utanför misstankar. Från hans palats utgick, såsom Melgunov säger, tsarmaktens störtande; i detta palats blev även "bryggan utbyggd" mellan liberalerna och de vänster-radikala grupperna — ända till bolsjevikerna.

Det bör bemärkas, att bolsjevikernas ledare tillhörde frimureriet ännu långt före revolutionen. En viss roll vid inkorporerandet av bolsjevikerna i frimureriet spelade den bekante anarkisten furst Krapotkin. Han var uppenbart förmedlaren mellan franska frimurare och bolsjeviker. Han yttrade vid ett tillfälle långt före revolutionen till Boutsch-Brujrvitsch: "Den revolutionära rörelsen skall förlora mycket, om den icke på ena eller andra sättet förenas med frimureriet, vilket i Ryssland har sina trådar i de mest skilda skikt." "Förbindelsen" kom — och i den nyligen i Paris offentliggjorda listan över ryska frimurare finna vi bland dessa förutom Lenin även Sinovjev, Kamenev, Krassin, Litvinov o. s. v. — alla ledare för bolsjevikerna.

*

I sovjet-ryska tidskriften "Krasnyi Archiv", häfte XXVI, finna vi ett mycket intressant dokument publicerat. Det har påträffats bland papperen efter Gutjkov, förre presidenten i ryska parlamentet under tsartiden (Gosudarstvemaja Duma), krigsminister i provisoriska regeringen och, såsom vi redan veta, ledande frimurare. Dokumentet är daterat den 8 september 1915 och benämnt: "Disposition N I". I detsamma säges, att kampen i Ryssland föres på tvenne fronter: på den yttre — mot tyskarna — och på den inre — mot tsarmakten. För ledningen av den inre kampen borde omedelbart en stab å tio personer för det översta befälet organiseras; denna uppgift ålåg "grundcellen" — furst Lvov, Gutjkov, Kerensky. Av detta dokument, som utan varje tvivel härrör från frimureriskt håll, kan man se, att det organiserade störtandet av tsarmakten började 1915. Melgunov betonar, att just i denna tid den frimureriska verksamheten började överallt utveckla en utomordentlig intensitet. Man gjorde då också Melgunov förslaget att inträda i frimureriet.

N. S. A. P:s tredje årsting

N. S. A. P:s tredje årsting ägde rum i Stockholm pingstdagarna under livlig tillslutning av medlemmar från skilda delar av landet. Genom att myndigheterna vägrat tillmötesgå framställning om anordnande av extratåg från Göteborg blevo visserligen delar av västra och mellersta Sverige ej så starkt företrädda som väntat var, men likväl uppgingo de deltagande partimedlemmarna till över 1,800. C:a 130 avdelningar voro representerade, från Tärendö i norr till sydligaste Skåne.

Tredje årstingets förläggande till huvudstaden var på visst sätt en honnör från partiets sida för Stockholmsavdelningen, vilken under det gångna året kunnat uppvisa de vackraste framgångarna. Partiledaren Sven Olov Lindholm underströk även i sitt öppningsanförande kraftigt Stockholmsavdelningens stora insats och framhöll denna avdelning såsom ett föredöme för hela det övriga Sverige. Vi instämma så mycket hellre i detta partiledarens omdöme, som vi högt värdesätta det målmedvetna och framgångsrika arbete som i huvudstaden utförts under distrikts- och avdelningsledaren Rehnströms ledning, vilken icke minst förstått att hålla för rörelsen skadliga, provocerande element utanför.

Under tingsdagarna höllos en rad intressanta föredrag av partiets ledande krafter, bland vilka vid sidan av partiledarens anföranden märktes Sven Hedengrens utläggning över "Svensk utrikes- och försvarspolitik", presschefen Nils Dahlrots över propagandan m. fl. Tvenne massmöten höllos, ett i Vitabergsparken med 3,000 åhörare och ett å Östermalmstorg med 6,000 åhörare. Lindholms tal vid det sistnämnda mötet formade sig till en hyllning åt den svenska friheten. "Några slavar under världsjudendomen bli vi aldrig och aldrig under dess politiska agenter — yttrade Lindholm bl. a. — Verkligen motarbeta kriget kunna bara de göra, som våga instämma med oss i fältropet: Ned med judar och frimurare, kapitalets furstar och folkens förrädare" (våldsamma applåder). De som bespetsat sig på att också N. S. A. P. skulle låta engagera sig för prosemitiska linjer borde här ha fått sina känslor svalnade. Man får blott hoppas, att Partiledarens här åter deklarerade ståndpunkt i judefrågan skall ge genljud i det praktiska arbetet i alla fyra väderstrecken.

Överhuvud gav tinget en imponerande anblick av det nationella uppvaknande som begynt i vårt land med det unga, framtidens Sverige marscherande under de blågula dukarna med Ljuskorsets symbol.

»Svensk Samling»

Det judiskt orienterade och dirigerade "Allmänna Valmansförbundet" har hos justitieministern anhållit om inregistrering för sin del av partibeteckningen "Svensk Samling".

Israeliterna genera sig icke.

Kampfonden

Vår kamp står i dag hårdare än någonsin och stödet från anhängarnas sida är därför av största betydelse, då segern endast kan uppnås genom solidarisk samverkan. Under juni månad ha nedanstående bidrag influtit till krigskassan:

Läkare	Kr.	2:—
Intresserad	„	2:—
Ursvensk	„	100:—
P—e	„	5:—
R. J.	„	1:—
Summa	Kr.	110:—

Vårt tack till givarna!

Insamlingen fortgår. Även de minsta bidrag mottagas med tacksamhet. Bidragen sändas till: *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Judendom och kommunism

Tyskarnas i Rumänien organ *Deutsche Tagesszeitung* erinrar i en intressant artikel om hur judarna allt fortfarande i ledande ställningar deltaga i det bolsjevikiska underminerings-arbetet:

Medan en viss press i Rumänien betecknar varje nationell yttring av tyskheten i Rumänien, varje partikungörelse och varje kulturell anordning såsom "hitlerism" och statsfientlig, finner man i talrika provinsblad alltjämt åter tillkännagivanden sådana som följande från Cetatea Alba: Här har upptäckts en vittförgrenad kommunistisk organisation, vilken genom muntlig agitation från man till man såväl som genom spridning av upphetsande skrifter utvecklat ett mycket livligt värvningsarbete. Talrika medlemmar av denna hemliga organisation blevo häktade. I spetsen stod en viss Sarah Suchaja från Kifineff, som vid Brysseluniversitetet förvärvat doktorsvärdighet och i Cetatea Alba för skens skull lämnade privatundervisning i franska språket. Sarah Suchaja gav de enskilda cellerna riktlinjer för arbetet och försåg dem med värvningslitteratur. Organisationen hade celler i olika byar inom distriktet. Så blevo i detta sammanhang i Arzis följande personer häktade: M. Goldiner, L. Filler, F. Itzkowitsch, M. Kischinowsky, C. Wernikow, J. Kappelmann, S. Lisowsky, P. Dorfmann och J. Malamud. De häktade sändes omedelbart till Kischineff, där de skola svara inför militärdomstolen. — Vem är det som hotar staten? Namnen tala!

Händelserna i alla delar av världen ge tydligt vid handen, att det är judarna som leda och dirigera det bolsjevikiska underminieringsarbetet — ett faktum som man inom frimurare-"nationella" kretsar ivrigt söker fördölja.

Är invandring av judar

en lycka eller olycka för oss svenskar? — Utförligt svar fås i skriften

EN ANKLAGELSE

Pris Kr. 1:—. I bokhandeln eller direkt från FÖRLAG EINAR ÅBERG Råsunda. Postgiro 2854

För FRAMKALLNING och KOPIERING anlita

Neanders Fotomagasin

Linnégatan 68, Göteborg
Telefon: 210 28

Se till

att **Nationen** finnes till salu och reklameras hos Eder tidningsförsäljare. **Uppmana** sådana försäljare, vilka icke föra tidningen, att **anskaffa densamma i kommission** genom att tillskriva expeditionen i Stockholm, som omgående meddelar kommissionsvillkor och befordrar beställda exemplar.

Finlands politiska orientering

(Forts. fr. sid. 1.)

rande av *apotekare Y. W. Jalander* i Helsingfors. Apotekare Jalander — en broder till den på sin tid mycket omtalade försvarsministern, f. d. landshövdingen i Nylands län, generalmajoren Bruno Jalander — är en av de främsta förkämparna för den nya, nationalsocialistiska världsåskådningens idéer på finsk mark och har under en lång följd av år där verkat i folkgemenskapens anda. Med sin sunda kritiska inställning i språkfrågan har herr Jalander icke tidigare tillhört något politiskt parti, ty å ena sidan förutsåg han den olyckliga hatstämning och schism som skulle uppstå genom de svenskspråkiga finnarnas ödesdigra ställningstagande till sina finska bröder i början av deras kamp, då dessa tum för tum måste tillkämpa sig sina mest självklara rättigheter i eget fosterland, och å andra sidan har han på grund av samma klarblick aldrig kunnat godtaga de rådande politiska partiindelningarna utan instinktivt väntat på det som sent omsider med nationalsocialismens idéer införts i folkens liv. Vi införa härnedan förra delen av apotekare Jalanders uttalande, medan den senare, vilken behandlar de inrepolitiska finska förhållandena, införes i nästföljande nummer.

Finlands politiska orientering måste framför allt ses ur synpunkten av detta lands såväl som hela världens största fara: det judebolsjevikiska Ryssland. Senare tids många avslöjanden av kommunistiskt underminerings arbete i Finland med åtföljande fängslande av från Moskva dirigerade och finansierade spioner visar tydligt vilken gränslös humbug alla nonagressionspakter äro, så länge Ryssland icke respekterar de länders inrepolitiska förhållanden med vilka det sluter pakter. Ett muntligt löfte av en ärlig folk- och statsledare, sådan som Hitler i Tyskland, har ett oändligt mycket större värde än paktunderskrifter av regeringar med dubbelansikten.

Vid bedömandet av Finlands läge är främst att beakta landets utsatta position såsom gränsstat till det bolsjevikiska Ryssland. En naturlig gränsbarriär mot Sovjet-Ryssland borde utgöras av linjen Skandinavien — Finland— Estland— Lettland— Litauen—Polen, med huvudstödet i det enda land i världen, vilket öppet bekänner som sin målmedvetna vilja att vara ett kraftcentrum mot alla de förruttnelseprocesser som utgå från judendom, bolsjevism och frimureri — *Tyskland*. Vända vi till att börja med blicken mot vår närmaste granne i väster, Sverige, erinra vi oss hur detta land under till synes långt bättre inrepolitiska förhållanden än nu lämnade oss i sticket i vår mest skickelsedigra stund. *Och nu!* — Vad kunna vi vänta av ett land som politiskt sjunkit så djupt, att dess egen försvarsminister den första maj tågar under fanor med inskriften "Fram för Sovjet-Unionens försvar!" Betänker man vidare, att Sveriges regering vid flera tillfällen visat sig vara ett *bolsjevikvänligt*, marxistiskt styrt regeringsparti samt att landet tillåter existensen av rent kommunistiska partier vilka öppet bedriva landsförrädisk verksamhet under hägnet av en kraftlös statsmakt, så är det icke för mycket sagt, att Finland förr kan vänta ett dolkstyng i ryggen från detta håll än ett stöd i sin kamp mot den bolsjevikiska pesten. Och därmed är det *nuvarande* Sverige utrangerat såsom ett politiskt orienterbart land.

Vår närmaste granne i söder, Estland, visar politiskt en ej mindre sorglig bild än grannen i väster. Estland har för närvarande en regering, som saknar stöd hos folket. Den tillkom genom en kupp och är alltså icke-legitim. Dess militära stöd ledes av Laidoner som är djupt insyltad med judiska bankirer, av vilkas nåd stödet således existerar. Så länge detta tillstånd fortbestår och regeringen icke vill tillåta en fri folkomröstning för erhållande av ett styre, motsvarande folkets vilja, saknas en förhandlingsbas med Estland. Skulle emellertid en sådan omröstning, som nu med maktmedel och lögnaktiga fraser förhindras, tillåtas, komme makten att övergå i andra händer, med all sannolikhet i de folkgruppers, vilka ledas av den nu politiskt landsflyktige *Sirk*. Och då vore en naturlig förhandlingsbas given.

Beträffande Lettland är det allmänt bekant, att Ulmanis närmaste rådgivare är en jude. Estland—Lettlands för någon tid sedan gjorda hänvändelse till Frankrike, som slutit förbund med Ryssland, visar vad andas barn de senast nämnda ländernas regeringar äro.

På Litauen behöver icke spillas många ord. Detta land har procentuellt en drygt sju — säger 7 — gånger större judebefolkning än t. ex. Tyskland före Hitler-regimen, vilket förklarar de nyligen timade skandalösa händelserna i Memelområdet, inför vilka garantimakterna stodo rådlösa.

De tre sistnämnda ländernas nuvarande inställning i fråga om sin politiska orientering, kan, om den fortgår, bliva ödesdiger för dem själva. Ty om den dag kommer, då antingen Sovjet-Ryssland eller ett nytt nationellt Ryssland fordrar dessa länders införlivande för vinnande av tillträde till havet, äro de förlorade som självständiga stater. Den hjälp de då kunna behöva varken kan eller vill Frankrike giva. Det enda land som kunde ha kraft och vilja att bistå dem likasåväl som Finland—Skandinavien i allvarets stund, är nog Tyskland. Men möjligheten till en sådan hjälp förverka alla dessa länder, om de ej medan tid är förstå, att enda rätta politiska orienteringen för dem är en anslutning till Tysklands politik. Konstellationen England—Frankrike—Italien är endast skenbart solid; ja, dessa länders "inringningspolitik" kan bliva ödesdiger för dem själva. Ty *oberoende av alla pakter* går bolsjevismen hänsynslöst sin väg, genom undermineringspropaganda i resp. länder och uppviglingsarbete i kolonier och lydländer bolsjeviserande alla andra nationer. Och vad värst är: inom dessa länders regeringar och politiskt samt finansiellt inflytelserika kretsar sitta personer, vilka på grund av storekonomiska intressen och frimureriska order bidraga till undermineringen. Splittringen inom folken förlamar deras handlingskraft: judens urgamla metod ligger ju i satsen "Söndra och härska". Och vad Italien angår torde Jugoslavien haft rätt, när det före Mussolinis omorientering konstaterade, att "Italien under de senaste århundradena aldrig varit vant att segra". Mussolini lär icke i en handvändning kunna omskapa det italienska folket. Skulle Europas ödestimme slå, är Tyskland det enda fasta stödet för Västerlandets folk mot bolsjevismens famntag. (Bortsett från Japan i en annan världsdel.) I världskriget besegrades Tyskland *icke* militärt. Det bragtes på fall genom inre förräderi, åstadkommet genom judiska och frimureriska krafter, vilka inifrån gåvo det dolkstöten. Men *nu* är Tyskland sammansvetsat till en enda folkgemenskap. Fredrik den stores dröm och Bismarcks djärva ansats ha bragts till fullbordan av H i t l e r. Tyskland är icke längre ett konglomerat av småstater med stridiga viljor; det är sammanslutet till ett enda stort, fast och kraftigt folk, medvetet om farorna utifrån men samtidigt även om sin inre styrka, som i dag är mångdubbelt större än på världskrigets tid. När Tyskland *nu* rustar, rustar det till *försvar*, och inga pakter skola hjälpa en makt till seger i ett krig där Tyskland för defensivkrig. Detta försvar gäller emellertid samtidigt ett försvar mot de judiskt-frimureriska maktsträvanden, vilka ytterst ligga bakom hela det spel som nu bedrives bakom diplomatiens kulisser.

Det gäller för regeringarna att välja rätt i sin politiska orientering. Historiens Nemesis vakar. Jag vågar sia om den dag då *folken vakna* och störta de regeringar, som av grumliga skäl träffat orätt val. Och jag vågar förutse den dag, då Europa med en helt annan vördnad än nu ser upp till den man, som, i allt glömmande sig själv, satt in hela sin personlighet för att väcka sitt folk till nationellt medvetande och som skapat en vakt mot all den ohyggliga korruption som går över världen. Ty ännu är Europa ej dömt att gå under, men väl är judarnas mångtusenåriga kamp för världsherravälde dömd till slutlig tillintetgörelse. Jag tror på Hitlers proklamation den 1 maj 1935 på Tempelhofer Feld: Nicht Untergang des Abendlandes muss es heissen, sondern Wiederaufstehen der Völker dieses Abendlandes." (Det skall icke heta Västerlandets undergång utan återuppstående av Västerlandets folk.)

I dessa ord finna vi den verklige, store och rättänkande statsmannens ord, en statsman med tro och vilja till ett stort mål, utan vilket livet vore tröstlöst att leva. De som följa honom skola få följa Europas återuppstigande ur den förnedring, vari det befinner sig. Detta förnedringstillstånd måste övervinnas, om det så skulle kosta en sista kamp mellan den upphöjda tron och de underjordiska makternas sista förtvivlade ansträngning att bringa Västerlandets folk till undergång. Segern är given, om folken ej uppgiva sig själva utan vilja söka sanningen och lära känna spelet bakom kulisserna och den verklighet som döljer sig bakom det som till synes sker. De skola då finna, att det blott finnes *en fiende*, ehuru arbetan- under en mängd skepnader: *judenomen*, samt att denne den gemenmme folkfiendens farligaste redskap är det allestädes under oskyldig mask verkande frimureriet.

Det enda av Sovjet-Rysslands grannländer, vilket insett verklighetsläget, är Polen. Detta land ställde sig genast öppet sympatiskt till det nya Tyskland under Hitlers ledning. Nu, sedan polska folkets store ledare, marskalk Pilsudski gått bort, vet man emellertid ej bestämt huruvida den intagna positionen skall komma att hållas eller om Frankrikes ansträngningar att vinna även Polen för sina falska frimurare-kommunistiska pakter för inringning av Tyskland slutigt skola lyckas.

(Forts. i nästa nummer.)

Attentat mot Franska Stororientens palats

Under intrycket av den slutna alliansen med Sovjet-Ryssland och det forcerade röda arbetet inom landet ha de politiska motsättningarna i Frankrike på sistone allvarligt skärpts. Röda diktaturens spöke hotar.

Trots gällande stränga polisförordningar kom det under juni till hotfulla sammanstötningar å Paris gator och allmänna platser. Bl. a. företogo medlemmar av den royalistiska sammanslutningen "Action Francaise" ett stenanfall mot den mäktiga frimurarelogen Grand Orients byggnad, vars alla fönster sönderslogos. Efter "stormningen" av Grand Orient ryckte massan fram mot Operahuset, men hejdades där av det väldiga polisuppbådet.

Frimureriska sidoorganisationer

samt andra politiska hemliga sammanslutningar

Frimureriet har blivit benämnt "staten i staten", varmed menats ungefär detsamma som judarna i Sionistiska Protokollen åsyfta med "osann statslära". De omvägar, å vilka de vilja nå sina mål, äro de olika hemliga organisationerna. Att ett flertal dylika finnas, förklaras av, att judarna inom stora organisationer ha sina egna underorganisationer, där de ostörda uteslutande befatta sig med sina intressen. Vidare är världsfrimureriet ej på långt när lika väl organiserat i alla jordens länder, varför man i många stater finner mer eller mindre egna hemliga organisationer, som efter gammalt recept uppblandats med judiskt-frimureriska element, och således ofta under till synes rakt motsatt målriktning göras användbara för judendomen. Vi ha alltså inom de hemliga organisationerna huvudsakligen att göra med tvenne riktningar: de *rent judiska ordnarna* och de först senare *genom judendomen förfalskade politiska hemliga organisationerna* i enskilda länder.

Bland de rent judiska ordnarna märkes i första rummet *Bne B'rith* (Söner av Förbundet). Denna orden grundades 1842 i New York. Någon antisemitism fanns då överhuvud ej i Nordamerika, varför den vanliga förklaringen, att judarna till självskydd tvungits att bilda ett sådant förbund, förfaller. B'ne Brith-orden kom 1882 till Tyskland, där 8. distriktet (sektionen) upprättades med storloge VIII. Den utbredde sig hastigt över hela jorden, så att broder Max Cohn 1902 kunde begynna sin med anledning av ordens 20-åriga förekomst i Tyskland skrivna festskrift med orden: "Den världsomspännande orden B'ne Brith, inom vars område solen aldrig går ned..." Enligt "Enzyklopädie der Freimaurerei", band I, 1910 har Bne B'rith-orden gjort till sin uppgift "att på ett sådant sätt sammanbinda israeliterna, att utvecklandet av judendomens högsta intressen fortast och allmännast skall kunna möjliggöras". Vilken betydelse orden haft för Tyskland kan man förstå, när man hör namnen å några av dess mera kända medlemmar: såväl Rathenau, Bleichröder, Katzenstein och Warburg — alltså just de judiska män, som kejsar Wilhelm kallade sina särskilda vänner — som även de bekanta revolutionärerna Kurt Eisner, Karl Liebknecht, Béla Kuhn (Cohn) och Leiba Trotsky-Braunstein voro bröder i den judiska frimurareorden Bne B'rith.

I intimaste intressegemenskap med denna orden står *Alliance Israelite Universelle*, som 1860 grundades av den parisiske advokaten Crémieux, jude och höggradsfrimurare, och vilken sammanslutning inom världsfrimureriet tillerkännes en av de högsta ledande hemliga funktionerna. Dess valspråk lyder: "Hela Israel svarar för varandra". Av Cremieux' egna ord framgå tydligt Alliansens mål och verksamhet: "När juden höjer sig, höjer han sig väldigt: vi göra jätteframsteg... Ett nytt messianskt rike, ett nytt Jerusalem måste uppstå i kejsarnas och påvarnas ställe... Den (Alliansen) är en blomstrande förening, vilken finner tillträde till de mäktigaste troner, och den är städse beredd att fordra bevarandet av våra rättigheter och att bekämpa dem, som äro fiender till vår ras." ("Archives Israélites", 1867, sid. 268). Alliansen har överallt sina filialer. Häröver berättar "Allgemeine Zeitung des Judentums" i februari 1891: "Överallt, i alla världsdelar, i Asien, Afrika, Amerika, Australien, i China, Mexico, Kaplandet o. s. v. bo medlemmar av Alliansen. För den i Orienten, vilken träder inför politiska eller borgerliga myndigheter med en rekommendation från Alliansen — så försäkra judiska resande i Österlandet — för honom öppna sig alla troner och dörrar..."

Alla dessa judiska frimurareförbund verka uteslutande för ett mål: Judas obetingade världsherravälde. I detta måls anda arbeta de med de penningar, vilka de i nära nog obegränsade mängder samlat, beblanda sig med andra sammanslutningar, vilka i sin ariska godtrogenhet öppna sig för dem, och vinna genom de fördelar de kunna bjuda otaliga enskilda personligheter. Sålunda har frimureriet i hela världen utvecklats till ett villfarigt verktyg i den hemliga judiska Överledningens, den osynliga Kahalens och den än mera överordnade Sanhedrins tjänst.

Bland övriga, först genom judisk inblandning förfalskade ordnar må nämnas *rosenkreutzarna, martinisterna* och *illuminaterna*, vilka i den mån de ej upphört, sammansmält med frimureriet. Särskilt beaktande påfordrar *Odd Fellow-orden*, som ursprungligen skall ha grundats av hantverkare och marmormurare, men numera är fullständigt förjudad och därenligt bedriver sin verksamhet. Ett enda exempel är belysande: I slutet av 1925 ägde Goethe-logen NI:s i Odd Fellow-orden "gyllene jubileum" rum i Frankfurt am Main. Om mötet berättar den frimurare-alljudiska "Frankfurter Zeitung" 25 aug. 1925: Huvudnumret å aftonen var hälsningstalet av broder A. M. Dr. Löwenstein. Han höjde strax med sina starka händer aftonen ur det blott konventionella upp på andens berg, vilket de akademiska firarna söndagsmorgonen än högre besteg i Junghofstrasses stora sal". Den hebreiske "brodern" föredrog vid tillfället ur en sin egen dikt: "Penningen-demonen i världen. Dunkla avgrundsknekten. Rätt, lag och sed falla i stycken mot din guldpansrade näve. På ditt altare växa offren till berg". — Vilken underbar hyllning åt "humaniteten"!

Andra politiska hemliga förbund i olika delar av världen, som väldsfrimureriet bragt under sitt inflytande och i sin tjänst, äro *Carbonari* i Italien och *Hungsällskapet* i China, samt i vår tid den från Amerika stammande *Rotaryklubben*.

I sammanhanget må slutligen endast omnämnas *Jesuitorden*. Den bildar den store motspelaren till världsfrimureriet. Jesuiter och frimurare, påvekyrka och "motkyrka" stå i innerlig själsförvantskap med varandra. Vi hänvisa här till vår artikel i detta nummer: "Fredsslut Juda-Rom", som visar hur för några år sedan ett vapenstillestånd, ja ett direkt samarbete mellan de bägge om världsherraväldet konkurrerande organisationerna ingåtts — till avvärjande av den fara för dem bägge som i nationalsocialismens gestalt uppenbarat sig.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 JULI 1935

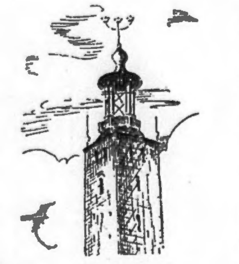

Vida Världen

Ny Skeppare å Moderata Skutan

Representanten för The Grand Lodge of England and Supreme Conseil 33° of England, Wales etc., Riddaren av Purpurbandet i IX Frimurareprovinsen Sverige, Amiral Salomon Arvid Archates Lindman har gjort sin glansfulla sortie som chef för De Moderata, ändlöst hyllad av vänner som fiender. Fria Pressen kände inga gränser för hänförelsen, tidningarna formligen flödade av lovsånger i vers och prosa över Frimurareamiralens fosterländska storverk. Själva Per Albin,

Kungliga Marxistiska Regeringschefen, betygade inför världen, att det alltid varit honom en stor ära att strida mot en slik fiende.

Men efterträdarfrågan lär ha vållat en del bekymmer, sedan de bägge Kronprinsarna Järte och Wohlin numera förverkat rätten till tronen. Man såg ej annan råd än att pröva en provisorisk anordning med Socialpolitiske Professorn Gösta Bagge såsom synlig Ledare och förre Marxistkoryfén, nämnde Järte, Karl Otto Bonniers gamla förbindelseman hos De Moderata, såsom regissör och delgivare av Gudarnas vilja. De båda energiska Bröderna i Brunkebergsklubben hade omsorgsfullt prövats och — envar på sitt sätt — befunnits fylla måttet.

Skeppar Göstas meriter för upphöjelsen lågo förutom i hans trogna "förtroende"-tjänstgöring hos De Moderata framför allt i hans varma prosemitism och verksamhet som docent i Judiska Högskolan, lärare vid Handelshögskolan och föreståndare för det med förskingrade 50,000 kronor från Spritmonopolet 1920 upprättade Socialpolitiska Institutet. Att Frimurareamiralen jämte närmaste saknade intresse för återbördandet till Statsverket av de ur Statsmonopolen "försvunna" 300 miljonerna var således redan härav fullt förståeligt. När frågan föredrogs i Riksdagen, voro — som man erinre sig — Amiralen och hans vänner inom De Fosterländska av middagsbjudning förhindrade närvara. Middagar kunna ibland komma väl till pass!

Skeppar Gösta har således förstått att meritera sig genom prononcerad fientlig inställning till Hakkorset, icke bara i ord utan även i gärning. Sålunda skall han — enligt vad en kollega upplyser — för ej länge sedan till Socialpolitiska Institutet — där inom parentes sagt vännen Järte är avlönad föreläsare — ha insmugglat en "landsflyktig intellektuell", dotter till en av de i Tyskland numera måttligt populära "novemberförbrytarna". Att en landsmaninna härigenom berövades arbetstillfälle, var av underordnad betydelse i betraktande av glädjen i Israel. Socialpolitiska Institutet har ju bland annat till uppgift att avskaffa arbetslösheten, ehuru naturligtvis i första hand för Guds Utvalda och Röda Intellektuella.

Den som främst har förtjänsten av Herr Göstas upphöjelse är just nyssnämnde Herr Otto, vilken efter Kreugerskandalerna tillsvidare måst inskränka sig till den mera anspråkslösa rollen som förste pianist i Svenska Dagbladet. Genom nomineringen lyckades Herr Otto utbygga sin position att jämväl omfatta regissörsposten hos De Moderata. Skepparsysslan på skutan sköttes alltså av Socialpolitiske Professorn, medan bakom kulisserna forne Moderate Kronprinsen, f. d. Marxistkoryfén, Karl Otto Bonniers vän Herr Otto (Järte) utbygger och förmedlar direktiven från J u d a r, F r i m u r a r e och F i n a n s m ä n.

Det artar sig till en uppbygglig seglats å den gamla Moderata Skutan.

*

Engelbrektsjubileet — säsongens clou

Det har varit en Kunglig Säsong i Huvudstaden och sannerligen vi missunna Societeten att äntligen ha fått resa för rekreation till sina sommarvillor. En ändlös rad av storslagna festligheter med galaföreställningar å Operan, Gyllene Salen, Stadion etc. En vanlig människa bara inte förstår hur Rikets Damer och Herrar måste vara utrustade kroppsligen för att rå med allt festande och firande — men övning ger väl färdighet.

Glansnumren voro naturligtvis Furstebröllopet och Engelbrektsfirandet. Det förra fick en särdeles imposant inramning genom deltagandet av så många rikt dekorerade främmande furstligheter, vilka av Publiciteten visades en anmärkningsvärd älskvärdhet. Furstligheten håller på att åter bli populär i världen, sedan den röda stormvågen något bedarrat. I en tid, då Hakkorsets hemska spöke tecknar sig vid horisonten, bjuder kantänka klokheten Israel att återuppliva det tidigare högst hjärtliga förhållandet till gojimfurstligheten, vilken ånyo kunde bliva det till ett verksamt stöd och skydd mot folkens "barbari".

Engelbrektsminnet firades både i Arboga och Stockholm, och här som eljest försummades ej tillfället att samtidigt nyttja festen till egen popularisering och hyllning. De som i dag företräda svensk statsmakt äro vårdarna av Engelbrekts frihetsarv — och borde ju ha rätt att få del av äran. Vi kunna föreställa oss Engelbrekt-Befriaren som åskådare. Huru måste han icke ha uppväckts av helig vrede inför denna spekulation i hans livsverk av nutida Fogdar i Sverige! Huru måste han ej ha rasat i sitt innersta vid åsynen av det nya Främlingsväldets legodrängar, Frihetens dödgrävare, falskt draperande sig i svenska Frihetssymbolen! Och huru måste han icke ha oroats vid bevittnandet av hur detta svenska folk, som han en gång befriat ur främlingsok, åter fallet under oket, tanklöst applåderar sina förtryckare!

Gycklet med Engelbrekt-Befriaren nådde sin höjdpunkt, när Israels röda fanor — symbolen för det nya främlingsväldet! — tågade upp å Stadion förbi Konungen, Salomos Vikarie i Frimureriets IX. Provins. Denna episod i programmet var också den som livligast senterades av judebladen, som konstaterade, att folkmassans jubel var som störst, "när de röda fanorna defilerade förbi Konungen". Triumfatoriskt, symboliskt! Rörde det sig kanske ej här om en manifestation av den alltjämt obrottsligt bestående solidariteten mellan Juda och svenskarnas kungadynasti Bernadotte från Revolutionens Frankrike, mellan Judendomens frimurare- och marxistbrödraskap? Judiska och svenska symboler i innerlig sammanblandning — också ett sätt att fira Befriarens ur främlingsväldet minne!

Moskvas representant Ture Nerman yttrade efter festligheternas slut i Riksdagens kammare följande alltför sanna ord: "Från och med i dag är festen över, frasernas helg är förbi, Engelbrekt är gravlagd igen, sedan han tjänstgjort som fanan för en nationell samling som inte finns, och nu — slåss vi igen, nu går klasskampen åter för fullt".

Men en dag kommer Engelbrekt-Befriaren tillbaka!

Sista Striden

Den gamla striden mot Draken, förkroppsligande Ondskans makter på jorden, går mot sitt avgörande. Den har varit lång och hård och ofta synts förtvivlad för Ljusbanerets förare, vilka mest legat under och hotats av förgörelse. Men liksom natt föregår gryende dag framspringer mänsklig pånyttfödelse ur prövningarnas kalla natt, där själarna luttras och härdas.

Åter befunno sig folken inför hotet av förintelse under Ondskans välde, men i nödens stund skedde Undret. Den till marken slagna Ljuskämpen reser sig och står åter i full rustning, med helade krafter tagande den sista striden mot giftsprutande Draken, härskaren i världen. Det är denna slutakt i den stora kampen vi nu bevittna — där vi alla måste vara med såvisst som det gäller allas vår räddning ur avgrundsdjurets dödande grepp.

*

Det svart-röda havet

Israels barn tyckas ej ha undergått någon förvandling till sinnet under årtusendena. Vi veta, hur själva Översteprästen Moses på sin tid fabricerade väldiga kvantiteter krut och dynamit i de gamla bergverken å Sinai för att sedan bruka "Herrens eld" i krigståget mot de "ogudaktiga" folk, som skulle förgöras och vilkas skatter skulle rövas. Och de läta efter beprövat recept sin Mordängel åter alltjämt gå fram över världen. En ny jätteslakt förberedes som bäst.

Stororientens R. F. och Kominterns U. S. S. S. R. ha allt klart för en straffakt mot Germanien, som vägrat att längre lyda Juda, och i samband härmed planeras en allmän häxsabbat. I Ryssland ha tränats miljoner "röda" slavar och i Frankrike väldiga kontingenter "svarta" vid sidan av inhemska "röda" dylika i folkmördandets konst. I öster och väster stå Mordängelns härskaror, beredda att slå till. Förspelet har slutat — handlingen skulle begynna!

Vår tids Moses och Aron inspektera, stolt medvetna om sin höga roll som Jahves Utvalda, de slagfärdiga "svarta" och "röda" arméerna, språkande som så: — Allt är i ordning. Nu gäller bara att arrangera för nazis liksom Salig Moses gjorde för egyptierna, så att havets bägge böljor för evigt må förgöra dem.

Men frågan är om det svart-röda havet denna gång skall fungera. Det synes snarare föreligga risk för att konspiratörerna själva råka ut för straffdomen.

*

Framtidslandet

Den som något studerat judefrågan vet, att en lösning av densamma blott kan ske genom det judiska folkelementets avskiljande från andra nationer och sammanförande i ett eget land. Inom folkliga kretsar i skilda länder ägnas problemet även f. n. en livlig uppmärksamhet.

"Avskiljandets metod förblir — skriver 'The Patriot', London — den enda möjliga vägen. Vi säga *den enda*, emedan vi känna judarna. Vi veta, att det är meningslöst att tala om tomma åtgärder mot dessa judar, vilka icke ställa England över annat. De befinna sig i vår mitt, blanda sig med oss och behärska våra angelägenheter. Ett undkommande ur deras giftiga förstörelse låter sig ej ske genom avlägsnande av några ibland dem; i Storbritannien och England finnas 2 1/2 à 3 miljoner judar. Konung Edward I befriade sig en gång från dem och ehuru han blott hade att göra med ett jämförelsevis fåtal, måste transportsvårigheten ha varit ett väldigt problem, liksom det en dag skall bli för oss.

Först måste en plats bestämmas såsom blivande nationalhem. Det skall vara en stor ö, som har möjlighet att mottaga världens alla judar, där dessa sedan kunna finna sin utkomst. Judarna måste beredas tillfälle grunda en oavhängig existens. Den mest passande trakten härför är, såsom den store antijudiske förkämpen H. H. Beamish för länge sedan uttalade, Madagaskar, med ett område av 226.000 kvadratmil och en nuv. i huvudsak lantbefolkning å 3 miljoner infödda färgade. Judarna måste köpa sitt nationalhem, förvärva det med sina rikedomar. Och om ej Madagaskar är till salu, är detta så mycket värre för dem, eftersom övriga öområden, som kunna ifrågakomma, ur hälsosynpunkt erbjuda mindre gynnsamt klimat. Judarna måste betala ett pris för sin blivande hemort, som helt tillfredsställer nuv. ägare. De måste även giva de infödda, som lämna sina boplatser, en motsvarande gottgörelse. De skola vidare ha att betala en viss summa för sjöresan från de ariska ländernas kuster, vilka de för alltid lämna, till sitt nationella hem."

Eja, vore vi där!

*

Nådens sol över Australien

Vart man vänder sig å jordklotet mötes man av samma fenomen: Israels barn i ledande och luckrativa ställningar. "The Jewish Daily Post", London, återger följande förteckning, illustrerande läget i Australien.

Generalguvernör: Isaac Isaacs. Administrator för Syd-Australien: Montefiore. Premiärminister i Syd-Australien: Vabian Solomon. Guvernör för Queensland: sir Matthew Nathan. Minister och domare i högsta domstolen: Henry Cohen. Minister: sir Saul Samuel. Högsta domare i "Agent General" för New-Syd-Wales: sir Julian Solomons. Kabinettsminister i Vest-Australien: S. Moss. Kabinettsministrar i Victoria: Harold Cohen och Henry Cohen. Presidenter i lantdagen: J. J. Cohen och sir Daniel Levy.

Man må icke förvåna sig över att en så svår ekonomisk depression härjar i Australien.

*

Spekulation i "judeförföljelse"

Enligt "Deutschen Nachrichten für Litauen" ha tvenne Krakaujudar vid namn Leibowics och Augapfel på grund av angivelse från judiskt håll häktats och ådömts fängelsestraff för svindelgeschäft i "judeförföljelse". De företagsamma båda israeliterna hade i Radomsk anordnat möten bland judarna för en påstådd hjälpkommitté till understöd åt ur Tyskland utvandrade judar samt därvid vänt sig till nästan alla judar. De belopp, som tillföllo dem, voro mycket betydande, då varje judisk familj i staden skänkte 20—25 zloty till "de olyckliga offren för nationalsocialismen".

Efter hand blev det emellertid klart, att "hjälpaktionen" var ett rent geschäft, som Leibowics och Augapfel tillåtit sig på rasfrändernas bekostnad, och de insamlade medlen förbrukades av de bägge svindlarna. Dessa hade tidigare begått liknande bedrägerier i Czenstoschau och Sosnowice, där de även tillurat sig stora penningesummor. Under sin insamlingsverksamhet brukade de berätta de mest hårresande historier om de lidanden de själva måst utstå i Tyskland. Under rättegångsförhandlingarna visade det sig dock, att Leibowics och Augapfel aldrig varit i Tyskland. De dömdes till 6 månaders fängelse vardera.

Ibland kan gojims domstol vara bra att ha mot sina egna!

*

I Frimureriets värld

återfinnas de "heliga" symbolerna mångenstädes även å "provinsernas" statliga frimärken, vilka prydas med flammande Davidsstjärnor, trianglar, murslevar, brödrahandtryck etc. Genom att överallt låta de judiskt-frimureriska symbolerna framlysa tror man sig befordra det eftersträvade målet: judeandens herravälde och det judiskt-frimureriska världsrikets upprättande. Icke bara i synagogor och frimurareloger utan runt omkring i den omgivande profana världen möta i mångfald dessa tecken, som ständigt eggande påminna judar och frimurarebröder om deras makts härlighet.

Men efterhand som folken bli seende och frigöra sig ur Judendomens och Frimureriets våld, komma alla dessa judiska symboler och tecken att försvinna ur nationalstaterna för att ersättas av symboler för nationella tänkesätt och strävanden.

*

Judiskt Allehanda

Enligt "New York Herald" har juden Arthur Sulzberger, svärson till den nyligen avlidne utgivaren av "New York Times", Adolf Ochs, valts till president i "New York Times' bolag".

"New York Times" bör alltså ha goda utsikter att även framdeles kunna fylla kravet ur "humanitär" synpunkt!

*

En korrespondent till den judiska "Tagespost" i London meddelar med oförställd glädje från Moskva, att en grupp arbetare vid en marmeladfabrik i Syd-Ryssland av sovjet-domstolen dömts för antijudisk verksamhet. De anklagade hade "systematiskt förolämpat judiska medarbetare". Den antijudiska stämningen var så stark — heter det — att fabriksledningen avböjde att antaga nya judiska arbetare. Ledarna för aktionen dömdes till 3 års fängelse och förvisades till Sibirien. De övriga anklagade berövades medborgarrätt för en tid av 4 år.

Det kommer den dag, då ingen röd terror längre skall vara i stånd att hindra ryska folket från att avskudda det judiska plågeoket!

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8 (277) TORSDAGEN DEN 1 AUG. 1935 ÅRG. 11

Nationell pånyttfödelse

Den inre brottningsstrid, som pågår bland folken, är framför allt en andlig strid, en strid mellan Gott och Ont, mellan uppbyggandets och nedrivandets krafter. De förra verka i gudsbejakande anda och pliktuppfyllelse, till fullgörande av sin av Skapelsen givna bestämmelse; de senare äro gudsförnekande och verka, glömska av pliktens bud, allenast för egen snöd materiell vinning. Uppbyggandets krafter bygga således å den Gudomliga ordningens grund, medan nedrivandets ej vilja erkänna en dylik utan i självförgudning i sig själva se Skapelsens herrar och genom raserande av allt bestående tro sig vinna ett jordiskt lyckorike, där de obehindrat kunna tillfredsställa sina lustar efter guld, makt och ära.

Nedrivandets krafter med judarna i spetsen, vilkas grundprincip är "Söndra och härska!", ha länge dikterat utvecklingen i världen, med resultat att vi i dag kommit dit vi kommit. Deras mål var kaos, ur vars ruiner ett drömt Mammonsrike skulle framväxa. Planen på världsrevolution skulle dock ej lyckas. Blott i Ryssland hade den, tack vare överrumpling, efter världskrigets slut för en tid framgång. Eljest bjödo folken motstånd och ett allmänt uppvaknande förspordes. I allvarets stund tog självbevarelseinstinkten ut sin rätt, vaknade ansvarskänslan hos människorna, reagerande mot förödelsen. Hittills hade man endast skämtat över tidens lättfärdighet, menande: "efter oss syndafloden", men inför dennas omedelbara hot tystnade skämtet.

Förvirrad såg man sig omkring efter medel mot faran. Men det gives blott en väg till räddning: Vi måste resolut bryta med den destruktiva utveckling, vilken leder mot katastrof och som ej inspirerats av den svenska anden utan av en främmande sådan. Vi måste med insatsen av hela vår kraft lösgöra oss ur den judiska andens grepp om våra själar, uppleva den inre väckelse och rening från främmande andlighet, varförutan en svensk pånyttfödelse icke är möjlig. Vi måste återknyta förbindelserna med vårt förflutna, vända tillbaka till de livgivande källsprång, varur folksjälen sedan hedenhös hämtat sin näring. Vi måste åter bliva svenskar, tänka, tala och handla svenskt.

Ur den andliga väckelsen framgår Sveriges nationella pånyttfödelse. Hur denna formellt skall komma att gestalta sig, ligger ännu i det fördolda. Men det gäller att se till, att den följer naturliga utvecklingsbanor och ej förfuskas av skadegörande element. Pånyttfödelseprocessen betjänar sig av såväl de gamla som de nya organisationerna. Vi bevittna redan hur svenska politiska partier, som tillkommit och verkat i nedrivandets tjänst, under påverkan av uppvaknandet steg för steg nödgas acceptera den uppbyggande ideologien. Där den nationella förnyelsens tecken skönjas, må de hälsas med glädje. Det svenska samhället skall genomströmmas av ny andlighet, präglad av sann folkgemenskap, nationell och social solidaritet.

En nationell väckelse med åtföljande pånyttfödelse och nationellt återuppbyggande kan blott ske i tecknet av *sann upplysning*. Enda effektiva medlet mot Lögnens mörker är: Sanningens ljus. Med bindlar för ögonen kan vårt folk ej gestalta sin framtid; det måste känna den värld, vari det lever och verkar. Vad nu skall ske måste ske så, att det blir bestående. Därför är även ögonblickets krav, att Sanningens ljus lyser och visar vägen. Ve dem, som här försöka hindra! Vad vårt folk just nu behöver är *Upplysning i Sanningens* anda! Envar, som väckts till medvetande om vad striden gäller, har plikten att gå ut såsom medkämpe å Upplysningens vida stridsfält.

Alla svenskar måste med i kampen för nationell pånyttfödelse och återuppbyggnad!

Finlands politiska orientering

Uttalande av Y. W. Jalander, Helsingfors

II.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Ehuru således vägen över Estland —Lettland—Litauen under nuvarande förhållanden är lång till barriären Polen—Tyskland, står det fullt klart att vår enda rätta politiska orientering är just denna. Men huru te sig då utsikterna för en dylik orientering i beträktande av Finlands inre politiska förhållanden?

Före det röda upproret hade vi i stort sett en ganska okomplicerad politisk gruppering. Å ena sidan var landet delat i tvenne språkgrupper, de finska talande finnarna och de svenska talande finnarna. Å den andra rådde en uppdelning i marxister, vilka då samt och synnerligen voro "röda", samt emot dem en, oberoende av vissa socialpolitiska skiftningar, ganska kompakt, enhetlig borgerlig majoritet. Om vi under och efter det röda upprorets kuvande haft tillgång till en politisk ledarekraft med blick för de överstatliga makternas spel bakom bolsjevismen, skulle han haft möjlighet att taga hand om makten och leda landets utveckling med kraftig vilja, så att det ej blivit offer för den politiska svaghet och det internationella spel det senare blev och som ledde till den s. k. Lapporörelsens framträdande och därefter den politiska förvirring, som nu är härskande.

Den naturliga följden av det röda upproret borde ha blivit, att marxismen helt satts ur spelet, såsom skett i Tyskland och vissa andra länder. I stället inträdde ett politiskt läge, varigenom de forna röda ej endast tillerkändes säte och stämma i riksdagen utan t. o. m. fingo bilda ett eget kommunistiskt parti, vilket samtidigt med att det i riksdagen medstiftade lagar för landet öppet predikade bolsjevikiskt landsförräderi och anslutning till Sovjet-Ryssland. På initiativ av den judiskt dirigerade antireligiösa rörelsen i Ryssland, där kristendomen var en styggelse för judarna, försökte vår inhemska bolsjevism att här håna kyrkan och kyrkogångare samt att i övrigt förstöra alla moraliska värden. Från detta förnedringstillstånd räddades landet genom Lapporörelsen, som fördrev kommunismen ur riksdagen och krävde ett slut på det rådande tillståndet. Och nu blev för andra gången tillfället försuttet att av denna rörelse skapa ett instrument i en kraftig ledares hand för sanering av hela vårt statsliv. Det länder i varje händelse Lapporörelsen till oförvansklig ära att ha utfört den första rensningsaktionen efter upproret.

Man måste emellertid fråga sig: huru kunde överhuvud det nyss beskrivna tillståndet uppstå i ett land, som just genomgått det röda upproret? Vid besvarandet av denna fråga ställes man inför en del rätt så märkliga förhållanden, som sammanhänga med det nuvarande tillståndet i Finland. Det jämförelsevis okomplicerade politiska grupperingsläget från tiden före upproret visade efterhand tecken till en förvirring, vilkens bakgrund numera emellertid ligger fullt klar.

(Forts. å sid. 7.)

Kyrkan och Sanningen

Kyrkliga rapportörer från när och fjärran berätta: det religiösa intresset bland allmänheten är i stigande. I tider av världslig oro och nöd plägar kyrkan, som i regel mera tjänar världsliga intressen än Gud och människor, ha högkonjunktur. I synnerhet tyckes Romkyrkan, "den allena saliggörande", nu befinna sig på stark frammarsch. Läget bjuder oss emellertid att ägna hithörande angelägenheter en allvarligare uppmärksamhet.

Hur kommer det sig, att kyrkan intet effektivt åtgjorde till förhindrande av en utveckling, som i vår tid förde många folk till undergångens rand? Hur kunde kyrkan förhålla sig tyst, ja ge sin sanktion åt en utveckling i strid mot såväl Kristi bud som samvetets och förnuftets röst inom oss? Har icke kyrkan genom försummandet av sin plikt att predika Sanningen för folket i verkligheten tjänat förstörelsens krafter? Dess accepterande av lögnen om judarna såsom "Guds utvalda folk" och dess förvillande sammanblandande av Kristi och judarnas varandra motsatta gudsbegrepp — innebar ej detta ett förräderi mot den sanna kristna idén?

När vi för några år sedan tillspordе en svensk statskyrkopräst angående vissa egendomligheter i bibeltexten, fingo vi till svar: "Det är bäst att ej röra vid dessa saker, ty eljest riskerar man, att allt ramlar samman." Vi överraskades av svaret, vilket emellertid visade, att man även i prästerliga kretsar var på det klara med att icke allt i Bibeln var Guds ord. Var själva grunden till kyrkans bekännelse ej solidare än att den riskerade att rämna vid första kritiska granskning av bibeltexten — vad var den då värd?

Hur än de judiska bibelförfattarna bemödat sig framställa Kristus i en dager, så att Hans lära kom i samklang med judarnas världsmessianska spekulationer, ha de ej kunnat undgå att erkänna, att *Kristus levde och dog för Sanningen* och att detta krav på Sanning var den centrala punkten i Hans lära. Det kan fastslås, att intet nutida, "kristet" sig kallande kyrkosamfund i gärning hyllar Kristi fundamentala krav. I stället för att predika Sanningen och i det levande livet skydda människorna mot Lögnens mörker, ha de alla underordnat sig "Lögnens store mästare", Juda, och accepterat den gudlösa synagoge-religiositet, mot vilken Kristus kämpade.

I strid mot sin ursprungliga bestämmelse utvecklades Kristi kyrka till ett världsligt maktorgan, till en propagandaorganisation för judendoms världsmessianism. Kyrkans universalitetskrav reste sig gentemot nationer, raser och individer, förnekande dem rätt till fri utveckling enligt Skapelsen samt fordrande allas underkastelse under lagbud, som utgåvos för att vara Guds men i verkligheten voro mänskliga påfund. I föregivet frälsande syfte bragtes genom universalistisk religionspropaganda folkens nationella och rasliga instinkter i upplösning och vägen banades för den judiska andens herravälde; ja, under inflytande av den framkallade religionspsykosen övade man våld å nationerna, rövade deras ägodelar och förvandlade dem till slavar under judiska härskare. Kristus underströk, att det rike Han stred för icke var ett världsligt utan ett Andens rike. Men dåtida skriftlärda och fariséer kunde lika litet som vår tids präster fatta detta tal. De "kristna" kyrkornas strävan går alltjämt ut på världslig makt och herravälde över människosjälarna i världsliga intressens tjänst.

Den som ägnar Bibeln ett djupare studium finner, att dess andliga innehåll är högst skiftande. Å ena sidan förnimmas — jämte skildringarna av Kristi liv och verksamhet — gudsinspirerade inslag, vilka enligt ariska forskare av de judiska bibelförfattarna kopierats ur de tidigare, ariska kulturreligioner, vilka samtidigt med ifrågavarande kulturers undergång utplånats och varav kvarlevorna med största iver utrotats av Romkyrkan, på det att kommande släkten intet skulle veta om sitt religiösa förflutna. Å andra sidan rymma Bibelns skrifter en mängd apokryfiska berättelser ur Judafolkets historia, uppenbart härrörande från det s. k. "gudsväsen" Kristus enligt Johannes evangelium kap. 8,44/45 karaktäriserade i orden: "I haven till fader icke Gud utan Djävulen och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen." — Allt detta skulle de judiska bibelförfattarna ha sammanblandat till ett helt, som fått tjäna såsom gemensamt, sammanbindande underlag för judisk och kristen tro, till främjande av judendomens världsmessianism.

Det är på hög tid att bryta med "den blinda trons" välde. Den icke-judiska människan är ej utrustad med förnuft och samvete för att blott "tro i enfald" och "älska sina fiender" — såsom judarna vilja hava det. Kyrkan får ej vara ett instrument för världsliga makthavare till folkens hållande i okunnighet och slaveri. Dess plikt är: att *predika Sanningen*, och icke att tjäna Lögnen och Mammon.

Nationens fiender

Ett nationellt återuppbyggnadsarbete förutsätter ingående kunskaper angående uppgiften samt alla faktorer som kunna inverka på dess utgång. En militärisk fältherre utan närmare kännedom om fiende och terräng är dömd till nederlag. Samma gäller den politiske ledare, som saknar nödiga insikter rörande sin uppgift, den fiende han har att kämpa emot samt de terrängförhållanden varunder kampen föres. En dylik politisk strid föres i blindo och segern kan ej undgå att tillfalla den mera insiktsfulle motståndaren.

Striden gäller, såsom vi ofta framhållit, att befria land och folk ur den gudlösa judendomens våld, återuppliva den svenska andens herravälde i Sverige samt återupprätta svensk folksuveränitet å folkgemenskapens, den nationella och sociala solidaritetens fasta grund. Mot huvudfienden Juda måste kampen framför allt föras, om vi ock naturligtvis ej undgå att samtidigt vända oss mot alla de hjälptrupper denne organiserat till sitt stöd, företrädesvis dem inom frimureri, marxism, storfinans och kyrka. Härjämte hävdar Juda sin maktposition genom det grepp det förvärvat över statsmakten och den allmänna opinionen i pressen, vilka tvingats underkasta sig och förrädiskt acceptera dess på grundval av satsen "Söndra och härska!" genomförda desorganisering av vårt politiska liv.

Nationens fiender äro alltså i dag judendomen och dess många hjälporganisationer, de Överstatliga Makterna, bland vilka vi här nämnt de viktigaste. Men striden måste föras ej blott mot de internationella sammanslutningarna, i den mån de verka i lands- och folkskadlig anda; den måste samtidigt föras mot alla de individer av judisk eller svensk härstamning, vilka tjänstgöra som de fientliga makternas skyddsmän och propagandister inom politik, ekonomi, kultur och press. Det är nödvändigt att klart skilja mellan *förförare* och *förförda*. Förförarna höra fienden till, äro hans lejda agenter, som mot allehanda privata förmåner ställt sig i hans aktiva tjänst; de förförda höra däremot oss till, äro de miljoner hederliga handens och hjärnans svenska arbetare, som av Juda och dess agenter samvetslöst vilseförts och störtats i klasskampens och demoralisationens helvete.

Det gäller att rädda dessa miljoner förförda svenskar ur förförarnas våld. Den stora massan "frimurare", "borgare" och "marxister" omfatta i god tro sina sammanslutningars lögnideologier och förmena sig i sin blindhet tjäna högre idéer och intressen. De ha under åratal insupit det söta judiska giftet och ha i allmänhet svårt att frigöra sig från dess suggestiva verkan. Men vi få icke förtröttas i arbetet på deras befrielse ur förgiftningstillståndet genom ett ärligt upplysningsarbete i Sanningens anda. Genom ihärdighet skola vi en gång vinna dem. Förr eller senare kommer den dag, då bindeln faller från deras ögon och de ånyo bli seende. Från den dagen äro de åter svenskar i anda och gärning.

Till nationens fiender räknas slutligen även de, vilka av skilda motiv i dag framträda såsom bärare av den nationella befrielsens och pånyttfödelsens idé men som varken kunna eller vilja erkänna dess verkliga, djupare innebörd. På alla dessa "banérförare" är intet att bygga. Ingen säkerhet gives för att de leda mot rätt mål, tvärtom finnas alla risker för att deras mission skall vara att förvanska och äventyra hela den fosterländska rörelse, vilken har sig anförtrodd en uppgift, som gäller ej blott nuet utan vårt folks vara eller icke vara i framtiden.

Till kamp mot nationens fiender, för de förfördas befrielse ur förförarnas våld!

• Pressfronten •

Den katolska faran

Inför hotet av folkens uppvaknande ingingo, såsom nämndes i vårt föregående nummer, de om världsherraväldet konkurrerande Juda och Rom 1928 ett åtminstone temporärt fredsslut och vapenbrödraskap till förhindrande av folkuppvaknandet samt skyddande av sina gemensamma maktställningar. Det har sedan gammalt så varit: i samma mån Juda tränges tillbaka, rycker Rom fram, och vice versa; vid behov arbeta de båda "fienderna" solidariskt å enig front för nedslående av tredje part, som dristar beträda deras helgade domän. Beträffande protestantismen oskadliggjordes den dock inifrån, utlämnades till fri konkurrens åt frimurare och jesuiter, så att Luthers kyrka i dag endast är skenet av vad reformatorn åsyftade.

Förf. Rudolf Kinsky behandlar i en artikel, rubricerad "Mellaneuropa vid skiljevägen. Vem segrar?", i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) den pågående allt hårdare "striden mellan katolicismen och protestantismen" i Mellaneuropa. I Tyskland är det nationalsocialismen — alltså icke den nutida under frimurares och jesuiters inflytande urvattnade protestantismen! — som tagit kampen med den allt hotfullare romerska katolicismen, gentemot vilken den uppställer en egen folkkyrka i sant kristlig anda. Den citerade förf. skriver:

Mellaneuropa har blivit skådeplats för oerhörda kulturella avgöranden. Svåra inre strider utkämpas i dess länder, strider som såvitt man kan se skola bliva av ödesdiger betydelse under kommande århundraden, ej blott för dessa länder utan kanske för hela den europeiska kulturkretsen. Det är striden mellan den protestantiska norden och den katolska södern i Europa, vilken stridsfront går genom Mellaneuropa och ger detta område dess nuvarande stora betydelse.

Medan i Sydtyskland kampen rasar oavgjord på grund av de ojämna vapnen, synes den i Österrike redan vara avgjord. Med Dollfuss-regimens seger har katolicismen anträtt ett obegränsat segertåg i Österrike och vad som i världsåskådningshänseende står emot detta, förtrampas hänsynslöst med alla motreformationens medel (polis och militärmakt, ruinerande av existensen, tvång till utvandring o. s. v.). Dock *synes* kampen blott vara avgjord. I Österrike visar sig nämligen det ej mindre sällsamma, att användandet av maktmedel utlöser hos de flesta människor ett inre motstånd, som ej bör underskattas, så att även katoliker, vilkas övertygelse hittills varit otvivelaktig, börja fråga sig, om Rom har en uppgift i verklig kristlig mening.

Här är alltså det rakt motsatta fallet mot i Sydtyskland. Där är nationalsocialismen i besittning av de yttre maktmedlen och just detta förlänar katolicismen en icke ringa inre motståndskraft och en icke ringa förhoppning om slutgiltig seger. I Österrike är katolicismen i stånd att kunna hålla befolkningen nere, men just därför röra sig här de reformatoriska krafterna i en hittills knappast möjlig ansedd intensitet, och ville man i dag giva befolkningen fri möjlighet att besluta sig för en religion, som passar för dess andliga riktning — nu bestraffas som känt är religionsombyte i Österrike med 6 veckors fängelse — så skulle ett massutträde ur katolicismen följa och sannolikt skulle de flesta övergå till protestantismen.

I Tjeckoslovakiet pågår nu motståndarnas uppmarsch. Romerska kyrkan har fullbordat sin uppmarsch genom den nyss hållna katolikdagen i Prag. Tiotusentals katoliker strömmade till Tjeckoslovakiets huvudstad och man kan icke förneka, att det var en imponerande fest som där hölls i närvaro av den påvlige legaten och den tjeckoslovakiska regeringens spetsar. Från Prag begav sig den påvlige legaten på en stor propagandaresa genom hela Tjeckoslovakiet, där han överallt möttes med stora hedersbetygelser. — Få dagar efter denna katolikdag började i samma huvudstad motfronternas uppmarsch. På Altstädter-Ring runt om den tjeckiske martyren Jan Hus' minnesvård (som bekant blev denne bränd på bål i Konstanz 1415 av den romerska kurians bödlar) församlades tiotusentals fritt tänkande tjecker och tyskar för att försvara den religiösa friheten, sedan några dagar tidigare de tyska såväl som de tjeckiska protestanterna i Prag hade nedlagt kransar på den plats där år 1621 27 protestantiska böhmiska adelsmän avrättades av de katolska habsburgarna.

Dessa demonstrationer kunna också betraktas som svar på försöken att återkalla habsburgarna till Österrikes tron. Habsburgarna uppträda i Europas historia såsom huvudrepresentanter för den romerska påvemakten. Det är ingen tillfällighet, att Österrike, som under denna ödesdigra epok känner sig som Roms främsta exponent i Mellaneuropa, försöker med alla medel återfå habsburgarna. De äro för ögonblicket ej blott den enda möjligheten för Österrike att kunna stabiliseras, utan betyda dessutom en förhoppning att den habsburgska riksidén åter skall utöva sin verkan på tjeckoslovakiska och tyska områden samt där upptända den katolska befolkningen.

Åter gäller det som för 4—500 år sedan grundläggande ting i vår världsdel. Åter gäller det som då den bundna och den fria tron. Kampen mellan Rom och den protestantiska världen har i hela sitt djup och sin bredd åter flammat upp och kräver varje dag allt bestämdare sitt avgörande. Vad vi i denna strid kunna ställa upp emot Rom, kan varken vara politik eller statskyrkodöme. Politiken är från början ingen jämbördig motståndare och statskyrkan såsom överhuvud allt kristligt, vari det organisatoriska, traditionella, formbundna står i förgrunden, är för svag till motstånd, ty i det organisatoriska är Rom av gammalt överlägset envar andlig makt.

Kampen mot Rom kan blott föras genom Kristi anda såsom sådan, genom en ren, ny, stark, kristlig upplevelse, fri från yttre kyrkotvång. Den kan föras till seger genom den djupare sedliga halten i en upplevelse, men icke genom yttre organisation och våld. I denna strid kan blott den andan bliva avgörande, som är genomträngd av större sedligt allvar, av högre uppfattning om liv och livsvärden. Detta högre livsallvar, denna djupare religiositet, denna allt omfattande hängivenhet åt vår tros föremål, måste vi uppställa mot den romerska kyrkan och vi skola då icke blott tillkämpa oss segern utan även förmå göra denna seger till grundval för en ny värld; ty blott detta kan och får till sist vara denna strids mening, att det där icke gäller prestigefrågor utan sannings- och uppbyggnadsfrågor.

Betyder den framåtgående katolicismen en ny motreformation, då måste vi ställa emot denna en förnyad reformation, ett förnyat fördjupande av våra livsgrundvalar, en ny livsmening, annars är allt förgäves.

Otvivelaktigt är faran från Rom en aktuell verklighet, ehuru man i vårt land i regel ännu ej fått upp ögonen för faran. Rom arbetar helst i det tysta, men därför icke mindre intensivt. Det kan såsom betecknande för dess nuvarande aktivitet också å den svenska fronten nämnas, att varhelst tecken till en ny nationell rörelse förspörjes i vårt land, äro ögonblickligen Roms agenter under olika skepnader framme för att hjälpa till med ledningen — och ofta accepteras de även. Men svenska folket har en gång lärt känna det romerska väldet — och betackar sig för ett förnyande därav. Det gäller att vara på sin vakt.

Man har överhuvud anledning ställa sig den frågan, om nuvarande mycket innerliga samarbete mellan Juda och Rom ej innebär något mer än tillfälligt samförstånd, om icke rent av världsjudendomen inför utvecklingen i Sovjet-Ryssland och den övriga världen umgås med planer på att acceptera den "romersk"-prästerliga linjen framför den revolutionära i dess strävan efter världsherravälde. Det rent judiska inflytandet i Vatikanen är i dag utomordentligt stort, sannolikt större än någonsin. Den citerade förf. i N. D. A. har rätt uti, att politik i vanlig mening och organisatoriska anordningar icke förslå i kampen mot en fiende som Rom, att här fordras en religiös pånyttfödelse i Kristi anda, en ny reformation. Luthers reformation måste fortsättas och fullbordas, Bibeln helt rensas från judiska påfund och bringas i överensstämmelse med Kristus. Man undgår heller icke att ge rasfrågan dess behöriga plats, såvisst som rasen är en Guds skapelse likaväl som människan och alltså tillhör den gudomliga ordning, som Kristus bekände sig till.

*

Norden — högkvarter för Sovjets intrigspel

Under rubriken "En ödesdiger förblindelse" påtalar *Nya Dagligt Allehanda* (h.) Nationernas Förbunds steg "att släppa in Ryssland i Genève och dess diaboliske representant Litvinov såsom fullvärdig medkämpe i striden för rätt och rättfärdighet". Konsekvenserna härav träda allt tydligare i dagen:

Det är fullkomligt orimligt, att en kristen nation som den svenska, vilken säkerligen i grunden avskyr bolsjevismen och allt dess väsen, också skulle spännas för Litvinovs triumfvagn. Som bekant har vår nuvarande svenska regering låtit förmå sig att spela t. o. m. den allra mest framträdande rollen vid Rysslands intagande i N. F. Vår utrikesminister är en respektabel man, men det missgrepp, vartill han den gången lät förleda sig, kan knappast stämplas annorlunda än som oförlåtligt. Hade han lyssnat till de verkligt fria rösterna inom N. F., först och främst till det schweiziska edsförbundets rättskaffens uttalanden, så hade han aldrig låtit förmå sig att spela en så ömklig och nedsättande roll.

Emellertid erbjuder nu Sverige alltjämt för världen spektaklet av en tredjeklassallierad till Sovjetryssland. En tidning ute i landet, Lunds Dagblad, påpekar, att Skandinavien, som så olyckligt blivit genomsyrat med marxismen, nu lär vara utsett till att bliva högkvarter för Rysslands utrikespolitiska intriger, sedan Berlin ej längre kan användas för det ändamålet och även Genèves roll snart är storpolitiskt utspelad. Sannolikt står härmed i samband, att den svenska pressen under senare tiden synbarligen kraftigt bearbetats, säkerligen genom svenska tjänare åt de ryska intressena, för att framställa bolsjevikparadiset såsom statt i en borgerlig och hedersam utveckling. Djävulen håller med andra ord på att byta mask i riktning att bli en ljusets ängel. Det är nödvändigt, att Sverige ser upp med det mörka spel, som bedrives av Bolsjevikryssland och dess sympatisörer inom och utom vårt land.

Svenska folket betackar sig för äran av sitt lands upphöjelse till högkvarter för det judisk-bolsjevikiska Sovjet-Rysslands utrikespolitiska intrigspel.

*

Judisk-bolsjevikisk vädjan till kristenheten

Judendomens ledande språkrör i svenska pressen, Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) har starkt oroats över den i Tyskland inledda nya aktionen mot judarna, vilket framför allt skulle ha sin grund i sambandet mellan "bekännelsekyrkan" och judendomen. På alla håll och kanter lägger man nu — skriver tidningen — i aktionen mot kyrkorna stor vikt vid att titulera och framställa de bekännelsekristna just som judendomens hjälp och judendomens stöd. Gauledaren Wilhelm Kube har nyligen i det westfaliska nationalsocialistiska organet "Der märkische Adler" haft införd en artikel, "Vår kamp mot judendomen", vari manas till kamp ej endast mot judarna utan även mot deras hjälpare. D. N. citerar den tyska tidningen:

"Ytterligare 'Helfershelfer' åt judarna äro bekännelsefrontens kretsar, som än i dag ha dristigheten att för oss framställa Juda som ett utvalt folk. Därvid hänvisas alltid till judarnas föredömliga familjeliv. Ur Judarnas Heliga Skrift, vars studium endast kan rekommenderas åt varje nationalsocialist, skulle jag vilja bringa i åtanke tre exempel på detta familjeliv: 1) Det faktum, att juden Lot själv avlade barn med sina båda döttrar. 2) Den ene Noaksonens uppförande, då hans gamle herr fader var full av sött vin. 3) Det sätt på vilket en dotter till den snygge konung David (Herrens sångare) våldfördes av sin snygge broder. Denna hederslista skulle kunna hundrafaldigas med judiska bevis ur Gamla Testamentets böcker.

Bekännelsefronten tillhör entydigt judendomens hjälptrupper i kampen mot den nationalsocialistiska staten och därmed också mot dess Führer. Ett folk, som uppfostrar sin ungdom med slika ting, går under. Men nationalsocialismen tänker inte låta det tyska folket gå under".

Ovanstående kräver ingen kommentar ... Den historiska folkurkund, som heter Gamla Testamentet, kan ju inte göra några moderna anspråk på att betraktas som kanoniskt mönster för religion och etik. Inte heller ur den nordiska guda- och hjältesagan, som är på väg att bli en helig nazistisk skrift, torde man kunna utläsa det föredömliga familjelivets bildmönster. Det krig, som nazismen nu öppnat mot kristen tro och religion under skyddande förklädnad av både kristna och okristet ideella talesätt, riktar sig mot allt, som kan undergräva det heliga rashatet eller vägra erkänna rastanken som den gudomliga och historiska utvecklingstanken. Det är trosförföljelse från raskrigets utgångspunkt. Den riktar sig mot den kristendom, som ännu räknar träl och fri, judar och proselyter, greker och araber till samma frälsningsdelaktiga mänsklighet. Det är en skam, att dess trosfränder i andra germanska länder icke ordentligt ta bladet från munnen. Denna tystnad kunde försätta kristendomen ur stridsdugligt skick.

Det judiska organets utgjutelser kräva egentligen inga kommentarer. I går var dess ideal Bolsjevik-Ryssland, där över 10-talet miljoner kristna under judisk ledning nedslaktats och tvingats i döden — utan protest från de "kristna" kyrkorna; i dag fordrar det kristenhetens samlade protest mot den tyska nationalsocialistiska riksregeringen för att denna ej längre vill tolerera det judiska förstörelsearbetet i Tyskland. Det skulle knappast förvåna, om de "kristna" kyrkorna också denna gång lydde Judas paroll.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Nytt utvecklingsskede i Tyskland

Senaste tids meddelanden från Tyskland ge vid handen, att Hitler ansett tiden inne för en ytterligare uppgörelse med den nationalsocialistiska statens fiender inom landet i samband med en fullföljd inre konsolidering i nationalsocialismens anda. Genom övertagandet av makten i januari 1933 besegrades närmast marxismen. Det besegrade marxistiska styret var dock endast en form av radikalt judiskt-katolskt regemente. Visserligen inskränktes i synnerhet judarnas, men också frimurarnas och katolikernas ställning i det nya Tyskland. Dessa statsfiender upphörde dock aldrig att konspirera och hoppas på en förändring inom statsstyret, härvid undan för undan associerande sig med reaktionära aristokrater och fanatiska rester av de marxistiska partierna.

Under senare tid samlades alla dessa fiender till den nationalsocialistiska ordningen framför allt bakom den s. k. "kyrkliga oppositionen", vilken framträdde dels under Romkyrkans och dels under den med denna allierade protestantiska "bekännelsekyrkans" skyddande mantel. De förenade fiendernas planerade "revolutionära" framstöt 1934 för Hitlerregimens störtande och maktens förnyade erövring omintetgjordes som vi veta genom ett resolut inskridande från tyska riksregeringens sida, varvid även vissa radikala kretsar inom S. A.-organisationen, som lockats med i spekulationen, blevo föremål för rävst och en utrensning ur partiet av tvetydiga element skedde.

Efter ett förnyat, längre oppositionellt förarbete under kyrkornas täckmantel ansågo den nationalsocialistiska statens fiender nu tydligen åter tiden mogen för en aktivitet i maktervövrande syfte. Men Hitler och hans män ha å sin sida funnit tidpunkten lämplig för att låta vederbörande förstå, att alla spekulationer i dylik riktning icke komma att tolereras. När till den eviga "kyrkliga" oppositionen sällade sig speciella judiska demonstrationer i själva rikshuvudstaden, var tålamodets gräns passerad. Med den målmedvetenhet och kraft, som kännetecknar den tyska nationalsocialistiska riksregeringens alla handlingar, ingrepo Hitler och hans män. Nu kunde det vara nog! Judarna och de statsfientligt arbetande kyrkorna hade att underordna sig den nationalsocialistiska staten; varom icke, komme energiska åtgärder att vidtagas för att lära dem sina plikter gent emot staten. Några judiska demonstrationer komme icke att vidare tolereras i det nationalsocialistiska Tyskland.

Den inledda regeringsaktionen gäller visserligen, efter vad vill synas, tillsvidare i huvudsak de statsfientliga judarna och kyrkorna; man har dock anledning anta, att den även skall komma att utsträckas till frimureriet, vilket ingalunda avstått från sin statsfientliga aktivitet inom riket. Vissa uttalanden från senare tid i tyska regeringsorgan låta förmoda, att så är meningen. — Göring har utfärdat förordningar till myndighetspersoner inom riket att icke längre se genom fingrarna med den kyrkliga obstruktionen. Riksminister Kerrl har utnämnts till kyrkodiktator, Berlin har fått en ny polismästare i greve Helldorf, vilken skall inleda en upprensning i Berlins undre värld, där judar och kommunister på sista tiden väsentligt stegrat sin aktivitet.

Greve Helldorf berör i ett uttalande i Völkischer Beobachter närmare den inträdda situationen och den uppgift som tillkommer honom i egenskap av Berlins polisminister: "Vissa judiska kretsar vädra åter morgonluft och väcka genom provocerande uppträdande uppseende och missbruka vår gästfrihet. Jämte bekämpandet av dessa judisk-intellektuella kretsar är min uppgift även att ingripa mot kommunistiska och reaktionära element och i flera avseenden även att inskrida mot den politiska katolicismen."

Den nationalsocialistiska kampen om Tyskland har härmed inträtt i ett visserligen högst allvarligt skede, synnerligast genom det öppna ställningstagandet mot den katolska kyrkan, vars underminerande verksamhet icke längre skall tolereras. Rom svarade genast med totalt negligerande av regeringens påbud. Hitler torde knappast heller nu ha haft något val utan tvungits till aktivt inskridande mot Romkyrkan. Den romersk-asiatiska katolicismens uppmarsch gentemot det nordiskt inriktade nationalsocialistiska Tyskland sker i väldigt format och försiggår ej blott inom Tysklands gränser utan runtom i Europa. Österrike har förvandlats till en katolsk-jesuitisk stat; i Frankrike utbyggas de romersk-katolska positionerna i stor skala; den nyligen timade stora katolikdagen i Prag visade bl. a., att Rom nu för sina stöttrupper ända fram till Tredje Rikets murar. En katolsk inringning alltså jämsides med den rent judiska!

Men det nationalsocialistiska Tyskland kommer att hemföra segern också i denna strid, såvisst som det representerar en rättfärdig idé. Gustaf II Adolfs svenskar i Norden kunna ej undgå att med sina sympatier, med sina själar, vara med det hjältefolk, som nu ställes inför uppgiften att främst försvara den nordiska tanke- och trosfriheten i Europa gentemot förtryckets mörka makter.

Förbud mot skäktning

Hittillsvarande lagliga privilegium för judarna i Sverige att för tillfredsställande av sitt "religiösa" behov få döda sina slaktdjur utan föregående bedövning — vilken slaktmetod innebär det ohyggligaste djurplågeri — synes komma att upphöra. Alla tidigare försök att upphäva judarnas djurplågeriprivilegium i det svenska samhället strandade mot Mosaiska Församlingens gyllene kanonad.

I justitiedepartementets upprättade utkast till lag om slakt av husdjur finner man det gamla kravet å bedövningstvång vid slakt tillgodosett, i det dess första paragraf stadgar, att vid slakt av husdjur bedövning skall ske före blodets avtappande. Det märkliga i lagutkastet är, att det ej upptager någon sådan undantagsbestämmelse med rätt för K. M:t att beträffande vissa slaktmetoder medgiva dispens från bedövningstvånget som förekom i det 1927 för riksdagen framlagda förslaget och som särskilt tillkommit med tanke på den judiska skäktningen. Den nya lagen föreslås skola träda i kraft 1 januari 1937. Utkastet har för yttrande remitterats till en del myndigheter, sammanslutningar m. fl.

Hittills ha judarna försvarat sin "religiösa" skäktnings- och djurplågerirätt som hade det gällt deras allra heligaste. Man avvaktar med intresse, om de denna gång skola våga uppträda med samma anspråk som tidigare under utnyttjande av sitt gyllene artilleri — vilket ju med hänsyn till judefrågans nya läge i Sverige väl knappast är troligt.

Judeinvasion i Norden

Såsom en följd av utvecklingen i Centraleuropa har under senare år en starkt ökad invasion av judar ägt rum till Nordens länder. Gatubilden i de skandinaviska huvudstäderna, särskilt Köpenhamn och Stockholm, ger en tydlig erinran härom. De till Sverige invandrade, huvudsakligen "tyska" judarna, vilka på grund av tidigare bolsjevikisk verksamhet funnit rådligast försvinna ur Tredje Riket, ha naturligtvis i regel mottagits med största välvilja av resp. myndighetspersoner. En del fall, där högskolor och andra offentliga institutioner insmugglat "utländska intellektuella" att taga arbete och bröd från behövande svenskar, ha även offentligt påtalats.

I betraktande av våra styrandes prosemitiska inställning är det vanskligt att bedöma storleken av invasionen av judar till Sverige under senare år, men allt tyder på att den varit betydande. De officiella siffrorna äro visserligen av ringa värde och alls icke belysande för verklighetsläget, då de stå under judisk kontroll och judarna ha intresse av att hålla siffrorna så låga, att de ej framkalla oro inom opinionen och dymedels stör invandringens obehindrade fortgång. Man kan likväl utgå ifrån, att den rent judiska befolkningen i vårt land numera räknas i åtskilliga tiotusental. Bastardernas antal torde uppgå till flera hundratusen — alla dessa "halvjudar", vilka tillsammans med fullblodsjudarna utgöra det nutida Sveriges ledande överskikt.

I Danmark uppskattas det rent judiska inslaget till c:a 50,000. Sedan 1931 har vårt södra grannland lyckliggjorts med c:a 5,000 nya, "tyska" judar. Judenhetens inflytande har där även på sistone starkt ökat, vilket förmärkes å alla områden och särskilt inom tidningspressen. De "danska" vordna judarna försöka på allt sätt hindra ett folkuppvaknande i landet, väl vetande att i händelse av ett dylikt deras härlighets dag är slut; ja, de tveka icke att härvid betjäna sig av terroristiska medel. Den danska frihetsrörelsens kämpar låta sig dock icke — skriver vår danske meddelare — nedslå genom förföljelse och terror.

Stunden är kommen för de nordiska folken att taga sina öden i egna händer, att göra slut på främlingsvälde och judeinvasion!

U. S. A:s »trepunktsbröder» på Sverigevisit

Broder .˙. Melvyn M. Johnson, Högste Chef och Stormästare för Förenta Staternas frimurare, har jämte trenne ordensbröder .˙. varit på mission i Stockholm. Bl. a. hade de vördade bröderna .˙. till ära ett högtidssammanträde anordnats i IX Frimurareprovinsens palats å Blasieholmen. Av brödrapressen fick man veta, att syftet med hitresan var "att åstadkomma ökat närmande med de svenska frimurarna" ävensom "ett stort amerikanskt frimuraremöte i Sverige nästa sommar".

Stormästaren och Chefen, som tillhör 33. graden och alltså är ett särdeles skinande ljus i U. S. A., berättade för härvarande tidningar, att Amerika räknar i runt tal 3,000,000 "symboliska" murare, som ge ut 75,000 dollars i veckan för "välgörande" ändamål. Där finnas alltså också goda fonder att ta till för bojkotter mot otrevliga tidningar etc.! De amerikanska brödernas största bekymmer har varit — upplyste Stormästaren — hur de skulle kunna förbruka sina myckna penningar, d. v. s. utöva "välgörenhet". Slutligen hade man funnit "Kolumbi ägg" — man hade beslutat gå in för "psykiatrisk forskning", vilket ju bör glädja alla dem som gått och sörjt över att den judiska psykiatrin börjat komma ur ropet, sedan nationalsocialisterna i Tyskland gjort slut på skojet å en av de viktigaste marknaderna.

Naturligtvis betonade Stormästaren, att frimurarna i U. S. A. icke ägnade sig åt politik. — Var finnes den loge i världen, som erkänner sig syssla med politik? Förnekandet är här en obligatorisk plikt. Ordet "politik" existerar överhuvud ej i i den frimureriska terminologien.

Svenska folket önskar förskonas från vidare besök av ambulerande bröder .˙. Det har nog av sina egna.

Nationens Frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

• Ur Utlandets Press •

Kommunismen — ett judiskt verk

Den i Kapstaden å tvenne språk utkommande *The Truth* (Sanningen), organ för Sydafrikanska Nationalpartiet, påvisar i ett uttalande judarnas inflytande å alla områden, framför allt inom de fackliga organisationerna och kommunistpartiet. Tidningen skriver:

Kommunismen är ett judiskt verk. Juden hoppas genom densamma kunna förstöra den kristna civilisationen samt införa en regeringsform, under vilken all rikedom och makt vila i hans egna händer. De kristna folken skola göras till slavar under judiskt herravälde och man må bemärka, att denna av judarna skapade kommunism förvägrar den underkuvade befolkningens breda massor varje rätt till privategendom, medan de judiska härskarna medgivas förvärva privategendom och fritt utöva sin s. k. religion.

Då vi bekämpa detta fruktansvärda system av gudlöst tyranni och förtryck, som judarna överallt söka införa, vilja vi upprätta den sociala rättfärdighetens regering. Faran, som hotar från kommunismen, inses i allmänhet icke i Sydafrika, där blott få äro på det klara med hur långt den kommunistiska rörelsen redan utbrett sig eller känna makten hos de krafter som understödja den. Den lille judekommunisten har ju nämligen den allsmäktige judekapitalisten bakom sig såsom finansiär. I all synnerhet utgör denne av judekapitalism understödde judekommunist en allvarlig fara för den besittande kristna befolkningen.

Nationalsocialismen, såsom den företrädes av Sydafrikanska Nationalpartiet, är den enda makt som verksamt kan bekämpa kommunismen. De andra partierna i staten äro här makt- och hjälplösa. Några av dem behärskas fullständigt av judarna, medan de övriga blott taga ett lamt avstånd och därmed uppmuntrar den judekapitalistiske kommunisten, som oavbrutet utbygger sin ställning och träffar förberedelser till allas förgörande. Stunden är nu kommen att öppet träda fram och sida vid sida kämpa samman med dem, vilka föra en kamp på liv och död för Gud, Folk och Fosterland.

Stunden för de uppbyggande krafternas samling för den judisk-kommunistiska farans avlägsnande är överallt kommen. Fronten mot den anstormande revolutionära judendomen måste utbyggas till att omfatta alla folk, om världen skall undgå förstörelsens öde.

*

Frimureri och G. P. U.

Den största ryska emigranttidningen *Vosroschdenie*, Paris, publicerar i sitt nummer 3657 en del avslöjanden rörande Sovjet-Judéens frimureri, vari blottas de krafter, som fört till "non-aggressionspakternas system":

Det är den sovjet-franska förbrödringens dagar! Storartade kungörelser, bärande välkända namn, vilkas verksamhet är oskiljaktigt förenad med liberalt rykte och med frimurareloger, kallade till upprepade sammankomster i "Sovjetunionens Vänners" palats. En förteckning över de "berömda" proletärerna lyste vitt och brett i sovjetpressen — man nämnde i sammanhanget A. Tolstoi, M. Scholochoff, W. Katajeff o. s. v. "Humanité" antydde även möjligheten av deltagande av sovjetmiljonären Maxim Gorki. Man frågar sig, varför dessa Sovjetunionens vänner funno lämpligt förtiga, att också huvudet för de sovjetska frimurarna, kamraten och brodern Radek-Sobelsohn, väntades till Paris. Då bolsjevikerna grepo makten, stängde de först Rysslands loger. I slutet av april detta år öppnades åter dessa loger, utan föregående tillkännagivande. I ledningen av desamma ha åtskilliga frimurarebröder från tidigare återinträtt. Till deras förstärkande infogades nya bröder ur kominterns hemliga organisationer. Ledningen av alla dessa loger överläts åt Karl Radek-Sobelsohn, en frimurare från förkrigstiden.

Broder .·. Radek erhöll i uppdrag att underhålla och befästa det frimureriska samarbetet med fransmännen och balkanländerna och sålunda förhjälpa det stalinska rövarebandet att gestalta den fransk-sovjetska vänskapen ännu intimare! Dessa, till GPU-tjekan anslutna sovjetloger äro alltså i arbete! Det är känt, att de två ryska "emigrantlogerna", vilka äro anslutna till Franska Stororienten, bortsett från den brokiga partianhörigheten av dess medlemmar, äro inställda mot sovjet och att en av dem rent av varit avsedd såsom organisation i kampen mot bolsjevikerna. Dessa loger organiserade vid tillfällen i Rue Cadet (Franska Stororientens palats) anti-sovjetistiska sammankomster, utgåvo propagandabroschyrer samt agiterade i "broderlig linje" i de franska kretsarna. Nu har en störning kommit från högre ort, så att de ryska frimurarna knappast längre kunna uppträda mot bolsjevikerna. Nu skall kominterns sörja för bearbetningen av den offentliga meningen i landet. Frankrikes organiserade frimurare skola verkningsfullt hjälpa till vid uppdelningen i partier.

Att kommunism, bolsjevism och frimureri endast äro länkar i samma kedja, avsedd att förhjälpa världsjudendomen till världsherravälde, var förut klart. De enfaldiga dö dock ej ut. Den judisk-bolsjevikiska revolutionen i Ryssland 1917 var ett verk av frimureriet (broder .·. Kerenski), vilket en del ryska förkrigsfrimurare icke kunna fatta, emedan de icke invigts i Franska Stororientens höggradspolitik. Det är en blodig ironi, när ryska bröder .·. i vansinne jaga efter understöd från de franska bröderna .·. i kampen mot bolsjevismen.

Trotskij till Sverige?

Knappast har "världsrevolutionens organisatör", den judiske massmördaren Leiba Bronstein-Trotskij hunnit inträffa i Norge förrän meddelanden komma om nya planer "på rekreation". Enligt amerikanska tidningar har U. S. A:s största filmbolag erbjudit honom engagemang för huvudrollen i en planerad rysk revolutionsfilm med ett gage å 100,000 kr. Men Trotskij skall ha avböjt erbjudandet att komma till Amerika och förklarat sig i stället önska resa till Sverige — för att här bosätta sig. I Sverige hade han "så många goda vänner". — Kanske få vi snart även höra, att "vännen"-rasfränden Olof Aschberg beslutat överflytta bopålarna till vårt land.

Norge var alltså blott avsett som transitoland för världsrevolutionens organisatör. Trotskijs uttalande till den amerikanska pressen visar åt vilka håll den världsrevolutionära judendomen för närvarande främst har sin uppmärksamhet riktad. Sedan det organisatoriska förarbetet för en röd revolution avslutats i Frankrike, gäller det nu närmast Skandinavien och Amerika, i vilket sistnämnda land Baruch—Roosevelt—Morgenthau som bäst äro i färd med att söka genomföra revolutionen efter Rathenaus berömda recept.

Med den ställning Sverige intager i Skandinavien är det icke överraskande att den vandrande revolutionsjuden önskar sig hit. Det är regeringens självklara plikt att vägra massmördaren Trotskij-Bronstein, vilken alltjämt spelar rollen som världsrevolutionens organisatör, inresetillstånd till vårt land.

LJUSSKYLTAR
Gedigna och billiga
Skyltverkstaden. Tel. 328 53, GÖTEBORG

I den nordiska renässansens tecken

Nordische Gesellschafts 2. riksmöte en imponerande manifestation av de nordiska folkens vilja till samarbete

NORDISCHE GESELLSCHAFTS 2. riksmöte i Lübeck var sommarens stora händelse i det nordiska Europa. Långsamt börjar den sådd bära frukt, som under mödosamt arbete utförts av NORDISCHE GESELLSCHAFT. Åter och åter upprepades detta: NORDISCHE GESELLSCHAFT tager ej ställning till den eller den företeelsen utanför de tyska gränserna. NORDISCHE GESELLSCHAFT värvar för vänskapligt samarbete mellan de nordiska länderna och riket, i medvetande om att blodsbanden äro starkare än andra, tyvärr ofta avgörande faktorer i denna värld.

Det 2. riksmötet inleddes med den stora solvändsfesten i Lübecks hamn. Åttahundra eldar flammade i natten. Två jätteeldar brunno å Hermannshöjden, vars plattform och sluttning voro besatta av Hitlerjugend. "Här vid stranden av Östersjön, som är mera än ett hav, som betyder en idé, vilken för oss är förpliktelse och fordran för framtiden, hälsa vi i glädje våra bröder i anden och vi tänka med särskild vördnad på den store ensamme Knut Hamsun, som i sin bok 'Segen der Erde' givit även den tyska ungdomen en tros- och bekännelsebok ..." Så hälsade riksungdomsledaren Baldur von Schirach det andliga Nordeuropa. Toppunkten i hans stort lagda tal utgjordes av budskapet: "Liksom den rena lågan framför Eder själv förtäres i kampen mot nattens mörker, så skall även du, tyska ungdom, vara en klar låga och oegennyttigt bära ljuset av din tro på Tyskland genom natt och mörker."

På den storslagna upptakt, som låg i upplevelsen av denna midsommareldfest, följde nästa dag det egentliga öppnandet av 2. riksmötet genom ledaren av NORDISCHE GESELLSCHAFT, överpresidenten H i n r i c h L o h s e, Kiel. Stadsteaterns stora sal var fullsatt av företrädarna för tyska riksregeringen, medlemmar av rikspartiledningen och representanter för de vänskapligt sinnade länderna i Norden, deltagare från riksministerierna, landsregeringarna, rikshären, riksmarinen och luftvapnet, rikets diplomatiska företrädare i Norden samt ledande personligheter inom de nordiska ländernas och Tysklands kultur- och näringsliv. Enheten i det tysk-nordiska arbetet är — framhöll NORDISCHE GESELLSCHAFTS ledare — säkrad på basis av *bevarandet av den egna folkkretsen*. Den är värdefullare än de allra bästa förbindelser med utlandet. Även i området kring Östersjön finnas skiljaktiga uppfattningar, som betinga en evig tävlingsstrid. NORDISCHE GESELLSCHAFT bemödar sig av alla krafter att intressera tyska folket för Norden, för dess betydelse för Tyskland samt för dess särskilda och egenartade drag. NORDISCHE GESELLSCHAFT vore lyckligt, om liknande bemödanden i de nordiska länderna skulle ha till följd, att man där *gentemot Tyskland* intoge *samma hållning av prövande objektivitet*.

Härefter spelades de nordiska ländernas och Tysklands nationalhymner. Den stämningsfulla aktens verkan förhöjdes av den dekorativa anordningen av de deltagande ländernas fanor å stadsteaterns scen.

Efter ett officiellt hälsningstal av senatspresidenten, borgmästaren, dr D r e s h l e r talade ledaren av den nordiska avdelningen i NSDAP:s utrikeskansli, T h i l o v o n T r o t h a över "Den nordiska konstens väsen". Konst förblir endast så länge konst som den motsvarar mänsklighetens lagar, d. v. s. rasen, vilken frambragt den. Med lycklig glädje erforo vi, att forntidens, medeltidens och nyare tids stora, vilka för oss verkligen äro stora, äro bröder av ett blod, skott å en stam. Det nya Tyskland vet vad konsten betyder i folkens liv. Under starkt bifall från de många gästerna från det nordiska Europa slutade talaren: "Leve *det gemensamma nordiska blodsarvet*, leve *den odödliga nordiska konsten!*" Bifallsyttringarna avlöstes av de gripande tonerna av Björneborgarnas marsch.

*

Under andra mötesdagen talade rikssportledaren v o n T s c h a m m e r u n d O s t e n om "De tysk-nordiska sportförbindelserna". *"Sporten står stor och enkel mellan människorna."* Detta var den djupa innebörden av hans ord. *"Vi vilja gemensamt försöka att för våra århundraden lösa uppgiften att hos andens adel förverkliga återfödelsen av den unga kraften."*

På tyske rikssportledarens anförande följde några glänsande, med stort bifall mottagna utföranden av en grupp av "Svenska Gymnastikförbundet". Riksmötets andra sammanträde avslutades med ett föredrag av prof. L u t z M a c k e n s e n från Riga över ämnet "Germansk folkkunskap".

Eftermiddagen var upptagen av svenskarnas brottningskamp å friluftsscenen under ledning av löjtnant Ringqvist, Stockholm. Dansutföranden av en svensk folkdansgrupp i dess sköna dräkter väckte en livlig anklang. En "nordisk fest" i det tyska arbetets hus avslutade dagen. Hur djupt tanken på nordiskt samarbete trängt in i de vidaste folkskikt, visade anslutningen till denna fest, i vilken svens-

GUSTAF II ADOLF

Den nordiska frihetstankens store värnare i Europa i 17. århundradet

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

1. Något om det gamla Egyptens kultur

De årtusenden före vår tideräkning i Egypten invandrande ariogermanska nordmännen skapade där en kultur, vilken i dag fyller oss med förvåning. Deras byggnadsverk, som delvis ännu äro att beskåda, väcka beundran hos våra skickligaste byggmästare. I kunskapen om och användandet av naturkrafterna voro de utomordentligt långt komna, i många stycken längre än vi. Vår färgindustri kan den dag som är icke framställa så hållbara och vackra färger som de egyptiska prästerliga kemikerna. De i gravkamrarna till Neh Vermeds 6000 år gamla pyramider använda färgerna se alltjämt ut som nya. Våra läkare och kemiker förstå icke att så väl balsamera lik som de egyptiska prästerna. Dessa kände även naturkrafter och -lagar, som ännu i dag äro oss förborgade. Så känna våra fysiker icke den hydrauliska lag, enligt vilken egyptiska byggnadskonstnärer anlade mången vattenledning. Långtgående voro även egyptiernas kunskaper i astronomi. Hur storslagna deras vetande och förmåga voro, kan man se därav, att de redan för 6000 år sedan behärskade läse- och skrivkonsten, att de kände elektriciteten och åskledaren samt beredningen av oljor av alla slag, av öl, glycerinolja, tvål, papper, glas, parfym, ja *t. o. m. framställningen av krut och dess användning för fyrverkeriändamål samt ett slags grekisk eld* (bestående av jordolja, svavel och salpeter[1]). (Över det gamla Egyptens kultur, se Krämer, "Weltall und Menschheit", bd. 5, Bock, Wien.)

[1] Dylik "eld" utvanns å Sinaihalvön.

Men allt sitt vetande bevarade nordmännen såsom sin strängaste hemlighet. Deras vetande var deras makt; det garanterade dem herraväldet över de dem till antal hundrafalt överlägsna underkuvade urinvånarna. Med den genom blodblandning vållade undergången för den nordiska rasen i Egypten och med förstörandet av de egyptiska biblioteken gick hela denna storslagna kultur under, och endast torftiga rester av kunskapen om våra forntida blods- och stamfränder i Egypten ha kommit oss till del genom de först för några årtionden sedan tydbara inskrifterna å de nämnda byggnadsverken samt de på ön Elefantine funna årtusenden gamla skrifterna.

2. Judarna i det gamla Egypten (1730—1350 f. Kr.)

Omkring 1800 f. Kr. bröt en hord av "indiska zigenare"[1] in i det sköna och rika Egypten.

[1] *Blavatzky*, "Indische Geheimlehre". Enligt Blavatzky hyllar återstoden av ännu levande indiska zigenare samma seder och bruk som judarna och tillhöra sutras föraktade klass.

Den egyptiske prästen och historieskrivaren M a n e t h o berättar härom: "Från öster uppenbarade sig oväntat människor av ringa härkomst, vilka modigt inföllo i vårt land och våldsamt togo det i besittning, utan att ha funnit allvarligt motstånd. Sedan de tillfångatagit våra makthavande, brände de våra städer, förstörde våra gudomliga byggnader samt begingo alla slags grymheter mot invånarna: en del blevo ihjälslagna, de andras kvinnor och barn gjordes till slavar".

En i brittiska muséet bevarad urgammal egyptisk skrift[2] kallar dessa inträngande arabiska herdefolk Aad-tu, d. v. s. "komänniskor"[3]. I den egyptiska historien betecknas de som "hyksos" (herdefolk). *Dessa "komänniskor" äro stamfäder till våra dagars judar, men icke — såsom de judiska historieskrivarna under årtusenden ljugit för oss — till de germanska "israeliterna"*, vilka historiskt bevisligen redan långt före komänniskornas inträngande i Egypten bodde i det sköna Kanaan.

[2] En dylik kallas "papyrus", emedan den skrivits på papper.

[3] Enligt en annan historisk, slående förklaring: människor från Ad = Atlantis (den i Atlanten sjunkna världsdelen), alltså avkomlingar av den på Atlantis uppkomna sedeslösa blandrasen.

I egyptiska gravkammare har man funnit väggmålningar, vilka framställa dessa judarnas stamfäder i präktiga färger. De likna våra dagars judar på håret: svart- eller mörkhåriga, något mörk och rödaktig hudfärg och en stor böjd judenäsa, som förlänade ansiktet ett rovfågelliknande utseende.

Det lyckades dessa judar att sätta sig fast vid östra nilmynningen, i landet "Gosen". Härifrån oroade de ständigt det övriga Egypten genom sina rövartåg. De blevo en landsplåga. Judarna trängde sig in i alla det offentliga livets inrättningar. De ryckte till sig handeln, isynnerhet sädeshandeln, förvandlade marken och jorden till handelsvara, drogo till sig alla penningar, blevo ockrare och bankirer, trängde sig in i alla tjänsteställningar, blevo ministrar, ja präster och konungar. Genom legohärar höllo de de utsugna egyptierna i schack.

Vaknen!

Vaknen, Nordens alla hjärtan,
ur den långa vinterdvala!
Lyssnen åter till de röster,
som om ädla bragder tala!
Vaknen, vaknen upp till livet,
I, som drogens hårt med döden,
morgonrodnans fana svajar,
upp och följen hennes öden!

Vaknen upp och leten idogt
i de kämpakummel höga,
i de stora minnesmärken
anden ställde för vårt öga!
Vaknen upp till syn och sinne
för det stora, för det ljuva,
som kan smälta kvinnohjärtan,
som kan hjältehjärtan kuva!

Hör de djupa ljud från Nordens
barndomsdagars baldershage,
kämpeluren, Heimdalshornet,
silverharpans klang hos Brage!
Hör, det är en vaggsång, nornan
fordom kvad för folkets öra
och ett nordiskt barnahjärta
ännu glädes av att höra.

Lyssna, lyssna, djupt ur fjällen
hörs en ton, ej än förgången,
från den gamla Valas harpa,
kämpevisan, skaldesången!
Vindens kvad i askens krona,
viskningen vid Baldersbålet,
Frejas nick och svärdens stålklang
ljuda än i modersmålet.

Vaknen upp och skåden klarligt,
huru fädren här i Norden
strävade till mer än ära
och till mer än glans på jorden,
ja till mer än Valhalls glädje
och ett rum i fadershuset —
till att dö vid gudars sida
i den sista strid för ljuset!

VIKTOR RYDBERG.

karnas prydliga dräktgrupp utgjorde ett vackert inslag.

Natten till riksmötets tredje och sista dag åhörde ett stort antal deltagare den underbara midnattskonserten i den festligt upplysta S:t Mariakyrkan. Vid dagens sammanträde framburo de nordiska gästerna sina tack: för Danmark direktör Vendsyssel, för Finland fru Mikkula, som djupt gripen citerade en finsk diktare: "Tysklands morgon är mänsklighetens morgon och Tysklands slut vore denna världens slut..." Islands store diktare Gunnar Gunnarsson tackade, hälsad av jubel, personligen för inbjudningen samt för allt vackert som mötesdagarna skänkt honom. Han blev även senare, å torgplatsen, föremål för hjärtliga hälsningar av en mängd deltagare — vilken hyllning han delade med Tysklands store diktare Gustav Frenssen. För Norge tackade direktör Lorentz Vogt i Norska Industriförbundet samt för Sverige prof. Ernst A. Kock.

Härefter talade ledaren av N. S. D. A. P:s raspolitiska avdelning, dr G r o s s om *"Nordisk ras och nordisk världsåskådning i kampen om vår tid"*. Med obeveklig följdriktighet uppvisade han farorna av tillbakagången i födelsetal, varav i närvarande tid just de nordiska folken i Europa drabbats. Skickligt och åskådligt framhöll han *nödvändigheten av inordning*, ja av *underordning under statens och folkets angelägenheter*, vilket i Tyskland fyller hjärtana med glädje, om det ock i utlandet ännu mångenstädes alltjämt betraktas såsom den enskildes ofrihet. Detta vore likväl falskt. Ty mot grunddraget i den yttre disciplinen hos den nordiska människan står ett andra karaktäristiskt drag: den oemotståndliga trängtan till frihet och absolut självförsvar i alla ting, som höra till andens, den själsliga trons och det konstnärliga värdets värld.

Ett starkt bifall följde detta föredrag, vilket utgjorde en av riksmötets höjdpunkter. Härpå togs ordet av den ekonomiske ledaren av NORDISCHE GESELLSCHAFT, dr T i m m, som utvecklade ämnet *"Nordisk tanke — nordiskt land"*. I fyra grundsatser fastslog tal. nödvändigheten av ömsesidig aktning och respekterande av varje lands folkliga ära samt av samarbete dem emellan. NORDISCHE GESELLSCHAFT inskränker sig till att påverka det tyska folket. Men Tyskland öppnar sina portar för den europeiska Norden så mycket mer som det sluter dem gentemot anstormen av andra krafter.

Å den festligt smyckade torgplatsen följde slutligen riksledaren A l f r e d R o s e n b e r g s djupgående utläggning om ödesgemenskapen hos de nordiska folken. "Det är vår tids kännemärke, att vi utan att kränka aktningen för det förgångnas traditioner fordra något som under senaste årtionden gått förlorat: *modet att vara oss själva* och ej låta handlandet bestämmas av flydda århundradens synvinklar utan av vår tids nödvändighet. Detta enda befriande språng till *forskningsfrihet* och därmed även till en ny politisk gestaltning är det som utlandet upptager så högeligen illa." Men endast på detta sätt kunna vi — fortsatte tal. — komma till *livets enhet*. En hel tidsålder har gjort sin vändning, och ingen kan undandraga sig denna tids avgöranden! Under framhållande av den tysk-engelska överenskommelsen visade Alfred Rosenberg de tydliga vägarna till verkligt samarbete mellan folken.

Även NORDISCHE GESELLSCHAFTS riksmöte skall bära frukter och således bidraga till inre som yttre *pånyttfödelse av alla handlingskraftiga folk i Europa*.

Efter Alfred Rosenbergs av högljutt bifall ofta avbrutna anförande utbringade gauledaren H i n r i c h L o h s e ett tilljublat Sieg-Heil för Ledaren Adolf Hitler, från vilken en telegrafisk hälsning ingått, varpå han avslutade NORDISCHE GESELLSCHAFTS 2. riksmöte, som på aftonen fick sin övergång i den stora *Nordiska musikfesten* i Lübeck.

Tysklands dörrar till Norden äro öppnade. Tyskland finner redan nu mycken vänskap och ärligt deltagande i de nordiska länderna, till välsignelse för Europa.

S.

Juda prutar på "utvaldheten"?

Den engelsk-judiska tidskriften "World Jewry" offentliggjorde den 10 maj en synnerligen märklig artikel av förf. "H. W." under rubriken "De vilja ej erkänna 'det utvalda folket' ", vari med hänsyn till det för judarna uppkomna allvarsläget en strategisk judisk reträtt rekommenderas, i det att judarna borde avstå från sina urgamla anspråk å "utvaldhet" bland folken. Uttalandet, som vittnar om den oro som gripit judenheten inför det universella folkuppvaknandet, hade följande lydelse:

"Det judiska problemet har sällan varit mera trängande än i dag, och åter ställer man sig frågan: Vilken är den verkliga orsaken till antisemitismen? Jag skall i det följande söka analysera antisemitismens väsentliga orsaker samt dess förhållande till det judiska problemet i dess helhet och skulle vilja rekommendera mina ord till betraktelse för alla dem, som ha intresse för vår ras' välgång.

Ett komplex av fördoma

Antisemitismen synes utgöra ett komplex av fördomar, sammansatt av en grundläggande antipati med en överbyggnad av olika beståndsdelar. Den grundläggande antipatien har en religiös basis, och å denna grundval ha sedan en mängd andra fördomar hopats — sociala, politiska, rasliga, ekonomiska m. fl.

För att förstå antisemitismens religiösa grundval måste man taga i betraktande de händelser, som ligga några årtusenden tillbaka i tiden. Då höjde sig judarna under alla omständigheter över sina grannar och voro gripna av ett överlägsenhets-komplex. De trodde sig i sådan grad vara andra raser överlägsna, att de voro övertygade om att de utgjorde en Guds utvalda ras — i själva verket Guds älsklingar, utrustade för en särskild bestämmelse. Såsom sådana ansågo de som sin plikt att bevara sin ras' renhet och isolera sig till undvikande av beblandning med andra raser. Så uppstod den judiska rasens isolering från den övriga världen på dess egen tillskyndelse.

Taga vi i betraktande hur uppretande egoism och fåfänga äro för andra, måste vi kunna förstå hedningarnas reaktion mot en dylik egoistisk lära i de gamla tiderna. Från och med nu hade de andra raserna, hur mycket de eljest kunde skilja sig från varandra, en sak gemensam: antipati och fiendskap mot den självskapade överlägsna rasen. Såsom var att vänta växte motståndet mot vår ras ständigt, och tid efter annan blevo judarna besegrade och förströdda. Läran om den utvalda rasen har fortlevat intill vår tid och antisemitismen följde alltid i dess spår.

Den favoriserade Josef

För dem, som möjligen finna denna förklaring fantastisk och obevisbar, vill jag återkalla i minnet den gamla bibliska historien om Josef och hans elva bröder. Jacob hade tolv söner och bland dem var Josef, den yngste, hans älsklingsbarn. Vid ett tillfälle gav fadern sin favoritson en "mantel med många färger", och så mycken avundsjuka och hat uppväckte denna ynnest hos Josefs bröder, att "de hatade honom och icke kunde leva i fred tillsammans med honom". Ja, de försökte t. o. m. att döda honom, och när de slutligen icke hade hjärta att mörda sitt eget kött och blod, sålde de honom i egyptisk fångenskap. Denna berättelse har en oskattbar lärdom för oss. Om en mans förkärlek för sin son kunde framkalla

(Forts. å sid. 6.)

En rasjude vid namn Salatin blev t. o. m. farao (konung) av Egypten. — I. Mos. 47, 11—27, berättar åskådligt om *Josef*, den judiske finansministern och regeringschefen: att han i nödåren genom oerhört, gement sädesocker berövade egyptierna alla deras penningar, deras boskap, allt deras land, deras ägodelar och personliga frihet. Han var *Egyptens Rothschild, Morgan och Rathenau*, en spannmåls- och jordockrare och börsman i stor stil. Vi veta av den egyptiska historien noggrant, *att under judarnas herravälde ett sedligt förfall och landets ekonomiska ruin inträffade*. Schacker- och ockerjuden behärskade Egypten ekonomiskt och andligt. Hatet mot de ockrande främlingarna växte i oerhörd grad, liksom hos alla folk, där juden innästlat sig såsom "främling".

Då kom efter ungefär 200 år en ny konung på Egyptens tron, "vilken icke visste något om Josef", d. v. s. som ej mer ville veta av folkutplundraren Josef och hans ockrande folkbröder. Han ordnade och stärkte det egyptiska folkets motstånd mot de främmande förtryckarna och sörjde åter för egyptiernas militära utbildning. Sedan den stora ekonomiska nöden, missväxt, gräshoppssvärmar, insektsplågor, torka, pest o. s. v. stegrat förbittringen hos det utplundrade folket mot de inkräktande främlingarna — vilka betecknades såsom alla plågornas upphovsmän — till kokpunkten, lyckades det den egyptiske konungen A m o s i s av Thebe, grundaren av 18. konungadynastien, att 1350 f. Kr. åter driva judarna tillbaka mot öster i de arabiska öknarna (II Mos. 13, 18). Det var den första historiska judeförföljelsen och judefördrivandet i stor stil. Visserligen slÄpade de judiska ökensönerna på Jahves befallning tunga "byten" med sig bort såsom rov (guld, silver och kläder, II. Mos. 12, 25 o. 36; 11, 2. 3, 21—22). *Vad Bibeln berättar om judarnas betryck i Egypten är skickligt gjord historieförfalskning av judiska rabbiner. Egyptierna voro de beträngda och berövade — liksom i dag så många andra folk —, icke judarna.*

L e y d e n e r s *papyrus* berättar, att Egyptens äkta kulturblomstring upphörde genom herraväldet av det spetälska, samvetslösa indiska zigenarefolket i en tid av största korruption, sorgligaste sedeförfall och tygellösaste utsvävningar och ett fullkomligt omstörtande av de samhälleliga förhållandena.

Enligt den judiske historieskrivaren J o s e p h u s och berättelserna av den egyptiske prästen och historieskrivaren M a n e t h o (Agion 1,26) härjade judarna så skändligt i landet, att f a r a o A m e n o p h i s lät döda många av dem samt förföljde de övriga till Syriens gränser.

Den grekiske historieskrivaren D i o d o r berättar (Fragm. lib. 34), att egyptierna, för att rena landet, hade kastat "de spetälska, skuldbelastade" judarna över gränserna.

Hebreerna voro enligt Diodor beryktade tjuvar. En egyptisk farao ville äntligen befria sitt fosterland från detta rövaresällskap och fördrev missdådarna till Sinai och Horebs ökentrakter. Dessförinnan hade han låtit avskära deras näshalvor, på det att man skulle kunna känna igen dem och de ej mera genom sina plundringar skulle göra Egypten osäkert. I öknen livnärde de sig till stor del av vaktlar, vilka fåglar de infångade med nät under flykten över Röda havet. På grund av deras ensidiga levnadssätt och förtärandet av halvskämt vatten från ökencisternerna voro skörbjugg och spetälska alldagliga företeelser hos dem. — Den lärde prästen R a b e l a i s i Mendon (16. århundr.) höll denna Diodors framställning för riktig och trodde, att judarna äro avkomlingarna av de ur Egypten utkastade rövarna och tjuvarna, å vilka näsorna till hälften avskurits, att vidare de under rövartågen och plundringarna uppvuxna barnen av dessa rövarhorder långsamt funno vägen till Palestina och erövrade en del av detta land, att vidare avkomlingarna av dessa hebreiska rövarband tills efter återkomsten ur den babyloniska exilen voro utan lag och moralitet och tjänade Moloch, *att slutligen hela deras historia är diktad* (Dr. E. Susemihl. "Die Memoiren David Rizzios". Kollmann, Leipzig, 1852).

Den romerske historieskrivaren T a c i t u s skrev ("Historien", V, 3—8) om judarnas utdrivning ur Egypten: "De flesta författare äro överens däri, att k o n u n g B o c h o r i s under en i Egypten utbruten fruktansvärd sjukdom genom Hammons orakel erhållit anvisningar att rena sitt rike samt fördriva de spetälska såsom ett för gudar och människor förhatligt släkte till andra länder. Så avsöndrade man dem och överlämnade dem åt sig själva i öknen. En av de fördrivna, M o s e s, hade tillrått dem att icke vänta någon hjälp av gudar eller människor, utan att förtro sig åt hans ledning. Efter en marsch på sex dagar intogo de under fördrivande av invånarna landet och staden Jerusalem". Tacitus' och den katolske prästen Rabelais framställningar torde komma den historiska sanningen närmast.

"Det enstämmiga vittnesbördet av de profana skribenterna, egyptiern Manetho, Diodor av Sicilien, Tacitus, Lysimachus, Strabo och många andra, vilka knappast känna något annat om den judiska nationen än denna spetälskans folksjukdom, visar, hur allmänt och djupt intrycket därav varit hos egyptierna" (Schiller. "Die Sendung Moses").

(Forts. i nästa n:r.)

Frimureri och politiska mord

Det mest kända, även i logekretsar i stor utsträckning medgivna frimuraremordet är det i Serajewo å österrikiske tronföljaren ärkehertig Frans Ferdinand 28 juni 1914. Protokollet från mordprocessen, vilket ihjältigits av jude- och frimurarpressen i alla länder, har, såsom vi tidigare framhållit, utgivits i tryck av professor P h a r u s i Berlin. Redan 1912 yttrade en schweizisk höggradsbroder: "Frans Ferdinand är ovanligt storslagen. Skada, att han är dömd, han skall dö på vägen till tronen." — Naturligtvis måste han dö just därför att han var en storslagen personlighet, som vägrade att böja sig för världspolitikens dirigerande, hemliga, överstatliga makter.

Från frimurarhåll höres ofta invändningen: tronföljarens mördare ha icke kunnat vara frimurare, då de voro för unga; detta må vara riktigt eller ej, det är i varje fall icke avgörande. Faktum är så mycket mera — vad som likväl alltid avsiktligt ihjältiges: Major T a n k o s i c, som personligen inköpte mordvapnen, var frimurare. C i g a n o v i c, som egenhändigt överlämnade bomberna, granaterna och browningarna till mördarna, var frimurare. Dr K a s i m i r o v i c, som underrättade frimureriets "furstar" i Budapest, Paris, Kiew o. s. v. om det förestående utförandet av mordet och som uppdrev de nödiga penningemedlen, var frimurare.

"I frimureriet är det tillåtet att döda", förklarade broder Cabrinovic under processförhandlingarna.

*

Historien har att uppvisa en lång serie frimuraremord, rörande vilka dock folkens breda lager intet ha sig bekant, då den jude- och frimurarebehärskade tidningspressen omsorgsfullt hemlighåller sanningen. Av särskilt intresse för oss svenskar är faktum beträffande mordet å Gustav III, vilket bevisligen beslöts av den europeiska frimurarekongressen i Wilhelmsbad vid Frankfurt am Main 1784. — Våra svenska historieskrivare veta dock naturligtvis intet härom! Enligt förefintliga handlingar fattade nämnda frimurarekongress beslut att mörda såväl Sveriges som Frankrikes och Österrikes statsöverhuvud, vilka bjödo de judisk-frimureriska omstörtningsplanerna i Europa motstånd. Beslutet sattes även i verkställighet vad Gustav III och Ludvig XVI beträffar.

Ett århundrade senare finna vi frimurarelogerna i Lyon och Paris sätta ett pris av 1 miljon franc å vart och ett av de motsträviga huvudena av kejsar Wilhelm I, Bismarck och Moltke. Den 26 nov. 1870 beslutades av logerna i Lyon följande dom, vilken den 15 mars 1871 även godkändes av parislogen "Loge Henri IV":

"1.) Wilhelm (konung av Preussen) och hans båda kamrater Bismarck och Moltke... stå utanför lagen såsom tre galna hundar.

2.) Alla våra bröder i Tyskland och i hela världen ha plikten att utföra detta beslut.

3.) För vart och ett av dessa tre odjur har beviljats 1 miljon franc, betalbara till utförarna av denna dom eller till deras arvingar genom de sju centrallogerna."

Ej nog härmed: den judiske höggradsfrimuraren Isaak Adolphe Crémieux, den inflytelserikaste mannen i det dåvarande franska frimureriet, satte ett extra pris å kejsar Wilhelm I:s huvud, också det belöpande sig å 1 miljon franc.

Ett annat klassiskt exempel å frimureriets sätt att arbeta var den mångomskrivna Dreyfus-affären, vilken med anledning av Alfred Dreyfus' nyligen timade frånfälle givit frimurarepressen i alla länder — ej minst i Sverige — ett tacksamt tillfälle att väl för hundrade gången demonstrera sina sympatier i den "historiska" affären, varigenom judendomens absoluta hegemoni över det nutida Frankrike demonstrativt fastslogs. Ännu i dag hugnas allmänheten runt om i världen med Dreyfus-romaner och Dreyfus-filmer, vilkas tendens genomgående är att visa, att den "franske" kaptenen Dreyfus oskyldigt blivit dömd — såsom ett offer för sin judiska börd. Dreyfus var ju nämligen jude och hög frimurare.

I den stora processen, som utspelades åren 1894—1903, beskylldes den judiske frimurarebrodern Dreyfus för högförräderi. En kapten d'Attel förklarade, att Dreyfus kort före sin degradering avlagt en fullständig bekännelse om sin skuld. En dag senare gjorde d'Attel en utflykt i Paris omgivningar — vid hans hemkomst fann man honom död i järnvägsvagnen; liket, som var blåaktigt i färgen, befann sig redan i förruttnelsetillstånd. Men kapten d'Attel hade lämnat sin vän, deputeranden Chaulin Servinière, noggranna upplysningar rörande Dreyfus' bekännelse. Chaulin Servinière reste till sin valkrets — hans lik återfanns på järnvägsskenorna. Prefekten Laurenceau påvisade för regeringen, att guldsändningarna till förrädaren Dreyfus' vänner hade passerat gränsen; han menade, att det handlade om bestickningspengar från utländska judars sida, som ville befria sin rasfrände. Laurenceau kallades till Paris för att avlämna berättelse, han tog in i hotel "Terminus" — följande dag fann man honom död i sitt rum. Fängelsetjänstemannen Rocher uppgav, att Dreyfus hade yttrat: "Jag är skyldig, men icke den ende skyldige." Rocher dog — huru och var, är okänt. Kapten Valerio var en av huvudvittnena mot Dreyfus i processen — han dog efter sin återkomst till garnisonen. Frimurarelogerna närstående tidningar skrevo med cynisk öppenhet: "I sanning, ödet självt tager parti för kapten Dreyfus'." (När frimurare åberopa "ödet", är detta alltid i hög grad misstänkt!). Franska republikens dåvarande president brodern Felix Faure hade uttalat sig mot en revision av Dreyfusprocessen. Han dog plötsligt — en månad senare. De närmare omständigheterna kring dödsfallet blevo aldrig kända; några timmar efter hans död balsamerades liket, varigenom ett fastställande av dödsorsaken omöjliggjordes. På generalstabskaptenen André, som visste för mycket, satte man pistolen i handen, så att han kunde taga "skulden" på sig. Etc.

Höggradsfrimuraren Emile Zola hade trätt in för en revision, och slutet blev naturligtvis — Dreyfus' rehabilitering. När Zola dog, ledsagade alla regeringsmedlemmar, parlamentariker m. fl. framskjutna personligheter i franska republiken hans aska till Pantheon, prydda med frimuraretecknet akasiakvisten i knapphålet.

*

I Italien ha frimureriets politiska mord rent av hört till ordningen för dagen. Ett enda betecknande exempel må anföras:

"Mazziniska kommittén" (Guiseppe Mazzini var broder av 33. graden) hade på 1850-talet dömt konung Ferdinand II av Neapel till döden och i hela Italien spriddes flygblad, som framställde det politiska mordet såsom tillåtet. En belöning å 100,000 dukater tillförsäkrades den, som bragte "tyrannen" Ferdinand II om livet. Soldaten Agesilas Milano förövade därpå ett mordanslag (1858), blev emellertid gripen och avrättad. När 4 år senare frimurarebrodern Garibaldi drog in i Neapel, förskaffade han Milanos moder en pension av statsmedel, och den senare ministerpresidenten, brodern Francesco Crispi erkände t. o. m. öppet Milanos gärning. — Broder Crispi hade också sitt eget förflutna; i sin ungdom deltog han personligen i tillverkandet av bomber!

Omhuldade av frimureriet voro i närvarande tid även mordanslagen mot Mussolini. Man förstår detta redan därav, att Mussolini, ursprungligen själv frimurare, nu är motståndare till logerna, vilka han i Italien upplöst och förbjudit. Mest känd är Capelloprocessen, av vilken det framgick, att frimuraren Capello givit attentatsmannen Zaniboni 500,000 lire.

I Ryssland blevo bl. a. zarerna Paul I och Alexander I mördade av frimurarna, den förstnämnde "emedan hans despotism var outhärdlig" (han hade nämligen låtit utfärda ett strängt förbud mot frimureriet), den sistnämnde av samma orsak; också han hade, från början själv "broder", kommit till klarhet om logernas farliga politiska verksamhet.

Ett annat exempel, från Mexiko: Där blev brodern till kejsar Frans Joseph I av Österrike, ärkehertig Max, senare kejsare av Mexiko, 1867 av en "krigsrätt" av upproriska mexikanare dömd till döden. Genom förräderi föll han i sina fienders händer; i spetsen för dessa stod höggradsfrimuraren Jaurez, vilken efter kejsar Max' "avrättning" — blev Mexikos president!

Det engelskt-amerikanska logeinflytandet gjorde sig starkt märkbart i China. Här må blott erinras om, att siste kejsaren i China, Kü-ang-Hsii, dog på ett hemlighetsfullt sätt, liksom hans moder, Tse-Hsii. China blev förklarat för republik, den treårige Pudschi skjuten åt sidan och presidentstolen i den nya "republiken China" intogs av höggradsfrimuraren, broder Sun-yat-sen av 33. graden.

Dessa få exempel läte sig mångfaldigas genom talrika andra, förutom alla de möjliga och sannolika, ehuru ej bevisbara morden.

I de beryktade Sions Vises Protokoll läses i nr 15:

"I frimurarelogerna fullborda vi dödsstraffen på ett sådant sätt, att ingen utom logebröderna kunna hysa misstanke; ej ens dödsoffret självt; de dö alla, så snart det är nödvändigt, skenbart en naturlig död. Då detta är logebröderna bekant, våga de ej resa någon invändning däremot. Med sådana obevekliga straff ha vi inom logerna kvävt varje motstånd mot vår anordning i dess linda. Medan vi predika frisinnet för icke-judarna, hålla vi samtidigt vårt folk och våra förtroendemän i den strängaste lydnad."

— Den dag, då den sanna historien skall skrivas, kommer domen att bli fruktansvärd över frimureriet. Man förstår därför den skräck som gripit judendomen och dess hjälptrupper inom frimureriet över den nationalsocialistiska regimens tillkomst i Tyskland.

»Den bibliske Moses»

I detta nummer av Nationen inledes med författarens benägna medgivande publicerandet av pseudonymen J e n s J ü r g e n s arbete "Der biblische Moses als Pulverfabrikant, Räuberhauptmann und Erzbolschevist" i svensk översättning. Boken i fråga, vilken godkänts av Tyska lärareförbundet såsom fullt vetenskaplig och som väckt ett stort uppseende inom och utom Tyskland, ger oss en ny och sensationell bild av den bibliske Moses och hans historiskt-religiösa bragder.

Juda prutar på "utvaldheten"?

(Forts. fr. sid. 5.)

sådan avsky bland de övriga barnen, hur mycket större måste då ej avskyn från andra rasers sida vara mot ett folk, som åberopar sig å företrädet inför Gud? Alla judar böra ställa sig den enkla frågan: Vilken är det icke-judiska sinnets reaktion inför denna lära? Kunna de helt och fullt besvara den frågan, ha de också nyckeln till antisemitismen.

Allmän fördom

Det är ju en allmän iakttagelse, att, om man ej uppskattar en människa, alla hennes handlingar bli hatfulla och avskyvärda. Med en sådan grund för antisemitismen blir judarnas verksamhet för det antijudiska sinnet avskyvärd, ja mörk. Om därför en jude bekämpar kapitalismen, betecknas han som kommunist; om han prisar kapitalismen, beskylles han för att behärska den internationella finansen. Lever han gott, förebrås han överdådigt levnadssätt; gör han det icke, blir han en girigbuk. Strävar han tillbaka till sitt hemland, är han opatriotisk; anpassar han sig till det land, dit han kommit, är han en parasit. På sådana beskyllningar behöver man ej närmare ingå. De sakna all grund; likväl är det nödvändigt att framhålla, att denna uppbyggnad av antisemitisk fientlighet grundats å ett djupt rotat religiöst komplex — ja, i själva verket så djupt rotat, att antisemiten själv ofta ej är på det klara därmed.

Alla judar måste nu inse, att världen aldrig kommer att antaga denna lära om den utvalda rasen (de skenkristna kyrkosamfunden som sådana tyckas dock i "enfaldig tro" ha gjort det. Red. anm.), med dess följder av företrädesbestämmelse framför andra och överlägsen tillbakadragenhet. Det finnes ingen förnuftig anledning att upprätthålla denna lära, som åstadkommit så outsägligt hat, förakt och förföljelse.

Slopa läran om den utvalda rasen!

Hjälpmedlet ha vi på hand: avlägsna grundvalen, och uppbyggnaden skall automatiskt störta samman! Slopa läran med dess följder, avlägsna ur våra bönböcker alla ställen, som äro så avfattade att de kunde förolämpa andra — och den icke-judiska världen skall ej ha någon orsak till klagan. Endast genom ett dylikt steg skola vi avlägsna den väsentliga och grundläggande antipatien mot judarna, å vars grundval så många andra fördomar och beskyllningar framvuxit; och vi icke endast måste uppge denna lära, utan vi måste även låta världen på ett oåterkalleligt och otvetydigt sätt få vetskap därom.

Ett slag för vår stolthet?

Man kanske frågar: skulle icke ett sådant steg, efter så många århundraden, innebära ett slag för vår stolthet? Svaret blir *nej* — i ingen mån. I verkligheten skulle vi bli beundrade och prisade för modet att kunna erkänna, att våra förfäder vilseletts i denna religiösa uppfattning, medan vi endast bli så mycket mer bespottade och föraktade, om vi fortfara att bedraga oss själva med denna primitiva illusion.

Åter andra skola säga: varför skall man besvära sig med allt detta? Varför störa vår religiösa ro? Anledningen är denna: den universella antipatien mot judarna är oskiljaktigt förenad med det judiska problemets i dess helhet svårigheter och är i verkligheten huvudhindret för dess lösning; och kunna vi ej avlägsna denna grundläggande fördom, är icke något framsteg på de politiska och internationella områdena möjligt. Av denna orsak begå våra politiska ledare uteslutande felgrepp och bli vid varje tillfälle tillbakasatta och avvisade. Det framstår också allt klarare varför denna långt tillbaka liggande och skenbart betydelselösa lära bör dragas i förgrunden för opartisk undersökning. Den är utan allt tvivel kärnan i det anti-semitiska komplexet.

Mot en lösning

Den nästföljande överläggningen gäller: skulle ett dylikt enkelt steg verkligen lösa hela det judiska problemet? Svaret blir *nej* — icke helt, men det skulle slutgiltigt bringa oss på vägen mot en lösning. När vi avlägsnat den grundläggande antipatien mot den judiska rasen, skola vi därmed ha övervunnit antisemitismen som sådan. Sedan återstår oss endast den judiska frågans politiska aspekt. Visserligen skola vi ännu nödgas kämpa för återvinnande av vår plats bland nationerna, och aggressiva element skola fortsätta att angripa oss så länge vår politiska ställning förblir svag, men världen i stort skall ej längre känna groll mot oss, och om vi också skulle ha fiender, så skulle vi samtidigt vara i stånd att vinna fasta bundsförvanter. Med tillhjälp av en storslagen, uppbyggande statsmannaverksamhet skulle sedan möjligheter skapas för fortsatt, bestående ordnande av vårt öde såsom ras i stället för all den oklarhet och förvirring som nu härska. Ett dylikt steg skulle nästan säkert i hela världen ändra förhållandet gentemot judarna samt framkalla beundran och aktning i stället för motstånd och förakt."

*

— Så långt den judiska tidskriften! En eventuell sinnesförändring hos det judiska folket i uppbyggande anda kommer efter årtusenden av destruktiv verksamhet för sent för att kunna fattas såsom ärligt menad; i varje fall kunna de icke-judiska folken med alla deras gjorda erfarenheter icke bygga därpå vid gestaltandet av sin framtid. Att man å judiskt håll nu funnit tiden inne att begynna diskuterandet av judefrågans lösning efter sådana linjer, är förståeligt, men lösningen måste bli av sådan art, att den helt motsvarar den icke-judiska världens rättfärdiga anspråk och för all framtid omöjliggör ett återupprepande av judarnas hittillsvarande, under många årtusenden bedrivna sataniska spel med den övriga mänskligheten. Enda vägen till lösning är: Judarnas totala avskiljande ur alla andra folk och överflyttande till ett öland — till Madagaskar!

Judarnas »spökflyg»

Judarnas i pressen bedrivna grova skämt med svenska gojim, som beskyllts för att i sin fantasirikedom se flygande spöken på ljusa dagen, har fått sin upplösning. Enligt en rapport från generalstaben över en företagen undersökning rörande "spökflygen" förekommo vintern 1933—34 faktiskt flygningar med flygplan, vilkas nationalitet dock icke kunnat fastställas (?), över norra Skandinavien och såväl svenskt som norskt område. "Spökflygningarna" voro alltså inga enfaldiga svenska landsortsbors "fantasifoster" utan en klar realitet.

"Spök"-termens uppfinnare och populariserare i pressen visste naturligtvis mycket mer i saken än vad generalstabsrapporten gav vid handen. Saken ligger ganska klar: judarna önskade på en gång hemlighålla fakta rörande flygningarna samt bereda sig ett verkligt uppfriskande skämt på de "själlösa" svenska gojims bekostnad. Till kompletterande av generalstabens uppgifter vilja vi erinra om vår artikel i Nationens aprilnummer 1934 över "Spökflygets hemlighet", vari bl. a. stod att läsa följande:

"Genom uppröjandet av de röda nästena i Berlin och Wien ha nu emellertid nämnda bägge vägar för kominterns 'världsmission' i huvudsak stängts och andra måst anlitas. Härvid inriktade man sig jämväl för en flygrut över Finland—Sverige—Norge till Ishavet, varest propagandamaterialet inlastas å ångare till olika delar av världen... Att Sovjets propaganda-flygtrafik över Nordens länder till Ishavet samtidigt utnyttjas för transport av annan revolutionär 'krigsmaterial' än propaganda-trycksaker, säger sig själv."

Finlands politiska orientering

(Forts. fr. sid. 1.)

Mycket av det som skedde hade kunnat uppklaras genom den vetorätt vår president utrustats med, men olyckligtvis hade vi under vår första självständighetsperiod en liberalistisk, starkt partibetonad, juridiskt förtorkad och politiskt förstelnad person å denna post. Vår långa osjälvständighetstid hade tydligen varit ett hinder för uppkomsten av självständiga politiska ledarepersonligheter, varemot det var lätt att finna sådana som gärna underkastade sig internationella viljor. Och därmed äro vi inne på nyckeln till det nuvarande politiska läget och till den ekonomiska omorientering vårt land på sistone genomgått.

Under den tid Finland lydde under Ryssland hade vi onekligen den fördelen att frimureriet var förbjudet och att judarna saknade medborgarrätt i landet. Mot slutet av kriget skedde emellertid en märklig förändring i det att ungefär samtidigt judarna tillerkändes medborgarrätt och självständiga frimurareloger började upprättas. Det kan antecknas, att den första logen instiftades under amerikansk överhöghet och att den första "mästaren" i denna loge var en person, som under licenstiden kommit i intim kontakt med judar, vilka rikligt förseddes med licenser. Sedermera överfördes bildandet av frimurareloger till Englands överhöghet. I ledande ställningar inom logerna inträdde nu allt flera av exportens och importens ledande krafter. Följden blev, att våra traditioner av kulturell och handelspolitisk orientering i riktning mot Tyskland övergåvos och en markant engelsk handelspolitisk orientering inleddes genom de med Englands frimureri förbundna kretsarna. Samma var fallet med den finansiella orienteringen, vilken numera förmedlas via Stockholm med London i anslutning till Sterlingblocket. Jämsides med denna politiska och finansiella omorientering efter frimurareparoller började såväl inom svensk- som finskspråkiga borgerliga kretsar judisk-liberalistiska paroller alltmer göra sig gällande. Under påverkan av det nya, judiskt-frimureriska tänkesättet leddes vårt politiska liv in i de fåror, som möjliggjorde för kommunismen att åter börja florera och slutligen ledde till Lapporörelsens ingripande. Andan från det röda upproret, som sammansvetsade alla till en folkenhet, finnes icke längre. Den nya är genomsyrad av främmande judisk-liberalistiska, frimureriska åsiktsparoller. Dessa voro här tidigare okända. Finlands nationella enighet mot bolsjevism kan därför i första hand åvägabringas blott av de folkgrupper, vilka inom sig företräda *folkgemenskapsidén*. Denna förutsätter, i stället för klass- eller parlamentariskt uppdelade partiegoistiska partier, från internationalistiska judiska synpunkter fria, fosterländskt och nationellt inställda grupper med parollen: *allmännytta framför egennytta*. Alltså den paroll vilken utgör kärnan i den *nationalsocialistiska förkunnelsen* och som ensam kan skapa en fosterländskt enig och stark vilja till samförstånd och samgående. Den är oberoende av det språk man har till modersmål; det är här icke språket utan *sinnelaget* som är det avgörande. Detta sagt till alla dem, vilka i Finland bedriva språkpolitisk fanatism i dess vulgära form.

*

Efter denna översikt av läget ger sig svaret å ovanstående fråga, hur utsikterna te sig för en rätt orientering av Finlands politik, på följande sätt. Kriteriet för svaret blir: *var finnes kunskapen om den verkliga fienden och den starka viljan till nationell självhävdelse?*

Teoretiskt måste man i detta avseende obetingat giva den främsta platsen bland Finlands politiska partier åt vårt ännu obetydliga rent nationalsocialistiska parti. Politiskt fullt upplyst om de överstatliga makternas spel bakom kulisserna och socialt godtagande den nationalsocialistiska grundtesen "allmänt väl framom enskilda nyttosynpunkter" är partiet i hela sin inställning fosterländskt och nationellt, utan ytterlighetsparoller gentemot den icke internationellt tänkande och kännande svenskspråkiga befolkningen i landet. Men detta parti befinner sig först i vardande och förmår ännu ej göra sig gällande i det praktiskt-politiska livet.

Detta partis yttersta motsatser äro marxisterna (officiellt finnes hos oss icke kommunister) samt de borgerliga, såväl svensk- som finskspråkiga liberalisterna. Det är självklart, att dessa äro otänkbara såsom hävdare av en för landet gagnelig, rätt politisk orientering, vilket även tydligt markerats av den inställning dessa partiers ledande organ intagit till Tyskland allt sedan Hitler kom till makten. Därförinnan var tonen mot Tyskland en helt annan, ty så länge landet styrdes av den judisk-marxistiska parlamentariska liberalismen var det en söt lukt för våra tidningar att dagligen citera den "tyska" pressen, från Berliner Tageblatt till Vorwärts, samt den judiska telegrambyråns utläggningar. Den tiden ville man knappast skela åt Norden, medan man numera så gott som dagligen för "nordisk" orientering på läpparna, sedan en förtäckt bolsjevism intagit högsätet i de nordiska ländernas statsledningar.

Vårt största borgerliga parti, agrarpartiet, är visserligen nationellt inställt, men det saknar upplysta ledare, som kunna överblicka det skenbart förvirrade internationella läget och spelet bakom kulisserna, för att därav kunna draga de rätta konsekvenserna för sin politik. Under insiktsfulla och ansvarskännande ledare kunde detta parti spela en betydelsefull roll för en rätt orientering.

Även inom det finska högerpartiet, samlingspartiet, finner man en nationell inställning, utan att denna tager de vulgärnationalistiska uttryck mot de svenskspråkiga elementen, som man möter hos de äktfinska lagren. Samlingspartiet har även på sista tiden försökt visa en viss förståelse för Tysklands politik, ehuru den långtifrån har den karaktär man skulle önska. Genom sitt starka engagemang hos bank- och storindustriella kretsar och sitt markanta både person- och partimaktbegär saknar partiet den politiska upphöjdhet, som kräves för att kunna bliva en ledande kraft *för det helas väl*.

Till sist ha vi så de politiska partiernas "Schmerzenskind" hos oss: det ur Lapporörelsen framsprungna nationellt-fosterländska partiet, betecknat IKL. Dess ursprung ur Lapporörelsen förklarar dess hastiga tillväxt, så att det omedelbart kunde placera en avsevärd falang i riksdagen, där det med 14 röster av 200 kan utöva ett visst inflytande å debatterna. Sympatiskt inställd till partiets uppkomst kan jag icke nog beklaga att dess möjligheter delvis försuttits genom bristande målmedvetenhet och djärvhet vid programmets utbyggnad, något som man nu efterhand försöker reparera. Partiet har vidare gjort vissa förluster genom att det ej vidblivit sin första inställning till de svenskspråkiga elementen. Men även här fattas den verkliga *ledare*-gestalten. Partiets nationella och antimarxistiska front har varit fullt klar, men enbart denna inställning skapar icke ett utvecklingskraftigt parti. Det vill också synas som om tvenne riktningar skulle börja utkristallisera sig inom detsamma: en mera fascistiskt påverkad och en mera nationalsocialistiskt betonad. Man må hoppas, att den sistnämnda skall vinna terräng, ty de förhoppningar som ställts på den italienska diktaturen ha visat sig illusoriska. Mussolinis politik framstår alltmer såsom influerad av judarna och avhängig av den internationella finansen, vilkas inflytande helt måste avkopplas, om folken skola få möjligheter att leva sina liv i enlighet med sin bestämmelse.

*

Av det sagda framgår, att förutsättningarna för en klar majoritet för en för landet gagnelig politisk riktig orientering saknas under nu rådande partiförhållanden. Detta kan bliva ödesdigert för Finland. Landets hopp ligger hos den uppväxande generationen och det är därför av yttersta vikt, att denna får en politisk fostran som går i en sund nationell och social riktning. En sådan försöka såväl IKL som det nationalsocialistiska partiet att bibringa densamma, vilket naturligen framkallat ett förfärans skri hos övriga partier.

Då båda de sistnämnda partierna företräda en stark anti-internationell inriktning och båda hylla folkgemenskapsidén, vore det lyckligast om de kunde sammansmältas till ett parti. IKL:s politiskt-agitatoriska kraft, understödd av det nationalsocialistiska partiets klara socialpolitiska riktlinjer borde kunna skänka möjligheter till ett slagkraftigt parti med rätt politisk orienteringsblick. I väntan på denna händelseutveckling, vilken förutsätter att å endera sidan en verklig ledarekraft framträder, som i sin kraftiga hand skulle sammanföra de båda rörelserna, bör på olika sätt ett upplysningsarbete bedrivas, som så småningom upplyser ungdomen och tränger in i alla partier, väckande deras medlemmar till insikt om vad saken egentligen gäller. När uppvaknandet skett, är tiden inne att ur spillrorna av det härskande parlamentariska partiväsendet skapa ett nytt rike såsom en förlösning ur den förvirring som nu råder. En förvirring som framskapats av den judiska imperialismen, vilken, dold bakom lögnaktiga fraser och frimureriets diplomater, utåt framträder med vackra lösenord om folklycka och världsfred medan den i verkligheten bakom kulisserna smider planer till folkens förslavande under kapitalistiskt ok.

Jag anser således — slutar apotekare Jalander — att Finlands orientering i landets eget intresse, politiskt såväl som kulturellt och ekonomiskt, bör ske i riktning mot Tyskland, det enda fasta stödet mot den judiskt- revolutionära stormflod som väller fram från öster.

Journal de Genéve har i dagarna berört Finlands orienteringsfråga och därvid påmint om en tidigare tilltänkt allians med baltiska staterna och Polen. Denna orientering, *utan det nuvarande Tyskland som bakgrund*, fick på sin tid förfalla, vilket gott kan förstås på grund av de risker som därmed voro förbundna för Finland. MED TYSKLAND UNDER HITLERREGIMEN som stödjepunkt är läget ett helt annat för en orientering i riktning Polen-Tyskland.

Om Skandinavien, Estland, Lettland, Litauen icke hava kraft att totalt ändra sina inre politiska linjer för ett samgående i denna orientering, kunna de en dag bittert få ångra detta.

— *n.*

I undrens tid

Det sker så många under i denna tid — både ovan och nedan i samhället. Idealistiska judiska bankirer, som nyss tämligen öppet verkade för röd revolution, vilja ej längre vidkännas sin gamla kärlek; frimureriska borgare, som i arbetareklassen alltid sett samhällets fiender, börja tala om folkgemenskap; socialdemokratiska dyrkare av Helige Marx vägra längre låta titulera sig "marxister" samt tala likaså om folkgemenskap i stället för klasskamp.

För ej länge sedan skådade vi Hans Kunglig Höghet Prins Vilhelm av Bernadotte, hertig av Södermanland, hedersledamot i IX Frimureraprovinsen Sverige m. m., offentligt framträda till försvar för de stackars olyckliga förföljda "tyska intellektuella", d. v. s. de från Tyskland flyende judar vilka på grund av sin tidigare bolsjevikisk-revolutionära verksamhet funnit klokast skudda Tredje Rikets stoft av sina fötter. Något senare sågo vi samma Kunglig Höghet förena sig i den kulturbolsjevikiske juden Bonniers "intellektuella" protest mot "smutsskrivandet" i Nya Dagligt Allehanda, som försyndat sig mot den härskande judendomen genom att antyda sanningen beträffande Det Fria Ordet.

Efter dessa underbara prov på solidaritet med judarna överraskades man av att läsa "diktarprinsens" tal å hembygdsmötet i juli, där han bl. a. yttrade: "Vi svenskar ha fått ett övermåttan rikt arv av gammal odling och kultur att värna om. Vi ha aldrig varit andras trälar och vi ha fått njuta en mer än hundraårig fred. Vår lagbundna frihet sätta vi högst av allt i världen och vi kunna aldrig finna oss i några jämkningar eller kompromisser, när det gäller den, anloppen må sedan komma från vilket håll som helst. Vi äro ett folk, som vill tala och tänka fritt ur hjärtat, alldeles som det lyster oss, och vi vilja själva forma vår tro, vår livsföring, våra åsikter utan främmande inblandning och tvång och utan att det står någon på toppen som med maktspråk klubbar i oss på förhand tillskurna idéer och tänkesätt."

— Ett sådant tal borde ju varje svensk kunna instämma uti! Men varför ha de som stått i toppen ej tidigare och i praktiken använt sitt inflytande i sådan riktning? I verkligheten ha vi redan främlingsväldet över oss, vilket "klubbar i oss på förhand tillskurna idéer och tänkesätt". Denna främmande inblandning daterar sig framför allt från den tidpunkt, då Frimurareorden bortdrev Gustav IV Adolf från Sveriges tron för att på densamma i stället placera den franska — enligt mångas mening judiska — revolutionsdynastien Bernadotte, som öppnat slussarna för judarna på vid gavel i Sverige.

Judisk Pressrevy

Juden Arnold Zweig behandlar i en artikel i *Weltjudentum* frågan: "Behöver världen judarna?" Svaret blir: *ja*. Judarna må icke, framhåller han, bekymra sig över sina fienders fientliga sinnelag. Till slut riktar han den frågan till Europa, om det ej inser att en ny tysk krigsfara hotande förestår.

"Tysk krigsfara!" Världen vet i dag alltför väl från vem krigsfaran hotar. Från juden! Världen ämnar icke längre tolerera det judiska krigsspelet till den icke-judiska mänsklighetens förgörande.

*

American Hebrew beklagar sig över den starkt tilltagande antisemitismen i Polen. Icke mindre än 30 miljoner polacker äro anstuckna av antisemitismens läror. Lodz är medelpunkten för denna aktivitet.

Man förstår de arma polackerna, som i sådan grad varit välsignade, om de äntligen ansett tiden inne att ordna upp sina gamla mellanhavanden med Det Utvalda Folket.

*

Kampfonden

Judendomens och dess främsta hjälporganisation frimureriets motkamp mot deras mest fruktade fiende i detta land, Nationen, fortsätter med yttersta intensitet. Vi ha härvid haft tillfälle konstatera vilken fruktansvärd andlig terror den "välgörande" Frimurareorden utövar å dem, vilka under allehanda förespeglingar lockats in i logerna. En mängd frimurarebröder, vilka tidigare köpt och läst Nationen och sympatiserat med dess strävanden, ha på grund av Loge-Direktorii för IX Provinsen den 19 december 1934 utsända bojkottorder sett sig nödsakade upphöra med sina inköp av tidningen — av fruktan för personlig förföljelse. Det existerar alltså inom Orden hemligt spionage.

Våra fiender sågo ingen annan utväg till förhindrande av sanningens utbredande genom Nationen än att söka undanrycka vår tidning dess ekonomiska grundval. I Kungl. Loge-Direktorii rundskrivelse till alla frimureriets underavdelningar i riket hette det bl. a.: *"För bröderna torde det sakna verkligt intresse att taga del av här åsyftade missvisande framställningar, vartill kommer att genom inköp av dessa tryckalster ekonomiska förutsättningar beredas vederbörande författare och förläggare att fortsätta med alstrens utgivande. I alldeles särskild grad gäller vad sålunda ovan anförts tidningen N a t i o n e n, vars tillvaro, enligt vad som kan antagas, lärer vara beroende på att lösnummer av tidningen i stor utsträckning inköpas av frimurarebröder".*

Den svenska sektionen av den judiska internationella Frimurareorden disponerar enbart i fonder en krigskassa å 40 miljoner kronor, varav ränteinkomsten till huvudsaklig del användes till främjande av judisk-frimureriska intressen i Sverige. Nationen har inga miljonfonder för sin kamp utan grundar uteslutande densamma på läsarnas stöd.

Under juli månad ha nedanstående bidrag influtit till vår krigskassa:

P—e	5:—
G. Dbg	10:—
X. Y. Z.	110:—
Summa Kr.	125:—

Vårt tack till givarna!

Insamlingen fortgår. Även de minsta bidrag mottagas med tacksamhet. Bidrag sändas till: *Nationens kampfond*, postgiro 3643. Box 1145. Stockholm 16.

Med stolthet konstaterar *Jüdische Tagespost*, att stratosfärforskaren professor Piccard är jude.

Judarna blevo på sin tid — skriver bladet — kallade "luftmänniskor". På prof. Piccard stämmer uttrycket ordagrant. Han är av judisk härkomst. Hans farfar var en judisk slaktare, som förrättade skäktningar i en judisk församling i Hessen. Fadern utvandrade till Schweiz, lät döpa sig och blev bankir. Prof. Piccard, vilken föddes såsom kristen, besökte högskolan i Zürich, där han var prof. Einsteins älsklingslärjunge ...

Såsom regel kan konstateras, att våra av opinionsbildningen till världsberömdhet upphöjda personer å skilda områden räkna judisk härkomst. I de flesta fall är dock denna judiska härstamning okänd för allmänheten.

*

Jewish Chronicle berättar, att tvenne av de mest bekanta judarna i Shanghai hedrats med de högsta utmärkelser av kinesiska nationalregeringen, i det de erhållit Gyllene Ordens 1 klass som erkännande för sina förtjänster om uppfostringsarbetet i Kina.

Ja, Kina var långt hunnet på "uppfostringens" väg, när Japan i spetsen för Österns folk under parollen "Asien åt asiaterna!" tog striden för dess befrielse ur det "europeiska", d. v. s. judiska främlingsväldet.

För FRAMKALLNING och KOPIERING anlita
NEANDERS FOTOMAGASIN
Linnégatan 68 - GÖTEBORG - Telefon: 21028

Pensionatet
VASAGATAN 18, GÖTEBORG
Rekommenderas rum med en bädd 2 kr., med två bäddar 3.50 pr dygn.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 AUG. 1935

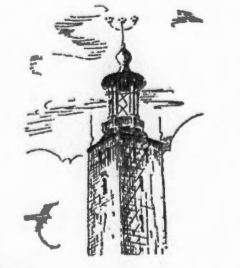

Vida Världen

Den Idealiske Kapitalisten

Före detta Huvudmannen i Allmänna Sparbankerna, Nya Banken och Svenska Ekonomibolaget av U. S. S. R., Ordföranden i Kommunistiska Ungdomsklubben Revolt i Stockholm, Arbetarvännen -Världsbankiren, Juden-Mångmiljonären Olof Aschberg, alias Obadja Asch, numera bosatt å slottet Bois du Rocher vid Paris, har åter besökt hemlandet för att hälsa på sina marxistiska regerings- och andra vänner samt kontrollera härvarande affärer. Mottagandet förefaller dock denna gång ha varit något mindre hjärtligt än vanligt. — Sällskapet börjar bli genant. I Nya Dagligt Allehanda haglade en mängd besvärande frågor till den celebre Världsbankiren, som nyligen varit ute och åkt i Göbbels Angriff, där han beskyllts för att ha finansierat bolsjevismen samt glömt att till Svenska Ekonomibolagets tyska filial av 1922 inleverera ett belopp av 5 miljoner (enligt Aschberg skulle beloppet ha rört sig om endast 2 miljoner) svenska fackföreningskronor, vilka för ändamålet utbetalats.

Å sistnämnda punkt — inbetalandet av fackföreningsmiljonerna — undvek visserligen Kyrkoministerns vän att ge något svar, men han försäkrade i sitt svarsinlägg i Allehanda, att han aldrig "haft något att skaffa med bildandet av något politiskt parti, vare sig det kommunistiska eller något annat och har förövrigt aldrig ens tillhört något parti". Men väl hade han "i egenskap av chef för Nya Banken" stött Folkets Dagblad Politiken liksom en vanlig bankkund. Herr Världsbankiren glömde härvid, att han en gång i tiden i egen hög person fungerat som Ordförande i Kommunistiska Ungdomsklubben Revolt i Stockholm. Hans minne tyckes ha försvagats å sista tiden.

Med anledning av Världsbankirens 1927 uppnådda halvsekelålder innehöll hans publicistiska språkrör inom huvudstadspressen Folkets Dagblad Politiken — samtidigt organ för Moskvakommunisterna — en längre hyllningsartikel till jubilarens ära. Kilbommens tidning hälsade entusiastiskt "arbetarevännen" Olof Aschberg, vilken betecknades såsom "det stora undantaget från kapitalisternas regel" och som stått den svenska arbetarerörelsen mycket nära och "givit den betydelsefulla handtag i kritiska situationer samt ofta hjälpt dem med goda råd". "Här må blott erinras om — skrev Kilbomsbladet — det goda handtag han en gång i världen gav åt Folkets hus, som kanske annars gått andra öden till mötes ... Olof Aschberg är kapitalist, javäl, men en kapitalist med klar blick för kapitalismens förbannelse, redo att ställa sig i framåtskridandets tjänst ... Han önskar kontroll över bankkapitalet, produktion för människornas skull och ej för profitens (såsom t. ex. i Allmänna Sparbankerna!) ... För denna ur kapitalistisk synpunkt egenartade blick på tingen, för gott stöd åt olika grenar av svensk arbetarerörelse, för vidsynt förståelse av den ryska arbetarerevolutionens nödvändighet för det ryska folket och betydelse för arbetarna i andra länder, för gott samarbete i helg och söcken — för allt detta hyllar även svenska kommunister Dig, Olof Aschberg, på Din 50-årsdag".

Vi kunna föreställa oss huru roligt den marxistiske Världsbankiren och hans rasfränder måste haft när de läste dessa rader i F. D. P. När kommunistorganets "vän i helg och söcken" i dag förnekar varje samröre med bolsjevismen politiskt och ideologiskt — är det den andra sidans tur att le. Juden Olof Aschberg var intet mindre än Bolsjevismens stora finansielle stöttepinne i nordliga Europa i egenskap av dels ombud för den ryska revolutionen finansierande amerikansk-judiska finansgruppen under Jakob Schiffs ledning, dels även ledare av sovjet-ryska statsbankens filialer i Stockholm, Köpenhamn o. a. nordeuropeiska huvudstäder för finansiering av revolutionen i dessa länder.

Vi vetá nu ganska väl, hur Den Idealiske Kapitalisten ter sig i regerande svenska marxisters ögon.

*

Till åminnelse av Marxismens fader

Striden kring Karl Marx, den judiska socialismens grundare, står alltjämt het, varom bland annat vittnar en nyligen i London utspelad händelse: Marxismens vänner hade å det hus i den engelska huvudstaden, där deras fader en gång levat och dött, anbragt en minnestavla. Men efter några dagar infann sig en man i huset och visade en av de där boende en skrivelse, enligt vilken han hade i uppdrag att avlägsna tavlan.

Å den plats, där minnestavlan över Marx uppsatts, placerades nu — berättar "The Fascist" — en trätavla, å ena sidan bärande den engelska nationalflaggan med hakkorset och å den andra försedd med följande inskrift: "Juden, en känd kommunist, Mordochai, alias Karl Marx, var ansvarig för nedslaktandet av miljoner människor. England vakna! Judarna förbereda ett nytt krig och herraväldet över icke-judarna. Förstå sanningen!"

Ja, så kan det vända sig!

*

1934 års skandaler

"Libres Paroles" i Paris återger en redogörelse för under 1934 inträffade större skandaler i Frankrike.

På främsta platsen kommer *Stavisky-skandalen*. De här inblandade voro: juden och frimuraren Stavisky, juden Hayotte och juden Cohen, vidare frimurarna A. Dalimier (medlem av logen "Les Philantropes Réunis"), J. Durand (logen "Sincérité Parfaite"), C. Chautemps (logen "La République"), L. Proust (logen "Les Demophiles"), R. Renoult (logen "L'Avant-Garde Maçonnique"), André Hesse (logen "Unité Maçonnique"), Guilbout-Ribaud (logen "Minerve"), G. Bonnaure (logen "Le Reveil Ancien"), P. Darius (logen "Ernest-Renan"), Hudelo (logen "Cosmos") och ytterligare ett tjogtal frimurare.

Som numro två kommer *Alexandre-skandalen*, i vilken juden och frimuraren Alexandre, direktör för "Banque des Fonctionnaires", spelade huvudrollen.

Den tredje i ordningen är *affären Lévy*, i vars medelpunkt stod juden och höggradsfrimuraren Gaston Lévy, direktör för "Banque des Coopératives".

Som nummer fyra följer *Goldenberg-Lévy-skandalen*. Anklagade voro utom juden Goldenberg alias Charles Lévy även judarna Joseph Lévy och Menès-Lévy.

Slutligen kommer som femte *Citroën-skandalen*, vilken förde den judiske automobilkungen och frimuraren A. Citroën i konflikt med lagen.

— Ett vackert femblad, värt att bevaras i Templets arkiv!

Uppmarschen under hakkorsfanor

Tidens mäktiga trodde sig redan färdiga med den ariska mänskligheten, sedan Världskriget kommit något 10-tal miljoner arier att förblöda å Europas slagfält och ett motsvarande antal offrats å Världsrevolutionens slagfält, sedan de forna kejsarrikena Ryssland och Tyskland kastats över ända och förvandlats till Röda Republiker under Judas direkta styre.

Men undret skedde: den till marken slagne germanen reser sig plötsligt, med övermänsklig ansträngning brytande bojorna. Heroiskt bjuder han sina och hela mänsklighetens fiender spetsen, återkallande till livet ariervärldens i slummer försänkta krafter och dygder. Västerlandet och dess i förvittring stadda kultur hotades liksom så mången arisk kultur i gången tid av förintelsens öde. Men i sista ögonblicket kom andens pånyttfödelse, som möjliggjorde räddning.

Den tyske germanens uppvaknande blev signalen till universellt uppvaknande. Ty alla nationer lydde i mer eller mindre grad under samma mammonistiska förruttnelse-system. Överallt lyser nu Hakkorset mot himlen — den heliga ljussymbolen, i vars tecken folkens befrielse skall ske och den giftiga Ormens välde krossas. Ty folken vilja ej dö — de vilja leva. Därför bjuda de i dag Satanismens krafter spetsen. Och så visst som de vilja leva, skola de veta att befria sig från alla dem ibland sig, som fört mot undergång.

*

Paradiset mot sitt fall?

Slutmålet för Israels mångtusenåriga världsmessianska strävanden nåddes genom den röda revolutionen i Ryssland, där Mordängeln åter en gång släppts lös för fri härjning. Med Döden och den till tänderna väpnade Bolsjeviken såsom följeslagare anträdde Den Helige segertåget i fullkomlighetens Paradis. Äntligen var stunden inne, då drömmen om världsherravälde och Profeternas löften

skulle gå i uppfyllelse. Å Sovjets grund skulle en ny värld, alla tiders Rike uppbyggas under De Utvaldas styre.

Mordängelns arbete för alla självständigt tänkande ryska ariers utrotande var ju en ganska enkel sak. Det var bara att låta kulsprutor och tortyrredskap fungera. Genom ett hav av ariska människors blod gick vandringen i Sällhetens land. Mänskligheten i all världen ingavs tron, att det nu gällde dess frälsning, slutliga befrielse ur Tyrannernas våld. En bedårad värld trodde också till en början talet, men efterhand förflyktades narkosens ångor — och människosinnet började återfå sin normala funktion.

Paradiset motsvarade ej heller Israels förväntningar. Det myckna offerblodet blev en sådd, varur hämndens, hatets och obstruktionens ymniga flora spirade. Ryssarna funno sig ej väl till rätta i "lyckliggörelsen" — slaveriet under de judiska främlingarna, med vilka de intet hade gemensamt. Den väntade auktoriteten och stabiliteten uteblevo. I längden grunda sitt välde enbart på terror, blir vanskligt. Detta tyckes man nu även börja inse i Paradiset, där en modifiering av regimen säges försiggå — så att vi en vacker dag kanske få bevittna kursens omläggning mot "demokratisk" diktatur.

*

Marxist — ett skällsord

Ja, så långt ha vi hunnit i utvecklingen också i detta land, att ordet "marxist" börjar betraktas som ett skällsord — vilket vi med tillfredsställelse konstatera. I sin domedagspredikan över högern — vilken talaren nyss själv så träget tjänade! — protesterade vår politiske generaldirektör Nils Wohlin mot "de reaktionära storkapitalistiska talesmännens" metod att karaktärisera hederliga svenska arbetareförtroendemän och representanter såsom "marxister". Generalens yttrande sekunderades tacksamt av Socialdemokraten, som försäkrade, att den svenska socialdemokratien och fackföreningarna "i sina praktiska åtgärder aldrig medvetet haft marxism och klasskampsteorier till rättesnöre".

Nå, beträffande rättesnöret för Marxismens Partier och Koryféer i gången tid tala gärningarna sitt tydliga språk, som icke utplånas av en retorisk vändning. Om också klasskampen ej ytterst utgjort målet, har den i varje fall varit medlet för genomförande av judiska "reformkrav" av alla slag, varigenom svenskheten knäsatts och judendomens maktställning i det svenska samhället fullkomnats. Men ingen har något emot en sinnesförändring inom socialdemokratien, tvärtom! Den förefaller bara så otrolig under nuvarande ledning, som nått maktens härlighet i tillbedjan av gud Marx.

Inom frimurare-"borgerliga" kretsar väckte Wohlins deklaration ivriga protester. Att beskylla högern för storkapitalism — vilken oförsynthet! Högern, som alltid fört de höga nationella idealens sak! Icke mindre oförsvarligt var att nu komma och hjälpa sossarna med befrielsen från marxismens vanställande dräkt. Den Svenska Samlingen av i dag gällde ju en "kamp mot marxismen"! Borgerlighetens koryféer tyckas emellertid ha glömt, att det var frimurarelogerna som i sin översvallande välgörenhetsiver organiserade såväl 2. som 3. internationalen — dessa samma frimurareloger, som från början till slut dirigera vår s. k. "borgerliga" politik. Den intima släktskapen borde mana till en viss varsamhet i umgängestonen. Man talar ej om rep i hängd mans hus!

Judas svenska huvudorgan, Bonniers Nyheter, kände sig upprört i själen över den vanvördnad som visats rasfränden Karl Marx-Mordochai. Det var helt enkelt otillständigt att beteckna det som en skam att vara marxist. Ordet marxist får icke — dekreterar Bonniers husorgan — vara ett skällsord, lika litet som det kan vara en skam att vara anhängare av någon annan "nationalekonomisk" troslära. "Att marxismen ligger eller i varje fall legat till grund för den mera teoretiskt betonade och intresserade socialismen, är ett ofrånkomligt historiskt faktum. Den nya tidens vetenskapliga marxism är bunden vid marxism som barnet vid modern. Revisionistiska andar ha klippt navelsträngen. Men släktskapen och skyldskapsförhållandet består ... Varför skulle en modern socialist egentligen springa bakom knuten eller gömma huvudet i busken, när hans politiska idévärld sättes i förbindelse med lärofaderns namn?"

Bonniers tyckas ha svårt att följa med i utvecklingen — de tyckas tro sig leva kvar i Liberalismens och Marxismens klang- och jubeldagar. Annars borde de förstå, att den judisk-marxistiska jättesvindeln genomskådats — och att svenska arbetare icke längre vilja ha något att skaffa med judarnas "lärofader", vilken avslöjats såsom en av historiens största förbrytare, en svindlare av jätteformat.

Det är ett gott tecken, att vi hunnit så långt!

Spekulation i antisemitism

En för den judiska mentaliteten betecknande tilldragelse relateras från senaste val till deputeradekammaren i Budapest: i valkretsen Tarpa valdes för regeringspartiet Kenyares på grund av hans framförda skarpa antisemitiska program. Kenyares föredrogs av valmännen framför motkandidaten, den kände politikern Csilinski, som tagit ställning mot det tyska inflytandet i Ungern.

Efter valet gjordes den sensationella upptäckten, att Kenyares själv var — jude, son till en rabbin och i verkligheten lydande namnet Moses Kaufmann. På grund av de pressangrepp, som riktades mot honom, måste han utträda ur regeringspartiet, och man överlägger nu om att annullera jämväl hans riksdagsmandat, då han vilselett väljarna.

Fallet Kenyares-Kaufmann förtjänar litet varstans stå som ett varnande exempel. Inte heller i vårt land saknas företrädare för den antisemitiska åskådningen med judiskt påbrå. Att dessas förfäktade "antisemitism" i praktiken blir därefter, säger sig själv.

*

Det yngsta Frankrike

eller rättare sagt yngsta Paris, där de svarta och röda inslagen i nationen å sistone starkt ökats och fria förbindelser mellan vitt, svart och rött stått högt på modet, ter sig ofta för den utomstående betraktaren ungefär som vidstående bild utvisar.

Madame La France är något förbluffad över den allra yngsta generationens yttre. Men den godmodige, långbente överbringaren av nykomlingarna tillbakavisar anmärkningarna, menande, att det icke är möjligt att leverera annat än vad som beställts.

*

Mexikos "guldskjortor" i aktion

Den nationalistiska organisationen "guldskjortorna" i Mexiko under Nicolas Rodriguez' ledning kungör, att den ämnar tillgripa energiska åtgärder för att hejda de judiska företagens utveckling i landet. Organisationen skall överlämna en petition med 200,000 namnunderskrifter till presidenten Cardenas, vari bl. a. kräves, att man skall fråntaga judarna deras mexikanska medborgarerätt samt förbjuda dem att befatta sig med Mexikos politik. Vidare skola alla fabriker, som befinna sig i judars ägo, överlåtas till de mexikanska arbetarna.

De "gyllene skjortornas" aktion i Mexiko har väckt en naturlig oro i ledande judekretsar. "Världsblad" och judetidskrifter besvära sig över den hotande "barbarismen" bland mexikanska befolkningen.

*

Hemlig judisk telegraftjänst

Polisen i Lodz har avslöjat en vittomfattande bedrägerihistoria, som belyser den judiska företagsamhetens mångsidighet. Några judeorganisationer hade i staden inrättat en egen telegraftjänst, vilken inhöstade glänsande vinster på bekostnad av den officiella telegraftjänsten. En vacker dag uppdagades emellertid geschäftet och — stoppades.

Ett postbud, medförande lyckönskningstelegram till ett judiskt bröllop, observerade en hög telegram å festbordet, vilka ingåvo misstankar. Han gjorde strax anmälan om saken och en företagen undersökning avslöjade den hemliga judiska telegraftjänsten.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 9 (278) SÖNDAGEN DEN 1 SEPT. 1935 ÅRG. 11

Judarna i Sverige under främlingsrätt!

Efter en lång dvala befinner sig vårt folk i uppvaknande. I skenet av Sanningens klara ljus fly Lögnens avgrundsandar, förflyktigas de förpestande giftångor som lägrat sig över landet, återvända liv och kraft. Människorna tvingas att äntligen i gärning godtaga den eviga, fundamentala kristna satsen om Sanningen såsom vägen till en bättre värld i fredens anda.

"I Sanningens rike tolereras inga trånga gränser, det är universellt", yttrade Sveriges ecklesiastikminister i ett anförande till de utländska studenterna vid sommarens feriekurs. "Börd, social ställning, ras och blod utgöra inga skrankor i andens värld. Judar såväl som hedningar, alla äro vi sanningssökare". Om alla äro sanningssökare — hur kommer det sig då, att Lögnens välde i vår tid är så fruktansvärt stort? Uttalandet från regeringshåll om speciellt juden såsom sanningssökare strider mot den lärdom som lämnas oss av historiens främsta kulturgestalter, Kristus, Mohammed, Luther, Voltaire, Goethe, Schiller, Schopenhauer och andra. Kristus sade enligt Johannes evangelium 8,44/45: "I (judar) haven till fader icke Gud utan Djävulen, och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen". Schopenhauer kallade juden "Lögnens mästare".

En studie i judendomens religions- och laglära är ägnad att klara begreppen. Förkunnelsen i Gamla Testamentet såväl som Talmud skiljer sig diametralt från de livsåskådningar, sede- och rättsuppfattningar, vilka från äldsta tid företrätts av vårt nordiska svenska folk. Vi finna där, att judarna anse sig i egenskap av "Guds Utvalda" vara de enda fullt berättigade människorna i denna värld, vilken uteslutande är till för dem och givits dem till egendom av deras nationalgud Jahve. Redan i Bibelns Moseböcker fastslås, att judarna äro ett "främlingsfolk" och fiender till alla andra folk, med "gudomligt" åläggande att röva, plundra och förgöra dem. Talmud predikar fiendskap mot den icke-judiska staten samt underkuvande och utrotande av de icke-judiska folken.

En granskning av den historiska utvecklingen under senaste årtusenden visar, att Gamla Testamentets och Talmuds föreskrifter gentemot icke-judarna i verkligheten ha följts. Genom lögn, list och korruption lyckades Guldkalvens tillbedjare i alla länder vinna tolerans och medborgarrätt, vilken senare missbrukats därhän, att judarna hemligt tillvällat sig makten hos värdfolken samt där etablerat sig såsom en regerande "stat i staten". Denna illegala maktställning ha de allestädes hänsynslöst utnyttjat till egen fördel och skada för värdfolken, vilka i Frihetens och Demokratiens namn utplundrats och förgiftats, andligt och materiellt förslavats. Ja, under senaste årtionden har denna judendom genom igångsättandet av Världsrevolutionen sökt omstörta alla nationalsamhällen för att på ruinerna av den skövlade världen uppbygga sitt drömda fantastiska världssjälvhärskarvälde.

Vi måste se Sanningen, som den är, och därefter handla. Sveriges folk kan icke längre finna sig i detta tillstånd av hemligt judiskt styre utan måste resa sig till självförsvar. Det måste skrida till sin befrielse och definitivt avskilja den främmande giftkroppen ur samhället. *Judefrågan måste lösas! Den enda slutgiltiga lösningen är judarnas i alla länder fullständiga avskiljande samt överförande till ett eget land, lämpligen Madagaskar.* Men tills denna lösning internationellt kan förverkligas är det nödvändigt, att varje land går i författning om ett effektivt lokalt skydd mot den folk- och statsfientliga judendomen. *Vi kräva nu för Sveriges vidkommande judarnas ställande under främlingsrätt, upphävande av deras medborgerliga rättigheter, till förhindrande av varje fortsatt inblandning från deras sida i svensk politisk, ekonomisk, kulturell och religiös verksamhet.*

Nationalsocialismens mission

Av *Julius Streicher*

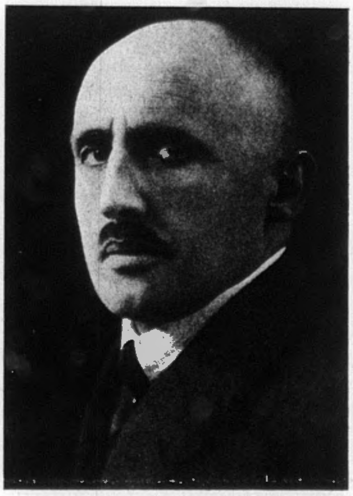

Skapelsen vill icke det onaturliga. Om Skapelsen velat, att människorna blanda sig utan val, hade den ej skapat de *vita*, de *svarta* och *gula* människorna. Ännu i dag bjuder instinkten, att blott likrasiga människor para sig. Men där denna inre känsla gått förlorad eller förstörts, finnas inga skrankor mer, där göres onaturens lag till Gud.

Juden är den förkroppsligade onaturen. Hans blod är en blandning av många beståndsdelar. I det judiska folkets ådror flyter blod av den nordisk-germanska människan, av mongolen och negern. Därefter är också judarnas utseende: av var och en av raserna bära de typiska tecken hos sig. Deras själ har samma sammansättning: den är söndertrasad, disharmonisk, oädel. Liksom blodet, så ock själen! Judens själ är summan av de från de andra raserna övertagna dåliga egenskaperna. Blandningen av judar med nordisk-germanska människor skapar bastarder, hos vilka antingen den nordisk-germanska eller den judiska blodsdelen kan vara övervägande. Har den nordisk-germanska blodsdelen övervikt, är i överensstämmelse därmed även själen nordiskt-ger-

(Forts. å sid. 7.)

Den judiska rasen

och rasparasitismen

Av professor *C. G. Campbell,* New York

(President i Sällskapet för Eugenisk forskning)

I.

Vid försöket att göra en förutsägelse beträffande den s. k. judiska rasens framtid vilja vi först kasta en flyktig blick på huvudförutsättningarna för denna ras fortsatta bestånd. Den mänskliga evolutionens utveckling sker under fortbestående av bestämda rasgrupper samt försvinnande eller tillintetgörelse av andra. Resultatet av denna process bestämmes av olikartade biomständigheter hos rasgrupperna med rasliga egenskaper, vilka äro ägnade att befordra sådana gruppers fortsatta tillvaro. Det rasliga fortbeståndet är den ständiga och slutliga omsorgen för varje rasgrupp, liten eller stor. Ur den kvalitativa och kvantitativa värdesättningen av de egenskaper, som äro nödvändiga härför, kan man härleda värdet av en rasgrupps framtida bestående.

Det gives skilda faktorer, andliga och sociala, ävensom ur omständigheterna härrörande faktorer, vilka äro ägnade att bringa människogrupperna i sådana intima förbindelser, att de beblanda sig och även bli medvetna om ett gemensamt intresse, som ömsesidigt driver dem till försvar, för att i generationer kunna fortleva. Man behöver ej särskilt framhålla, att familjerna företräda enheterna i dylika grupper och att jämväl dessa familje-enheter kunna uppdelas i flerfaldiga grupper, vilka åter äro medvetna om gemensamma intressen, som de i sitt fortbestånd ömsesidigt behöva skydda. Dessa gemensamma intressen uppstå huvudsakligen ur den blodbesläktade likartade beskaffenheten hos en rasgrupp, vilken åter utvecklat sig genom giftermål inom samma rasfamilj. De bildas emellertid också av en grupps geografiska sammanhang, vilket leder till politisk enhetlighet. Av gemensamma religiösa traditioner och uppfattningar, som föra till en andlig enhet, av språklig anslutning, varur en direkt överenskommelse uppstår, och kanske icke minst av alla sociala och ekonomiska förbindelser, varur en växelverkan av ömsesidiga tjänster och ömsesidigt beroende framgår. Dessa punkter kan man betrakta såsom de allmänna sanna faktorerna vid ett gruppförenhetligande, som starkast befordrar en rasgrupps fortbestånd. Om en av faktorerna allvarligt saknas, hotas ej blott gruppens stabilitet utan även dess fortbestånd. Det är heller icke svårt att upptäcka, att rasblodssläktskapen bland dessa faktorer mest bidrager till det bästa resultatet i förening med flera andra faktorer. Men det finnes rent yttre hinder för en rasgrupps fortbestånd, å vilka en sådan grupp alltid måste vara beredd. De yttre hinder, som här mest ifrågakomma, höra till de växlande förhållanden, där en förändring är oundviklig i en sig förändrande värld. En rasgrupp måste också besitta den rasliga egenskap av anpassningsförmåga, som erfordras för att möjliggöra för densamma att genast anpassa sig till sådana förändrade förhållanden, som den kan komma att möta. Slutligen måste en rasgrupp anpassa sig till de klimatiska sfärerna, där det kan bli varmare eller kallare, torrare eller fuktigare. Ej endast för sinöknings utan tidvis även för sitt fortbestånds skull måste åter en rasgrupp genom vandring ansluta sig till en ny geografisk och klimatisk omgivning.

*

I själva verket motsvarar det äventyrslustan samt förmågan att övervinna pionjärarbetets svårigheter och bosätta sig i nya geografiska områden, när raserna öka sin geografiska vandring och höja sina utsikter å fortbeståndet. Av alla dessa skäl är den klimatiska anpassningsförmågan en högviktig egenskap för fortsatt bestånd och vi finna, att en stor olikhet beträffande denna egenskap förefinnes hos raserna. De nordiska människorna äro t. ex. i motsats till andra raser uppenbart bättre i stånd att övervinna ett kallt än ett varmt klimats hinder. Och denna ras är sannolikt den ras som bäst lämpar sig för överlevande av en istidsperiod. I våra dagar förefaller det som om kineserna besutte en klimatisk anpassningsförmåga, som överträffar de andra rasernas, då de äro den enda ras som synes frodas, fortbestå och växa och detta i konkurrens med andra raser, *i varje klimat*, från den subarktiska zonen ända till den tropiska. Japanerna åter besitta av allt att döma som ras en trångt begränsad klimatisk utbredning. De äro ej böjda för att vandra till de öar, som ligga norr om deras land, eller att utbreda sig till Manschuriets och Mongoliets kallare områden eller till det med varmare klimat välsignade Formosa, det fruktbara subtropiska område, vilket de sedan mera än 40 år inneha. Men den

(Forts. å sid. 4.)

Sann solidaritet

Ett av den svinnande epokens fascinerande lystringsord var: *Solidaritet!* Från alla håll ljöd ropet å solidarisk samverkan för hävdande av gemensamma intressen. Inom politik, ekonomi och kultur, nationellt och internationellt. Det stora flertalet medborgare läto i mer eller mindre hög grad binda sig i sitt tänkande och handlande av sammanslutningar i solidaritetens tecken med fagert lockande program, vilkas ursprung, innersta väsen och syften mestadels voro dem okända. De enskilda medlemmarna voro i regel, antingen de solidariska organisationerna utgåvo sig tjäna mera ideellt eller materiellt betonade intressen, övertygade om dessas rättfärdighet.

Hela denna era av solidaritet tjänade icke det sanna framåtskridandet utan var blott en täckmantel för krassa egoistiska, materialistiska, destruktiva strävanden av ett fåtal individer, som lockade människorna in i sina organisationers garn för att genom "psykologisk" bearbetning förvandla dem till ofta ofrivilliga redskap för dunkla planer. Bakom den solidariska eran dolde sig i regel en historiskt annars rätt väl bekant figur: Juden. Denna falska solidaritet, som behärskat utvecklingen under senaste epok, har verkat till de enskildas, till folkens och mänsklighetens fördärv — och måste nu vika. I dess ställe skall träda *en solidaritet i Sanning och Rättfärdighet*, begynnande hos individen själv och sträckande sig till mänskligheten.

Materialismens solidaritet förde till kaos, till avgrundens rand, där blott idealismens solidaritet är mäktig hindra det dödande fallet. Tiden är kommen för det lilla fåtalet människor, som i den allmänna förödelsen lyckats bevara idealismen, tron på en Gudomlig Ordning, Sanning och Rätt; endast de ha möjlighet att rädda mänskligheten från hotande självförgörelse. Mot den falska solidaritetens internationalism ställes i dag den sanna solidaritetens. Hos den sistnämnda höra folkens förförda och förrådda massor hemma, medan den förstnämnda är dömd att smälta samman till en ringa hemvist för ljusskygga exploatörer, parasiter och förbrytare. Det stundar till "den sista stora striden", varom Ljusets såväl som Mörkrets profeter siat.

Idealister, förenen eder! — så ljuder dagens budskap. Idealister i alla länder, förenen eder, till mänsklighetens räddning, för återuppbyggande av en skövlad värld! Den stora uppmarschen under Ljuskorsets — Hakkorsets — symbol är redan börjad och skall fullföljas till slutlig, universell seger. Mot det judiska Guldets söndring ställes den ariskkristna folkgemenskapen, nationell och social solidaritet. Idealisternas kämpande international rymmer alla folk och raser, vilka bevarat sitt gudomliga inslag och ej urartat i degeneration och omoral, som äro mäktiga att i anda och gärning omfatta dess strävan.

Den sanna solidaritetens kämpar skola i sin verksamhet icke bygga på utopiska föreställningar. Deras idealism skall vara verklighetsbetonad, deras verksamhet i överensstämmelse med den värld, vari den rör sig. Så *må bandet knytas, som förenar alla länders idealister i en enda mäktig Andens international, till mänsklighetens räddning, för återuppbyggande av en skövlad värld!*

Svindel i "Svensk Samling"

Det nationella förräderiets parti tyckes fast beslutet att fortsätta sin hittillsvarande väg, utan att akta på tidens tecken. Alltjämt hängivande sig åt övertron å Guldets suveräna makt, framhärdar man i sin asociala, destruktiva strävan, cyniskt utmanande vårt vilseförda folk. Men främlingsväldets "konservativa" fogdar överskatta svenskarnas tålamod liksom de underskatta deras förmåga av reaktion. En dag skall komma, då de få lära känna det förrådda folkets heliga vrede — när folklig rättvisa skall varda skipad i detta land.

I sitt "stora" tal i Långedrag skingrade den nykorade högerchefen, professor Bagge alla tvivel beträffande partiets vidblivande av det nationella förräderiets linje. Anförandet applåderades också varmt av judendomens ledande organ i pressen, Bonniers Dagens Nyheter, såsom "ett uttryck för en konciliant och balanserad politisk sinnesförfattning". Herr Bagge hade djärvheten påstå, att det rådande judiska söndringsdemokratien var den naturliga formen för svensk folkrepresentation. "När kritiken yttrar sig mot själva partiväsendet och dess huvudförutsättningar, är den otvivelaktigt på fel väg", förklarade han. Detta rekommenderade partiväsen är i verkligheten en infernalisk judisk svindel, fullständigt oförenlig med svenskt kynne och fientlig mot svenskt intresse. Dess grundförutsättningar äro: judarnas, frimurarnas och finansmännens hemliga maktutövning, folkets skamliga förvillande genom lögn, dess söndring och försänkande i vanmakt — varigenom de nämnda Överstatliga Maktutövarna beredas tillfälle utplundra och förslava vårt folk. Detta är det tillstånd, som herr Bagges s. k. högerparti till varje pris vill bevara!

Högerledaren vågade vidare påstå, att hans parti till skillnad från de andra s. k. "klasspartierna" vore ett riksvårdande "idéparti". Ett påstående, vars sanningslöshet framgår redan av partiets ursprung, väsen och karaktär, såsom utgörande en del av den organiserade judiska folksöndringens system. I verkligheten är högern klasspartiet framför alla andra, judarnas, frimurarnas och de internationella bankirernas parti, det i första hand för förräderiet ansvariga partiet. Fariseiska åtbörder äro här sannerligen ej på sin plats. Att den under falsk flagg seglande högern lyckats locka tanklöst folk i sina fällor, vars pengar man ej heller försmår och som får tjänstgöra som underlag för dess politiska aktion — detta ändrar icke faktum. När professorn-chefen talar om en förefintlig "verklig och bestämd skiljelinje mellan de borgerliga partierna och socialdemokratien", vet han mycket väl, att skiljelinjen är overklig, en konstruktion av de bakom kulissen agerande, folksöndrande kretsarna. Han vet också, att den frimureriska "borgerligheten" oskiljaktigt hör samman med maktkonkurrenten socialdemokratien, att de båda "fienderna" i sin verksamhet sortera under och dirigeras av samma judiska världsfrimureri, att de, alla skenbara motsatser till trots, tjäna samma överhet: den svenskfientliga judiska imperialismen.

I slutet av sitt anförande fordrade högerledaren likviderandet av "partihatet lika väl som klasshatet och rashatet". Nå, hans ställning i rasfrågan var förut bekant — utan den hade hans upphöjelse till chef för frimurar-högern aldrig ifrågasatts. Man förstår, att vederbörande gärna önska bli kvitt "rashatet", eftersom ett svenskt folkuppvaknande å rasmedvetandets grund skulle göra slut på det hemliga judiska väldet och folkutplundringen i detta land och svenska folket åter bli herre i eget hus. Att med den ståndpunkt högerledaren hävdar offentligt framträda med anspråk på att representera en *"Svensk Samling"* kan ej betecknas annat än som — en ren svindel.

• Pressfronten •

Den nationella samlingen

I ett uttalande, rubricerat "Parlamentarismen i nuvarande form kan aldrig skapa nationell samling", beklagar överstelöjtnanten Hj. Ekstedt i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) våra nutida politikers bristande förståelse av historiens lärdomar. Vi komma icke ifrån sambandet med föregående släkten och måste därför draga nytta av deras samlade erfarenheter. Förstode våra politiker att lära av historien, skulle de ej ideligen upprepa samma fel som sina föregångare:

Det var ett stort misstag att 1866 års riksdagsordning icke byggde på gammal svensk grund utan anammade utländska förebilder. Den naturliga utvecklingen hade varit att de yrkeskorporationer och sammanslutningar som icke voro representerade i den gamla riksdagen, hade upptagits i den nya samtidigt som ståndsprivilegierna avskaffades. Parlamentarismen, denna utländska importvara, har aldrig passat oss och kommer aldrig att passa oss. *Den gör den sociala inbördesstriden till en permanent institution i samhället*, där en handfull partimän leva på folkets söndring. Partierna bli i verkligheten ingenting annat än en representation för maskerade klassintressen. Marxismens klasskampslära har blivit en verklighet i den parlamentariska demokratien. Det är klassegoismen, som regerar. En lära, som icke vill veta av några högre andliga värden och vars grundåskådning vilar på hat, klasskamp och materialism, måste i längden, när folket blir genomsyrat härav, verka icke blott kulturdödande utan rent av livsdödande. *Att vi just i denna materialistiska världsåskådning har själva fröet, roten och upphovet till den största fara, som någonsin hotat vårt svenska folk — den stora folkdöden* — kan man icke komma ifrån.

Även de riksviktigaste frågor kunna under rådande parlamentarism aldrig lösas efter verkliga sakskäl, efter de krav rikets sanna intressen fordra — se exempelvis försvarsfrågan — utan först och främst skola småfnuttiga partiintressen tillgodoses. Ja, när det köpslås t. o. m. om rättsprinciper, då har man kommit ganska långt i utförsbacken. För den i partipolitikens mysterier oinvigde tyckes det, att det borde finnas en uppsjö riksviktiga frågor, vilka borde vara höjda över partipolitiken och inbjuda till nationell samling. Men *en nationell samling kan icke komma till stånd under nuvarande* parlamentariska system. Detta uppbäres ju helt och hållet av partiväsendet. Partierna å sin sida hämta sin näring ur schismen. Samlingsidén är för dem en styggelse. Följer ett mindre parti ett större i vissa frågor, beskylles det genast för bristande självständighet. Därför gäller det för partierna att göra gränspålarna så höga som möjligt, även om i verkligheten inga skiljaktigheter finnas.

En nationell samling kan icke växa fram utan klassmurarnas raserande och de nuvarande partigrupperingarnas upphävande. Men detta kan endast ske genom en fullständig omläggning av grunderna för sammansättningen av vår folkrepresentation. En riksdag, sammansatt efter korporativa grunder, skulle komma att inom sig rymma eliten av sakkunskap inom respektive yrken och sammanslutningar. Såväl arbetare som arbetsgivare samt alla kulturella organisationer skulle företrädas av sina bästa män. Inom det nuvarande parlamentariska systemet är det yrkespolitikerna, som dominera. För den verkliga sakkunskapen beredes ringa plats. Man behöver bara kasta en blick tillbaka på alla de parlamentariska försvarskommittéer, som varit i arbete under senaste 30 åren. Det har i regel krävts 2 à 3 år, innan dessas ledamöter bibringas något, så när nöjaktig sakkunskap; och när så slutligen skett, har lösningen av försvarsfrågan ändock gått uteslutande efter klara partilinjer, om man frånser 1914, då världskrigets hot i sista ögonblicket framtvingade ett hänsynstagande till omsorgen om rikets trygghet.

Samhällets naturliga indelning i yrken och korporationer är redan så gott som genomförd i våra fackföreningsorganisationer. Dessa böra nu även *officiellt inordnas i samhället* (staten). De böra omfatta alla, som arbeta i yrket, således även arbetsgivare, arbetsledare, kontorspersonal och vetenskapsmännen inom facket... Inom korporationen bör och kan solidaritet råda. Alla arbeta ju för samma mål. Föreningskassor böra användas till företagens stödjande och till reservfonder att möta dåliga tider med och ej såsom nu till inbördeskrig. För den utomstående förefaller det rent av abderistiskt att de inom yrket arbetande med förenade krafter genom strejker och lockouter söka förgöra varandra genom att avsåga den gren, som alla sitta på.

Den solidaritetskänsla, som finnes hos våra arbetare, är en mycket värdefull egenskap; men den får icke vara missriktad. Den måste finnas inom familjen, inom företaget, inom yrkeskorporationen inom samhället, inom nationen. Där den finnes och rätt brukas är den en kraftkälla av första ordningen; men missbrukas den, som nu ofta sker inom arbetarerörelsen, blir den ett kräftsår. Men för att arbetaren skall känna sig fullt solidarisk med företaget, fordras, att han blir delaktig i ledningen och så småningom också delägare i företaget, dels genom fackföreningskassorna, dels såsom aktieägare. Han skall bära såväl ansvar som risk. Inom företaget liksom inom yrkeskorporationen bör demokratien komma till sin rätt utan att arbetsledarens ansvar äventyras. Inom sitt yrke representerar även arbetaren sakkunskap, som bör tillvaratagas. Såsom sina kamraters förtroendeman kan han placeras i ledningen och utses till medlem i riksdagen.

I det korporativa samhället *inordnas fackföreningarna i staten* och bliva där grundstenar i samhällsbyggnaden. Staten frigöres från beroendet av enskilda, sociala eller ekonomiska intressegrupper och blir en auktoritativ regulator av förhållandet mellan de olika grenarna i samhällets stora arbetsfördelning, mäktig att leda folkets skilda grupper *till samverkan för hela nationens väl.* Regeringens ställning i den korporativa staten bör och kan bliva stark, detta till gagn för ärendenas behandling, för ordning och trygghet samt icke minst för den enskilda medborgarens personliga frihet. *Självstyrelsen i korporationerna och kommunerna kommer att föra vidare urgammal svensk frihetsanda och självständighetsanda.*

Det första målet för strävan av alla dem, som hylla den nationella samlingens idé, måste vara att med förenade krafter söka komma ur det parlamentariska träsket, som får sitt tillflöde från de upprivande, kraft- och tidsödande partistriderna, och där osakkunnighetens, intrigernas, småaktighetens och partifanatismens blomster trivas, samt att i stället gå in för en samhällsordning, byggd på yrkeskorporationer, där sakkunskapen kan komma till sin rätt och där ett förverkligande av nationell samling, som omfattar alla medborgare, kan ske och som därmed skapar *en verklik folkgemenskap, buren av nationell solidaritet och social förståelse. Att göra en dylik reform vore att bygga på gammal svensk grund och alla skulle vi återfinna varandra som svenskar.*

Den av överstelöjtnant Ekstedt angivna allmänna riktlinjen för en nyordning i det svenska samhället är väsentligt i enlighet med tidens krav. Särskilt förtjänar understrykas, att inslåendet å den korporativa representationslinjen innebär ett återknytande till gammal, solid svensk tradition. Redan i vår tidnings första nummer, okt. 1925, uppställde vi kravet på en dylik återgång.

Strävan för nationell samling och nationellt återuppbyggande undgår dock ej att tillerkänna rasfrågan dess behöriga centrala plats i programmet. En sann nationell restauration kan icke ske med eller genom de kretsar, som utgjort och alltjämt utgöra det förrädiska parlamentariska systemets stödjepelare, de statsfientliga judarna och deras legodrängar inom frimureriet och andra internationella organisationer, från vilka också i fortsättningen blott förvirrande, saboterande insatser kunna förväntas. Den kan endast ske med och genom de rent svenska folkelement, som äro fullt obundna av de judiskt-internationella organisationerna och som verkligen åstunda en förändring i angiven riktning.

*

Bonniers röda diktaturspekulationer

Den judiska propagandans kommissarie i vårt land Karl Otto Bonnier, ägare av *Dagens Nyheter* (l.) — judendomens ledande organ inom svensk dagspress — har råkat i ett brydsamt läge. Trots sin "suveräna" maktställning inom svensk folkupplysning är juden Bonnier ej i stånd att förhindra Sanningens uppenbarande. Å ena sidan vet han, att enda chansen för Juda ligger i ett raskt genomförande av den röda revolutionen efter Moskvamönster; men å den andra har det sig svårt att få dem som skulle utföra verket med på noterna.

I en ledande artikel, rubricerad "Håller demokratien?", gör det Bonnierska husorganet svensk allmänhet förtrogen med tanken, att det trots allt kan komma att bli nödvändigt att införa proletär diktatur i vårt land — för undvikande av något ännu värre ont, t. ex. en nazistisk diktatur. Artikelförfattaren citerar utförligt en "framstående auktoritet inom engelsk samhällsforskning", juden-professorn Harold Laski, vilken ivrigt rekommenderar upprättandet av röda diktaturer i Europas demokratiska länder — till förebyggande av nazistiska diktaturer. Det gäller nu enligt den refererade "auktoriteten" att handla raskt och djärvt och utan känslofullhet:

Halvmesyrernas tid är förbi, förklarar Laski. En ny arbetarregering måste slå ett ordentligt slag för sin sak eller också inte bli till. Felet med socialdemokraterna i Tyskland efter världskriget var att de inte genast vidtogo ingripande och drastiska åtgärder och säkrade sin ställning, d. v. s. inrättade någon slags diktatur. "Historien hämnas på dem som inte begagna de möjligheter vilka erbjuda sig". Överfört till andra förhållanden: en engelsk arbetarregering får inte visa sig alltför hänsynsfull och försiktig, utan den skall bränna sina skepp, lämna kompromisserna och ta riskerna. En "järnålder" är vad vi ha att vänta — "en epok, under vilken friheten, som varit så karakteristisk för Västerlandets civilisation i allmänhet och engelskt samhällsliv i synnerhet, kommer att säljas till underpris".

Utan tvivel ger Laskis kritiska analys uttryck åt tankar som den senaste tidens erfarenheter utlöst på många håll, enkannerligen bland arbetarrörelsens s. k. intellektuella, och som i anmärk-

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Tysklands frihetskamp

Frimurarlogerna upplösta. Deras rikedomar konfiskerade; hade använts till "folk- och statsfientlig verksamhet".

Då alla försök att i godo bringa nationalsocialismens fiender till förnuft voro förgäves, nödgades rikskansler Hitler omsider tillgripa kraftigare medel för att få sin vilja respekterad. "Vi ha en gång under kamp erövrat tyska riket och vi skola bevara det sunt i fortsatt kamp", yttrade rikskanslern nyligen i ett tal. "De, som stå emot oss, må ej göra sig några illusioner. Vi ha aldrig dragit oss för striden och göra det ej heller nu. Önska de strid, kunna de få den. Vi skola slå dem till marken och för de närmaste 15 åren förtaga dem varje lust att fortsätta kampen."

Inledningen av aktionen mot statsfienderna, till vilka främst räknas judarna, frimurarna, romersk-katolska och "bekännelsekristna" andliga, reaktionärer och kommunister, visar, att det låg allvar bakom Hitlers ord. I fråga om frimureriet — judendomens förnämsta hjälptrupp — lämnade riksregeringen först logerna tillfälle att själva upplösa sig. En del fall av "självupplösning" offentliggjordes även i regeringspressen. Den 17 augusti utvecklade sig emellertid saken på ett sensationellt sätt: riksinrikesministern Frick utgav en order till delstatsregeringarna och rikskommissarien i Saarområdet om omedelbar upplösning av alla frimurarloger, som ännu ej frivilligt upplöst sig. Kungörelsen innehöll jämväl instruktioner om beslagtagande av frimurarlogernas förmögenhet, "då frimurarlogernas förmögenhet användes och är avsedd för folk- och statsfientliga strävanden". — Härmed skulle således de Salomoniska Tempelbyggarnas saga i Tyskland vara all.

Aktionen mot huvudfienden, Juda, fullföljes planmässigt och systematiskt. Den antisemitiska kampens ledare Julius Streicher talade i mitten av augusti i Berlins Sportpalats. Han erinrade härvid om juden Disraeli berömda ord, att språk och religion icke göra rasen, samt framhöll, att de tyska nationalsocialisterna dela denna uppfattning. "Om en neger låter döpa sig, innebär detta icke att han ej längre är neger. Om en jude tror att han genom dopet blir kristen, säger jag att jag själv lika gärna kan vara jude." Med största skärpa vände sig Streicher mot den pågående judiska rasskändningen i Tyskland och visade med utdrag ur Gamla Testamentet judarnas omoral och orättfärdiga affärsmetoder samt fastslog, att Jesus var historiens störste antisemit. "Jag vill hellre icke ha någon gud än samma gud som judarna, vilken är Djävulen. Judarna jagades ut ur Egypten, må vi kunna göra samma sak och snabbare än egyptierna!"

Inför ett möte med nationalsocialistiska distriktsledare och partimedlemmar i Essen höll vid samma tid rikspropagandaminister Goebbels en vidräkning med den nationalsocialistiska statens fiender samt bebådade snara nya lagar, däribland förbud mot äktenskap mellan judar och arier, indragning av konfessionell press etc. Över hela Tyskland går nu en rörelse för folkets definitiva befrielse ur dess skadegörares och olycksbringares, Judens välde. Myndigheterna i Berlin ha vidtagit åtgärder till förhindrande av ytterligare tillströmning av judar. Nya förordningar förberedas, förständigande judiska affärer att vara utrustade med särskilda igenkänningsskyltar. Å kurorter, i hotell, restauranter o. s. v. undanbedjas judiska besökare. Om hela denna utvecklingstendens fortfar, bör Streicher ha all utsikt att bli sannspådd i sin förutsägelse, att judarnas uttåg ur Tyskland kommer att försiggå hastigare än uttåget ur Egypten på sin tid.

Också katolska kyrkan och "bekännelsekyrkan" ha fått sin känning av den igångsatta aktionen. Kampen mot "den politiska katolicismen" bedrives med kraft över hela linjen. Den katolska centern har i intet avseende till sinnelaget förändrats sedan den tid, då den tillsamman med judar, frimurare och marxister störtade Tyskland i den röda revolutionen. Under religionens täckmantel ha påvens politiska agenter på allt sätt sökt sabotera nationalsocialistiska statens åtgärder, bl. a. genom bedriven våldsam agitation mot rikslagen till förhindrande av ärftliga sjukdomars spridande. I allt större utsträckning ger sig samverkan mellan Roms "svarta" och Moskvas "röda" till känna, ej blott inom utan också utanför Tyskland. Riksståthållaren i Baden Robert Wagner framhöll i ett tal i Karlsruhe, att de politiserande katolikerna till en stor del levererat lögnmaterialet till utlandets hetstidningar. Vid den av judar och kommunister anordnade demonstrationen i New Yorks hamn, då "Bremens" flagga nedslets från fartyget, lästes å demonstranternas plakat: "Vi katoliker och judar protestera mot de religiösa förföljelserna i Tyskland". Under tiden pågå underhandlingar mellan Sovjet och Vatikanen om avslutande av ett konkordat, med udden riktad mot Tyskland. — "På den dagen blevo Pilatus och Herodes vänner."

Jämsides med kampen mot "den politiska katolicismen" föres striden mot "bekännelsekyrkan", bakom vars skyddande dräkt i senare tid statsfiender av olika slag församlats, ävensom mot andra "religiösa" och reaktionära organisationer, vilka fått tjäna som uppsamlingsplatser för anhängare av upplösta marxistiska o. dyl. sammanslutningar. Så har t. ex. organisationen Stahlhelm upplösts. Kamplusten hos de "bekännelsekristna" synes likväl å sista veckorna ha avmattat, sedan vederbörande skådat de första verkningarna av Hitlers resoluta inskridande. Från skilda håll ingå meddelanden om "frivilliga" upplösningar av till bekännelsekyrkan" anslutna fraktioner, om utträden ur densamma m. m.

Den stora upprensningen av folk- och statsfienderna, den stora uppgörelsen med de Överstatliga Makterna, har på fullaste allvar börjat i Tyskland.

---

ningsvärd grad avvika från de lugnande försäkringar väljarfolket brukar utspisas med.

Bonnierorganets erkännande, att arbetarrörelsens "s. k. intellektuella" — varmed ju avses judarna och deras lakejer — skulle hänge sig åt spekulationer i angiven riktning, är värt att taga fasta på. Det är uppenbart, att judarna alltjämt fullfölja sina planer å upprättande av röd diktatur i Sverige. Mest betänkligt är, att de arbeta i hemligt samförstånd med de styrande frimurarna och finansmännen inom det parti, som officiellt inom riksdagen företräder de nationella och konservativa intressena. Riskerna av ett dylikt tillstånd ligga i öppen dag. En eventuell judisk-frimurerisk diktatur under "nationell" skylt vore för vårt land knappast mindre ödesdiger än en judisk-proletärisk med röd beteckning, då "högern" och "vänstern" sortera under samma högsta judiska överhet.

Man må vidare beakta försäkran i det judiska organet, att en sådan försummelse som den revolutionärerna i Tyskland begingo, när de underläto att "genom drastiska åtgärder" trygga ställningen, i framtiden ej skall begås. Härmed menas ju, att vid kommande röda judiska revolutioner alla som kunna tänkas komma att bjuda judarna motstånd vid utövandet av deras diktatur skoningslöst skola mördas. Men erfarenheten från Sovjetparadiset visar, att ej ens den blodigaste terror i längden kan tillbakahålla opposition.

"Kreuger-andan" i dagspressen

När den stora generalaktionen för något år sedan i den Offentliga Moralens namn utfördes av Stora Pressen för uppröjande av det Kreugerska augiasstallet, tilläto vi oss ifrågasätta exekutorernas kvalifikationer för uppgiften. Aktionen leddes, som man erinre sig, huvudsakligen av Svenska Dagbladet, Bonniers Dagens Nyheter och Nya Dagligt Allehanda, vilka menade att det nu var bäst att gå till roten med det onda och definitivt utrensa Kreuger-andan och korruptionen ur det svenska samhället. Sålunda blev även Ivar Kreugers broder, ingenjör Torsten Kreuger rättsligt dömd till ersättningsbelopp å miljoner samt för en avsevärd tid placerad å Långholmen.

Men Torsten Kreuger gav sig ej i första taget, och man ställer sig i dag, inför allt som framkommit, den frågan, om Ivar Kreugers broder i högre grad än mången annan finansman förtjänat de straff han måst underkasta sig, om han icke rent av var en korrektare företrädare för skrået än moraliserarna inom press-justicen. Icke minst inbjudes till en dylik fråga inför de avslöjanden, som hans senare väckta process mot Svenska Dagbladets "nuvarande" ägare bragt i dagen. Enligt Torsten Kreuger skulle han själv hårt och oförskyllt ha fått lida för släktskapen med brodern. Bl. a. hade "herrarna" i Svenska Dagbladet begagnat situationen för att på ett högst underligt sätt tillägna sig äganderätten till den av honom ägda tidningen.

Vid senaste rättegångstillfället framställde ingenjör Kreuger den frågan, vem som kunde anses ha största rätten till aktierna i tidningsföretaget Svenska Dagbladet, den som betalt dem, d. v. s. han själv, eller den som kommit i besittning av dem genom att bryta upp kassafacket, där de förvarades. Svarandena, herrar Key, Järte och Grönfors, försvarade sig med att Kreuger ej kunde anses ha besittningsrätt till aktierna endast därför att han innehade nyckeln till lådan.

Bibliska historien — olämplig barnlektyr

En av de finlandssvenska deltagarna i Nordiska lärarmötet i Stockholm under augusti, rektor Algot Jansson, föreståndare för Helsingfors största folkskola, uttalade sig vid besöket om reformplanerna inom finska skolundervisningen. I dessa planer ingick, upplyste han, att åstadkomma en begränsning av folkskolans kurser. Eleverna få till livs mycket, som de icke begripa och som endast blir ordkunskap och ingen verklig behållning.

Inom finska pedagogiska kretsar har man tillägnat sig den uppfattningen, att undervisningen huvudsakligen såväl beträffande historie- som geografiundervisningen bör taga sikte på hembygdskunskap samt kännedom om det egna landet och Norden. Vidare planeras nya läroböcker, bl. a. en ny religionsbok, mera lämpad för barnens behov. "Bibliska historien är ju — så lydde rektor Janssons ord till det bekymrade Bonniers D. N. — skam till sägandes, icke uteslutande barnlektyr".

Den finske pedagogens omdöme om bibliska historien äger giltighet även för vårt lands vidkommande. Men här tycks man finna allt bra som det är.

Nationens Frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 och 8 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Danskt folkuppvaknande

De 30,000 böndernas marsch till Köpenhamn för att låta Danmarks styresmän veta sina krav beträffande jordbruksnäringen visade tydligt, att folkuppvaknandet är i gång även i vårt södra grannland. Lantbrukets män vägra där att längre finna sig i den judiska utplundringen. Deras till konungen framförda krav gällde lantbrukets ekonomiska likställande med övriga näringar, produktionsprisernas säkerställande, skydd mot ruinerande utländsk import, slopande av jordegendomen sedan 1914 pålagda nya skatter, frist för oförskyllt iråkade betalningssvårigheter för lantbrukare intill dess jordbrukets räntabilitet återställts m. m.

Konungens svar till deputationen blev som kunnat förväntas: "Jag har icke velat vägra mottaga denna deputation, oaktat att i den adress som medfördes och vars innehåll varit mig bekant förekomma uttalanden och fordringar, som jag icke kan taga ståndpunkt till. Såsom konstitutionell konung kan jag endast taga hänsyn till de lagenligt valda representanterna för befolkningen och får därför anmoda deputationen att hänvända sig till statsministern och att förelägga honom de önskemål som hysas. . . Jag ser gärna att berättigade klagomål bli föremål för undersökning och att förståelse mellan de politiska partierna åstadkommes".

Det kungliga svaret till de danska bönderna var betecknande för den konstitutionelle konungens roll i nutidens monarkier — såsom en dekorativ pjäs i regerande judars, frimurares och marxisters händer. Naturligtvis kände den för övrigt folkligt lagde danske konungen väl den rådande bondenöden och -utplundringen — men han har icke kunnat göra något däremot, enär han är bunden av de nämnda Överstatliga Makter, vilka i Demokratiens namn regera och utplundra Danmarks folk. Efter den föga givande uppvaktningen inför konungen uppvaktades statsministern, den marxistiske Stauning, vilken endast lovade att konferera med sin jordbruksminister.

Vid det senare på dagen hållna stora mötet å Stadion förekommo en rad tal av representativa deltagare i bondetåget, vilka tal vittnade om den nu rådande stämningen bland Danmarks lantbrukare. Så förklarade hovjägmästaren Sehestad: "Konungen står maktlös inför sin regering, och lantbruksministern vill icke hjälpa jordbruket (Ned med Bording!). Ja, rätt talat: Ned med Bording! Vi vilja göra slut på det onaturliga förhållandet, att danska judar rikta sig på böndernas bekostnad" (Hitlerhälsning och öronbedövande bifall). Härefter talade greve Knuth, som bl. a. yttrade: "De som ha makten här i landet skola sopas bort av en våldsam storm. Bort med utsugarna!" (Bravo, leve Knuth!). Slutligen talade tvenne köpenhamnsarbetare och manade till samarbete mellan bönder och arbetare — ett förslag, som väckte stark anklang.

Folkuppvaknandet är på väg även i Danmark.

Habsburgsk restauration — judarnas räddning

Den i London utkommande *Jüdische Tagespost* offentliggör en artikel av sin korrespondent i Wien, vari judendomens engagemang för en habsburgsk restauration intressant belyses:

Underrättelserna angående möjligheten av ärkehertig Ottos återvändande till Österrike samt habsburgska dynastiens återinsättande mottagas med stor tillfredsställelse i många judiska kretsar. En av de starkaste försvararna av monarkiens återvändande var rabbinen Hermann Fuchs, som tillhör ärkehertigens hov och vilkens återkomst till Wien väntas inom kort tid. Rabbin Fuchs grundade för 8 år sedan den monarkistiska organisationen av judiska veteraner. Han har under det gångna året genomfört ett energiskt fälttåg för restaurationen bland judarna. Han ledsagade kejsarinnan Zita på olika *politiska* resor, som hon företagit under sin landsflykt. Antalet judar, som understödja restaurationen, har raskt stigit efter nationalsocialisternas makttillträde i Tyskland. Judiskt-ortodoxa kretsar anslöto sig genast till de marxistiska veteranerna i deras rörelse för monarkien och efter mordet å förbundskansler Dolfuss var hela den judiska befolkningen enig däri, att endast en monarki kunde rädda dem från den nationalsocialistiska regimen.

F. d. kejsarinnan Zita har vid olika tillfällen avgivit försäkringar beträffande sin hållning gentemot Österrikes judiska befolkning. Hon förklarade, att habsburgarna skulle upprätthålla familjens traditioner såsom den första i Europa vilken trätt in för den judiska emancipationen. Kort därefter sände ärkehertig Otto ett sändebud till den judisk-marxistiska veteranföreningen och tackade för understödet samt försäkrade den, att det var hans övertygelse, att lika rättigheter måste upprätthållas för alla medborgare i Österrike.

Judarna kunna säkert tryggt förlita sig å habsburgarna, vilkas tradition alltid varit att troget tjäna Judas och Roms intressen på "sina" folks bekostnad. Inför faran av ett folkligt uppvaknande i Österrike finna de "kejserliga" och judiska folkförtryckarna och -exploatörerna åter varandra — mötas som varandras "räddare". En dyrbar syn!

Polens auktoritära författning

Före sin upplösning voterade polska parlamentet den nya vallagen, varigenom organisationen av instrumenten för den auktoritära staten Polen fastställts. Dessa lagar äro trenne och handla om valen till deputeradekammaren (sejmen), senaten och presidentstolen.

Presidenten väljes av de båda lagstiftande korporationerna. För valrätt till deputeradekammaren fordras uppnådda 24 år samt för valbarhet 30 år. Valrätt till senaten tillkommer dem som fyllt 30 år, och valbarheten inträder här vid 40 år. Hela staten indelas i 100 valkretsar, av vilka var och en väljer 2 deputerade, så att den nya kammarens medlemstal blir 200. Senatorerna väljas av nuvarande wojwodskapen, som utse 2—6 senatorer, efter befolkningstalet. Valen till kammaren äro hemliga och direkta. Väljare äro endast de vilka tillhöra samhällets elit, såsom innehavarna av militära eller civila utmärkelser eller medlemmar av någon borgerlig självstyrelse av civil eller ekonomisk art, akademiska lärare m. fl. Kandidaterna nomineras av valkretsförsamlingar.

Senaten väljes medelbart genom en valkuria, sammansatt efter sådana grunder, att för var tionde senatsvalman utses en medlem av kurian inom wojwodskapet. Av de 96 senatorerna väljas 64 på detta indirekta sätt, medan 32 utses av statens president.

Komintern i Balkanstaterna

"Frimurarebrödernas i GPU (= kominternlogen) verksamhet gör sig starkt märkbar — skriver 'Vorrosdedenie', Paris —. Den började i det ögonblicket, då den hemliga centralen förlades till Valona (Albanien). Där arbetar Sinovjews (Apfelbaum) förutvarande sekreterare, som utövar funktionen som sovjetrepublikens diplomatiske agent och formellt är underordnad sovjets sändebud i Athen, Kobetsky, vilken i sin tur gäller som kominterns 'resident'. Från Albanien leda de röda trådarna till Sydslavien, Bulgarien och Grekland. Detta trots det spända läget mellan Tirala och Quirinalen! — Frimurareloger finnas sedan länge i alla Balkanstater och bröderna där äro staternas mest inflytelserika personer."

Se till

att **Nationen** finnes till salu hos Eder tidningsförsäljare. Upplysningar angående villkor för försäljning i kommission lämnar på skriftlig förfrågan tidn. exp. i Stockholm.

Den judiska rasen och rasparasitismen

(Forts. fr. sid. 1.)

allra viktigaste fasen i rasanpassningsförmågan är den som avser beröringen av en ras med en annan ras. I en svagt befolkad värld kunde rasgrupperna undgå dylika beröringar genom vandring till obebodda områden. Detta var fallet med mänskligheten under den oerhört långa kulturlösa perioden. Men under civilisationens förhållandevis korta period kunde sådana beröringar icke undgås. Det är således nödvändigt för de befintliga rasgrupperna, därest de vilja fortbestå, att anpassa sig till denna förändring i förhållandena med avseende å rasfortbeståndet.

Såsom rasgrupper äro under dessa förhållanden i första linjen de att betrakta, vilka äro i stånd att kunna tillförsäkra sig ett område, passande för deras vanor och egenskaper, och vilka samtidigt på grund av sina egna anlag kunna skapa och försäkra sig om varaktiga förhållanden, nödvändiga för livsuppehället och garanterande fortbestånd och tillväxt. Å andra sidan kunna rasgrupper, vilka ej uppnå denna autonoma ställning, blott hoppas på en fortsatt tillvaro, där de äro villiga samarbeta med andra rasgrupper samt förvärva sådana gruppers välvilja och tolerans. Raskorsning eller blandning är en tredje lösning av detta rasproblem, vilken försvaras av dem som känna sig fullkomligt fria och oförhindrade att ignorera alla givna fakta beträffande raserna, raserfarenheten och rashistorien. De skadliga verkningar, som uppstå ur degeneration och rasblandning, äro blott alltför påtagliga, men därtill kommer, att en sådan blandning aldrig kan frambringa den rasliga homogenitet och likhet hos de enskilda människorna, som deras försvarare vilja hävda. Förutom dessa reaktionära, oharmoniska, degenerade och vilsegångna typer gives där alltid en olikhet i andliga egenskaper samt i moralisk och samhällelig hållning hos de enskilda människorna liksom en oundviklig tyngdpunkt å den sociala sidan, som leder till bildande av i sig slutna familjegrupper, av vilka envar slutligt är inriktad på att bli blodsbesläktad och bestämd i sina ärftliga egenskaper.

Under de sista 2000 åren måste denna rasgrupp, för att säkra sitt fortbestånd, vinna de andra rasernas tolerans, bland vilka den utvalt åt sig att leva. Utan undantag visar historien, att den judiska rasen vid beröring med andra raser alltid först vann tolererande av de andra raserna, men att den slutligen förverkade denna tolerans. Ofta blevo judarna av de andra raserna förjagade från deras områden och detta förvisso av skäl, rörande vilka historiens kommentarer alltsedan Cicero äro eniga.

*

Må man antaga, att judarna såsom orientalisk ras äro så olika Västerns arier, att de senare ej kunna uppskatta deras dygder. Men vi finna, att araber, turkar, hinduer, kineser och japaner likaså ej ha någon förståelse därför och efter en tillräcklig kontakt lade i dagen samma intolerans. Vi kunna finna många exempel, bland Österns såväl som Västerns folk, hos andra rasgrupper, som under längre tid levat i kontakt med varandra, där den ena gruppen var den härskande men där ingen sådan intolerans utvecklat sig eller ens böjelse visat sig att vilja utkasta dylika minoritetsgrupper. Därför måste det finnas en god och tillräcklig grund för en allmän rasintolerans, som blott träffar judarna. Den moderna civilisationen är i det väsentliga uppstigandet ur ett ociviliserat nomadiskt levnadssätt till en trängre förankring av rasgrupperna i landet, deras identifiering efter avgränsade områden samt deras förbindelse med nationer till gemensamt skydd för deras levnadsvanor och livsuppehälle. Men om vi i detta sammanhang betrakta den judiska rasgruppen, finna vi, att den ännu omfattar en nomadstams primitiva vanor. Ej ens en period av territoriell och nationell autonomi var tillräcklig att ändra denna nomadiska stam-egendomlighet. Till denna stam anhöriga visa ingen böjelse för att vare sig rotfästa sig i landet eller slå sig ned samt skapa och upprätthålla ett med jorden förbundet samhälle. Man kan ej heller fastställa, att man någonsin kunnat förlita sig på dem, att de intaga en tillräckligt lojal och för samarbete nödvändig hållning gentemot andra rasgrupper för att vinna dessas förtroende och tolerans. Judarna förbli alltid oförsonliga, fientliga och främmande gentemot sådana grupper, då de alltid först äro tillgivna sin egen ras och denna tillgivenhet icke känner några territoriella gränser. Sålunda finna vi, att denna grupp icke anpassade sig till civilisationens förändrade förhållanden, vare sig när den mera varaktigt bosatte sig eller blott mera tillfälligt anpassade sig till rasgrupper, med vilka den kom i beröring.

Den judiska rasen förblir en nomadisk stam med en egen gud och har icke hunnit över denna punkt. Judarna betrakta sig även ännu alltjämt såsom det utvalda folket. Av en sådan rasgrupp kan man knappt begära, att den skall intaga annat än en fientlig hållning gentemot de övriga raserna. Denna hållning beslöjas naturligtvis ofta, men träder, närhelst tillfälle därtill gives, öppet i dagen.

Zigenarna äro ett annat exempel å en orientalisk nomadisk stam, som under kulturens tidsålder dragit fram genom många nationer. Egendomligt nog var zigenarnas utbredning i åtskilliga hänseenden den samma som den judiska stammens och i de flesta fall finner man dem båda i samma länder. Man kan fastställa, att judarna knappast äro mindre nomadiska än zigenarna, då judarna århundraden igenom beständigt växlat sina boplatser. Zigenare och judar kunna betraktas som nomadiska stammar av asiatiskt ursprung, vilka båda stå främmande gentemot den moderna civilisation och de rasgrupper, hos vilka de intränga. Zigenarna voro likväl tillfredsställda med ett mindre parasitärt levnadssätt och ha frivilligt bibehållit en avsöndrad, samhällelig tillvaro. De ha mindre bekymrat sig om sina värdfolks liv och på grund härav även erfarit föga intolerans från de rasgruppers sida, hos vilka de haft att leva. Judarna å andra sidan visa till tack för den tolerans, de först åtnjuta, icke någon lust att återgälda gästvänskapen, utan övergå prompt till att i starkaste mått profitera av sin gästrätts gynnsamma förhållanden. Detta skulle i och för sig redan vara tillräckligt för att med tiden förvandla värdfolkets tolerans till intolerans; men, föregivande sig stå i samklang med sitt värdfolks samhälleliga begrepp och inrättningar, bespottar den judiska rasen dessa uppfattningar så långt den är i stånd därtill och missbrukar samtidigt alla förmåner, man beviljat den, för att därigenom stärka sin egen materiella ställning å värdfolkets bekostnad. De hövligaste, förtroendefullaste och känsligaste värdfolk måste förr eller senare vidkännas detta såsom *parasitism*. Parasitismen är ingen ovanlig företeelse i den biologiska världen och i många fall ställer parasiten förhållandevis anspråkslösa fordringar å sitt värdfolk eller visar honom en gentjänst, som medför gästens ständiga tolerering. Men om röverierna genom parasiterna tilltaga och uppnå en punkt, där de begynna på allvar råka i konflikt med värdfolkets normala liv, ej blott föranlåtes värdfolket att avskaka det hårda trycket utan också att övergå till handling, som kan visa sig ödesdiger för parasiten.

Svensk sommarprakt

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. nr.)

Ännu i 1. århundradet av vår tideräkning bestredo de icke-judiska kristna, att judarna äro det "utvalda folket". De kallade judarna *"det sämsta, gudlösaste, mest gudsförgätna folk bland folken,* det egentliga djävulsfolket, satans synagoga, hycklarnas sällskap" (H. Wolf. Angewandte Kirchengeschichte, s. 74).

Jesus kallade judarna "djävulens barn", djävulen betecknade han som deras fader (Evg. Joh. 1, 17. 6, 32. 8, 23, 44).

För reformatorn Luther voro judarna "satansfolket" och "det blodgirigaste folk, på vilket solen någonsin har skinit" (Luther. "Om judarna och deras lögner").

Filosofen och teologen Giordano Bruno kallade judarna "fäkalier, smuts, mänsklighetens avskum".

Schiller benämner på grundval av sina historiska studier hebréerna *en ovärdig, fördömd nation, en djupt föraktad slavpöbel, ett orent, gement kärl, det råaste, ondaste och mest förkomna folk på jorden, mot vilket egyptierna kände fruktan, äckel, avsky och förakt.* (Schiller. "Die Sendung Moses".)

Juden Heinrich Heine (= Chaim Bückeburg), vilken visade sig tämligen bevandrad i den verkliga judiska religionen, skriver i "Reisebildern" om sina rasfränder: "Men då kom ett folk ur Egypten och utom de stulna guld- och silverförråden förde det med sig en s. k. *positiv religion* ..." Han kallar judarna en "folkmumie", som "vandrar över jorden, invecklad i sina urgamla Thorabokstavsbindor, ett förhärdat stycke världshistoria, en ande, som för sitt uppehåll handlar med växlar och gamla byxor ..." *"De långa näsorna* (judarnas) äro *en slags uniform,* varpå gudskonungen Jehova igenkänner sina gamla livgardister, även när dessa desertera (låta döpa sig)". Han betitlar "det utvalda folket" såsom "den eviga, ur Nilslammet uppdragna plågan". Den judiska lagboken Talmud intygar för oss: "Judarna voro redan före templets förstörelse till sådan grad förkomna, att det ej fanns en enda jude mera, som icke var en bedragare".

Är det verkligen möjligt, att den evige sanne Guden "utvalt" ett sådant folk till "egendom" framför andra folk?

Vem var guden Jahve och vem var Moses, som uppfann läran om "Guds utvalda folk"?

3. Den bibliske Moses — en egyptisk tempelföreståndare o. bergverksdirektör

I den av hebreiska rabbiner och skriftlärda från början till slut grundligt förfalskade Bibeln kallas anföraren av de ur Egypten med vapenmakt fördrivna "Jehovas livgardister" Moses. Enligt Helmolts "världshistoria" hette han Mesu och hade tillnamnet Hasarsyph (= liten korg av tåg). Enligt den egyptiske historieskrivaren Manetho var hans tillnamn Osarsyphos. Denne Moses eller Mesu, förmodligen en bastard av en jude och en konungadotter, blev av denna senare adopterad "och som sådan delaktig alla fördelar, vilka konungens barn kommo i åtnjutande av. Prästerna, till vilkas orden han hörde redan från det ögonblick han införlivades med den kungliga familjen, övertogo nu hans uppfostran och undervisade honom i all den egyptiska visshet, vilken uteslutande utgjorde deras stånds egendom. Ja, det är sannolikt, att de ej undanhållit honom något av sina hemliga kunskaper, enär ett ställe hos den omnämnde historieskrivaren Manetho, där han gör Moses till en avfälling från den egyptiska religionen och en ur Heliopolis flyktad präst, låter oss förmoda, att han varit bestämd för det prästerliga ståndet" (Schiller. "Die Sendung Moses"). Så blev Moses invigd i de egyptiska prästernas djupaste hemligheter, i alla deras hemlighållna läror, kemiska och fysikaliska färdigheter (trollkonster). Han blev rent av — vad som tidigare skulle ha varit något oerhört och omöjligt för en jude — svärson till en egyptisk präst (Jethro).

Genom sina förbindelser lyckades det Moses att komma till ansedda ställningar.

Den katolska tidskriften *"Natur und Kultur"*, nov. 1924, berättar härom följande: "Fyndet av den berömde engelske arkeologen prof. Flinders Petrie vid Serabit el Chadems högskola (Flinders Petri. "Researches in Sinai", 1906), bekräftat genom orientalisten Hubert Grimme i Münster ("Althebräische Inschriften von Sinai", 1923), väcker allmänt intresse. Vår tidskrift är ej platsen för sakens närmare behandling. Det är dock naturvetenskapligt (!) intressant att erfara, att den store profeten Moses *icke endast* var *tempelöverhuvud* utan också — modernt uttryckt — *direktör för de kungliga egyptiska bergverken i Sinaiområdet! Många drag och händelser i hans liv stodo i sammanhang med denna hans tidigare verksamhet*".

Moses var alltså egyptiskt *tempelöverhuvud* och var som sådan noga invigd i det egyptiska templets inrättningar och

Frimurarritual och —symbolik

Den 28 oktober 1927 innehöll den kända judiska tidskriften "Jewish Tribune" följande uttalande: "Frimureriet är grundat å judendomen, och om man från frimurarritualen borttager judendomens lära, blir intet kvar".

För att så mycket framgångsrikare kunna bekämpa fienden, måste man inrikta sig på att lära känna såväl hans starka som svaga sidor. En svaghet hos judendomen eller — hur man nu tager det — en styrka är dess *symbolik*. Juden själv hämtar därur mycken berusande kraft samtidigt han därmed underkuvar sina motståndare, de andra folken. En stor man yttrade en gång: "Juden är den störste av alla nationalister. Samtidigt förstår han mästerligt att avnationalisera andra folk". I denna avnationaliseringsprocess hjälper honom symboliken i synnerligen hög grad. Han påtrycker genom sin religiös-mystisk-kabbalistiska ritual motståndaren sin stämpel. Hur farligt detta är och hur långt han här redan lyckats, framför allt i frimureriet, framgår åter av en sakkunnigs utlåtande: *"Frimuraren är över huvud intet annat än en konstgjord jude"*.

Ofta söka våra sorglösa och godtrogna svenskar att av pur nyfikenhet vinna inträde i logerna för att bli invigda i de "mystiska hemligheter", den lockande religiösa kult och andliga ritual, som där råda. Att de naturligtvis aldrig helt få "skåda ljuset", har tidigare framhållits. De bliva där i stället en gång först ordentligt förvirrade. De olika graderna uppenbara för det mesta olika tydningar av symbolerna, ja ofta alldeles oklara dylika. För att ge läsaren ett begrepp härom, liksom om den logiska kult som bedrives inom logernas väggar, vilja vi i korthet återge några frågor och svar ur en lärlingskatekes, som ingår i det av Dietrich von Oertzen 1881 i Gütersloch utgivna verket "Was treiben die Freimaurer?" (Vad bedriva frimurarna?). Det tyska frimureriet byggde, som vi veta, alltintill det nationalsocialistiska maktövertagandet å Svenska Landslogens "grundförfattning", var alltså så nära besläktat med vårt "svenska" frimureri som gärna tänkbart. Några av de åsyftade frågorna och svaren i Oertzens lärlingskatekes lydde:

"Fråga: Huru skall jag igenkänna, att Ni är murare?

Svar: Genom tecken och märken och mitt inträdes fullkomliga punkter.

F.: Huru gjorde han (mästaren) Eder till en murare?

A.: Med mitt blottade knä och min kropp i kvadrat, kompassen inställd å mitt blottade vänstra bröst (man föreställe sig scenen i verkligheten!), min blottade högra hand lagd å bibeln; där avlade jag en murares plikt eller ed.

F.: Var står logen?

A.: På den heliga grunden, eller på den högsta kullen, eller i den lägsta dalen, eller i *Josaphats dal*, eller på en annan hemlig ort(!).

F.: Har Ni många utsmyckningar i Eder loge?

A.: Mosaikmatta, gnistrande stjärna och uddig infattning.

F.: Vad äro dessa?

A.: Mosaikmattan är logens golv, komet mittpunkten och uddig infattning runt omkring densamma.

F.: Har ni några ljus i Eder loge?

A.: Ja, tre. (Man observera det heliga tretalet! Red. anm.)

F.: Vad föreställa de?

A.: Solen, månen och murare-mästaren.

F.: Var står eder mästare?

A.: *I öster.*

F.: Vilka äro eder murares hemligheter?

A.: Tecken, märken och åtskilliga ord.

F.: Var bevarar Ni hemligheterna?

A.: Under mitt vänstra bröst.

F.: Ordet *'Jakin'*, vad betyder det?

A.: Det är namnet på en pelare i det Salomonska Templets förgård, *vid vilken lärlingarna erhöllo sin lön (!), och betyder: Herren skall uppbygga Dig."*

Ännu mera i den frimureriska dimman röra sig följande frågor och svar, hämtade ur brodern Robert Fischers "Erläuterung der Katechismus der Johannes-Freimaurerei", Leipzig 1902:

"Den Stora Landslogens system tillfogar följande frågestycken för lärlingarna:

— Var har den allmänna eller S:t Johannes 'Frmr'loge haft sitt läge?

— I dalen Josaphat (och de eklektiska akterna foga härtill: *där aldrig en kvinna varit, intet lejon rutit, ingen tupp galt och ingen hund skällt).*

— Var befinner sig denna dal?

— *I det förlovade landet vid Jerusalem.*

— Var då?

— Nära de båda spetsarna på ett högt berg.

— Huru heter detta berg?

— Berget *Zion.*

— Och dess båda spetsar?

— Den ena heter Zion, den andra Moria.

— Vad fanns på berget Zion?

— Davids stad eller det kungliga slottet.

— Vad stod på berget Moria?

— Salomos Tempel.

— Hade detta berg icke mera än två spetsar?

— Ännu en tredje, som var skild från de båda övriga.

— Huru kallades denna?

— Berget Akra.

— Vilken byggnad stod på denna tredje?

— Det var senare residenset för furstarna och konungarna efter återkomsten från Babylon."

Efter dessa *talmudiader* betrakte man ännu framför allt logernas inredning. Vi finna där väl ungefär allt som redan var att finna i det Salomoniska Templet, alltifrån templets förgård, altarna, förbundslådan, mosaikmattan etc. till Davidsstjärnan, Salomos tron, sigill och ring, kalk, "Österns flammande stjärna", de båda pelarna Jakin och Boas, till vilka knyta sig komplicerade legender o. s. v. Ävenså äro de flesta frimurarbruk hämtade från judendomens sedvänjor, såsom t. ex. att vara iklädd huvudbonaden i logerna (en gammal synagogsed) eller förklädet, som härstammar från *Mohel, judarnas omskärare, och sammanhänger med frimurarnas symboliska omskärelse.* (Förutom den *symboliska* omskärelsen förekommer inom frimureriet även kroppslig omskärelse; i sammanhanget må bemärkas, att under den av frimureriet anstiftade judisk-bolsjevikiska revolutionen i Ryssland de män skonades från terrordöden vilka visade sig vara omskurna. Den kroppsliga omskärelsen utgör alltså ett skydd mot Jahves vrede!

Med sådana perversiteter och barnsligheter — huru man nu skall

(Forts. å sid. 6.)

Vak Upp

(*Efter Esaias Tegnér*)

Här spökar tidens ande kring, och blåser
all märg ur benen, släcker tankens ljus
i hjärnans kamrar, där blir mörkt och öde,
och hjärtats friska källor torka ut.
Ur medeltidens grav han stiger opp,
en hotande, en olycksalig vålnad,
med blod i händerna och vanvett i
det skumma ögat. Akten er, han breder
sin svarta jesuiterkåpa snart
utöver jorden; Nordens stjärna släcks,
och trollen skratta i den hemska natten. —
O höga Nemesis, var är ditt svärd? —
Ännu har Norden män med ljus i tanken
och mod i barmen, och den gyllne lyran,
ej lånt för dagen utur dårars hand
— — — — — — — — — — — — —

Och dock — där klappade i forna dar
ett fritt, ett väldigt hjärta uti Norden.
Som Sveas himmel var dess tanke klar;
från bergens höjd dess skarpa ögonpar
såg genom himlarna och över jorden.
Nu fjättrar man den frie gudason,
likt barnet stavar han systemets läxa,
från tidens stora hospital ett lån.
Ack! allt det galna införs utifrån,
fast kraft och klarhet inom landet växa.
En gnista därav står oss dock igen,
ej kvävd, fast bortskymd utav mörkrets liga:
den skall du icke släcka, ungersven,
så länge nordan renar luften än,
och fjällens spetsar över molnen stiga
— — — — — — — — — — — — — —

Vak upp, Virginias sångare, vak upp,
du ljusets, färgernas och livets man!
I tretti år du stritt med blanka vapen
för smak och språk och sång och vett i Norden.
I deras namn jag kallar dig i dag.
Vi slumrar deras riddersman, vi vilar
hans goda svärd? Se, fienden är när,
och stormar rasande, och lyfter strafflöst
de fräcka händerna mot helgedomen.
Skall den förstöras? Skall ett dårhus stiga
upp ur dess grus? Skall manligt vett och konst
ur Manhem fly för dagens feberdrömmar?
Vak upp! ej alla hata ljuset än,
ej alla skymfa på nationens ära.
Plantera högt din fana! Låt den vifta
sin örnevinge uti Nordens solsken,
och ung och gammal skall då trängas kring den;
med korsad skuldra och med vigda spjut
vi vilja samlas till ett bättre korståg.

---

hemligheter, i den egyptiska riten och det hedniska prästerskapets vanor för att genom ett folkbedrägeri medels religion kunna förskaffa sig oerhörda inkomster samt behärska och utnyttja folket. Såsom *bergverksdirektör* kände han alla mineralier, deras kemiska sammansättning och tekniska utvinning samt användning (II Mos. 25, 3; 35, 24 och 34) och måste vara förtrogen med bergbruksteknikens och kemiens dåvarande ståndpunkt, ävensom med det dåtida sprängväsendet. I hans egenskap av ledare av bergverken i Sinaiområdet lydde även under honom det av egypterna redan sedan 5000 år f. Kr. drivna svavelbergverket *Snefru*. Han kände alltså de egyptiska kemikernas och prästernas kunskaper angående den bergsmannamässiga framställningen av svavel ur svavelhaltiga metaller (svavelkis o. s. v.) samt deras användning för sprängändamål, var en metallurgisk, teknisk och sprängteknisk fackman av första rang. Detta skulle i fortsättningen bli av största betydelse för Judafolket.

Vid fördrivandet av hans stamförvanter kämpade Moses en svår kamp med sig själv (Mos. II, 4). Genom uppfostran och bildning hade han till det yttre blivit en egyptier, till rasen var han jude. I hans inres kamp segrade blodets röst, rasens, vilken han enligt "den onda handens lag" tillhörde. Han slöt sig till sina judiska folkbröder. Med sina omfattande kunskaper och möjligheter måste han naturenligt bli deras ledare. Huru han tänkte leda och regera sitt folk, hade han i ensamheten redan länge överlagt.

En storslagen, oförvägen plan föresvävade honom. Han ville göra sig till judarnas herre och med dem erövra det av tolv oeniga germanska folkstammar, "israeliterna", bebodda landet *Kanaan*, vilket han av sina lärares undervisning väl kände. Sitt folk ville han förskaffa ett högkultiverat, blomstrande, fruktbart land, "där mjölk och honung flyter", men för sig själv upprätta ett glänsande, inbringande herravälde och sammanschackra oerhörda rikedomar. Därtill hörde en napoleonsnatur: djärv, listig, förvägen, hänsynslös, samvetslös, intet skyende. — Sådan var Moses.

Men det var svårt att bringa det stridslystna, rättshavande, av alla slags raselement sammansatta folket av judar till en sträng, statlig ordning och lydnad, vilka voro nödvändiga för förverkligande av hans planer.

Moses som religionsstiftare

Moses försökte först i godo bringa de "morrande", d. v. s. missnöjda, revolutionära och anarkistiskt sinnade (liksom ännu i dag) judarna till ordning. Han talade sig trött "från morgon till kväll" (II Mos. 18,13 o. s. v.). Allt var förgäves. Då mottog han i öknen besök av sin svärfader, den egyptiske prästen Jethro, som var invigd i hans hemliga planer. Båda kommo efter ingående rådplägning till klarhet om, att Mesu på den dittills följda vägen ej kunde nå sitt mål. Moses insåg, att andra medel måste användas för att bringa folket till ordning, till obetingad blind lydnad, till underkastelse, samt göra det till ett fogligt verktyg i hans hand. Här kommer den egyptiske statskloke prästen hebréen till hjälp. Från sina mysterier, från sin prästskola i Heliopolis erinrar han sig nu det verksamma instrument, varmedels en liten prästorden ledde miljoner enkla människor efter sin vilja. Detta instrument är intet annat än förtröstan å övernaturligt skydd, tron på övernaturliga krafter. Då han alltså i den synliga världen, i tingens naturliga lopp icke fann något, varmed han kunde inge sin undertryckta nation mod, då han ej kunde länka dess förtröstan till något jordiskt — så länkar han den till himmelen. Då han uppger hoppet att kunna förläna den känslan av egna krafter, ser han ingen annan utväg än att tillföra den gud, som besitter dessa krafter. Lyckas det honom att hos folket ingjuta förtroende till denna gud, har han gjort det starkt och djärvt. Och förtroendet till denna högre arm är — lågan, vid vilken det måste lyckas honom att upptända alla andra dygder och krafter. Kan han inför sina medbröder legitimera sig såsom Gudens redskap och utsände, skola de vara en boll i hans händer, han kan leda dem hur han vill". (Schiller. "Die Sendung Moses"). Hans prästerliga svärfader ger honom häri rätt.

Ännu alltjämt ha sluga präster förstått att bedåra det enfaldiga, obildade, ovetande folket genom förvägna läror, som de själva ej trodde. De visade dem förskräckliga gudar, som kunde bringa människorna död och fördärv, skrämde dem med helvete, död och djävul, dödsdom och annat vansinne samt undanhöllo dem omsorgsfullt sanningen. Men själva utgåvo de sig för att vara Guds förespråkare och ställföreträdare. Och det enfaldiga folket trodde, trodde så mycket hellre ju större svindeln var. Det underkastade sig prästernas starka hand, lät plåga sig inför dessa likt bin, lät av dem villigt leda sig likt dragoxar. Ju enfaldigare folket var, desto härligare var prästernas välstånd. Så i Egypten å Mose tid, så i hela världen intill denna dag — och ända till den nu levande påven — guden Budda av Urga i Mongoliet.

Det urgamla medlet: *sammanbindande av religion och politik till folkens behärskande och utplundring* ville nu även Moses betjäna sig av. Men hans gud måste vara en förskräcklig gud, som spred skräck för judefolket (II. Mos. 23,27 o. f.; V. Mos. 11,23 och 25; V. Mos. 2,25). Han måste vara något förut

(Forts. å sid. 7.)

Bolsjevikrevolutionens bakgrund

Finansieringen sköttes av judiska världsbankirer, bl. a. Olof Aschberg, Nya Banken, Stockholm

I artikeln i Nationens juninummer "Frimureriet i Ryssland" påvisades den roll frimureriet under fransk ledning spelade vid organiserandet av den stora bolsjevikrevolutionen. Vi vilja i det följande beröra vissa förhållanden och auktoritativa uttalanden, ägnade att ytterligare belysa bolsjevikrevolutionens karaktär av en judiskrevolutionär aktion.

Bolsjevismen är, trots alla försök från den judiska världspressens sida att fördölja fakta och sammanhang, av rent judiskt ursprung. Det saknas ej judiska erkännanden å denna punkt, ehuru de ej varit avsedda för offentligheten. Så skrev den judiska tidningen "Jewish Chronicle" 1919: "Det faktum, att så många judar äro bolsjeviker och att bolsjevismens idéer överensstämma med judendomens och bestyrkas av Talmud, är kännetecknande samt av stor räckvidd."

Rabbinen I s a a k M a g n e s underströk ävenså i ett uttalande 1919 dessa sammanhang: "När en jude ägnar sig åt arbetarnas sak, går han ända till tingens rot. I Tyskland företrädes han genom Marx, Lasalle, Haase och Bernstein, i Österrike genom Fictor och Friedrich Adler, i Ryssland genom Trotskij. Jämföra vi läget i Tyskland med det i Ryssland, känna vi en fullständig beundran över den omfattning i vilken judarna här ställt sig till förfogande för aktiv medverkan. Revolutionärer, socialister, kommunister, mensceviker, bolsjeviker, oavhängiga, allsocialister — man må beteckna dem hur man vill — alla äro judar och överallt äro de de ledande."

I april 1919 förklarade C o h e n i Charkows kommunistblad: "Utan överdrift kan sägas, att den stora ryska bolsjevikiska revolutionen är ett verk av judehand. Judarna ha alldeles allena fört det ryska proletariatet mot internationalens morgonrodnad. Visserligen finnes det i röda armén inga judar såsom enkla soldater, men de sovjetistiska utskotten och organisationerna äro judiska. Judarna föra proletariatets massor tappert till seger. Den judiska symbolen, kamptecknet mot kristendomen, har blivit ryska folkets symbol, *den femuddiga Davidsstjärnan,* zionismens och judendomens symbol."

Det amerikanska förbundet "Ryska Sällskapet New York" (121 East, 7th street) offentliggjorde 1920 en förteckning över medlemmar i det sovjetistiska aktionsutskottet, sammanställd efter de officiella bolsjevikiska tidningarna. Man finner därav, att sovjetbyråkratien fullständigt är i händerna på judar och judinnor. Och det bolsjevikiska parlamentet räknar bland 565 medlemmar 467 judar.

De för genomförandet av ryska revolutionen och bolsjeviseringen erforderliga oerhörda penningesummorna anskaffades av judiska kapitalister och judiska storbanker. Medelpunkten i det finansiella fälttåget för Rysslands bolsjevisering var den judiske bankiren J a k o b S c h i f f i New York. Redan 1920 blev ett protokoll ur den franska hemliga tjänsten offentliggjort, vilket visserligen ihjältegs av den judiska världspressen men som illustrerar denne judiske världsförbrytares systematiska dödgrävarearbete. Dokumentet lydde: "I februari 1916 bildades en kommitté, vilken förberedde revolutionen: 1. J a k o b S c h i f f, 2. K u h n L o e b & C:o under direktion Jakob Schiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, Jerome H. Hanauer, 3. G u g g e n h e i m. 4. M a x B r e i t i n g. I april 1917 offentliggjorde Jakob Schiff en förklaring, att den ryska revolutionen endast hade lyckats genom hans finansiella hjälp."

Från och med våren 1917 börja Jakob Schiffs stora penningesändningar till Trotskij. Även den judiska tidningen "Forward", New York, insamlade penningar för ändamålet. Över Stockholm finansierade den tyske juden Max Warburg Trotskij. Vidare skedde penningeförsträckningar genom juden Olof Aschberg, Nya Banken, Stockholm, och juden Iivotovsky, senare Trotskijs svärfader. Paul Warburg hade i oktober 1917 så starka förbindelser med den bolsjevikiska ledningen, att han icke längre kunde väljas av Federal Reserve Board.

Jakob Schiffs förtrogne och agent, rabbinen Isaak Magnes, är en av den internationella judendomens mest aktiva förkämpar. Han grundade 1917 i Amerika en rent bolsjevikisk förening, förklarade den 24 oktober 1918, att han var bolsjevik och befann sig i fullkomligt samförstånd med den bolsjevikiska läran. Denne rabbin Isaak Magnes är högste ledare av den zionistiska världsorganisationen "Poal Zion" med mål att ställa det samlade världsproletariatet under judendomens ledning.

Studerar man de internationella förbindelserna hos bankhuset Kuhn, Loeb & C:o, huset Warburg, firman Lazare Frères, Paris, Günsberg i Petrograd, Speyer & C:o i London, New York och Frankfurt, Nya Banken i Stockholm, så finner man, att i den bolsjevikiska revolutionen ett allmänt judiskt företag trätt inför världen. Det faktum, att de judiska bolsjevikiska ledarna uppgivit det religiösa sammanhanget med judendomen, befriar på intet vis judendomen från ansvaret för bolsjevismen. Ty judendomen i dess helhet har arbetat på att införa en internationell, materialistisk despotism, som i stället för andliga och sedliga världen sätter penningeherraväldets och industrialismens demoraliserande maskineri.

Ledande judiska skriftställare, framför allt A l f r e d N o s s i g, ha utförligt behandlat dessa bägge poler kapitalismen och kommunismen såsom de drivande krafterna i judendomens väsen. Juden W e i n i n g e r fattar det tvåfaldiga problemet sålunda: "Kommunismen är icke blott en internationell troslära, den förnekar även rätten till egentlig egendom, framför allt till jordegendom. Alldenstund judarna äro internationella, ha de aldrig haft sinne för egentligt besittande. De sätta endast värde på maktens instrument, på penningarna."

Efter detta judiska recept handlades i Ryssland. Den s. k. folkdiktaturen är i verkligheten en judarnas diktatur. Kollektivismen är ej revolutionens mål utan blott ett instrument för alla värdens överförande i judisk ägo. Bolsjevismen är därför ej heller någon kamp för en social idé utan en den internationella judendomens kamp mot den nationella intelligensen hos alla folk i syfte att avlägsna de egentliga, naturliga folkledarna och i dessas ställe placera judar. Proletariatets diktatur är i verkligheten judarnas diktatur. Dessa äro de egentliga kapitalisterna i världen. De vilja ej förinta kapitalet utan taga det från andra och ensamma besitta det. Juden tror, att världen rättsligt tillhör honom. Denna förmenta äganderätt vill han på den snabbaste vägen förverkliga — och metoden, som fortast för honom till målet, är bolsjevismen. Detta är också innehållet i det dokument, som i rysk-polska kriget fråntogs den bolsjevikiske truppledaren juden Z u c k e r och vilket såsom upprop var riktat till ordförandena i den internationella judiska ligan, så lydande:

"Söner av Israel!

Ögonblicket för vår slutgiltiga makt närmar sig. Vi stå vid begynnelsen av vårt världsherravälde. Detta, som vi förr endast kunde drömma om, blir nu verklighet. För icke länge sedan ännu svaga och hjälplösa höja vi nu tack vare den allmänna omvälvningen stolt vårt huvud. Likväl måste vi vara på vår vakt. Ty man kan med bestämdhet antaga, att vi, då vi redan skrida över förstörda altaren och störtade troner, skola ha att skrida ännu vidare på den anvisade vägen. Den oss främmande religionens auktoritet och trosformer ha vi tack vare en skicklig propaganda genom avslöjanden och hänsynslös kritik undergrävt och prisgivit åt bespottelse. Vi ha störtat främmande helgedomar, ha bragt främmande folks tradition och kultur att svikta. Vi ha gjort allt för att lägga ryska folket under den judiska makten samt slutligt tvinga det att böja knä för oss. Vi ha nästan redan uppnått allt, men vi måste trots detta vara försiktiga, ty vår arvfiende från evighet är det nu underkuvade Ryssland. Segern över Ryssland, som vi genom vårt geni vunnit, kunde ännu en gång, under kommande släkten, vända sig emot oss. Ryssland har slagits i stoftet, det står under vårt herravälde. Men glömmen ej, att vi måste vara försiktiga. Den heliga omsorgen om vår säkerhet tillåter oss i intet fall att ha medlidande och vara ömhjärtade.

Vid slutet ha vi dock endast skådat det ryska folkets tårar och armod. Vi ha fråntagit detta folk dess egendom och guld samt gjort det till eländiga slavar.

Men varen försiktiga och tystlåtna. Vi få icke ha något medlidande med våra fiender; alla hans bästa och ledande element måste avlägsnas, så att det underkuvade Ryssland ej längre må ha några ledare. Därmed tillintetgöra vi varje möjlighet att motsätta sig vår makt. Vi måste bemöda oss att väcka partigräl och underblåsa tvedräkt mellan bönder och arbetare. Dock varen försiktiga, Israels barn. Vår seger är nära, ty vår politiska och ekonomiska makt och vårt inflytande bland folkmassorna tilltaga synbart. Vi uppköpa alla statslån och allt guld och behärska därmed alla börser i världen. Makten är i våra händer: men varen på vakt. Tilltron icke de bedrägliga, dunkla krafterna.

Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg — dessa alla och många andra äro Israels trogna söner. Vår makt i Ryssland är obegränsad. I städerna, kommissariaten, förplägnadskommissionerna, huskommittéerna o. s. v. spela vårt folks företrädare huvudrollen. Låten dock icke berusa eder av segern. Varen försiktiga, ty ingen annan kan försvara oss än vi själva.

Varen medvetna om, att man icke kan förlita sig på den röda armén. Ty den kan plötsligt vända sina vapen emot oss. Israels barn! Stunden är nära, som skall bringa oss den så länge efterlängtade segern över Ryssland. Sluten edra led tätare! Prediken högljutt vårt folks nationella politik! Kämpen för våra eviga ideal!

Centralkommittén för Petrograds sektion av Israeliternas Internationella Förbund."

Judisk enhetsfront i U. S. A.

Den judiska organisationen "Independent Order Brith Abrahams" 48:e årskonvent i New York har för någon tid sedan beslutat inkalla en representantförsamling av alla judiska sammanslutningar i Amerika för organiserande av en enhetsfront.

Frimurarritual och symbolik

(Forts. fr. sid. 5)

kalla det — fångar man Dig, "Broder" Frimurare!

Även de många frimureriska igenkänningstecknen och passorden äro hämtade från hebreiskan, såsom t. ex.: Tubalkain, Gabaliter, Schiboleth, Zedeika, Nehemia, Gabaon etc., etc. Sådana ord finna vi i frimureriets *alla grader,* vilka dessutom ha sina bestämda tecken, grepp, sätt att knacka etc. Huru långt denna symbolik sträcker sig kan man tänka sig av det faktum, att en frimurare har skrivit en bok å 500 sidor allenast över symboliken i 30:e graden, Riddare-Kadosch.

I detta sammanhang må ej heller *ritualmordet* lämnas onämnt, vilket träder emot oss i Gamla Testamentet, såsom t. ex. i *Isaaks offrande eller offrandet av fältherren Jephtas dotter.* Dylika ritualmord förekomma ända in i vår tid (mestadels å unga kristna, framför allt flickor), men de hemlighållas på det strängaste. Här må erinras om det vykort, som första gången bekantgjordes i den tyska upplagan av "Zions Vises Protokoll", *visande den ortodoxe rabbinen med den vita offertuppen, den s. k. kaporestuppen med zar Nikolaus II:s huvud såsom huvud.* Vykortet *spreds* bland judarna i Tyskland, Polen och Litauen *redan 1914,* innan det ännu på något sätt var tal om störtande av zaren eller hans mördande. De hebreiska orden under bilden äro de rituella: *"Se haliphati, se tumurati, se kaporati",* eller översatt till svenska: "Detta må vara min förlossning, detta må vara mitt utbyte, detta må vara mitt syndoffer". — Här förrådde sig judarna i sin *religiösa fåfänga* själva genom symboliken, liksom i så många andra fall. Såsom tidigare framhållits återfinnes denna symbolik jämväl hos åtskilliga staters frimärken, mynt etc. Å t. ex. den *tyska 5- och 10-räntemarken* fann man å framsidan en fyrhörning — *frimurarens kub,* tecknet å högsta fullkomlighet, en sten för uppförande av Salomos Tempel. Från denna kub höjer sig i västlig riktning (precis som i den hebriska skriften) fyra ekblad. Å baksidan se vi *en triangel,* som uppstår genom axens korsande och föreställer *frimuraresleven.* Till höger om denna triangel har varje strå 1 stöd, tillsammans alltså 3 stöd — judarnas heliga tretal; till vänster om det övre strået 2, det mellersta 0, det undre 1 stöd, varigenom *frimurarens knackningstecken* framställes. Genom korsningen av halmstråna uppstå 22 fyrhörningar (rhomber), vilka motsvara *det hebreiska alfabetet* med dess 22 bokstäver och samtidigt antyda *mosaikmattan,* som ligger *framför varje loge- och synagogealtare.*

Ett annat exempel av senare datum å mynt utgöra de nya *tjeckiska 50-kronorssedlarna,* varå man återfinner alla väsentliga frimuraresymboler. Liknande var fallet med *"tyska" nationalförsamlingens av 1919 25- och 30-pfennig-frimärken,* där det under det judisk-marxistiska oket *förslavade tyska folket* framställdes *såsom tegelbärare, d. v. s. den allra jämmerligaste slavarbetare vid byggandet av det tillkommande världsriket* — och *invid den tyske slavarbetaren* syntes *frimurarsleven.* Andra frimärken med frimuraresymboler finner man i de mest skilda länder i världen, såsom i Ryssland, Italien, Ungern, Frankrike, Chile, Paraguay, å Filippinerna etc.

Och såsom det är med de "nationella" staternas mynt och frimärken, så är det på många andra områden.

Den judiska symboliken, som av judarna tillerkännes en sådan oerhörd betydelse i deras världsimperialistiska strävan, behärskar således genom frimureriet icke endast fullständigt verksamheten inom logerna och de till dessa anslutna bröderna ∴, utan jämväl i betydande utsträckning den offentliga verksamheten inom de av ordenssamfundet regerade staterna, de s. k. "provinserna", av vilka vårt land som vi veta utgör den IX i ordningen.

Mot andlig terror!

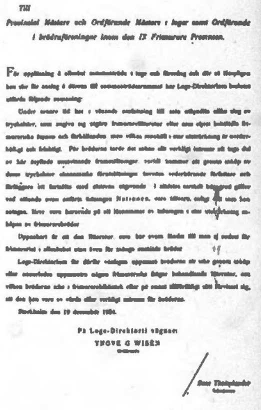
Till

På Loge-Direktorii vägnar

Så löd den Kungliga Frimurarordens utfärdade bannbulla och bojkottorder mot Nationen!

Denna judiska hjälporganisation disponerar för sin "välgörande" verksamhet, såsom t. ex. bekämpandet av misshagliga tidningsföretag, enbart i fonder 40 miljoner svenska kronor.

Under augusti månad ha nedanstående bidrag influtit till *Nationens kampfond:*

Nationenläsare	5:—
5426	10:—
G. S.	3:—
L. H—n	1:50
P—e	8:—
Skånsk antifrimurare	10:—
L. H.	6:80
Summa Kr.	44:30

Vårt tack till givarna!

Nationens kamp kräver ett solidariskt stöd även materiellt från anhängarnas sida. Bidrag kunna insändas till: *Nationens kampfond,* postgiro 3643. Box 1145, Stockholm 16.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av. General E. Ludendorff. 2 del	à 2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1:25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Juda — världsfienden

En sensationell bekännelse

Den i början av detta århundrade från Rumänien till U. S. A. invandrade juden M a r c u s E l i R a v a g e publicerade i januari- och februarinumren av tidskriften *"Century-Magazine"* 1928 en märklig artikel, vilken utgör ett intressant och betydelsefullt erkännande från judisk sida av judendomens sataniska spel med den övriga mänskligheten. Ravage, som besökt universiteten i Missouri, Illinois och Columbia och bl. a. gjort sig känd som utgivare av ett antal från trycket utkomna böcker, såsom "An American in the Making". "The Jew Pays", "The Malady of Europe", m. fl. samt som författare av serieartiklar i de stora amerikanska tidskrifterna, är ännu verksam i "New York Times" redaktion. Hans i måttlöst övermod nedskrivna bekännelse, vilken tillkom vid en tidpunkt då judarna ännu icke kunde tänka sig möjligheten av ett allvarligare motstånd i sina världsimperialistiska strävanden, är av särskilt aktuellt intresse med hänsyn till judarnas vid Bernprocessen nyligen hävdade ståndpunkt, att de i Zions Vises Protokoll framförda beskyllningarna icke vore sanna.

Ravage skriver i den första artikeln, som rubriceras "Ett verkligt fall mot judarna", bl. a. följande:

"För ej alltför många år sedan brukade jag få höra, att vi endast bökade i pengar och voro handlande materialister. Nu viskar man fram klagomål över att ingen konst och intet yrke äro säkra för den judiska invasionen. . .

Vi avskilja oss, om man kan tro eder, icke-judar, och äro sammanvuxna med vår stam. Vi äro icke assimilerbara, emedan vi icke vilja beblanda oss med eder, och vi äro också en fara för eder rasrenhet. . .

Vi undandraga oss vår fosterländska plikt i krigstid, emedan vi av natur och tradition äro pacifister. Men vi äro å andra sidan ärkeanstiftare av alla krig och de som krigen huvudsakligen komma till godo. . .

Ni anklagar oss, att vi anstiftat revolutionen i Moskva. Låtom oss anta att vi erkänna vår skuld därtill! Vad sedan? . . .

Ni larmar och rasar över otillbörligt judiskt inflytande å eder teater och film. Mycket bra! Antag, att eder klagan är väl grundad. Men vad är allt detta i jämförelse med vårt förbluffande inflytande i edra kyrkor, edra skolor, eder regering och rent av å de tankar, som ni varje dag tänker?. . .

Protokollen äro sanna!

En oskicklig gyss förfalskar ett antal papper och offentliggör dem i en bok, kallad "Zions Vises Protokoll", som visar hur vi sammansvurit oss för att genomföra det sista världskriget. Ni tror på denna bok. För argumentens vidkommande vilja vi underskriva varje ord därav. *Det är äkta och autentiskt.* Men vad är detta i förhållande till den otvivelaktiga historiska sammansvärjning, som vi ha genomfört, som vi aldrig förnekade, emedan ni aldrig hade modet att belasta oss därmed och varom ingen skall kunna läsa den fullständiga skildringen? . . .

Ni har ännu icke börjat påbörda oss den verkliga tyngden i vår skuld. Vi äro inkräktare, vi äro orostiftare, vi äro omstörtare, vi ha fråntagit eder eder naturliga värld, edra ideal, eder bestämmelse, vi ha förstört eder. Vi dölja oss icke blott bakom det sista världskriget utan bakom nästan alla edra krig. Vi voro icke endast orsaken till den ryska revolutionen utan även till varje annan större revolution i eder historia. Vi ha bragt misstämningar, förvirring och förstörelse i edert privata och offentliga liv. Vi göra det ännu, ingen kan säga, hur länge vi skola fortsätta därmed. . .

Vem vet, vilken stor och härlig bestämmelse som skulle beskärts eder, om vi hade lämnat eder i ro. . .

Men vi lämna eder icke i ro. Vi bemäktiga oss eder och nedriva den vackra och djärva byggnad, som ni har uppfört. *Vi ändrade eder historias hela väg.* Vi övervunno eder, såsom intet av edra riken någonsin underlagt sig Afrika eller Asien. . . Vi gjorde detta allenast med vår andes oemotståndliga makt, med idéer, med propaganda. . .

»Kristendomen»-Jahvekult

Vi gjorde eder till villiga och omedvetna bärare av vår mission för hela världen, för jordens ociviliserade raser, för de otaliga ofödda generationerna. Utan att ni förstodo vad vi gjorde med eder blevo ni i stort agenter för vår rastradition och förde *vårt* evangelium till världens outforskade delar. . .

Vi ha nedrivit edra idoler, bortkastat edert rasarv och ersatt dem med v å r g u d och vår tradition. Ingen seger kan blott på det avlägsnaste jämföras med denna vår seger över eder. . .

Tagen de tre huvudsakligaste revolutionerna i den moderna tiden, den f r a n s k a, den a m e r i k a n s k a och den r y s k a. Vad annat äro de än den judiska idéns, den sociala, politiska och ekonomiska rättfärdighetens triumf. Och slutet är ännu långt avlägset. Vi behärska eder alltjämt. Är det förvånande, om ni hyser groll till oss? Vi ha hämmat edra framsteg; vi ha sönderdelat edra själar; förvirrat edra impulser och förlamat edra önskningar. . .

Varför skulle ni ej hysa groll emot oss? Vore vi i edert ställe, skulle vi sannolikt ha ännu mindre sympatier för eder än ni hyser för oss. Men ni borde icke göra eder några besvär med förklaringen 'varför'. . ."

*

Juda — världsförbrytaren

Denne rumäniske jude slutar icke sina bekännelser härmed utan gör i en andra artikel, publicerad i "Century-Magazines" februarinummer under rubriken "Kommissarie för arierna", en del längre utläggningar, av vilka vi här åter endast bemärka följande mest intressanta:

"Ni kristna beklaga eder över det judiska inflytandet å eder civilisation. Vi äro, förklarar ni, ett internationellt folk, en sluten minoritet i eder mitt, med traditioner, intressen, strävanden och mål, som äro skilda från edra, och ni förklarar vidare, att detta tillstånd är ett hot för eder ordentliga utveckling, att det förvirrar eder bestämmelse. Jag ser överhuvud ej faran. Eder värld behärskades alltid av minoriteter och det synes mig vara en likgiltig sak vad den regerande klickens avlägsna ursprung och öppet bekända tro äro. Inflytandet från den andra sidan är säkert för handen och det är därtill vida större och illistigare än ni kan föreställa eder. . .

Det är detta som för oss är en gåta, vilken roar och emellanåt förbittrar oss vid edert spel med den antisemitiska hetsen. Det låter så förskräckligt; ni springer omkring och viskar rent av ohyggliga saker om judens hand i den eller den saken. Detta kommer oss att darra. Vi äro *medvetna om den yttre skada,* vi tillfogade eder, när vi pålade eder vår gamla tro och vår tradition. Antag, att vi bävande förklara, att ni skulle vakna till medvetande om det faktum, att eder religion, eder uppfostran, edra seder och edra samhällen, edra statliga och lagliga system från grunden ända upp äro *vårt* verk! Och så talar ni om enskilda judiska finansiärer samt talar obestämt om judiska befordrare inom filmen — och vår skräck upplöser sig i skratt: *Gojim, vi se det med lättnad, skall aldrig inse betydenheten i vår förbrytelse. . .*

Ni kallar oss omstörtare, agitatorer, revolutionsanstiftare. Det är sanning, och jag rycker till av förskräckelse vid eder upptäckt. . . Vi hade otvivelaktigt i betydande grad vår hand med i spelet vid Luthers uppror, och det är helt enkelt ett faktum, att vi gåvo den första stöten till de borgerliga demokratiska revolutionerna under nästföregående århundrade såväl i F r a n k r i k e som i A m e r i k a."

*

Juden Marcus Eli Ravage betygade således i sitt måttlösa övermod 1928 riktigheten av vad Nationen i snart ett årtionde predikat för Sveriges folk, nämligen att juden är svenskarnas, ja alla icke-judiska folks fiende, den store världsfienden. Till en början slog man ifrån sig och log åt våra "fantasterier". Under det gångna årtiondet har dock åtskilligt hänt, som tvungit till korrigering av tidigare ståndpunkter. Men ännu fattas mycket innan vårt folk helt blivit seende. Juden Ravages vittnesbörd borde vara ägnat att tjäna som en tankeställare för alla dem, som ännu vandra i blindhet.

Nationalsocialismens mission

(Forts. fr. sid. 1.)

manskt inriktad; men har den judiska blodsdelen överhand, äro också självsyttringarna judiska.

Våra förfäder kände blodets hemlighet. De förstodo den så väl i vad gällde djur som människor. Och liksom de hos djuret inställde sig på rasuppfödning och ännu så göra, bemödade de sig strängeligen att förhindra blandning av den nordisk-germanska (ariska) rasen med den svarta och den gula rasen. Det av juden till mänskligheten förda marxistiskt-frimureriskt-liberalistiska tänkandet banade vägen fri för rasernas vallösa blandning. Judebastarderna, som under loppet av de senaste årtusendena uppstått hos Europas ariska folk, räknas i miljoner. Hos folken i Medelhavsbäckenet ha blandningarna med judiskt blod blivit så talrika, att de arisk-germanska märkena ännu blott sparsamt äro till finnandes hos dessa folk. Men folk, hos vilka den arisk-germanska blodsdelen är den mindre, förlora själens skaparkraft och sluta i kaos.

Hos det tyska folket har blandningen med judiskt blod likaså nått ett omfång, som ger anledning till svåra bekymmer. Ännu finnes möjlighet att hejda den fullständiga urartningen. Det är nationalsocialismens mission att utföra detta. Skulle nationalsocialismen icke fullgöra sin mission å detta rasskyddets område, skulle det betyda tyska folkets slut, det slutgiltiga förfallet, kaos, död.

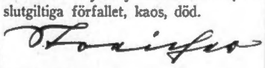

Judisk Pressrevy

Stora planer äro, berättar *The Jewish Daily Post,* New York, å bane för bosättning av ur Tyskland utvandrade judar i Panama. En grupp amerikanska judar, som redan erhållit myndigheternas godkännande av projektet, äro ivrigt sysselsatta med förberedelsearbetet.

Panama går, efter vad det vill synas, mot en ny storhetstid!

*

Under rubriken "U. S. A. bereder sig på fälttåget mot judarna" återger *Daily Bulletin* en skildring av judinnan L. Chapiro, som förklarar, att fader Coughlins och senator Longs program från judisk ståndpunkt äro att anse som reaktionära. Chapiro framhöll, att "den fascistiska rörelse, som nu utvecklar sig i Amerika, har en utpräglad tendens att befordra antisemitismen i landet."

*

Jewish Daily Post uppröres över tecknen till växande antisemitism i Nizza. En natt hade en grupp människor, som man icke lyckats upptäcka, sönderslagit fönstren i 11 judiska affärer i Nizzas huvudgator. Samtidigt förekommo demonstrationer, varunder demonstranterna ropade: "Död åt judar och frimurare!"

Det är tydligen på upphällningen med populariteten för judar och frimurare litet varstans.

*

Utnämnandet av ett antal judar till tjänstemän i ledningen för järnvägen Biro—Bidjan har, enligt vad *Jewish Daily Post* erfar från Moskva, förorsakat sabotage från vissa antijudiskt inställda medlemmar av den gamla personalen. Ledaren av den antijudiska gruppen blev av regeringen avskedad och ytterligare ett antal judar anställdes.

Judeherraväldet i "proletärernas paradis" ger sig överallt till känna. Men den dag Rysslands folk på allvar vaknar, hjälper ingen terror längre såsom skydd för främlingsväldet.

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5.)

ej skådat, något fruktansvärt (V. Mos. 4,24, 33,36) en eldens gud eller en ohygglig, förstörande, sönderfrätande, ödeläggande, hemlighetsfull eld, *"en förtärande eld"* (II. Mos. 24,17; II. Mos. 33,9; V. Mos. 4,11, 24, 33 o. 36; II. Mos. 19,11 o. f.; V. Mos. 5,4, 5, 19, 23; V. Mos. 9,3; V. Mos. 32,22 och 23,41). Såsom föreståndare i templet hade Moses tillräckligt ofta kunnat observera, hur egyptiska präster vid sina offer använt klart brinnande pulver. Deras sammansättning hade han lätt kunnat erfara ur tempelbiblioteken. Från kunskapen om framställningskonsten till idén att affärsmässigt utnyttja denna, i det att den *"förtärande elden"* för dumhuvudena föreställdes såsom *"Gud",* var ej steget långt. Och Mose spekulation var icke heller så värst vågad, eftersom ännu i dag till och med akademiskt bildade kretsar tro på den föregivna lilla sagan om eldguden såsom "gudomlig uppenbarelse" och låta utkolportera den såsom "vetenskap".

Mose gud skulle vidare tala genom elden, genom en egendomlig, *förstörande, sönderslitande* eld (V. Mos. 4,33 o. 36; V. Mos. 5,4, 19, 21, 23); han skulle kunna sönderslita allt som ej böjde sig för hans befallningar (II. Mos. 19,12, 13, 16, 18, 22, 24). Hans åsyn skulle fylla de stackars människobarnen med fruktan, skräck och fasa samt verka dödligt — och dock skulle han vara osynlig (II. Mos. 33,20 o. f.). För att göra verkan fullständig, *måste denna gud vara en "ivrig" gud, d. v. s. han måste vara ofördragsam och fanatisk, måste sönderslita, tillintetgöra, döda alla vedersakare, annorlunda tänkande och troende; han måste utrota alla kättare och sekterister, måste med eld och mord rasa emot dem* (II. Mos. 32,10, 25—29, 32; IV. Mos. 17,10; V. 32,19 o. f.). *En inkvisitionens (andlig kättaredomstol), kättare- och häxbrännandets gud, en ofördragsamhetens, intoleransens gud måste Mose gud vara.* Man läser i V. Mose bok, 13 kap. 28,15 o. f. om hur rysansvärd, ohygglig, blodtörstig, fanatisk, kärlekslös, denne gud Jahve var, som Mesu tänkte föreställa för det ovetande beduinfolket. Man ryser inför en sådan avgrund av uselhet, omänsklighet och nedrighet. Mose gud var, såsom vi även skola se, Satan själv, Djävulen, vilken han föreställde för det enfaldiga folket i gestalten av en förtärande eld (V. Mos. 4,24) och "på ett fabelaktigt sätt förkunnade" (Schiller. "Die Sendung Moses").

För att Moses skulle synas trovärdig såsom "företrädare" för sin eldgud, uppfann han sagan om sin kallelse genom en i en brinnande buske sig uppenbarande "Guds engel" och meddelade detta såsom ett faktum till den enfaldiga folkmassan med anmärkningen, att Gud genom honom gav folket i uppdrag att före uttåget ur Egypten ytterligare röva och bortsläpa "byte" (II. Mos. 3; 12,35—36). — *Att på Guds befallning få röva och därvid av Honom beskyddas — det kunde låta sig höra!* En sådan "nyttig" Gud och Hans "kallade" förmedlare och knekt måste man väl följa. — Moses hade med detta schackdrag vunnit spelet.

5. Det lustiga skådespelet på Sinai

Den bibliske Moses som teaterdirektör.

Planen hade av Moses grundligt övervägts. Jethro hade godkänt den. Slugare, listigare och mera praktisk kunde den icke varit. — I den hemska, vilda klippterrängen vid berget Sinai, fjärran från andra folk, i öknens ensamhet, där skulle planen genomföras, där skulle generalprovet äga rum *och den stora svindel och det bedrägeri ske, som i årtusenden hållit mänsklighetens ande i bann, som bragt namnlös olycka över otaliga folk intill den dag som är.*

Det är ett skådespel att skratta sig till döds åt, men också att gråta åt, detta som Moses med sina medhjälpare uppförde å berget Sinai.

Där skulle den allsmäktige eld- och folkguden Jahve för första gången efter stor måttstock i all makt och förskräcklighet framföras för det enfaldiga folket. *För framställande av sin förskräckliga gud Jahve, som skulle vara en "förtärande eld", använde han krut och dynamit, vilkas beredning han erfarit av de egyptiska prästerna och kemikerna.*

Runt omkring hela berget Sinai uppfördes en inhägnad. Ingen, varken människa eller djur, fick passera detta stängsel; det var envar vid dödsstraff förbjudet att beträda berget, ja att beröra det, *"han skulle annars skjutas med skott eller sönderslitas"* (II. Mos. 19, 12, 13—25, kap. 34,3).

Teaterspelarna Moses och Aron måste vara ostörda uppe på berget. Två dagar behövde de för att träffa de nödiga förberedelserna till det muntra skådespelet. De utlade krut- och dynamitminor samt gjorde föranstalter till ett fyrverkeri av det slag som redan de egyptiska prästerna kände. Men dessas lärjunge Mesu överträffade dem i slughet och dålighet. *"På tredje dagen"* — förkunnade Moses för folket — *"skulle Jahve inför allt folket stiga ned i ett tjockt moln"* (II. Mos. 19,9—11). Till eldgudens värdiga mottagande "skulle herdefolket tvätta sina kläder och ingen man skulle ligga när sin hustru!" (II. Mos. 19,10 o. f.). Och mera hokus pokus av samma slag.

Den enligt II. Mose bok, 19,10 o. f. träffade anordningen ger en föreställning om den smutsighet och tygellöshet som rådde hos det fördrivna judefolket.

Morgonen den tredje dagen uppstod på berget ett rent av förskräckligt åskande och blixtrande; Mose medhjälpare hade låtit några krut- och dynamitminor explodera. Ett rökmoln omsvepte bergets topp. "Gud Jahve hade farit ned på berget". — Härrligt! — Man hörde dånet av en stark basun, d. v. s. Aron gav på berget med en trumpet tecken till att föreställningen kunde begynna (II. Mos. 19,19).

En våldsam skräck uppfyllde folket, då dånet från explosionerna skakade rymden o. kom hela berget att skälva (II. Mos. 19,18 o. f.; psalm 68,9). Moses förde nu raskt det förskräckta, enfaldiga folket från lägret till berget, mot sin eldgud (II. Mos. 19,17). Det uppsteg eld från berget, vilket inhöljdes i krutrök och skälvde av de väldiga explosionerna. Aron blåste däruppe i basunen med sina lungors hela kraft. Trumpetstötarna gåvo signalen åt Moses, när en ny krutmina skulle explodera. Raskt talade Moses med sin eldgud Jahve och denne svarade sin trogne knekt och förmedlare Moses raskt och punktligt med fruktansvärda, skakande explosioner (II. Mos. 19,18 o. 19). Fruktan och bävan uppfyllde det okunniga beduinfolket. Så upphöra explosionerna. En signal kallar teaterdirektör Moses upp på berget. Denne bringar åter minorna i ordning, kommer tillbaka och varnar ånyo för beträdande av berget — endast han själv och Aron få gå dit upp, alla de andra skulle Herren förgöra (Ebenda, vers 20—25).

(Forts. i nästa n:r.)

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 SEPT. 1935

Vida Världen

Den Nye Fredsfursten

Under varma applåder från Fria Världspressen sågo vi under 1934 Världsrevolutionens regering rycka in i det heliga Genève såsom medlem av Frihetens och Rättens Förbund med ständig plats i Höga Rådet. Härmed skulle en ny era inledas i arbetet för världens pacificering, synnerligast som ingen mindre än själve Litvinoff-Finkelstein-Wallach-Meer, en för uppgiften sällsport meriterad och skickad hebré, kom att intaga Sovjetlandets rådsplats, från vilken han emellanåt utövar den presiderande funktionen.

Litvinoff-Finkelstein har ju varit en av förgrundsfigurerna i den väldiga röda slakten å "otrogna" hedningar i det Moskovitiska Landet och har förövrigt meriterat sig för en betydelsefull insats i arbetet för hela den övriga världens befrielse efter samma recept — vilket hittills visserligen gått en smula trögare än man tänkt sig men likväl fortsätter med helig, aldrig sviktande energi och nu, efter inträdet i Genève, väntades skola gå mera oljat. Redan före Röda Revolutionen var han en uppskattad vän av Fred och Humanitet. Den 10 januari 1908 presenterade sålunda "Journal de Paris" den blivande illustre Fredsfursten genom följande offentliggörande å tidningens första sida: "Den franska polisen har arresterat en rysk (= judisk) bandit, Wallach-Meer, jämte hans kvinnliga medbrottsling Fanny Yapalka. Wallach hade tillsammans med ett förbrytareband rövat Tiflis bank och vid angreppet på banken hade 32 anställda nedmejats". Wallach-Meer hette i verkligheten Finkelstein. I dag kallas han Ers Excellens och President i Nationernas Förbund.

Undra sedan på, att Världspressen och statsmännen i Frimurareprovinserna — gojimfolkens "nationalstater" — kunna ställa så höga förhoppningar å Fredens och Rättens Institut i Genève!

*

Kongressommar i Humanitetens tecken

Sommarens kongresser gingo i humanitetens tecken. Inför de ungdomliga såväl som äldre mötesförsamlingarna i Huvudstaden och annorstädes hördes storslagna förkunnelser över humaniteten, brödrakärleken och det mänskliga samförståndet. Orationerna utmynnade som oftast i populära avståndstaganden från s. k. rasfanatism med mer eller mindre tydlig adress till det nya Tyskland. "Ras och blod äro inga skrankor i andens värld", dekreterade Kunglig Majestäts ecklesiastike representant till de kongressande ungdomarna i Uppsala.

Samtidigt stod engelska kväkarnas talesman mr. Wood i Viggbyholms skola och predikade mot "mystisk rastro". "Ingen mystisk tro på ras och nation kan rädda vårt samhälle. Guds fundamentala krav är kärleken till nästan, och härvidlag gives intet moratorium för vår lydnad. Inga särskilda syndabockar få utpekas i samhället, ingen klass, ingen ras; skulden till samhällets nuvarande olyckor bära varken judar, kapitalister eller agitatorer ensamma. Ingen människa finnes, som vi ej äro bundna med genom brödrakärlekens band. Vi få ej återfalla till tortyr och kränkning av samvets- och tankefrihet".

— Sådant tyckes det genomgående temat vid sommarens kongresser ha varit! Det säger sig självt, att vår judiska Fria Press gjorde sitt yttersta för att höja effekten av dylika humanitära deklarationer. Det gäller nu kantänka framför allt annat att skyddda de stackars olyckliga oskyldiga judarna, kapitalisterna och agitatorerna gentemot den hemska barbariska antisemitismen. Vi arier ha ju härvid den "gudomliga" plikten att snällt fortsätta med att "älska våra fiender". Men ha vi icke redan hunnit så långt i fullgörandet av denna vår plikt, att vi blivit tämligen slagna till en slant av våra fiender?

*

Jakobinen å Sveriges kungatron

En judisk dr. Jacob, bemärkt tidningsman och författare från Wien, har varit här och kompletterat sitt materialförråd angående jakobinen Bernadotte i och för en till våren planerad ny boksuccés. Jacob vill äntligen låta "Fursten av Ponto Corvo" komma till sin historiska rätt. Stamfaderns för Sveriges regerande konungahus storhet låg mindre i hans deltagande i det judiska revolutionsarbetet i Frankrike eller i hans bragder som fältherre utan framför allt i hans "konservativa statsmannagärning" — såsom regerande svensk konung.

Jacob — som redan tidigare samarbetat med Bonnier — har i Wiens arkiv lyckats finna en del märkliga aktstycken över Bernadottes tre månader långa tjänstgöring som franskt sändebud vid habsburgska hovet 1798, vilka intressant belysa hans revolutionära sinnelag. "De vimla — skriver juden — av dråpliga episoder, där den häftige, revolutionsbitne jakobinen spelade huvudrollen. Han hade föga begrepp om kejserlig etikett, och han gjorde habsburgarna utom sig av vrede genom sin nonchalans. När han blev bjuden till ärkehertig Carl, kunde han helt enkelt svara, att han icke hade tid just då, men skulle infinna sig dagen därpå. Och när någon i ett stort sällskap förde ryska tsarens namn på tal, generade det icke Bernadotte att jämföra alla ryssars självhärskare med ett vilddjur. Som sändebud i Wien var Bernadotte rätt och slätt en vilde, och hans ministertid tog också ett brått slut. Efter tre månader blev han helt enkelt tagen av polisen och utvisad."

— Men svenskarna togo gärna emot "vilden", som det revolutionssträvande frimureriet bjöd dem som tronföljare. "Vilddjur" — Bernadottes benämning å ryske tsaren — och "tyranner" voro redan vid denna tid omtyckta frimureriska smeknamn å de furstar, som motsatte sig den judiska "emancipationen" och därför måste försvinna, såsom t. ex. en Ludvig XVI i Frankrike, en Gustaf III och en Gustav IV Adolf i Sverige etc. Salomos dåv. Vikarie, Konung Carl XIV Johan gjorde också — såsom äkta jakobin — sitt bästa för att främja judars och frimurares sak i detta land. Denna hans "konservativa" statsmannagärning hade så när lett till inbördeskrig, då svenska folkets breda lager rasade över det Kungliga gynnandet av de främmande inkräktarna. Protestresolutioner, undertecknade med 100.000-tals namn, ingåvos till regeringen. Ehuru utan effekt. Rätten satt också då i spjutstångs ände. Under upploppen i Stockholm 1838 cirkulerade enligt "Aftonbladet" rykten, att "judarna hade för avsikt att i synagogan vid Tyska brunn uppställa två statyetter, den ena föreställande Skogman, den andra en person av 'israeliternas egen nation', såsom det sades; denne omnämnde person antogs vara Carl XIV Johan".

Så man förstår Jacobs från Wien iver att i dag rehabilitera den store "jakobinen" — "konservative statsmannen". Med gåvor och gengåvor varar vänskapen längst.

Frontkämparna mötas

Judas förtvivlade ansträngningar att vidmakthålla fiendskapen och hatet mellan de ariska folken leda ej längre till åsyftat resultat. Förgäves uppbjuder Fria Världspressen sina yttersta krafter för att förhindra ett närmande mellan Jahves "kulturbärande", "fria" och "högtstående", "civiliserade" nationer och det nya "barbariets människor" i Hitlers Tyskland.

I början av året erforo vi om möten mellan tyska och franska frontkämpeorganisationer i Tyskland och senast bevittnades liknande sammankomster mellan representanter för tyska och engelska frontkämpeförbund. De som genomkämpade världskriget ha kommit till klarhet angående verkligheten: att detta krig som kostade många miljoner ariska människor livet uteslutande var ett verk av Juda, vilket allena skördade vinster av jätteblodbadet. De äro även beslutna att göra vad i deras makt står till förhindrande av ett upprepande.

Medan frontkämparna och de folkliga i olika länder — vilka ju enligt Zions Vises planer i stället skulle slakta varandra, eldguden Jahve till behag — i dag räcka varandra händerna, håller Juda på att förlora förståndet. Den fasa, som inför denna händelseutveckling gripit juden är förståelig, ty i samma mån som hans "psykologiska" makt över folken upphör är det slut med härligheten i övrigt liksom drömmen om världsherravälde.

*

I Spirdelns nät

Medan våra svenska judevänner med stor iver antingen förneka judiskt inflytande i samhällslivet eller ock prisa detsamma såsom varande av största välsignelse och förpliktande oss till evig tacksamhet gentemot judarna, göra dessa senare ingen hemlighet av den roll de spela i folkens liv. För dagen må särskilt uppmärksammas den rumänsk-amerikanske juden *Ravages* märkliga, av övermodig segerstolthet präglade uttalande 1928 i "Century-Magazine", återgivet å annan plats i tidningen, varur här ett enda betecknande citat:

"Ni (icke-judar) har ännu icke börjat påbörda oss den verkliga tyngden i vår skuld. Vi äro inkräktare, vi äro omstörtare, vi ha fråntagit eder eder naturliga värld, edra ideal, eder bestämmelse, vi ha förstört eder. Vi dölja oss icke blott bakom det sista världskriget, utan bakom nästan alla edra krig. Vi äro icke endast orsaken till den ryska revolutionen utan även till varje annan revolution i eder historia. Vi ha bragt misstämningar, förvirring och förstörelse i edert privata och offentliga liv. Vi göra det ännu, ingen kan säga, hur länge vi skola fortsätta därmed. Vi ha nedrivit edra idoler, bortkastat edert rasarv och ersatt dem med *vår gud* och vår tradition. Ingen seger kan blott på det avlägsnaste jämföras med denna vår seger över eder..."

Och detta allt har skett utan att "gojim", d. v. s. icke-judarna, begripit något därav! Man förstår judendomens övermod inför ett slikt faktum, att den i "gojim" endast ser — "själlösa djur".

*

Evigt samma roll

Den roll juden alltid spelat, sedan han kom invandrande från Östern till Polen, var en historisk, vilken åter och åter upprepas, skriver Mosleys organ "Blackshirt", fortsättande:

"I det han fromt vänder sina ögon mot himlen, förklarar han med en stor rikedom i uttrycken, att han är ett offer för sin tro och anropar landets invånare att bereda honom tillflykt — en begäran, som alltför ofta tillmötesgås. Medan han nu arbetar underjordiskt, övergår han från den största underdånighet till förstörelse, tills hans värdfolk slutligen, förbittrad över sin gemena och förmätna gäst, kastar ut honom. Detta är i korta drag vad som tid efter annan försiggår i Polen, Spanien, ja i nästan varje civiliserat land. Alltid samma historia. För en tid är allt lugnt, därpå upptäcker man judens förehavanden och den oundvikliga oron följer. Olyckligtvis visar judendomen en sådan oerhörd tillväxt, att det är till ingen nytta att avskilja några grenar eller lemmar därav. Dess grenar utbreda sig på djupet i hela det land, där den slagit ned.

Man måste fullständigt avskilja dem, om det kristliga livets blod skall kunna flyta utan hinder."

*

»Antifascism»

En ny hemlig kommunistorganisation har — berättar "Czernowitzer Deutsche Tagespost" — upptäckts i Bukovina. Organisationen hade bildats av judar och bestod nästan uteslutande av dylika. I samband med upptäckten häktades 17 personer, varav de flesta judar: Simon Beckermann, Moische Weissenberg, Osvald Bundorf, Schloima Schauber, Karl Klier, Jakob Semmel, Radu Nica, Meier Bubis, Hermann Polak, Klara Baer, Ella Reizer, Ferdinand Stoffel, Anna Nitzu, Wilma Terner, Riva Gittelmann, Ruchel Strachmann och Frieda Heller. Bland de häktade voro 8 judiska studenter och studentskor, medan resten utgjordes av textilarbetare och hantverkare.

En grupp av studenterna bildade för någon tid sedan en "initiativkommitté" med uppgift att bland den studerande ungdomen och framför allt inom de olika rumäniska studentföreningarna och institutionerna grunda kommunistiska upplösningsceller. Propagandaagenterna inskränkte sig härvid icke till att, såsom tidigare, endast omfatta de judiska studenterna utan sökte vinna även de kristliga studentföreningarna, varvid den judiska studentorganisationen "Aga" spelade en särskild roll. Den sistnämnda organisationen drog till sig obemedlade studenter — jämväl kristna sådana — genom att utbjuda middagsmåltid i sin kantin till det billiga priset 5 lei. I kantinerna anordnades vid lämpliga tillfällen samtal av kommunistagenter, varvid man sökte vinna studenterna för bildandet av "antifascistiska organisationer". Under täckmanteln av s. k. antifascism utvecklade sig den kommunistiska propagandaverksamheten. — En andra grupp organiserade den kommunistiska propagandaverksamheten inom textilfabrikerna, medan en tredje bildade celler bland jordbruksbefolkningen.

Ett omfångsrikt propagandamaterial, manifest, broschyrer, schapirografer m. m., tillhörande kommunistorganisationen, föll i polisens händer. Denna, som även räknade en "teknisk sektion" för framställning av bl. a. propagandamärken för den s. k. röda hjälpen (MOPR), förklarades upplöst.

*

Boy Scouts International

Striden om de ungas själar står i dag hård. Nationalsocialismens plötsliga framträdande nödgade Internationalen att uppbåda all sin kraft för hävdande och utbyggande av sin position också på ungdomsfältet. I alla länder finna vi nu Boy Scouts hålla stora läger och församlingar — till befordrande av "människoförbrödring", "internationell fred" samt "utplånande av motsatser mellan folk och raser". Samtidigt med Internationella scoutlägrets hållande i Sverige voro t. ex. stora scoutfester anordnade av "bröderna" i Röda Paradiset, i Leningrad och andra sovjetryska städer, där Boy Scouts som ungdomsrörelse tydligen är fullt accepterad. Men vår Fria Svenska Press hade karaktäristiskt nog ingen vetskap om det parallella "brödra"-arbetet i Öster.

Man appellerar till ungdomens förvisso sunda instinkter, dess naturliga sinne för vederkvickande friluftsliv och rent mänskliga sinne, ehuru omsorgsfullt undvikande all beröring av de strängar som härröra från rasarv och blod. Boy Scouts känna lika litet som Frimurareorden och alla övriga för gojim avsedda internationaler under judisk ledning någon rasfråga. Rasfrågan är där en obefintlig, ja förbjuden fråga. Världsscoutchefen, världsledaren till namnet, engelske generalen och frimurarebrodern .·. Baden-Powell, betonade också i sina anföranden vid internationella scoutlägret i Sverige under augusti, att Boy Scouts vilja fred och förståelse mellan raserna. Han kunde tillfogat: efter Grand Lodges of England recept.

Boy Scouts international startades i slutet av förra århundradet av engelske officeren och frimurarebrodern .·. Baden-Powell. Sedan mer än ett årtionde står sammanslutningen helt under engelskt-mureriskt inflytande. 1917 ledde generalsekreteraren, juden-frimurarebrodern .·. Martin hela rörelsen in i fimureriskt farvatten. Sekretariatet i olika länder omhänderhas tydligen också av representanter för Guds Utvalda Folk; hos oss finna vi t. ex. juden Thiel som "utrikessekreterare i svenska scoutrådet". Svensk scoutchef är frimurarebrodern .·. major Lieberath. Vid Boy Scouts stora fest den 23 april för firande av skyddshelgonet Sankt Georg hölls, som man erinre sig, högtidstalet av frimurarebrodern .·. av VIII. graden, Ledaren av Rotary Club, Börschef Belfrage, vilken påminte ungdomen om dess "humanitära" plikter.

Sambandet mellan frimureriet och Boy Scouts illustreras av ovanstående bild, föreställande några av de vanligaste Boy Scout-tecknen. Vi återfinna allestädes liljan, vilken uppges symbolisera renheten men i verkligheten betecknar frimurarnas revolutionära seger över huset Bourbon 1789. En uttjänt scouts tecken visar tydligt 5-uddiga (Sovjet-) stjärnor å liljans båda sidoblad. Ett annat tecken återger det frimureriska handtrycket, åter ett annat exponerar en lilja, fästad vid hakkorset, symboliserande frimureriets seger över den Bourbonska intoleransen, som vägrade judarna emancipation och full medborgarrätt. Ett av glansnumren vid stora scoutfesten å Stadion var "Scoutliljan i eldskrift", då Boy Scouts kommo intågande med brinnande facklor och ställde upp sig i scoutliljans formation.

Officierande och gallionsfigurer inom Boy Scouts international äro i allmänhet betrodda frimurarebröder .·., företrädande den frimureriska "humanismen". Innehavet av de sekretära funktionerna såväl i fråga om den internationellt centrala verksamheten som arbetet inom "provinserna" visar: att Juda leder spelet också inom Boy Scouts international.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (279) TISDAGEN DEN 1 OKT. 1935 ÅRG. 11

Sveriges folk

mot Storfinansens gangstervälde!

Sverige är vordet en tummelplats för internationella storfinansiella pirater, som i Frihetens och Rättens missbrukade namn utplundra folket, trampande dess elementäraste rättigheter under fötterna. Bakom den skenbart styrande Demokratien regerar med järnhand den Judiska Storfinansen, dirigerande statsliv, bank- och rättsväsen, press och kultur. Denna härskande Frimurar-Judiska Diktaturs främsta verkställande krafter i det svenska samhället äro i dag de inbördes intimt samverkande finansdynastierna Wallenberg och Bonnier. Och vågar en outsider sig in på de finansiella piraternas helgade domän, förklaras han fågelfri — och den som först lyckas klippa den förmätne, höjes högst till ärans sky.

Vi ha tidigare haft anledning genom exemplifiering belysa de moderna finansfurstarnas regemente i detta land. Ett åskådligt exempel gav utredningen rörande de av husen Wallenberg och Bonnier i strid mot grundlagen framdrivna sprit- och tobaksmonopolen, vilken avslöjade, att under ett årtionde c:a 300 miljoner kronor svenska statsmedel å orätta vägar "försvunnit" ur statsmonopolens kassor. Men finansministern i Lindmans ministär 1928 Nils Wohlin vägrade egenmäktigt framlägga Monopolkontrollutredningens sensationella betänkande för riksdagen, vilken heller icke visade något intresse för återbördandet av de hundratals "bortkomna" miljonerna till statsverket.

Storfinansens gangstervälde har i dessa dagar ånyo drastiskt illustrerats: genom det blottade krigsspelet mot ingenjören Torsten Kreuger. Denne råkade vara Ivar Kreugers broder och i denna egenskap farligt insatt i allehanda ting, varförutom han var en självständig ekonomisk företagare av betydande mått samt ägare av stora tidningar — d. v. s. en icke-önskvärd outsider. Också han måste därför försvinna! Vi veta, hur de internationella bankirerna efter en flerårig våldsam baissekampanj, vars centra torde legat i Paris, Amsterdam och Stockholm, omsider lyckades störta den i själva verket mycket solida Kreuger-koncernen genom kuppen av 12 mars 1932, då de under Grand Orient-Kominterns numera s. k. "franska Staviskypolis" överinseende "självmördade" Ivar Kreuger, varigenom koncernens sagolika tillgångar till vrakpris kapades av piraterna. Till vårt svenska Stora W. gingo som bekant bl. a. de "värdelösa" guldklimparna Boliden och Kopparberg. Men detta var ej nog! Snart började i Sverige husen Wallenbergs och Bonniers vapendragare i pressen med Dagens Nyheter i spetsen kräva "rensningens" utsträckande även till Torsten Kreuger. Sveriges goda anseende i världen fordrade — menade de — att också Ivar Kreugers köttslige broder försvann från arenan.

Med tillhjälp av en framskapad presspsykos drevos myndigheterna att ingripa mot Torsten Kreuger. Han häktades och placerades ögonblickligen av tidningsskrivarna i förbrytarnas krets samt dömdes av Fru Justitia skyldig bedrägeri till ett års straffarbete. På olika slags sätt hade sörjts för att han skulle vara oförmögen föra en effektiv försvarstalan, bl. a. genom en enligt de flesta juristers uppfattning rättsvidrig och olaglig kvarstad å hans egendom, åsyftande ekonomisk ruin. Det gällde framför allt för de höga aktionärerna att med de samhälleliga rätts- och laginstrumentens hjälp förhindra en fortsättning av Torsten Kreugers verksamhet å tidningsområdet, vilken livligt irriterade de regerande finansdynastierna. Senare framlagda klarläggande utredningar, bl. a. av den framstående juris professorn Lundstedt, ge ovedersägligt vid handen, att domutslaget grundats å falska uppgifter och värdelösa premisser. Den som skådat närmare i handlingarna från det s. k. "Högbroforsmålet", kan heller icke undgå att instämma med professor Lundstedt i hans omdöme: "Torsten Kreuger oskyldigt dömd." Svenskt rättsväsen av i dag, ända upp i högsta instans, har genom detta måls handläggning fått en synnerligen allvarlig knäck.

Knappast hade Torsten Kreuger tagits i häkte, förrän Finansens pirater kastade sig över "kvarlåtenskapen". Genom bankerna tvangs han att realisera en stor del av sin egendom till slumppris. Belysande för spelet i dess helhet var episoden med Svenska Dagblads-aktier-

(Forts. å sid. 6.)

Maktspelet Rom-Juda

Italiensk-abessinska konfliktens bakgrund

Den italiensk-abessinska konflikten, som i månader fångat intresset inom utrikespolitiken, förestäler inledningen till ett återuppflammande på allvar av den gamla brottningskampen mellan de båda konkurrenterna om världsherraväldet *Rom* och *Juda*. Under spelet å ytan dölja sig sammanhang och perspektiv av världsfamnande natur. Rom och Juda ha i regel fört sitt imperialistiska maktspel i beslöjelsens tecken.

Påven önskar upprätta den romerska "Gudsstaten" i världen, Augustini Civitas Dei, och enligt Jahves anvisningar skapa den Judiska Världsrepubliken, i vilken strävan han jämväl har stöd av en del judiska kretsar. För ändamålet har han indelat världen i romerska provinser, inom vilka efter Jesuitordens grundsats "ändamålet helgar medlen" ett rastlöst tempelbygge bedrives. Men Judendomen, vars aspirationer ju sträcka sig vida längre tillbaka än Petri efterträdares, ser i denne "usurpatorn" och förbehåller sig själv uppförandet av sin världsrepublik. I likhet med påven i Rom har Juda uppdelat sitt välde i provinser, inom vilka makten under senaste 150 åren främst utövats genom Frimurarorden.

Genom Mussolinis makttillträde väcktes Roms gamla aspirationer å världsherravälde till ökat liv. Förutv. frimuraren Mussolini svek frimureriet, utrotade logerna och återställde "Gudsstatens" världsliga oavhängighet genom överenskommelsen med påven, som åter blev suverän i Vatikanstaten. — För mindre än 70 år sedan hade Petri efterträdare av Juda fördrivits från Rom. — Italienska staten och romerska katolicismen hade funnit varandra — i sina imperialistiska aspirationer. För påven gällde det "Gudsstaten", för Mussolini Romerska Världsriket, vars återupprättande hägrade för honom. Il Duce betraktar sig som de romerska cäsarernas efterföljare och gör i dag för egen och sin allierades, Petri efterträdares räkning anspråk å herraväldet över världen.

I tecknet av det ingångna förbundet och den allmänna utvecklingen utbyggdes det romerska inflytandet hastigt i olika delar av världen, framför allt Europa. Det i Centraleuropa sig uppenbarande Hakkorset nödgade även Juda att söka samarbete med "usurpatorerna" i Rom i försvarskampen mot den nya fienden nationalsocialismen. Vi veta,, hur vid sammanträdet i Aachen 28 juni 1928 ett vapenstillestånd slöts mellan Jesuit- och Frimurarordnarna och överenskommelse träffades om samfällt uppträdande mot den hotande gemensamme fienden: nationalsocialistiska "hedendomen". Rom anförtroddes härvid den betydelsefulla missionen som väktare av Österrike m. fl. till Tyskland gränsande stater gentemot Hakkorset. Qvirinalen-Vatikanen var bliven en maktfaktor av hög rang i den europeiska "stabiliserings"-politiken.

*

Mot bakgrunden av detta nya läge torde senaste månadernas tilldragelser å "abessinska fronten" främst böra ses. I förlitande på sin oumbärliga roll som ordningens väktare i Europa och på den romersk-katolska kyrkans väldiga frammarsch vågade Mussolini språnget mot Abessinien, varigenom Rom skulle föras ytterligare ett stort steg fram mot sitt eftersträvade tvåfaldiga världsimperium. Med all säkerhet ha hans judiska medarbetare inom italienska staten liksom betydelsefulla judiska kretsar i utlandet från början ivrigt stött dessa aspirationer. Juda önskade krigiska förvecklingar, vilka öppnade nya möjligheter till vinning ekonomiskt, finansiellt och politiskt. Ett italienskt krigståg mot Abessinien skulle vidare öppna möjligheter till anstiftande av en världsbrand, varigenom de undertryckta färgade raserna kunde bringas till revolt mot den vita rasen — och den kommunistiska

(Forts. å sid. 7.)

Den judiska rasen

och rasparasitismen

Av professor *C. G. Campbell,* New York
(President i Sällskapet för Eugenisk Forskning)

II.

Varje omsorgsfullt studium av rasegenskaperna ger vid handen, att, förutom de ärvda instinkterna till självbevarelse hos den enskilda individen, rasgrupperna nedärva och besitta särskilda instinkter och egenskaper, som äro karakteristiska endast för dem och med vilka de söka befordra sin egen ras fortbestånd. Man kan förvänta, att en rasgrupp, som utvalt parasitismen till sitt sätt att fortbestå, behöver och utvecklar rasinstinkter och egenskaper, *vilka äro så olika och så främmande* värdfolkens egenskaper, att de senare ofta kunna missförstå deras verkliga väsen. Vi fastställa, att så är fallet beträffande den rasgrupp, vilken denna betraktelse avser. Medlemmarna av en parasitisk rasgrupp arbeta instinktivt i dunklet, aldrig öppet. De måste besitta vana i att dölja sina röveriers verkliga väsen och bedraga sina värdfolk. De kunna möjligen även utfinna förhandlen av att genomföra dessa röverier under skilda slag av beslöjelse och sålunda förhindra, att deras värdfolk märka omfånget. Om värdfolket fastställer orsaken och försöker att stoppa deras förehavanden eller skakar dem av sig, kunna de bege sig till ett annat värdfolk, där de gästvänligt och välvilligt upptagas. De kunna till och med vara i stånd att *uppväcka fiendskap mellan sina nuvarande och tidigare värdfolk,* i det de instinktivt förstå, att, för den händelse alla deras värdfolk skulle upptäcka deras röveriers omfång och väsen, en allvarlig fara skulle uppstå för deras fortsatta bestånd (vidarebeståndet av den parasiterande gruppen). Den synnerligen skickliga mänskliga parasiten skall utveckla egenskaper, medels vilka han ständigt skall försöka att smeka sina värdfolk, på det att toleransen obegränsat må förlängas. Parasiten utnyttjar härvid mottagligheterna och svagheterna hos värdfolken och vänder sig till deras sentimentalitet och vad de betrakta som sin s. k. "högre kultur"; och sålunda lyckas det honom att i tilltagande mått få ett allt starkare grepp om dessa. Dylika parasiter bemöda sig på de mest skilda vis att förstöra de samhälleliga inrättningarna, liksom ock moralen, de religiösa begreppen, av vilka deras värdfolk ledas, och fördunkla därigenom deras begrepp och livsmål samt döda varje eget initiativ och all handlingskraft.

Äro värdfolken tillräckligt oskyldiga, tillitsfulla och naiva, förklarar den sluge parasiten, att det ena eller andra endast är till deras bästa. Det lyckas honom då också att fullständigt bringa värdfolket under sin ledning, medan han som parasit ständigt ökar sin makt och verkar för dess undergång. En dylik parasitism för naturenligt och instinktivt till vanan att dölja och förvilla, att intrigera och använda varje slag av oärlighet, och allt vad som uppnås är endast av destruktiv natur. Vi behöva därför icke bli överraskade utan kunna väl vänta att finna dessa speciella egenskaper och bevekelsegrunder högt utvecklade hos en parasitär rasgrupp, men just på denna grund fastställa vi: att man icke kan tillskriva någon annan rasgrupp, vars rasinstinkter äro helt främmande för dylik parasitism, liknande egenskaper och bevekelsegrunder. Den judiska rasgruppen har upptäckt alla dessa medel till förstärkande av sin parasitism och den är icke endast mycket skicklig i beslöjande av sina förehavanden utan även i val av medel till deras utökande liksom i döljande av sitt mål samt skapande av meningsskiljaktigheter och missförstånd mellan olika värdfolk, underblåsande av konflikter och en faktisk kamp mellan dem, vilket uppenbart utgör ett av dess främsta mål.

Med sådana medel har judenheten icke blott uppnått en stor fördel utan rent av blivit ännu äregirigare och kommit att eftersträva långt större

(Forts. å sid. 7.)

Rättens era

En sann mänsklig kultur är endast den, som bygger i Rättfärdighet. Där Orätten göres till lag, inträder urartning och förfall, ledande till katastrof. Hela den nuvarande världsbilden lämnar ett dystert vittnesbörd härom. Men de ansvariga statsmännen och folkledarna vägra lyssna till Förnuftets och Samvetets röster. De föra väl alltjämt Rättens namn å läpparna, ehuru de i verkligheten endast fortsätta att offra åt Orätten.

Kravet å en Rättfärdig Ordning ljuder allt starkare bland folken. Realiteterna kunna icke längre överskylas med förvillande, vackra talesätt — jättesvindeln i "idealitet" under Demokratiens hägn har genomskådats. De bedragna folkmassorna fordra förverkligandet av den bättre tillvaro Lögnens demagoger utlovat. Här gives blott en väg ur hotande katastrof: Sanningens och Rättfärdighetens väg — den enda, som kan återföra till folklig hälsa och livskraft! Djungelns lag har alltför länge fått råda i det mänskliga samhället; den måste nu efterträdas av en högre Rättsordning. Anspråket å Rätts vederfarande får icke vara en härskande klicks i samhället privilegium, det skall vara varje svensk folkmedlems ägodel.

Det är ej nog att bygga kostbara konstitutioner och samhällssystem. Anden måste även finnas. Ett styrelseskicks värde beror först och sist av dess andliga valör. Där Rättfärdigheten saknas, blir det luftslott, som ramla vid första påfrestning. Nej, det samhälle som skall stå inför tidens stormar skall vara byggt å Rättens grund. Nutida samhällsbyggnader störta samman därför att de sakna Rättsunderlaget, äro uppförda å Orättens lösa mark. Tillkomsten av en bättre värld kan blott ske genom andlig förnyelse, som återför människan till Naturen och sin gudomliga bestämmelse. Skall människan kunna hävda sin av Skapelsen givna ställning måste hon låta det gudomliga inom sig, som nedlagts i hennes själ, hava herraväldet över materien, tyglande dennas lustar. Hon måste tillbaka till Livets väg, återfinna samt bringa till ny blomstring de stundom bortglömda eviga skatter, som ligga förankrade i hennes själ — och den andliga pånyttfödelsen, den lyckligare tillvaron skola komma.

Vi vilja dock tro, att det Goda en gång skall segra över det Onda i världen — denna dröm, som tusenden av människogenerationer drömt och så många ädla skalder högstämt återgett. Skulle drömmen varit förgäves, hoppet en illusion? Nej! Tidens fullbordan var blott ej kommen. Men tecken tyda på, att den närmar sig. Det omöjliga är icke längre omöjligt, och Undren omkring oss bli allt underbarare. Sanningens röst ljuder i dag högre och klarare än någonsin, trots den gyllene Lögnens skenbara härskarvälde i världen. Förvandlingens dag stundar — den Stora Slutstriden mellan Gott och Ont, mellan Uppbyggandets och Nedbrytandets krafter.

Striden står i dag för Rättfärdigheten. Alla, som vilja det Godas seger, samlas under Sanningens och Rättens baner!

Tysklands frihetsdag

Det nationalsocialistiska Tysklands rikspartidag den 10—16 september 1935 i Nürnberg ägde rum under namnet *Frihetens rikspartidag,* till manifesterande av den återvunna tyska friheten. Tredje rikets grundare, rikskanslern och ledaren A d o l f H i t l e r konstaterade i sitt tal för den sammankallade riksdagen, att Tyskland hade funnit den väg till enighet som det under århundraden sökt.

Tyskland är åter sunt, dess inrättningar äro inåt och utåt i ordning — yttrade han —. Så mycket större är ledningens ansvar. Vår enda riktlinje är vår stora och orubbliga fredskärlek. Syftet med återuppbyggandet av den tyska armén var ej att beröva ett annat folk dess frihet, utan uteslutande att trygga det tyska folkets. Vi taga heller ingen ställning till händelser som ej angå Tyskland och önska icke indragas i sådana händelser.

I fortsättningen erinrade rikskanslern om den judisk-bolsjevikiska internationalens i Moskva ånyo bedrivna planmässiga och öppna upphetsning av folken; men Tyskland är beslutet att möta den bolsjevikiska revolutionshetsen med den nationalsocialistiska upplysningens effektivare vapen. Det är så gott som uteslutande judiska element, som uppträda som hetspropagandans vapendragare. En ny bojkotthets har även gjort sig märkbar från de judiska elementens sida. Denna internationella hets synes hos de tyska judarna ha framkallat uppfattningen att stunden nu var kommen att öppet ställa de judiska intressena emot de nationella tyska intressena. Det återstår intet annat än att reglera detta problem genom lagstiftning, vilket tyska regeringen anser bör ske genom en engångslösning, som drägligt ordnar förhållandet mellan det tyska folket och det judiska.

De efter rikskanslerns tal av riksdagspresidenten Göring upplästa tre lagförslagen antogos därpå enhälligt. Den *första* av de antagna nya lagarna föreskriver, att hakkorsflaggan skall vara tysk national- och handelsflagga. Beträffande arméns och flottans flaggor utfärdar rikskanslern senare förordningar. Enligt den *andra* lagen indelas tyskar i tvenne kategorier: tyska undersåtar och tyska medborgare. De tyska medborgarna erhålla ett medborgarbrev, som överlämnas till dem så snart de ådagalagt sin hängivenhet för riket och tyska staten. Den *tredje* lagen reglerar judarnas ställning i Tyskland. Genom denna lag förbjudes bl. a. giftermål mellan judar och personer tillhörande den tyska eller därmed besläktade raser. Likaledes förbjudas sexuella förbindelser mellan ifrågavarande kategorier.

Antagandet av de nya lagarna skedde under obeskrivligt, minutlångt jubel.

Riksdagspresident Göring slutade sitt anförande med dessa ord till ledaren: "Ett folk, ett rike, en ledare — och däröver vår flagga, vårt fälttecken, vårt hakkors." Efter utbringandet av "Sieg-Heil" framträdde åter Hitler å tribunen, yttrande till riksdagsledamöterna: "Ni har nu antagit en lag, vars betydelse först efter flera århundraden i hela sin omfattning kommer att inses. Sörjen nu för, att vårt folk självt går lagens väg. Sen till att denna lag ådlas genom den mest oerhörda disciplin från hela tyska folkets sida, varför ni äro ansvariga."

Rikspartidagen i Nürnberg var en historisk dag, den betydde Tredje rikets slutliga grundfästande. Stunden var kommen för Hitler, det nya Tysklands skapare, samtidens genialaste och moraliskt mest högtstående statsman, att utföra den akt, som miljoner tyskar i åratal hoppats och längtat efter. Med skäl kunde årets rikspartidag beteckna sig "Frihetens partidag". Slutstenen å det heroiska frihetsverket utan motsvarighet i historien lades i Nürnberg 15 september 1935. Det nationalsocialistiska Tysklands statsbyggnad är till sin yttre som inre struktur fullbordad. En fast grundval har skapats, tryggande nationalsocialismens seger i det stora germanska riket.

Det nationalsocialistiska Tysklands många hängivna vänner i alla delar av världen hälsa med glädje det fullbordade frihetsverket, hjärtligt lyckönskande sina tyska själsfränder. Överallt står kampen för folkbefrielse ur de destruktiva internationella makternas våld hård och svår. Men det lyckliga utförandet av befrielseverket i Tyskland skall för frihetskampens förare världen runt betyda ökad tillförsikt, nytt hopp och ny kraft i deras strävan. Alla folk äro ställda inför samma befrielseuppgift som det tyska folket för sitt vidkommande så storslaget lyckats lösa.

Komintern till Västeuropa?

Enligt vad meddelas från Moskva överväges f. n. på allvar att förflytta den kommunistiska internationalens säte till en västerländsk storstad. Litwinows "framgångar inom utrikespolitiken" ha gjort bolsjevikerna optimistiska, och de mena, att stunden vore inne att på allvar taga itu med revolutioneringen av Europa under utnyttjande av de flerstädes uppnådda mycket hjärtliga relationerna.

Omedelbart efter fransk-ryska närmandet mångdubblades den kommunistiska agitationen i Frankrike. Avslutandet av handelsfördrag mellan Förenta Staterna och Råds-Unionen har likaså haft till följd en väsentligt stegrad agitation i U. S. A.

• Pressfronten •

Sveriges neutralitet

De Överstatliga Makter, vilka för befordrande av sina ljusskygga brottsliga spekulationer till varje pris önska framdriva en ny krigisk världsbrand, utveckla också i vårt land en intensiv verksamhet för engagemang i det planerade krigsspelet i Afrika. Särskilt inom den s. k. radikala pressen — där man eljest är mycket litet intresserad av svenskt försvarsväsen — påyrkas med stor kraft Sveriges deltagande i en under Nationernas förbunds hägn anordnad sanktions-aktion mot Italien. Under dylika förhållanden måste man med tillfredsställelse konstatera den svenske utrikesministern Sandlers ställningstagande. *Nya Dagligt Allehanda* (h.) inlägger även sitt varningsord:

Vad man i den sanktionsivrande delen av pressen alldeles synes förbise är, att *oklarheten och tvetydigheten hos förbundspaktens bestämmelser i verkligheten ger vårt land* — liksom varje annan medlemsstat — *fria händer i vad det gäller deltagande i ett sanktionsförfarande.*

I ett föredrag den 4 april 1934 uttalade nuvarande utrikesministern excellensen Sandler, att "man kommer att betänka sig mer än två gånger här i landet, innan man medgiver majoritetsbeslut bindande kraft att engagera oss i motsättningar, som vi för vårt livs skull icke vilja taga ställning till. Sådan *är verkligen icke situationen i världen och tryggheten i det solidariska säkerhetssystem Nationernas förbund för närvarande utgör, att vi kunna på förhand avsäga oss rätten att än en gång vandra neutralitetens väg*".

Nej, vi svenskar göra säkert klokt i att icke betrakta neutralitetens väg såsom något föråldrat och otidsenligt. Om vi förklara oss neutrala, behöva vi därför icke känna oss skyldiga till något "förräderi" mot åtagna förpliktelser. Över hänsynen till folkförbundet står hänsynen till det egna fosterlandet och till vår framtid som en fri och oberoende nation.

Sveriges folk saknar varje som helst anledning att blanda sig i det s. k. "italiensk-abessinska äventyret", d. v. s. maktspelet Juda—Rom. Det fordrar för sitt vidkommande obrottsligt hävdande av neutraliteten.

*

Frimurerisk presshets mot Tyskland

Det prosemitiska frimurar-"borgerliga" *Sydsvenska Dagbladet* (h.) tävlar sedan någon tid med de liberala och marxistiska svenska judeorganen i antitysk hets. Tidningens till Berlin utsände korrespondent rasar nummer efter nummer mot den nationalsocialistiska regimen i Tyskland, där nöden, missnöjet och oppositionen i ohygglig grad säges ständigt tilltaga. Vad som alldeles särskilt väckt det frimureriska organets vrede och uppenbart närmast framkallat dess månadslånga, våldsamma raseriutbrott är Hitlers inskridande mot frimureriet, vilket ju upplösts och vars tillgångar av tyska staten beslagtagits.

Under rubriken "Den nya logiken" — d. v. s. den icke-frimureriska! — påtalar S. D. å ledande plats riksregeringens hållning mot det ädla brödraskapet och säger sig av "en grånad professor med tränad hjärna" i Tredje riket ha erfarit, att en "ny logik" kommer till uttryck i "denna förföljelse och dessa grundlösa beskyllningar mot frimureriet". Tidningen skriver:

Bland talrika exempel på ultranazistisk inställning kunde anföras vad Völkischer Beobachter den 8 augusti skrev om det nu i Tyskland definitivt avskaffade frimureriet. Enligt den tyska regeringstidningen innehåller frimureriets syndaförteckning bl. a. följande:

"Dess slutliga mål är att skapa en judisk världsrepublik. Frimurarna skryta med att helt och hållet ha framkallat franska revolutionen. Mordet å Ludvig XVI och hans maka, la systeme de terreur, Bastiljens stormande, alltsammans är ett verk av det franska frimureriets högsta grader. Mordet i Serajewo och hela världskriget anstiftades och genomfördes av frimurarna. Folkförbundet såsom grundval för den judiska världsrepubliken beslöts av frimurarna på en kongress i Paris redan 1917. Versaillestraktaten är i sina grunddrag frimurarnas uppfinning, även de tyska bröderna medverkade därvid. Den marxistiska regimens tid i Tyskland uppvisade en kedja av med tvingande nödvändighet på varandra följande länkar av frimurarpolitik. För att göra Tyskland moget för det judiska stormangreppet slöt år 1928 i Aachen världsfrimureriet borgfred med den romerska katolicismen. Under världskriget löpte det fientliga spionagets trådar samman i de tyska fältlogerna. . ."

Dessa kolossala anklagelser utslungades i omedelbart samband med Völkischer Beobachters meddelande om upplösningen av de gammalpreussiska logerna och äro alltså att uppfatta som en historisk motivering till upplösningsbeslutet. Meningen var att motiveringen skulle verka övertygande, och i själva verket finns det hundratusentals, ja miljoner tyskar som i sitt utpräglade auktoritetsbehov sätta tro till dylika utgjutelser. De acceptera. . . Men det finnes också skeptiker.

(Härpå följer samtalet med den "grånade professorn" med "den tränade hjärnan" och karaktäristiken av "den nya logiken".)

. . . Så förklaras mycket som även utlandet måste acceptera såsom faktum. Ett faktum kan ej rubbas genom gillande eller ogillande. Man har att vänja sig vid det så länge det kan komma att bestå.

Höggradsbröderna i Sydsvenska Dagbladet må ju trösta sig med hoppet, att faktum, d. v. s. den nationalsocialistiska regimen, ej kan bli långvarig. Så har man nu hoppats och trott i all världens loger i två och tre kvarts år. Ehuru hittills förgäves! De "kolossala anklagelserna" i Völkischer Beobachter äro tyvärr alltför väl grundade och äga även nöjaktigt dokumentariskt underlag. Att fruktan för full offentlighet i dessa stycken f. n. driver de exclusiva frimurarorganen i olika "provinser" till förtvivlade hetsattacker mot Tredje riket, är kanske förståeligt — men man hindrar därmed icke utvecklingens gång.

*

Tidningspressen och kuppen i Sv. D.

Under rubriken "Ett mörkt blad i svenska pressens historia" kommenterar *Nya Dagligt Allehanda* (h.) herrarnas i Svenska Dagbladet inbrott, stöld och förskingring av ingenjör Torsten Kreugers äganderättshandlingar till tidningen.

En av svarandena i Torsten Kreugers återvinningsprocess, dr Helmer Key, har inför domstolen erkänt, att han funnit sig själv ha blivit lockad och pressad till att deltaga i oriktiga handlingar, varigenom äganderätten till tidningen skulle överflyttas till en krets av personer, som därmed ville tillgodose enskilda ekonomiska fördelar. Vad som här hänt sprider ett klart ljus över de riskabla vägar på vilka den stora svenska dagspressen löper fara att råka in. Pressens industrialisering har varit ett slagord, vars motsvariga verklighet visserligen länge förnekats av inflytelserika journalister och tidningsorgan, men som nu befinnes blott hava det felet att det icke fullt klart utrycker alla de missförhållanden, som kunna härflyta ur att "det fria ordet" bliver en handelsvara.

Vad som framför allt giver denna sak dess särskilt mörka prägel är, att den skamliga vinsthungern även gripit de personer som stått och ännu stå i ansvar för att tidningen skulle — såsom påstått — vara "en klar sanningskälla". Den allmänna opinionen har självklar rätt att bliva uppbragt och förtörnad, då den finner dem, vilka vilja framstå som dess ledare och upplysare i de viktigaste medborgerliga angelägenheter, vara rent ut sagt falskspelare. Att något sådant som det nu inträffade kunnat försiggå i den svenska pressen och att långt sedan saken kom under rättslig behandling de däri implicerade samt nu — man kan nog ej använda ett mildare ord — ***komprometterade,*** ogenerat fortsatt sin "ledargärning" — detta är en sak som ej så snart kan bringas i glömska.

Domen över Svenska Dagbladsherrarnas bravad kan ej bliva mer än en. Det är också en svensk renlighetsangelägenhet, att utövarna varda näpsta enligt lagens strängaste straff — andra till varning. Inför vad Storfinansens gangster-kår här i landet tillåtit sig gentemot Torsten Kreuger är icke frågan om det rör sig om en kapitalist eller icke-kapitalist som förfördelats; det gäller skyddandet av enskild svensk medborgares oförvanskliga rätt enligt svensk lag och moral.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Ljus över landet!

Organiserad samverkan i upplysningsarbetet

På 10-årsdagen av Nationens tillvaro konstatera vi, att utvecklingen givit oss rätt i den bedömning av situationen och därav motiverade krav på en nationell nygestaltning i Sverige, som framfördes i tidningens första nummer oktober 1925. I den däri införda huvudartikeln till "Svenska män och kvinnor" stod även att läsa: "Nationen finner sig den dag som är utlämnad till förtryckare, vilkas välde framstår allt mera tyranniskt och olidligt. Svenskarna äro av tåligt kynne, men det finnes en gräns för deras tolerans. Dagen kommer, den är redan inne, när uppvaknandet sker, då reaktionens länge undertryckta krafter tvinga sig fram — uppgörelsens timma, då det nya befrielseverket skall äga rum".

Nationen har under det gångna årtiondet efter måttet av sina krafter sökt verka som ljusspridare i det svenska samhället, och vi tro, att detta arbete ej varit utan betydelse för det folkliga uppvaknande, som i dag allt tydligare förnimmes i Sverige. Tiotusentals svenskar, som tidigare levat i ovetskap om verklighetstillståndet, ha fått sina ögon öppnade — och veta i detta nu *vem* som främst är ansvarig för de rådande missförhållandena i samhället. De veta också *vem* folkfienden är och *mot vem* den nya frihetskampen måste riktas. De veta slutligen, att denna kamp mindre avser en yttre regimförändring än en inre, att den gäller *en Andens förnyelse*. Den destruktiva utveckling, som framdrivits av Judendomens internationalism, skall brytas och vårt folk återföras till den *svenska* utvecklingsväg, som ensam har hemortsrätt i Sverige.

Nationen skall i fortsättningen liksom hittills helt viga sina krafter åt det viktiga folkupplysande värvet. Läget kräver nu emellertid, att upplysningsarbetet intensifieras och fördjupas. Förverkligandet av en *nationell pånyttfödelse och återuppbyggnad å folkgemenskapens grund* förutsätter ett till grunden gående upplysningsarbete. Sanningen rörande den rådande regimen och därunder verkande internationella sammanslutningars och krafters spel måste ut till allt folket! Utan att detta sker är en verklig återuppbyggnad icke möjlig och hela frihetsverket äventyras. Därför förblir den närmaste stora uppgiften alltjämt: *Upplysnings spridande*. Ett fortsatt ihärdigt, oförtrutet upplysningsarbete i Sanningens anda! De problem, som möta, äro stora och djupa och måste tagas med vetenskapligt allvar.

Vi vädja i dag till våra anhängare i alla delar av landet att lämna sin aktiva medverkan i det vidgade upplysningsarbete, som nu påkallas, och inbjuda till bildande av *arbetande upplysningscirklar* av en riksorganisation, benämnd *Frihetsvärnet*.

Frihetsvärnet lyder under tidningen Nationens ansvarige redaktör, benämnd *Centralledningen*, vilken med absolut myndighet bestämmer över organisationen, fastställer statuter och utfärdar nödiga instruktioner för verksamhetens bedrivande. Centralledningen verkställer även i enlighet med denna sin befogenhet upplösning av cirkel eller uteslutning av enskild medlem, i händelse av ansatser från motståndarhåll att genom inskickade provokatörer sabotera och störa verksamheten.

Frihetsvärnet arbetar organisatoriskt under form av *upplysningscirklar*, vilka å sina resp. orter skola vara *celler för folkupplysnings spridande* på grundval av tidningen Nationens allmänna program.

Frihetsvärnets *mål* är: *återställande och värnande av svenska folkets frihet* gentemot alla makter och krafter, som hota eller våldföra sig å den svenska folkfriheten.

Frihetsvärnets *medel* i kampen för detta mål är: *Sanningen.*

Frihetsvärnets medlemmar skola på allt sätt verka *dels* för vidgande och fördjupande av sina egna kunskaper i alla till verksamheten hörande frågor, *dels* vidare att i möjligaste mån söka påverka yttervärlden genom att vidarebefordra sina egna insikter till utanförstående personer samt förmå dessa att läsa den tidnings- och boklitteratur, som av centralledningen rekommenderas.

Upplysningscirkeln, som kallar sig *Cirkel (ortsnamn) n:r .... av Frihetsvärnet*, må ej omfatta flera personer än som lämpar sig för en krets, vars medlemmar omväxlande kunna samlas i medlemmarnas hem under sällskapliga och otvungna former för gemensamma förhandlingar, föredrag och meningsutbyten i olika aktuella och viktiga frågor. Cirkeln sammanträder minst två gånger i månaden. Cirkelns ledning fastställer program för sammanträdena. Cirkel, som vuxit ut till ett större antal medlemmar än som lämpar sig för sammankomster i hemmen, uppdelar sig i flera cirklar under egna ledningar.

Cirkel kan bildas av minst fem personer, vilka inom sig utse *dels* en *korrespondent* för upprätthållande av förbindelsen med centralledningen, *dels* erforderliga funktionärer inom cirkeln. Till medlemmar upptagas blott personer, som veterligen helt gilla den av tidningen Nationen företrädda allmänna uppfattningen och äro villiga verka i dess anda. Medlem erlägger till centralledningen en årsavgift av fyra kronor såsom bidrag till bestridande av centralledningens omkostnader för verksamhetens bedrivande, vilken avgift antingen betalas i ett eller med en krona i kvartalet. Cirkelledningen beslutar om uttaxering av avgifter för cirkelns egna behov, bl. a. för inköp av litteratur till dess vandringsbibliotek.

Cirkeln upprättar ett eget *vandringsbibliotek*, vars vård anförtros viss medlem. De i biblioteket ingående böckerna, som anskaffas från centralledningen enligt av denna fastställd plan, avse fördjupande av medlemmarnas kunskaper i viktigare, med rörelsen sammanhängande frågor, såsom angående judendomen, frimureriet, bolsjevismen, rasfrågan etc. Bibliotekets böcker äro avsedda att vandra från medlem till medlem, så att envar må kunna tillägna sig de djupare insikter i resp. frågor, som äro nödvändiga.

Tidningen *Nationen* skall vara Frihetsvärnets offentliga språkrör och kommer i den mån lämpligt befinnes att behandla organisationens verksamhet. *Upplysningscirklar och medlemsförteckningar* äro dock icke offentliga utan skola av central-, resp. cirkelledningar bevaras *hemliga;* detta till förhindrande av trakasserier och personliga förföljelser mot enskilda medlemmar. Skall upplysningsorganisationen kunna verka till avsett gagn, måste den kunna arbeta i lugn utan de oundvikliga, provokatoriska störningar, som ett offentligt framträdande skulle vålla.

Tryckta stadgar över Frihetsvärnet och dess verksamhet komma att utfärdas och tillställas på begäran intresserade.

Frihetsvärnet skall stå utanför det politiska partiväsendet samt på fri och självständig grund *helt ägna sig åt den speciella uppgiften att genom upplysnings spridande andligen påverka folket*, för att dymedels bidraga till skapande av ett osvikligt värn för Svensk Folkfrihet och bana vägen för det nya befrielseverket i Sverige.

Låtom oss med förenade krafter bygga detta frihetsvärn!

FRIHETSVÄRNET
Centralledningen.

Ett hemligt fördrag

Den svenska jude- och frimurarepressen har med stor iver brukat förfäkta, att nationalsocialisternas påstående att Hitlers maktövertagande räddat Tyskland och Europa från hotande kommunistisk revolution var uppdiktat, i strid mot sanningen. Så mycket större skäl finnes att ta del av vad föreliggande dokument ha att säga i saken.

"Rigasche Rundschau" offentliggör utdrag ur det den 27 aug. 1932 mellan sovjet-regeringen och Tysklands då ännu bestående kommunistiska parti slutna hemliga fördraget, varav framgår, att man planerade upprättandet av ett 225 miljoner människor omfattande ryskt-tyskt block, vilket 1935 skulle insättas på Rumäniens, Tjeckoslovakiens, Polens och de baltiska staternas bolsjevisering. I Rumänien skulle generalstrejk utropas för alla hantverkare och tjänstemän. Denna strejk skulle ledas och finansieras av Moskva samt understödjas av de bolsjevikiska trupperna å andra sidan Dnjestr. Genom överfall skulle man besätta Bessarabien, Moldau och Buchenlandet samt där förena sig med de bolsjevikiska trupperna.

Mot bakgrunden av denna av Hitler korsade plan förstår man Moskvas iver att nu söka hämnd på Tyskland genom att med olika stater sluta mot Tyskland riktade avtal om "ömsesidigt bistånd", vilkas enda syfte är: revanch.

Frimurarna till Palästina!

Enligt "Palestine Post" har Tysklands Symboliska Storloge, som valt Jerusalem till boplats i exilen, beslutat grunda en frimurarekoloni i Palästina för de frimurarbröder, vilka i Tyskland och andra länder förföljas för sin tros skull och som flytt eller ha för avsikt att välja detta land som tillflyktsort. — Valet av boplats för frimurarna i förskingringen har alltså skett med omdöme.

Våra sanningskära, "välgörande" svenska bröder .˙. få det härefter ännu svårare än hittills att förneka släktskapen med de vandrande ökenmänniskorna, sedan en av Kungliga Svenska Landslogens förnämsta, ehuru ramponerade utlandsfilialer beslutat överflytta sitt tempelbygge till Salomos egen stad. Man vet nu alltså litet varstans, vart färden i sinom tid skall ställas.

*

Judarnas hemliga arkiv

Med anledning av den senaste i Polen hållna judiska kongressen spörjer "Haslo Podwawelskie": Varför hålla judarna så gärna sina kongresser i Polen? Emedan de judiska hemliga arkiven befinna sig i Krakau, det andra Jerusalem, och vidare på grund av vår obegränsade gästfrihet!"

Beträffande gästfriheten tyckes den vara obegränsad även mångenstädes utanför Polens gränser. Såsom t. ex. i Kungliga Frimurareprovinsen Sverige.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—9 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Frimureriet och Kreuger-affären

Provinsens Loge-Direktorium direkt engagerat

Att Frimurarorden skulle ha sitt finger med i "rensningsaktionen" mot ingenjör Torsten Kreuger, var endast naturligt. Denne hade utan kallelse beträtt en domän, som Juda sedan länge betraktat som sin egen: tidningspressen. Orden tillerkänner själv pressen rangen av sitt förnämsta verksamhetsfält. Franska Stororienten förklarar frimurarbroderns livsuppgift vara att "i sitt privata liv och i sin yrkesverksamhet arbeta för frimureriets ideal genom ordet, pennan, undervisning, utnyttjande av familjeförbindelser, politiska och sociala förbindelser".

Redan 1928 beslöt Stora Rådet i Paris "att ställa den stora dagspressen, den offentliga världsmeningens verkstad, under de frimureriska myndigheternas kontroll. Bröderna kunna välja varje tidningsorgan såsom språkrör för sin mureriska verksamhet. Men den stora pressen blir förbehållen de frimureriska myndigheternas omedelbara inflytande". ("Bulletin du Grand Orient" 1886, s. 223). På omvägar, genom förmedling av frimureriska finansmän, kommo förlagen i logernas händer och de viktigaste redaktionerna besattes uteslutande med frimurar-redaktörer. Alltsedan mitten av 1800-talet är hela den stora världspressen av liberal och frisinnad eller marxistisk riktning i händerna på frimurare eller mureriskt orienterade personer. "Byggandet av templet i allmänhet" betyder enligt den auktoritativa tyska frimurartidskriften "Bauhütte": "att på alla tänkbara sätt göra propaganda för den mureriska idén, genom spridande av lämpliga mureriska meddelanden i pressen mot betalning av logernas medel, genom masspridning av flygblad, tidningsbilagor, bokrecensioner, genom överlämnande i gåvor av lämpliga verk till föreningar, enskilda och läsesällskap, folk- och skeppsbibliotek, genom betald reklam för mureriska skrifter i dagspressen, genom anskaffande av ändamålsenlig murerisk litteratur till stads- och statsbibliotek, genom finansiellt deltagande i litterära företag och tidningsförlag, genom utläggande av mureriska skrifter, tidskrifter och tidningar i lämpliga lokaler, affärer, sällskapsrum, särskilt badorter . ." ("Bauhütte", 1896, s. 379 o. f.).

Stormästaren i Italienska Stororienten kallade redan för 30 år sedan pressen "den frimureriska världsmakten" och journalisterna "den frimureriska elittruppen". En granskning av logekatalogerna har ådagalagt, att mer än 90 procent av alla i världspressen verksamma personer äro logebröder. Härav kommer sig även den enorma framgång som Översta Rådets utsända lösningar och riktlinjer i olika politiska, kulturella, religiösa och etiska dagsfrågor uppnå i hela kulturvärlden. Uppkommer en fråga av betydelse för judendomen — alltid väller en mäktig våg av likartade motiveringar, likartade framställningar och lögner, likriktade tendensberättelser genom hela världens press från ett och samma centrum. — Det är frimureriets världsopinionsfabrik genom världspressens språkrör.

*

Mot bakgrunden av här skildrade läge är den av judendomen och frimureriet behärskade svenska pressens uppträdande gentemot ingenjör Torsten Kreuger ingalunda ägnat att överraska; det är tvärtom fullt naturligt. Torsten Kreuger var icke frimurare utan en självständig och oberoende person. Hans privata engagemang i stora svenska dagstidningar hade skett mot deras vilja som anse sig ha monopolrätt å opinionsbildning i detta land. Händelserna i samband med Kreugers återvinningsmål mot herrarna i Svenska Dagbladet visa även fullt tydligt, att Frimurarordens svenska sektion varit *direkt engagerad emot* honom. Den advokat, vilken i egenskap av juridisk sakkunnig rekommenderade inbrottet, stölden och försäljningen av K:s aktieinnehav i tidningen såsom lagenliga, var ingen mindre än själva sekreteraren i IX Frimurareprovinsens Loge-Direktorium Sven Themptander, innehavare av X graden samt en av Ordens högst betrodda medlemmar i Sverige. När advokat Themptander vitsordade Svenska Dagbladskuppen såsom lagenlig menade han naturligtvis enligt Ordens och icke enligt svensk lag och rätt. Att han i sin rådgivarverksamhet skulle handlat såsom privatperson, är helt uteslutet.

Genom blottandet av Loge-Direktorii sekreterares roll i affären med Svenska Dagblads-aktierna har Frimurarordens svenska sektion försatts i en penibel situation. Tiden borde nu vara inne att närmare granska den svenska frimurarsektionens affärer genom auktoriserade, icke-frimureriska revisorer. Det är känt, att en mycket ringa del av räntorna från dess till 40 miljoner kronor sig belöpande fonder gå till rent välgörande ändamål och det är likaså bekant, att skattemyndigheterna emot svensk lag hittills förvägrats rätt att titta i Ordens räkenskapsböcker. Detta högst omotiverade traditionella privilegium bör snarast upphöra.

Arisk sentimentalitet

"Sentimentaliteten är en egenskap hos borgaren, som vi väl utnyttja men aldrig själva få hemfalla till", yttrade på sin tid "världsrevolutionens organisatör", judiske massmördaren Bronstein-Trotskij. "National Samling" i Oslo påpekar, att man just i denna Trotskijs deklaration har att söka förklaringen till: att han själv i dag uppehåller sig i Norge.

*

Betänkliga tecken

De under inflytande av alliansen mellan Bolsjevik-Ryssland och Frimurar-Frankrike inträdda hjärtliga relationerna Moskva-Prag komma allt tydligare till uttryck. Pragtidningen "Bohemia" berättade om ett besök nyligen i Prag av en representation av fem sovjetryska officerare under ledning av kommendanten för Moskvas krigskola: "Framför Wilson-bangården väntade i natten omkring 1,000 personer, däribland många kommunister, på de sovjetryska gästernas ankomst, vilka skulle deltaga i Tjeckoslovakiens skjutövningar för året. När de sovjetryska officerarna bestego sina automobiler, utbröt mängden i höga rop: 'Leve Röda Armén, leve Sovjet-Unionen!'"

Pragpolisen inriktade sig endast på ordningens upprätthållande och lät ovationerna för världsrevolutionen ostört fortgå. Mellan de regerande logerna i Prag och de i Moskva och Paris råder heller ingen väsentlig åtskillnad i politisk uppfattning.

*

Kominterns arbete i U. S. A.

Trots alla försäkringar av Sovjet-Rysslands utrikesminister fortsätter kommunismen sitt undermineringsarbete i Amerika. Ordföranden i verkställande utskottet för "National Civic Federation", Ralph M. Easley, fordrar i ett uttalande i Hearstpressen, att förbundsregeringen skall mobilisera justitiedepartementet mot kommunismen. Justitiedepartementet har under de senaste två åren — säger han — bevisat, att det var högst framgångsrikt i bekämpandet av det organiserade förbrytarväldet och är därför den riktiga instansen att nu även utrota Moskvas brottsliga sabotage-program i U. S. A. Sedan amerikanska regeringen godkände Sovjet-Ryssland ha hundratals högförrädiska broschyrer från kommunistiska internationalen och kommunistiska partiet spritts i Amerika, vilket innebär ett flagrant svek av Moskvas löfte att avhålla sig från all propaganda i Förenta Staterna.

Befolkningspolitiska problemen fordra sin lösning

Internationella kongressen för befolkningsvetenskap — ett vittnesbörd om folkens rasliga uppvaknande

På inbjudan av Tyska Utskottet av Internationella Föreningen för Befolkningsvetenskap gemensamt med Tyska Statistiska Sällskapet, Tyska Sällskapet för Rashygien och Tyska Sällskapet för Offentlig Hygien hölls den 26—30 augusti en *internationell kongress för befolkningsvetenskap* i den tyska rikshuvudstaden. Kongressen, som storslaget manifesterade det främst genom det nationalsocialistiska Tysklands heroiska pioniära insats i alla länder vaknande intresset för folkens egen livsfråga, ägde rum i Berlinuniversitetets lokaler under riksinrikesministern dr. Fricks hederspresidium och med prof. Eugen Fischer, Kaiser-Wilhelms-Institutet, Berlin-Dahlem, som fungerande president. Den räknade omkr. 500 deltagare, representerande 33 olika länder och samtliga världsdelar.

Kongressförhandlingarna försiggingo dels vid allmänna sammanträden, dels vid sektionsmöten. Vid de allmänna sammanträdena höllos anföranden av bl. a. följande talare: dr. Friedrich Burgdörfer, direktör i Statistiska Riksämbetsverket, Berlin: "Die Bevölkerungsentwicklung im abendländischen Kulturkreis unter besonderer Berücksichtigung Deutschlands"; excellensen greve von Yanagisawa, Tokio: "Die Bevölkerungsentwicklung im östlichen Kulturkreis"; prof. C. G. Campbell, New York: "The Biological Postulates of Population Study"; prof. Herman Lundborg, Uppsala: "Bevölkerungspolitische Richtlinien" (vilket föredrag på grund av prof. Lundborgs genom sjukdom förhindrade närvaro framfördes av kaptenen Gustav von Horn, Stockholm); dr. Walter Gross, Berlin: "Der Geistige Kampf um die Rassenpflege"; m. Fernand Boverat, Paris: "La péréquation des ressources aux charges de famille"; ministerialdirektör dr. Gütt, Berlin: "Bevölkerungspolitik als Aufgabe des Staates"; prof. Nilsson-Ehle, Lund: "Der Stand rassenhygienischer Bestrebungen in Schweden"; direktören dr. Ruttke, Berlin: "Das deutsche Gesetz zur Verhütung erbkranken Nachwuchses und die skandinavischen Sterilisierungsgesetze"; präsidenten prof. Reiter, Berlin: "Hygiene als Bevölkerungswissenschaft; dr. Rechenberg, Berlin: "Die Bevölkerungspolitische Bedeutung und Aufgabe des Bauerntums im deutschen Volke".

Riksinrikesminister Frick
Kongressens hederspresident

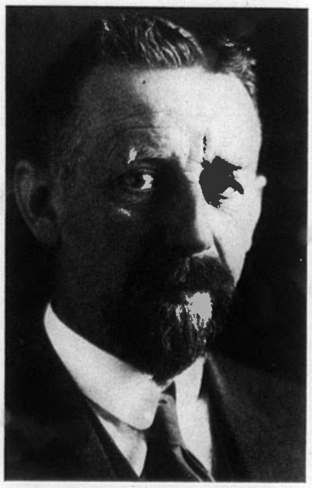

Professor Eugen Fischer
Kongressens president

Det här återgivna utdraget ur den allmänna föredragningslistan ger en föreställning om vidden och betydelsen av de vid kongressen förda förhandlingarna. Vi vilja för dagen inskränka oss till ett refererande i väsentliga delar av riksinrikesminister Fricks stort lagda, för befolkningsfrågans läge i allmänhet och särskilt i Tyskland belysande, orienterande anförande vid öppningssammanträdet, för att framdeles återkomma till andra delar av förhandlingarna, som ävenså förtjäna en större publiks uppmärksamhet.

I sammanhanget önskar undertecknad, denna tidnings utgivare, offentligt ge uttryck åt de utländska deltagarnas allmänt kända tacksamhet och uppskattande av de tyska arrangörernas betydelsefulla initiativ samt för deras storslagna värdskap. Jämsides med de lärorika och väckande förhandlingarna sörjdes för deltagarnas välbefinnande, kordiala samvaro och förströelse. Sålunda var anordnad en synnerligen lyckad gemensam utflykt till Potsdam med besök i garnisonskyrkan, flöjtkonsert i slottet Sanssouci samt mottagning av Potsdams överborgmästare. Vidare voro deltagarna av riksregeringen inviterade till en aftonfest i Kroll under riksinrikesminister Fricks värdskap, varjämte förekom mottagning av överborgmästaren i Berlins rådhus och konsertafton i kejserliga slottets vita sal. Slutligen var den 2—6 september en utflykt anordnad Dresden—Weimar—Rhön—Würzburg efter ett särdeles välkomponerat program.

Dr Fricks anförande

Vi ha — framhöll riksinrikesminister Frick i sitt öppningsanförande — befolkningsvetenskapen att tacka för att vi i dag äro tämligen väl underrättade angående befolkningssituationen i så gott som alla världens stater. Tyvärr är den bild, som särskilt för kulturnationerna här erbjuder sig, föga glädjande. Visserligen ha dödlighetssiffrorna tack vare den medicinska vetenskapens framsteg starkt sjunkit, men samtidigt ha de viktigare födelsesiffrorna i sådan grad minskat, att många stater allvarligt måste fråga sig, om de överhuvud skola kunna upprätthålla sina folkbestånd.

Någon anledning till oro över att jorden icke skulle förmå föda en ökning av dess befolkningstal finnes ej. Framstående vetenskapsmän ha beräknat, att jorden vid en förnuftig fördelning och framställning av livsmedel skulle kunna lämna utkomst och näring för många gånger nuvarande antalet människor. Vår och närmaste generationer behöva alltså ej hysa någon oro härutinnan, detta så mycket mindre som den mänskliga anden alltid finner nya vägar till produktionens stegrande.

Staten måste inskrida till födelseminskningens hejdande

Strävandena att hejda tillbakagången av födelsetalet möta ännu ofta betänkligheter ur ekonomisk synpunkt, men det kan ifrågasättas, om ej dessa betänkligheter framför allt härröra ur en viss omsorg om det egna välbehaget och ett tillbakaställande av fortplantningsviljan till förmån för en önskan att deltaga i det s. k. njutandet av livet. Det låter sig ju icke förneka, att vid lika avlöning de barnrikas inom alla skikt av befolkningen levnadsstandard i förhållande till de ogiftas, barnlösas och barnfattigas är efterbliven. Här är det statens uppgift att åstadkomma en utjämning. Den fördel, som de barnfattiga åtnjuta, kan icke bestridas; men det må härvid märkas, att de överlåta omsorgen om den kommande generationen åt andra människor. Det borde likväl vara varje statsmedborgares plikt att sörja för folkets framtid samt bidraga till säkerställandet av dess bestånd. Men alldeles bortsett från förpliktelserna mot det allmänna ligger det i varje enskilds intresse, att den kommande generationen må bliva så stark att den också kan bära de bördor, som uppstå genom ålderdomsförsörjningen såväl som genom andra socialpolitiska åtgärder.

Man trodde sig förut genom industrialiseringen, genom överskattandet av ekonomiens betydelse och den yttre makten kunna säkerställa ett folk samt höja dess glans. Man solade sig i storstädernas lyx, men tänkte ej på, att de äro det bästa blodets massgravar. Man befordrade den oerhörda tillströmningen till städerna och fyllde i nästan alla civiliserade stater luckorna på landet genom billig arbetskraft av ofta annan ras.

Nationalsocialismen har fört tillbaka till det organiska tänkandet. Detta inträngande till roten av vårt folks tillvaro föranleder oss att träffa alla åtgärder, som kunna vara ägnade att befordra det gemensamma bästa. Härav kommer det sig även, att det nationalsocialistiska Tyskland just på det befolkningsvetenskapliga området utvecklar den största aktivitet, att det allt motstånd till trots övertagit ledningen och redan uppnått ovedersägliga framgångar.

Befolkningspolitisk lagstiftning i Tyskland

Sedan maktövertagandet 30 januari 1933 har riksregeringen utfärdat en serie lagar av befolkningspolitisk innebörd. Hit höra de nya bestämmelserna om folkets organiska uppbyggnad i dess stånd, såsom säkerställandet

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Explosionerna fortsatte nu åter, det uppstod åska och blixt, berget rökte, basunen dånade ur molnet. Folket flydde av skräck och bad ödmjukt Moses att "han skulle tala med Gud för dem, eljest skulle de dö; de ville lyda i allt" (II. Mos. 20,18—21). Ändamålet med denna muntra teaterföreställning, detta farliga lustspel, var uppnått. Förfäran och ångest hade gripit folket, fruktan hade förlamat dess vilja, dess handlingskraft. Liksom indianerna i Kolumbus och hans reskamrater sågo gudar, när dessa fyrade av sina kanoner och gevär, så betraktade nu judarna Moses som ett slags halvgud och den förskräckliga elden som gud Jahve! De erkände i ödmjukhet sin nationalguds oerhörda makt, trodde allt som Moses inbillade dem och gjorde liksom får allt vad han fordrade.

För att folket ej skulle tvivla på sin krutguds tillvaro, måste på Mose befallning (angivet "Guds") Aron, Nadab och Abihu jämte de sjuttio äldsta bestiga berget. Moses och hans tjänare Josua gingo ytterligare en sträcka, upp på bergets topp, för att träffa de nödiga förberedelserna till fyrverkeriet, antände svaveltrådarna och skyndade hastigt tillbaka till de äldsta (II. Mos. 24,13—18), fyrverkeriet tändes och de äldsta kunde med egna ögon se, att deras gud var en "förtärande eld" (Ebenda vers 17) och de intygade det för det troende folket.

Antändandet av fyrverkeripjäserna å berget synes emellanåt ej ha varit alldeles ofarligt. Vid ett tillfälle blev ansiktet på överfyrverkaren och förutvarande bergverksdirektören Moses så illa tilltygat, att folket icke vågade närma sig honom. När han talade med det, måste han anlägga ett förhänge för ansiktet, sådan var folkets fruktan för hans vanställda ansikte (II. Mos. 34,29—35).

Sedan nu folket hört och sett sin förskräckliga, död och fördärv bringande gud, sedan det i troende ödmjukhet böjt sig för "Guds ställföreträdare på jorden" (påven Moses) samt lovat honom lydnad, kunde Moses redan djärvare höja sitt huvud. Han pådiktade sin eldgud alla de egenskaper, som han kunde bruka för sina ändamål samt lade i dennes mun alla de ord och lagar, han själv önskade säga och diktera för folket. Detta var redan så uppskakat, att han kunde befalla, att en avgudabild, som folket gjort sig, medels hans heliga eld (krut och dynamit) förvandlades i stoft (II. Mos. 32,20—24). Även kunde han våga genom sina medhjälpare — Levis barn — på en dag låta döda 3,000 folkkamrater vilka icke riktigt trodde på hans gud, d. v. s. de klokare bland folket (II. Mos. 32,24—30). *Förskräckliga, ohyggliga straff hotade han alla dem med, vilka lärde något annat än han, samt hotade dem, som försökte upplysa folket, med döden.* — — — Föräldrar måste döda sina barn, män skoningslöst bringa sina hustrur eller sina bästa vänner om livet, om dessa vågade tvivla å krutguden Jahves tillvaro eller trodde eller hörde andra läror (V. Mos. 13). Alldeles såsom senare vissa påvar gingo tillväga. Moses är att betrakta som inkvisitionens (kättareförföljelsens) andliga uppfinnare. Förskräckliga eder lät judepåven Moses det underkuvade folket svära, på det att det intet annat skulle tro än vad han lärde. Alla lagar, som han gav folket och som voro till hans fördel, *förelade han det såsom dess eldgud Jahves och lät det med allsköns hokuspokus* (samtal över "förbundets blod" o. s. v.) *avlägga en ed-därpå.* (II. Mos. 24,3—8.) — — — Så grundade och befästade den samvetslöse förutvarande tempelföreståndaren och bergverksdirektören sin stora makt som diktator.

Det ödmjuka och troende gjorda folket betraktade nu sin ledare Moses såsom medlaren mellan Gud och människor, såsom Guds ställföreträdare och förespråkare på jorden, såsom hans "sändebud" (Schiller).

Nu kunde han våga uppställa alla forntida prästerliga förbunds mål, *prästernas herravälde över folket och staten,* som översta rättsgrundsats. Såsom han skådat det i Egypten. Han proklamerade prästestaten — — —, målet för alla dem, vilka i religionen allenast se ett medel till uppnående av rikedom, välevnad och herravälde.

För sammansvetsande av det näsbeskurna rövarfolket med sin stat behövde han återigen ett sig glänsande bibehållande medel, som han lärt känna i isisprästernas egyptiska mysterieförbund: "Före invigningen i de egyptiska mysterierna och före sitt upptagande i det prästerliga förbundet måste den som skulle invigas underkasta sig *omskärelsen,* vilken även Pythagoras nödgades underkasta sig före upptagandet i de egyptiska mysterierna".

"Denna skillnad från de andra, som ej voro omskurna, skulle visa på ett

av riksnäringsståndet genom "lagen av 13 september 1933 och lagen av 29 november 1933 angående det närmaste uppbyggandet av tyska hantverket". Nyuppbyggnaden av organisationen av alla hjärnans och handens skapande krafter, utan åtskillnad å arbetstagare eller arbetsgivare, har Tyska Arbetsfronten övertagit. Medlare för slitande av lönetvister och bevarande av arbetsfreden inkallas enligt lagen av 19 maj 1933. "Lagen för ordnande av det nationella arbetet av 20 januari 1934", skall avlägsna varje möjlighet till klassmotsatser, i det den gör driftsenheten till huvudpunkt och i lika grad underordnar ledning och anställda. Bestämmelser angående deltagande av den tyska ungdomen i dess helhet, även högskoleelever och akademiker, i Arbetstjänsten skola förhjälpa folkgemenskapen till dess rätt. Alla dessa åtgärder tjäna till sista slutet ändamålet att av de många grupperna, klasserna och intressekategorierna från det förgångna Tyskland skapa folkenheten, som är förutsättningen för en enhetlig befolkningspolitik.

Den nuvarande sammansättningen och utvecklingen av vårt folk måste uppväcka bekymmer. Mången har redan förnummit varningsropet från tillbakagången av födelsetalet, varvid han genom en blick i statistiken kan övertyga sig om, att födelsesiffran i alla civiliserade stater, i synnerhet i Västeuropa, gått tillbaka. Folkets långsamt pågående bortdöende skall ännu så länge beslöjas genom dödssiffrornas sjunkande. Huru många sjukdomar, vilka ännu för några årtionden sedan bortryckte talrika människor i blomman av deras år, kunna icke i dag undvikas eller helas! Huru många redan bräckliga eller sjuka, som tidigare skulle dött en hastig död, kunna icke i dag bevaras vid liv! De människor således, vilka utgöra det om också ännu ringa födelseöverskottet, äro antingen åldringar eller sådana, för vilkas underhåll och vård det skapande folket har att sörja. Vi befinna oss härvid inom överskådlig tid vid en vändpunkt i statistiken. Snart måste dödssiffran hos många civiliserade folk, också vårt, hastigt kraftigt stiga, för att därvid uppnå och väsentligt överstiga födelsesiffran. Förblir utvecklingen densamma som under de senaste årtiondena, måste folktalet hos alla nationer med låga födelsesiffror först långsamt och sedan allt hastigare sjunka.

Så glädjande födelsestegringen i Tyskland 1934 än må vara och så mycket vi därav kunna sluta beträffande framgången av våra åtgärder, veta vi dock, att ökningen av de födda under detta år, 224,000, d. v. s. 23,4 procent, är att hänföra å särskilt gynnsamma omständigheter och trots detta ej var tillräcklig. Men avtagandet av födelsetalet är så mycket betänkligare som de födda barnen, genomsnittligt sett, ej alltid utgöra ett ärftligt och rasligt urval utan uppvisa tilltagande kroppsliga och själsliga brister.

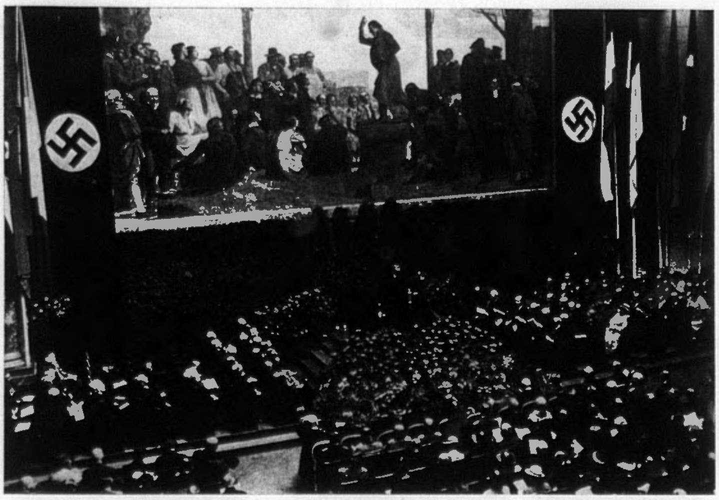

Från Befolkningsvetenskapliga kongressens öppningssammanträde

Denna tillbakagång i tal och folkkraft kan icke hejdas genom enskilda lagar! Varje ekonomisk förbättring, varje minskning av arbetslösheten skall, om den lyckas, hos den enskilde folkkamraten väcka längtan efter familj, leda till ökad familjebildning och barnfostran. Så har lagstiftaren försökt att direkt befordra familjegrundandet genom beviljande av äktenskapslån. Tilldelandet av dylika regleras i avsnittet V i "lagen till minskande av arbetslösheten av 1 juni 1933". Enligt denna lämnas även efter födelsen av varje barn ett visst ekonomiskt bidrag.

Äktenskapets och familjens mening och betydelse återställes genom "lagen mot missbruk av äktenskaps ingående och barnets upptagande av 23 november 1933". För förhindrande av fortsatt förökning av ärftligt belastade instiftades "lagen till förhindrande av tillväxten av ärftligt belastade av 14 juli 1933". Denna lag avser att skydda icke endast de nuvarande utan även de kommande släktena från svåra laster och lidanden.

Medan lagen till förebyggande av avkomma av ärftligt belastade intet har att göra med bestraffning utan endast avser förutseende anstalter, träffar "lagen mot farliga vane- och sedlighetsförbrytare av 24 november 1933" åtgärder till säkerhet och förbättring.

En egen torva åt varje folkmedlem!

Det är en av nationalsocialismens värdefullaste insikter, att blott den, som är bofast och därför erkänner sig som en levande del av folket, i längden kan vara en fruktbar kvist å den tyska stammen, en insikt, som måste leda till tanken på blod och jord samt dess förankring i den agrarpolitiska lagstiftningen. "Hållen aldrig riket för säkerställt, om det icke århundradena igenom förmår giva varje telning av vårt folk sitt eget stycke jord och mark". Så yttrade Adolf Hitler i sitt verk "Min kamp".

Med "lagen om nybildningen av det tyska bondeståndet" av 14 juli 1933 skapades den ram, inom vilken allena en omfattande bosättning av jordbrukare möjliggjordes efter befolkningsvetenskapliga synpunkter. Sedan "lagen till reglerande av jordbrukets skuldförhållanden av 1 juni 1933" skapat förutsättningen för ett ekonomiskt tillfrisknande av bondeståndet, avser "riksarvegårdslagen av 29 september 1933" att i vidsträckt omfattning så befästa bondeståndet å den egna torvan såsom det tyska blodets källa, att det kan länka sina bekymmer ang. sitt arbetes "räntabilitet" över till de viktigare folkliga plikterna. Härvid skall verkas för en sund uppdelning av stora jordegendomar, då ett stort antal livskraftiga små och medelstora bondgårdar, möjligast likformigt fördelade över hela landet, bildar det bästa skyddet för folkets och statens bevarande vid hälsa.

Ett eget stycke jord och mark åt varje tysk! I sanning ett högt mål, men ett mål, vars förverkligande, särskilt i vårt insnörda Tyskland, ej är lätt och i synnerhet icke låter sig förverkliga från i dag till i morgon.

Åtgärder till befordrande av sund familjebildning

Vidare måste åtgärder tillgripas för att bringa även den, som ännu icke kan deltaga i detta bästa som fosterlandet har att giva, i en tillfredsställande och tillräckligt inbringande verksamhet, vilken möjliggör för honom att grunda en talrik och sund familj. Lagarna "till minskande av arbetslösheten" av den 1 juni och 21 september 1933 ävensom hänsynen till familjebeståndet i vad rör inkomstskatten och övriga skattelagar skola i sina verkningar möjliggöra ett tillfrisknande av den tyska familjen. Arbetslöshetens avskaffande är ett nära liggande mål, som till stor del redan uppnåtts. Ett slutgiltigt hävande av denna nöd är dock endast möjligt genom befolkningspolitiska åtgärder! Det gives ingen verklig, bestående lösning av arbetslöshetsfrågan förutan en lösning av de befolkningspolitiska problemen, och det gives ingen lösning av kvinnofrågan förutan kvinnans återförande till familjen såsom husfru och moder; ty vi veta att Tysklands framtid icke allenast beror av det ekonomiska livet utan att den avgörande endast kan påverkas befolkningspolitiskt. Åter och åter måste betonas, att det gäller att tillförsäkra den ärftligt sunda familjen dess utkomst och åstadkomma ett utjämnande av bördorna för densamma. Statens intresse ifråga om äktenskap och avkomma sträcker sig över huvud blott till dem, av vilka kan förväntas, att deras barn skola bli nyttiga lemmar av folkgemenskapen.

Avbrytandet av havandeskap av hälsoskäl får också endast ske på grund av läkares tillrådan. Härmed har den nationalsocialistiska staten fråntrått den sociala indikationen. Den omfattar den åsikten, av det ofödda barnets liv icke får förstöras av ekonomiska orsaker. Om föräldrarna ej äro i stånd att uppfostra barnet, måste folkgemenskapen, av vilken barnet senare skall vara en lem, träda hjälpande emellan. NSV har även vid sidan av Vinterhjälpen ställt omsorgen för moder och barn i sitt arbetes medelpunkt.

I utlandet ser man ännu i stor utsträckning i steriliseringslagen den nationalsocialistiska regeringens enda vapen i kampen mot ärftliga sjukdomar. Detta är icke riktigt. Den nationalsocialistiska regeringen betraktar i verkligheten lagen till förebyggande av avkomma från ärftligt belastade blott som en nödåtgärd, vilken närmast skall hindra den akuta faran.

Rasligt värdefull avkomma — folkets livskälla

Grundvalarna för ärftlighets- och rasvården äro i stället så mycket mera att söka i en omsorgsfull äktenskapsrådgivning. Förarbetena å detta område ha hunnit så långt, att den äktenskapliga rådgivningen redan utövas av de nyinrättade statliga sundhetsverken och det lagliga reglerandet av denna fråga kommer att följa. Men äktenskapsrådplägningen icke endast möjliggör att bekämpa de ärftliga sjukdomarna, den sätter oss därtill även i tillfälle att i många hänseenden gynna den högvärdige ärftligt sunde, såsom t. ex. vid urval av dem som skola göra sig bofasta och som med hjälp av offentliga medel förskaffa sig en tillräcklig existens. Nationalsocialismen ser i en ärftligt sund och rasligt värdefull avkomma livskällan för tyska folket och är inställd på underlättandet för de sunda människorna att bilda familj.

Må vi icke glömma, att just de sundaste och bästa inom nationerna, i tidiga ungdomen och utan att komma till att fortplanta sig, ha måst giva sina liv å slagfälten. Just denna kunskap gör nationalsocialisterna till motståndare till kriget. Om också ett folk måste vara beväpnat, så veta vi dock, att varje krig måste köpas med så mycken förlust av den värdefullaste arvsmassan, att den icke kan utjämnas genom fördelar från en aldrig så gynnsam fred.

Nationalsocialismen måste på grund av sin raspolitiska uppfattning betrakta infogandet av främmande folkdelar icke som ett stärkande utan som ett försvagande av den egna folkkraften. Det tyska folket vill intet annat än hävda sitt bestånd jämsides med övriga folk och fullgöra sin del i den fortsatta utvecklingen av mänsklig kultur och civilisation.

E—n.

---

trängre brödraskap, ett närmare förhållande till Gudomligheten, vartill Moses efteråt också utnyttjade den hos hebréerna" (Schiller). De omskurna, invigda medlemmarna av mysterieförbunden kallade sig ett "utvalt släkte", ett evigt, konungsligt, den evige Gudens släkte (Ra, Ammon, Helios), vilken hade kallat dem ur mörkret till sitt underbara ljus" (Schuré. "Die grossen Eingeweihten"). Så förklaras det helt naturligt, att Moses, vilken såsom "den egyptiska religionens apostat" (Manetho) kopierade de egyptiska mysterieförbundens inrättningar och missbrukade dessa för sina rövarändamål, i egenskap av Guds utsände förkunnade för det upproriska pöbelfolket, att det var "det utvalda släktet", med vilket Gud slutit ett evigt oupplösligt förbund, *med det allena framför alla folk*. Detta måste ända till kokpunkten stegra förbundsfolkets förtroende till sin nationalguds väldiga makt och omvårdnad samt till rättmätigheten, ja gudomligheten i dess egna illdåd, men också låta det i de föregivna Guds bud och Talmud klart till uttryck kommande föraktet för andra nationer uppflamma till det eviga, folkförgörande judiska hat, som intill denna dag gjort judendomen till den största fara för alla folk.

För att förläna sin prästaat den yttre glans, som på många människor ej förfelar sin ockulta verkan, föreskrev Moses sina prästerliga medhjälpare kostbara, präktiga, sinnrikt utstyrda kläder, liknande dem som de egyptiska ammonsprästerna buro och som ännu i dag förekomma i den katolska kyrkan. Såsom nödvändigt visade sig naturligtvis även uppförandet av ett högst kostbart tempel (judekyrkan eller stiftshyddan) till framställande av eldguden Jahves och hans prästers makt och härlighet.

Detta skedde jämväl av andra skäl. På grund av det starka förbruket vid skådespelet å Sinai hade de stora, ur Egypten medförda krut- och dynamitförråden kraftigt smält samman. Krut- och dynamitlådan (d. v. s. Det Allra Heligaste, Förbundsarken!) hade blivit tämligen tom. Förrådet av "Herrens heliga eld" måste hastigt åter fyllas. Det behövdes för att hålla det evigt morrande, d. v. s. revolutionärt sinnade judefolket i underdånighet.

Men huru kunde man mitt ibland folket fabricera krut och dynamit? Måste icke hemligheten förrådas, kunde ej mycken olycka uppstå därvid?

6. Stiftshyddan som Mose kemiska laboratorium

Lösningen av denna fråga beredde den durkdrivne judepåven Moses inga svårigheter. Han tog helt enkelt till fabrikationsrum (laboratorium) den "osynlige" guden Jahves boning, till vilken ingen annan än Moses och hans medhjälpare hade tillträde (II. Mos. 33, 7—11; IV. Mos. 3, 10).

Stiftshyddans plan vållade ej heller Moses några svårigheter. I sin egenskap av förutvarande tempelföreståndare kände han väl de egyptiska templen, vilka även delvis voro laboratorier, samt deras inrättningar, visste således tillräckligt besked i saken. Det erfordrades endast att inför det enfaldiga folket framställa byggnaden såsom en eldgudens helgedom, vilken ingen förutom de översta prästerna (Moses, Aron och dennes söner) * fingo beträda; man kunde sedan i hemlighet fabricera vad man ville, och en upptäckt av den bedrägliga hemligheten var omöjlig.

Stiftshyddan var alltså ett laboratorium för framställande av krut, sprängolja och dynamit i stor skala. För hemlighållandets och farlighetens skull uppställdes den *långt från lägret* (II. Mos. 33,7) och hölls *under ständig bevakning* (II. Mos. 33,11). *Tillträde var t. o. m. förbjudet vid dödsstraff* (IV. Mos. 3,10).

Stiftshyddan måste med hänsyn till dess tvåfaldiga ändamål vara en mycket stor och dyrbar byggnad. Den slukade hundratusenden (II. Mos. 38). Stiftshyddan rymde en mängd nödvändiga redskap för framställande av sprängämnen; den innehöll ett otal "askkoppar, skyfflar, fat, hundratals kolpannor, allt av metall" (II. Mos. 38,3; II Mos. 27,3; IV. Mos. 16,17).

Som bekant bestod stiftshyddan, liksom de egyptiska templen, av *trenne delar:* av en *förgård*, i vilken man slutligen också en gång allra nådigast insläppte det enfaldiga folket, av *Det Heliga* (krut- och dynamitverkstaden), som endast prästerna fingo beträda, samt av *Det Allra Heligaste*, till vilket endast Moses hade tillträde.

(Forts. i nästa n:r.)

---

* Också här återfinna vi användningen av detta som Moses såsom initierad (invigd) hade lärt i Egypten: "Ingen fick beträda Serapis' tempel, som ej bar ordet Jao eller J=Ha=Ho — ett namn som är nästan likalydande med Jehova — å bröstet och pannan". (Schiller.) Så ock hos Moses. Den höge prästen måste bära en liten ämbetsskylt å bröstet, i vilken fanns tecknet av Tsur (Osiris) = "Ljus och Rätt" samt ett gyllene pannstycke, varå stodo ingraverade orden: "Helig vare Herren" (II. Mos. 28,30 o. f. 39,30. III Mos. 8,8—9). *Alltså helt och hållet kopierad egyptisk hedendom,* som de ariska människorna måste lära som *"den kristne Gudens gudomliga uppenbarelse".*

Frimureriet — en stat i staten

Utdrag ur "Grundförfattningen" för Svenska Landslogen

Tidningen "Stormen" i Köpenhamn offentliggör en märklig artikel över frimureriet med utdrag av delar ur den hemliga "Grundförfattningen" för Svenska Stora Landslogen, under vilken även Danmarks Stora Landsloge lyder. De återgivna citaten äro hämtade från ett i icke-frimurerisk ägo befintligt, numrerat exemplar av nämnda statuter.

Inledningsvis erinras om, att de danska frimurarna beslöja sig under Konungens beskyddarskap, vilket dock är oförenligt med dennes ställning i den nationella staten. Å frimurarhåll brukar även framhållas, att de danska bröderna ej syssla med politik. Om detta också i viss utsträckning skulle kunna vara riktigt, bortförklaras därmed likväl ej det faktum, att den höga, internationella frimurarpolitiken i särdeles hög grad sysselsätter sig med de danska frimurarna samt *leder dem andligt och reelt,* skriver den danska tidningen.

Frimurarna beteckna sitt arbete symboliskt såsom "kunglig konst", varmed menas det slag av kunglig konst, som en gång upprättade templet (världsbanken) i Jerusalem — vilket åter skall upprättas. Den, som uppförde det ödelagda templet å Zions berg, var Salomo, och Salomo är därför alla världens logers "helgon", som de först som sist tjäna. Med det frimureriska talet om "Salomo" avses alltså en idealisering av det judiska prästerliga kungadömet, vilket i Salomo såg sin mest lysande representant. *Denna salomoniska tanke tjänar frimureriet* i sin "kungliga konst". En dag skall komma, som bringar "alla statsformers upplösning" och även för makten till den Salomo, vilken till dess blott varit känd av ett fåtal individer. Då skall denne Salomo, som dittills i hemlighet burit och utövat den judiska prästkungavärdigheten, träda fram för offentlighetens ögon, inför hela världen. Denne Salomo är den "Okände Överste", som i hemlighet styr världens frimureri.

*

Vi återgiva här nedan efter den citerade danska tidningen några betecknande och ytterligare klarläggande paragrafer ur den svenska "Grundförfattningen":

"3 kapitel. 1. artikel, § 1.

Då Ordens-Brödraskapet är stiftat av Fria och Upptagna Murare Riddare till Guds och den Allrahögstes Ära och till Människosläktets Förbättring för hjälp och utbredande av den Kungliga Konsten över hela världen, så *inskränkes icke denna Orden och detta Broderskap av särskilt bestämda gränser, utan äro Bröderna och Medlemmarna spridda över hela jordklotet, där de, för att bedriva vetenskapen på tillbörligt och riktigt sätt, församlas i olika Gillen och Sällskap, som kallas Loger; som emellertid alla, enligt Fundamental-Lagarna på behörigt sätt äro rätlinjigt konstruerade, byggda och satta i arbete, på det här nedan befallda sättet.*

d:o. § 2.

Dessa loger, indelade i tre huvudklasser, och var för sig i olika grader, såsom § 9, 10, 12 och 13 i detta kapitel *befaller,* äro de enda församlingsställen, varest vetenskapen skall bedrivas, läras, utdelas och avlyssnas.

d:o. § 3.

Då intet sällskap kan bestå, hava framgång och trivas utan en *laglig* regering, som är utrustad med behörig makt, så äro alla dessa Loger med samtliga deras Medlemmar, höga såväl som låga, underställda ett Överhuvud, som i följd, efter den, som själv har stiftat Orden och förklarat sig själv vara dess Stormästare, *Den Visaste av alla Krönta Furstar, Kung Salomo, från släkt till släkt, från son till son, ensam och allena leder och regerar Orden efter innehållet av dessa Oföränderliga Statuter, Lagar och Fundamental-Constitution, som Stiftaren har anordnat, fastställt och anbefallt till evig efterföljd.*

d:o. § 4.

Och då denna Makts utsträckning enligt vetenskapens natur *sträcker sig över hela jordklotet,* skall den *indelas i vissa Landsmärken och Landsdelar,* såsom Matriklarna och Indelningen, vilka bevaras i de mest invigda och mest verkande Logerna, som skall övervaka deras efterlevnad, fastställa det; det befalles, att ett sådant Landsmärke eller Landskap *skall betecknas med namn av en Provins av Orden, och* därför får envar sitt *särskilda Nummer,* sina Insignier och sitt Valspråk, allt såsom *befallt* är i ovannämnda Ordens-Matrikel; och en sådan Provins skall Stormästaren alltid betro en särskild Ordens-Föreståndare, som *regerar* över denna, och som av Orden *skall* benämnas *"Den Visaste Salomos Vikarie".*

*

Redan dessa citat ur "Grundförfattningen" för Svenska Stora Landslogen, den gällande grundlagen för det "svenska systemet" av världsfrimureriet — dit också Danmark räknas — ge en tydlig föreställning om frimureriets universella karaktär och farliga hemliga organisation. De bevisa samtidigt även lögnaktigheten av den officiellt i vårt land hävdade uppfattningen om det svenska frimureriet såsom en uteslutande nationell institution, sysslande med välgörenhet.

Sveriges folk mot . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

na. Redan dagen efter häktningen yrkade direktör Grönfors — enligt vad chefredaktör Key i sitt vittnesmål i Torsten Kreugers återvinningsprocess vittnat — att man genom en inbrottskupp skulle tillägna sig dennes i kassaskrinet i Göteborgs Bank förvarade äganderättshandlingar till Svenska Dagbladet. Herrar Grönfors och Järte trodde sig veta, att Torsten Kreuger komme att ådömas mångårigt straffarbete — hade kanske Järte erfarit upplysningen av "fader" Bonnier och var straffsatsen redan före häktningen fixerad? — samt att fängelsevistelsen väntades komma att nedbryta Kreuger, så att han bleve oförmögen att efter undergånget frihetsstraff göra återvinningstalan gällande. — Snygga spekulationer! Herr Key hade under olika slag av hot tvungits gå med på kuppen, då Svenska Dagblads-herrarna rövade och uppdyrkade Torsten Kreugers i "Tryggerska banken" förvarade kassaskrin, varur man tillägnade sig dennes värdehandlingar, vilka uppdelades mellan inbrottstjuvarna och därefter till vrakpris realiserades till den "högt aktade" högerledaren o. universitetskanslern Ernst Trygger.

Såsom betecknande må framhållas, att den ene undertecknaren av Logedirektorii av Frimurareorden bojkottorder mot tidningen Nationen, Överofficianten i Svenska Stora Landslogen, amanuensen hos *S. T. S. B.*, Sekreteraren hos IX Frimurareprovinsens Loge-Direktorium, X-gradsbrodern . ̇. Sven Themptander, var en av de advokater som i egenskap av juridiskt sakkunniga rekommenderade inbrottet och stölden såsom lagenliga. Ej mindre karaktäristiskt är, att allmänne åklagaren, som ådagalade en så brinnande energi när det gällde att få Torsten Kreuger dömd, icke fann sig föranlåten inskrida och häkta inbrottstjuvarna från Svenska Dagbladet.

Sveriges folk kan icke passivt åse det spel, som här i Rättens namn bedrives. Det rör sig om lag- och rättsauktoritetens bestånd i det svenska samhället. *Den oförvillade folkmeningen kräver, att hela denna affär helt uppdagas och justitiemordets tillskyndare liksom inbrottstjuvarna lagligen dömas för sina dåd. Torsten Kreuger måste vederfaras upprättelse för den orätt och personliga skada som vållats honom.*

Storfinansens gangstervälde skall brytas!

Uppvaknandet i Holland

I alla länder, där judarna i den liberalistiska toleransens tecken lyckats vinna medborgarrätt, är situationen i stort densamma. Såsom en illustration härav kan tillståndet i Holland gälla. *De Nederlandsche Nationalsocialist* skildrar detsamma i en artikel, vari även antydes de vägar som böra följas för att komma ur eländet:

I vårt land ökas alltmer judendomens makt. Press — den kristna nyhetstjänsten inräknad —, film, radio, teater, börs och banker befinna sig i judehänder. Sällskapsliv, moral, kyrka, uppfostran, politik och lagstiftning äro helt genomträngda av den judiska anden. Pressen suggererar oss, att dessa syriska plattfotingar äro våra folkkamrater. Bastardiseringen av vårt folk har redan fortskridit så långt, att vi bland 8 miljoner invånare räkna 1,200,000 judar och judebastarder. Någon väsentlig skillnad mellan judar och judebastarder finnes ju icke, eftersom varje blandning av arier och judar resulterar i judebarn.

Det är därför vår, nationalsocialisternas, uppgift att återuppväcka rasstoltheten och göra slut på rasskändandet. Till de första hygieniska åtgärderna höra skydd för bondeståndet genom skapande av arvegårdar å rasrenhetens grund, vidare undervisning i rasläran i skolorna, väckande av rasmedvetande hos ungdomen, sterilisering av mindervärdiga och förbrytare. En annan åtgärd till skydd för vår ras vore förbud mot naturalisering av judar liksom överhuvud individer av främmande ras samt förbud mot ytterligare judisk invandring. Det är en lycka i olyckan, att judeblodet icke ätit sig in i bonde- och arbetarstånden utan blott hos adeln och de borgerliga. Vi ha åtminstone på flacka landet en föryngringskälla för vårt holländska blod.

Vad här sagts om Holland gäller väsentligt även Sverige. Ett förverkligande av de visserligen trängande önskemålen förutsätter dock, att folket grundligt upplysts rörande förhållandena till undvikande av handlande i blindo, varigenom hela frihetsverket skulle äventyras.

Frimureriet mot Hitler

"Man vet, att frimurarna hysa ett oförsonligt hat mot Hitler därför att han haft modet upplösa de tyska logerna och beslagtaga deras arkiv — skriver La Libre Parole, Paris —. Därför önska frimurarna en snar konflikt mellan Frankrike och Tyskland. Av samma anledning ha de tvingat Laval till ett förbund med Sovjet. Alexander I måste betala sitt motstånd mot frimureriet med livet. Kung Boris av Bulgarien blev likaså varnad. Mussolini var offer för olika attentat av denna grupp.

Men det största hatet hava frimurarna koncentrerat mot Hitler. För en tid sedan blev i en judisk loge i Paris avhandlat hur man skulle kunna befria Tyskland från dess nuvarande härskare, vilken för de internationella judarna, frimurarna och bolsjevikerna är en sannskyldig skräck. De skola ej rygga tillbaka för någon våldsgärning för att kunna träffa nationalsocialisternas ledare."

Varför judarna låta döpa sig

"Jüdische Tagespost" upplyser, att under senaste månaderna mera än 1,000 unga judar i Polen övergått till kristendomen. Dessa tillhöra för det mesta den professionella klassen och hade såsom judar ingen möjlighet att uppnå en position, ej ens som handarbetare. Genom dopet erhålla de nu en passande ställning — och detta är anledningen till deras övergång till kristendomen.

Att judars övergång till kristendomen i regel endast sker av taktiska och materialistiska bevekelsegrunder, var förut väl bekant för de i judefrågan insatta. Men det kan vara nyttigt för de godtrogna arierna att se saken öppenhjärtligt bekräftad från judiskt håll; någon anledning att betvivla riktigheten av uppgiften borde ju då icke föreligga.

Kampfonden

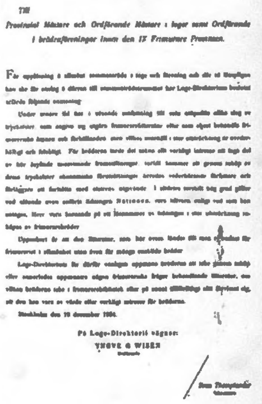

Våra fiender ha trott sig genom åtgärder sådana som ovanstående utsända frimureriska bannbulla kunna hejda Nationens folkupplysande arbete. Dock förgäves! Den svenska allmänheten har på olika sätt reagerat och bistått oss i den hårda kampen.

Under den gångna månaden inflöto nedanstående bidrag till kampfonden:

P—e	Kr.	5:—
Gammal läsare av Nationen	„	100:—
S. H.	„	5:80
Frihetsvän	„	10:—
S. L—n	„	2:50
A. J.	„	2:—
Nationalsocialist	„	15:—
Landsortsbo	„	5:—
	S:ma Kr.	145:30

Vårt tack till givarna! Särskilt vilja vi tacka vår troget återkommande okände bidragsgivare P—e. Nationens kamp är en kamp för Sveriges folk, vars solidariska stöd är en förutsättning för framgången av dess strävanden.

Bidrag kunna insändas till: *Nationens kampfond,* Postgiro 36 43, Box 11 45, Stockholm 16.

Antijudisk bojkott på Kuba

De spanska grupperna å Kuba ha — berättar "Jüdische Tagespost" — organiserat en häftig antijudisk bojkott i hela landsområdet. Statsdepartementet har även givit sitt stöd åt denna aktion genom att förklara, att ingen jude i framtiden kommer att naturaliseras.

★ Judisk Pressrevy ★

Enligt *Jüdische Tagespost*, London, har juden dr. Eder å en zionistisk församling förklarat: "Judendomens verkliga tragedi är icke vad som nu tilldrager sig i Tyskland, Polen eller något annat land utan det faktum, att judarna aldrig kunna övervaka sina erövringar. Vad vi framför allt behöva är att vara i stånd att bestämma över vårt eget öde, och detta kan endast ske, om vi bilda en nation med eget land".

I övrigt lämnar tidningen en rad intressanta upplysningar från när och fjärran. Så har man t. ex. nyligen i trädgårdarna till en mängd hus i Cards Ilford funnit flygblad, vari engelsmännen uppfordras att ej tillåta umgänge mellan judar och ariska flickor. Flygbladen voro försedda med ett hakkors i rött. — Hemskt! Vidare berättas, att judiska folkteatern i New York utlyst en pristävlan för bästa judiska komedien över Hitler. En annan glädjerapport, härrörande från Krakau, lyder: "Piotre Wasiliev, en välbekant sovjetskriftställare av yngre generationen, har i Moskva ådömts 18 månaders fängelse samt uteslutits ur kommunistiska partiet, enär han företrätt antijudiska åsikter".

*

Den i New York utkommande *American Hebrew and Jewish Tribune* offentliggör en korrespondens från Norge, vari bl. a. säges: "Sedan Hitlers övertagande av makten har norska pressen varit mycket korrekt vid behandlingen av det judiska problemet. En representant för 'Dagbladet' uppsökte herr Josef Siew, ordförande i Oslos judiska församling. Under intervjun förklarade Siew, att det i Norge fanns 1,500 judar(?!). Många av dem äro vetenskapsmän, konstnärer och skriftställare och bära således sin andel i det kulturella framsteget i sitt adoptivland. Andra judar ha utmärkt sig inom handeln och industrien, framför allt äro de lagtrogna och önska alltid fredliga förhållanden. Många framstående norrmän ha gift sig med judinnor eller äro av judisk härkomst. Om Hitlerrörelsen skulle tränga in i Norge, vore stortingets president C. J. Hambro första offret, enär han är av judisk börd. Men lyckligtvis finnes ingen mottaglighet för antisemitism i Norge".

Det är bäst att icke vara för säker beträffande norrmännens oemottaglighet för antisemitism!

*

Weltjudentum, London, offentliggör en artikel av juden William Zuckermann, som ger uttryck åt den uppfattningen, att naziregeringen mer än någonsin är besluten att göra antisemitismen till den enda huvudpunkt i sitt program, vilken kan förverkligas. Sannolikt aldrig tillförene, ej ens under hela sin långa historia, ha judarna trätt emot en sådan stark, vilt oförsonlig och fanatisk fiende, vilken i så hög grad tagit sikte på deras fullständiga tillintetgörelse.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del .... à	2:—
Romersk-katolska kyrkans moralära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1:25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Den judiska rasen…

(Forts. fr. sid. 1.)

vinningar. Den försöker förleda sina värdfolk att antaga en social ordning, som uppgjorts efter dess särskilda plan och under dess ledning. Den logiska följden av en dylik rasgrupps ledarskap skulle således bliva ett nytt genombrott av de kulturlösa och orientaliska idéer, uppfattningar och metoder, som övertäckts av ett tunt hölje kristlig civilisation och vilken denna stam antagit för viss tid. Denna slutsats låter sig även klart bevisas av det kulturlösa sätt, varmed nämnda rasgrupp utövar den makt och det herravälde, som den lyckats uppnå över de andra rasgrupperna. Det kan iakttagas, att en del av denna parasitära grupp instinktivt söker vinna en ännu större tolerans och säkra sig ett visst fortbestånd, för det fall att värdfolket skulle besluta sig för dess avlägsnande. Judenheten söker uppnå detta genom rasblandning med sina värdfolk, vilket synes ske efter en bestämd plan. Juden gör härvid allt för att bevara den *fullständiga* tillgivenheten och lojaliteten för sin egen ras.

Man kan fastställa, att detta bemödande varit särdeles framgångsrikt. Individer, vilka skenbart tillhöra icke-judiska, samhälleliga och religiösa skikt, äro mycket ivriga att framhäva de judiska dygderna samt tadla varje ord, som ej utgör obetingat beröm. Dessa typer låta sig lätt övertalas genom judofila vädjanden till hjärtats ädelmod och sentimentaliteten liksom genom uppfordringar till osjälviskt understöd av alla judiska önskningar och strävanden. Sådana individer ha ofta, efter vad det visat sig, en judisk förfader eller familjeförbindelse. Mycket ofta finner man, att medlemmar av en dylik familjestam utge sig för arier. Dessa människor erhålla fullt understöd av sin stams ortodoxa medlemmar, som inse, att de genom att spela arier kunna nå ett sympatiskt mottagande av de idéer, de förkunna, vilket annars ej vore möjligt, och att de sålunda i många hänseenden även kunna tjäna sin egen ras. Individer av nämnda slag äro vanligtvis sådana typer av den främmande stammen, som ha ett utpräglat nordiskt utseende, stundom blont hår och blåa ögon, och äro avkomlingar av judisk-nordisk blandning. De erhålla varje möjligt understöd, icke blott av sina egna familjer utan även av sina rasfränder. De uppfostras väl samt utbildas på allt sätt, och bliva s. a. s. sin stams hemliga arbetare och sändebud.

*

Genom dessa och andra kända medel försöker denna främmande ras att genomföra sitt parasitvälde. Förvisso komma också andra medel i fråga, vilka hittills framgångsrikt beslöjats. Man upptäcker mycket hastigt de dolda och bedrägliga medel varmed dessa ändamål fullföljas, vilka medel varit värdfolken fullständigt främmande och som under lång tid voro oförståeliga för dem. Det skulle följaktligen visa sig oundvikligt, att de flesta värdfolk efterhand bemöda sig att avkasta denna parasitism och befria sig från parasiterna. Olika omständigheter kunna medverka till att påskynda eller fördröja denna händelseutveckling. Det skall bero av i vilken grad ett värdfolk haft att lida under denna rasgrupps röverier samt av dess beslut att likvidera dem. Dessutom skall det bero av hur långt värdfolket redan förförts genom parasiternas smicker och sofisterier samt hur djupt snyltgästen grävt sig in och värdfolket hemfallit åt hans makt; vidare av värdfolkets intelligens och den snabbhet, varmed det förmår upptäcka bedrägeriet, realiteterna och fakta. Härjämte torde följande omständigheter öva inflytande å påskyndandet resp. fördröjandet av denna utveckling: storleken av deras antal inom värdfolket vilka låta sig intaga genom smicker och som äro tillgängliga för sentimentalitet eller av dem som kunna vinnas för befrielse ur parasiternas verksamhet; om värdfolket förfogar över beslutsamma, modiga och dugliga ledare; samt slutligen av det värde, som värdfolken fästa vid renheten av sin egen ras för fortbeståndet, och det snabba handlingssätt de kunna prestera för uppnående av detta mål. De rasgrupper, som i behagfull och dåraktig känsla av säkerhet eller på grund av svag mentalitet låtit förleda sig att länge nog tåla dessa parasiter, skola råka i en fara, som ej må underskattas och som kanske för all tid skall tillintetgöra dem.

Allt vad vi se hos denna parasitära judiska rasgrupp är ägnat att övertyga oss om att en gemenskap med andra rasgrupper för dessa absolut är olycklig, och att den, trots sagan som den judiska rasen ivrigt utbreder om sina egna talanger, ej besitter sann klokhet och särdeles illa är lämpad för varje ledarskap, t. o. m. om ledarskapet uteslutande skulle gälla välgörenhet. Den judiska rasen är den i sitt inre mest obeständiga av alla rasgrupper. Den besitter det minsta modet och den ringaste moralen. Man kan icke förlita sig å en lojalitet, ärlighet eller anständigt handlingssätt, ej ens inom dess egen stam. I tidigare kontakt med andra rasgrupper karakteriserades judenhetens hållning av en krypande slughet, men med växandet av dess makt och det därmed förbundna tilltagandet av dess djärvhet avslöjar sig dess strävan att underlägga sig, förfölja och tillintetgöra värdfolken.

Den judiska rasen utstöter ständigt, medan den själv i sadistiskt begär förföljer andra raser, klagoskrin över att själv bli förföljd. Sin egen hållning i fråga om rasen bringar den icke till kännedom, såsom att detta faktiskt är dess önskan; ej heller kan den judiska rasgruppen inse, att den själv framskapar alla de svårigheter, som senare möta den. Dess försök att vinna makt och herravälde över andra raser, medan den under tiden förorsakar mycken oro och stort lidande i världen, kunna endast tydas såsom otillfredställda ambitioner hos en förbländad rasgrupp. Huruvida den judiska rasen i en gången tid besuttit rasliga kvalifikationer, som i sig förenat förutsättningen för fortbestånd i deras höga värde eller icke, spelar knappast någon roll. *Den besitter dem i varje fall icke i dag.* Detta kan måhända delvis föras tillbaka å det faktum, att judenheten i gammal som nyare tid ständigt beblandat sig med andra raser, och dessa blandningar ha varit av afrikansk, asiatisk och europeisk extraktion. Följaktligen må den judiska rasen gälla såsom ett varnande exempel för allt ont, som framspringer ur rasblandningen och som borde undvikas av de andra rasgrupperna. Antropologiskt är judenheten att anse som en rasgrupp, vilken går bakåt i den mänskliga evolutionen och som verkar rent av förstörande å det normala framåtskridandet.

*

Den biologiska naturen besitter sina egna oförklarliga medel till uteslutande av dylika raselement ur mänskligheten. En objektiv och uppriktig betraktelse över alla dessa faktorer, som äro medbestämmande för utsikterna till ett rasligt fortbestånd, skall också föra till den slutsatsen, att de värden för fortsatt existens, som denna parasitras besitter, äro otillräckliga och att den är bestämd till slutligt försvinnande.

Men endast för att undvika de skadliga följder, som andra raser under tiden kunna lida genom densamma, är all vaksamhet nödvändig liksom ett raskt och verksamt handlande, sådant som arierna äro mäktiga, för att motarbeta sina parasiters olyckliga förehavanden. Antag dock, att dylika motsträvanden eventuellt skulle leda till undertryckande av en allvarlig tävlingskamp för de ariska rasernas och den ariska civilisationens bästa evolutionära utveckling — då hotar en ännu lömskare fara. Ett faktiskt studium av ras-antropologien och ras-historien visar att, om två *olika* ras-element leva i rasblandning och slutligen i ras-sammansmältning, följa ovillkorligt degenerationsföreteelser. Alla avsöndringar av raslig, religiös och samhällelig art tjäna blott till att draga ut på händelserna, men kunna icke förhindra det slutliga inträdandet av fullkomlig sammansmältning.

Om de ariska raserna tillräckligt kunde förstå det ofrånkomliga och icke-önskvärda i en dylik utveckling, skulle de skaffa den judiska parasitgruppen en egen hemort samt tvinga den att där leva avsöndrad, för att en gång för alla utesluta dessa farofyllda möjligheter. Om denna främmande ras-grupp även satte ett stort värde å sina egna rasegenskaper och talanger — varav den alltid berömmer sig — borde den endast med glädje hälsa denna väg till upprätthållande av dess rasegenskaper i den gamla renheten. Den andra säkra vägen, som ännu står öppen för arierna, är sterilisering av alla dessa element av den främmande parasitrasen, som leva ibland dem. Om den omedelbara insikten om nödvändigheten av att beträda en av dessa vägar uteblir, måste de ariska raserna använda de strängaste åtgärder till förhindrande av sådan rassammansmältning, vilken olyckligtvis redan under generationer fortskridit där denna främmande stam levat ibland dem.

Följande åtgärder framstå härvid såsom oundgängliga: Giftermål mellan arier och personer av främmande ras borde förklaras lagligt ogiltigt och lämpliga åtgärder vidtagas i samhället till omöjliggörande av dylika äktenskap. I alla fall borde parter, som ingå sådant äktenskap, steriliseras. Varje slag av intimare förbindelser mellan arier och den främmande rasen borde leda till, att de, som göra sig skyldiga till dylik förseelse, steriliseras och att alla de bland arierna, som ha judeblod i sina ådror och beslöja sig under falska namn, beläggas med så höga straff, att ingen längre vågar något dylikt.

Arabiska exekutivkommittén i aktion

Arabiska exekutivkommittén protesterar i en inlaga till emiren mot att under trycket av den ekonomiska krisen egendomsförsäljningar äga rum till judarna, som söka utnyttja situationen för att innästla sig i Transjordanien. I inlagan skildras drastiskt den rådande stämningen: "Folket vill och skall aldrig tillåta, att dess land blir ett rov åt skurkar och eländiga zionister".

*

Sovjet finansierar »anti-nazism» i Memel

Enligt "Deutsche Rundschau" i Polen ha sovjetryska myndigheter anslagit 150 miljoner rubler till anti-nazistisk tyskfientlig propaganda i Memelområdet. vilken i förstärkt grad skulle begynna i samband med valen i slutet av september. — Litauiska myndigheterna arbeta i intimaste känning med sovjetmyndigheterna samt tilldela judiska invandrare från Råds-Unionen inresetillstånd utan villkor. Sovjetjudarna tillerkännas i Memel utan vidare medborgarrätt.

Maktspelet Rom—Juda

(Forts. fr. sid. 1.)

revolutionen förverkliga den Judiska Världsrepubliken.

Mussolini trodde sig utan risk kunna begynna sin aktion mot Abessinien, vilken till en början menades blott avse erövrandet av ett oundgängligt kolonialområde för Italiens överbefolkning. Världsjuda lät honom även tämligen ostört hållas tills han satt sig fast i "äventyret". "Engelska imperiet", vilket framför andra riken i nyare tid fått tjänstgöra som statlig skylt för den judiska världsimperialismen, visste naturligtvis strax, vad Roms framstöt i Afrika gällde, nämligen en attack mot Juda-Britannien. Framstöten hotade realiter England å en av imperiets viktigaste punkter: Suez, närmaste förbindelseleden för dess handel, dess eventuella militärtransporter och väldiga flotta till just de områden, som bilda Englands världsvälde.

När Mussolini hunnit så långt, att en återvändo med bibehållen prestige ansågs omöjlig, iscensattes under Englands ledning en internationell aktion via Nationernas Förbund — för hejdande av hans krigsaktion. Frimureriets höggradsbröder i England slå öppet följe med Tredje Internationalens höggradsbröder i Moskva, liksom tidigare skett mellan Paris och Moskva. En gemensam anti-romersk front upprättas. I samma ögonblick förtäljer världspressen, att en "av alla okänd" man i egenskap av representant för ett "av alla okänt bolag" undertecknat fördrag med kejsaren av Abessinien om monopolöverlåtelse av de abessinska naturfyndigheter, vilkas erövring skulle ha lockat Mussolini till "äventyret". Juda hade förekommit Il Duce beträffande det närmast hägrande bytet. Snart lyckas det höggradsfrimurarna i London och Moskva att ena Nationernas Förbund till samfällt uppträdande mot fridstöraren Italien, som hotas med sanktioner.

*

De perspektiv, som härmed upprullas, äro särdeles vittfamnande. Antingen tvingas Mussolini till reträtt, eventuellt kompromiss, eller — går kriget löst. I händelse av reträtt är hans prestige rubbad — och det är ovisst, om han förmår hävda sin och Fascist-Italiens ställning, vilkets finansiella situation genom krigsförberedelserna ytterligare förvärrats. Störtar den italienska fascismen, följer därmed även i varje fall ett betydligt försvagande av Vatikanens position. Fortsätter Mussolini spelet och släpper löst kriget, uppstår ett ännu farligare läge. Juda har i dessa dagar demonstrerat en "enig världsfront" mot Italien, Nationernas Förbund har förklarat sig redo till sanktioner — och England mobiliserar hela sin flotta. "Vännen" Frankrike är ej längre stort att lita på. Rom har försatts i nära nog "splendid isolation". Börjar Mussolini krig, finner sig diktatorn eventuellt ställd mot en hel värld av fiender och kan näppeligen undgå att besegras — och Juda föreskriver såväl Il Duce som "usurpatorn" i Vatikanen fredsvillkoren.

Det råder intet tvivel, att Världsjudendomen helst ser, att det går till krig och ett allmänt sådant, varigenom utsikt skapas att krossa den övermodigt hotande romerska imperialismen. Genom kriget bjödes också möjlighet att bringa Judas länge förberedda plan å de undertryckta färgade rasernas revolt mot vita rasen och Europa till verkställighet — och den Judiska Världsrepubliken, sådan Juda önskar den, kunde förverkligas. Efter det fascistiska Italiens störtande och Romkyrkans borteliminerande såsom allvarlig konkurrent till världsherraväldet, skulle turen komma till England. Mohren — det stolta Albion — har gjort sin tjänst, mohren kan gå! Detta i överensstämmelse med det judiska Världsfrimureriets plan samt den mission, som tillkommer Komintern såsom dess utförare. Juda hotar nu icke endast Italien och Romerska kyrkan utan jämväl själva England.

Under Frimureriets och Kominterns ledning har sedan länge ett intensivt arbete bedrivits i världen för befordrande av den planerade "färgade revolten" mot den "härskande" vita rasen och Europa. I alla vinklar av jordklotet arbeta frimurarloger och kommunistiska celler hand i hand. Genom vita instruktörer organiserar och instruerar man de färgade, förser dem med vapen, undervisar dem för det kommande "befrielsekriget" mot de vita. Också Sverige har haft äran få vara med på ett hörn i det "civilisatoriska" arbetet, och detta i själva Abessinien — vilket uppenbart sammanhänger med de bestående ytterst intima relationerna mellan Svenska Stora Landslogen och Grand Lodge of England. Den svenska militärmissionen lades i händerna på brodern av VIII graden i provinsen Sverige, generalmajor Erik Virgin. De engelska höggradsbröderna föredrogo att låta svenska officerare sköta den omedelbara militära undervisningen av de färgade i Abessinien framför att låta engelska officerare ombesörja uppdraget.

*

Lägets allvar ligger i öppen dag. Det gäller, om Juda nu verkligen skall våga taga steget att bringa det fascistiska Italien — dess hittillsvarande väktare gentemot nationalsocialismen i Europa — på fall. Mussolini har hotat med orientering i riktning Tyskland. Juda nödgas således räkna med eventualiteten av ett politiskt närmande Tyskland—Italien — en utsikt inför vilken Grand Orients Frankrike bävar. Den ariska världen har anledning med största uppmärksamhet följa den fortsatta utvecklingen av det uppflammande krigsspelet Juda—Rom. För Sveriges vidkommande måste krävas, att vårt land helt hålles utanför detsamma. Vi svenskar ha lika litet skäl att kläda skott för Juda som för Rom.

Sovjet-diplomati

En fransk antijudisk tidning publicerar följande förteckning över judar i höga ställningar inom Sovjet-Rysslands diplomati:

Andra avdelningen: direktör David Stern, vice-direktör Friedrich Lande, föredragande för tjeckiska angelägenheter Michael Sapira, föredragande för italienska angelägenheter Levi, för österrikiska angelägenheter Marek Rozowski.

Tredje avdelningen: direktör Evenus Rubin, vice-direktör Chayim Weinberg, föredragande för amerikanska angelägenheter Sidar Saltar, för engelska angelägenheter L. Karal.

Fjärde avdelningen: direktör Zuckemann, föredragande Bregarski, vice-direktör Alexander Sa.

Juridiska avdelningen: Marck Podkin, Boris Rosenblum, Efraim Eisenstein. Umanski, Jakew Podolski, Jakew Nurke.

Diplomater i utlandet: ambassadören i Berlin Jakew Suritz, sekreterare Alexander Hirsfeld. I Frankrike: ställföreträdare för ambassadören Marcel Rosenberg, ambassadörsråden Henrich Hirsfeld o. Shloyme Dwolanski, militärattaché Simche Sima. I England: Semion Steinman, Shmiel Kahan, Leizer Friedman. I Italien: ambassadör Boris Stein. U. S. A.: ambassadör Michael Bergman. Rumänien: ambassadör Michael Ostrowski. Polen: ambassadör Jacob Dawitian, Boris Podolnki. Etc.

Se till

att **Nationen** finnes till salu hos Eder tidningsförsäljare. Upplysningar angående villkor för försäljning i kommission lämnar på skriftlig förfrågan tidn. exp. i Stockholm.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3443.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 OKT. 1935

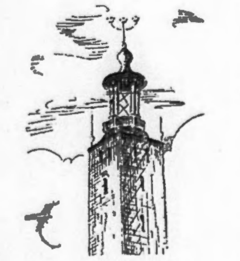

Vida Världen

Krigsgudens Förste Tjänare

Vapenindustrien upplever en ny våldsam hausse och den av blod drypande Krigsguden vädrar morgonluft. Folken rusta som besatta — för att vara redo att av Världens mordbrännare åter låta sig kasta in i självförstörelsens vilda häxdans. Vapenindustrien — världens solidaste industri — arbetar dag och natt för att kunna tillgodose marknadens omättliga behov av moderna, krigiska förstörelseredskap.

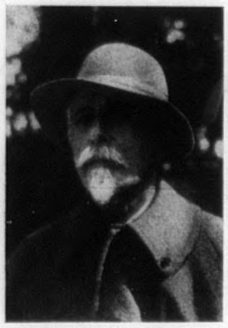

I toppen av hela denna gigantiska krigsindustriella apparat står en grekisk jude med ett mörkt förflutet: Basil Zaharoff — en av Världsjudendomens förnämsta krafter i nuet. Han är mannen bakom "världens rustningar", vilken 1915 värderades till en dagsinkomst av minst en kvarts miljon kronor. Han äger eller dominerar de flesta betydande krigsindustrierna i världen, däribland Vickers, Armstrong, Schneider och Creuzot, varförutom han bl. a. är dominerande oljeintressent. "Den som har oljan behärskar imperiet", sade en gång lord Curzon. Att han hade rätt anses Zaharoff genom sina oljeintressen ha visat.

Här en liten episod, illustrerande "sir" Basils arbetssätt och inflytande: 1920 lämnade han engelska Vickerskanoner på kredit till Grekland samtidigt han lät Kemal Pascha mot koncessioner få sina kanoner från Creuzotverken i Frankrike. Det grekisk-turkiska kriget var alltså i verkligheten Englands lilla privata krig med Frankrike. England hade intresse av att hålla turkarna borta från Bosporen, och Frankrike ville med all makt bibehålla sitt mandat över Syrien. Diplomaterna blundade — Frankrike och England slogos *utan* parlamentens vetskap; Grekland och Turkiet skötte grovgörat — Zaharoff gjorde kriget med kanoner och penningar.

Det förljudes, att "sir" Basil för någon tid sedan försvunnit från sitt slott Balincourt i Frankrike. — Ingen vet vart. Men alla äro ense om, att försvinnandet stått i samband med det planerade kriget i Abessinien, som bl. a. avser att ytterligare stimulera krigsbörsen och därtill rulla upp en ny världsbrand, ge signalen till de undertryckta färgade folkens revolt mot den vita rasen — fullborda Judas världsherravälde. "Sir" Basil har fullt upp att göra. Jämsides med de officiella vapenleveranserna pågår — trots förbud, pakter och överenskommelser — den illegala vapenhandeln. Mussolini och kejsaren av Abessinien behöva ej sakna vapen till försvar för sin "ära". "Europas store man" — för att nu använda Bonniers N U:s sista beteckning för Mussolini — lär ha "sir" Basils obegränsade förtroende. Huvudsaken för honom är, att det nya människoblodbadet kommer i gång, så det blir fart i affärerna.

Varför underhandla ej Herrarna i Genève med "sir" Basil för Fredens försvar?

*

Leve de 300!

Ett nytt vittnesbörd om Demokratiens heroiska omtänksamhet gav meddelandet, att en bombfri källare inrättas i Kungliga Kanslihuset, där i händelse av fientligt luftanfall Riksens Överhetspersoner skola rädda sina dyrbara liv. Den utvalda skaran, som skulle beredas tillträde till bombfria valvet, uppskattas till 300. Siffran är uppenbart helig!

När Bonnier & Consortes satte i gång nedskrotningen av Sveriges militärförsvar för ett årtionde sedan, räknade de ju med att deras kära "proletär"-revolution skulle gå som en dans, sedan det militära motståndet undanskaffats. Sovjet-Sverige hägrade redan vid horisonten. Men drömmen gick ej i uppfyllelse. I avgörandets ögonblick svek modet de s. k. Israels barn.

Demokratien har i sin stora omtänksamhet sörjt för att svenska folket är försvarslöst den dag exempelvis Sovjet-Juda finner för gott att slå till. Har Judiska Kahalen månne redan beslutat tidpunkten för aktionen, eftersom intresset för det "bombfria valvet" i Huvudstaden plötsligt blivit så livligt? Det gäller kantänka att skydda den till 300 uppgående Riksöverhetens liv i händelse av en förödande bombkastning ovanifrån. Vilka som höra till de utvalda är ej svårt att räkna ut: Kungliga Majestät och Kungliga Huset jämte Ledarna inom Judendom, Frimureri, Storfinans och Marxism.

I förhållande härtill är det ju betydelselöst, om någon miljon värnlösa svenska gojim spränges i atomer eller dödligt förgiftas av Sovjet-Judas bomber. Huvudsaken är, att De Utvalda skyddas medan akten pågår, så att de kunna räddas över till — nästa regim.

Leve de 300!

*

Av sina egna får man höra't...

Judisk-amerikanska kongressen höll nyligen ett möte i hotell "Pennsylvanias" stora balsal i New York för att besluta om bildandet av en enhetsfront mot det nya Tyskland. Bland uppträdande talare väckte redaktören av den judisk-socialistiska tidningen "Daily Forward", Abraham Cahan, sensation genom församlingens våldsamma protesterande mot hans antibolsjevikiska hållning.

Cahan hade under senaste månaderna fört ett synnerligen skarpt språk mot terrorn i Sovjet-Ryssland. När han skulle uppträda, bröt en storm av raseri lös i församlingen. Man vrålade, skrek och skränade, visslade och tjöt under hela fem minuter. Men Cahan stod kvar vid sin pulpet. Slutligen insåg han det fruktlösa i att söka komma till orda inför denna gormande, av raseri sjudande "mänsklighetens aristokrati". Med hög röst ropade han så ut i salen: "Ni slödder av kommunistiska förbrytare". Oväsendet övergick nu till ett öronbedövande tumult — som kunnat komma Jerichos murar att darra.

*

Var Columbus jude?

Den judiske historikern Maurice Davis ämnar — meddelas från New York — till spanska regeringen överlämna dokument, utvisande, att Christoffer Columbus i verkligheten hette Christobal Colon och var jude. Columbus skulle ha antagit den italienska nationaliteten, när han flydde undan spanska inkvisitionen; han hade aldrig övergett judendomen utan förblivit strängt troende jude intill döddagar.

Eftersom Columbus fick äran av Amerikas upptäckt, förefaller påståendet icke osannolikt.

Tredje Rikets symbol

Årets rikspartidag i Nürnberg, *Frihetens partidag*, gick mera än någon tidigare i Ljuskorsets tecken. Hakkorsfanan upphöjdes till tysk rikssymbol — en

historisk akt. Nationalsocialismens erövring av makten i det germanska riket var fullbordad.

Hakkorsets slutliga seger i Tredje Riket, såsom den manifesterades vid rikspartidagen 1935, utgör ett löftesrikt tecken för alla folk. Hitler förmådde icke endast hålla den position han erövrat, han lyckades även befästa den till ointaglighet. Sanningens ljus, som utstrålar från det av Mörkrets makter evigt hatade Hakkorset, skall föra en sjuk värld till ny hälsa.

*

Världens mordbrännare

Världsjudendomen utvecklar i dag en enorm aktivitet för frambesvärjande av ett nytt stort krig, ett nytt inbördes ariskt folkmördande till ökande av sin fantastiska rikedom och makt — och till det judiska herraväldets fullbordan. Åter söker man driva de ariska folken ut på skäktarens bänk, tvinga dem att offra blomman av sin ungdom å slagfälten. Brandfacklan svingas hänsynslöst än här, än där. Folken söka i förtvivlan värja sig mot den hotande katastrofen, men morgondagen förblir alltjämt lika oviss, ty — världens mordbrännare avstå ej från sin planerade häxsabbat.

I dag står det fullt klart vilka anstiftarna äro: Juda och Rom! Hand i hand med det judiska rustningskapitalet arbetar den oron och missämjan mellan folken befordrande världspressen under

intensiv påverkan av Frimureriets, Kominterns och Jesuitismens internationaler. Mänsklighetens fiender åtnjuta icke längre förmånen att kunna arbeta i osynlig ostördhet. Miljoner människor, spridda över jordklotet, känna dem, och kunskapen utbreder sig för varje dag allt vidare.

Ha folken redan glömt vad de måst genomlida under senaste världskriget? Man vill icke tro det.

*

Zionistiskt i Luzern

19. zionistkongressen, som gick av stapeln i Luzern 20 aug., dominerade enligt "Baseler Nachrichten" fullständigt högsäsongen:

"Luzern står trots resande-högsäsongen i zionistkongressens tecken. Särskilt talrikt ha palästinarna inträffat. I några restauranger kunde man tro, att det i Luzern endast talades hebreiska. — I Basel kan man fråga sig, varför kongressen icke avhölls i den för zionisterna historiskt vordna hemstaden, vilken dessutom har att bjuda de ändamålsenligaste utrymmena (mönstermässan). Svaret är mycket enkelt: Basel och dess mönstermässa ligga såsom samlingsplats för judarna alltför nära gränserna av Gestapo (hemliga statspolisen)."

*

Judisk antinazist-terror i New York

Det judiska hatet mot Hitler-Tyskland, som bromsat upp den bolsjevikisk-revolutionära vågen i Europa, är ju förståeligt. Det tar sig mångahanda uttryck i olika delar av världen. Icke minst rasa de två miljonerna judar i New York (Jew York). Yorkville, den tyska stadsdelen i Manhattans hjärta, är alltjämt en farlig operationsplats för Moskvas främlingslegionärer, som trots förtvivlade försök där ännu ej lyckats etablera sitt terrorvälde. Yorkville med dess talrika tyska restauranger, församlingslokaler, affärer och nöjesetablissement har helt lyckats bevara sin tyska karaktär och är i dag mera tyskt än någonsin.

Men Juda gör sina ständiga och allt djärvare framstötar för Yorkvilles läggande under sin bolsjevikiska terror. När t. ex. föreningen "Freunde des neuen Deutschland" för någon tid sedan höll ett möte, hade kommunisterna sammantrummat en pöbelhop i en angränsande gata. Kommunisterna alarmerade "Yorkvilles kommun", en av 50 man bestående "röd front", som på allt sätt upphetsade massan. Endast genom den tillstädeskomna polisens vaksamhet undgingos våldsamheter. Läget skärpes emellertid för varje dag.

"Med tusen man skola vi denna vinter behärska Yorkville" — tjöto Moskvas agenter, bland vilka främst märktes en kommunist, som 1932 i Berlin deltog i mordet å en SA-man. Kring denne ha samlats en del andra, ur Tyskland flydda röda förbrytare, väl förtrogna med gatukampens alla faser och alla slag av terrormetoder. I höst och i vinter skall det komma till våldsakter, gatudemonstrationer och blodsutgjutelser — detta är Moskva-agenternas och bojkott-judendomens vilja, och för dessa är varje medel rättfärdigt, som kan vara ägnat att bryta "nazis" inflytande.

"Deutscher Weckruf und Beobachter", New York, säger härom: "Det är meningslöst att bedriva strutspolitik och icke vilja se faran. En sammanslutning av alla tyska intressen till dess bekämpande är absolut nödvändig. Redan i dag måste det sägas de röda hetsarna och deras hjälpare, att varje försök att genom terror utrota tyskheten ur Yorkville icke från vår sida kommer att bli obesvarat. Yorkville är tyskt till sitt yttre som sitt inre. Vi skola sörja för, att det förblir tyskt och icke en högborg för judiska bojkottörer och den röda mordbesten."

*

Från Trotskijs & Sinowjews storhetstid

Under sin storhets och makts dagar hände det en gång de hebreiska revolutionskoryféerna Trotskij och Sinowjew vid en promenad i en rysk bygata, att en skara ungdomar tillropade dem: "Vi veta vilka ni äro".

"Men så hör — sade Trotskij till Sinowjew — också i denna avkrok känner man oss. Vi äro sannerligen berömda". Barnen fortsatte att ropa: "Vi veta vilka ni äro".

Trotskij stannade nu, än mer intresserad, och frågade, under det han lämnade barnen en handfull mynt: "Vilka äro vi då?" — Barnen grepo hastigt pengarna och sprungo därifrån, ropande: "Judar äro ni!"

Tablå!

*

Salongsbolsjevism

Bulgariska statspolisen har i Philipopel häktat ett 40-tal judar, medlemmar av en nyligen upptäckt kommunistisk organisation av sammansvurna. En ej ringa del av de sammansvurna äro välbärgade personer, vilka sedan lång tid tillbaka varit kända av polisen såsom salongsbolsjeviker. Medan de å ena sidan förde ett yppigt liv, agiterade de å den andra bland arbetarna mot statsordningen. Nästan hos alla de häktade fann man mängder av hetsskrifter samt till högförräderi uppfordrande flygblad. Hittills ha sammanlagt 70 judiska kommunister häktats, vilka ha att stå till ansvar enligt lagen för statens skydd.

Det vore kanske ej ur vägen, att polisen också i Sverige ägnade Damer och Herrar Salongsbolsjeviker en smula uppmärksamhet.

*

Antisemitisk våg i Turkiet

Den antisemitiska vågen i Turkiet är åter i tillväxt — meddelar "Pester Lloyd", Budapest, från Istambul. I olika städer, såsom Galata, förekomma å väggarna till de offentliga byggnaderna plakat, varå befolkningen uppfordras att fördriva judarna. Den judiska befolkningen är också sedan en tid stadd i ständig tillväxt. Flertalet judar bege sig till Palästina eller västeuropeiska länder.

*

Trollkarlen å Sinai

Den härskande Jahve-religionens store uppfinnare hyllas ännu i dag ej blott av judendomen utan hela den skenkristna världen såsom Guds Utsände, vars heliga bud till evinnerlig tid skola gälla för människors släkten. Den som vågar tvivla å hans helighet, är en förtappad, eländig hedning, hemfallen under evig fördömelse. Ty Mose å Sinaiberget tillskapade eldgud Jahve, medels vilken han lyckades betvinga sina upproriska folkkamrater, är en fruktansvärd Hämnare, som lovar död och förintelse åt alla och envar som våga förneka eller motsätta sig Guds Utvaldas allena rätt till denna värld. I Mose böcker kunna vi läsa om det ohyggliga öde som väntar "de ogudaktiga", d. v. s. alla icke-judiska folk.

Som en illustration till vår följetongsartikel å annat ställe i tidningen, "den bibliske Moses såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik", återge vi närstående bild av Religionsstiftaren jämte hans bägge hustrur, den enaten dotter av egyptiske prästen Jethro och den andra en negress. Mose huvud är tecknat efter Mosebysten i Hjatsepsuttemplet å Sinai. Gestalten i enlighet med bysten i Sinais tempel förefaller mera verklighetstrogen än de bilder av Jahvekultens stiftare, som kyrkorna bruka ställa för våra ögon.

*

Natals jordbrukare röra på sig

Natals lantbruksförbund sysselsatte sig vid sin nyligen hållna kongress med den kommunistiska propaganda, som den i Johannesburg utgivna tidningen för de infödda, "Umsebensi", bedriver. Bladet ifråga, som utges av kommunistiska partiet, har lyckats uppnå en betydande spridning bland infödingarna. Kongressen fordrade omedelbart förbud för Umsebensi, emedan den framskapade stridigheter mellan arbetsgivare och arbetare.

*

Abessinska armén under en jude

"Jüdische Tagespost", London, lämnar den intressanta upplysningen, att en jude från Wilna är ledare av abessinska armén. Hans namn är Abraham Zagrawsky och han har ett mycket äventyrligt liv bakom sig, har tidvis varit ansluten till franska främlingslegionen.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (280) FREDAGEN DEN 1 NOV. 1935 ÅRG. 11

Bryt främlingsväldet!

Den nya frihetskampens dag kommen

Sveriges folk har förråtts av sina ledare. Åter en gång har det tvingats under ett förhatligt främlingsok — det ohyggligaste i historisk tid: under Judendomens ok. Svenskarna ha andligt och materiellt gjorts till ett slavfolk med enda livsuppgift: att samla i de judiska ladorna. Frihetens stamort på jorden — såsom deras land fordom benämndes — är vorden ett lydland under det världserövrande Juda.

Omtöcknat av Judendomens giftspridning i press, litteratur och kultur vandrar vårt folk sorglöst vägen mot undergång. Under flygande fanor och klingande spel tågar det upp till sitt eget Golgata. Så stor är blindheten, vari det slagits! De i hemlighet regerande judarna och deras hjälptrupper inom frimureri, storfinans, marxism och kyrka sjunga salvelsefulla sånger till sinnenas uppbyggelse å den sista vandringen.

Vid utförandet av världserövringens slutakt, då Juda för evig tid skall tillträda sin biblisk-programmatiska roll såsom "konungar på jorden", tolereras mindre än någonsin Sanningens uppenbarande. Ty Sanningen är det enda vapen, som kan bringa Lögnens maktposition i mörkret på fall. I det spel som i dag upprullas i Lejonets av Juda land, där svenskar betrotts en militär-instruktiv pioniärroll, vill man icke störas av någon närgången upplysning.

Judendomens på framställning av Frimurarordens politiske ledare i Sverige, förre högerledaren amiral Lindman proklamerade bojkott mot tidningen Nationen i den allmänna försäljningen ställer i blixtbelysning den laglösa terror, som visserligen i regel mera beslöjat utövas av de hemliga makthavarna. Denna bojkott, iscensatt på order av en man, vilken under årtionden inom svensk politik presenterat sig såsom näringsfrihetens och lagordningens specielle beskyddare, avslöjar den gigantiska svindeln i det rådande judiskt-frimureriska "demokratiska" systemet.

I ett årtionde hade den främmande maktkamarillan under skräck bevittnat Nationens upplysningsarbete. De förmådde nu ej längre uthärda vår strålbelysning, som alltmer hotade deras position — och sågo efter alla misslyckade utrotningsförsök ingen annan utväg än att söka "bojkotta ihjäl" tidningen genom öppen terror. Så kommenderade de upp sina trogna väktare i huvudstadspressen: för att döma och i den offentliga försäljningen förbjuda Nationen såsom "sårande för moral, tukt och allmän anständighet". Och de lydiga huvudstadstidningarna och tidningsförsäljningsorganisationerna exekverade domen.

Det står fullt klart, att Juda i kraft av sin hemliga härskarställning i det svenska samhället beslutat att genom terror nedslå varje allvarlig opposition liksom varje allvarligt försök från de folkliga elementens sida att frigöra sig ur dess välde. Och villiga tjänsteförrättare saknas icke heller nu. Fogdeväldet visar sig alltjämt fungera klanderfritt. Judendomen har åter fått ett tillfälle att demonstrera sin maktställning i svenskarnas land — och har vunnit en ny seger. Den tidningsförsäljare, som vågar trotsa dess bojkottukas, fråntages försäljningen av huvudstadens tidningar — kastas på gatan som en förtappad individ.

Men Judas "seger" över Nationen var en Pyrrhusseger. "Brottet", varför "Fria Pressen" lyste oss i bann, var endast: att vi vägrat underkasta oss den oskrivna lagen och bröto den "moraliska" solidariteten, upplysande folket om Sanningen — det största brott som i dag en tidning kan begå i detta land. Judarna och deras fogdar hade en jämförelsevis lätt sak vid betvingandet av vårt godtrogna svenska folk, men det fanns alltid en gräns, som ej ostraffat kunde överskridas. När det blev klart för svensken, att han varit föremål för ett skändligt bedrägeri, plågade det vara slut med hans beskedlighet. Han reste sig — och gjorde rent i sitt hus.

Res Dig, Svenska Folk! Bryt det judiska främlingsväldet! Avskudda Lögnens och Förtryckets ok!

Alarmberedskap

Juda förbereder en "yttersta dom"

Genom trenne slag av kommunism söker judendomen bringa jordens folk under sin spira: 1) *den ekonomiska kommunismen*, som fordrar upphävandet av privategendomen, 2) *tros-kommunismen*, som vill avskaffa den andliga egendomen och verkar kulturförgiftande samt 3) *raskommunismen*, vars mål är tillintetgörandet av de icke-judiska raserna. Alla tre slagen av kommunism ha uttänkts av judar och användas av judar, med målet: folkens rasliga och ekonomiska förintelse och upprättande av det judiska världsherraväldet.

Sedan årtusenden fullföljer juden på grundval av sin tro detta mål, emedan Jahve skulle utlovat honom besittningen av all världen. Under gångna århundraden har han med sin tros-kommunism uppnått stora framgångar, ehuru icke slutsegern. Enstaka starka människors själskrafter motstodo hans andliga gift. Dessa mänsklighetens Stora var det som ständigt åter bragte den till dödsslummer drivna folksjälen till uppvaknande, förhindrande judens seger. Under senaste århundradet kom juden till klarhet om, att tros-kommunismen endast delvis kunde föra till framgång — och tillgrep ännu ett vapen: den ekonomiska kommunismen.

Genom det av juden upptända världskriget hoppades han så kunna försvaga folkkraften, att folken i sin vanmakt skulle tillgripa hans lära, i okunnighet förgörande sig själva — till hans lycka. Medan tros-kommunismen, den andliga utarmningen, i förklädnad av en Gudstro obemärkt kunde arbeta å själarnas förgiftande, innan faran rätt insågs, genomskådade folken snabbare den materiella kommunismen. Den ekonomiska utarmningen lät följderna av denna kommunism mycket snart framträda — och väckte avvärjande krafter. Blott Ryssland lyckades det juden att fullständigt övervinna. I andra länder uteblevo de *bestående följderna*.

Ras-kommunismen uppvisade visserligen framsteg genom rasernas försvagande; det ädla blodet motstod dock. Därför tillgrepo judarna i Ryssland det fruktansvärdaste och grymmaste medel för utrotande av det icke-judiska blodet. Vad som fanns av god ras hade att dö en kvalfull död.

Tros-, ras- och ekonomisk kommunism såsom sådana voro ej i stånd att slutgiltigt övervinna folkkraften så länge där ännu en livslåga flämtade. Denna kommunism är väl ägnad att bryta all motståndsvilja *i det fall att juden redan har makten i händerna. Kommunismens makt är dock ej så stor, att den av sig själv förmår åt juden erövra hela makten.* Detta har han insett och — ändrar taktik. Under fortsatt arbete med de kommunistiska vapnen vill han på det ohyggligaste *gripa till hämndens och förgörelsens svärd.* Han lyfter dock ej svärdet för att själv föra det. Dylikt tillåter icke den judiska "tapperheten" och fordras icke heller av honom. Genom skapade konstlade motsatser och upphetsning skola de icke-judiska folken drivas mot varandra — till sin egen förgörelse.

Juden sitter i alla regeringar, på något enda undantag när, och uppgör liksom å schackbrädet sin slaktplan. Han är spelaren och folken äro pjäserna, som han efter behag flyttar än hit, än dit, låter kämpa och förblöda.

När kasta sig de av juden upphetsade folken över varandra? När börjar det största och grymmaste krig världen någonsin skådat?

(Forts. å sid. 4.)

Positiv befolkningspolitik

Det äldsta sättet att undersöka befolkningen till omfång och sammansättning var den enkla folkräkningen, räknandet av hus eller hushåll eller enskilda människor, såsom redan i forntiden praktiserades hos egyptierna, kineserna och andra — yttrade inledningsvis presidenten professor Eugen Fischer i sitt anförande vid Internationella Befolkningsvetenskapliga Kongressens öppnande i Berlin den 27 augusti. Här skall icke ingås på dess historia, på utbyggandet av statistiska metoder, de moderna framstegen eller de statistiska ämbeten som inrättats i staterna. Jag önskar i stället understryka vilken förändring denna ursprungligen blott räknande forskning i nyaste tid undergått, sedan den biologiska, d. v. s. naturvetenskapligt medicinska synpunkten kommit att behärska hela befolkningsvetenskapen.

Två män ha stått faddrar till den nya riktningen. Året 1822 skänkte oss grundaren av våra dagars arvslära Gregor Mendel såväl som grundaren av rashygienen Francis Galton, Darvins kusin. Ingen av de båda männen, av vilka den ene ej kände den andre, skapade 50 år senare envar sitt grundläggande verk, Mendel 1865 sina bekanta arvsregler och Galton 1869 sin stort anlagda studie över nedärvandet av de andliga anlagen hos människan. Och bäggesverk rönte samma öde: att förbli misskänt och obeaktat samt länge utan verkan. Men båda firade uppståndelse. Åter kunna vi nämna män vilka vi ha att tacka för det nya uppvaknande, som de med nya och egna tankar utfört såsom forskare och vägvisare. 35 år efter Mendel upptäckte Correns, Tschermak och de Vries arvslagarna, varefter arvsvetenskapen anträdde ett segertåg av oförlikneligt slag. Och för jämt 40 år sedan skapade Alfred Ploetz den moderna rashygienen.

*

Sedan dess är befolkningsvetenskapen biologi, kunskap om mänsklighetens liv, utforskande av de enskilda folkens livsföreteelser och den utveckling, som ligger till grund därför. Förr var det helt annorlunda. Visserligen ville man vid folkräkningarna ej blott få kännedom om det tillfälliga läget, utan sökte genom jämförelse mellan födelse- och dödssiffrorna så att säga draga upp en balans, men man betraktade länge dessa siffrors rörelseriktning som något bestående, nästan oföränderligt. Redan de synpunkter och avsikter, som lågo till grund för folkräkningen, voro något annat än nu. Det gällde att beräkna skatter och avgifter, det gällde kalkyler över förefintlig arbetskraft för näringslivet, och merkantilismen gladde sig åt de stigande befolkningssiffrorna; det gällde att lära känna landets försvarskraft efter antalet män. Det rådde optimism på grund av folkmängdssiffrornas stigande under det gångna århundradet. Man var stolt över tillväxten, man var ännu stoltare över att det lyckats mänsklig läkarkonst att från årtionde till årtionde nedbringa dödskvoten.

Först när i några länder tillväxten upphörde eller åtminstone dess tempo minskades, ja, tecken på tillbakagång visade sig, öppnades våra ögon. Därpå kom födelsesiffrornas nedgång och brådstörtade fall, som gärna sågs av de kortsynta och okunniga, av de rena individualisterna, men som beklagades och uppfattades som en hotfull olycka av de mer kunniga och klarseende. Och nu hade lyckligtvis genom de förenämnda banbrytande forskarnas såväl som deras medarbetares och efterföljares undersökningar vårt vetande om människans arvsanlag, vår nya uppfattning om de sjukliga anlagens innebörd, den s. k. degenerationen, om betydelsen av urval, siktning och bortrensning och om följderna av att detta naturliga utvecklingsförlopp hindrats genom vissa åtgärder i vår kultur, vunnit sådan klarhet, att vi ej längre betrakta dessa företeelser såsom ett kulturfolks naturliga och oundvikliga öde, utan söka finna medel och utvägar till deras avhjälpande och omkastning, vilka medel vi hoppas kunna bringa till verksam användning.

*

Den nutida befolkningsvetenskapen med dess underbara, fint utbyggda statistiska metoder, som i åskådliga kurvor och bilder visar oss, huru siffrorna för födelser och dödsfall, giftermål, in- och utflyttningar stiga och sjunka, står i närmaste kontakt med läran om människans arvsanlag och med rashygienen. Medan högtstående läkarkonst genom att vidmakthålla liv och hälsa och genom att utrota stora landsförhärjande farsoter nedbragt dödssiffrorna, har en helt olikartad och föga berömlig, raffinerad teknik åstadkommit en sänkning av födelsesiffrorna. Framsprunget ur omsorgen om den kommande generationens materiella väl, om fädernearvets bevarande, och främjat genom ekonomiskt betryck, arbetslöshet och kriser i näringslivet hos alla nationer, har två- eller enbarnssystemet vunnit suggestiv verkan och en oerhörd utbredning. Men dess verkliga fara insåg först ärftlighetsforskaren: den kvalitativa sidan av folkökningen. En stark skräck måste ju gripa varje tänkande människa vid studiet av de fruktansvärda siffror, som utvisa de ärftlighetselement, som i de flesta kulturstater fortplanta sig över medeltalet, och de, som komma under medeltalet. Det rör sig icke

(Forts. å sid. 7.)

Sanningsljuset

Det vilar mörker över världen. Mänskligheten famlar i blindhet mot mål som hon knappast anar. Bländad av illusioner fortsätter hon en stråt, som mångfaldig historisk erfarenhet visat vara falsk. Den döda Materien har upphöjts till Högsta Väsen och dyrkas såsom ende Guden. Vad som ej kan förbytas i klingande valuta betraktas som värdelöst. Människorna fly allvaret, vägra se verkligheten, sky konsekvenserna av sina egna gärningar, sägande: Icke skall väl jag bekymra mig om framtiden — det får kommande släkten göra! Alltid håller världen i min tid.

Men en dag inställer sig oundvikligt syndafloden, då generationers hopade skulder vuxit till ett skyhögt berg, då katastrofen kommer — den icke längre kan uppskjutas. Denna katastrof, om vilken så många djupseende siat! Åter och åter höjdes varningar, som dock i regel strax drunknade i sorlet. Åter och åter predikades mot Lögnen och restes kravet på *Sanning*. Endast Sanningsljuset förmådde skingra mörkret i världen, rädda mänskligheten från hotande död.

I dag ljuder åter kravet på Sanning — det enda välfärdsprogram som håller genom tiderna. Alla de andra programmen äro bedrägliga, alla de andra medlen äro ändamålslösa, ur stånd att skapa tillfrisknande i en sjuk värld. Därför är Sanningen det *eviga* evangeliet, det enda under vars baner en livsbejakande *samling* kan ske. I sitt innersta måste envar, som är ärlig mot sig själv, erkänna detta. Och dock förblev Sanningen såsom intet annat på denna jord förföljd, hatad, skydd.

Men tiden är kommen, då Sanningen skall segra, om icke mänskligheten skall gå under. Må de gensträviga besinna detta! Självbevarelsedriften tvingar oss att äntligen vakna till insikt om vårt eget väl. Mammonismen måste vika och Sanningen placeras i högsätet. Det gäller att bryta med en falsk föreställningsvärld, med seklers "heliga" lögner och illusioner. Vi måste ha modet att kunna se och erkänna Sanningen samt därefter inrikta vårt handlande. I allt. Ej blott i vad vi pläga kalla politik och ekonomi utan även i religionen, i hela vår andliga livsföring.

Ingen människa har i liv och gärning så vanställts som Han vilken en gång förhindrade en världskatastrof lik den av i dag genom Sanningen: Jesus Kristus. Ingens namn har så skändligt missbrukats som Hans. I Kristi namn uppbyggdes ett Lögnens destruktiva religions- och kyrkoväsen till mänsklighetens förvillande samt läggande under Mammons ok. Hela vår nutida "kristna" kyrkovärld är intet annat än en exponent för den falska gudstro och livsåskådning, mot vilken Kristus för tvenne årtusenden sedan förde kampen.

Människornas själar äro fångna i skenkristlig judisk lögn, försänkta i mörker, där de hotas av undergång. Utan att göra våld å den falska föreställningsvärlden kunna vi icke undgå katastrofen. Ty syndafloden står i begrepp att förgöra oss i sin fruktansvärda våg. Vägen ur Mörkret till Ljuset är: *Sanningen*. Därför måste vi i allt söka Sanningen och låta dess klara ljus lysa i vidaste kretsar, obekymrade om allt hat, all förföljelse, all ondska och fiendskap som från Lögnens mörkmakt möta oss.

Sanningsljuset lyse över världen!

• Pressfronten •

Frimurarplan à »royalistisk renässans»

Det goda förkrigsförhållandet mellan judendomen och konungamakten synes på väg att i viss utsträckning återställas i Europa. Juda ser sig plötsligt i behov av hjälp från de störtade furstedynastierna gentemot en eventuellt växande antisemitisk fara. Om intet annat hjälper återställer man skenkejsarna och skenmonarkerna av Jahves nåde i deras forna härlighet och prakt — återvänder för en tid till det frimureriskt-royalistiska systemet.

Nya Dagligt Allehanda (h.), som står IX. Frimurarprovinsens politiske ledare, amiral Lindman — även representant för Englands Storloge — nära, blottar i en ledande artikel, rubricerad "Royalismens renässans", de "i storpolitikens mysterier allra djupast *invigdas*" — varmed här menas engelska höggradsfrimurarnas — planer på Europa för den närmaste framtiden. Det av England med anslutning från Sverige m. fl. stater företrädda frimureriet åsyftar främst störtandet av den fascistiska regimen i Italien och den nationalsocialistiska i Tyskland — samt därefter återupprättandet av regerande frimurarprovinser under royalistisk skylt i dessa länder. N. D. A. säger sig ha upptäckt, att "folken äro i behov av lugn och stadga" och "halvt omedvetet längta efter den gamla konstitutionella monarkien", sådan denna framträtt i "England och de skandinaviska länderna, världens bäst styrda stater". — Bravo Herrar Lindman & Ljunglund! Vi citera ur artikeln:

Monarkien har icke avskaffats i Ungern, utan bidar när som helst sin återuppståndelse. Österrike befinner sig på samma väg. En del i den samtida politiken djupare invigda mena, att konflikten mellan England och Italien i verkligheten går ut på ett återställande av den konstitutionella konungamakten i Italien, vilken nu tillsvidare blivit flyttad åt sidan. Ävenså antaga dessa invigda, att den engelska politiken mot Tyskland ytterst har till mål att få till stånd en restauration av monarkien i Tyska riket.

Motsättningen mellan England och Italien går icke ned till de två folken. Det är Mussolinis genstörighet som väckt Englands vrede. Redan har i denna tidning skrivits, att England tillämnade Mussolini ett liknande öde som Napoleon. Beträffande Tyskland har England aldrig delat fransmännens hat mot det tyska folket. För ej länge sedan fingo ju de engelska frontkämparna åt sig uppdraget att förmedla ett närmande mellan engelska och tyska folken. Prinsen av Wales spelade härvid en mycket framträdande roll, och att märka är, att de engelska frontkämparna destinerades icke till Hitlers regering, utan till Stalhelm, vars monarkiska sympatier icke äro obekanta. — Hitler beslöt även strax därefter att göra slut på Stalhelm.

De i de storpolitiska mysterierna allra djupast invigda tolkarna av tidens tecken se i Englands strävanden att lugna och ena Europa en väldig framtidsplan. I denna plan skulle också Förenta Staterna spela en roll. Den stora transatlantiska republiken kan på visst sätt sägas vara monarki. Dess president har större makt än mången kejsare. Förenta Staterna ha ju också visat sig vara sinnade att bistå England i de ekonomiska sanktioner som äro avsedda att göra livet surt för Mussolini. Den nyss omnämnda planen skulle faktiskt gå ut på, att U. S. A. inträdde i Nationernas förbund, som sålunda komme att räkna inom sig alla stormakter — det antages, att Tyskland och Italien efter en monarkisk restauration också skulle bli N. F. trogna — med undantag för en enda, nämligen Japan. Japans politiska och industriella övermakt är faktiskt ett mörkt moln på världspolitikens horisont. Ställt mot en så väldig sammanslutning som den, vilken England anses åsyfta, skulle Japan se sig nödsakat att stämma ned sina överdrivna anspråk på erövringar i Asien och att få en industriell övermakt i hela världen.

Efter tronernas allmänna fall har stämningen i Europa onekligen blivit rätt ogemytlig, och det vill tidtals se ut, som om allas händer skulle vara beredda att lyftas mot alla. Man tänker med saknad på de gamla idylliska familjeförhållandena mellan furstehusen och på det ostörda lugn som rådde i decennier i vår världsdel. Skall detta ännu en gång kunna återföras genom att tronerna litet varstädes återupprättas i Europa?

Ja, så ter sig uppenbart den storpolitiska plan, som Englands Storloge med anslutning från Sverige m. fl. frimurarprovinser för närvarande är inriktad på att söka genomföra. Det närmaste målet skulle vara: störtandet av de fascistiska och nationalsocialistiska regimerna i Italien och Tyskland. Det skall emellertid bemärkas, att flera av den engelska regeringens främsta ledamöter, däribland premiärminister Baldwin och utrikesminister Hoare, såsom "skamliga lögner" tillbakavisat de i världspressen — "den frimureriska världsmakten", såsom frimureriet självt kallar den — utspridda beskyllningarna mot England för att vilja framkalla en förändring av de statliga regimerna i Italien och Tyskland.

*

Bojkottaktionen

Under rubriken "Frimureriets bojkottaktion" behandlar redaktör Nils Dahlrot i *Den Svenske Nationalsocialisten*, Nationalsocialistiska Arbetarpartiets huvudorgan, det aktuella spörsmålet om frimureriet i Sverige, under särskilt beaktande av den på höggradsfrimuraren amiral Lindmans order iscensatta bojkotten mot vår tidning. Efter att ha erinrat om D. S. N:s i näst föregående nummer publicerade artikel i frimurarfrågan skriver förf.:

Klart och tydligt visade vi i den nämnda artikeln, att frimureriet aktivt deltog i det oroliga politiska skeendet omkring år 1800, klart och tydligt kunde vi också påvisa, att detta politiskt handlande frimureri icke skydde några som helst medel vid fullföljandet av sina planer. Mord och mutor visa den väg frimureriet gått.

Samma dag som denna sensationella artikel publicerades, lät amiral Lindman, förre högerledaren, i egenskap av hög frimurare, en försäljningsbojkott utgå mot en fosterländsk tidning i Stockholm. För oss kom detta ingrepp i pressens frihet ytterst lägligt. Vår artikel framkallade nämligen frågan: *är dagens frimureri bärare och fullföljare av traditionerna från 1800-talet, är dagens frimureri politiskt verksamt?* Bojkottaktionen mot *Nationen* gav det ögonblickliga svaret på dessa frågor! Ty i detta fall kan aldrig någon än så jesuitisk frimurare påstå att det rör sig om "välgörenhet"! Bojkotten riktar sig mot en tidning vars verksamhet är "sårande" — sårar frimureriets ömma punkt, avslöjar dess medel och delvis dess mål för allmänheten, bojkotten riktar sig mot en tidning, som vägrar att underordna sig frimureriets politik och dess mål. Bojkottaktionen och den lydnad, varmed "fria" pressens institutioner verkställde den, visar dessutom, vilken oerhörd makt frimureriet har över den allmänna opinionen. Det står klart, att frimureriet är *en maktfaktor av betydande mått*, en maktfaktor, som aktivt ingriper i det offentliga livet.

Av stor vikt är givetvis av vilket väsen och vilken art denna maktfaktor är. Frimureriet är en *hemlig* organisation, vars medlemmar äro bundna av dyra eder; frimureriet har en ritual, som helt och hållet rör sig med *judiska* symboler. Dess högsta ledare inom provinsen kallas t. ex. "Salomos Vikarie"; frimureriet är en *internationell* organisation, det "svenska" frimureriet upprätthåller förbindelser med logerna i andra länder, utgör den IX provinsen av världsfrimureriet; frimureriet är en typisk *överklassorganisation*, det omfattar endast s. k. "bättre" folk. (Flerstädes i utlandet, särskilt i Frankrike och Belgien, finnas s. k. "sociala" loger, i vilka olika länders arbetarledare beredas inträde. Red. anm.)

Nationalsocialistiska Arbetarpartiet tar icke in några frimurare i sina led och kommer att förbjuda frimureriet. En rörelse, som använder mord och mutor, en rörelse, som använder bojkottaktioner för kvävande av obehagliga fakta, en rörelse, som samlar en klass för att använda denna för hemliga, internationella syften, en sådan rörelse hör icke hemma i en folklig och auktoritativ stat, och *därför finnes det ingen plats för en frimurarorganisation i nationalsocialismens Sverige. Frimureriet och nationalsocialismen äro oförsonliga fiender.*

Det är karakteristiskt för frimureriets ställning och makt i Sverige, att den allvarligaste motattacken hittills mot den folkliga frihetsrörelsen officiellt utgick från Frimurarorden. I och för sig var detta naturligt; det överraskande momentet var blott, att det hemlighetsfulla ordenssamfundet självt öppet ville ta ansvaret därför.

Misshandlad Justitia

Inbrott, stöld och förskingring — "rättsligt"!

Den som närmare synat moral- och rättseran i vårt nuvarande jude- och frimurarstyrda Sverige förvånades lika litet över Svenska Dagbladets m. fl. "fria" pressorgans i Moralens intresse ordnade försäljningsbojkott mot tidningen Nationen som av Fru Justitias energiska vaktslående kring gangsternas i Klarakvarteret åtkomst av ingenjör Torsten Kreugers aktieegendom i Svenska Dagbladet. I föregående nummer redogjordes för den "moraliska" förföljelse som efter "självmordskuppen" mot Ivar Kreuger i Paris 12 mars 1932 under finansdynastierna Wallenbergs och Bonniers ledning via pressen iscensattes för att också få brodern Torsten oskadliggjord. Rättvisan kommenderades upp att döma honom — oskyldig! — till straffarbete och förlust av sina ägodelar.

På förhand varskodda om att ingenjör Torsten Kreuger komme att ådömas ett mångårigt frihetsstraff och under antagande att han därefter, stämplad av rättvisan och nedbruten till hälsan, skulle vara oförmögen göra sina rättsanspråk gällande, tillägnar man sig hans i Göteborgs Bank förvarade kassaskrin, vilket uppdyrkas, varpå man skiftar dess innehåll — äganderättshandlingarna till Svenska Dagbladet — mellan sig. Men för att "affären" riskfritt skall kunna genomföras, behöver man ett "oantastligt" namn att dölja sig bakom. Man skyndar därför med tjuvgodset till högerledaren och universitetskanslern Ernst Trygger, landets erkänt skickligaste affärsjurist. Universitetskanslern köper dyrgriparna till ett slumppris — för att omedelbart åter försälja dem till sonen, bankdirektör Carl Trygger, å enahanda ekonomiska villkor. En affärsjuridisk transaktion i den högre stilen alltså!

Redan för en månad sedan var det känt i huvudstaden *huru* domen i denna "affär" den 24 oktober i rådhusrätten skulle utfalla. Högerledaren och universitetskanslern måste skyddas! Redaktör Key, som i kuppen på grund av sitt vaknande samvete kommit att spela förrädarens roll gentemot de övriga kuppmakarna, skulle straffas för sin bristande solidaritet — de övriga frikännas. Rättens dom lydde alldeles riktigt på "skyldig" för herr Key och "oskyldig" för herrar Trygger, Grönfors och Järte. Herr Key skulle återbetala *en* aktie i stiftelsebolaget till ingenjör Kreuger samt gälda dennes rättegångskostnader, medan herrar Trygger, Grönfors och Järte — vilka handlat "i god tro" — tillerkändes rätten till sina genom inbrott åtkomna aktier och dessutom fingo rättegångskostnaderna å sammanlagt c:a 7,000 kr. gäldade av käranden.

I sitt domsutslag erkänner visserligen rätten att "Torsten Kreuger har fått vidkännas kostnaden för inbetalning av aktiekapitalet i stiftelsebolaget, men några rader längre ned heter det: "men Torsten Kreuger har icke eljest styrkt något förhållande på grund varav han skulle ha förvärvat äganderätt till de av Järte, Grönfors och Carl Trygger nu innehavda aktierna i stiftelsebolaget". Men kan Stockholms rådhusrätt då upplysa om *hur* en person, som inköpt och betalat ägorättshandlingarna till ett företag, skall kunna styrka sin rätt gentemot inbrottstjuvar och förskingrare?

Belysande för målets handläggning av domstolen var rättens vägran att på ed höra kärandepartens till sammanträdet 24 oktober instämda vittne, advokaten Birger Cornell. Enligt advokat Cornells vittnesmål — som finnes återgivet å annat ställe i tidningen — hade direktör Grönfors tidigare en annan uppfattning om äganderätten till aktierna än den han i dag företräder. Advokat Cornells vittnesmål innebar en komplettering och bekräftelse av redaktör Keys förut avgivna bekännelse och advokaten Heijnes vittnesmål. Man erinre sig förövrigt, att enligt samme Cornells uppgift dir. Grönfors vid ett tillfälle rådfrågat honom om hur man skulle kunna uppbryta ett kassafack utan att bli straffad, varpå advokat Cornell svarat, att den saken var han ej kompetent att klara upp utan borde Grönfors hänvända sig till en skickligare jurist.

Att också partipolitiska synpunkter fått spela in vid avgörandet i första instans av detta för svenska förhållanden ganska unika "rättsfall", är uppenbart. Det gällde framför allt annat att skydda partiledaren-universitetskanslern! Naturligtvis är rådman Junker, som mesta tiden skött målet i rådhusrätten, stor pamp i Allmänna Valmansförbundet och herr Tryggers personlige vän. Han är dessutom ste-

Nationens lösnummerpris blir 30 öre

Härmed tillkännagives, att vi på grund av motståndarnas igångsatta försäljningsbojkott sett oss nödsakade företaga en höjning av lösnummerpriset till 30 öre. Priset vid abonnemang förblir som hittills: kr. 4: — per helår och kr. 2: — per halvår.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Solidaritet!

Kampen för svenska folkets befrielse ur det judiska främlingsväldet har genom judarnas, frimurarnas och finansfurstarnas påbjudna öppna försäljningsbojkott mot Nationen inträtt i ett nytt, mera framskridet skede. Folkfienderna inse, att den stora uppgörelsens dag stundar — och söka skydd genom organiserad öppen terror.

Ögonblicket för mobilisering av alla goda svenska män och kvinnor är kommet. Skola svenskarna inom sitt lands gränser tolerera den judisk-frimureriska terrorn till folkuppvaknandets nedslående och det förhatliga främlingstyranniets förevigande — då är deras sak förlorad. Uppmuntrad av framgången skall Juda strax utbygga terrorn å alla områden, och det härskande systemets ideal — Sovjet-Sverige — skall ligga inom omedelbart räckhåll.

Vi uppmana därför till samling för judeterrorns nedslående. "Dråpslaget", som riktades mot Nationen, skall icke varda något dråpslag! Det stora flertalet legitimerade tidningsförsäljare komma väl av existensskäl att se sig nödsakade lyda ukasen och inhibera försäljningen. Trots att beslutet om förbud mot försäljning först med november skulle träda i kraft, sprungo "distributionsnämndens" herrar ledamöter jämte utskickade agenter omkring bland Stockholms tidningsförsäljare, sökande övertala dem att icke sälja Nationen. Så stor är skräcken hos Juda över vårt upplysningsarbete!

Men det kommer av allt att döma likväl icke att saknas tidningsförsäljare, vilka i manlig svenskhet vägra underkasta sig och lyda judeukasen. Mot dem ämnar man i sin tur insätta terrorns alla medel, och, om ej annat hjälper, kasta dem på gatan. Här är det svenska folkets plikt att träda in, sägande sitt ljudeliga: *Halt!* Det är samma folks plikt, att ställa sig solidariskt med dem, som kämpa för dess egen livssak. *Slå tillbaka den judisk-frimureriska terrorn, när och varhelst dess hantlangare uppenbara sig för att utföra sitt smutsiga hantverk! Stöd och hjälp alla dem som på grund av trohet mot sitt folk förföljas och terroriseras!*

Judeterrorns Pressvakt

Generaldirektör Anders Örne.

Professor Nils Herlitz.

Redaktör Valfrid Spångberg.

"Rådgivande Nämnden"

Direktör Hj. Wallén.

Kapten Sten Dehlgren.

Kamrer Nils Wåhlberg.

"Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd"

Efter alla misslyckade försök under det gångna årtiondet att komma Nationen till livs såg sig den judisk-frimureriska Hemliga Regeringskamarillan i Sverige — främst företrädd av frimuraramiralen Lindman, bankdiktatorn Marcus Wallenberg och pressdiktatorn juden Karl Otto Bonnier — omsider ingen annan råd än att beordra tidningens förbjudande i den offentliga försäljningen. Å IX. Frimurarprovinsens vägnar ingav amiral Lindman en framställning till "Stockholms dagliga tidningars distributionsnämnd" med krav i dylik riktning. Resultatet blev ett i dagspressen den 10 oktober publicerat meddelande, så lydande:

"Mellan Stockholms dagliga tidningars distributionsnämnd och tidningskolportörerna i Stockholm är överenskommet att endast sådana tryckalster får försäljas som icke äro sårande för moral, tukt eller allmän anständighet. Skulle skiljaktiga meningar härom uppstå, avgöres denna fråga av 'Stockholmspressens rådgivande nämnd'. Med anledning av en mot tidningen Nationen riktad hemställan av amiral Lindman såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning har denna nämnd förklarat tidningen sårande för allmän anständighet, i följd varav den icke vidare försäljes av tidningskolportörer vilka saluföra huvudstadens dagliga tidningar.

Den rådgivande nämnden utgöres av professor Herlitz, generaldirektör Örne och redaktör Valfrid Spångberg."

Stockholms dagliga tidningar jämte "nämnder" ha med detta "domsutslag" i strid mot svensk moral, tukt och allmän anständighet inför Sveriges folk dömt sig själva. Mot bättre vetande ha de djärvts offentligt stämpla och i den allmänna försäljningen förbjuda Nationen såsom "sårande för allmän anständighet". Det "brott", för vilket vi skolat dömas, var endast och allenast: *att hava upplyst folket om Sanningen* rörande det spel, som i dag bakom kulissen bedrives i detta land av en främmande inkräktaremakt.

Insinuationen i "distributionsnämndens" kommuniké till pressen mot Stockholms legitimerade tidningsförsäljare för medansvarighet i bojkotten är, enligt vad vi erfarit av dels ordföranden i Stockholms tidningskolportörers förening, herr Rud. Norgren, dels ombudsmannen i Tobakshandlarnas riksförbund, herr Arthur Östlund, även i strid mot Sanningen. Stockholms legitimerade tidningsförsäljare ha intet haft att skaffa med detta beslut utan endast ålagts att verkställa detsamma. Huvudstadens liksom landsortens tidningsförsäljare representera en samhällsklass, som moraliskt oändligt höjer sig över den kategori tidningsherrar, som judarna här satt att skipa "dom". De fördöma även allmänt på det skarpaste "judedrängarnas" "skamlösa" beslut — men tvingas i stort att lyda, att underkasta sig den laglösa terrorn. Eljest riskera de, att man berövar dem deras försäljnings-, d. v. s. existensrätt — att de bokstavligen kastas på gatan. De veta, att pressdiktatorn juden Bonnier sedan länge står färdig till språng, redo att lägga under sig den *totala* tidningsförsäljningen i landet.

Till bestyrkande av vår uppgift i berörda stycke återgives här nedan den order, som tillställdes de nämnda försäljningsorganisationerna i Stockholm såväl som motsvariga organisationer i landsorten, vilka bojkotten jämväl omfattar:

"Stockholm den 11 oktober 1935.

Härmed ha vi äran meddela, att Stockholms dagliga tidningars distributionsnämnd vid sammanträde den 9 dennes beslutat att i enlighet med rådgivande nämndens utslag förbjuda tidningen Nationens försäljning genom legitimerade tidningsförsäljare.

Stockholms Dagliga Tidningars
Distributionsnämnd.
S. Dehlgren.
Ordförande.
/I. Westerberg.
Ombudsman."

Det skulle naturligtvis legat nära till hands att inför svensk domstol söka upprättelse och skadestånd gentemot detta moral-, rätts- och lagstridiga ingripande, varigenom avsiktligt skadegörande intrång gjorts i vår lagliga verksamhet. Men med kännedom om Judendomens dominerande inflytande jämväl inom nutida svenskt rättsväsen vore ett försök att på rättslig väg hävda vår rätt på förhand dömt att misslyckas. Därför hänvända vi oss allenast till det forum, som här ensamt är kvalificerat att döma: *svenska folket.*

Då det givetvis har sitt intresse för Sveriges folk att närmare känna den institution, som under namn av "Stockholms dagliga tidningars distributionsnämnd" anser sig oförhindrad exekvera bojkott-"domar" i strid mot svensk moral, rätt och lag, presentera vi här "distributionsnämndens" ledamöter, som äro: kapten Sten Dehlgren, Bonniers Dagens Nyheter, *ordförande*, direktör Ivar Westerberg, Stockholms-Tidningen, *ombudsman*, expeditionschef Hjalmar Wallén, Svenska Dagbladet, expeditionschefen Landqvist, Nya Dagligt Allehanda samt kamrer N. Wåhlberg, Social-Demokraten.

Vi presentera samtidigt även "distributionsnämndens" såväl som "rådgivande nämndens" ledamöter i bild, så långt det varit oss möjligt åstadkomma en porträttering. Beklagligtvis hade direktör Westerberg och expeditionschef Landqvist stoppat möjligheterna för åtkomsten av deras fotografier — de önska icke offentlighet, vilja "arbeta i det tysta". Vi förstå dem så innerligt väl, dessa upphöjda väktare av moral, sedlighet och allmän anständighet. För krypskytte och lönnliga hugg i ryggen äro de hågade, men inför offentligheten stå för sina gärningar — nej, det passar dem icke.

Vi äro förvissade om, att Sveriges folk en dag skall veta att göra sig kvitt dylika "moralens väktare".

Kampfonden

Den av judarna och deras fogdeskara etablerade öppna bojkotten av Nationen har glädjande stimulerat intresset för vår kampfond. Under oktober inflöto följande bidrag:

P—e	Kr.	6:—
E. o. E.	„	300:—
S. H.	„	8:—
Fy skäms Themptander	„	10:—
Antifrimurare	„	10:—
Nationenvän	„	3:—
K. S.	„	2:—
Bonde	„	5:—
M. G.	„	5:—
H. Sr.	„	2:—
G. D.	„	10:—
Nationalsocialist	„	5:—
Svensk affärsman	„	200:—
Landsortsbo	„	25:—
Kamp	„	15:—
L. K. S.	„	2:—
Karl	„	2:—
Elsa	„	1:50
Fortsätt striden!	„	100:—
Harald Werthz	„	5:—
Karl Lundstedt	„	5:—
S:ma kronor		721:50

Vårt tack till givarna!

De under månaden insända rikliga bidragen utgöra ett talande bevis för viljan till befrielse ur mörkmännens våld hos vårt folk. Tack vare givarnas offer har möjlighet beretts för en omedelbar kraftig motaktion från vår sida, bl. a. genom spridande, huvudsakligen i Stockholm — fiendernas huvudfäste — av 100,000 flygblad, vari bojkottens innebörd och bakgrund klarlagts.

Kampen går vidare!

Nu mer än någonsin erfordras en krigskassa. Vår medels ett enormt arbete och kostnader å åtskilliga tusental kronor under en följd av år uppbyggda egna försäljningsorganisation, omfattande c:a 500 försäljare i alla delar av landet, har på judarnas och frimurarnas order genom ett penndrag till största delen slagits i stycken. Hela distributionen måste nu tillsvidare omläggas.

Bidrag kunna insändas till: *Nationens kampfond,* Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

---

nograf i Stockholms stadsfullmäktige, varifrån han även personligen väl känner Svenska Dagbladets ansvarige utgivare, stadsfullmäktigen redaktör Albin. Rådman Junker intager vidare bl. a. platsen som vice ordförande i styrelsen för Stockholms stads arbetsförmedling, där också byråchefen Järtes fru har sitt säte. — Så partikamratliga relationer ha icke saknats utanför rättssalen.

Den som närmare följt förre excellensen, universitetskanslern och högerledaren Tryggers gloriösa bana som affärsjurist har svårt för att förlika sig med tanken, att han i en "affär" som denna skulle handlat "i god tro" eller av "välgörande" motiv. I sin kommuniké till pressen förklarade han sig ha varit underkunnig om att Svenska Dagbladet utgjorde en stiftelse — och likväl medverkade han till affären. Han visste mycket väl, att herrar Keys, Järtes och Grönfors ekonomiska ställning icke tillät dem att besitta tidningsaktierna, försåvitt de ej fått dem i ren gåva. Vidare måste han ha kunnat förstå av det abnormt låga priset, att det var något sjukt i det hela. Och hade han varit den svenska hedersman han under sin politiska bana alltid velat gälla för, måste plikten bjudit honom att erbjuda rätte ägaren att återfå sin egendom till det s. k. "höga pris" han själv givit, vilket ju dock endast var en bråkdel av det reela.

De mäktiga Kreuger-fienderna lyckades alltså i första ronden av det nya processförfarandet, där Torsten Kreuger råkat stå som kärandepart, tillvinna sig en seger. Man avvaktar med spänning sakens fortsatta gång i högre rätter. Vi förmoda, att Höga Vederbörande alltjämt äro lika bergsäkra på sin sak. Huset Trygger, känt för sin överlägsna tolerans och sitt livliga uppskattande av den Nya Moralen, sitter dock i dag de facto såsom ägare av "Sveriges ledande nationella kulturorgan", medan byråchefen Otto Järte, judiske pressdiktatorn Bonniers lydige tjänare i alla skiften, svarar för organets politik — enligt "faderns" direktiv. Anordningen är ur Judas synpunkt långt förmånligare än om herr Bonnier själv skulle stått för tidningen, vilket skulle väckt olust i högerkretsar. Man kan utgå ifrån, att herrar Järtes och Grönfors "affärsoperation" ej varit obekant för pressdiktatorn. Ja, man kan lugnt säga, att den aldrig skulle haft utsikt att lyckas emot dennes vilja.

Hjältekonungen som föll för mördarhand

Ett mörkt blad ur det svenska frimureriets historia

Den genomförda förjudningen av Sverige är, såsom vi tidigare framhållit, främst ett verk av den internationella Frimurarorden, som under den fransk-judiska revolutionsdynastien Bernadottes beskydd här etablerat sig såsom stat i staten, hemligt styrande svenska folket enligt frimurarlagen i Judendomens tjänst. Frimureriets historia under senaste 150 åren är samtidigt Europas historia. Att utbredandet av kunskapen i dessa stycken väcker indignation i brödrakretsar, talar icke för deras goda samvete. Eller varför så anspråkslösa att blott vilja gälla såsom "välgörenhetsutövare", när man kan överbevisas om en sådan eminent politisk-historisk insats?

Mot slutet av 1700-talet började det moderna frimureriet på allvar blanda sig i Europas politik, vilket skedde genom iscensättandet av "den stora" franska revolutionen 1789, vilken inledde det judiska "upplysnings"-tidevarvet, karaktäriserat av nationalsamhällenas omstörtning, de nationella furstarnas — "tyrannernas" — detronisering samt förverkligandet — i frihetens, jämlikhetens och broderskapets namn — av judarnas emancipation och likaberättigande, folkens överantvardande åt det judiska herraväldet. De furstar, som vägrade att ställa sig i det judiska maktorganet Frimurarordens tjänst, oskadliggjordes på olika sätt, genom organiserade sammansvärjningar ovanifrån eller genom antimonarkistiska pöbelaktioner underifrån. Ofta mobiliserades de omstörtande krafterna samtidigt från ovan och nedan.

Konung Gustaf III

Monarkerna insågo till en början i allmänhet icke Frimurarordens verkliga karaktär och syften, vilka omsorgsfullt doldes för dem, varför de även ofta läto förleda sig till att figurera som dess beskyddare. Härigenom lyckades de bakom murar-kulissen opererande judiska konspiratörerna vinna insteg bland folkens högsta kretsar, där de i regel hade ett lätt arbete med sinnenas omstöcknande genom falsk humanitär fraseologi. Inom överskikten var det även lätt att finna demoraliserade element, villiga att mot materiella förmåner och rundlig betalning ur logernas kassor spela rollen av blinda verktyg för genomförandet av olika konspirationer och brottsliga handlingar. Redan före utbrottet av 1789 års revolution i Frankrike hade likväl flera av Europas monarker vaknat till insikt om de fruktansvärda faror som genom den revolutionssträvande Orden hotade deras länder och folk — och sökte i elfte timmen hejda det revolutionära stormanloppet.

Främst bland de monarker, som ställde sig i vägen för frimureriets dåtida omstörtningsplaner var den ädle svenske konungen Gustaf III. De europeiska furstarna hade överenskommit om en gemensam aktion mot den revolutionära centralen i Frankrike för att rädda Ludvig XVI och därmed även sina egna länder och folk från hotande katastrof. Gustaf III av Sverige utsågs av de förbundna furstarna till ledare av den planerade gemensamma expeditionen. Men frimureriet följde genom sina spioner noga furstarnas åtgöranden och vidtog sina motdispositioner. På den europeiska frimurarkongressen i Wilhelmsbad vid Frankfurt am Main 1784 fattades under anslutning av så gott som uteslutande män ur de högsta samhällsklasserna, högadel, statsmän, ja kyrkofurstar, beslutet att mörda Ludvig XVI av Frankrike, Gustaf III av Sverige samt kejsar Josef II av Österrike. Dödsdomen sattes även i verket beträffande Ludvig XVI och Gustaf III.

*

Det blev de svenska frimurarnas i adelsståndet uppgift att korsa Gustaf III:s befrielseplaner och bringa dödsdomen från Wilhelmsbad i verkställighet. Å riksdagen i Gevle 1792 reste adelsherrarna en kraftig opposition mot konungen, förvägrande honom de för deltagandet i den europeiska antirevolutionära aktionen nödiga ekonomiska medlen. Några veckor efter Gevle riksdags avslutande, fredagen den 16 mars, var en maskeradbal anordnad å Operan i Stockholm. Vid aftonmåltiden mottog konungen ett brev utan underskrift, vari det hette, att "konungens liv var i fara och att de ämnade begagna sig av den nu förestående maskeraden till utförande av sina anslag ...". Efter måltiden meddelade konungen — vilken var fullt underkunnig om frimureriets beslutade dödsdom över honom — brevets innehåll till hovstallmästaren von Essen, yttrande, att "han fattat sin grundsats, att hans liv med ingen möjlig försiktighet kunde frälsas, så fort någon ville taga det, och därför var han färdig att uppoffra sitt eget, varför han föraktade varningen".

Vi veta av historieböckerna, att konungen strax efter sitt inträffande å Operan omringades av en samling masker (sammansvurna höggradsfrimurare), av vilka en (Horn) klappade honom på axeln med orden: "God natt mask". Omedelbart härefter blev konungen bakifrån skjuten genom pistolskott. Gustaf III kastade sig åt sidan, ropande: "aj, jag är sårad, fören mig bort och arrestera honom". Följande morgon arresterades brottets förövare, kaptenen och frimurarbrodern Ankarström i sin bostad av polismästaren. Ankarström erkände sig vid första förhöret skyldig till mordhandlingen, då överbevisande material förelåg mot honom. Vår frimurarkontrollerade historieskrivning upplyser icke huru stor summa mördarna erhöllo ur världslogernas kassor för sitt utförda dåd, men den torde icke varit obetydlig i betraktande av det trängande behovet för den revolutionära världsjudendomen att få sin farligaste då levande motståndare röjd ur vägen. Det är känt, att frimurarelogerna i Lyon och Paris ett århundrade senare satte ett pris av 1 miljon franc å vart och ett av de motsträviga huvudena kejsar Wilhelm I, Bismarck och Moltke.

De sammansvurna medbrottslingarna i mordet å Gustaf III tillhörde samtliga adeln och officerskåren samt voro anslutna till frimurarorganisationen "Mannerheimska klubben" eller såsom den av folket benämndes "Stockholms jakobinklubb" efter förebilden, de franska "jakobinerna" (Jakobs söner). De i mordgärningen främst engagerade "ädlingarna" voro förutom själve attentatorn Ankarström: Ribbing, Horn, Liljehorn och Ture Bjelke. Omsorgsfullt skyddad bakom förlåten dolde sig kungabrodern "frimurarhertigen" Carls gunstling Gustaf Adolf Reuterholm, enligt

Alarmberedskap

(Forts. fr. sid. 1.)

Vad är Abessinien?

Hela Afrika är en de europeiska staternas koloni. Kartan uppvisar en fullständig gränsteckning för besittningar och skyddsområden, med ett undantag — Abessinien. Gränslinjen mot Italienska Erytrea och Brittiska Ostafrika finnes *icke* dragen. Sakförhållandet är så mycket märkligare i betraktande av att *Abessinien är guldlandet Ophir*, varom står talat i Bibeln. När härskarinnan i detta land, drottningen av Axum (Saba) på grund av ryktet om konung Salomos vishet uppsökte denne, utropade hon:

"Saliga äro dina undersåtar och dina krigare, som alltid stå inför dig och höra din visdom ... Lovad vare Jahve, din Gud, som har behag i dig, så att han har satt dig å Israels tron; därför att Jahve i evighet har behag i Israel, har han gjort dig till konung, att du må skipa lag och rätt ... Och hon gav konungen etthundratjugo centner i guld och myckenheter av kryddor och ädelstenar ... Därtill bragte Hirams skepp, som förde guld från Ophir, mängder av sandelträ och ädelstenar ... Men guldet, som på ett år kom till Salomo, uppgick i vikt till sexhundrasextiosex centner ... Utom allt som kom från krämarna och köpmännens handel och från Arabiens alla konungar och från landsfogdarna ... Och konung Salomo lät tillverka tvåhundra sköldar av det bästa guldet; sexhundra lod guld brukade han till sin egen sköld; och trehundra sköldar av det bästa guldet, alltjämt tre pund guld till en sköld." (1. Konungabk. 10.)

Är det icke förvånande, att ingen av kolonialmakterna redan slukat detta guldland? Stora expeditioner utrustas för lyftande av rövarskatter, medan *det gamla guldlandet*, som den judiske konungen Salomo delvis hade att tacka för sin sagolika rikedom, skenbart försmåddes av de guldhungriga stormakterna. Sannolikt äro guldförråden uttömda? *Italiens uppträdande motsäger detta!* Italiens oerhörda rustningar samt fordran å besittningsrätt till Abessinien låter förmoda, att Mussolini är säker om att genom intagandet av detta land och dess exploaterande helt och fullt gottgöras för sina materiella ansträngningar samt vållade offer. Men varför har Portugal, varför har England, varfor har Frankrike ej för länge sedan satt sig i besittning av "guldlandet"? Väl försökte jesuiterna i 16. århundradet få fast fot i Abessinien. Utan framgång! Konung Fasilados kastade i 17. århundradet åter ut dem. Varför väntar man uträknat på Italien och intill det ögonblick som är? Sakförhållandet är i själva verket högst märkligt.

I vår artikel "Maktspelet Rom—Juda" i senaste numret påvisades den roll som de i snart tvenne årtusenden om världsherraväldet konkurrerande världsmakterna Judendomen och Romkyrkan spelat i den uppblossande krigskonflikten i Abessinien. I det följande skall trängas ytterligare på djupet av problemet, till blottande av Judas plan å denna den "yttersta domens" dag samt den mission kejsar Negus, härvid är ämnad att spela.

Kejsar Selassie — »Lejonet av Juda»!

Gotha-kalendern upptager såsom äldsta regerande familj i världen "salomoniderna", Etiopiens härskardynasti. Negus Negesti, Konungarnas av Abessinien Konung, kallar sig själv "Herrens Utvalde" och *"Lejonet av stammen Juda"*. I "Tarike negest", den etiopiska "konunga-historien", börjar det regerande husets genealogi med Adam, den första människan. Endast 35 generationer leda till Salomo, uppbyggaren av "templet". Salomo erhöll med drottningen Makedda en efter farfadern uppkallad son, David. Arabiska skriftställare benämna honom: Ebne-Hakim, Den Vises Son; etioperna: Menelik.

Menelik I:s moder var den unga drottningen d'Hazieb av Etiopien= Abessinien. Lockad av ryktet om Salomo vishet drog hon till Jerusalem med en karavan av skänker. Konung Salomo mottog henne kärleksfullt och gav en stor fest till hennes ära. Salomos och "drottningens av Saba" son, Menelik, uppfostrades i Jerusalem, men begav sig efter uppnådd myndighetsålder till sin moder i Etiopien. Före avfärden passade han dock på att stjäla förbundsarken med de äkta lagtavlorna i Jerusalems tempel från prästerna och i "helgedomens" ställe placera förfalskade sådana. Salomo förgrymmades storligen häröver och förföljde sonen. Men Meneliks hästar, mulåsnor och kameler sprungo tre gånger snabbare än Salomos kameler.

Konungen av Jerusalem och drottningen av Axum äro således det regerande husets av Abessinien stamföräldrar. Deras son David-Menelik-Ebne Hakim blev grundaren av salomonidernas dynasti, det äldsta regerande huset i världen, vilket — med avbrott — sedan omkring tretusen år behärskar etiopernas folk. I Axums kyrka återfinnas de s. k. "Zellate Mussie" = "Mose tavlor". I detta guds-

historieskrivaren Carl Grimberg "frimurare av högsta ordningen", vilken stod i de intimaste förbindelser med de högsta utländska, framför allt de franska frimurarna. Sammanlagt ett 40-tal sammansvurna, bland dem den gamle ränksmidaren general Pechlin, arresterades. Högsta domstolen dömde fem av dessa, Ankarström, Ribbing, Horn, Liljehorn och Ehrensvärd att mista liv, ära och gods. "Ädlingen" Ture Bjelke hade kommit rättvisan i förväg genom att intaga gift. Hertig Carl förvandlade emellertid dödsstraffet över sina logebröder i evig landsflykt med undantag för Ankarström. De övriga sammansvurna sluppo mycket lindrigt undan.

*

Redan före kungamordet voro rykten i omlopp i Bryssel och annorstädes om uppror i Sverige, att konungen arresterats av sitt garde och överfallits av pöbeln, varav framgick, att de sammansvurna stodo i nära förbindelse med de franska jakobinerna. Mordet väckte en oerhörd uppståndelse och raseri bland svenska folket, som självt ville taga hämnd på konungens mördare. Hertig Carl, som förestod regeringen, lyckades dock lugna de upprörda massorna medels lögnaktiga försäkringar, att kungamördarna skulle komma att straffas med lagens strängaste straff. I verkligheten gick "frimurarhertigens" handlande, såsom vi redan veta, i rakt motsatt riktning. Mordet å Gustaf III var dock ej fullbordat med pistolskottet å Operabalen. Efterföljarens å tronen, Gustaf IV Adolfs senare fällda yttrande till Reuterholm gav tydligt vid handen, att denne vid Gustaf III:s sjuksäng anlitat extra medel för att jaga livet ur den icke dödligt sårade konungen.

Den mördade konungens broder, hertig Carl och dennes gunstling, charlatanen Gustaf Adolf Reuterholm, voro i egenskap av den internationella Frimurarordens mest "upplysta" och högsta dignitärer i Sverige fullt underkunniga om den å Wilhelmsbadkongressen beslutade dödsdomen över Gustaf III liksom om de planer som i Stockholm voro å bane för dödsdomens exekverande. De underläto likväl att handla, låtande den frimureriska "rättvisan" ha sin gång. De äro därför också båda att betrakta såsom konungamördarnas medbrottslingar och komma av framtidens historieskrivare såsom sådana att dömas. Betecknande för den inom nutida "svenskt" frimureri rådande andan är, att till åminnelse av den för mordet å brodern-konungen Gustaf III medansvarige hertigen Carl, sedermera konung Carl XIII — Sveriges mest sorgliga kungaskepnad — instiftats Ordens högsta utmärkelsetecken i Sverige, "Carl XIII:s-orden".

Den nyare, frimureriskt påverkade historiska framställningen ger uppenbart en alldeles missvisande bild av konung Gustaf III. Folkets oerhörda förbittring mot kungamördarna och de "jakobinska" adelsherrarna, vilken förbittring höggradsbröderna hertig Carl och Reuterholm endast med största svårighet lyckades tygla, gav tydligt vittnesbörd om å vilken sida de folkliga sympatierna lågo. Den äldre, oförfalskade historieskrivningen gav också en helt annan bild av Gustaf III än den nyare frimureriskt kontrollerade: "Gustaf III var av medelmåttig storlek, hade stora blå livliga ögon, hög panna, något ljuslätt hår, rödlätt ansikte och ett skönt utseende. Konung Gustaf ägde det mest fattliga begrepp, det starkaste minne, den rikaste beläsenhet, smak och belevenhet och vältalighet. Ingen furste har med mera värdighet talat från en tron, ingen har i det enskilda livet varit älskvärdare. Därför intog han ofta även sina ovänner. Konungen hade ett skarpt och omfattande förstånd att se saker i stort och i en blick. Han besatt stor människokännedom och statsklokhet, rådighet, ståndaktighet och välde över sig själv i motgången . . ."

*

Gustaf III:s son och efterträdare å svenska tronen konung Gustaf IV Adolf var en svuren motståndare av den franska frimurar-judiska "upplysningsfilosofien" och de revolutionära strömningar som utgingo från logerna i Paris, och han hade av naturliga skäl svårt att fördraga de män, som för honom måste framstå såsom tillskyndare av mordet å fadern. "Skulle också hela världen böja sig i stoftet för Napoleon Bonaparte, så skall Gustaf II Adolfs arvtagare aldrig förnedra sig till att erkänna honom såsom kejsare" — yttrade han. En dag tillsporde hertig Carl den unge konungen om hans avsikter beträffande gunstlingen Reuterholm, varpå Gustaf Adolf svarade, att Reuterholm själv kunde tillfråga honom därom. Följande dag inställde sig Reuterholm hos Gustaf Adolf, vilken i de skarpaste ordalag förebrådde honom hans högfärd, hämndlystnad och hat mot Gustaf III:s minne och vänner, hans eländiga hushållning med rikets medel, hans okloka styrelse samt — *de medel han nyttjat för att tillsluta konungens ögon.* Reuterholm svarade med att begära sitt avsked, vilket Gustaf Adolf beviljade.

*

Genom mordet å konung Gustaf III hade den världsimperialistiska judendomen medels sitt politiska verkställighetsorgan Frimurarorden lyckats undanrödja det kanske allvarligaste hindret för sina dåtida planer i Europa. Gustaf III föll såsom en hjälte å sin post, trogen sitt folk och den nordiska saken. Outplånlig vanära och skam drog den svenska adeln över sig genom sitt engagemang för mordets utförande. Svenska adelsmän organiserade och utförde mordet å svenska folkets störste frihetshjälte, Engelbrekt Engelbrektsson, och svenska adelsmän organiserade och utförde mordet å den svenske hjältekonungen Gustaf III. Den svenska adeln, som sällan förmått höja sig till en sann fosterländskhet ovan kastintresset, ställde sig här i klass med den parasitiske judiske folkfienden — och där har den i sin loge-härlighet förblivit intill vår tid. De svenska "jakobinerna" stannade dock icke vid mordgärningen å Gustaf III. När senare konung Gustaf IV Adolf vägrade ställa sig till de landsförrädiskas förfogande utan blev sin plikt mot land och folk trogen, organiserades nya sammansvärjningar, varigenom konungen under lögnaktiga förevändningar tvingades att abdikera — och "frimurarhertigen" i egen hög person under namn av Carl XIII för en kort tid besteg den svenska tronen, vilken av honom reserverades för Frimurarordens korade nya furstedynasti i Sverige, den fransk-judiska revolutionsdynastien Bernadotte.

General Ludendorff betecknar med full rätt frimureriets genomförda dynastiska revolution i Sverige, vilken krävde konung Gustaf III:s huvud och konung Gustaf IV Adolfs detronisering till förmån för dynastien Bernadotte, såsom en av judendomens allra största segrar i nyare tid: "En sammanslutning av den germanska världen var härigenom för den närmaste framtiden omintetgjord, och med rätta kunde konungarna av Sverige av den judiska ätten Bernadotte kalla sig 'Salomos Vikarier'. För hela den germanska världen är det av djup tragik, att det land, som inom sina gränser har de renaste beståndsdelarna av den nordiska rasen, styres av en konung av Juda stam. Vi kunna föreställa oss det judiska folkets triumf över denna av det så fruktade nordiska ras. Detta judiska konungahus från den napoleonska epoken levde kvar, under det de icke-judiska konungarna av Napoleons nåd från denna tid och han själv försvunno".

Andens Lützen

Upp, barn av Gustaf Adolfs jord!
Ett andens Lützen stånda skall,
som frälsar Luthers frihetsord
för evigt ifrån fall.
Vad sköld av järn, vad spjut av stål
en gång försökt på blodig färd,
är i förklarad glans nu mål
för tankens hjältesvärd.

Till strid, till strid som Asa Tor
mot nattens jättehär,
mot ringlad Midgårdsorm, som bor
i lustar och begär!
Till strid, till strid på liv och död
mot dimbeslöjat signeri.
för fängelser uppfostrad nöd
och guldsmitt barbari!

Se, fädrens andar blicka ned
från segervagnar genom skyn,
keruber flyga led vid led
ur morgonrodnans bryn.
Han kommer hög, han kommer klar,
Vår längtans stora dag, med bud,
att sanning, ***sanning*** *segrat har,*
att Gud är ***ljusets*** *Gud.*

Victor Modin

hus förvaras den abessinsk-koptiska religionens högsta helgedom: Mose tavlor med de tio budorden. Denna Jehovas föregivna skänk till grundaren av judaismen, Moses, har Menelik I, drottningens av Saba och konung Salomos son, vilken uppfostrats vid sin faders hov i Jerusalem, med förbundsarken rövat ur det Salomoniska Templet samt fört till Abessinien ("Abessinien". Greve Ludwig Huyn-Josef Halmar, Salzburg).

"Serata Menghest, etiopiska rikets författning, börjar med orden: 'Vi beskriva lagarna och inrättningarna i konungariket, vars ursprung ligger i Jerusalem. De ha hitförts av Ebne Hakim, Salomos son, som bär namnet Menelik. Med honom kommo tolv skriftlärda. De stammade i rakt nedstigande linje från prästsläkten Levi. Under konungen Amda-Zions regering blevo de förordnade till domare.' Innan de blevo kristna voro axumiterna — såsom abessinierna vid den tiden kallades — anhängare av judendomen. Ännu i dag helga de sabbaten, omskära på den åttonde dagen efter födelsen sina söner, iakttaga de mosaiska dietföreskrifterna samt bygga sina kyrkor efter Salomos tempels förebild. Hade det Salomoniska templet icke förstörts, hade dess skatter ej förts till Babylon, skulle vi sannolikt kunna bevisa, att Salomos smaragdminor befunnit sig i Västabessinien. Här är också guldlandet Ophir att söka, varom Bibeln och Herodotos tala." ("Abessinien". Greve Ludwig Huyn-Josef Halmar.)

Kunskapen härom ställer problemet Abessinien i en alldeles ny belysning. Abessinien är överhuvud icke n å g o t s o m h e l s t land i Afrika. *Abessinien har en judisk härskare, en avkomling av den störste judiske konungen. Han kallar sig själv: H e r r e n s U t v a l d e! L e j o n e t a v J u d a s s t a m! Abessinien är i besittning av den judiska förbundsarken och Mose lagtavlor, d e n s t ö r s t a j u d i s k a h e l g e d o m e n! Konungariket Abessiniens ursprung är det judiska Jerusalem!* Det är därför som juden under de århundraden stormakternas erövring av Afrika fortgått beskyddat kejsaren av Abessinien — *den judiske konungen med förbundsarken.*

»Orden av Salomos Insegel»

Läsa vi vidare i abessinska historien finna vi, att konung Kasa den 21.1.1872 i Axums kyrka, som rymmer förbundsarken, lät kröna sig till kejsare under namn av Johannes II. Johannes instiftade *"Orden av Salomos Insegel"! Det gyllene ordenstecknet utgöres av en sovjetstjärna, i vars mitt finnes ett med 5 stenar besatt kors. De 5 stenarna föreställa de 5 på korset fastspikade världsdelarna, b e h ä r s k a d e a v S a l o m o s v ä l d e.*

Vi känna numera ganska väl Frimurarordens bruk och mål. Vid namnen "Johannes" och "Salomo" i förbindelse med Orden studsar man. *Frimurarlogen föreställer Salomos tempel! I densamma arbetas symboliskt på detta tempels återuppbyggande, med slutmålet: judeherraväldets upprättande över hela världen. "F r i m u r a r n a u p p r ä t t a e n b y g g n a d, i v i l k e n I s r a e l s G u d f ö r a l l t i d s k a l l b o.* ("The General Ahriman Rezon and Freemason's Guide". Daniel Sickels, New York, 1901, s. 71.)

Denne kejsare av Abessinien antager namnet "Johannes", vilket i frimureriet är av allra största betydelse. Ty Johannes skulle med hänsyftning å Jesus ha yttrat: "Han måste tillväxa, men jag måste avtaga". Jesus i hans förfalskade egenskap av "judarnas konung" och hans judiska folk måste växa. Detta mål tjänar även den grundade "Orden av Salomos Insegel". Inseglet skall nu i sovjetstjärnans gestalt påtryckas all världen. I England firar frimureriet Johannes e v a n g e l i s t e n. Enligt sägnen kan Johannes evangelisten, Jesu förtrogne i hans högsta hemligheter, icke dö, utan slumrar i det förborgade intill den messianska dagen, dagen för *J u d a s s e g e r ö v e r a l l a j o r d e n s f o l k.*

Den judiska hemligheten med Johannes avslöjas först riktigt genom J o h a n n e s u p p e n b a r e l s e:

"Och jag såg i högra handen å den som satt på tronen (Jahve) en bok, skriven innan och utan, förseglad med sju insegel. Och jag såg en stark ängel, som ropade med hög röst: vem är värdig att upplåta boken och bryta dess insegel? Och ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden förmådde upplåta boken eller se däri. Och jag grät mycket däröver, att ingen befanns värdig att upplåta boken och se däri. Och en av de äldste sade till mig: gråt icke! Se, *Lejonet av Juda stam, Davids telning, har övervunnit motståndet, så att han kan upplåta boken och bryta dess sju insegel.* Och jag såg, och se, mellan tronen och de fyra djuren och de äldste ett Lamm stående, liksom slaktat, och det hade sju horn och sju ögon, vilka äro Guds sju andar, som äro utsända över hela jorden. Och det kom och tog boken ur högra handen på den som satt på tronen. Och då det hade tagit boken, föllo de fyra djuren och de tjugofyra äldste ned inför Lammet, och de hade var och en sin harpa och gyllene skålar, fulla av rökverk, vilka äro de heligas böner. Och de sjöngo en ny sång, sägande: Du är värdig att taga boken och bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad och har köpt oss åt Jahve med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Jahve till ett

(Forts. å sid. 6.)

Alarmberedskap

(Forts. fr. sid. 5.)

konungadöme och till präster, och *vi skola vara konungar på jorden.* (Johannes Uppenbarelse. 5. 1—10.)

»Lejonet av Juda» skipar »yttersta dom»

"Lejonet av stammen Juda", såsom konungen av Abessinien kallar sig, har övervunnit de motstånd, som hittills hindrat brytandet av de sju inseglen. (Johannes II av Abessinien grundade "Orden av Salomos Insegel"!) Den judiska hemligheten skall nu uppenbaras för all världen: *Genom Jesus Kristus (Guds lamm) skall judeherraväldet komma över folken. Judarna skola vara konungar!* I denna tid skola inseglen varda lösta: *"Ty hans vredes stora dag har kommit"* (Joh. Upp. 6, 17). *Johannes Uppenbarelse (apokalypsen) äras av judendomen såsom heligaste mysterium samt brukas såsom den hemliga nyckeln till nuvarande tid, början till det judiska världsherraväldet.*

"Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den första himmelen och den första jorden ha förgåtts, och havet är icke mer. Och jag, Johannes, såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, nedkomma av himmelen från Jahve, prydd för sin man. Och jag hörde en stark röst från himmelen säga: Se Jahves tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, och Jahve själv skall vara med dem, deras Jahve. Och Jahve skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop eller smärta, ty det första har gått till ända. Och den som satt på tronen sade: *"Se jag gör allting nytt."* (Joh. Upp. 21, 1—5.)

Juden längtar efter denna dag!

Vad har detta med Abessinien att göra? Så hör!

"Söderlandets drottning skall uppstå i domen med detta släkte samt fördöma det; ty hon kom från jordens ände för att höra Salomos vishet, och se, här är mer än Salomo" (Matt. 12, 42).

"Söderlandets drottning" är stammodern till abessinske kejsaren. Bibeln förebådar hennes uppträdande å "yttersta domens" dag.

Bibelns »profetior» uppfyllas!?

Judarna omfatta med liv och själ sina förfäders i Bibeln en gång utstakade plan på världens erövring. Århundrade efter århundrade ha de steg för steg utfört planen i överensstämmelse med sina "heliga" skrifters och muntliga traditioners anvisningar. Under tiden ha de icke-judiska folken å judarnas inrådan hängivit sig åt ett dådlöst grubblande över Bibelns "mysterier" och passivt låtit utvecklingen ha sin gång i den blinda tron, att allt vad judarna i enlighet med sin världsmessianska plan utförde i världen var — "Guds vilja".

Juden tror således helt och fullt på Bibelns "profetior" — vilka till varje pris skola genomföras! Samtidigt låter han icke-judarna veta, att det är "Guds ord" som går i uppfyllelse. Johannes Uppenbarelse är för honom arbetsplanen, det följdriktiga programmet. Han arbetar av all kraft för tillkomsten av den dag, som skall bringa honom segern över alla hans fiender.

*

Det skenbart obetydliga Abessinien står i världspolitikens medelpunkt. Skall den italiensk-abessinska konflikten bliva ett nytt världskrig, en den yttersta domens dag, såsom juden säger? England höjer redan sin arm! Andra folk stå beredda! Vill juden i Abessinien begynna den av Jehova bebådade slutliga slaktningen vid Harnagedon?

"Så talar Herren Sebaot: Se, en plåga skall komma från det ena folket till det andra, och ett stort väder skall varda uppväckt från ett avlägset liggande land. Så skola de ligga slagna av Jahve på samma tid, från den ena jordens ända till den andra: de skola icke varda begråtna, eller upptagna, eller begravda, utan måste ligga på marken och bliva till träck. Jämren eder nu, I herdar, och ropen, och välten eder i aska, I väldige över hjorden: ty tiden är kommen, att I skolen slaktade och förströdda varda, och I skolen sönderfalla, såsom ett kosteligt fat. Och herdarna skola ej kunna fly, och de väldiga över hjorden skola icke undkomma kunna. Så skola herdarna ropa, och de väldiga över hjorden skola jämra sig, att Jahve så har ödelagt deras bete. Och deras ängar, där det stod så väl till, äro fördärvade av Jahves grymma vrede. Han har övergivit sin hydda, likt ett ungt lejon; och så är deras land förstört av tyrannens vrede och av hans grymma vrede." (Jer. 25, 32—38.)

I allå länder skall krigets fackla bäras. Intet skall undgå Jahves blodbad, icke heller herdarna, ledarna. Dem skall Jahves vrede särskilt träffa.

"Och detta skall vara plågan, varmed Jahve skall plåga alla folk, som hava stridit mot Jerusalem: deras kött skall förtvina, medan de ännu stå på sina fötter; och deras ögon skola förgås i sina hålor och deras tungor ruttna i deras mun" (Sach. 14, 12). "Ropen detta ut till icke-judarna: helgen en strid, uppväcken de starka; låten komma och uppdraga allt krigsfolk. Smiden av edra plogbillar svärd och av edra liar spetsar; den svage hålle sig stark. Sluten eder samman och kommen hit, alla icke-judar allt omkring, och församlen eder; där skall Jahve föra ned sina starka. Stån upp, I icke-judar, och dragen till Josaphats dal (= Jehova dömer!); ty där vill jag sitta till att döma alla icke-judar allt omkring. Slån till liarna, ty säden är mogen; kommen ned, ty pressen är full, och pressen löper över, ty deras ondska är stor". (Joel 3. 9—11.) "Därför, talar Jahve, måsten I ock bida mig till dess jag uppstår i sinom tid; då jag ock döma skall, och församlen icke-judarna och låten konungariken tillhopa komma, till att gjuta min vrede över dem; ja all min grymhets vrede; *ty hela världen skall genom min vredes eld förtärd varda* (Zeph. 3, 8). "Se dig om Jerusalem öster ut, och se den tröst, som kommer till dig av Jahve" (Baruch 4, 36). "Fröjda dig, du dotter av Zion, ropa Israel; var glad och fröjda dig av allt hjärta, du dotter Jerusalem!" (Zeph. 3, 14).

Men glädes icke för tidigt! Ännu är ej skäl att jubla!

Folken vakna!

De icke-judiska folken vakna!

Genom en världsbrand av grymmaste slag, som sätter alla folk — även Afrikas och Asiens — i brand, skola alla Judas fiender, framför allt de europeiska icke-judarna — män, kvinnor och barn — mördas. På likhögarna av icke-judar skall den judiske konungen krönas. Tvenne tronaspiranter stå i dag beredda:

1) Sir Philipp Sasson (Salomos son), London, Lloyd Georges rådgivare, vilken slugt hållit sig i bakgrunden. I judiska kretsar gäller sir Philipp såsom tillkommande "S. M. von Zion". Han är en ättling av Sephatisch, 5:te son av konung Salomo, och bär därför redan nu titeln: "Nassi" = hebr. furste.

2) Negus Haile Selassie I av Abessinien. Hans stamträd känna vi redan. Han är förvisso även omskuren, ehuru genom rasblandning starkt förmörkad till hudfärgen. Vi ha under sista tiden kunnat iaktta, hur "konung" Philipp (England) velat skydda sin kungliga kollega av Abessinien gentemot Italiens angrepp. Den internationella judendomen skall icke prisgiva det land, som rymmer dess *Allra Heligaste,* åt främmande erövrare! På denna grund är i ett abessinskt krig Mussolinis nederlag högst sannolikt. Detta så mycket mera som Mussolini svikit det judiska frimureriet och förbundit sig med påven i Rom. — Den stora kampen mot "fascismen" i världen börjar.

Juden måste, för att kunna härska, tillintetgöra allt folkligt liv, varhelst det föds! Över hela jorden vakna folken. Folksjälarna stå i begrepp att befria sig från det judiska giftet. Viljan till avvärjande av de judiska maktanspråken blir allt starkare. Juden måste handla och handla snabbt, om han ej skall ligga under! *Kommunismen* och den *förjudade kristendomen* slogo fel. Då måste Jahve hjälpa till med "yttersta domen"!

Ett nytt världskrig

Vi kunna icke förlita oss på, att en "högre makt" utan vårt förvållande skall ingripa och ställa till rätta. Juden kan väl driva det därhän, att enfaldiga icke-judar i självuppgivelse och förlitande på en "högre makt" passivt låta förstörelsen ha sin gång. Det är dock för juden, som i nästan alla stater intager de inflytelserikaste posterna, möjligt att genom diplomatiska schackdrag igångsätta ett krig. Då folken i *hela* världen befinna sig i uppvaknande och söka befria sig från det judiska oket, ser juden i dag sin enda chans i ett krig, i vilket *alla folk* indragas. Genom kriget försvagas folken än mer och göras mogna för revolutionen, som fortsätter förstörelseverket. Folken bli därefter icke längre i stånd att bjuda de judiska härskaranspråken motstånd.

Juden önskar ett nytt världskrig. Mussolinis judiska rådgivare, som äro invigda i Judas hemliga planer, drevo honom att gå löst mot Abessinien. På det att konflikten ej skulle begränsas till dessa båda makter, ingrep "folkförbundet", föregivande sig vilja hindra krigets utbrott. Hade en dylik avsikt i verkligheten funnits skulle folkförbundet redan vid första trupptransporten från Italien till Afrika ingripit. Detta skedde icke och vi måste anta, att de folkförbundet tillhörande makterna, i vilkas regeringar sitta judar, allt fredstal till trots, ha intresse av den italiensk-abessinska konfliktens fortvaro. När ett återvändande för Mussolini sedan icke längre anses möjligt, beslutas sanktioner mot Italien och skärpes än mera läget. Hela världen har försatts i krigspsykos. England syntes bereda sig för deltagande i kriget, ehuru även där förvisso starka krafter äro i verksamhet, vilka söka avvärja världskatastrofen. Och rustningar och truppförflyttningar bevittnas i andra länder.

Ryssland låtsade sig till en början ointresserat, men efter hand framträdde även dess medintressentskap allt tydligare. *Komintern och sovjetregeringen ligga på lur!* Vi kunna i dag, precis som före världskrigets början, fastställa närvaron av sibiriska regementen i Väst-Ryssland. Motsatserna i Östasien ha mildrats, spänningen minskat. Sibiriska trupperna transporteras redan — för att i rätt tid kunna ingripa på den europeiska krigsskådeplatsen. Ryssland förbereder sig!

När de europeiska folken i det genom schismen mellan Italien och Abessinien framskapade kriget blivit blod- och kraftlösa — då skall röda armén från öster brusa in över Europa. *Europa skall givas dödsstöten! Därmed skulle judens seger vara fullkomlig. En seger för Sovjet-Ryssland är seger för judendomen!*

*

Skall den av judarna fordrade världsbranden utgå från Abessinien? "Söderns drottning skall uppträda vid den yttersta domen med detta släkte och skall fördöma det; ty hon kom från jordens ände för att höra Salomos vishet."

Adolphe Cremieux, grundaren av "Alliance Israelite", tillropade judarna: "Varje dag skall nätet, som Israel kastar över jordklotet, utbreda sig och våra heliga böckers profetior skola gå i uppfyllelse. Den dag skall komma, då Jerusalem blir bönehuset för de förenade (= förintade) folken, då den judiska monoteismens fana vajar på de avlägsnaste kuster. Må vi benyttja alla omständigheter. Vår makt är stor. Vad hava vi väl att frukta? Dagen är icke avlägsen, då jordens rikedomar uteslutande skola tillhöra judarna."

Cremieux, en av judendomens största ledare, erkänner, att judarna *"räkna med uppfyllandet av de upphöjda profetiorna ur de heliga böckerna"*. Vad *säga* dessa profetior?

»Jehova dömer»!

"Lejonet av Judas stam" (konungen av Abessinien) har övervunnit alla motstånd. Nu öppnas boken och brytes inseglet (i Abessinien finnes "Orden av Salomos Insegel"). Det skall bliva den yttersta domens dag, som skall tillintetgöra icke-judarnas makt och upphöja judarna till världens konungar. Den börjar, när Söderlandets drottning (Abessinien) uppträder. Enligt *judisk* tro är Jahve personligen närvarande i förbundsarken — som rymmes i staden Axum i Abessinien. Endast å förbundsarkens plats skall Jahve uppenbara sig. I Josaphats dal (= Jehova dömer!), d. v. s. i Abessinien, skall han kalla samman alla icke-judar, för att hålla dom.

Det är hämndens dag, förintelsen av alla icke-judiska folk! "Ty all världen skall genom min vredes eld varda förtärd." *Det är judarnas största segerdag!* "Och vi skola vara konungar på jorden!"

Den som vill övervinna juden måste kunna förstå den judiska vidskepelsen och de judiska maktmålen. Det förflutnas politiker ha, delvis av okunnighet, försummat detta. Så långt de voro judar eller frimurare, ha de medvetet befordrat de judiska planerna. Efterkrigsåren ha låtit oss kasta en djup blick i det judiska giftköket. En rysning grep oss vid åsynen av så mycken bakslughet, gemenhet och grymhet. Men vi ha samtidigt varseblivit faran, som hotar alla icke-judiska folk. Vi tänkande människor tro ej på de judiska profetiorna, *vi veta likväl,* att juden planmässigt nyttjar profetiorna såsom rättesnöre för sitt handlande.

Jordens folk! Se judefaran och avlägsna den!

Alarmberedskap!

Frimureriet
vill "reformera" parlamentarismen

Enligt vad "Der Elsässer", Strassburg, erfar från Genève har Franska Stororientens konvent (Grand Orient de France) tillställt presidenten i Nationernas förbund, tjeckoslovakiske utrikesministern och höggradsbrodern Benesch ett telegram, vari förbundenheten mellan Stororienten och Folkförbundet understrykes. I telegrammet framhålles vidare, att Stororientens konvent överväger en reform av den parlamentariska regimen.

Var det månne för överläggningar i hithörande ämnen som IX. Frimurareprovinsens "lysande" politiske ledare, amiral Lindman, representant för The Grand Lodge of England and Supreme Conceil 33° of England, Wales etc. mot slutet av oktober avlade ett besök hos sina salomoniska själsfränder i utlandet? Konferensen i Dublin tyder på, att också Englands och Sveriges storloger ha sina "reformistiska" planer.

Att frimuraramiralen i Dublin även rådgjorde angående situationen i Sverige, vilken genom vår tidnings uppträdande blivit tämligen delikat, säger sig själv. En av världslogerna övervägd reformering av "den bestående ordningen" kan endast ha ett syfte: att upphjälpa den hotade situationen samt öppna nya möjligheter för ett snabbt fullbordande av Salomos Tempelbygge, d. v. s. det Judiska Världsherraväldets införande. Man kan under närmaste tid vänta sig en stegrad aktivitet från ländernas storloger i samband med en mer offensiv taktik, eftersom arbetet från Moskva icke utvecklar sig tillräckligt snabbt.

Hjälp till
med Nationens försäljning!

Genom fiendernas påbjudna försäljningsbojkott mot Nationen har allra största delen av våra till omkring 500 uppgående försäljare i alla delar av landet, de s. k. legitimerade eller yrkessäljarna av tidningar, nödgats avbryta försäljningen. Vi få under dessa omständigheter uppmana alla för Nationen *intresserade personer, som lämpligen kunna åtaga sig ett dylikt uppdrag,* att *bispringa oss genom att bliva kommissionär* å sin ort för tidningen.

Villkor vid försäljning i kommission o. d. meddelas vid förfrågan hos tidningen, adr. Box 1145, Stockholm 16.

Österrikes förjudning

"Das Deutsche Volksblatt" i Wien offentliggör en statistik angående förjudningen av de intellektuella yrkena i Österrike. Av inalles 836 professorer vid de österrikiska högskolorna äro 298 judar, av 69 skollärare äro 62 judar, varav 27 först efter kriget invandrat. Av Wiens samlade läkarkår äro 80 procent av judisk nationalitet.

Vid Österrikes högskolor äro av 536 lärarekrafter 248 judar — meddelar vidare det citerade bladet —. I den största banken, den med Wiens Bankförening fusionerade Kreditanstalten, äro bland direktörerna 24 judar och 2 arier. Av staden Wiens anställda 140 läkare äro 28 katoliker, 112 mosaiska eller konfessionslösa. Av Wiens 3100 läkare äro 2500 judar.

Önskas köpa!

Den internationelle juden av Henry Ford. Ev. den eng. upplagan. Svar med pris till "M. G.", under Nationens adr.

Kostymer tvättas

och pressas .... Kr. 5:—
Tvättar allt inom branschen.
Till landsorten mot efterkrav.

Allsvensk Kemisk Tvätt
Norrtullsgatan 25, Stockholm.
Tel. 32 15 77

Positiv befolkningspolitik

(Forts. fr. sid. 1.)

om socialt högt- eller lågtstående. Det rör sig om antalet barn av friska, livsdugliga föräldrar och om det antal, som födes av svagsinta mödrar och till alkoholmissbruk hemfallna eller med ärftliga sjukdomar behäftade fäder.

Är det icke fruktansvärt, när antalet avkomlingar av dylika beklagansvärda degenererade visar sig vara dubbelt så stort som det som härstämmar från föräldrar med i arvshänseende mera värdefulla egenskaper? Sedan åratal har väl starkast och mest eftertryckligt hos oss i Tyskland, men även i andra länder ett antal forskare varnande framhållit den betydelse i arvs- och rashygieniskt avseende, som ligger i denna och åtskilliga andra företeelser å det viktiga område, som folkbeståndets regeneration utgör. I en tid, vars sinne blott var inställt på antalet individer och behärskades av idéen om de enskilda folkmedlemmarnas jämlikhet och lika värde för folket, blevo dessa varningar föga beaktade. Endast när folkbeståndets totalsumma syntes hotad, började de ansvariga statsorganen känna oro och överväga motåtgärder. Att till sin högsta princip och kärnpunkt ha upptagit frågans kvalitativa sida, betydelsen av arvsanlagen som den viktigaste punkten i en vittseende befolkningspolitik — det är obestridligen den tyska nationalsocialistiska statsledningens förtjänst.

*

Som en ny riktning i läkarens forskning har läran om människans arvsanlag tillkommit och utvecklats. Vår kamp mot de epidemiska sjukdomarna, vår hygien har i tusentals fall segrat och skall fortsätta att bekämpa de ännu härjande farsoterna. Den nya striden står emot utbredningen av ärftliga lidanden och till skydd för de i ärftligt avseende friska folklagren. von Verschuer har präglat ordet ärftlighetsläkare. Liksom en god husläkare övervakar de under hans omsorger ställda, ger dem goda råd och, när så behövs, behandling, liksom han kan förebygga sjukdomar och tidigare och mera klart inse smygande faror eller upptäcka redan förefintliga åkommor, så har ärftlighetsläkaren att på liknande sätt fatta och fylla sin uppgift hos nationen i fråga om de nedärvda stamegenskaper, varmed ju varje folk i sin helhet, oavsett enstaka individer, alltsedan den grå forntiden har framvuxit och går vidare mot en okänd framtid. Liksom läkaren hos individen fastställer utvecklingen genom tillväxt- och viktkurvor och en sjukdom genom kurvor över feber, puls, blodtryck m. m., varur han härleder diagnosen och behandlingen, så erhåller ärftlighetsläkaren av befolkningsläran de nödiga statistiska kurvorna.

Ärftlighetsläkaren undersöker, om de i ärftligt avseende sunda folkelementen uppvisa en tillräcklig avkomma. Han ger råd vid valet av make och giftermål, han är även rådgivare åt lagstiftare och domare, han bistår hälsovårdsstyrelsen, beskattningsmyndigheterna och nämnderna för nybyggeslån för att vaka över att alla dessa ting ses ur synpunkten av tillvaratagandet och förkovrandet av nationens dyrbaraste och viktigaste egendom, dess enda borgen för framtida välgång och handlingskraft, dess sunda och rasrena släktarv. Även rasens arv måste här medräknas. Talrika folk ha i sina befolkningsproblem brännande rasfrågor. Endast ärftlighetsforskaren kan häri bistå befolkningsstatistikern med råd och hjälp. Det är varje nations rätt och heliga plikt att söka bibehålla sitt folkbestånd i samma rasäkthet som det hade på urfädrens tid och som med sin egenart och sitt särskilda skaplynne frambragt en egen kultur, som blott genom rasens bevarade renhet och oföränderlighet kan föras vidare.

*

Jag tror mig härmed ha givit klart uttryck åt att utforskandet av människans arvsegenskaper står som medelpunkt och mål för hela befolkningsläran. Detta arv ha vi att tacka för vad vi äro, och på det beror vad vi bliva. Att hägna och vårda rasens sunda utveckling är för varje folk den största och viktigaste uppgiften. Det målmedvetna och energiska genomförandet av vår lag till förhindrande av en med ärftlig sjukdom behäftad avkomma, den s. k. steriliseringslagen, gjorde ett mäktigt intryck. Det ges numera ingen nation, som icke befattar sig med dessa frågor. Men det må betonas, att, huru viktigt än förhindrandet av en med sjukdom arvsbelastad avkomma må vara, är dock befrämjandet och ökandet av ett i ärftligt avseende friskt ungdomsled ännu viktigare. Och detta kan ej ernås genom lagar och förordningar. Det kan dock befordras, möjliggöras och underlättas genom skatteåtgärder, skollagar och åtskilliga andra mått och steg. Men i grund och botten är det en sak, som avgöres av folkets själsliga och andliga inställning. Instinktivt eller medvetet, av filosofiska eller religiösa motiv måste hela folket gripas av viljan, den brinnande viljan att ha talrik och kärnfrisk ungdom, d. v. s. framtid, och därmed taga sitt öde i egen hand. Och stolt bör envar känna sig, som får bära byggstenar till sådan bekännelse och sådan vilja. Stolt är vår befolkningsvetenskap och icke minst dess ärftlighetslära och rashygien, som ju strida i första linjen.

Befolkningsvetenskapen är icke ett världsfrämmande arbete i avskildhet vid skrivbordet och i det statistiska ämbetsverket, utan en strävan med och för folk och hembygd mot vårt högsta mål: *folkets välgång*.

En allvarlig fråga till alla svenskar: ***Är invandring av judar en lycka eller olycka för oss?***
Detta problem behandlas vederhäftigt och uttömmande i
EN ANKLAGELSE
av Sven Bonde
som bör läsas av alla svenskar
Pris 1 kr.
I bokhandeln eller direkt från
Förlag Einar Åberg, **Råsunda**
Postgiro 2854

Zionistisk »profetia»

Vid den nyligen hållna XIX. zionistkongressen i Lucern höll presidenten i Zionistiska Världsorganisationen, dr Chaim Weizmann ett avslutningstal, vari han i "profetiska" ordalag förberedde de församlade på judeherraväldets snara tillkomst.

"I kunnen alldeles lugnt uppsöka andra länder", yttrade han "och I mån betänka, att Palästina redan under de närmaste tjugo åren skall vara tillräckligt stort och att vi inom tjugo år komma att vara ställda inför en ny Orient, i vilken våra barn skola söka det större Palästina."

Det är dock icke så säkert, att denna sista judiska "profetia" kommer att stå sig. Ty gojim ha börjat att vakna!

Gul front mot Sovjet

Enligt meddelanden från Tokio förberedas omedelbara åtgärder för genomförande av den planerade enhetsfronten mellan Japan, Kina och Mandsjuriet gentemot den sovjetryska penetrationen i Fjärran Östern.

Jubel i "Nazist-Blocket"

Frimureriets bojkott mot Nationen har uppkallat Ekström-Rosenska "Nazist-Blockets" organ "Riksposten" till en glädjeutgjutelse mot "vulgärantisemitismen". Efter en varm eloge åt Per Dahlberg för hans energiska kamp mot "vulgärantisemitismen" och antifrimureriet i "Nationell Socialism" konstaterar det "nazistjska" frimurarbladet bl. a.: "att vulgärantisemitismen sådan den möter oss i Ludendorffs arbeten, tidskriften Nationen och dylika alster äro förryckta människors lek med fantasi och fakta" samt att "den blott skadar välmotiverad antisemitism". Herrar Ekström, Rosen, Dahlberg & Engdahl ha alltså sett sig nödsakade numera utesluta Julius Streicher ur den "förryckta" trion, som skadar "välmotiverad antisemitism". Vi förmoda, att Streichers framgång vid partidagen i Nürnberg 1935 föranlett ändringen i programmet

Hur var det, hade icke "nazistchef" Ekström viss funktion hos Sovjets Nafta i Wasa, innan han 1933 av vissa kretsar i Stockholm hitkallades att organisera "nazismen"? Skulle icke en hastigt och lustigt arrangerad "nazistkupp"-bluff ge vissa kretsar förevändning etablera någon slags diktatur här i landet? Spekulationen — vars yttersta trådar torde ha lett till utlandet — misslyckades emellertid delvis tack vare Nationens ingripande, och vi förstå väl oviljan häröver.

Hur skulle det vara, om Blockets Herrar jämte Kumpaner inom andra partier reste ned till Tyskland och sökte lära förstå *nationalsocialismen*, innan de författade vidare i ämnet? Med deras tydligen medfödda ömma känslor för frimurare och "vissa kategorier" judar är det dock — det måste vi medge — ej stora utsikter att de någonsin skola kunna fatta den världsåskådning, vars namn och fälttecken de anammat.

Frimureriet förbjudet i Turkiet

Under förra delen av oktober ingick från Istanbul det sensationella meddelandet, att Turkiets statspresident Kemal Pascha utfärdat en förordning om upplösning av frimurarorganisationerna i landet samt beslagtagande av deras egendomar. Förklaringen till denna Atatürks modiga handling, för att icke säga svaret därpå lät icke länge vänta på sig.

En vecka senare ingick nämligen ett nytt sensationellt meddelande från Istanbul: att de turkiska myndigheterna upptäckt en sammansvärjning mot Atatürks liv. Deputeraden Ursavas, som hjälpt de sammansvurna över gränsen från Syrien in i Turkiet och härbärgerat dem å sitt gods, häktades — sedan hans parlamentariska immunitet upphävts — jämte ett antal sammansvurna, vilka visade sig vara i besittning av bomber, pistoler och 300 skott.

Stadgar för Frihetsvärnet

kunna rekvireras från tidningens expedition. Vi vilja åter en gång betona, att Frihetsvärnets upplysningscirklar på intet vis avser att konkurrera med de politiska partiorganisationerna utan uteslutande ha till uppgift att stödja det rena upplysningsarbete som Nationen bedriver.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Vittnesmålet i Sv. D.-processen
som icke fick edfästas

Vid Stockholms rådhusrätts sammanträde den 24 oktober, då ingenjör Torsten Kreugers anhängiggjorda återvinningsprocess mot Svenska Dagbladets nuvarande ägare — såsom omnämnes i vår artikel "Misshandlad Justitia" å annat ställe i tidningen — förevar till avgörande, väckte det ett icke ringa uppseende att rätten vägrade höra kärandens instämda vittne, advokat Birger Cornell, på ed. I sitt förebragta vittnesmål säger adv. Cornell efter att ha relaterat vissa händelser kring Ivar Kreugers övertagande av aktiemajoriteten i Svenska Dagbladet 1927:

. . . Sedan rättegång uppkommit efter Ivar Kreugers frånfälle om äganderätten till aktiemajoriteten i tidningsbolaget, ansåg jag, att en affär skulle kunna genomföras i fråga om aktiemajoriteten. Jag satte mig därför i förbindelse med advokaten Hemming-Sjöberg i augusti 1932, men denne meddelade mig, att förhandlingar om förlikning pågingo, vilka troligen skulle leda till resultat. Av samtalet med honom fick jag klart för mig, att det på svarandesidan i rättegångarna var ingenjör Torsten Kreuger, som bestämde. *Jag satte mig i telefon i förbindelse med ingenjör Torsten Kreuger, som förklarade, att han saknade anledning ingå på någon diskussion om försäljning av aktiemajoriteten, emedan enligt hans yttrande Svenska Dagbladet icke vore till salu.* Förmodligen någon dag i slutet av september månad 1932 träffade jag advokaten Hemming-Sjöberg, som förklarade, att uppgörelse angående majoriteten i tidningsbolaget träffats, och att de personer, som jag skulle vända mig till såsom representanter för aktiemajoriteten i tidningen, vore Key, Järte och Grönfors. Jag satte mig därefter i förbindelse med Grönfors, som jag förut kände och hade upprepade sammanträffanden med honom under den därpå följande tiden. . . . *Själva aktiemajoriteten i Svenska Dagbladet tillhörde enligt hans uppgift en stiftelse, som vore inrättad av Torsten Kreuger.* Jag frågade honom, vad Torsten Kreuger hade med saken att göra, då det ju egentligen varit Ernst och Britta Kreuger, som tidigare fått aktierna till sig överlämnade, men *han sade då, att Torsten Kreuger företrätt dem, och att Torsten Kreuger satsat de pengar, som erfordrats för att uppgörelse med konkursboen skulle kunna genomföras. Han hade icke något intresse för mitt förslag om försäljning av majoriteten, vilken han förklarade icke kunna ske utan Torsten Kreugers medgivande. Jag fick den uppfattningen, att han icke hade något intresse härför, emedan det belopp, som skulle kunna erhållas vid en försäljning utöver lånebeloppet, skulle tillfalla Torsten Kreuger. Grönfors betonade också, att det för Järte och honom hade varit en mycket förmånlig uppgörelse, då de fått sina anställningar i tidningen säkrade på livstid med förhöjda löner.* Grönfors meddelade även, att det var på grund av Keys vänskap med Torsten Kreuger, som uppgörelse med konkursboen kunnat ordnas så snabbt och bra.

Grönfors ville, att jag skulle försöka intressera dåvarande bankdirektören Carl Trygger att inträda såsom styrelseledamot i bolaget och han erbjöd till och med, att jag skulle få mycket bra betalt, om jag kunde förmå Trygger att gå in i styrelsen. Jag avböjde detta Grönfors' förslag, men Grönfors ville dock, att jag skulle försöka därmed. Jag vägrade dock att lämna min medverkan därtill och talade heller aldrig med Trygger om saken. Jag föreslog i stället Grönfors, att man skulle söka intressera familjen Trygger att köpa majoriteten, vartill *han svarade, att detta just vore, vad han helst önskade, men att det tyvärr icke ginge, då Torsten Kreugers medgivande erfordrades och han säkerligen aldrig skulle lämna detta.* Vid något tillfälle i slutet av november 1932 eller början av december samma år träffade jag Grönfors, och han meddelade då, att han genom bankdirektör Russell kommit i förbindelse med Trygger. Vid så gott som varje besök, som jag därefter gjorde i Göteborgsbankens direktion under december 1932, var Grönfors uppe hos Trygger. Grönfors meddelade mig i detta sammanhang, att det redan var ordnat för, att Trygger skulle gå in i styrelsen, vilket emellertid icke skulle ske officiellt förrän i början av år 1933."

"Guldlandet" Abessinien

Enligt under sista veckan av oktober från Addis-Abeba inganget meddelande ha olika stammar från Wallaga, känt som Abessiniens gulddistrikt, anlänt till huvudstaden, medförande stora förråd av guld, dels i form av rent guldstoft, dels guldklimpar och guldhaltiga mineralstycken. Krigarna lämnade guld i utbyte mot gevär, kläder, ammunition och mulåsnor samt gångbara mynt.

Meddelandet är ej minst intressant i betraktande av vad som berättas i vår artikel "Alarmberedskap" i detta nummer rörande Abessiniens redan för årtusenden sedan spelade roll som "guldlandet" i världen.

*

Kommunism—Judendom

Den i Temesvar utkommande "Deutsche Volkszeitung" återger ett meddelande från litauiska säkerhetspolisen, att vid undersökningen av den judiska centralbankens arbetskabinett i Schaulen stora mängder kommunistiskt propagandamaterial beslagtagits samtidigt med att bankens föreståndare å platsen juden Grünfeld arresterats. De litauiska tidningarna anmärka härtill, att "det icke är första och sista fallet, då i judiska företags lokaler, ja t. o. m. synagogor, kommunistiskt propagandamaterial beslagtagits".

*

Grekisk general varnar för judarna — avskedas

Judenheten i Grekland har — meddelar "Jewish Bulletin" — oroats av ett tal, som hållits av general Papadopoulos, kommendant för divisionen i Serres, vilken yttrat: "Vårt land har två fiender, kommunisterna och judarna. Kyrkorna i Ryssland förvandlades av judarna till stall, medan de judiska synagogorna förblevo orörda. Judarna önska förstöra kristendomen. Jag råder Eder att icke låta judarna öva inflytande å Eder, emedan de äro kristenhetens fiender. Jag beklagar, att jag måste säga Eder något så oangenämt, men dessa fakta äro tyvärr sanna."

Detta tal, som väckt stor förbittring inom judiska kretsar, föranledde enligt den citerade tidningen de judiska församlingarna i Serres och Saloniki att till myndigheterna ingiva skarpa protester. Verkan av dessa uteblev ej heller. En vecka senare kunde "Jewish Chronicle" berätta: att generalkommendanten för Greklands samtliga stridskrafter, general Papagos, avskedat general Papadopoulos från kommendantskapet för garnisonen i Serres med anledning av hans mot judarna fientliga tal samt utsett efterträdare å platsen.

I samband med skipandet av denna "rättvisa" uttalade polischefen i Serres till den judiske senatorn och regeringstjänstemannen i Saloniki, Isaak Sciaky: "Judarna och zionisterna i Serres skola vara säkra och komma icke i någon fara så länge jag bekläder mitt ämbete".

Ungefär som hemma i Sverige!

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del .... à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1:25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 NOV. 1935

Vida Världen

Lejonet av Juda

Det världspolitiska intresset är för ögonblicket koncentrerat kring kejsar Negus Haile Selassie I av Abessinien. Negus Negesti tillhör jordens äldsta kända regerande dynasti, "salomoniderna", Etiopiens härskardynasti. Är den judiske kung Salomos ättling i 35. led och kallar sig själv "Lejonet av stammen Juda", "Herrens Utvalde", "Konungarnas Konung" — allt långods från den hebreiska bibeln. Ja, hans stambok leder ända tillbaka till den föregivna första människan, Adam.

Lejonets av Juda land, Bibelns Etiopien = Abessinien, är enda landstycket i Afrika som de rovgiriga kolonialmakterna i Europa ej tillåtits lägga under sig. Och detta helt naturligt, eftersom Abessinien är det "heliga" landet för judarna t. o. m. framför själva Palästina. Ty där förvaras — såsom omförmäles i artikeln "Alarmberedskap" å annat ställe i tidningen — i Axums tempel den "heliga" förbundsarken, som Negus salomoniske stamfader å tronen, Menelik I, den "vise" kung Salomos son, vid flykten från Jerusalem rövade från Salomos Tempel och medförde till Etiopien.

Tidpunkten skulle nu vara inne för den i kejsar Haile Selassies person återuppståndna drottningen av Saba, "Söderlandets drottning", att framträda inför världen såsom "Lejonet av Juda" — för att skipa "yttersta domens" rättvisa, då alla icke-judiska folk skola förgöras och judarna för evig tid koras till "konungar på jorden". — Det är gott och väl, att De Heligas "heliga" förfäder lagt upp sin "profetiska" plan i Bibelns bok, så att icke-judarna själva icke skola behöva sväva i okunnighet om vad saken gäller.

Judenheten i världen lever just nu i ett rus av lycksalighet över att deras *stora* dag är kommen — då Lejonet av Juda uppenbarar sig å arenan — för att äntligen skipa "yttersta domens" rättvisa med fienderna, icke-judarna. Men därmed är icke sagt, att sista akten i det djärva spelet skall förlöpa efter uppgjord regi. Mussolini drevs i det bestämda ögonblicket att gå löst mot Abessinien — för att möjliggöra "profetians" uppfyllelse, och England (Judas hittillsvarande "statliga" imperium), Sovjet-Judéen och Nationernas Förbund skyndade likaså i det givna ögonblicket att rycka in. — Till stöd för Lejonet av Juda! Sverige-Judéen deltog redan genom förkrigsinsats, sändande militära instruktörer till Lejonet — vilket blott var naturligt i betraktande av de mycket intima band under Salomos Insegel som förena de bägge fursterikena.

Det är nämligen Lejonet av Juda stam som skall bryta Salomos berömda insegel och exekvera den "yttersta domen".

*

Moraliskt Galaspektakel

Hemliga Regeringskamarillan — vars huvudaktionärer äro: Frimuraramiral Lindman, Bankdiktator Wallenberg och Pressdiktator Bonnier — har mobiliserat sin väldiga fogdeskara för att —: slå ihjäl sin fiende Nationen. Vilket sker i Moralens namn. Naturligtvis äro vi stolta över att en sådan stor ära vederfarits oss. Motståndarnas äntligen uppnådda absoluta enighet i kampen — vilken enighet beseglats genom beslutet om Nationens förklaring i bann — firades enligt vad som upplysts oss av en förrädare i Fria Pressen medels en galadinér, given av Huset Bonnier å Operakällaren.

Om Moralen visat sig jättestor hos Kamarillan och dess legofolk, förefaller dock Modet ha svikit i första aktens sista del. I ett folkskådespel måste hjältarna kunna utveckla ett visst mod för att vinna publikens gunst. Väl presterade både huvudaktörer jämte medspelare och statister ett överraskande hjältelynne, när de i samlad fylking tågade till storms mot Nationen — men när det ankom på *äran* av bragden att våga stormanloppet, brast kuraget. Månne av ren anspråkslöshet?

Kamarillans Översta Ledning, som helst arbetar i dunklet, lät Huvudstadspressen taga äran. Denna höll sig i sin tur med en "Distributionsnämnd", bestående av några av Fria Ordets mest lysande stjärnor. "Distributionsnämnden" hade åter sin "Rådgivande Nämnd" av extra "Allmänt Aktade" män, vilka i sin tur visade på en ännu högre instans, som äran rätteligen tillkom: Förre Högerledaren, Amiralen-Höggradsbrodern . ˙ . Lindman, som å IX. Frimurarprovinsens vägnar krävt vårt huvud på ett fat.

Så gick hela presskopplet löst. Som en löpeld repeterades Domen över Nationen såsom "sårande för moral, tukt och allmän anständighet" över Sveriges land. Folket fick veta vilket smutsigt stycke vi voro — och jublet i Israel skallade vida ikring! Oss beredde det åtskillig uppbyggelse att lyssna till körens prestation. De flesta tidningarna relaterade förtjust sensationen under den officiella rubriken: "Tidningen Nationen sårande för allmän anständighet". Och De Enfaldiga måste ha suckat: Gud vare lov, att vi ha en sådan moralisk och anständig press, som skyddar oss mot omoral och oanständighet! Å vissa håll formulerades rubriken: "Tidningsförsäljarna ta avstånd från Nationen" (Stockholms-Tidningen-Aftonbladet, där "Distributionsnämndens" "Ombudsman" har sin varelse). Aschberg-Kihlboms sanningsvittne Folkets Dagblad Politiken klappade förtjust i händerna: "Nationen i fäderneslandsklass". Skånska Socialdemokraten jublade: "Attack mot smutspressen". Hudiksvalls-Posten förkunnade: "Nationen moraliskt fälld". Det sammanlagt 13 gånger av olika domstolar för "fylleri", "förargelseväckande beteende", "ärekränkning", "falsk angivelse" etc. till sammanlagt 2,555 kronor i böter och 3 månaders fängelse dömda Förre Statsrådet och Landshövdingen Roséns organ Västerbottens-Kuriren tillkännagav med djup patos: "Smutspressen stoppas"!

Bland övriga mer eller mindre humoristiska rubriker i Fria Ordets förgreningar i landet, som råkat komma för våra ögon, må följande citeras: "Nationen i bann" (Kongl. Marxistiska Regeringsorganet Socialdemokraten o. a.), "Nationen bojkottas" (Falu-Kuriren, Östersunds-Posten m. fl.), "Ett icke önskvärt pressalster" (Örebro Dagblad), "Nationen straffas" (Örnsköldsviks Allehanda), "Nationen får sig en kläm" (Sydöstra Sveriges Dagblad), "Amiral Lindman i fejd med Nationen" (Sydsvenska Kuriren), "Nationen stoppad" (Falköpings Tidning). Etc.

En ohygglig salva! "Nationen stoppad"! Varsamt i backarna, om vi få be! Det är för tidigt att ropa "hej" innan man hunnit över bäcken. Vi ämna icke utan vidare låta "stoppa" oss.

Såsom ett kuriosum, karakteristiskt för den allmänna stämningen, kan nämnas, att en våra vänner i vredesmod över det lömska attentatsförsöket mot Nationen ringde upp en av redaktörerna i en av huvudstadstidningarna — Stockholmstidningen —, framställande förebråelser. Redaktören gjorde till en början sitt bästa att försvara Fria Pressens åtgärd, men blev slutligen inför vår sageskvinnas kraftiga motargumentering bet, i det han i mild ton bad: "Moder, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra!" — En uppfattning, som uppenbart står i rak strid mot "Distributionsnämndens" egen "Ombudsmans" i samma tidning. Det tyckes alltså ej vara helt beställt med enigheten ens inom Fria Pressen.

Första akten i det Moraliska Spektaklet är slut. Bland folket i landet motses fortsättningen med spänning.

*

Det Universella Fälttecknet

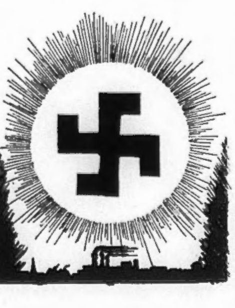

I den avgörande striden mot Mörkrets makter gives blott ett fälttecken: Ljusets symbol. Under Ljussymbolen skall den stora samlingen inom och mellan nationerna ske, då alla tvingas att taga ställning för eller mot. Ty mot Lögnens mörker finnes endast ett medel: Sanningens ljus.

Underjordens krafter rasa mot den ånyo uppenbarade Ljussymbolen, inför vilken deras härskarvälde i lögn och förtryck är dömt att försvinna. De som bära Ljusets tecken förföljas överallt hänsynslöst. Det är förebudet för Juda om dess kommande fall och samtidigt tecknet för den övriga mänskligheten om dess stundande frälsning.

*

Mänsklighetens Fiende

Trots skenkristenhetens försök att framställa judarna såsom "Guds utvalda", "heliga" folk, mänsklighetens förlossare, besannas genom utvecklingen själv alltmer Jesu för tvenne årtusenden sedan fällda stränga omdöme: "I haven till fader icke Gud utan Djävulen, och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen" (Joh. Ev. 8, 44/45). Kyrkofadern Luther varnade i sitt arbete "Om judarna och deras lögner" (tryckt i

Wittenberg 1543) i samma stil: "Detta må du veta, käre kristne, och tvivla icke därpå, att du näst Djävulen icke har en bittrare, giftigare, häftigare fiende än en äkta jude".

I årtusenden har det judiska mordraseriet gått över världen, men människorna vägra alltjämt i sin blindhet att tro. Världskriget och den därefter lössläppta världsrevolutionen, vilka voro judarnas verk, krävde enbart under senaste bägge årtionden 10-tals miljoner människoliv. Och nu arbetas som bäst på igångsättande av ett nytt jätteblodbad å de ariska folken.

Skola jordens folk i sin ödestimma vakna till besinning?

*

En ny »helig» profetia

Den i Cincinnati boende judiske skriftställaren Alfred Segal uttalar i "Jewish Examiners" nyårsnummer den 20 september en profetia, vilken säkerligen livligt senteras av rasfränderna jorden runt:

"Om hundra år skall Du, Jude, gå ned genom Einsteinsstrasse till Berlins centrum, där varest den store judiske filosofens majestätiska staty reser sig. Einsteinsstrasse (Einsteinsgatan) kallas så, emedan Einstein en gång levde där: det obetydliga hus, där han bodde, skall vara en helgedom och en informerad förare skall berätta för dig, att Einstein var Jahves största skänk till Tyskland ...

Hundra år härefter skall Du, Jude, vandra genom Berlins gator och i Ditt öga skall ett litet stoftkorn komma farande från Hitlers grav ... Samma dag skola judarna fira sin årsfest i Berlin, vilken skall kallas Hitlers Purim och i alla synagogor skall Hitler Megilah föreläsas och överrabbinen håller jubileumspredikan ... Därpå skynda judarna till sina hem för att spisa Hitler-kakor".

Alfred Segal är, som man finner, säker på sin sak. Men denna gång händer det, att judens "profetia" icke går i uppfyllelse.

*

Abessiniens »svarta judar»

Enligt det judiska "Morgenblatt" rymmer Abessinien 60 000 svarta judar, vilka kallas "fallaschas". "Liksom större delen av den abessinska befolkningen bo fallaschas i byarna, och de som bo i städerna leva i avsöndrade getton", skriver den judiske författaren, fortsättande:

"Utan att vara ålagda denna avsöndring göra de det av egen drift, för att icke beblanda sig med den kristna och den mohammedanska befolkningen. På denna grund inhägna de sina byar, i vilka en icke-jude ej utan särskild tillåtelse beredes inträde. Framför ingången till byn befinner sig den s. k. stadsporten, där tvenne beväpnade väktare postera. Främlingar, som erhålla särskild tillåtelse att beträda byn, måste före besöket undergå en rening samt anlägga nya kläder, innan de kunna underhandla med judarna ... Har en judisk fallascha umgåtts med en icke-jude, får han före solnedgången icke komma i beröring med sina stamförvanter och måste vidare taga ett bad i floden".

Att abessinierna för övrigt grundligt lärt känna sina judar, framgår tydligt av fortsättningen av artikeln. Författaren uppger visserligen, att det icke finnes någon antisemitism i Abessinien och att abessinierna akta och värdera judarna, men några rader längre ned heter det: "Den judiska befolkningen var en gång den vida talrikaste, men de intellektuella och stammarnas furstar ha utrotat en betydande del därav".

Det judiska bladets uttalande är ej minst intressant därför, att det visar huru judarna än i dag för egen del bedriva den strängaste och ofördragsammaste raspolitik, medan de själva förneka andra folk rätten till en raslig politik.

*

Anti-Nazi-Federation i aktion

"Deutscher Weckruf und Beobachter", New York, offentliggör en redogörelse från ett av judar och kommunister arrangerat protestmöte mot "förföljelserna av katoliker, protestanter och judar i Tyskland". Omkring 15,000 personer, till största delen judar och kommunister, hade infunnit sig. Anordnandet ägde rum under protektorat av Anti-Nazi-Federation, en samorganisation av föregivet 287 föreningar, vilka stå under Moskvas kontroll.

Semigranten dr. Kurt Rosenfeld sjöng sin entoniga hetssång mot nazi-terrorn och de sedvanliga protestresolutionerna antogos. Mötet fick sin särskilda karaktär genom "Anti-Nazi-Federations" stridsförklaring mot föreningen "Freunde des neuen Deutschland" och alla på nationalsocialistisk grund stående tyska organisationer. Dr Rosenfeld angrep på det våldsammaste redaktören av "Deutscher Weckruf und Beobachter", Walter Kappe, och tidningen samt fordrade, att "nazi-terroristerna och gangsterna" skulle fördrivas från New York. Man sjöng vidare "Internationalen" samt fordrade Thälmans frigivning.

Mötet var anmärkningsvärt framför allt av följande skäl: väl 80 procent av de församlade voro judar. Inskrifterna å plakaten buro judiska bokstäver och tecken, största delen av talarna voro judar, de flesta judiska kommunister. — Vi ha här nya bevis till alla föregående för att den av Moskva ledda kamprörelsen mot det nya Tyskland och nationalsocialismen är en judisk kamprörelse, dirigerad och finansierad av judar.

"Anti-Nazi-Federations" kamp vänder sig emellertid ej endast mot Tyskland; den är Moskvas verktyg och arbetar som sådant på det systematiska underminerandet av de amerikanska institutionerna — och även här är det juden som leder kampen. Juden är Tysklands såväl som Amerikas, ja alla länders fiende. Därför måste även alla folk bilda en solidarisk enhetsfront för hans bekämpande.

*

Leve Fria Pressen!

Intet folk har — försäkrar vår omutliga publicistiska societet — en så fri press som det svenska. Vilket ju bör stämma oss till djupaste tacksamhet mot dessa högädla varelser, som offra sig för folkets heliga sak. Deras sätt att tolka den allmänna opinionen vittnar om en sådan upphöjdhet av snille, moral, sedlighet och allmän anständighet, att mot-

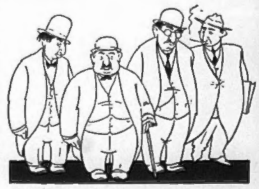

svarighet till dygdfullhet icke torde stå att upptäcka å jordens rund.

Och skulle tilläventyrs en ofri stackare våga störa pressens frihet och frid, d. v. s. utmana "folket självt", så är Fria Pressen, sin plikt likmätigt, färdig att näpsa den förmätne. Därför böra vi alla känna oss lyckliga och tacksamma och glada över att äga "världens friaste press" — vilket ju anstår Frihetens stamort på jorden.

Leve Fria Pressen!

*

Rött propaganda-krigsflyg

Den nyligen förolyckade sovjetryska flygmaskinen "Maxim Gorki" var det största hittills byggda flyget i världen. Det rymde bl. a. ett tryckeri — även i sitt slag enastående. Och vidare en kinoavdelning. Tryckeriet hade en särskilt viktig uppgift: att under flygningen massförfärdiga och över fiendeländerna nedkasta revolutionära proklamationer.

"Maxim Gorki" var förvisso icke det enda för dylik uppgift konstruerade sovjetryska flygplanet, avsett för bruk i judendomens planerade nya världskrig, vilket skall bana vägen för den kommunistiska världsrevolutionen och Judas världsherravälde.

*

Judisk invandring till U. S. A.

Enligt vad Judiska Hjälp- och Invandringssällskapet i U. S. A. meddelar inträffade under tiden januari—maj detta år 3222 utländska judar i Förenta Staterna. — Att judeättlingen Roosevelt och hans judiska "hjärntrust" gärna taga emot rasfränderna, säger sig själv. De behövas kantänka till hjälp i det fortsatta genomförandet av Rathenaus berömda "vertikala" revolutionsprogram.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (281) SÖNDAGEN DEN 1 DEC. 1935 ÅRG. 11

Folkresning

under Frihetsbaneret

Svenska folkets frihet är i fara, liksom tidigare i historisk tid. Åter ljuder frihetsfanfaren, som kallar till samling. Åter kräver fosterlandet en hugstor insats av de sina till avskuddande av ett iråkat, förhatligt och förödande främmande ok.

Den nutida inkräktaren, som usurperat makten och etablerat sig som härskare i detta land, är det sedan trenne årtusenden å alla andra folks underkastelse och tillintetgörelse arbetande Juda, vilket genom list och mutor lyckats bereda sig tillträde. I Frihetens namn gjorde det sitt intåg och i skydd av sin köpta medborgarrätt underlade det sig steg för steg svenskarnas ägodelar även som styrelsen och makten. Vår nationella helgedom raserades. Svensk kultur, svensk tradition och svenska tänkesätt vräktes över bord såsom värdelöst skrot — för att ersättas av en falsk internationell, judisk filosofi, vars syfte var att beslöja det bedrivna judiska erövrings- och förstörelsearbetet samt förgifta svenska folksjälen, avnationalisera folket, på det att Juda obehindrat skulle kunna gripa den totala makten och här upprätta en öppen terrorregim.

Frukten av denna främlingsmaktens aktivitet bevittna vi på alla områden. Lag och rätt äro blott till å papperet. Judarna behärska i detta nu hela Sveriges press, litteratur och konst, *dels* genom ägande direkt eller genom bulvaner, *dels* genom sina dirigerade många organisationer, Tidningarnas Telegrambyrå, Radiotjänst, Svenska Pressbyrån etc., *dels* genom sina försänkningar inom statsmakt och politiska partier och *dels* slutligen genom sitt bestämmande inflytande inom frimureriets ledande instanser. I spetsen för det kulturella förstörelsearbetet står tidnings- och bokförlagskungen juden Karl Otto Bonnier, som andligen leder utvecklingen å den judiska bolsjevismens banor. Landets penningväsen har monopoliserats i den judiska världsfinansens intresse under Stockholms Enskilda Banks ledning, dit svensk industri, jordbruk och övrigt näringsväsen å tusen kanaler uppsugas, i form av "statliga" och "enskilda" monopol etc. Genom en jordbruksfientlig politik har bondejorden störtats i en skuldbörda å ca. 2½ miljarder kronor; ca. 50 procent av Sveriges jord är förpantad till lånekapitalet. Och samma utveckling praktiseras beträffande övrigt näringsliv. Sveriges statsskuld har forcerats till en summa av 2 à 3 miljarder kronor, varigenom den judiska världsfinansen fått ett allt fastare grepp om statsmakten samt möjlighet att fullkomna ränteslaveriet.

Konungariket Sverige är vordet en IX. Provins av Världsfrimureriet under en regerande dynasti av främmande börd, i vars ådror ej flyter en droppe svenskt blod. Under namn av "Salomos Vikarie" styr monarken land och folk enligt Frimurarordens författning, som uteslutande tjänar målet: det judiska världssjälvhärskardömets upprättande. Under frimureriets hägn har statslivet "reformerats" och en statsfientlig "parlamentarism" införts, en destruktionen tjänande "demokrati" med organiserade politiska partier å "höger" och "vänster". Avnationaliseringen har i stort redan genomförts. De övre samhällsskikten, som inlockats i logerna för att begå frimurareden och ställa sig under "Okända Styresmäns" ledning, bekänna sig i största utsträckning ej längre till blodet och jorden utan till murslevens internationalism, vilken ingen annan ras känner än judekonungen Salomos; de undre samhällslagren äro anslutna till marxismens internationaler, vilka heller icke erkänna någon annan nationalitet eller ras än dem deras respektive judiska lärofäder tillhörde.

Hela denna process har utförts under så skickligt beslöjade former, att vårt folk intet förstått av dess verkliga art. Vågade någon bryta mot den oskrivna lagen och säga folket Sanningen, utsattes han för all tänkbar förföljelse, och hjälpte intet annat tog man sin tillflykt till öppen terror, såsom när Frimurarorden lät utgå ett förbud mot försäljning av tidningen Nationen.

Den som ej förut insett hur det var ställt i våra dagars Sverige måste genom denna laglösa terrorakt ha fått ögonen öppnade. Det är på hög tid att svenskarna bjuda den allt djärvare fientlige inkräktaren spetsen. Vårt folk måste äntligen resa sig till motvärn, avskudda främlingsoket, återupprätta den svenska friheten!

Denna frihetskamp skall genomföras med andliga vapen. Först och främst genom spridande av *Upplysning*. Upplysning i Sanningens anda! Sveriges folk måste upplysas om verkligheten. När denna upplysningskamp genomförts, kommer befrielsens dag — då det åter seende svenska folket bjuder inkräktaren att *försvinna*.

Alla goda svenska män och kvinnor med i upplysningskampen! För Frihetens återupprättande i Sverige!

Vacklande Albion

Rom vann i första omgången

I våra artiklar "Maktspelet Rom-Juda" och "Juda förbereder en 'yttersta dom' " belystes de på djupet arbetande Överstatliga Makternas spel bakom italiensk-abessinska konfliktens kulisser för framskapande av en världsbrand, nationalstaternas undergång och det judiska världssjälvhärskardömets upprättande. Spelets dominanter, de sedan tvenne årtusenden om herraväldet på jorden konkurrerande bägge stormakterna Juda och Rom — vilka var på sitt vis önska förverkliga Judiska Världsrepubliken — ansågo stunden inne för den avgörande slutkampen. Å ena sidan den återuppståndna Romerska Imperialismen, representerad av Romkyrkan i förbund med Romerska staten under Caesar Mussolini, å den andra det revolutionära Alljuda i "Lejonets av Juda" gestalt, redo till slutsprånget för "hednafolkens" definitiva uppslukande.

Skenbart rörde det sig till en början blott om ett lokalt mellanhavande Italien—Abessinien, men det visade sig snart, att de statliga makter spelet realiter närmast gällde voro: Brittiska Imperiet och det nyimperialistiska Italien. Mussolini framsköts för tillgodoseende av sina personliga ärestora aspirationer i förening med påven i Rom, på det förutsättningar skulle skapas för det världsmessianska Juda att inveckla alla folk i dess konspiration å Ragnarök och förverkliga dess drömda universella diktatur å den revolutionerande världens ruiner. Det stolta Engelska Imperiet, som i århundraden fått tjänstgöra som dess statliga organisation, bjöds stiga ned från sin höjd. "Mohren har gjort sin tjänst — mohren kan gå!" England har fyllt sin historiska mission — tiden är kommen för Juda att uteslutande efter egna intentioner regera världen!

Italiensk-abessinska krigets hittillsvarande fas har markant blottat Englands inträdda svaghet och oförmåga att hävda imperiets ställning. Betydelsen härav ligger i öppen dag, då England tills nu betraktats som den bestående kapitalistiska ordningens grundfäste i världen. Störtar detta grundfäste, skulle fältet ligga öppet för världsrevolutionen och judendomens planer via Moskva definitivt kunna förverkligas. Och England har faktiskt bragts till vacklan. Dess läge är i dag ett annat än i slutet av 1800-talet. 1898 kunde Albion ställa ultimatum till Italien och utan vidare bli åtlytt, vilket nu icke låter sig göra. Genom världskriget och den därunder förda politiken trädde det ned från sin höjd, då det för tillgodoseende av sina politiska mål nödgades förlita sig å andra staters bistånd i stället för att lita till sin egen kraft.

(Forts. å sid. 7.)

Befolkningspolitiska riktlinjer

Ledstjärnan för den franska revolutionen var läran om alla människors naturliga likhet, deras sociala och politiska likaberättigande, yttrade professor *Herman Lundborg* inledningsvis i sitt livligt uppskattade föredrag om riktlinjerna för befolkningspolitiken vid Befolkningsvetenskapliga kongressen i Berlin i augusti.

Visserligen drog man ej de yttersta konsekvenserna av denna i och för sig grundfalska och mot all erfarenhet stridande världsåskådning. Det var endast en inbillning, att den vita rasen i sig själv var likartad och i allt överlägsen. Mindervärdiga och tygellösa element visade en oreglerat hastig tillväxt, inför vilken man praktiskt taget stod värnlös. Ett lands eller en hel kulturkrets yttre fiender — rovlystna grannar eller hela maktgrupper — äro icke de enda. Ett lands inre fiender äro lika betydelsefulla som de yttre. De sammanhänga med problemen om ett folks tillbakagång och urartning. *De sanna grunderna för ett folks degeneration äro icke möjliga att lära förstå, om man icke har fattat den järnhårda lagen om olikheten.* Icke likheten kännetecknar naturen och hela det levande väsendet utan den utpräglade olikheten. Varken raserna eller folken eller de enskilda individerna äro biologiskt varandra lika. Helt naturligt framträdde olikheten mellan människor och människor tydligast i urartningen.

Degenerationen är en ärftligt betingad mindervärdighet av olika ursprung. De flesta sociologerna, pedagogerna, nationalekonomerna och politikerna — med undantag för de tyska — stå fullkomligt hjälplösa inför urartningens talrika fakta. Fast förankrade i sina föråldrade vetenskapliga teorier och principer, kunna de allra högst iakttaga tingens yta. Den som gjort den franska revolutionens grundsatser till sina — han kan aldrig fatta mänsklighetens historiska och kulturella utveckling.

*

I alla kulturer visa sig förr eller senare likartade degenerationsprocesser, om ett folks kulturdugliga överskikt utdö eller förlora sin kraft; och kan ingen ersättning härför komma nerifrån, går ett folks kultur snart under. I dag sysselsätta sig alldeles nya vetenskaper — ärftlighetsforskningen och rasbiologien — ingående med alla problem, som beröra såväl urartningen som förnyelsen av raser och folk.

Kampen för tillvaron är i ordets egentligaste bemärkelse en födelsekamp. Ärftligt välrustade nationer, vilka genom kraftig tillväxt vilja hålla sin stam vid liv, ha all utsikt att segra i denna kamp.

Enfaldiga människor mena, att människor av alla slag kunna bidraga till kulturens framsteg, endast de bekomma riklig andel i kulturens skatter och värden. Vi behöva knappast sysselsätta oss med dylika uppfattningar. Ty vad är väl kultur? Den är det synliga uttrycket av ett folks innersta väsen i den omgivande världen, där det levat och lever. Kulturen låter icke ändra sig eller lika lätt utplåna som man ömsar klädnad. Svagt utrustade folk ha en dålig kultur eller alls ingen, medan livskraftiga däremot ha en god sådan.

Rasbiologien är läran om släkternas, folkens och rasernas liv, vardande och försvinnande. Den befattar sig med alla orsaker, som kunna ändra arvsanlagen i gynnsam eller skadlig riktning. Ärftlighetsforskningen har genom Mendel och hans efterföljare lärt oss, att arvsmassan hos högre organismer består av ett stort antal arvsenheter, s. k. gener. När en människa avlas, förena sig icke alltid hälften av faderns och moderns gen-delar med varandra. Det är av stor vikt, att icke ens av samma föräldrar födda barn ha lika anlag. Eugen Fischer skriver: "30 års Mendelforskning har fört till det oomstridiga resultatet, att människans kroppsliga och andliga kapacitet i sin helhet beror å arvsanlag samt att inflytanden från den omgivande världen blott kunna verka befordrande eller hämmande inom arvsanlagens reaktionsram. Arvsanlagen såsom sådana ändra sig icke och ha under den tid vi historiskt känna mänskligheten icke förändrat sig. Endast urval kan öka, minska, utplåna bestämda arvslinjer, och korsning kan frambringa alltjämt nya kombinationer av ärftliga egenskaper".

"Det värdefulla hos en nation är icke dess rikedom, det är människorna", skriver Forel, den bekante schweizaren, och Darré säger: "Finnes det något kostbarare på denna jord än det ädla blodets grodd".

Man börjar nu inse nödvändigheten av att utnyttja den rasbiologiska forskningens resultat till folkets och rasens välfärd; denna praktiska del av rasbiologien betecknas som rashygien.

Den tyske ledaren och rikskanslern Adolf Hitler säger: "Rasfrågans lösning ger icke endast nyckeln till världshistorien utan även till den mänskliga kulturen överhuvud".

(Forts. å sid. 6.)

Guds lag

I den rådande Lögnens mörker vore mänskligheten förlorad, om hon ej i den Levande Gudens lag, skriven i Skapelsen och hennes inre, hade det evigt giltiga rättesnöret. Omtöcknad av falska läror, i en värld utan sann lag och rätt, är hon åter på väg att förlora sig i bedrägliga illusioner. Vi stå mitt uppe i en världskris av gigantiska mått, som kan komma att betyda kulturers och folks undergång, men också, såsom vi vilja tro och hoppas, inledningen till ett nytt och bättre tidevarv.

Den religionskult, som fört till denna kris, detta tillstånd av lögn, ofrid och kaos i världen, kan icke ha varit någon sann Gudsreligion utan blott en under Guds täckmantel dold satanism. Den ariska kristendomen omvandlades till sin motsats och nyttjades av förfalskaren Juda som ett opium till folkens insövande och avnationalisering i den judisk-messianska världsimperialismens intresse. Alltså för just motsatsen till vad den historiske Kristus kämpade för, vilken bröt staven över denna messianism, brännmärkande det judiska folket såsom satansdyrkare.

Guds lag var evigt och förblir den enda fasta grunden för en god utveckling på jorden. Det judiska Jahvefolkets lag har i trenne årtusenden visat sin värdelöshet. Den endast förde till en vanvettets materialism, ett allas krig mot alla, som degraderade människan till en själlös varelse och ledde till avgrunden. Ja, den förde henne ut i det vansinnigaste av alla krig, till krig mot Gud. Men mänskliga författningar, lagar och rättsordningar, som ej bygga å Skapelsens universella grundlag, som stå i strid mot den Allsmäktige Gudens vilja, äro utan varje värde, ja till förbannelse. De kunna intet utföra av allt det vackra de lova, emedan anden saknas. Deras roll blir endast nedrivande, förstörande.

Den härskande falska Jahve-kulten inom religionen åtskilde i människornas medvetande begreppen Gudsrike och jord. Det jordiska livet hörde materien till, först efteråt kom Himmelen. Likaså passade ej idealismen i denna "syndfulla värld" — den bleve en sak för det tillkommande livet. Här ligger ett av de största bedrägerierna i nutidens religioner, att de vilja skilja på Gudsrike och jord. Men liksom människans odödliga själ under jordevandringen hör hemma å denna planet, har den där även sin mission att fylla såsom en utstrålare av Guds universalsjäl, tjänande Gudsriket på jorden.

Trots alla försök att förfalska och förvanska kristendomen framlyser dock alltjämt som det centrala i Kristi lära, som religionsexploatörerna aldrig lyckats utplåna, satsen om *Sanningen* såsom vägen att åstadkomma *frid på jorden*, ett Gudsrike i denna värld. Detta upprättande av Gudsriket på jorden skulle ske genom predikande av Sanningen! Så lyder också i dag programmet, det allmänna välfärdsprogrammet. Människorna måste upplysas om verklighetsförhållandena. Det mänskliga samhällslivet, författningar, lagar och rättsordningar, måste underordnas den Levande Gudens universella grundlag och vilja, sådana vi känna dessa i Skapelsen och vårt inre.

På den väsentligaste punkten i Kristi program, den rörande Sanningsförkunnelsen, sveko all världens kristna kyrkosamfund, men de dömde därmed blott sig själva och ej den idé de falskeligen draperat sig i. Men för folken är det en livsangelägenhet att bryta med lögnväsendet inom religionen och återupprätta en religion av positivt värde, en sann Gudsreligion i stället för den nuvarande falska Jahvekulten.

• Pressfronten •

Främlingsväldets rättsväsen

Det svenska rättssamhället existerar under rådande jude- och frimurarvälde allenast till namnet, såsom drastiskt belystes genom fallet Torsten Kreuger, synnerligast i dess del beträffande Svenska Dagblads-aktierna, där påtagligt inbrott, stöld och förskingring av domstol legaliserades såsom rättsligt. Faktas oförbehållsamma framläggande inför offentligheten synes dock i sådan grad ha irriterat Höga Vederbörande, att de sett sig nödsakade anskaffa ett extra schlagernummer till demonstrerande av sitt upphöjda intresse för Rätten. Materialet till ett dylikt funno de också utan svårighet i — domstolarnas behandling av "den fattiga 76-åriga sömmerskan".

Aftonbladet berör i sammanhang härmed Dagens Nyheters virtuosmässiga jonglerande med Rättens idé, där det Bonnierska husorganet å ena sidan har att försvara Rätten och "de små" gentemot domstolsgodtycke och å den andra att skydda sin, d. v. s. Judas egen rättsregim samt förhindra störning av obehöriga. A.-B. varnar för att låta lagen bli knekt åt intressekampen och hävdar, att där uppenbara misstag begåtts av domstolar, möjlighet måste finnas för reglerande av dylika. Lag och rätt måste gälla för alla, oavsett person; det ena rättsfallet får ej behandlas efter andra grundsatser än det andra:

Det är i första hand inga andra än domstolarna själva, som kunna skada sitt anseende, nämligen genom oriktiga domar, som uppfordra till kritik. En kritik av dem skadar icke rättsväsendet, då den är ledd av intresse för rätten, utan tvärtom gagnar. Domstolar och allmän opinion böra vara medarbetare i rättens uppbyggande och säkerställande. Det skadar icke en domstol, om den begår ett misstag. Men vad som skadar den är, om den icke kan eller vill rätta sitt misstag. Vad som vidare skadar domstolen och hela rättsväsendet är, om kritiken i pressen i ena fallet undertryckes, medan den i det andra fallet ges det mest ohämmade lopp och flödar över bräddarna. Olika behandling gagnar icke rättens och rättsskipningens anseende.

Någon skrattar och säger: Ja, men historien om den fattiga sömmerskan, denna förträffliga schlager, var ju ett första klassens nummer i sensation och sentimentalitet. Vi bekänna vår oberördhet av denna överlägsenhet. Rättvisan måste hävdas, oavsett person och institution. Alla mänskliga makter och intressen äro så flyktiga och förgängliga. Men rätten som lever genom generationerna, har konstans. Den andra åskådningen, att intressekampen är realiteten och lagen en knekt, som man använder eller icke i mån av dess duglighet för tillfället, är ohållbar.

Landets högsta rättsvårdande myndighet bör ha möjlighet att omedelbart rätta egna missgrepp. Det är ett allmänt intresse, att också pressen har befogenhet att diskutera, att lagarna bliva sådana, att de möjliggöra rättande av domstolarnas misstag.

Reflektionerna äro befogade. Att bringa rättsväsendet i överensstämmelse med svensk rättskänsla är dock uteslutet så länge Sveriges folk tillåter främlingar att här på alla områden föra spiran. Detta kan först ske, då vårt folk åter gjort sig till herre i eget hus.

*

Spärr för judeinvasionen!

I en ledande artikel, "Stockholms affärsliv under tyska judar", påtalar *Nya Dagligt Allehanda* (h.) den allt starkare invasionen av "tyska" judar till Sverige, vilka äro på god väg att lägga under sig huvudstadens hela affärsliv. Det är en känd sak, att det judiska kapital, som sett sig föranlåtet överge den tyska marknaden, med förkärlek söker sig till vårt land och främst till Stockholm, vars affärsliv nu hotas av total judaisering. Den citerade tidningen skriver:

De tyska judarna upprätta mycket ofta rena bulvanfirmor, där någon svensk får figurera som ledare och chef, medan de verkliga ägarna sedan söka anställning som avdelningsledare, specialister o. dyl. Företeelserna på området ha sedan länge uppmärksammats och väckt bekymmer inom huvudstadens affärskretsar och efterhand ha dessa bekymmer också framförts till stats- och socialministrarna. Man betraktar där icke frågan såsom någon rasfråga utan som en nationell och social fråga. Det är intet svenskt intresse att vårt affärsliv kommer under främmande inflytande lika litet som det är något svenskt intresse att utlänningar skola få tränga ut svenskar på en icke över sig rymlig arbetsmarknad.

Glädjande nog förefaller det som om myndigheterna skulle börjat ta intryck av dessa synpunkter. Överståthållarämbetet har sålunda hos handelsministern på det bestämdaste motsatt sig att tyske direktören Alfred Wolff, Berlin, och direktören Emil Schwarz, Köln, tillåtas bliva ledamot, resp. suppleant i styrelsen för A.-B. Modehuset Royal. I ett annat fall avstyrker ämbetet en ansökan från samme Wolff att få vara ledamot i styrelsen för Finansierings A.-B. Alwo, vari han äger 95 obligationer. Även Wolffs ansökan att få vara ledamot i Nordiska Damkonfektions A.-B:s styrelse tillbakavisas. Av handlingarna framgår, att Wolff för 340,000 tyska riksmark (c:a 538,000 kr.) övertagit tillgångarna i Heimanns Varuhus ...

Man bör kunna taga för givet, att regeringen efter detta kraftiga avstyrkande från Ö. Ä:s sida äntligen sätter en effektiv spärr för tillströmningen av tyska judar till Stockholms affärsliv. Och icke nog med detta. Den bör också se till att begångna missgrepp repareras, så att uppehålls- och arbetstillstånd i fortsättningen icke beviljas åt åtskilliga av de tyska judar, som fått fast fot i landet. Tilltagsenheten går en smula för långt, när, såsom nyss skett i en till socialstyrelsen ingiven ansökan, det meddelas, att det s. k. Nordiska Damkonfektions A.-B. har uteslutande tyskt kapital och att en tyska skall anställas som affärsledare för det svenska bolaget vid äventyr att bolaget eljest inställer driften och gör sin personal arbetslös. Den tyska damen skulle komma hit "i egenskap av representant för de tyska intressena"!

Arbetslöshetsrisken har för övrigt i detta sammanhang grovt missbrukats. Det har blivit en omtyckt förevändning att de tyska judarna och det tysk-judiska kapitalet skulle behövas här för att skaffa arbete åt svenska arbetare. I verkligheten förhåller det sig så att de svenska anställda utan vidare kastas på gatan så snart det tysk-judiska intresset så påkallar.

En uppräkning av de varuhus och andra firmor i Stockholm, som kontrolleras av tyskt-judiskt kapital, skulle giva häpnadsväckande resultat. Vi avstå därifrån. Det väsentliga är att opinionen och myndigheterna i tid ingripa och se till att det svenska affärslivet icke kommer i beroende av främlingar.

Att man nu t. o. m. inom officiella kretsar och dem närstående tidningar ansett sig så pass kraftigt böra yrka på åtgärder till hejdande av den tysk-judiska invasionen är ett intressant konstaterande. Det visar, att våra s. k. inhemska affärsjudar icke äro vidare trakterade av en extra konkurrens från de nyinflyttande rasfrändernas sida samt att man fruktar, att en alltför betydande invasion av tyska affärsjudar under rådande förhållanden skulle kunna ge antisemitismen i Sverige vind i seglen.

*

Det nya ghettot

Under rubriken "För Israels ära" återger *Judisk Tidskrift* n:r 10 ett av judiske överrabbinen "professor" Marcus Ehrenpreis i mosaiska församlingens synagoga i Stockholm hållet tal, vari han kommenterar de nya judelagarna i Tyskland tillkomst. Det i flera avseenden märkliga anförandet lämnar tydliga vittnesbörd om den oro som gripit judenheten inför utvecklingen i Tredje riket, vilken befaras skola utbreda sig till andra länder. Vi citera:

De judelagar, som det stora riket på andra sidan Östersjön under högtidliga former utfärdade inför världens blickar, utgöra den svåraste skymf, som sedan århundraden drabbat Israel. Dessa lagar utgöra den första remnan i judarnas borgerliga emancipation, vars följder äro oöverskådliga. De avse att utestänga en del av landets befolkning från de mest elementära mänskliga rättigheter, icke blott praktiskt, utan även teoretiskt. Detta sker på ett sätt, som stämplar hela judafolket överallt i världen såsom det mänskliga samhällets utstötta parias.

Nu gäller det icke blott för oss judar överallt i världen att bistå våra lidande trosfränder och visa dem vårt broderliga deltagande; nu gäller det oss själva, detta vill jag med all kraft betona. Nu gäller det judar överallt i världen, på vilka den gamla gula fläcken från medeltiden på nytt blivit klistrad. Vi känna oss alla stämplade genom denna lag, stadfäst av ett stort, en gång så högt kultiverat folk. Det upprättas en oöverstiglig mur mellan arier och oss, varje förbindelse mellan dem och oss, av vad slag det vara må, ställes praktiskt taget under samhällets bann, t. o. m. användandet av flaggan, symbolen för den borgerliga enheten, förmenas judarna. Vi äro tillbakakastade till det medeltida ghettot. Men detta nyupprättade ghetto är tusen gånger skymfligare och smärtsammare än det medeltida ghettot.

Ghettot, mina vänner, var ju till en viss grad en frivillig judisk skapelse. Trots den gula fläcken var juden icke av något folk principiellt stämplad som samhällets parias. Vi inneslöto oss i ghettot, för att vi ville bevara vårt religiösa arv och vår historiska egenart. I denna mening var ghettot även vår styrka, ej blott vår svaghet. Den kristna världen inburade oss i ghettot, icke därför att de ansågo oss som mindervärdiga, som man icke vill vara tillsammans med. Tvärtom: den kristna staten ville upptaga oss såsom en värdefull del av det kristna samhället. Den sade till oss: Cujus regio, ejus religio (den som härskar över ett land, bestämmer dess religion), kom till oss, antag den kristna tron, och ni skall bli likvärdiga och likställda med oss. Men det var vi, som tackade nej. Det var vi, som alla faror och all förnedring till trots stodo fast vid vår historiska uppgift, och inga lockelser och ingen makt kunde förmå oss att övergiva den.

Detta var det medeltida ghettots drivkraft och inre mening. Ur denna synpunkt var ghettot vår yttre förnedring och inre upphöjelse, icke vår skymf, utan vår heder. Det är den principiella skillnaden mellan det medeltida ghettot och det som nu, år 1935, öppnar sina portar på vid gavel. I dag öppnas det i Tyskland, men ingen vet i vilket land ghettots portar härnäst skola öppnas. I och med detta slås en dörr igen och en annan öppnas, ett blomstrande avsnitt av judendomens historia håller på att avslutas och ett nytt kapitel börjar. Den generation, som nu växer upp, kommer — det måste vi utgå ifrån, om icke ett under sker — att mötas av svårigheter av mångahanda slag. Vad som nu pågår inför Europas blickar i ett stort rike kan näppeligen bli utan moraliska konsekvenser utanför detta rikes gränser. Det är lyckligt, om vi ha blicken klar för detta sakläge och inrätta oss därefter.

Intet tecken tyder dock på, att judenheten någonstädes skulle vara benägen taga sitt förnuft till fånga. Det vore också i betraktande av dess tretusenåriga historia naivt att tro på en plötslig sinnesförändring. Det inscenerade spelet i Abessinien och Moskvas mångenstädes i senare tid väsentligt stegrade revolutionära propaganda visa tvärtom, att den i stället samlar alla sina krafter för det stora slutliga avgörandet.

Finskt ministerskifte i Stockholm?

Den uppseendeväckande konflikten vid finska legationen i Stockholm 1934 i samband med den Maydellska spionage-filmaffären har fått sitt ej mindre sensationella efterspel inför Finlands riksdag. Utrikesutskottet hade uttalat, att skäl till anmärkning icke förelåg, ehuru med reservationer av en manstark minoritet av åtta riksdagsmän. Vid behandlingen i riksdagen avgick visserligen regeringen med en knapp seger, men enligt vad som förspörjes är saken därmed icke definitivt avgjord. "Affären" har förövrigt sitt aktuella intresse såsom ett exempel å de vägar och metoder de röda härskarna i Moskva kunna begagna sig av vid realiserande av sina suspekta planer i de borgerliga staterna.

I januari 1933 infann sig, som man erinre sig, en viss baron von Maydell i Stockholm, medförande ett introduktionsbrev från finske utrikesministern Hacksells svåger, officeren baron von Hartman till en svensk officer. von Maydell föreslog denne att vara honom behjälplig med anskaffande av 50,000 kronor till bestridande av kostnaderna för inspelning av en film vid finsk-ryska gränsen samt erbjöd 25 % provision å beloppet till den som kunde anskaffa detsamma. Han nämnde såsom referens finska legationen och kunde även senare styrka denna sin uppgift genom företeende av en skrivelse, undertecknad av minister Erich.

Von Maydell meriterade sig vidare genom att upplysa, att han tidigare inspelat filmen "Det ljusnar", given även i Sverige, i vilken en finsk undervattensbåt med finsk besättning medverkat i Tyskland, och att vid detta tillfälle såsom tjänstgörande fotograf medföljt löjtnant Peintikäinen vid finska generalstaben. Samme Peintikäinen, som senare rymde till Ryssland med generalstabens material över försvarsanordningarna vid finsk-ryska gränsen. Författaren av filmmanuskriptet, vilket von Maydell förevisade och som delvis skall ha varit avsett att brukas som bolsjevikiskt propagandamaterial, var ingen mindre än Sovjets förnämsta filmförfattare Vanitschkin, som i sex månader suttit fängslad för spioneri i London, författaren av skandalfilmen "Storm över Asien", vari Englands officerare och diplomater förlöjligades.

Då von Maydell av svenska polis-

En prenumerationsblankett

medföljer detta nummer, för en del av upplagan, och få vi uppmana till abonnemang för 1936 genom beloppets insändande i god tid före årsskiftet.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Slå tillbaka terrorn!

December — Nationens stora propagandamånad

Frimurarordens via partiväsendets tidningspress organiserade bojkott mot Nationen har haft sin väckande verkan ute i landet. Den härskande judiske inkräktaren, som ej längre förmådde uthärda vår upplysning, visste icke vad han gjorde när han ville förbjuda svenskarna att läsa vår tidning. Slaget träffade i själva verket svenska folket, då Nationens kamp alltid uteslutande gällt detta folks välfärd och frihet.

Främmande inkräktare ha städse byggt å svenskarnas godtrogenhet. Dessa äro ju ett ärligt släkte, som icke vill tilltro andra oärlighet och dunkla syften. Men de äro samtidigt kända för sin obändighet. De tåla kallt stål mer än de flesta andra, men när tålamodets gräns en gång överskridits, plägar spelet vara förlorat för dem som spekulerat i deras goda tro.

Den ström sympatiuttalanden och erbjudanden om bistånd som med anledning av bojkotten ingått till tidningens ledning visar, att gränsen för vårt folks tålamod här passerats. Förbittringen över den skamlösa terrorn i Moralens namn är allmän inom alla samhällslager. Mångenstädes hade man hittills svårt att tro vår framställning av läget, men nu inser man överallt, att Nationen haft rätt, då motståndarna sett sig nödsakade tillgripa sådana lumpna vapen för att komma tidningens upplysningsarbete till livs.

Fienden har väl under den gångna månaden utvecklat en stor aktivitet för att hindra Nationens spridning, ehuru han ej lyckats efter beräkning. I synnerhet har "distributionsnämndens" ledamöter tillsammans med juden Bonniers Pressbyrås ombud varit ivrigt verksamma för terrorns praktiska genomförande. De ha i Stockholm lupit omkring hos tidningsförsäljarna, kontrollerat, hotat och varnat mot försäljning av Nationen. I ett känt fall inställde sig en "nämndens" representant jämte en agent för Pressbyrån och krävde att få övertaga affärens hela tidningsförsäljning tillika med dess under en lång följd av år utövade distributionsverksamhet. Och i landsorten har arbetats efter liknande metoder.

Om ock naturligen terrorn på åtskilliga håll vållat oss tillfälligt avbräck i distributionen — för vilket avbräck vi räkna med allmänhetens överseende! — har bojkotten likväl hittills i stort icke haft åsyftad verkan. I Stockholm torde under november ha sålts ungefär samma antal tidningar som under närmast föregående månader, trots vi där blott delvis hunnit reorganisera försäljningen. I Göteborg har ställningen väl hållits. Där sålde gatukolportörerna samt delvis även tobaks- och pappershandlare som vanligt tidningen utan att låta kommendera sig av judeterrorns pressvakt i huvudstaden.

Det lyckades oss alltså att jämförelsevis väl parera terroristernas första anlopp, tack vare allmänhetens visade intresse för vår sak. Förutom vår gamla stock av icke-legitimerade försäljare ha härvid en mängd nya dylika anmält sig, så att försäljningen på sina håll t. o. m. ökats mot förut. Men det gäller nu icke blott att erövra alla tillfälligtvis förlorade positioner utan att också skapa ny försäljning å alla platser där dylik hittills saknats.

Vi vädja därför till alla tidningens anhängare att genom aktiva insatser förhjälpa oss till en framryckning, som kommer fiendens terroristiska planer på skam. *Låt december bliva Nationens stora propagandamånad!* Ett årsskifte stundar och tillfälle gives härvid att *bringa tidningens fasta abonnentupplaga upp i det mångdubbla.* Varje läsare har möjlighet att vinna åtminstone en ny abonnent, och ju flera abonnenter han vinner, desto större avbräck för motståndarnas planer. *Hjälp oss vidare att anskaffa icke-legitimerade lösnummerförsäljare överallt där försäljningen genom bojkotten tillintetgjorts ävensom i största utsträckning i övrigt!*

Från skilda håll ha förslag framförts om anordnande av opinionsmöten mot terrorn. Vi anse, att dylika opinionsyttringar, klokt ordnade och ledda, kunna vara till gagn, ehuru vår tidning själv f. n. icke kan direkt engagera sig eller taga något ansvar därför. Viktigare än något annat är nu, att Nationens position under december starkt utbygges genom anskaffande av abonnenter och lösnummerförsäljare där dylika saknas. Skulle judeväldets bojkotterror ens få skenet av att lyckas, komme denna dess seger snart att följas av nya och kanska ännu farligare terroristiska framstötar. Vi få ej glömma, att Sverige är ett av de länder i Europa, där den judiska främlingsmakten känner sig som allra säkrast.

Det gäller nu närmast: *att tillbakaslå fiendens terror!*

Frimureriets makt i Sverige

Frimurarordens bojkott mot Nationen har väckt ett betydande uppseende i utlandet, där man i denna terrorakt allmänt ser ett nytt överväldigande bevis å den salomoniska hemliga världsorganisationens stora politiska makt i Sverige, dess "IX. Provins". General L u d e n d o r f f, samtidens främste auktoritet i hithörande frågor — vilket förhållande är orsaken till den av frimureriet inspirerade pressens iver att vilja framställa honom såsom "en stackars utarbetad man", "vulgärantisemit" etc. — yttrar i ett handbrev till vår tidnings redaktör bl. a.: "I Sverige är Salomos lärjungars makt ännu större än den var i Tyskland".

I Tyskland har Hitler som bekant redan gjort slut på det falskeligen sig som "välgörenhetsutövare" utgivande, för judemakten arbetande politiska sällskapet. Dagen för vederbörandes försvinnande kommer också i Sverige!

Demokratiens »kulturråd»

Svenska folket har under den gångna månaden lyckliggjorts med ett av regeringen instiftat "kulturråd" för "främjande av upplysningsverksamheten i utlandet angående Sverige". President i rådet är statssekreterare B. Knös och bland de mera betydande ledamöterna märkas för övrigt Publicistklubbens ordförande, höggradsfrimuraren chefredaktör E. Björck, marxistiske författaren lektor I. Pauli och "teologie" professorn Segerstedt i Handelstidningen.

Att utlandet härefter skall bli extra väl orienterat rörande svensk kultur, ligger alltså i öppen dag. Med sådana illustra kulturrepresentanter!

*

Det rustade Sovjet-Judéen

Enligt "Le Matin", Paris, uppgår den sovjetryska arméns nuvarande styrka till 10 miljoner man. Inklusive de militära hjälpförbanden utgör den aktiva arméns numerär halvannan miljon man. De utbildade reserverna av årgångarna 1923 till 1934 omfattar 8 ½ miljon. Lätta artilleriet förfogar över 4,500 kanoner och det tunga över 700 pjäser. Antalet tanks är 3,500. Luftstridskrafterna omfatta 4,300 flygmaskiner, däribland 150 tunga bombarderingsplan.

Denna oerhörda militärstyrka är som vi veta uteslutande fostrad och inställd på målet: Europas och världens revolutionära erövring åt Juda!

*

Färgade Folkens Världsförbund

Fjärran Österns stora hemliga sällskap, "Röda Yxan", "Barnen av Korta Svärdet", "Vita Liljan", "Brödraskapet av Himmel och Jord" m. fl. ha under senaste årtiondet — enligt vad meddelas — sammanslutit sig till en mäktig enhetlig organisation, benämnd "Svarta Draken" och uppbyggd efter Hungs gamla kinesiska tre-cellsystem samt regerad av det allsmäktiga triumviratet "De Tre Äldste av Översta Brödraskapet". Bakom denna anonyma ledning lära stå den kinesiske mångmiljonären Fan Tui i Manila, japanske konspiratorn Sasho Inouye och en icke känd kines i Shanghai.

"Svarta Drakens" ledmotiv är hatet mot främlingarna och dess mål: att fördriva europeerna från Asien och Afrika samt att grunda ett världsförbund för de fria färgade folken. — Händelseutvecklingen i Fjärran Östern tyder även på, att starka krafter där äro i verksamhet för just det mål nämnda förbund uppställt.

*

Judiska företag — till tyskar

Den nationalsocialistiska nydaningen i Tyskland har nu nått det skede, där också affärsföretagen i allt större utsträckning förtyskas. Inom industrien försiggår således en vidlyftig "omplantering" av judiska firmor till ariska ägare, med eller utan officiell hjälp.

Moskvas planer på Norden

En ny våg av röd aktivitet

Medan tredje internationalen i samarbete med Englands frimureri över Genève mobiliserar folken till en krigisk världsaktion mot det fascistiska Italien forcerar samma international allestädes sina ansträngningar för den borgerliga statsordningens störtande. I Frankrike synes det revolutionära inbördeskriget stå för dörren, då avgörandet skall ske mellan den under Moskvas ledning arbetande "folkfronten" och de "fascistiska ligorna", huruvida det franska riket i fortsättningen skall vara en judisk sovjetstat eller en katolsk fascististat. Från Sydamerika ingå underrättelser om kommunistiska inbördesstrider, varvid de revolutionära lyckats vinna delar av militärmakten samt besätta viktiga områden. Brasiliens regering är i besittning av ovedersägliga bevis för att de kommunistiska revolutionärerna arbetat efter en plan, som uppgjorts i Moskva och som åsyftat alla de sydamerikanska republikernas samtidiga störtande samt upprättande av sovjet-regimer.

Även Nordens stater beröras av Moskva-Judas inledda nya jätteframstöt. Komintern sköter här dock tillsvidare spelet under utrikespolitisk mask, sökande utbygga de marxistiska regeringspositionerna till sovjetregimer. Genom de nordiska staternas engagemang för den Moskva-ledda utrikespolitiken mot Italien ha de drivits in i det världsrevolutionära farvattnet och gjorts avhängiga av komintern, vilkens närmaste utrikespolitiska mål är: det fascistiska Italiens och det nationalsocialistiska Tysklands krossande, d. v. s. samma mål som föresvävar det engelska frimureriets strävanden i Genève. Ett intensivt arbete bedrives i detta nu i Nordens stater för utbyggande av ett statsförbund, omfattande Skandinavien, baltiska staterna och Finland, vilket dels skulle militärt nyttjas i den blivande striden mot det nationalsocialistiska Tyskland, dels även bliva underlaget för en planerad sovjetregim i de berörda staterna.

Ledande personer inom det svenska socialdemokratiska regeringspartiet låta allt tydligare förstå, att tiden är inne att "praktiskt genomföra marxismen" i detta land. Arbetet för upprättande av Moskvas påbjudna "enhetsfront" bedrives med stor iver. Vid ett nyligen hållet gemensamt möte med socialdemokrater, Kilboms-marxister och Moskva-kommunister underströk regeringspartiets representant, redaktör Richard Lindström, nödvändigheten av ett samarbete med Moskva mot Tyskland. Han yttrade härvid bl. a.: "En fascistisk makt har uppstått söder om Östersjön. Vad är naturligare än att vi knyta banden fastare med den stormakt, som är att finna i öster och som vi veta har ett verkligt intresse för fredens bevarande?" Herr Branting har också i regeringsorganet Socialdemokraten förordat en svensk upprustning mot Tyskland. Samtidigt förebådade vissa ledande franska tidningar en ny skandinavisk utrikespolitik, åsyftande att skilja Finland från Polen och Tyskland samt att under socialismens (= marxismens) fana åstadkomma ett närmande Helsingfors—Moskva. Med Danmarks, Norges och de baltiska staternas hjälp skulle skapas en ny maktgruppering "under svensk inspiration", vilken skulle mobilisera 2 miljoner soldater mot Tyskland.

Vad i senare tid förekommit tyder på att allvarliga planer verkligen äro å bane i här relaterade syfte. Det jude- och frimurarstyrda Sverige skulle föräras en nominell ledareställning i ett under Moskvas ledning stående nordiskt statsförbund, vilket dels utrikespolitiskt skulle nyttjas för Sovjets kommande krigståg mot Hitler-Tyskland, dels bilda underlaget för en blivande sovjetistisk statsgrupp, ansluten till III. internationalens världsunion. Konferenser hållas, varvid problemen diskuteras och dispositioner beslutas. I Norge ligger sedan månader "världsrevolutionens organisatör", juden Bronstein-Trotskij redo att rycka in på arenan i vårt land, när skörden här anses mogen för bärgning.

Orosmolnen skocka sig å den politiska himmelen. Det skenbara lugnet i Norden hotar att förbytas i blodigaste allvar. Tiden kräver *ett svenskt folkuppvaknande.*

Steriliseringsfrågan inför Englands läkare

Engelska konungens livmedikus, lord Dawsen har i ett uttalande inför Medicinska Sällskapet i York mycket eftertryckligt uttalat sig för sterilisering av ärftligt belastade personer. Han framhöll härvid det faktum, att steriliseringen i Schweiz praktiserats sedan nära 50 år och att den nu i Danmark, Sverige, Norge, Finland och Tyskland har funnit erkännande såsom ett skyddsmedel mot det ärftliga överförandet av kroppsliga och andliga åkommor.

Lord Dawsen gjorde endast den inskränkningen, att patienten såsom regel måste lämna sitt medgivande. Talaren menade, att upplysning och övertalning måste komma till användning och tvångsåtgärder blott ske i bestämda undantagsfall.

*

Rumänierna skydda sitt namnbestånd

Rumäniske justitieministern Valer Pop har — enligt "Porunca Vremii" — förordnat, att tills vidare inga ändringar av judiska familjenamn till rumäniskt klingande få äga rum. — Det förefaller nästan som om den judiska "härskarinnans", madame Lupescus inflytande å hovet i Bukarest vore på retur, då ett dylikt "barbariskt" förordnande kunnat se dagen.

Exemplet förtjänar efterföljd annorstädes!

Stadgar av Frihetsvärnet

den nystartade organisationen till stöd för Nationens upplysningsverksamhet erhållas på beställning från tidningsledningen, Box 1145, Stockholm 16.

»Trefaldig nazism»

I sitt tillkännagivande av försäljningsbojkotten mot Nationen anställer "Svensk Typograftidning" — som står under en judes redaktion — följande reflektioner, karakteristiska för betraktelsesättet inom härvarande jude- och frimurarkretsar:

"Som förklaring till ovanstående bör nämnas, att Nationen är en nazisttidning, utgiven en gång i månaden från Stockholm. Innehavaren av utgivningsbeviset heter enligt tidningstaxan E. J. T. Eriksson. Tidningen torde kunna betecknas som trefaldig nazisttidning. Den arbetar nämligen icke allenast efter det vanliga nazistprogrammet (Hitler, Göbbels och Göring), utan även enligt Julius Streichers program (utrotning av judarna) samt Ludendorffs program (utrotning av frimurarna)".

"Trefaldig nazist" bör alltså enligt judisk uppfattning vara det grövsta tillmäle som överhuvud är tänkbart. Å vår sida kunna vi däremot icke annat än däri se en hedersbeteckning.

myndigheten "var känd men icke välkänd", framstod det som överraskande, att han av finska myndigheter således tidigare som nu i denna filmningsaffär kunnat utverka tillstånd till medverkan av finska militärvapen och finska officerare. Det frågades också på sina håll varför den sista inspelningen just skulle äga rum på det farligaste stället, då vilken fiktiv skog som helst lika bra kunde tjäna det föregivna ändamålet? Till en början gick dock allt efter beräkning. Tack vare rekommendationen från finska ministern lyckades von Maydell skaffa de 50,000 kronorna och hela sällskapet jämte minister Erich begav sig till Finland. Genom inskridande från legationsrådet Snellman vid beskickningen i Stockholm föranleddes nu emellertid svenska myndigheter att ingripa och stoppa företaget i Helsingfors.

Mot bakgrunden av dessa m. fl. fakta framstår utrikesministern Hackzells anförande i riksdagen, att utrikesministeriet fått de första varningarna genom legationen i Stockholm i en egendomlig dager. Hans ord lyder: "I och med denna rapport från beskickningen i Stockholm var affären för dess vidkommande utagerad. Till legationens förtjänst kan räknas att den anskaffade dessa uppgifter". Beskickningens chef, minister Erich, blev dock redan på sakens tidigare stadium energiskt varnad, men vägrade att taga notis om varningen utan engagerade sig i stället för det suspekta företaget. Och legationsrådet Snellman, som genom sitt resoluta inskridande i sista ögonblicket lyckades förhindra skandalen, blev till tack därför skild från sin post vid legationen i Stockholm. Slutligen blev en finskfödd dam i Stockholm, fru Millén, som varit legationsrådet Snellman behjälplig med varning, utsatt för en ganska enastående personlig förföljelse. Enligt fru Millén skall man härvid ej ens ha dragit sig för att fabricera falska protokoll till finska utrikesministeriet rörande hennes person, vilka protokolls falskhet skulle erkänts såväl av Stockholmspolisen som i finska riksdagen.

Hela denna historia visar hur långt Moskvas tentakler nå in i de s. k. kapitalistiska staternas förvaltningar och utgör för de fosterländska i Nordens stater ett memento. På svensk sida spörjer man sig, om ej tiden skulle vara mogen för ett finskt ministerskifte i Stockholm?

Prenumerera

i god tid

före årsskiftet

En historisk minnesdag

München 9 nov.

Bevittnandet av högtidligheterna till åminnelse av de kämpar, som stupade för *nationalsocialismens* stora idé den historiska dagen 9 november 1923, var för undertecknad en upplevelse av oförglömligt slag. Åren 1922—25 var jag bosatt i München och upplevde alla de händelser som inträffade under rörelsens första frammarsch. Och allt sedan jag första gången hörde Hitler tala i Bürgerbräukeller stod han för mig som en uppenbarelse, då han gav uttryck åt mycket av vad jag i årtionden tänkt och väntat på. Och från den dagen räknade jag mig såsom anhängare av de nationalsocialistiska idéerna.

När man inför de festligheter, som nu begås, tänker tillbaka på vad Hitler uträttat för sitt folk, växer han ut till det gigantiska. För den, som följt hans verksamhet från begynnelsen och sett hur han även under de svåraste åren av förföljelse, då nationalsocialismen var så gott som fågelfri i sitt eget hemland, hur han med järnhård konsekvens, orubbligt, utan stapplan arbetat mot sitt uppställda mål, förefaller hans bergfasta tro och den instinkt som lett hans handlingar såsom gränsande till det övermänskliga. Och det är därför ej förunderligt, om de av hans anhängare, som bevarat sin idealistiska tro i livet, i honom se ödets utkorade, vilkens handlingar ledas av en högre makt, som i honom valt ett redskap för att rädda Europas främsta kulturnation från den avgrund, vari den befann sig vid tiden för hans övertagande av makten.

Genom den maktställning Hitler oavbrutet skapar åt sitt folk blir han också symbolen för den fasta punkt, som förmår hindra hela Europa från hotande undergång i förödande bolsjevism. Och den som nu vistas i Tyskland och iakttar all den oro och splittring och allt det lömska diplomatiska taskspel som bedrives överallt annorstädes kan ej undgå att få en stark känsla av det sanna i Hitlers ord vid öppnandet av Vinterhjälpen, att "Tyskland är en fridens ö" i världen, där lugn och uppbyggande arbete försiggå. Medan partierna i alla andra länder käbbla, slåss och intrigera, sammankommer i dag den 9 november 1935 den tyska nationen för att fira sina fallna medkämpar från 1923 i en stor och gripande akt. Denna akt bottnar på ett markant sätt i nationalsocialismens själva grundidé om växelverkan mellan individer och samhälle, vilken grundidé förträffligt belysts av rikspresschefen dr Otto Dietrich i hans nyligen hållna föredrag i universitetet i Köln, utgivet av trycket under titeln "Die philosophischen Grundlagen des Nationalsozialismus". Dr. Dietrich fastslår häri, att nationalsocialismen i motsats till den liberalistiska individualismen bottnar i en universalistisk idé. Den bygger på ett å rasbiologisk grundval baserat *universal-organisatoriskt* tänkande. Ensam för sig är människan intet. Vad hon är, blir hon först i och genom samlivet. I stället för den individualistiska, av liberalismen uppburna kampen för tillvaron, införes det på nyssnämnda princip grundade *samarbetet* för tillvaron.

Det är därför som Hitler lägger en sådan oerhörd vikt vid, icke minst för sig själv, att alla medlemmar av partiet skola handla så, att deras handlingar — för att citera en sedelag av Kant — "kunna gälla såsom maximer för en allmän sedelag". Hitler har alltid gått i spetsen för sin rörelse och alltid delat dess yttersta faror. Samma offervilja fordrar han av sina partikamrater. Ty enligt nationalsocialismens universalistiska idé skall den enskilde till det yttersta tjäna det hela. Men som en följd härav återbördar även det hela sitt mesta möjliga åt varje medlem. Och *just genom denna växelverkan uppstår bådas väl.* Detta är tillika kärnan i den ideella socialismen, sådan den uppbäres av nationalsocialismen. Icke att förblandas med den falskeligen s. k. socialdemokratien, då ju en logisk kritik av denna senare resulterar i att socialdemokratien varken är demokratisk eller socialistisk. Den är en förljugen klassbetonad konstruktion av äkta judisk, korrumperande anda och bör därför endast kallas vid sitt rätta namn efter sin upphovsman, alltså "marxism".

*

Den högtid det nationalsocialistiska partiet nu begår genom att hedra offren från den historiska marschen 9 nov. 1923 är även en resultant av växelverkan mellan den enskilde och det hela. Det är partiets och samhällets storslagna tack till dem som först gåvo sina liv i kampen för fosterlandets befrielse från en allt korrumperande parlamentarisk-demokratisk, judeledd politik. Denna högtid får sin särskilda betydelse därigenom att den äger rum i en tid, då partiet firat "Parteitag der Freiheit" — den frihet, för vilken de, som nu få sin hedersgrav, voro de första offren under vandringen mot målet. Från olika delar av landet ha stoften av de fallna, vilka icke varit bisatta i München, hitförts för att begravas i gemensam hedersgrav.

Högtidligheterna togo sin början med att kamraterna från den historiska marschen och de fallnas anhöriga samlades till en gemensam minneshögtid aftonen 8 november. Under natten fördes stoftet av de fallna till Feldherrnhalle, under ledsagande av en hederseskort, bestående av ett kompani ur rikshären, en avdelning S S-trupper, en avdelning ur Arbetstjänsten, en avdelning Hitler-Jugend samt en grupp politiska ledare.

Programmet för hela festligheten var uppgjort med en vacker och djupt gripande symbolik, med den enkla storslagenhet som karaktäriserar allt vad Tredje riket organiserar. Den som övervarit partiets senaste stora årshögtider i Nürnberg kan intyga, att vad härvid presteras av mästerlig regi är av sådana dimensioner, att historien sannolikt aldrig uppvisat en motsvarighet. Vid mottagningen för pressrepresentanterna den 8 november i Künstlerhaus underströk också gauledaren Adolf Wagner det symboliska i den högtidlighet som begick. Det var en segerns och uppståndelsens dag för de fallna från 1923. Den vandring, som följande dag skulle ske från Bürgerbräukeller till Feldherrnhalle, varvid man gick samma väg som kämparna 9 november 1923, symboliserade den nationalsocialistiska rörelsens offergång för det tyska folkets räddning ur den vågdal vari det försjunkit genom sina dåvarande ledares förräderi mot sitt land, medan därpå följande vandring från Feldherrnhalle till Königsplatz, där de döda skulle få sin hedersgrav, symboliskt betecknade de fallnas och tyska folkets uppståndelse.

Aftonen 8 november kl. 7 samlades i Bürgerbräukeller de gamla kämparna till en historisk appell, i vilken dessutom de fallnas närmaste jämte den nationalsocialistiska rörelsens högsta spetsar deltogo. Samtidigt ägde tvenne andra möten rum, med Hitler-Jugend och partiledare.

Senare på kvällen överfördes de fallna till Feldherrnhalle, där de placerades till följande dag. Det rådde en underbar stämning, när sorgetåget i den månupplysta tysta natten framskred mot Feldherrnhalle. Den stora platsen framför, fylld av tiotusentals åskådare, frånsett hundratusentalen å kringliggande gator, var belyst av samma antal — 16 — "pyloner" (höga pelare med stora levande flammor) som de fallna kämparna. Likadana offerflammor, till samma antal, brunno uppe i själva Feldherrnhalle. Det var ett gripande ögonblick när de döda, under tonerna av en sorgmarsch, uppbårade å var sin kanonlavett med 16 hästars förspann, framfördes och buros upp framför var sin pylon. Sedan uppställning skett, anlände ADOLF HITLER, endast iklädd brun kostym och höga stövlar, såsom under den historiska marschen — vilken kostym även bars av alla de gamla partikämpar, som följde tåget. Efter att ha gått fram till bårarna och en stund ha dröjt kvar hos envar av sina gamla fallna kamrater, började den

Demokratien i högsta alarmberedskap

Den 10 oktober 1935 läto Styresmännen i IX. Frimurarprovinsen Sverige genom Allravisaste Brodern Salomon Arvid Achates Lindman en befallning gå ut till alla provinsens legitimerade tidningsförsäljare att, vid risk av omedelbar materiell utsvältning, icke vidare saluföra tidningen Nationen såsom "sårande för Tukt, Sedlighet och Allmän Anständighet".

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. från n:r 10.)

I det allra heligaste var Mose heliga krutkista, d. v. s. förbundsarken* förvarad. Denna var, såsom bekant, av ansenlig storlek: 2½ alnar bred och 1½ alnar hög. Den var vidare försedd med elektriska apparater. Vi veta ju, att de egyptiska prästerna och Moses kände elektriciteten, åskledaren och elektriska ledningar. Den som vidrörde förbundslådan, träffades av en elektrisk stöt (II. Sam. 6,6 o. 7). Denna uppfattning har även framförts av olika skriftställare.

Framför Det Allra Heligaste stod ett stort brännofferaltare, 5 alnar långt och brett samt bärande fyra horn. Detta var uppenbart mörsare, ur vilka Moses förstod att medels krutet slunga stenar (II. Mos. 23,28; V. Mos. 7,20; II. Mos. 27,2; IV. Mos. 21,6; Jos. 10,11; Jos. 24,12).* De tjänade även till försvar av Det Allra Heligaste, d. v. s. krut- och dynamitförråden. Stundom visades guden Jahves härlighet för det enfaldiga folket å brännofferaltaret: ett långsamt förbrinnande, klar eld givande, för de troende obekant pulver, "Herrens eld", antändes å altaret (III. Mos. 9,23 o. 24; 10,1 o. 2). Och det enfaldiga folket "jublade" över "hur Herrens eld å altaret förtärde brännoffer och fett".

Men varifrån fick Moses "Herrens eld"?

7. Hur Moses framställde krut och dynamit.

Lösningen å gåtan torde läsaren själv finna med bibeln i hand.

a) Enligt II. Mos. 29,36 och 38 skulle *"dagligen"* till folkets försonande en tjur (= oxe) och två lamm offras i stiftshyddan. Under hotelser befalldes de dumma komänniskorna att föra all boskap, som de ville slakta, till prästen (skäktaren). Det fick i stiftshyddan blott slaktas till "Guds ära". *Bortförandet eller förtärandet av blod var förbjudet vid dödsstraff. Allt blod måste lämnas till Moses, d. v. s. togs av honom i beslag* (III. Mos. 17,3—16). Stiftshyddan måste formligen ha simmat i blod och varit ett veritabelt slakthus. En förskräckligt blodtörstig gud, påven Mose eldgud Jahve! Med fasa måste man vända sig bort från denna Mose avgud. Det är ingen kärlekens och barmhärtighetens gud, som dagligen vill simma i ett hav av blod! Men en sådan gud behövde Moses för sina planer.

Vartill brukade han nu dagligen de väldiga blodmassorna?

Blandar man *blod med aska,* vilken som bekant innehåller kali, eller med kali och *med djuriska produkter* (fett, kött, huvud, lår, inälvor och gödsel) i en hög, så erhåller man därav ett vitt salt, *kalisalpeter* (KNO_3), såsom även visar sig i ladugårdar och öknar.* Men kalisalpeter i blandning med kol och svavel ger krut. Nu måste allt *blod* av prästerna ösas i askkopparna framför brännofferaltaret, vilket anlagts utanför lägret å en ren (= helig) plats, som ej fick beträdas av någon (III. Mos. 4,11, 12 o. 31; III. Mos. 1,3, 15 o. 16). Detta var kemikern Mose anläggningar för framställning av salpeter. Svavel finns det tillräckligt å halvön Sinai, även svavelhaltiga malmer, ur vilka svavelsyra och svavel med lätthet kunde framvinnas. Vi veta, att egyptierna redan långt före Moses där hade bergverket "Snefru" i drift, vars förvaltning ju senare ålåg Moses.

Nu veta vi även varför Moses befallde sina undersåtar att jämväl bringa honom allehanda (dem i förväg visade) malmer (II. Mos. 35,5, 24) såsom "hävoffer", d. v. s. i tribut, skatt (II. Mos. 25,3). Såsom framhållet kände han noga den kemiska sammansättningen och användningen av de fordrade malmerna. Den avvunna salpetern behövde Moses blott blanda med svavel och kol, såsom han lärt av egyptierna, och krutet var färdigt. *Därtill* samt till framställandet av svavel och svavelsyra, svavelkis o. dyl. var den stora mängden rök- och kolpannor, askkoppar etc. erforderlig. Och kring hela svindelhistorien hängde Mose religionens mantel, medels vilken man ju kan skyla allt — intill den dag som är.

Sitt pulver kallade Moses "rökverk",

* Icke heller förbundsarken var någon Mose uppfinning eller en anordning av Gud. Moses hade lärt känna den "heliga lådan" i de egyptiska templen. Bland förråden i desamma "var en helig låda, som man kallade Serapis likkista (Serapis = den i den övre världen i tjuren Apis förkroppsligade guden Osiris såsom underjordens konung), och som efter ursprunget kanske skulle vara en sinnebild för förborgad vishet men senare, när institutionen urartade, tjänade hemlighetsmakeriet och de eländiga prästerliga konsterna i deras spel. Att bära omkring denna låda var en företrädesrätt för prästerna eller helgedomens egen klass av tjänare, vilka man därför ock kallade kistoforer. Ingen annan än hierofanterna var det tillåtet att öppna denna låda eller överhuvud beröra den. Om en, som varit förvägen nog att öppna den, berättas, att han plötsligt blivit vansinnig." (Schiller. "Die Sendung Moses").

Också hebréernas förbundsark fick blott bäras av med företrädesrättigheter utrustade, d. v. s. av leviterna. Ingen skulle få beröra den utom den höge prästen. Vidrörandet var för de icke-invigda livsfarligt. (I. Sam. 6,19 o. f. II. Sam. 6,6—7.)

* Se jämväl de viktigare ställena IV. Mos. 16,35; 17,1—5.

* Detta slag av Salpeterframställning praktiserades även under Medeltiden.

allmänna defileringen. I spetsen fördes blodsfanan från 1923, varpå följde en fanparad av över 20,000 fanor. Sedan den officiella paraden var slut, skänkte folket de döda sin hyllning genom en förbimarsch, vilken räckte långt in på morgonen.

Efter denna introduktion vidtog den 9 november den egentliga högtidsakten. På slaget 12,10 började marschen från Bürgerbräukeller till Feldherrnhalle. I spetsen för tåget gick Julius Streicher, varpå följde blodsfanan, en grupp politiska ledare, kamrater från 1923, vilka voro innehavare av den s. k. blodsorden, vidare de övriga första medkämparna i den nationalsocialistiska rörelsen, representanter för SA, SS och NSKK stormtrupper, 1200 Hitler-Jugend, vilka senare samma dag blevo upptagna i det nationalsocialistiska partiet, en avdelning av Arbetstjänsten och till slut en trupp SS. Vid framkomsten till Feldherrnhalle avlossades 16 kanonskott, ett för envar av de fallna. Härpå överfördes åter de fallnas kistor å de kanonlavetter, varpå de under natten förts till Feldherrnhalle, och marschen anträddes till Königsplatz. Längs de gator, där tåget gick fram, paraderade fanor i tiotusenden.

Vid framkomsten till Königsplatz placerades först kistorna å för ändamålet uppförda, i rött klädda ställningar, framför vilka de anhöriga tagit plats. Sedan Hitler anlänt, skedde det slutliga överförandet till hederstemplet. Härvid upprepades de dödas namn, vart och ett för sig, under trumvirvlarnas dova toner, och på uppropen svarade en tusenhövdad Hitler-Jugend med ett "Hier", dymedels bekännande att de dödas ande, i sin trohet och sin offervilja för land och folk, skulle fortleva i dem och deras efterkommande. Hederstemplen, två till antalet, resa sig å var sin sida av ingången till Königsplatz, där de, rymmande de fallnas stoft, skola utgöra en evig vakt och manare för det tyska folkets offervilja för sin frihet och sina nationella ideal. Efter överförandet går Hitler åter fram till de fallna samtidigt som jättekransar frambäras till envar av kistorna. Hitler kvarbliver en stund hos de fallna — och den högtidliga akten är slut.

*

En mäktig triumfal stämning vilade över det hela. När man låter tanken ila tillbaka i tiden, kan man ej undgå bemärka den profetiska blick Hitler i den hårda motgångens dag 1923 ådagalade vid förutseendet av vad som genom denna högtid stadfästats. Samma morgon — 9 november 1923 — då den historiska marschen till Feldherrnhalle ägde rum, skrev Hitler i Völkischer Beobachter som inledning till en artikel om nödvändigheten att få till stånd en verklig nationell regering för att rädda Tyskland från undergång: "En dyster regnig novemberafton över München, dubbelt tryckande för sinnet i denna fruktansvärda tid av djupaste elände och största smälek för det tyska folket. Och när man skakande av kyla ilar genom gatorna, rinner en i minnet att det just är fem år sedan den judiskt ledda marxismen genom sin revolution gav Tyskland dolkstöten i ryggen genom sitt förräderi mot hären. Fem år av gränslös smälek och skam för ett folk, som dock på ett hjältemodigt sätt kunnat värja sig mot en hel värld av fiender. Och ingen utsikt synes förefinnas för framtiden, allt är höljt i natt och mörker, och i denna iskyla en modlös förtvivlan". — Sådan var stämningen som inledde den dag, då Hitlers första försök att rädda sitt land strandade genom förräderiet hos dem han då satte sin tillit till och som på hedersord lovat bistå honom. Tyskland hade vid den tiden en koalitionsregering med marxisten Ebert som rikspresident, partierna leddes av judar och katoliker och kommunisterna rönte intet allvarligt motstånd. Situationens vidrighet var uppenbar. Men Hitler förtvivlade icke i motgången, förlorade icke tron och modet att återupptaga kampen efter utsläppandet ur fängelset. Hans gärning var ödesbestämd. Hans tro har försatt berg. Huru stark denna tro var, framgick av hans sista anförande inför domstolen i den process som fördes mot honom 1924, varvid han bl. a. yttrade:

"Domarna i denna stat må lugnt döma oss för vår handling. *Historien såsom gudinna för en högre sanning och en bättre rätt skall likväl en gång skrattande riva isönder domen,* för att frikänna oss alla från skuld och fel". Och i sin "Mein Kampf" tillägger han vid återgivandet av detta ställe i sitt tal inför domstolen: "Men den skall också fordra dem inför sin domstol, vilka i dag, i besittning av makten, trampa rätten och lagen under sina fötter, vilka förde vårt folk i nöd och fördärv och som i fosterlandets olycka skattade det egna Jaget högre än gemenskapens liv".

Huru ha icke dessa profetiska ord besannats och huru triumfalt har Hitler icke i dag även bevisat riktigheten av de ord han i anslutning till ovanstående samtidigt fällde: "Jag vet, *att den tid en gång skall komma, då t. o. m. de, vilka då stodo fientliga emot oss, i vördnad skola minnas dem,* som för sitt tyska folk gingo dödens bittra väg. Dessa sexton hjältar, vilka jag ägnat det första bandet av mitt verk, vill jag föra inför ögonen för anhängarna och förfäktarna av vår lära såsom de hjältar som i klaraste medvetande ha offrat sig för oss alla".

Detta sade och skrev Hitler för tio år sedan och i dag den 9 november i tyska rikets frihets år 1935 har allt gått i uppfyllelse. *Y. W. J.*

Friheten

av biskop Thomas

Frihet är det bästa ting,
som sökas kan all världen kring
för den som frihet kan bära.
Och vill du vara dig själver huld,
så älska friheten mer än guld,
ty frihet följer ära.

Frihet är liksom ett torn,
där väktaren blåser i sitt horn.
Men tag dig väl till vara!
Om du utur det tornet går,
en annan det i händer får —
och du med sorg får fara.

En fågel värjer sitt eget bo.
Så gör ock djuren i mark och mo:
nu märk, vad du bör göra!
Gud haver givit dig sinne och själ:
var hällre fri än annans träl,
så länge du kan dig röra!

Och har du friheten i hand,
håll henne kvar med säkra band:
Hon är som unga falkar.
Men den på friheten ger lugg,
han borde dragas vid sin lugg
och sättas in bland skalkar.

Och gammal lära liksom ny
de bjuda frid i varje by;
dock kan den ej förbliva,
om icke friheten är när,
som fridens säkra grundval är
och ofrid kan fördriva.

O, ädle svensk, du statt nu fast
och bättre det som fordom brast!
Du låte dig ej förvända!
Du våge din hals och så
din hand
att frälsa ditt eget fosterland!

"Demokratien"

The Fascist, organ för de rasmedvetna engelska nationalisternas sammanslutning "Imperial Fascist Leage", skriver under rubriken "Demokratien och juden" följande som förtjänar att läsas även av de svenske:

Juden insåg icke-judens svagheter. Man kan förleda icke-juden till nästan allt, man kan bibringa honom det mest dåraktiga begrepp om självregering och sedan övertaga ledningen av denna regering. Man kan upphetsa klass mot klass, ja, man kan fråntaga icke-juden allt, blott man förespeglar honom något. Judens religion lär honom att utplundra andra. Han tror, att världen givits honom till fotapall. Hans särskilda talenter bero icke på kraft, utan på psykologi, på utnyttjande av hans fienders svagheter, han vinner genom list vad som föreställer hans makt. Han uppträder alltid såsom vän och som sådan utlånar han penningar. Hans handelsförehavanden och geschäftspropaganda, hans tillintetgörande konkurrens medföra framgång. Genom frimureriets broderskap störtade han den autoritära regeringen, bemäktigade sig pressen och regerade med penningens hemliga makt. Nu är juden folkets filmföretagare och den dunkle förstöraren av dess moral. Han strålar av psykologi. Genom ett psykoanalytiskt förfarande, naturligtvis under särskilda åthävor, befriar han det från medvetande, avkopplar dess samvete etc.

Varför är nu juden demokrat? Den judiska rasen är det idealiska sällskapet för demokrati. Ingen jude tilltror den andre. Demokratien består av allmänt misstroende. Det är ett system, där envar bevakar envar. Juden är av naturen "demokratisk" och han har genom demokratien lyckats bringa civilisationerna, som ursprungligen voro hans gästgivare, under sitt herravälde. Resultatet blev upplösning efter hand av alla grundsatser. Mutsystemet trädde i stället för rättfärdighet; kaos, strid och korruption blevo allenahärskande. Och efter försvagandet och upplösningen, efter kampen skall den nya sociala ordningen följa: slavstaten, behärskad av judendomen. Härmed skulle Gamla Testamentets profetior över den triumferande, utvalda rasen, kristendomens förintelse, köttets, djävulens, mammons herravälde gå i uppfyllelse. Endast de dummaste bland icke-judarna skall man låta leva.

Så länge Judas spel kunde bedrivas i skumrasket, gåvos möjligen vissa utsikter för att planerna skulle kunna lyckas, men sedan Sanningen börjat gå upp för folken, är misslyckandet givet.

"heligt rökpulver", "sönderstött pulver", även *"Det Allra Heligaste"*, (II. Mos. 30,7—8, 35 o. 36—38), *"Herrens eld"* (II. Mos. 24,17; 30,20; IV. Mos. 16,35, 37, 40; V. Mos. 4,24; 32, 22, 41 o. a.). *Dess framställande och användning var vid dödsstraff förbjudet* (II. Mos. 30,38; IV. Mos. 17,5). Naturligtvis! *Affärshemligheten måste till varje pris bevaras av den durkdrivne krutfabrikanten!* Som förvaringsplats för krutet tjänade enligt II. Mos. 30,36 Det Allra Heligaste, Förbundsarken, förre bergverksdirektören och tempelföreståndaren Mose omsorgsfullt vaktade krut- och dynamitlåda.

b) *Huru har nu Moses framställt sprängolja och dynamit?*

Även denna hemlighet kan läsaren själv finna i bibeln.

Framför allt är det oerhörda olje- och fettförbruket i stiftshyddan ägnat att väcka hans uppmärksamhet. De enfaldiga "komänniskorna" måste såsom skänk- och "håvoffer" (= kyrkskatt) lämna Moses "den allra renaste och klara olja, stött ur oljeträden", föregivet till det "eviga ljuset" i stiftshyddan (läs: kruthyddan!) (II. Mos. 25,6; II. Mos. 27,20; II. Mos. 30,23 o. f.; II. Mos. 35,5—8; IV. Mos. 18,12), även tionden av olja (V. Mos. 14,22 o. 23).

Jämväl allt fett, som avvanns de slaktade djuren (talg), måste lämnas till de prästerliga dynamitfabrikanterna (II. Mos. 29,22; III. Mos. 1,8; II. Mos. 3,3—5, 9—11, 15—17; III. Mos. 4,8—9, 31, 35; III. Mos. 7,30—31; III. Mos. 8,16; III. Mos. 9, 10, 19, 20; III. Mos. 17,6).

Det var folket vid dödsstraff förbjudet att själv använda eller alls förtära fettet (III. Mos. 7,23—25).

Vad gjorde nu eldguden Jahve med dessa beslagtagna vagnslaster fett och olja? Vartill voro de oerhörda mängder fett och olja nödvändiga, som folket i gåva och skatt måste överlämna till prästerna i stiftshyddan? Föregivet till offer! I verkligheten beredde kemikern Moses därav *glycerinolja* ($C_3H_5(OH)_3$), ett slags alkohol, även kallad sötolja. Man erhåller denna såsom en vattenklar, färglös, sötaktig olja vid ingnidning av oljor och fett. Densamma är mycket hälsosam. Den var redan bekant för de egyptiska "apotekarna" (= prästerna), och av dem hade Moses erfarit framställningskonsten. Till ingnidning av oljor och fett, d. v. s. till utvinnande av glycerinolja, behöver man även aska; härav också de många askkopparna och vattenfaten i stiftshyddan. Användandet av tvål torde för övrigt till en viss grad ha varit nyttigt för de alltid av blodet nedsölade prästerna.

Bibeln framhåller uttryckligen, att Moses framställde en hälsosam olja på uppdrag av sin gud, och det enligt apotekarekonsten, d. v. s. efter de egyptiska apotekar-prästernas konst (II. Mos. 30,24 o. 25; II. Mos. 37,29). Naturligtvis förklarade Moses oljan för "ren och helig", liksom allt vad de enkla människorna icke fingo veta (II. Mos. 30,25, 31, 32). *Framställandet därav var vid dödsstraff förbjudet för folket. Den, som framställde glycerinolja, "skulle utrotas av folket", d. v. s. dödas, i likhet med den, som framställde krutet.* (II. Mos. 30,32, 33, 37, 38).

Konkurrensen måste alltså hållas nere, affärshemligheten till varje pris bevaras.

Varför förbjöd då den blodtörstige och fettförtärande guden Jahve, d. v. s. Moses, framställandet av den hälsosamma oljan, som hans smutsiga judar så väl kunde behöva?

Moses använde den i förbigående för utövande av läkekonst, varför prästerna rikligt läto betala sig (III. Mos. 14,15 o. f.). *Men huvudsakligen brukade han den till framställande av ett sprängmedel av fruktansvärd verkan: "sprängvatten"* (IV. Mos. 19,21), *sprängolja eller nitroglycerin* $C_3H_5(NO_3)_3$, även kallad "Nobels" sprängolja. Denna erhåller man, om man till en avkyld blandning (samma volym) av koncentrerad svavel- och salpetersyra försiktigt tillsätter glycerin. Moses hade, såsom vi sett, lärt att tillvarataga bägge de till honom överlämnade håvoffren. Framställandet av sprängolja var honom således en lätt sak i hans laboratorium. Genom blandande av sprängoljan eller "sprängvattnet", såsom bibeln kallar den, med kol, erhöll han *dynamit,* vars fruktansvärda sprängverkan är envar bekant. Genom ett slag, en stöt eller genom uppvärmning antändes den ohyggliga sprängoljan liksom dynamiten.

Givetvis måste framställandet av sprängmedlet vara förenat med livsfara. Så berättar oss III. Mos. 10,1—7 öppenhjärtigt och åskådligt, hur sönerna av överfyrverkerimästaren Aron-Nadab och Abihu dödades genom en fruktansvärd explosion. De försökte i stiftshyddan framställa en "främmande eld" = ett sprängmedel, som "Herren ej hade påbjudit", d. v. s. vars framställande Moses icke hade lärt dem. Massan exploderade och uppbrände de båda alkemisterna.

Stor förskräckelse uppstod med anledning härav hos dynamitfabrikanterna. Fader Aron måste trots sin stora smärta tiga — för att ej förråda hemligheten. De fruktansvärt stympade liken undandrogos folkets åsyn och buros framför lägret. Folket upplystes, att "Herren anstiftat branden" (III. Mos. 10,6). Naturligtvis! Det enfaldiga folket trodde varje svindel. Hädanefter fingo krut- och dynamitfabrikanten Mose medhjälpare på dennes befallning "icke dricka något vin och någon stark dryck, när de begåvo sig till stiftshyddan, på det att de icke måtte dö" (III. Mos. 10,9). Man ser, *hur betänkligt uppehållet i stiftshyddan och hur livsfarligt framställningen av dynamit var för dem som njutit berusande drycker.* (Jämför försiktighetsreglerna II. Mos. 30,18—21).

Moses fordrade också av Aron, att "han icke vid alla tider skulle gå i den inre helgedomen, bakom förhänget framför nådestolen, som befinner sig på lå-

(Forts. å sid. 6.)

Befolkningspolitiska riktlinjer

(Forts. fr. sid. 1.)

Det ges en företeelse bland de västerländska folken, vilken med all uppmärksamhet måste beaktas, nämligen den hos alla dessa folk skönjbara process, som man betecknar med ståndscirkulation. Mellan de särskilda befolkningsskikten iakttaga vi en ständig rörelse upp- eller nedåt, en cirkulation. I samhällets översta skikt finna vi de egentliga kulturbefordrarna, statsmännen, forskarna, uppfinnarna, konstnärerna etc. Såsom skapare av andlig och materiell kultur besitta dessa stor betydelse. De äro i regel av god individuell beskaffenhet, ehuru av ringa rasbiologiskt värde. Såsom erfarenheten lär oss, tagas de så starkt i anspråk av sin tjänst i kulturen, att deras familjeliv och barnuppfostran härvid komma till korta. Deras arvsföljder dö för det mesta ut. Ett övertygande exempel härpå utgör kretsen av katolska andliga, som av plikt leva i celibat, en i eugeniskt hänseende högst fördärvlig föreskrift, vilken redan Galton kritiserade och gisslade.

Ståndscirkulationen, som alltså i det mänskliga samhället framkallar en befolkningsrörelse uppåt såväl som nedåt, har alltid förekommit. Men i äldre tider skedde växlingen mellan samhällsskikten mera långsamt. I nittonde århundradet har ståndscirkulationen, gynnad av en ofta oförnuftig skolpolitik — av Hartnacke kallad "bildningsvansinnet" — under parollen "fri väg för alla dugliga", försiggått i allt raskare tempo.

Det innebär en stor fara, om de ärftligt biologiskt bästa samhällsskikten genomföra 0-, 1- och 2-barnssystem. Deras arvsanlag försvinna då hastigt. Huru hastigt denna tillbakagång följer, visas åskådligt i siffror av Burgdörfer i hans arbete "Folk och ungdom".

Tyska folket har först av alla insett den omedelbara faran av det hotande kultursammanbrottet och visat sig villigt att följa sina rashygieniskt väl orienterade ledare. Bland dessa står Hitler genom sin personlighet, sin begåvning och sina handlingskraftiga strävanden i sanning såsom en lysande förebild för hela Europa.

Vid bedömandet av det förhandenvarande rashygieniska och befolkningspolitiska läget i ett land är huvudvikten att lägga å det rasbiologiska värdet av lantbefolkningen och i all synnerhet å bondeståndets sundhet i arvshänseende. "Ett lands bondestånd är en stor rasbiologisk reservoir, varur produktiva begåvningar kunna uppstå. En alltför stark åderlåtning å detta befolkningsskikt, sådan som åstadkommes genom invandringen till städerna, är högst fördärvlig och måste motarbetas", skriver Runnström.

Vissa pedagoger, läkare och sociologer i olika länder ha redan visat på, att bondeståndet i åtskilliga områden av Europa nu lidit sådana åderlåtningar, att det ej längre förmår fylla sin viktiga uppgift att vara en folkets föryngringskälla. Också hos lantbefolkningen, särskilt bland bönderna, minskas födelsetalet och tilltager urartningen.

I grell kontrast till denna åsikt står en svensk nationalekonoms — ehuru av främmande ras — åsikt. Denne fällde för något år sedan ett yttrande, som väckte stort uppseende och framkallade såväl förvåning som förargelse, ja, från månget håll utskrattande. Han uttalade den uppfattningen, att det svenska jordbruket, därest det ej visade sig tillräckligt räntabelt, hellre borde nedläggas, ty man kunde köpa billigare från utlandet. Han förstod uppenbart ej, att den jordbrukande befolkningen icke endast har att sörja för näringsmedlen utan att dess än viktigare uppgift ligger i människoproduktionen. Detta gäller för bondeståndet i alla länder.

*

Vad är då att göra rashygieniskt? Nutidens kulturstater ha, i likhet med antikens, på beklagligt sätt försummat att undanrödja de orsaker, som vålla födelseinskränkningen. *Statsmännens och politikernas viktigaste uppgift består tvivelsutan i första linjen i att säkerställa folkregenerationen.* En mängd framstående forskare — biologer, läkare, antropologer och rashygieniker — ha i vår tid förberett marken för en alldeles ny världsåskådning.

Med tiden borde man gå så långt, att de med de bästa anlagen utrustade, yngre personerna ur alla stånd och yrken — såväl män som kvinnor — verksamt stödjas ekonomiskt, under förutsättning att de tidigt vilja grunda familjer för att kunna nedärva sig och sina goda anlag å barn och barnbarn många generationer igenom. Därigenom skulle de luckor utfyllas, som folktillströmningen till städerna medför.

Målet för rashygienen, som ju i verkligheten berör alla folk och i synnerhet alla kulturfolk, ligger således beträffande det område i världen som är att beteckna som den nordiska rasens hemorter — framför allt de europeiska gebit som rymma den nordiskgermanska kulturvärden — icke i att åstadkomma en absolut ren ras utan att frambringa germanska folk med övervägande nordiskt blod av högsta kroppsliga och andliga sundhet samt högsta kulturella värde.

Med djupaste beundran har jag följt den tyska nationens hjältekamp för sin tillvaro. I en tid av nöd och förvirring på alla områden ha tyskarna under ledning av sin Führer funnit mod, kraft och enighet att bana samt gå den väg som varje folk måste vandra, vilket vill ha en framtid.

Vi känna alla den nordiska rörelse, som lik en mäktig ström går genom nutiden. Siemens har sagt några tänkvärda ord om betydelsen av den nordiska rasen, vilka jag tillåter mig i detta sammanhang citera: "Endast för dagstjuvar och spetsborgare kan det vara likgiltigt vilka raser som i framtiden befolka och regera vårt jordklot". Heltvisst ges det för varje ras en rashygien, men det tarvar ingen förklaring, om den egna rasens hygien ligger oss mest om hjärtat, alltså hygienen hos den mellaneuropeiska rassammansättning, som uppbär den germanska kulturen. Detta är ej endast självbevarelseinstinkt utan må vi öppet erkänna att med bevarandet av dessa stammar är förenat bevarandet av de högsta kulturella värden. *"Ty även vetenskap, estetik och humanitet skulle försvinna ur världen i samma mån som de raser, vilka varit bärare av dessa begrepp, förlorade desamma."* (Hitler.)

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5.)

dan, på det att han icke måtte dö". (III. Mos. 16,2, jfr även II. Mos. 28,35). Explosionsfaran var för stor, i synnerhet den varma tiden. För varje främling var tillträde förbjudet vid dödsstraff, endast Mose förtrogna: Aron och hans söner, fingo inträda i Det Heliga och Det Allra Heligaste (IV. Mos. 3,10). Förbundsarken skulle icke vidröras av leviterna, på det att de icke måtte dö (IV. Mos. 4,15, 19, 20). I framtiden skulle dessutom endast Arons son Eleazar framställa glycerinolja, sprängolja och krut (IV. Mos. 4,16). Stiftshyddan var ständigt strängt bevakad — för skyddande av hemligheten (II. Mos. 33,11).

(Forts. i nästa n:r)

"Frimurarterror i Sverige"

Under ovanstående rubrik kommenterar den av E. Pistor och L. Pauler redigerade *Judenkenner* i Berlin, en av våra dagars främsta sakkunniga upplysningstidskrifter i judefrågan samt organ för världssammanslutningen Alliance Raciste Universelle (A. R. U.), det svenska frimureriets iscensatta terror mot Nationen. J—K. skriver:

I vilken hög grad det folkliga upplysningsarbetet rörande deras dunkla förehavanden synes farligt för frimurarbröderna ∴ visar följande fall från Sverige. År 1925 grundades den kända rasligtfolkliga tidskriften *"Nationen"* i Stockholm av Elof Eriksson. I tio år kunde denna värdefulla upplysningstidskrift ostört utkomma och fann ett mycket gott mottagande hos vaknande svenskar. Men Erikssons kamp mot det internationella judemureriet låg ej i logens plan. De efter "förädling" strävande bröderna ∴ ruvade på hämnd. De trodde sig nu ha funnit en väg, varpå de skulle kunna träffa "Nationen".

De stora ledande dagstidningarnas i Sverige centralorganisation beslöt nyligen bojkott mot "Nationen". Varje tidningsförsäljare, som för "Nationen", förlorar rätten att också föra de judarna tillhörande "svenska" tidningarna. Denna bojkott träffar omkring 500 försäljare av Nationen i hela Sverige.

Den översta pådrivaren i denna bojkott är den (naturligtvis sig "nationell" utgivande) Jahvetempelbyggaren, höggradsbrodern ∴ amiral Arvid Salomon (!) Lindman. Lindman är medlem av Översta Rådet i IX. Frimurarprovinsen Sverige, representant för "Grand Lodge of England" och "Supreme Conseil 33°" av England, Wales etc.

Han har gömt sig bakom ett s. k. "rådgivande utskott av Stockholmspressen" samt framskjutit herrarna prof. Nils Herlitz, generaldirektör Anders Örne och redaktör Valfrid Spångberg vilka i en offentlig förklaring i pressen gjorde det påståendet, att "Nationen" skrev "sårande för den allmänna anständigheten". Denna angelägenhet visar tydligt judemureriets i Sverige terror och växer till en av de största skandaler i den svenska pressens historia.

Den svenska tidningspressen i gemen har genom sitt tolererande av denna skamlösa terror inför all världen stämplat sig själv som en ärelös institution i den folkfientliga inkräktarmaktens sold. Men Sveriges folk skall en dag åter ställa till rätta, därvid också skipande rättvisa med förräderiets legodrängar!

—

Lag mot antisemitismen

Staten New Jersey, U. S. A., har på framställning av en viss mr. Rafferty antagit en lag till skydd för judarna mot antisemitismen. Den som upplyser sina folkkamrater rörande det judiska förstörelsearbetet i samhället skall i New Jersey härefter vara placerad i förbrytarnas krets. Ungefär som i Sovjet-Judéen. Att den judisk-frimureriska överheten i andra stater och världsdelar umgås med planer i liknande riktning är visst. Den av staten New Jersey antagna nya lagen innehåller bl. a. följande:

"1) Envar, som trycker eller skriver något, som riktar sig mot en grupp av personer i staten på grund av deras färg, ras eller religion, eller som offentliggör stadgar för något slag av klubb eller sällskap, vilka visa en diskriminerande karaktär gentemot sådana grupper, eller en bild eller ett tecken, som upphetsa till hat, våldsgärning eller fientlighet mot dylika grupper, gör sig skyldig till en förbrytelse.

2) Envar, i vars besittning i och för försäljning eller utdelning befinner sig liknande litteratur, tecken eller bilder, gör sig skyldig till en förbrytelse.

3) Envar, som i närvaro av två eller tre personer gör ett uttalande, vilket på något sätt uppfordrar till fientlighet mot sådana grupper, och envar, som förhyr affärsrum, varest dylika utlåtanden författas, liksom envar, som i radio sprider liknande uttalanden, gör sig skyldig till en förbrytelse."

Allt tyder på, att den dag icke är avlägsen då vi också i Sverige få en dylik lag till skydd för den regerande Judendomen och dess hjälptrupper inom Frimureri och Storfinans. Men vederbörande känna icke svenska folket, när de tro sig på den vägen kunna förkväva dess vilja till frihet.

Nytt inslag i Stockholms gatubild

Nationens egna gatuförsäljare i huvudstaden utgöra ett pittoreskt inslag i stadsbilden och ha god framgång i sitt arbete. Att "Distributionsnämndens" Herrar Ledamöter vrida sina händer av raseri över denna oväntade utveckling, säger sig själv. Det intressantaste är, att allmänheten visar livliga sympatier för vår sak. Terrorn mot Nationen har tydligen varit ett av de allmänna samtalsämnena i Stockholm senaste tiden. Från alla håll uttalas till våra försäljare förbittring över judarnas och frimurarnas förföljelse.

Kampfonden

Under november inflöto till kampfonden nedan angivna bidrag, vittnande om solidariteten bland tidningens läsare i den allt hårdare kampen. Vi kunna denna gång redovisa jämväl bidrag från intresserade läsare i andra världsdelar, varav framgår att Nationens verksamhet med intresse följes ute i världen.

En av de små i landet	Kr.	4: —
B. Liljenberg	„	10: —
Nationalsocialistisk sympatisör	„	5: —
P—e	„	10: —
L.	„	3: —
Antifrimurare	„	100: —
Blue Boy	„	5: —
Joe	„	1: —
Farbror Karl	„	5: —
Erik Dahl, Tanger, Afrika	„	6: —
X.	„	6: —
Sv.	„	5: —
Vetlandabo	„	1: —
B. R., New York, U. S. A.	„	3: 24
Cepete	„	4: 30
B. Jansson	„	10: —
L. M.	„	50: —
O—n	„	3: 15
A. A—n	„	5: —
	Kr.	236: 69

Vårt tack till givarna!

De under månaden insända bidragen ha varit oss till betydelsefull hjälp i vårt arbete för hämmande av bojkottens verkningar samt anskaffande av nya vägar för distributionens ordnande.

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Undvik att köpa av en jude eller hans bulvaner.
Genom att köpa av en jude sätter Du vapen i hans hand mot Dig själv.
Köp av Dina svenska folkbröder!

Nationens försäljning i Stockholm

äger tillsvidare huvudsakligen rum genom egna gatuförsäljare samt genom Svea Rikes bokhandel, Norrlandsgatan 30 och Svea Rikes förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del .... à	2: —
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0: 75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1: 75
Zions Vises Protokoll	1: —
En anklagelse	1: —
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2: 50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2: 50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1: —
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1: 25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2: —
Judarna i Sverige	0: 50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	0: 50
Kristus var ej jude	0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Vacklande Albion

(Forts. fr. sid. 1.)

Genom lögnen om folkförsoning vann England i varje fall till skenet världskriget. I skuggan av judarnas och frimurarnas upprättade "Folkförbund" lät det självt av de honungssöta fraserna förleda sig att tro denna lögn, försummande imperiets nationella vård, särskilt i fråga om försvaret. Under tiden rustade Italien febrilt. Resultatet bevittna vi i dag: när Romerska Imperialismen på allvar höjde sitt huvud, hotande Engelska Imperiets själva livsnerv vid förbindelseleden mellan Västern och Östern, såg det sig ur stånd att hävda sin ställning. Maktspråket från 1898 hade ej längre gällande kraft. I stället för att förlita sig till sin egen kraft klamrar sig England allt ivrigare fast vid Folkförbundet i den illusoriska tron att där vinna det behövliga krafttillskottet och hjälpen, sålunda övertagande Frankrikes hittillsvarande roll som Genèveinstitutionens maktpolitiske exploatör. På tillskyndan av frimurarbröderna i Grand Lodge of England gav sig det stolta Albion Tredje internationalen i våld eller såsom det italienska regeringen närstående "Tribuna" uttryckte sig: "Den engelska politikens försök går hand i hand med det antifascistiska frimureriets, som sett sig nödsakat förbinda sig med Tredje internationalen".

Världsjudendomen, som å alla fronter utgjort den stora pådrivaren av det inscenerade krigsspelet i Afrika, visar tills nu ingen böjelse för att vilja placera sina kort å någon särskild av de rivaliserande "imperialistiska" stormakterna utan närmast önska såväl Englands som Italiens förblödande — till Moskvas favör. Den delar sina håvor mellan de båda huvudkrigsförarna såväl i vad avser gott som ont. Mot det rikt utrustade Italien uppbådas en värld av fiender, vilka under det frimureriskt-marxistiska Folkförbundets ledning kommenderas till krigsdeltagande, till att börja med genom "ekonomiska" sanktioner, gentemot fridsstöraren Italien. På England slösas rikliga sympatier i ord och åthävor, medan det i verkningsfull handling lämnas i sticket. Å Mussolinis öppnade krigståg mot Abessinien och därmed konstaterade brott mot Folkförbunds-författningens artikel 16 följde intet inskridande enligt statuten. Någon åstundan att taga konsekvenserna av Folkförbunds-staternas åtaganden förspordes ej. Men i folkens ögon slog man blå dunster, låtsande sig fullgöra sina förpliktelser.

Englands jämsides med Folkförbunds-aktionen iscensatta militära framstöt i Medelhavet endast underströk imperiets iråkade svaghet. Lavals vägran att för Frankrikes vidkommande maritimt biträda England blottade väl utomordentligt starka inflytelser från Romkyrkans talrika anhängare i Frankrike, och undfallenheten från franska frimureriets speciella förtroendeman inom politiken, juden Herriot, inför Lavals hänsynsfullhet gentemot Italien uppenbarade en påtaglig obenägenhet inom franska jude- och frimurarkretsar att förhjälpa England ur dess dilemma, sannolikt delvis en följd av Englands ingångna separata flottavtal med Hitler-Tyskland. Det visade sig också, att den engelska tanken på Suez-kanalens spärrande för Italiens sjöfart icke lät sig realisera, enär — äganderätten till kanalen innehades av fransmän, vilkas sympatier mera torde ha legat åt Rom än Moskva. Laval avböjde även att engagera sig för en gemensam flottaktion i Medelhavet och gjorde vad han kunde för att förhala och mildra motåtgärderna mot Italien i Genève.

Englands första motstöt mot Italien blev alltså ett misslyckande och Mussolini kunde obehindrat fullfölja sina militära dispositioner i Östafrika. I stället för att följa Folkförbundets gällande grundlag beträffande fastställd angripare inlät sig församlingen i Genève under Englands-frimureriets och III. internationalens ledning å ett teatraliskt "sanktions"-förfarande medels ett 25-mannautskott gentemot Italien. Utåt tedde sig det iscensatta "sanktionskriget" särdeles imposant för de i sakernas djupare sammanhang oinvigda folken. Enligt vad utrikesminister Sandler dagen för de ekonomiska sanktionernas trädande i kraft, den 18 november, upplyste, hade 52 stater anslutit sig till vapenexportförbudet och låne- och kreditförbudet samt 50 stater till importförbudet för italienska varor och exportförbuden. Det säger sig självt, att det engelska lydriket frimurarprovinsen Sverige befann sig i främsta ledet bland dessa "sanktionsstater". När det gäller att skydda det egna landet mot främmande inkräktare, är det klent beställt med försvarsviljan hos våra nutida makthavare, men när det gäller att göra frimurar-marxistisk storpolitik — då vill man vara med och spela en roll!

Stolt meddelade våra svenska tidningar om Sveriges deltagande i denna "fredsaktion". Svenska folket hade dock aldrig orienterats om den verkliga innebörden av det krigsäventyr, vari det av sina styresmän engagerats, än mindre haft något att bestämma däröver. I fredens och rättens missbrukade namn kommenderades det ut i kriget mot Italien, spelades ut som en bricka i det väldiga maktspelet mellan Juda och Rom, utan att ha en aning om vad detta spel innebar. Sådant kallas "demokratisk" politik! De officiella förkunnelserna om sanktionskriget som ett medel att förhindra krigets fortsättning utgöra ett blodigt hån mot verkligheten. Vapen och ammunition för krigföringen i Östafrika hade Mussolini mer än nog. Pengar för anskaffande av alla behovsartiklar får han så mycket han önskar av jesuiten och sina kyrkliga hjälpare; Den Helige Fadern delar gärna med sig av kyrkans enorma rikedomar inför utsikten att störta det protestantiska England och bekomma nya missionsfält i Afrika. Romersk-katolska affärs- och finansmän i alla länder liksom katolska andliga veta i denna skickelsedigra stund sin plikt. Mångenstädes i sanktionsländerna tvivlar man även på goda grunder på möjligheten att genomföra en effektiv bojkott. Tecken till att vilja stänga skeppsfarten på Italien har sanktionsutskottet tills nu icke visat och det står i ingens makt — ej ens i herr Sandlers! — att förhindra tillförseln av förbjudna varor. Däremot vålla de påbjudna sanktionerna såväl som Italiens vidtagna rigorösa motåtgärder åtskillig oreda och ökade svårigheter i folkens redan ansträngda livsföring — vilket naturligtvis ivrarna för kaos gärna se.

Om de spelet reglerande Överstatliga Makterna hittills alltså lyckats manövrera pjäserna ännu mindre till Albions än Roms favör och äntligen fått sitt ivrigt åtrådda "slutkrig" inledningsvis i gång genom alla nationers engagemang via N. F., är därmed ej sagt, att fortsättningen skall gå efter beräkning. England såväl som Italien ha all anledning att betänka sig innan de låta spelet gå till sin spets. Verkningarna av Mussolinis afrikanska fälttåg ha redan börjat visa sig bland de koloniala, färgade folken på ett sätt, som kan komma att stå de båda stormakterna dyrt. Engelska imperiets under första krigsskedet uppenbarade svaghet, då det ej förmådde vinna respekt för sitt ord och hindra Mussolinis brutala fälttåg, har bragt det latenta missnöjet bland de underkuvade folken i dagen. Det jäser runt om i mandatområdena. Palästinas och Jordaniens araber fordra större självständighet och i Egypten har det redan kommit till allvarliga sammanstötningar mellan de självständighetsivrande egyptierna och imperiets ordningsvakt. Englands visade oförmåga att hävda sin position innebär en för imperiet ödesdiger inbjudan till de undertryckta folken att äntligen "avskudda oket".

I första akten av det stora världsdrama, som rullas upp, hemförde alltså Mussolini vinsten, om också förvisso hans ställning eljest ej kan betecknas som avundsvärd. Det förödmjukande slag han riktat mot det stolta Albion senteras uppenbart av de alljudiska kretsar, som visserligen alls icke sympatisera med Italiens fascistiska system men finna tiden inne att låta Moskva intaga Englands plats i världen. Å andra sidan skapade hans agressiva krigståg i Abessinien den nödvändiga psykologiska förutsättningen för en folkens universalaktion i första hand mot den kyrkligt-fascistiska romerska och i andra hand mot den engelska liksom varje annan nationell, d. v. s. icke rent judisk imperialism. I tecknet av den internationella, judiska imperialismen och de "undertryckta folkens befrielse" avser Alljuda att bringa den borgerligt-kapitalistiska världsordningen på fall och låta sitt tillkommande "eviga" världsrike uppstå. — Men träden växa icke till himmelen, mänskliga spekulationer gå lyckligtvis ej alltid i uppfyllelse. I hela mänsklighetens intresse får man hoppas, att Italiens och Englands ledande statsmän, i känslan av sitt stora ansvar, måtte finna utvägar till samförstånd, till förhindrande av den universella katastrof, vars hotfulla skugga nu vilar över världen.

"Nationen quo vadis?"

Under rubriken "Nationen quo vadis?" påtalar Nationalsocialistiska Arbetarpartiets ledare Sven Olof Lindholm i "Den Svenske Nationalsocialisten" för 23 nov. vår i förra numret införda notis, vari vi förebrådde redaktör Per Dahlberg en intagen oklar hållning i jude- och frimurarfrågorna. Lindholm ställde sig till alla delar bakom red. D., beskyllande oss för att ha farit med "lögnaktighet". Denna beskyllning tillbakavisa vi emellertid på det bestämdaste. En politiker får finna sig i att bli bedömd efter sitt uppträdande. Vi ha under den tid av mera än ett år vi närmare följt red. D:s verksamhet icke kunnat få annan uppfattning än den vi gett uttryck åt.

Vi skulle kunna förebringa en utförlig motivering för vår uppfattning, men vi tro oss icke gagna saken genom en uppläggning inför offentligheten. Vi taga de alltjämt över oss haglande förebråelserna för "fixa idéer", "vulgärantisemitism" samt "drivande in absurdum" av satsen om judendomens och frimureriets inflytande mycket lätt. Vad vi härutinnan sagt äro vi beredda att stå för och utvecklingen själv ger oss i allt högre grad rätt. Betecknande synes det dock, att red. Dahlberg icke ens i sin artikel i n:r 9 av "Nationell Socialism", där han skulle ta ställning mot frimureriet, kunde avhålla sig från ett hugg mot general Ludendorff, den främste nu levande auktoriteten i upplysningskampen mot de överstatliga makterna. Detta nya högst omotiverade hugg endast förringar den antifrimureriska deklarationens värde och kommer en osökt att minnas biskop Brasks ord: "härtill nödd och tvungen".

Beträffande Nationens väg, följer denna samma linjer som alltid tillförne och syftar till vårt folks befrielse ur de överstatliga makternas våld. De idéer vi härvid förfäkta söka vi i tidningens utkommande nummer efter bästa förmåga tolka. Ehuru vi tro oss bäst gagna den goda saken genom att stå fria och obundna, utanför de politiska partierna, anse vi det som vår plikt att öppet säga ifrån, då anledning därtill synes föreligga.

★ Judisk Pressrevy ★

Jüdische Tagespost, London, återger ett tal av juden dr. Goldberg å den judiska kongressen i New York: "Judarna måste någonstans ha en plattform, varifrån de judiska företrädarna kunna tala — yttrade han —. Några fråga, vad det skulle vara för nytta med att berätta för världen hur illa judarna överallt ha det. Vilken löjlig fågelstrutshållning är icke detta! Det måste skapas ett centralt ämbete, som sysselsätter sig med judarnas ekonomiska återuppbyggnad".

Hur skulle det vara att vända sig till Folkens Förbund i Genève?

*

I Turkiska Tracien bedrives under myndigheternas beskydd förföljelse mot judarna, klagar *Jewish Daily Bulletin*. Vidare omförmäles, att tysk-judiska professorer, som av turkiska myndigheterna uppmanats bosätta sig i Turkiet, diskrimineras. — Nå, i dessa trakter känner befolkningen sedan många årtusenden det "utvalda" folket!

*

En rapportör från Rom meddelar *Zionist Record*, att rabbinen professor Cassuto utnämnts till medlem av den offentliga italienska akademien i Rom. Det rör sig om den äldsta akademien i Europa, vilken grundades 1603.

*

Enligt *B'nai B'rith Messenger*, Los Angelos, har "amerikanske" domaren Thomas Malloy inför representanter för 150 organisationer i Hartford fordrat bojkott av alla tyska varor ävensom fordrat bannlysning från hela världen av det tyska riket.

Mr Thomas hör tydligen till de outtröttliga.

*

Jewish Bulletin, New York, förmäler, att med anledning av drottning Wilhelminas av Holland 50-åriga födelsedag 12 judar upphöjts i adligt stånd. Talrika andra judar blevo i samband med högtidligheten föremål för olika hedersbetygelser.

Ära den som äras bör!

*

I *Manchester Guardian* återges en skildring av det vilda slagsmål som 150 medlemmar av "Solidarité Francaise" nyligen utkämpade i ett med judar fyllt kafé i Paris. Hebreerna grepos av panik. "Franska ligan mot antisemitismen" upplyser i sammanhang härmed, att den under senaste tiden mottagit talrika rapporter från judar, som på gatorna antastats av pöbeln.

Ej heller Paris, Grand Orients de France hemstad, undgår uppvaknandet under Hakkorset!

• Fria Ord •

Svenska folkbröder!

I åratal hava vi läst Nationen och tack vare den hava vi kommit till insikt om vilken oerhört stor fara vårt kära fosterland befinner sig i. Och detta fingo vi ytterligare bekräftat genom det senaste slaget mot Nationen. Fienden blev rädd och desperat: Sanningssägaren måste förintas. Kamrater, skola vi nu lämna den, som i tio år oegennyttigt kämpat för oss, i sticket? Nej! Men vi veta också, att det för en strid räcker icke endast med den strålande entusiasmen, det oförfärade modet; för att kunna föra en kamp till det lyckliga slutet fordras också pengar. Det är ofrånkomligt.

Själv har jag mycket små inkomster, det är tyvärr vanligt nu för tiden, men nog skall jag hädanefter avstå en krona i veckan, det blir fyra kronor i månaden till Nationens kampfond. *Nationens kamp måste med fullaste kraft fortsättas.* Svenske folkbroder! Hjälp också du till i kampen. Avstå från ett och annat biobesök, minska något på cigarettransonen, och även Du kan offra Din krona i veckan.

En av de små i landet

Kommunismen bannlyst i Washingtons skolor

Den av Förenta Staternas kongress antagna nya budgetplanen för förbundshuvudstadens offentliga skolor innehåller en bestämmelse, att inga arvoden få utbetalas åt lärarpersoner vilka i sina klasser undervisa i och förorda "kommunistiska" idéer. Det är dock tillåtet att undervisa emot dessa idéer eller i varje fall är sådant icke förbjudet. Endast redogörande för "kommunistisk" filosofi till lärjungarnas informerande, alltså meddelande av historiska, ekonomiska och politiska fakta utan kommentarer till gynnande av "kommunistiska" teorier, får äga rum. I framtiden komma inga lärare eller lärarinnor, som öppet bekänna sig till "kommunismen" eller misstänkas befordra dylikt, att anställas.

Exemplet förtjänar efterföljd litet varstans!

*

Italienskt erkännande åt den tyska rasståndpunkten

Den italienska tidningen "Tevere" ger i en artikel, "Negroides Europa", sitt erkännande åt den tyska rasståndpunkten. Tidningen skriver:

"Det är icke blott ärofullt utan medför även tillfredsställelse att visa på Tysklands hållning, vilket så oförlikneligt är skyddat mot alla förkunnelser, som i ringaste mån stå i dekadansens tecken. Tyskland besitter raskänsla. Endast och allenast i Tyskland har förnedringen genom negroism avböjts. Kanske därför att Tyskland efter kriget såg sina universitet besatta av senegalskarpskyttar, som hade sänts till Goethes land för att föra presidiet över en nyordning i Europa."

Svenska militärmissionen hos Lejonet

Det under ledning av frimurarbrodern ∴ av VIII. graden, general Erik Virgin utförda militära instruktionsarbetet i Lejonets av Juda land har väckt uppmärksamhet världen runt och särskilt naturligtvis i Rom. Men för Sverige är huvudsaken att leva på bästa fot med Konungarnas Konung, som har nyckeln till Salomos Insegel. Humanitetens lag måste ju gå framför alla andra.

Redan för månader sedan erforo vi av de svenska militära missionärernas fruar vilket förtjusande salongslejon Lejonet var — en charmör av första rangen, som vann alla damers hjärtan. Vi anta, att denna Lejonets egenskap haft sin lilla betydelse i fråga om officerarnas ståndaktiga vägran att avbryta den ärofulla missionen i Humanismens tjänst och återvända till hemlandet. Icke mindre torde ha bidragit Lejonets förärande av en hel del ordens-lullull till officerarna för deras stora förtjänster om det svarta försvarsberedskapet. Lullull att sätta på bröstet som ett synligt tecken å sin värdighet och sina förtjänster!

Men den ärofulla missionen håller på att förbytas i något annat. Underlydande hövdingar och stammar överge i allt större utsträckning Lejonet — hälsande Mussolini som sin befriare från ett förhatligt slavvälde. Ett tusenårigt judiskt förtryckarok avskuddas! Så snart står kanske Konungarnas Konung där ensam med de bedårade svenska officersfruar och deras dekorerade äkta män.

Vad hade min son på galejan att göra?

*

Judeungdomens »självförvaltning»

Judeungdomens entusiastiska anslutning till kommunismens läror är en företeelse, som för närvarande starkt ger sig till känna runt om i världen. De ungas bolsjevikiska iver kommer även då och då i konflikt med rättvisan hos värdfolken.

För dagen berättas om en av Warschaupolisen företagen razzia, varvid den av 9 studenter bestående styrelsen för "De judiska studenternas självförvaltningsorganisation" vid en maskinbyggnadsskola i Warschau häktats jämte ytterligare 7 judiska studenter. Vid en husundersökning i "självförvaltningens" byrå fann polisen massor av illegal, statsfientlig och omstörtande litteratur, flygblad, broschyrer, upprop etc.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 innevarande år kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145, Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 DEC. 1935

Vida Världen

Anständighetens Väktare

Den ärekrönte Nationelle Ledaren i Sverige under senare decennier, Amiralen Arvid Salomon Achates Lindman drog sig för någon tid sedan officiellt tillbaka från politiken, men att han därmed icke försvunnit från arenan, visade han genom sin å Översta Rådets inom IX. Frimurarprovinsen vägnar avfyrade bojkott-torped mot Nationen. Väl var den Högst Lysande Brodern ∴ Representanten för The Grand Lodge of England

and Supreme Conseil 33° of England, Wales etc. känd som en tapper stridsman för Humanismens ideal, men knappast torde någon tilltrott honom en sådan heroisk fördomsfrihet i sin kamp.

Hittills gällde ju denna politiskt framför allt vakthållning kring näringslivets frihet gentemot Per Albins och Zätas jämte stockholmsmurarnas monopolism och terrör. Nu tvekar han dock ej att överge detta som tidigare varit honom så heligt — av kärlek till Moralen! Det fordras det sanna modet för att kunna göra ett slikt personligt offer. Men det modet visade sig den Vise Salomon besitta, när han i Tuktens, Sedlighetens och Allmänna Anständighetens namn utfärdade sin bannbulla mot Nationen, därmed brytande med hela sitt förflutnas lära om den okränkbara näringsfriheten.

En härligare representant för Vakthållningen kring Allmänna Anständigheten hade förvisso icke kunnat upptäckas i hela Frimurarprovinsen.

*

Den Salomoniska Äran

Den salomoniska aristokratiens ärekänslor taga sig emellanåt något underbara uttryck, såsom vi veta av historien. I Nationens förra nummer omnämndes den akt, då de frimureriska adelsherrarna med Anckarström och von Horn i spetsen sammansvuro sig för verkställande av frimurarkongressens i Wilhelmsbad 1784 fattade beslut att bringa konung Gustaf III om livet på grund av hans opposition mot Judendomens dåtida bolsjevikplaner i Europa.

Enligt vad upplyses oss skall helt nyligen en bärare av samma gloriösa namn von Horn — om ättling av Anckarströms kumpan eller ej, är oss obekant — i en församling av fosterländska män i Stockholm tämligen drastiskt ha demonstrerat sin frimureriska ära. Någon i församlingen hade råkat yttra några kritiska ord om frimureriet. Strax var det färdigt. Aristokraten von Horn reser sig och förklarar i indignerad ton:

"Jag protesterar mot att frimureriet angripes. Frimureriet är något alldeles för ädelt och fint för att diskuteras. Jag är själv frimurare. Frimureriet behöver intet försvar. Det försvarar sig självt genom sin blotta existens." — Varpå den i sin ära sårade Aristokraten försvann ur salen.

Frimurarlogiken förnekar sig aldrig!

*

Moskvas bolsjevikiska klocka

Efter treårigt arbete har en bolsjevikisk urmakare i Moskva framställt en klocka, som skall uppställas å lämplig plats i Sovjetunionens huvudstad. Klockan har den sköna egenskapen att alla timmar spela internationalen. Ej nog härmed: mellan 6 och 7 uppträder Woroschilow, krigsministern, som 6 minuter senare följes av kommissarien Ordschonikidse. O. s. v. Sex minuter före sju har siste folkkommissarien uppträtt och det stora ögonblicket är inne då kamrat Stalin personligen visar sig. Vilket han gör på slaget sju under väldiga ovationer från de röda och bolsjevikisk musik.

Urmakaren har försiktigt nog monterat figurerna på ett sådant sätt, att de alltid genom ett handgrepp framkomma och kunna ersättas med nya.

*

Komintern i Palästina

Finge man tro våra "svenska kulturpersonligheter" — en "professor"-överrabbin Ehrenpreis och andra — skulle Palästina efter förvandlingen till ett judiskt "nationellt hem" vara på väg att utvecklas till ett sannskyldigt paradis. Dagspressen lever också i en ständig hänförelse över det storartade kulturella framåtskridandet där nere. Men meningarna rörande den paradisiska tillvaron tyckas å ort och ställe vara tämligen delade.

Att de s. k. Israels barn skulle förneka sin natur i det återvunna palästinska Kanaan, föreföll föga sannolikt. Enligt meddelande från Jerusalem utbreder sig den kommunistiska propagandan under judisk ledning med stor kraft i landet. De kommunistiska judarna koncentrera sig för ögonblicket framför allt på de arabiska arbetarna, vilka de söka vinna genom löften om högre löner etc. Verkningarna visa sig redan i uppskruvning av arbetslönerna och minskning av de arabiska arbetarnas arbetsduglighet, vilka intalas att fordra högsta lön för minsta möjliga arbetsprestation. De härav vållade svårigheterna spåras särskilt i jordbruksdriften i Bir Salem vid Jaffa och i Nazaret. Skarpast går propagandan i Galliléen, varest de flesta kommunistiskt sinnade judiska bosättningarna ägt rum, med gemensamma kök och gemensam barnuppfostran.

I landets sydliga delar, såsom i Jerusalem, där blott obetydlig industri finnes, är det ännu så länge bättre ställt. Agitationen fortgår dock oavbrutet och regeringen gör ytterst litet däremot. Väl beslagtagas emellanåt flygblad och inspärras enstaka agitatorer, men i stort sett har man det intrycket, att de ledande kretsarna icke inse den fara de kommunistiska idéernas utbredning bland de infödda för med sig. I Jaffa utveckla de judiska kommunisterna en intensiv verksamhet för att vinna den arabiska ungdomen, vilken erbjudes fri resa till Sovjetlandet i och för kommunistisk utbildning samt allehanda materiella förmåner i det kommunistiska lägret.

*

Skenkristendomen

Hade det berott på kyrkovärlden skulle Judafolket redan lyckats förverkliga sin tusenåriga plan å mänsklighetens fullkomliga frälsning under Davidsstjärnan, vartill vi i vår tid bevittna en inledning i Sovjetparadiset. Från predikstolarna i alla länder utlades så länge texten om judarnas "utvaldhet" och "gudomliga" mission, att icke-judarna till slut trodde förkunnelsen och menade det vara deras plikt att i religiös ödmjukhet underkasta sig De Utvalda.

Men i avgörandets stund blandade sig oberäkneliga krafter i spelet, hindrande den judisk-världsmessianska planens slutförande. Åter en gång planterades Ljusbaneret bland de i Lögnens mörker slag-

na folken, åter tändes Sanningens fackla i världen. Liksom skedde för tvenne årtusenden sedan, då Sanningskämpen Jesus förde kampen mot judiskt kyrko-, lögn- och mammonsvälde, till straff varför Han även mördades.

Så länge judaiseringsprocessen ostört fick pågå inskränkte sig kyrkorna till att utlägga texten om Judafolkets "gudomliga" mission, sjungande Jahves lov. Men den dag folken började vakna till insikt om Sanningen, förspordes över hela kyrkliga linjen även en brinnande politisk aktivitet till skydd för Lögnens folk. "Kristenhetens" präster ställde sig i spetsen för ljungande protester mot den "nya barbarismen", som djärvts säga Sanningen. Ja, på sina håll — såsom i England — infördes i predikotexten särskilda förböner för de stackars förföljda judarna.

Om Kristus i dag trädde ned bland människorna, skulle han läsa lagen på samma vis som Han enligt den bibliska traditionen gjorde under livet för dessa skriftlärda, som intet förändrats under årtusendena. Han skulle säga dem:

— *För två tusen år sedan förbannade jag Judafolket såsom djävulsfolket — och I gören det till ett Gudsfolk!*

Så mycken äkthet finnes kvar i den *"kristendom"* som i våra dagar predikas bland människorna! Den är i det väsentliga en förfalskning, ja historiens största förfalskning. — Men Sanningen skall åter varda uppenbarad, Kristusgestalten åter framstå i sin sanna skepnad. Den dagen är det slut med Judas herravälde i världen!

*

Frälsning under Davidsstjärnan

För att inga onda aningar skulle födas hos människorna stipulerades i Bibeln förbud för icke-judarna att bruka sitt förstånd under den religiösa andakten; de skulle tro "i enfald", blint acceptera

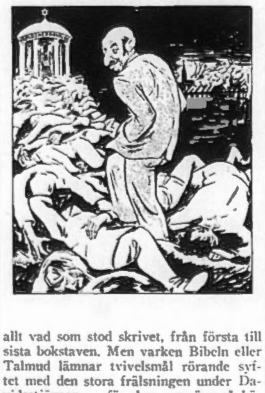

allt vad som stod skrivet, från första till sista bokstaven. Men varken Bibeln eller Talmud lämnar tvivelsmål rörande syftet med den stora frälsningen under Davidsstjärnan — för dem som äro så hädiska att våga använda det förstånd Gud givit dem. Här några betecknande små utdrag ur de heliga skrifterna:

"De icke-judar (hedningar) och konungariken, som icke vilja lyda dig, skola omkomma, och deras folk skola förödas" (Esaias 60: 12).

"Jahve skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden" (5 Mos. 7: 24).

"Frukta dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov ... för att giva dig stora sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd, som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt" (5 Mos. 6: 10—11).

"Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter" (Esaias 49: 23).

"De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... Och dina portar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras konungar skola införas till dig" (Esaias 60: 10—12).

"Förbliv en främling i detta land, och jag vill vara med dig och välsigna dig (= bringa dig fördelar), ty dig och din säd vill jag giva alla dessa länder" (Mos. I. 26: 3).

"I dag vill jag begynna, att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, de skola bäva och sorg hava för din tillkommelse" (5 Mos. 2: 25).

"På icke-juden (främlingen) må du ockra, men icke på din stamförvant (broder), på det Jahve skall välsigna dig i allt vad du företager dig i det landet, dit du kommer för att erövra det" (5 Mos. 23: 20).

"Du skall förgöra alla folk, som din Jahve skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara" (5 Mos. 7: 16).

Ja, så lyder domen, som vi fått lära oss av Bibeln såsom vår oundvikligt tillkommande — denna dom som vi i vår enfald vant oss att betrakta såsom Guds vilja! Andan går väl i stycke med förkunnelserna i judarnas egen speciella religions- och lagbok Talmud, där bl. a. läses:

"I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken skola icke kallas människor utan boskap ... Världen är skapad för judarnas skull, vilka äro frukten, de andra folken äro blott deras skal ... De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurens livskraft ... Alla folk samt allt vad på jorden finnes tillhör judarna ... Juden begår ingen stöld, han blott tager vad som är hans ... Jahve har befallt oss att taga ockerräntor av icke-judarna och utrota dem ... Att döda en icke-jude är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Jahve ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa ... Djurens avföda är liksom icke-judarnas ... Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk ... Att döda anhängarna av Nazaréen (Jesus), som förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt ... Vi böra, där så är möjligt, döda de bästa bland de kristna".

Höves mera vittnesbörd än detta, som står skrivet i religionsböckerna, jämsides med den historiska verkligheten in i vår tid för att förstå arten av den "frälsning" som bjudes folken under Davidsstjärnan?

*

Ryss ands judaisering

Svenska Fria Pressen har in i det sista sökt ingiva folket illusionen om Bolsjevik-Ryssland som det förlovade landet, "Arbetarnas Paradis", . "Proletärernas Diktatur", där de kroppsarbetande massorna regera och humanitära ideal såsom "Frihet Jämlikhet Broderskap" — Frimureriets och Marxismens gemensamma ideal! — praktiskt förverkligats. De Visa Folkupplysarna visste dock väl, att Proletärdiktaturen intet annat var än Judas maskerade terrorvälde. De visste, att judar planerade, finansierade och ledde den kommunistiska revolutionen. Att judar skött terrorn, som kostat miljoner ryska arier livet. De visste, att judar utgöra det härskande privilegierade överskiktet i dagens Sovjet-Ryssland. Att judar leva i överflöd och lyx, medan de delar av ryska folket, som skonats till livet, sucka i fruktansvärdaste slaveri och en onämnbar misär under denna nya "framtidens aristokrati".

När judarna genom den blodiga revolutionen underlade sig Ryssland, dolde de omsorgsfullt sina förehavanden i en proletärisk ideologi, varigenom massorna vunnos för omstörtningen. De vågade då ej heller framträda såsom judar utan beslöjade sin rasliga härkomst genom antagna ryska namn. Av en Bronstein blev en Trotskij, av en Finkelstein en Litwinow, av en Apfelbaum en Sinowjew etc. Men i dag är Juda den suveräne härskaren i zarernas land, tack vare sin berömda tjekas flitiga arbete. Det behöver ej längre dölja sig. Det förslavade ryska folkets motstånd är kuvat i blod; skulle ännu någon våga knysta mot den nya Överheten, är dödsdomen över den dristige hastigt exekverad.

Under revolutionens första tid lästes ofta i regeringsorganet "Iswestia" om namnförändringar från judiska till ryska. Det var då en modesak! I dag är förhållandet det rakt omvända. Nu ändra ryssar och ryskor av arisk börd sina namn från ryska till judiska — för att skaffa sig möjligheter att kunna nå upp i den privilegierade överklassen samt undgå fattigdom och elände. Av en Mihail blir en Moise, av en Iwan en Itzig, av en Olga en Sura etc. Varje nummer av "Iswestia" presenterar nya kontingenter Lebensohn, Rosenstein, Kalmanovitsch o. s. v. Precis som i Kasarriket en gång för århundraden sedan! — Namnjudaiseringen är dock blott ett led i en allt omfattande judaisering av det ryska livet.

*

Moraliskt Flyg på spaning

Moraliska Dagspressens Distributionsnämnd till skydd för Tukt, Sedlighet och Allmän Anständighet (Dehlgren, Bonni-

ers D. N., Ordf. Westerberg, Sthlms-Tidn. Ombudsm. Wallén, Sv. D., Landqvist, N. D. A., Wåhlberg, Sossen) har haft en arbetstyngd månad, som bort berättiga samtliga ledamöter till ett extra lönetillägg å något 10,000-tal kronor ur Mosaiska församlingens kassa.

Skaror av spioner, förklädda till gamla tanter och farbröder m. m., skickades kring till Stockholms legitimerade tidningsförsäljare — för att inleda i frestelse. Vem hade kunnat tro Moralens Väktare om en sådan utstuderad list! Här och var lyckades man också upptäcka en syndare, som djärvts trotsa Kamarillan, i tillmötesgående av kundkretsens omoraliska krav på Nationens saluförande. Ve de förtappade ogudaktiga! Det dröjde ej länge förrän En av Distributionsnämndens ledamöter i egen hög person inställde sig, dundrande: "I Distributionsnämndens namn bjuder jag eder att genast avlägsna tidningen Nationen ur er affär. Eljest fråntages ni ögonblickligen *utan varje förbarmande* rätten att sälja andra tidningar". — Jo, så skall det låta!

För landsortens övervakande utsändes ett speciellt rustat Moraliskt Flyg, som dag och natt varit i arbete, genomkorsande landet från nord till syd, öst till väst, spanande efter Nationen-försäljare. Också här ertappades en och annan syndare, som hotades med avrättning efter den berömda utsvältningsmetoden. Men ibland råkade Moraliska Flyget spilla sitt krut förgäves: Nationen-försäljaren var ingen legitimerad tidningsförsäljare. I vrede och förtvivlan måste Flyget ge sig i väg med oförrättat ärende.